

Giới thiệu Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương

Truyện Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương của tác giả Minh Nguyệt Thỉnh Phong là thể loại truyện ngôn tình hiện đại với câu chuyện cực nhí nhảnh, cực dễ thương của các nhân vật.

Xoay quanh cậu bé Nghiêm Căn, cậu ra đời với hy vọng là một chàng trai nghiêm nghị.

Và nhân vật gây hấp dẫn nữa là Mai Khôi là hàng xóm của Nghiêm Căn và cũng là bạn học. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra, mời các bạn đón xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nói tiếp mối tình về nàng “Heo con” và Diêm La Vương, Bài Học Yêu Của Tiểu Ma Vương là câu chuyện về Nghiêm Căn, cậu quý tử của cặp đôi oan gia này.

Nghiêm Căn là tên do ông bố Diêm La Vương của cậu đặt, với mong muốn hy vọng cậu làm việc phải nghiêm khắc cẩn thận, làm người phải nghiêm túc. Nhưng mà nghe nói đến khi cậu lên một, bố cậu đã hoàn toàn không còn trông chờ gì với việc cậu có thể trở thành người như thế này. Mọi người vẫn quen gọi cậu với biệt danh là Tiểu Ma Vương.

Năm bốn tuổi Nghiêm Căn bắt đầu quen biết Mai Khôi, cô bé vừa là hàng xóm vừa là bạn học cùng trường của Nghiêm Căn, mẹ Tiểu Tiểu của cậu rất yêu thương Mai Khôi vì bà luôn mong ước có một cô con gái ngoan ngoãn giống như cô bé, nhưng ông trời lại ban cho bà một hỗn thế Tiểu Ma Vương. Lúc đầu Nghiêm Căn không ưa gì cô bé, hai đứa trẻ có những xích mích nhỏ, nhưng sau thời gian tiếp xúc, cùng nhau chia sẻ những bí mật hai đứa trẻ dần dần trở nên thân thiết với nhau.

Nghiêm Căn cho cô bé biết mình không phải là đứa trẻ bình thường, cha mình là Thần tộc, còn Nghiêm Căn cũng biết Mai Khôi cũng là đứa trẻ đặc biệt, cô bé là Tâm ngữ giả - người có thể đọc được các suy nghĩ trong đầu người khác. Chính nhờ năng lực đặc biệt này mà hai đứa trẻ có thể gắn kết với nhau trong suốt quá trình trưởng thành dù có ở cách xa nhau đến mấy.

Tiểu ma vương Nghiêm Căn càng trở nên chín chắn trưởng thành hơn. Lúc đầu tình cảm của cậu và Mai Khôi chỉ đơn thuần là tình cảm anh em, khi còn nhỏ Tiểu Ma Vương vẫn luôn nuôi mộng tưởng sau này sẽ có hậu cung với ba nghìn mỹ nữ như các vua chúa ngày xưa, luôn nuôi mộng tưởng trở thành cao thủ tình trường. Cậu còn tưởng rằng mình là cao thủ tình trường thật sự, nhưng hóa ra không phải vậy. Trong công việc cậu nhạy bén thông minh, nhưng về mặt tình cảm thực ra cậu cũng rất ngốc nghếch ngờ nghệch (điểm này chắc được di truyền từ mẹ cậu).

Sau khi “qua lại” với vô số cô bạn gái tính từ thời mẫu giáo, mãi đến tận sau này cậu mới biết thực sự thích một người là cảm giác thế nào, và tình cảm thực sự của cậu dành cho Mai Khôi không chỉ có tình cảm anh em. Bất chỉ bất giác cô bé đã trở thành toàn bộ thế giới của cậu. Từ đây cậu bước vào chiến dịch tìm cơ hội để xác định rõ tình cảm của Mai Khôi đối với mình. Tuy nhiên vào lúc này, nguy hiểm đến từ năng lực tâm ngữ giả mới thật sự đe dọa đến cuộc sống của chính Mai Khôi. Mai Khôi bị bắt cóc.

Ai là kẻ đứng sau âm mưu bắt cóc Mai Khôi? Rốt cuộc cô bé có thân thế đặc biệt gì? Và cuộc chiến cam go để giải cứu “hàng đầu nhỏ” sẽ ra sao?....

Nghiêm Căn - con trai của Diêm vương Nghiêm Lạc và Chúc Tiểu Tiểu, được thụ thai ở dưới mười tám tầng địa ngục. Cậu vừa sinh ra đã có sức mạnh thần kỳ, một trí thông minh tuyệt đỉnh và những lý lẽ, cách suy nghĩ của người lớn về mọi mặt học được qua truyền hình và mạng Internet.

Từ ngày còn bé, Tiểu Ma Vương kiêu ngạo ngây thơ đã có một mong ước, sau này phải có một hậu cung với ba nghìn người vợ. Nhưng ước mơ ấy đã biến mất với sự xuất hiện của Mai Khôi, cô nhóc Rùa đáng yêu ngốc nghếch, cũng rất hiền lành ngoan ngoãn. Từ những ngày đầu gặp gỡ, hai đứa trẻ có những xích mích nhỏ (trên thực tế chỉ do Tiểu Ma Vương ngây thơ thích chứng tỏ bản thân). Họ cùng ở bên nhau, cùng nhau chia sẻ những bí mật để rồi cả hai dần dần trở nên thân thiết. Kể cả khi phải học ở hai nơi khác nhau, hai người vẫn luôn yêu thương và trân trọng đối phương. Nghiêm Căn cho Mai Khôi biết mình không phải là đứa trẻ bình thường với sức mạnh phi phàm và người cha Thần tộc, còn Nghiêm Căn cũng biết Mai Khôi cũng là đứa trẻ đặc biệt, cô bé là Tâm ngữ giả - người có thể đọc được các suy nghĩ trong đầu người khác. Mẹ của Mai Khôi đã phải bỏ đi để bảo vệ cho cô bé khỏi một thế lực xấu xa luôn lùng bắt những người có siêu năng lực. Công ty Nhả Mã của cha Nghiêm Căn và hiệp hội siêu năng lực vẫn chưa điều tra ra được manh mối của tổ chức này. Mối đe dọa với những người có siêu năng lực vẫn đang tiềm tàng.

Hai đứa trẻ lớn dần, cùng biết bao câu chuyện vui buồn, những bất ngờ trong cuộc sống. Rồi họ cũng nhận ra tình cảm của mình dành cho đối phương đã không chỉ là tình anh em như ngày nào. Chính lúc đó tổ chức bí ẩn lại trỗi lên và bắt cóc Mai Khôi. Nghiêm Căn sẽ phải làm gì để cứu cô bé cậu yêu? Liệu tổ chức thần bí kia có bị lộ ra ánh sáng, và những bí ẩn vẫn còn giấu kín có được làm sáng tỏ?

Cái tên Nghiêm Căn này do ông bố Diêm La Vương của cậu đặt cho, với hy vọng cậu làm việc phải nghiêm khắc cẩn thận, làm người phải nghiêm túc. Nhưng mà nghe nói đến khi cậu lên một, bố cậu đã hoàn toàn không còn trông chờ gì vào việc cậu có thể thành người như thế nữa.

Năm nay Nghiêm Căn đã bốn tuổi rồi, đang đi học ở trường mầm non Giai Thú. Cậu sinh ra trong một gia đình đặc biệt, bố cậu là Diêm La Vương,

đúng, chính là Diêm La Vương cai quản Địa Phủ, không phải biệt danh, cũng chẳng phải cái tên kiểu xã hội đen, mà là Diêm La Vương thực sự theo đúng ý nghĩa trên mặt chữ. Còn bà mẹ đáng yêu kia của cậu là người phụ nữ có năng lực hàng ma, nghe nói mấy kiếp trước đó từng là một heo con thần dũng của Thần giới.

Câu chuyện của bố mẹ cậu, theo tin đồn, mất bà mẹ heo ngốc kia của cậu bị dư che mờ nên mới nhìn trùng bố cậu trước, liền lao đến hôn ông, bố cậu không chịu, giam giữ bà. Kết quả là chiến thần của Thần giới – Cửu Thiên Huyền Nữ quan tâm đến năng lực của bà mẹ heo ngốc của cậu, và đưa bà đi huấn luyện. Nhưng hóa ra bố cậu thực sự cũng rất để ý và bận tâm đến mẹ cậu. Lúc Thần – Ma đại chiến, bố cậu không thể cam lòng khi mẹ cậu sắp đi vào chỗ chết, liền đưa bà vào đường luân hồi chuyển sinh, sáu trăm năm sau hai người tái ngộ, và thế là rất không may đã sinh ra cậu.

Nghe có vẻ hơi rối rắm, nhưng mà cá nhân cậu bạn nhỏ Nghiêm Căn lại cảm thấy trong câu chuyện này chỉ có hai trọng điểm. Thứ nhất: Bố cậu nhát gan quá mức, rắc rối quá thể, đưa mẹ cậu vào đường luân hồi làm gì cơ chứ, còn phải đợi nhiều năm như vậy, phiền phức như thế, chẳng có tí hiệu suất nào, ngộ nhờ tìm không thấy thì khóc cũng chẳng có nước mắt, nếu như đổi lại là cậu thì chắc chắn cậu sẽ cho mỗi người một quyền, ai dám cướp người con gái của cậu, cậu đánh chết kẻ đó. Còn về cụm từ “người con gái của cậu” này có hàm nghĩa sâu xa gì, Nghiêm Căn thực sự cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mà tivi và mạng thường xuyên xuất hiện cụm từ ấy, cậu cũng liền học được, thỉnh thoảng lấy ra sử dụng một chút.

Đương nhiên trong một hôm nào đó, cậu tuổi nhỏ không hiểu chuyện, sôi sục nghĩa khí phát biểu cao kiến với bố mình, liền bị quát cho một trận vào mông. Khụ khụ, đây là chuyện ngoài lề.

Quay lại vấn đề chính, trọng điểm thứ hai trong câu chuyện, cậu bạn nhỏ Nghiêm Căn cho rằng bà mẹ heo của mình quá ngốc, bạn nói xem trên đời, Thần giới, Ma giới, thanh niên tốt chẳng phải đâu đâu cũng có sao? Tệ tay nhất lấy một người, làm gì có ai không mạnh hơn ông bố hung dữ kia của cậu chứ? Vì sao bà lại không có mắt nhìn trùng ông bố mặt méo xệch này của cậu cơ chứ? Hại cậu bây giờ còn nhỏ như thế này mà đã phải sống trong nước sôi lửa bỏng, không chút tự do nào cả. Dưới cường quyền thống trị của bố, phiền muộn bất đắc dĩ chính là từ miêu tả cuộc sống hiện tại của cậu.

Có điều cũng phải nói, nơi mẹ thụ thai cậu rất “hoành tráng”, là dưới đáy Địa Ngục, chính là bên dưới mười tám tầng địa ngục gì đó. Nếu như nói bố cậu đã làm chuyện gì khiến cậu có chút bội phục, tính cho đến bây giờ e rằng chỉ có mỗi chuyện này. Việc ấy phải có dự vọng mạnh mẽ nào, có gan lớn ra sao mới có thể chọn chỗ đó để xuống tay nhí, quá mạnh mẽ!

<http://www.luv-ebook.com>

Đáng tiếc điểm cậu thấy vẻ vang nhất trong thân thể này lại không được tiết lộ một tiếng với người ngoài. Trên thực tế, hề có liên quan đến gia đình, hoàn cảnh sống của cậu, còn cả năng lực siêu phàm thoát tục của bản thân cậu, tóm lại phàm là những điểm không giống mọi người, một tiếng cậu cũng không thể nói ra. Không phải sợ người ngoài cho rằng mình mắc bệnh thần kinh, mà cậu sợ nắm đấm của ông bố Diêm Vương kia, đánh vào người thật sự rất đau.

Từ nhỏ cậu đã bị bố cậu đánh không ít rồi. Đừng xem thường bây giờ cậu mới chỉ bốn tuổi, nhưng cậu hiểu chuyện từ rất sớm đó, những món nợ nhỏ này đều được ghi nhớ rõ từng món, từng món một trong cái đầu thông minh của cậu. Dù gì cậu cũng là em bé thiên tài, mọi người như Vô Thường thúc thúc, Phán Quan bá bá, ca ca tỷ tỷ của Thần giới, còn có các cô dì chú bác hàng ma sư loài người, thậm chí cả Cửu Thiên Huyền Nữ bà bà là chiến thần thiên đình kia, cũng đều thích cậu, bội phục cậu. Bọn họ đều nói, Nghiêm Căn cậu vừa mở mắt đã biết nhận người, được hai tháng đã biết nói chuyện, lúc năm tháng đã có thể đi, mười tháng đã bắt đầu biết đọc chữ rồi. Còn chưa kể cậu xem qua là nhớ, và học được không ít kiến thức hữu dụng từ trên mạng hay tivi. Với sự thông minh tài trí của cậu, bố cậu thân làm cha lại không cảm thấy tự hào, còn đối xử với cậu hung dữ như vậy, tệ hại như vậy, nói chưa biết chừng là do đố kỵ với cậu cũng nên, hừ!

Lúc này, Nghiêm Căn đang quay mặt vào bức tường phòng ngủ bị phá một hốc lớn, hai tay khoanh trước ngực, lông mày nhíu chặt, bàn chân nhỏ gõ nhịp trên nền đất, khuôn mặt lạnh lùng giống hệt bố cậu, biểu hiện vô cùng phiền não. Bởi vì sau khi quét qua một lượt lý luận chứng tỏ sự đố kỵ của ông bố Diêm Vương trong đầu, cậu vẫn không nghĩ ra được cách nào giải thích với bố mẹ về việc bức tường bị hỏng. Phải biết là, bây giờ cậu đang bị phạt cấm túc, nguyên nhân do cậu đã hôn một lượt toàn bộ các bạn nữ trong trường mầm non. Các bạn nữ đều không tỏ ra bất mãn, nhưng giáo viên lại đi mách lẻo với bố cậu, thế là cậu bị phạt cấm túc suốt dịp cuối tuần.

Ăn xong cơm, ông bố vô lương tâm của cậu liền đưa bà mẹ đáng yêu dịu dàng đi tản bộ dạo phố, còn cậu bị nhốt trong phòng ngủ đã hai ngày rồi, đến con cũng là được đưa vào phòng giống như cho tội phạm ăn, cậu đối diện với bức tường đã sắp phát điên rồi. Thế là, trong lúc bố không có ở nhà, cậu không kìm nổi tay đâm chân đá vào bức tường một hồi, sau đó, bức tường không chút khí phách này đã bị hủy. Điều ấy thật sự chẳng thể trách cậu, chỉ có thể trách bức tường xây bằng bã đậu này thôi.

Lúc này cửa lớn truyền đến tiếng mở khóa. Nghiêm Căn cuống quýt co rúm người lại thành một khối trốn vào góc tường.

Nghiêm Lạc vừa bước vào, không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì, biết ngay con trai chắc chắn lại làm chuyện xấu gì, anh đi thẳng đến phòng ngủ của con trai, đập ngay vào mặt chính là bức tường đáng thương kia.

“Nghiêm Căn, ra đây.”

“Không thể ra, con vẫn đang bị cấm túc.” Nghiêm Căn tuy chột dạ, nhưng vẫn nhỏ tiếng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Đáng tiếc ông bố Diêm La Vương hoàn toàn không tiếp nhận trò gởn gởn đó của cậu: “Bố đếm đến ba, nếu như không ra, sau này con khỏi cần ra nữa”.

Anh còn chưa bắt đầu đếm “một”, Nghiêm Căn đã chui ra từ trong hốc tường bị phá. Cậu cười nịnh bợ với bố: “Bố, bố mẹ đi tản bộ có vui không?”

Nghiêm Lạc nhíu mày: “Nếu như lúc quay về không nhìn thấy trên tường có lỗ, ta sẽ rất vui.”

“Chuyện gì vậy?”, Chúc Tiểu Tiểu đặt những thứ mua ở siêu thị vào tủ lạnh xong, đi đến nhìn thấy tình hình đôi đầu của hai bố con, liền cất tiếng hỏi. Ngay sau đó, cô nhìn thấy bức tường kia, không kìm được thở dài: “Nghiêm Căn, nhà chúng ta một tháng trước đã phải sửa sang lại vì con”. Ông xã nói con trai nhà anh là Hỗn Thế Tiểu Ma Vương, thật chẳng sai chút nào.

Lần trước cậu nhóc này nhìn thấy một số bức ảnh trang trí nội thất trên mạng, bèn hiếu kỳ không biết bên trong trần nhà nhà mình như thế nào. Thế là một hôm nào đó, Nghiêm Lạc không có nhà, Tiểu Tiểu chỉ đi xuống lầu vứt rác rồi đi dạo một vòng, quay lại đã thấy trong nhà giống như vừa bị một trận bão quét qua, toàn bộ trần nhà lõm vào, đèn thủy tinh cũng rơi vỡ vụn. Còn cậu con trai bảo bối của cô thì cầm Tiểu Phấn Hồng – vũ khí hàng ma của cô, khuôn mặt vô tội nói mình không có ý.

Không phải cố ý đã thành như vậy, cố ý sẽ thành thế nào đây?

Lần đó, Nghiêm Lạc đã đánh đến mức cậu khóc gào kêu cha gọi mẹ, nhưng sự việc trôi qua chưa được bao lâu, bây giờ cậu lại phá hỏng tường.

“Lần này thì vì sao?”, Nghiêm Lạc giọng điệu lạnh lùng, tuy âm lượng không lớn, nhưng người hiểu rõ anh đều biết con tức giận của anh bây giờ rất lớn.

Nghiêm Căn trước tiên nhìn mẹ mình một cái giống như cầu cứu, nhưng phát hiện hoàn toàn không có khả năng nhận được hỗ trợ, thế là cậu rất thức thời cúi đầu xuống, dùng ngữ điệu rất ảm ức đáng thương, nói: “Người ta cũng là do bị nhốt hai ngày trời, rất buồn chán và khó chịu, sau đó vừa nghĩ đến chuyện hai người đi tản bộ, người ta chẳng được vận động chút nào, trẻ con rất cần vận động mà, cho nên người ta liền muốn vận động một chút, kết quả không cẩn thận...”. Âm cuối của cậu kéo dài lê thê, giọng trẻ con nhõng nhẽo tạo nên hiệu quả vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

“Cấm túc con, con ảm ức sao?”, giọng nói của người làm bố rất nghiêm khắc và lạnh lùng.

Cậu con trai không nói, chỉ chu miệng lên, chăm chăm nhìn sàn nhà, mũi chân bắt đầu cào đất.

“Ngẩng đầu, nhìn vào bố nói.”

Nghiêm Căn không thể không ngẩng đầu nhìn bố, cái miệng nhỏ vẫn chu lên đến mức có thể treo được cả chiếc bình. Nghiêm Lạc không để ý đến vẻ đáng thương của cậu, lại nói: “Vì sao cấm túc con?”

“Bởi vì giáo viên mạch lèo.” Giáo viên đó lần đầu tiên nhìn thấy bố cậu đã đồ ừng mặt mày, chắc chắn thay đổi cách thức muốn tìm có bắt chuyện, cho nên đã lén lút mạch lèo sau lưng. Nghiêm Căn bĩu môi, trong lòng rất không phục.

Nghiêm Lạc chỉ nhường nhường mày, Nghiêm Căn liền bị sự tức giận trong mắt bố trấn áp, đành phải đổi lại cách nói: “Bởi vì con đã hôn toàn bộ các bạn gái trong trường mẫu giáo.” Cậu nhìn mẹ một cái nhanh như bay, nói tiếp: “Nhưng mà bố cũng luôn hôn mẹ mà, trên tivi cũng có cảnh hôn, con làm sao biết được rằng không thể hôn bữa bãi chứ. Con do chịu sự dẫn dắt sai lầm của người lớn mọi người và xã hội nên mới phạm phải sai lầm này.”

Mặt Nghiêm Lạc đã tái xanh, cậu con trai đáng chết này, hại anh rất mất mặt. Cậu nhóc có lòng hiếu kỳ, thích bắt chước, nếu như hôn một bạn nữ kiểu đùa vui, thì vốn dĩ cũng chẳng phải là chuyện lớn. Dù gì cũng là trẻ con mới mấy tuổi đầu, người lớn cũng chỉ cười mà cho qua. Nhưng thằng nhóc đáng chết này lại chạy khắp cả trường hôn một lượt tất cả các bạn nữ, náo động toàn trường, đến hiệu trưởng trường mẫu giáo cũng bị kinh động.

Tám trăm năm, anh chẳng đi đón con trai lấy một lần, nhưng hôm thứ Sáu đó, Tiểu Tiểu hơi khó chịu trong người, anh không muốn cô ra ngoài, liền đi đón con một chuyến, kết quả vừa vào cổng trường đã nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện, vừa cười vừa nói: “Thật sao? Nghiêm Căn đó là ai vậy, tôi phải đi nhìn xem cậu bé trông như thế nào mới được”.

Vừa nghe thấy người ta nói như vậy, Nghiêm Lạc biết ngay là có chuyện tởm tệ rồi, không biết cậu con trai anh lại làm chuyện gì nữa. Kết quả, nghe giáo viên kể lại sự việc, anh thật muốn đem thằng nhóc đi cho người khác ngay tức khắc, về nhà anh lại sinh một đứa khác. Anh sống hơn hai nghìn năm rồi, thật sự là chưa từng bị mất mặt như thế này.

Trời ạ, hôn một lượt tất cả các bạn nữ trong trường mẫu giáo, nó thực sự làm ra được chuyện này? Nghiêm Lạc tức đến thất khiếu[1] xì khói, sau khi tóm con trai về nhà liền cấm túc cậu, cả dịp cuối tuần phải ở trong phòng ngủ không được ra khỏi cửa. Kết quả vừa quay người đi, tên nhóc này còn có thể phá hỏng căn phòng.

[1] Thất khiếu: hai lỗ tai, hai lỗ mũi, hai mắt và miệng.

Nghiêm Căn nhìn sắc mặt trông thật sự rất tẻ của bố, cũng không nói gì nữa. Tiểu Tiểu ở bên cạnh vẫn muốn lên tiếng, nói đỡ con trai: “Nghiêm Căn, hôn các bạn nữ bữa bãi là rất xấu, mẹ nói với con rồi, con cũng nói biết sai rồi, có phải không? Còn nữa, đặc thù năng lực của con không giống như những đứa trẻ khác, con cũng đã đồng ý với mẹ không dùng bữa bãi, có còn nhớ không?”.

Nghiêm Căn gật gật đầu, Tiểu Tiểu nói tiếp: “Vậy con làm sai, thì phải chịu phạt. Bắt đầu từ mai con không được lên mạng một tuần, ngoại trừ phim hoạt hình ra, những chương trình tivi khác đều không được xem” Cậu con trai này tuổi còn nhỏ, IQ là trình độ của người trưởng thành, nhưng EQ vẫn ở giai đoạn của trẻ con, thật sự rất khó dạy dỗ.

Nghiêm Căn biết mẹ đang giúp mình, nếu để bố nói ra cách thức xử phạt, có khả năng sẽ không đơn giản như thế này nữa, nhưng đáng ghét ở chỗ chính là cậu không quản được mồm miệng của mình, buột miệng nói ra một câu: “Trong phim hoạt hình cũng có cảnh hôn”. Còn có cảnh đá bay người đi, đập tường nổ nhà cũng không ít, may mà những lời phía sau cậu kịp thời nuốt trở lại được.

Nghiêm Lạc tròn trĩnh mắt lên, quở trách: “Vậy thì chỉ được xem thôi sự”.

Nghiêm Cận bấu môi, cúi thấp đầu, cậu ghét xem thời sự, người trong đó đều không xinh đẹp, sự việc được nói đến cũng chẳng thú vị.

“Được rồi, đi tắm rửa trước đi, hôm nay đã muộn, ngày mai lại tìm người đến sửa tường.” Tiểu Tiểu đẩy cậu con trai vào trong phòng: “Con không được nghịch ngợm nữa, ngày mai đến trường học, phải xin lỗi cô giáo và bạn học, đã biết chưa?”

“Nhưng mà, những bạn nữ đó đều không tức giận, bọn họ còn cười với con nữa, họ rất vui mừng, con đi xin lỗi sẽ rất kỳ quái.”

Tiểu Tiểu thờ dài chán nản, chỉ là đứa trẻ mấy tuổi đầu, có thể hiểu gì chứ? Có lẽ còn cho rằng đây là chuyện rất thú vị ấy chứ. Chỉ có điều hôn một lượt khắp các bạn nữ trong trường, cậu con trai của cô thật sự là quá khoa trương. Cô thấy hơi lo lắng, một ngày nào đó cậu sẽ đánh một lượt khắp cả trường thì phải làm thế nào? Cho nên sau sự việc này, cô đã nói chuyện tử tế với cậu một giờ đồng hồ, thật sự hy vọng cậu có thể tiếp thu.

Nghiêm Cận ở trong bụng cô đến một năm trời mới chịu ra, bắt đầu từ lúc sinh ra đã biểu hiện các năng lực đặc biệt phi thường. Cô là con người, còn Nghiêm Lạc là thần, vậy mà Nghiêm Cận này sinh ra hình như lại không thuộc cả hai giới. Nhưng mà khi cậu hai tuổi, bởi vì giận dỗi mà đã bay một chiếc xe máy, sau đó cô còn phát hiện được cậu có thể điều khiển nước sai khiến lửa, di chuyển nhanh như chớp, những điều này, căn bản là việc loài người không thể làm được. Nhưng trên người cậu lại không có thần quang màu trắng bao quanh, nếu như nói cậu là Thần tộc, điều này cũng không bình thường lắm.

Với tình hình này, vốn dĩ Nghiêm Lạc muốn để đứa trẻ bên cạnh đích thân dạy dỗ, đợi lớn một chút nữa thì để cậu bắt đầu luyện công tu hành, nhưng Tiểu Tiểu lại không hy vọng con trai trưởng thành cô đơn tẻ nhạt giống như thần khí, cô muốn để cậu có được sự vui vẻ của trẻ con, được thể nghiệm cuộc sống của người bình thường. Thế là cô nói chuyện nghiêm túc với con trai, cậu phải kiềm chế hành vi của mình, phải học được cách điều khiển miệng, không thể để người khác phát hiện ra điểm khác người của cậu, một khi phát hiện cậu không làm được, vậy thì cứ theo như lời bố cậu nói, không đi học nữa, để cho bố cậu đích thân dạy dỗ cậu.

Đối với Nghiêm Cận mà nói, giao cậu cho bố mình, đó thực sự là cực hình tàn nhẫn nhất trên thế gian, cho nên chỉ cần không để cậu phải đối diện với bố, bảo cậu làm gì cậu đều sẽ đồng ý. Thế là bắt đầu từ lúc ba tuổi, cậu được đến trường mẫu giáo như ý nguyện. Ở nơi đó dựa vào khuôn mặt tiểu mỹ nam đáng yêu, cậu đã giành được vô số cảm tình của mọi người. Thêm vào đó, cậu thông minh khéo léo, dám chơi dám làm, đã xưng vương xưng bá với các bạn nam trong toàn trường. Đương nhiên cậu cũng rất biết điều tiết, nên trong mắt người lớn, cậu chỉ là một đứa bé ngoan có chút bướng bỉnh nghịch ngợm mà thôi.

Nhưng cậu không ngờ rằng, khuôn mặt lão mỹ nam của bố cậu cũng rất hữu dụng. Bố cậu chỉ đi đón cậu một lần, giáo viên đã hạ giáo mác ngay rồi, phàm là chuyện của cậu bất luận lớn nhỏ, cô ấy đều nghĩ trăm phương ngàn kế để báo hết với bố cậu. Thậm chí cậu còn nghe thấy khi mấy giáo viên cùng nói chuyện đã nhắc đến: “Nghiêm Cận à, có biết, chính là cậu bé có ông bố rất đẹp trai đó.”

Hóa ra mỹ nam kế này nam giới tuổi tác khác nhau đều có thể dùng. Nghiêm Cận cảm thấy đây là một đạo lý quan trọng cậu lĩnh ngộ được trong hai năm là học sinh mẫu giáo của mình.

Lúc này lão mỹ nam đang nhìn bức tường bị phá ra thành một hốc lớn, tiểu mỹ nam lại thấy ngứa ngáy rồi: “Bố, bố lợi hại như vậy, có thể nào khua tay một cái, biến hốc tường bị phá hủy này về nguyên vẹn như cũ không, như vậy bớt phiền phức biết bao”.

Ông Nghiêm nhìn con trai một cái, nói: “Ta khua tay một cái, đem con biến thành ‘không thấy nữa’, như vậy càng bớt phiền hơn”.

Nghiêm Cận vừa nghe thấy liền rụt cổ lại, ôm lấy quần áo chạy biến vào trong phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Buổi sáng hôm sau, Nghiêm Cận ngủ cả một đêm trong căn phòng mà bức tường bị phá thành hố, ăn xong bữa sáng, liền kéo tay mẹ, vui vẻ hớn hở đi học. Đây thật sự là một ngày mặt trời rạng rỡ, hạnh phúc tươi đẹp, một ngày xán lạn không có cảm xúc, lại còn có một vườn đầy các bạn gái đáng yêu.

Lúc sắp đi đến cửa khu nhà, hai mẹ con nhìn thấy có một bé gái ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh vườn hoa. Đó là Mai Khôi ba tuổi, hàng xóm tầng dưới của bọn họ, cô bé cùng với bố dọn đến khu này mấy tháng trước, vừa khéo ở tầng dưới nhà Nghiêm Cận, hơn nữa trường mẫu giáo theo học cũng trùng hợp cùng trường với Nghiêm Cận.

Gia đình Mai Khôi là gia đình đơn thân, nghe nói bố mẹ đã ly dị rồi, người mẹ sau khi ly hôn thì mất tích không biết tin tức gì, thế là ông bố Mai Khánh Hải đưa con gái chuyển đến nơi khác, bắt đầu cuộc sống mới.

Tiểu Tiểu rất thích cô bé này, đôi mắt đen như ngọc thạch, gọn gàng sạch sẽ, lúc cười để lộ hai lúm đồng tiền mờ mờ, lặng lẽ e thẹn, khiến người ta không kìm được muốn yêu thương. Cô gặp Mai Khôi mấy lần rồi, cảm thấy cô bé này rất ngoan và đáng yêu, thế là thường xuyên nhắc đến với Nghiêm Lạc, nếu như lần đầu sinh ra con gái thì tốt biết bao.

Mới sáng sớm thế này, đứa trẻ nhỏ như vậy ngồi một mình ở đây, không tránh được khiến Tiểu Tiểu thấy hơi lo lắng. Cô bèn kéo Nghiêm Cận đi đến.

Nhìn thấy cô, Mai Khôi rất ngoan ngoãn nhỏ tiếng gọi: “Cháu chào cô”. Giọng nói trẻ con nhỏ nhẹ khiến Tiểu Tiểu trong chốc lát tỏa ra bản năng làm mẹ.

“Mai Khôi, sao cháu ở đây một mình? Hôm nay không đến trường mẫu giáo ư?” Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, phối hợp với ngữ khí nói chuyện của Mai Khôi, hỏi. Có trời biết làm người lớn thì phải như thế này chứ, phải có loại cảm giác được người khác cần đến và dựa dẫm này, nhưng Tiểu Ma Vương nhà cô lại có giống như một người lớn đội lốt trẻ con, căn bản không có cách nào khiến cô thể hiện được tình yêu thương chiều chuộng.

Mai Khôi gật gù: “Có đi ạ, chị Phương nói quên mang đồ, bảo cháu đợi ở đây”.

Chị Phương là bảo mẫu trong nhà Mai Khôi, Tiểu Tiểu đã gặp qua, nhưng quên cầm đồ cũng không thể vứt đứa trẻ mới ba tuổi ở đây được, tuy là trong khu nhà, nhưng cũng chắc chắn rằng sẽ không tránh được chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Tiểu Tiểu nghĩ thế này, trong lòng có chút tức giận. Cô nhìn Mai Khôi, đầu tóc cô bé chải cũng tạm coi là gọn gàng, nhưng quần áo hơi nhăn nhúm, đôi giày da nhỏ màu đỏ cũng không được lau, thời tiết đầu tháng Mười tuy có chút mát mẻ của thời tiết thu, nhưng vào ban ngày vẫn rất nóng, vậy mà Mai Khôi lại mặc một chiếc áo khoác ngoài rất dày.

Tiểu Tiểu càng nhìn càng tức giận, hỏi tiếp: “Mai Khôi, bố cháu đâu?”

“Bố đi công tác rồi ạ.” Mai Khôi trả lời thành thật, cô bé cẩn thận nhìn Nghiêm Căn một cái, hình như hơi sợ cậu.

Tiểu Tiểu vẫn muốn hỏi gì đó, song lúc này một cô gái hơi hai mươi tuổi có chút thô kệch xông đến, ồn ào nói: “Được rồi, được rồi, Mai Khôi, chúng ta đi nào”. Đây chính là Tiểu Phương, bảo mẫu của nhà Mai Khôi. Lúc này khuôn mặt cô ta tỏ vẻ trông giống như băng trộn màu, quần áo mặc thì hoa hoét lòe loẹt, còn đeo một chiếc túi dạo phố, đây nào giống đứa trẻ con đi học, trái lại như chuẩn bị đi hẹn hò thì đúng hơn.

Tiểu Phương nhìn thấy Tiểu Tiểu, vội vàng chào hỏi: “Chào buổi sáng, bà Nghiêm đưa con trai đi học à?”.

“Đúng vậy, vừa khéo, cùng đi nhé”, Tiểu Tiểu thoải mái trả lời.

Tiểu Phương lại đẩy về khó xử: “Ai da, bà Nghiêm, hôm nay tôi còn có việc nữa, thời gian gấp gáp, không thể cùng đi với bà rồi”. Cô ta nói xong, hành động có chút thô lỗ, ôm Mai Khôi từ trên chiếc ghế đá lên, quay đầu lại nói: “Vậy chúng tôi đi trước nhé, bà Nghiêm, hẹn gặp lại”.

Mai Khôi nằm trên vai Tiểu Phương, lễ phép tạm biệt Tiểu Tiểu: “Hẹn gặp lại cô”.

Tiểu Tiểu chau mày lại, cảm thấy Tiểu Phương này chẳng ra làm sao, cái gì mà thời gian gấp gáp, rõ ràng là bản thân mình muốn đi dạo phố hẹn hò.

Lúc này Nghiêm Căn kéo kéo cánh tay cô, nói: “Mẹ à, con nói cho mẹ biết chuyện này, thực ra giáo viên đồ oan cho con đó, con không hề hôn tất cả các bạn gái trong trường, còn một người con vẫn chưa hôn được, con đếm rất rõ ràng”.

Tiểu Tiểu lườm cậu một cái: “Lúc này con còn nói lý nữa”.

“Con chỉ nói lên sự thật mà, không nói con có lý.”

“Vậy con đừng ngịch ngợm nữa, người con bỏ sót kia cũng không được đi hôn người ta, đã biết chưa?”

“Biết rồi, mẹ thật dài dòng.” Nghiêm Căn vặn vẹo thân người, không vui vẻ. Cậu chỉ muốn nói với mẹ bí mật nhỏ của mình, tại sao lại bị giáo huấn chứ? Cậu không nhận được, vẫn cứ nói: “Người bỏ sót kia, chính là Con Rùa Nhỏ”.

“Nói với con bao nhiêu lần rồi, không được đặt biệt danh cho bạn khác, người ta tên là Mai Khôi, ý nghĩa là hoa hồng[1].”

[1] Từ “Mai Khôi” tên của cô bé đọc đồng âm với từ “hoa hồng”.

Nghiêm Căn bĩu môi: “Mai Khôi, Mai Khôi, nhưng chẳng phải chính là cách gọi tắt của con rùa nhỏ xui xẻo[2] đó sao?”.

[2] “Mai Khôi” có phiên âm tiếng trung là “meigui”, còn “Con rùa nhỏ xui xẻo” có phiên âm tiếng Trung là “daomei de xiao wugui”.

“Lại nói bừa.” Tiểu Tiểu không có khí thế của Nghiêm Lạc, chỉ có thể thuận miệng trách con trai. Nhưng mà, cô vẫn hiếu kỳ: “Vì sao sót lại chưa hôn Mai Khôi? Hôm thứ Sáu cô bé không đi học sao?”. Tiểu Tiểu vẫn còn nghĩ đến chuyện bảo mẫu không chăm sóc tốt cho Mai Khôi.

“Không phải, con còn chưa đến gần em ấy, em ấy đã chạy rồi. Con có nhiều bạn nữ để hôn như vậy, khi đó nghĩ rằng chẳng qua chỉ thiếu một mình em ấy. Nhưng mà bây giờ cảm thấy rất kinh người, hôn một lượt toàn trường và thiếu một người chưa hôn, khác biệt quá lớn.”

“Con còn tiếc nuối nữa? Nghiêm Căn, mẹ phải nói cho con biết, nếu như con bắt nạt Mai Khôi, sau này con sẽ không cần đi học nữa, mà sẽ đi làm cùng bố con.”

“Biết rồi, biết rồi, mẹ chỉ biết dùng bố ép con.”

Một lát sau, Nghiêm Căn lại không nhận được: “Mẹ, con nói với mẹ này, giáo viên của chúng con chắc chắn là có mưu đồ bất chính với bố, mẹ phải cẩn thận”.

“Con trai, mẹ nói với con nhé, ý tốt này của con đừng để bố con biết, con phải cẩn thận đó.”

Hai mẹ con nói chuyện cả quãng đường, chẳng mấy chốc đã đến trường mẫu giáo. Gặp giáo viên rồi, Tiểu Tiểu đương nhiên không tránh được phải nói chuyện vài ba câu với họ vì sự nghịch ngợm bướng bỉnh của cậu con trai. Sau đó lúc rời đi, Tiểu Tiểu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, bèn chuyển hướng đi về phía lớp mẫu giáo bé xem một chút.

Lớp mẫu giáo bé cách đó hai phòng học, Tiểu Tiểu đứng ở cửa, vừa nhìn cái đã thấy ngay trong chục đứa bé, Mai Khôi đang yên lặng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, sắc mặt hơi đỏ, dường như là cảm xúc không tốt lắm. Tiểu Tiểu hỏi giáo viên của lớp, giáo viên nói cô bảo mẫu đưa Mai Khôi đến thậm chí không buồn xuống taxi, giao cô bé cho giáo viên ở cổng trường xong liền đi ngay.

Cảm thấy con tức giận phùng phùng trào lên, Tiểu Tiểu quyết định đợi Mai Khánh Hải kia đi công tác về, phải nói với anh ta vấn đề bảo mẫu nhà anh ta mới được. Mấy đứa trẻ làm loạn lên, giáo viên vội vàng đi đến tách bọn chúng ra, Mai Khôi cụp mắt xuống, lặng lẽ ngồi bên trong không nhúc nhích. Tiểu Tiểu càng nhìn càng cảm thấy không bình thường, bèn sai bước đi vào trong phòng học, đến bên cạnh Mai Khôi.

“Cô ạ.” Mai Khôi cảm thấy có người đi đến, liền ngẩng đầu lên nhìn, lễ phép khẽ giọng chào.

“Mai Khôi, cháu làm sao vậy?”, Tiểu Tiểu nhỏ giọng hỏi han, cẩn thận quan sát cô bé, lẽ nào cô bé bị bắt nạt?

“Cô ơi, cháu không khỏe, cháu muốn về nhà.” Mai Khôi cảm nhận được ý tốt của Tiểu Tiểu, liền nhỏ nhẹ đưa ra yêu cầu.

“Cháu khó chịu ở đâu?”, Tiểu Tiểu duỗi tay ra sờ vào mặt cô bé, lúc này mới cảm thấy cô bé rất nóng.

“Cháu cảm thấy lạnh. Cô ơi, cháu muốn về nhà.”

Tiểu Tiểu vô cùng đau lòng, ôm Mai Khôi lên, vội vàng tìm giáo viên nói tình hình. Giáo viên liền tìm bác sĩ của trường đến khám, Tiểu Tiểu không hài lòng, yêu cầu đưa cô bé đến bệnh viện. Giáo viên khó xử không tiện khước từ, vợ chồng ông bà Nghiêm có thể coi là nhân vật nổi tiếng trong ngôi trường này, cô ta đành báo cáo lên hiệu trưởng rồi để Tiểu Tiểu đưa Mai Khôi đi.

Tiểu Tiểu đưa Mai Khôi đi bệnh viện, quả nhiên phát hiện cô bé bị sốt. Tiêm một mũi ở bệnh viện, lấy thêm thuốc rồi Tiểu Tiểu ôm đứa trẻ đang mơ màng ngủ quay về nhà. Nhân lúc đứa bé uống thuốc rồi ngủ, Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Tiểu Phụng, kết quả là tắt máy. Lại gọi điện thoại cho Mai Khánh Hải nghe nói là đang đi công tác, điện thoại ở chế độ ghi âm cuộc gọi, nói hiện tại đang họp, có chuyện gì thì để lại lời nhắn, anh ta sẽ trả lời sau, Tiểu Tiểu vô cùng tức giận, công việc có bận hơn nữa cũng không thể đối đãi với trẻ con tồi tệ như thế này được.

Đứa trẻ không có những cảm xúc này như người lớn, sau khi Mai Khôi tỉnh lại, tinh thần đã khá hơn, tỏ ra vui vẻ hơn nhiều. Cô bé rất thân thiết làm cơm trưa cùng Tiểu Tiểu trong bếp. Nhìn Tiểu Tiểu bận rộn thái rau nấu nướng, cô bé còn lộ ra nụ cười, ánh mắt khát khao khiến Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy đau lòng.

Vì vấn đề của Mai Khôi, Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Nghiêm Lạc nói buổi trưa không đến ăn cơm với anh, cho nên buổi trưa cũng chỉ có hai người cô cùng Mai Khôi ăn cơm. Cô nấu cháo cho cô bé, tự mình làm hai món ăn đơn giản. Khẩu vị của Mai Khôi vẫn còn tốt, ăn cơm rất ngoan, cũng chịu ăn rau xanh, tốt hơn nhiều so với Tiểu Ma Vương không có thịt là không vui nhà cô.

Đang nghĩ đến Tiểu Ma Vương, thì Nghiêm Cẩn lại tự mình chạy về nhà. Tiểu Tiểu giật thót mình, tuy con trai sẽ không lạc đường, cũng không mất tích, còn khả năng bị người ta bắt nạt cũng không lớn, nhưng cậu tự mình rời khỏi trường học như thế này sẽ dọa các giáo viên một trận.

“Nghiêm Cẩn, sao con lại trốn học?”

“Mẹ đã đưa đứa trẻ khác ‘trốn theo trai’ rồi, con có thể không lo lắng sao?”

Tiểu Tiểu thờ dãi: “‘Trốn theo trai’ không dùng trong trường hợp này”, rồi quay lại chuyện chính: “Trốn học là không đúng, con chạy ra ngoài như thế, cô giáo sẽ rất lo lắng”.

“Cô ấy không lo lắng, chắc chắn cô ấy rất vui mừng vì có lý do để gọi điện thoại cho bố.” Nghiêm Cẩn đối đáp rất trơn tru, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, gay rồi, chuyện này sẽ lại bị thông báo đến bố. Cậu nhóc lo lắng: “Mẹ, mẹ mau gọi điện cho cô giáo đi, ngăn chặn cô ấy, tiện thể bảo cô ấy sau này có chuyện gì chỉ nói với mẹ là được rồi, ừm, mẹ cứ nói, nếu như người phụ nữ khác gọi điện cho ông xã mình, mẹ sẽ phát bệnh tim”.

“Con trai mẹ một ngày gây rối làm loạn, mẹ mới phát bệnh tim.” Tiểu Tiểu sớm đã học được kiểu nói năng tùy tiện, thông thả ứng đối với con trai. Cô đi lấy điện thoại, nói với giáo viên một tiếng để người ta yên tâm.

Thế là trong phòng ăn chỉ còn lại Nghiêm Cẩn và Mai Khôi. Nghiêm Cẩn nhìn nhìn chỗ rau trên bàn, lại nhìn nhìn chiếc thìa nhỏ, cái bát nhỏ Mai Khôi đang dùng ăn cháo, không hài lòng: “Con Rùa Nhỏ, em đang dùng bát của anh đó”.

Mai Khôi cúi đầu chăm chú nhìn, sau đó nghiêm túc nói với Nghiêm Cẩn: “Bên trên thật sự không có viết tên”.

Nghiêm Cẩn ngần ra, một lúc mới phản ứng lại được: “Không viết tên cũng là của anh, em xem quần áo của em, cũng không viết tên đấy, vậy có phải là của em không?”

Mai Khôi ngẫm nghĩ, gật gật đầu, tán đồng lời nói của cậu, Nghiêm Cẩn đang đắc ý, muốn tiếp tục nói nhưng Mai Khôi đã lên tiếng: “Em không phải tên là Con Rùa Nhỏ. Em tên là Mai Khôi, bố nói em là đoá hoa rất xinh đẹp.”

“Em ăn cơm có phải là chậm rề rề không, còn nữa em cũng rất xui xẻo, cho nên ý nghĩa của Mai Khôi, chính là Con rùa nhỏ xui xẻo”.

Mai Khôi lắc đầu, không hiểu. Cô bé mở to cặp mắt nhìn Nghiêm Căn, đợi cậu tiếp tục giải đáp thắc mắc. Nghiêm Căn lại cảm thấy không thú vị nữa: “Dù gì em chính là Con Rùa Nhỏ, mọi người đều sẽ gọi em như thế”. Ngày mai quay lại trường học, cậu phải tổ chức vận động các bạn trong toàn trường gọi cô bé là Con Rùa Nhỏ.

Mai Khôi ngẫm nghĩ, cảm thấy chẳng có gì thú vị, liền quay đầu tiếp tục ăn cháo. Một thìa cháo cô bé múc chẳng được bao nhiêu, ăn từng miếng, từng miếng nhỏ, Nghiêm Căn nhìn cũng thấy mệt, cậu chống cằm dựa lên bàn, oán thán: “Con gái thật là phiền phức”.

Mai Khôi co rúm lại, không tiếp lời. Nghiêm Căn tiếp tục nói: “Con Rùa Nhỏ, em biết không, con trai mạnh hơn con gái rất nhiều”.

“Vì sao?”

“Bởi vì con trai tóc ngắn.”

“Nhưng mà tóc em cũng không dài.” Mai Khôi xoa xoa cái đầu trẻ con của mình.

“Vậy bởi vì thể chất con trai khỏe.”

Mai Khôi nhìn nhìn cánh tay nhỏ bé của mình, lại nói: “Nhưng mà Mẫn Mẫn ở lớp mẫu giáo lớn cũng rất khỏe.”

Nghiêm Căn nghe rồi bĩu môi, sau đó nghĩ đến: “Bởi vì con trai có con chim nhỏ, con gái không có”.

“Con chim nhỏ ở trên trời.”

“Không phải con chim nhỏ đó, là con chim nhỏ đặc biệt của con trai, thứ con trai có nhiều hơn con gái, cho nên con trai cái gì cũng mạnh hơn con gái, sau này em phải nghe lời anh, biết không?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên rồi.” Nghiêm Căn dương dương tự đắc, kéo cạp quần ra, cúi đầu nhìn vào trong, con chim nhỏ bảo bối của cậu, bố nói không thể cho người khác xem, ngay đến mẹ cậu cũng không cho nhìn, tắm rửa đều tự mình làm lấy.

Cậu đang vui vẻ, một giọng con gái mềm mại vang lên bên tai: “Làm gì có con chim nhỏ?”. Nghiêm Căn kinh hãi, phát hiện ra Mai Khôi đầu kề sát với cậu, cũng đang nhìn vào trong cạp quần bị kéo ra của mình.

Tiểu Tiểu nói chuyện điện thoại với giáo viên, trái một câu xin lỗi, phải một câu xin lỗi, sau đó lại nhận điện thoại của Nghiêm Lạc, quả nhiên giáo viên đã nói cho anh rồi. Cô an ủi vỗ về ông xã xong, vừa mới đi vào phòng ăn, liền nghe thấy một tiếng thét lớn của Nghiêm Căn: “Oa”.

Tiểu Tiểu giật thót mình, nhìn hai đứa trẻ kề sát đầu đứng rất gần nhau, Tiểu Ma Vương nhà cô khuôn mặt âm ỉc bất bình, còn Mai Khôi lại biểu cảm vô tội chẳng hiểu chuyện gì.

“Mẹ...” Trong tim Nghiêm Căn đang nhỏ máu, lớn tiếng tố cáo: “Con chim nhỏ của con bị xâm hại rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tiểu Tiểu đau đầu vỗ trán, vì sao con sóng trước vừa yên, con sóng khác đã nổi lên rồi. Cô đi đến ôm Mai Khôi lên ghế, để cô bé ăn nốt chỗ cháo còn lại, sau đó quay đầu nói với Nghiêm Căn: “Con trai, từ xâm hại, không phải dùng như thế này”.

Nghiêm Căn tức tối giậm chân, chỉ vào Mai Khôi tố cáo với mẹ: “Nhưng mà em ấy đã nhìn trộm, em ấy thật sự đã nhìn trộm, em ấy nhìn trộm con chim nhỏ của con, con chim nhỏ rất quý báu của người ta. Bố nói bất cứ ai cũng không thể nhìn, em ấy nhìn rồi, mẹ, em ấy nhìn rồi...”

“Được rồi, được rồi.” Tiểu Tiểu không thể không cắt ngang cậu: “Mai Khôi nhất định là không cố ý, con chim nhỏ của con cắt cần thận lại, không sao đâu”.

“Nhưng mà đến mẹ con cũng không cho nhìn, lại bị em ấy nhìn rồi.” Nghiêm Căn cảm thấy tính chất của sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng, hành vi của Con Rùa Nhỏ vô cùng xấu xa.

Mai Khôi ở bên cạnh nhìn, giọng nói nhỏ nhẹ cất lên, thái độ nghiêm túc an ủi cậu: “Em không nhìn thấy con chim nhỏ, thật đó, không có con chim nhỏ, anh đừng tức giận nữa”.

Cô bé vừa nói như vậy, Nghiêm Cẩn càng tức giận hơn, kêu lên oa oa, dùng lực giậm chân: “Mẹ, em ấy còn nói người ta không có con chim nhỏ, người ta rõ ràng có con chim nhỏ, mỗi ngày tắm rửa người ta đều kiểm tra, con chim nhỏ luôn rất tốt. Em ấy nhìn trộm con chim nhỏ của người ta, còn nói người ta không có. Mẹ, con không muốn em ấy ở lại đây, mẹ đuổi em ấy đi đi, mẹ đuổi em ấy đi đi...”

“Nghiêm Cẩn!” Tiểu Tiểu cũng tức giận, nghiêm giọng quát con trai: “Mai Khôi nói cô bé không nhìn thấy rồi, con chẳng mất mát gì cả, không được giận dỗi, nếu không mẹ sẽ tức giận”. Đứa trẻ này hề mà tức giận liền không biết khống chế bản thân mình, nhìn thấy cậu bé giậm chân khiến gạch lát sàn cũng nứt rồi. Lúc đầu mua căn hộ này, khi sửa chữa cô phí không ít tâm sức, chất liệu màu sắc đều lựa chọn kỹ càng, kết quả công lực phá hoại của Tiểu Ma Vương quá mạnh, cách dặm ba ngày lại gây ra việc đổ vỡ phá hoại, căn phòng này sửa qua chữa lại, đến giờ cô cũng học được cách lơ đi coi như không thấy đối với vài hành vi phá hoại rồi.

Nghiêm Cẩn rất không phục, nhưng mẹ đã nói như thế, cậu cũng không dám nổi khùng nữa. Kim nén đến mức khuôn mặt nhỏ giật giật, hơi thở hỗn hển phì phò. Mai Khôi nhìn thấy cậu như vậy, tuy chẳng hiểu gì, nhưng vẫn nhảy xuống ghé đi đến kéo tay cậu, giọng nhỏ nhẹ xin lỗi: “Xin lỗi, anh đừng tức giận nữa”.

“Hừ!” Nghiêm Cẩn chẳng thèm đếm xỉa, cậu dùng lực vung tay, hất Mai Khôi ra, lớn tiếng hét lên với Tiểu Tiểu: “Con phải gọi điện thoại cho bố! Bố sẽ không giống mẹ, bố sẽ giúp con”. Nói xong, liền lao ra phòng khách, cậu muốn tìm bố để tố cáo tội trạng của Con Rùa Nhỏ, mẹ thiên vị, mẹ giúp Con Rùa Nhỏ chẳng giúp cậu, cậu không phục, cậu mặc kệ, cậu phải tìm bố.

Chuyện của con chim nhỏ là chuyện của đàn ông, bố nhất định sẽ hiểu, bố sẽ giúp cậu trút giận.

Tiểu Tiểu chẳng biết nói gì nhìn con trai lao vào phòng trong giống như xe tăng, còn Mai Khôi đứng bên cạnh, trên đầu mái tóc được cắt thẳng tắp, cặp mắt đen trong veo mở to, đáng vẻ vô tội lại sợ sệt. Tiểu Tiểu ôm cô bé vào lòng, vỗ về: “Đừng sợ, anh chỉ tức giận thôi, không sao đâu”.

“Cô ơi, cháu thật sự không nhìn thấy, thật sự không có con chim nhỏ. Cháu không nói dối, đừng đuổi cháu đi.” Mai Khôi nhỏ tiếng khổ sở van xin, khiến Tiểu Tiểu thấy mà đau lòng, cô ngồi xổm xuống nhìn vào mắt cô bé: “Mai Khôi đừng sợ, cô sẽ không đuổi cháu đi đâu. Nghiêm Cẩn, anh ấy chính là Tiểu Ma Vương, thích nghịch ngợm giận dỗi, cháu đừng để ý đến anh ấy là được”.

Ôm đứa bé ngoan ngoãn này lên ghế, cháo cũng đã nguội rồi, Tiểu Tiểu đi múc một bát cháo nóng khác, nhưng Mai Khôi trải qua trận ầm ỹ vừa này cũng chẳng còn muốn ăn gì nữa, miễn cưỡng nuốt thêm được mấy miếng, rồi không ăn thêm nổi. Tiểu Tiểu dặt tay cô bé quay ra phòng khách, dự định khoảng nửa tiếng nữa sẽ cho cô bé uống thuốc, để cô bé ngủ thêm một lát.

Nghiêm Cẩn lúc này đã nói chuyện điện thoại với Nghiêm Lạc xong, cậu dương dương đắc ý nhảy qua nhảy lại trên sofa: “Ồ zê, đợi bố quay về rồi, hai người sẽ biết sự lợi hại của đàn ông”.

Tiểu Tiểu chỉ vào sofa nói: “Con mà không chịu xuống, làm hỏng sofa rồi con sẽ biết sự lợi hại của bố con”.

Nghiêm Cẩn không cam tâm nhảy xuống, còn không quên huênh hoang với Mai Khôi ở trên chiếc sofa đơn: “Bố anh vô cùng vô cùng lợi hại, thiên hạ vô địch, em cứ đợi mà xem nhé, hừ!”.

Mai Khôi không hiểu rõ lắm bố cậu ấy thiên hạ vô địch thì có liên quan gì đến cô bé, đó đâu phải là bố cô. Cô bé ngẫm nghĩ, vẫn nên lịch sự, phải trả lời một chút, thế là nghiêm túc nói: “Bố em thường xuyên không có nhà, em cũng không biết ông có lợi hại không, đợi ông quay về rồi, em hỏi lại xem”.

Á, cái gì? Còn dám lấy bố mình ra ứng chiến, hừ, có biết bố cậu là ai không?

Nghiêm Cẩn gõ chân xuống đất đập theo nhịp, hai tay khoanh trước ngực, chiếc cằm héch lên cao, đáng vẻ cao ngạo, hừ hừ, trong lòng nói, em cứ đợi đó đi, em có mười ông bố cũng không bằng một ông bố này nhà anh đâu.

Mai Khôi dáng hình nhỏ nhắn, xoay ỏ trên chiếc sofa lớn, ngồi yên lặng, khuôn mặt ngoan ngoãn, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng từ bộ dạng khoa trương của Nghiêm Cẩn. Điều này khiến Nghiêm Cẩn càng thêm bất mãn, như thế này hình như chứng tỏ cậu rất ấu trĩ, nhưng rõ ràng là cô bé sai, cậu phải chịu sự âm ức to bằng trời, cậu mới là người bị hại. Cậu an ủi bản thân, hừ, ấu trĩ thì ấu trĩ, dù gì cậu cũng là trẻ con, cậu có quyền ấu trĩ.

Tiểu Tiểu mang thuốc đến, Mai Khôi rất nghe lời uống hết. Nghiêm Cẩn hung dữ lườm cô bé, trong lòng thì nghĩ vì sao không sắc nước, vì sao không ghen thuốc, em mau ghen đi, mau ghen đi! Mai Khôi nhìn cậu một cái qua đường viền miệng cốc, có chút hoảng sợ, nên thật sự bị sắc một ngụm nước. Cô bé ho, Tiểu Tiểu vội vàng rút khăn giấy lau cho cô bé.

Nghiêm Cẩn có chút đắc ý, ha ha, hóa ra cậu hạ chú trong lòng cũng linh nghiệm như vậy, cậu quả nhiên là đại thần giống như bố mình. Cậu dương dương đắc ý nhìn Mai Khôi, nhưng Mai Khôi lúc này lại rút về phía sau, cúi thấp đầu. Tiểu Tiểu xoa trán cô bé, khẽ hỏi: “Sao rồi, cháu còn cảm thấy khó chịu không?”. Mai Khôi len lén nhìn Nghiêm Cẩn, sợ sệt lắc đầu.

Tiểu Tiểu cười cười, dỗ dành cô bé: “Chúng ta vào phòng đi, đo nhiệt độ, sau đó ngủ trưa, được không?”. Mai Khôi ôm lấy cô, gật đầu nhanh như bay.

Thế là Tiểu Tiểu đưa Mai Khôi đi ngủ, để lại Nghiêm Cẩn một mình trong phòng khách. Nghiêm Cẩn không vui vẻ nữa, hừ, ức hiếp mình rồi, còn cướp mẹ mình đi, nếu như không xử lý em ấy, vậy há chẳng phải mình đã phụ danh xưng Tiểu Ma Vương bố đích thân đặt cho sao?

<http://www.luv-ebook.com>

Tên nhóc này cũng không suy nghĩ kỹ càng, bố cậu đặt cho cậu danh xưng này lẽ nào là khen cậu?

Tiểu Tiểu đỡ Mai Khôi ngủ xong, ra ngoài thấy mặt con trai còn tức giận bưng bưng, bèn đưa tay véo véo: “Đồ nhỏ mọn, con là con trai mà, sao có thể tính toán như thế này?”.

Nghiêm Căn quay đầu đi: “Mẹ xấu lắm, mẹ thương trẻ con nhà khác, không thương con trai ruột của mình. Con chịu ầm ức, mẹ cũng mặc kệ”.

“Con chịu ầm ức gì chứ? Mai Khôi nhà người ta cũng nói không nhìn thấy rồi, con là nam tử hán đại trượng phu, tính toán cái gì.”

“Nào có được, em ấy nói không có là không có à. Dù gì con đã chịu thiệt thòi, người ta hôn bạn nữ cũng chưa hôn được em ấy, em ấy thì hay rồi, lén lút lút nhìn trộm con chim nhỏ bảo bối của người ta, không được, mặc kệ, con đợi bố về, mẹ không giúp con, thì bố sẽ giúp.”

Tiểu Tiểu lắc đầu, phớt lờ cậu đi, Tiểu Ma Vương này mà giận dỗi thì chỉ có bố cậu mới có thể trấn áp được, những người khác đều không có cách gì dẹp yên nổi, chỉ đành mặc kệ cậu, cô vẫn nên làm việc chính của mình thì hơn.

Tiểu Tiểu lại gọi điện thoại cho Mai Khánh Hải, lần này Mai Khánh Hải nhận cuộc gọi. Nghe thấy Tiểu Tiểu nói như vậy, anh ta vô cùng kinh ngạc, nói cứ bận mãi, không có thời gian nghe tin nhắn điện thoại, lát nữa đập máy sẽ gọi cho cô bảo mẫu Tiểu Phuong, nhất định sẽ yêu cầu cô ấy phải sửa chữa cho tốt, chăm sóc Mai Khôi nhiều hơn, anh ta nói ở bên đó phải hai ngày nữa mới có thể quay về, lúc quay về sẽ cảm ơn Nghiêm gia cẩn thận.

Thái độ của Mai Khánh Hải rất tốt, nghe nói con gái bị ốm cũng vô cùng lo lắng, Tiểu Tiểu trái lại cũng chẳng tiện nói gì nữa, cô cầm điện thoại vào trong phòng, để Mai Khôi nói chuyện với bố, việc này coi như để cho hai bố con họ yên tâm.

Hơn ba giờ chiều, Tiểu Phuong ấn chuông cửa, vừa vào cửa cô ta liền gật đầu cảm ơn, một mực nói hôm nay phải ra ngoài làm việc, cho nên tắt điện thoại, sau đó mở máy, nhận được điện thoại của ông Mai, biết Mai Khôi ở Nghiêm gia. Cô ta lý do lý trấu nói sáng sớm trông Mai Khôi vẫn khỏe, không có vẻ bị ốm, chỉ nói là cảm thấy lạnh. Cô ta còn đặc biệt mặc thêm áo khoác dày cho cô bé, bỏ lô ba la nói một tràng. Tiểu Tiểu hơi bức trong lòng, nhưng dù gì đây cũng không phải là bảo mẫu nhà cô, đứa trẻ cũng không phải con mình, chỉ đành đưa thuốc và chuyển lời dặn của bác sĩ cho Tiểu Phuong, lại dặn dò thêm một số chuyện nữa, cuối cùng đành đưa trả Mai Khôi.

Nghiêm Căn vui mừng hơn hờ thấy Mai Khôi được ôm đi, hoan hô nhảy nhót, còn nhào lộn hai vòng. Nhưng cậu không ngờ rằng, đợi đến sáu giờ khi bố cậu đi làm về, cậu liền không vui mừng nổi nữa.

Hai bố con gặp gỡ ở thư phòng, tiến hành một cuộc đối thoại nghiêm túc, niềm hy vọng vốn thấp thoáng trước đó của Nghiêm Căn đã lạnh dần xuống sau từng câu, từng câu hỏi của bố.

“Con lớn tuổi hơn hay là Mai Khôi lớn tuổi hơn?”

“Con.”

“Con cao hơn hay là Mai Khôi cao hơn?”

“Con.”

“Sức của con mạnh hơn hay sức Mai Khôi mạnh hơn?”

“Con.”

“Con là nam tử hán hay là cô bé là nam tử hán?”

“Con.”

“Vậy con còn có gì để oán trách người ta đây? Cái gì cũng là con mạnh hơn cô bé, còn để cô bé được thể, đó có phải là vấn đề của bản thân con không?”

“Nhưng mà khi đó người ta không chú ý.”

“Là cô bé kéo quần của con hay con tự kéo?”

“Là con.”

“Con cung cấp điều kiện thuận lợi cho cô bé, còn nói không chú ý gì chứ?”

Nghiêm Căn không nói gì nữa, Nghiêm Lạc tiếp tục nói: “Con trai, chuyện này bố không nói người ta thế nào, đơn giản chỉ với biểu hiện của con mà nói, con hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn. Con có năng lực bảo vệ bản thân mình, nhưng lại không làm được, mỗi người đều phải gánh vác hậu quả do việc bản thân mình làm, con cũng vậy, bị nhìn thấy chính là hậu quả của việc quá đặc ý và sơ suất của con. Lần này chỉ là cô bé hàng xóm vô tâm, lần tới thì sao? Ngộ nhớ con gặp phải người xấu thật sự thì sao? Tồn thương phải chịu có khả năng không phải là nhìn một cái, con có khả năng bị thương, có khả năng bị nguy hiểm đến tính mạng. Con hiểu không?”.

Nghiêm Căn gật gù đầu. Nghiêm Lạc lại hỏi: “Con hiểu cái gì rồi?”.

“Chính là, con chưa bảo vệ tốt cho mình, sau này không thể như vậy, phải đề cao cảnh giác.”

Nghiêm Lạc gật gật đầu, con còn nhỏ có thể hiểu những điều này là đủ rồi. Anh xoa xoa tay, ra hiệu cho Nghiêm Căn ra ngoài, Nghiêm Căn ở nguyên tại chỗ ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Bố, vậy là con đã cho người ta nhìn không rồi à?”. Cậu thật sự không cam tâm!

“Vậy con còn muốn như thế nào?” Ngờ ngác của Nghiêm Lạc khiến Nghiêm Căn hiểu rõ, lần này cậu thực sự là để người ta nhìn không rồi.

Nhưng trên thực tế, Nghiêm Căn cũng không biết cậu muốn như thế nào, Mai Khôi bây giờ cũng chẳng ở nhà cậu nữa, muốn đuổi cô bé đi cũng chẳng có đường nào mà đuổi nữa, mà trừ điều này ra, hình như cậu thật sự không biết mình còn có thể làm gì. Nghiêm Căn mặt mày ủ rũ đi ra khỏi thư phòng, trái tim nhỏ bé cảm thấy mất mát.

Lúc sẩm tối, Mẫn Kỳ gọi điện thoại đến, sau khi nói chuyện vài câu với Tiểu Tiểu, anh yêu cầu được tiếp chuyện với Tiểu Ma Vương. Mẫn Kỳ là hàng ma sư, làm việc trong công ty của Nghiêm Lạc, vô cùng thân quen với Tiểu Tiểu và Nghiêm Căn. Nghiêm Căn vừa nghe thấy có người tìm cậu tám chuyện, trong chốc lát đã lấy lại được tinh thần, liền ôm lấy điện thoại ríu rít chuyện trò một hồi với chú Mẫn của mình, Mẫn Kỳ hỏi cậu: “Nhóc con, nghe nói cháu hôn Mẫn Lệ nhà chú rồi, cháu dự định chịu trách nhiệm thế nào?”.

Mẫn Lệ là con của anh họ Mẫn Kỳ, Mẫn gia là gia tộc hàng ma, hậu nhân nhà họ đều là hàng ma sư, mà Mẫn Lệ là một người có thiên phú nhất trong số đó. Nghiêm Lạc cũng đã thu xếp rồi, đợi sau khi Mẫn Lệ lên tiểu học sẽ bắt đầu sắp xếp để cô bé tiến hành huấn luyện hàng ma. Trước mắt Mẫn gia cũng đang tự mình huấn luyện một chút cơ sở cho Mẫn Lệ.

Mẫn Lệ nhỏ hơn Nghiêm Căn hai tháng tuổi, bởi vì từ nhỏ hai nhà thường xuyên qua lại, cho nên hai đứa trẻ trước khi vào học mẫu giáo đã quen biết nhau. Thứ Sáu tuần trước, Nghiêm Căn hôn một lượt các bạn nữ toàn trường, đương nhiên Mẫn Lệ cũng bị dính vào, về nhà nói chuyện, Mẫn Kỳ thân là chú họ đương nhiên là biết được.

Nhưng vấn đề anh hỏi Nghiêm Căn có chịu trách nhiệm hay không, hoàn toàn chỉ là đùa vui. Đừng nói đến chuyện anh vốn không hề muốn có quan hệ hôn nhân thân thiết gì đó với nhà Boss Nghiêm Lạc, đơn giản chỉ nói đức tính của hồn thể tiểu ma vương Nghiêm Căn này, e là chỉ có bố cậu mới có thể áp chế được, khuê nữ nhà ai bắt hạnh vào cửa nhà cậu, thì thật sự là quá đáng thương.

Vốn đùa bốn với các cô chú hàng ma sư quen rồi, Nghiêm Căn dương dương đắc ý nói: “Chú Mẫn, vậy Mẫn Lệ có nói với chú không, cháu đã hôn một lượt toàn bộ các bạn nữ trong trường đó”. Có con cá lọt lưới, Nghiêm Căn tự động bỏ qua không tính cô bé. Cậu hài lòng nghe thấy Mẫn Kỳ ở đầu dây bên kia kinh ngạc lắp bắp than, Nghiêm Căn cười khanh khách: “Cho nên nếu muốn chịu trách nhiệm, người ta sẽ rất bận, rất bận đó. Hơn nữa trên tivi có diễn, một nam một nữ sau khi tình dục ở trên giường, thì người con trai đó mới nói ‘anh sẽ chịu trách nhiệm với em’, cháu chỉ là hôn thôi, không cùng bọn họ nằm trên giường, cho nên chắc là không dùng từ ‘chịu trách nhiệm’. Nhưng mà chú yên tâm, nể mặt chú Mẫn, sau này trong ba nghìn người vợ của cháu, Mẫn Lệ nhất định sẽ xếp ở hàng trên”.

Tiểu Tiểu vừa thu dọn phòng ốc, vừa nhìn cậu con trai cô huênh hoang cười ha ha với chiếc điện thoại, không kìm được lắc đầu, thật là Internet hại người, còn cả ba nghìn người vợ nữa chứ. Đó là bởi có hôm Nghiêm Căn đọc được từ “hậu cung giai lệ tam thiên[1]”, rồi tự suy ngẫm ra, nói hoàng đế cổ đại có ba nghìn bà vợ, lớn lên cậu sẽ còn lợi hại hơn hoàng đế cổ đại, vậy miễn cưỡng thu nạp ba nghìn người vợ là được rồi.

[1] Hậu cung giai lệ tam thiên: Hậu cung có ba nghìn người đẹp.

Ông bố Nghiêm Lạc của cậu khi đó cũng chẳng bận tâm đến cậu, phải biết là, lúc đầu khi anh thật sự ở cổ đại, tuy không có suy nghĩ khoa trương giống con trai như thế này, nhưng thân là vua của Địa Phủ, có dăm ba thê thiếp cũng là rất bình thường, vậy mà kết quả lại bị một con heo thu phục, đừng nói đến dăm thê ba thiếp, ngay đến chính thất cũng không có nửa người, cuối cùng còn ngốc nghếch đợi cô sáu trăm năm. Cậu con trai đáng chết này, đó là do cậu còn chưa gặp phải khắc tinh, đợi cậu gặp được rồi cậu sẽ biết lợi hại ngay.

Ba nghìn bà vợ? Hừ, cậu thật là ngři quá đẹp đẽ!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Buổi tối hôm nay, tiểu ma vương Nghiêm Căn ngủ rất ngon, cảm xúc của trẻ con đến rất nhanh mà đi cũng rất chóng. Cậu sớm đã gạt chuyện xấu hổ về con chim nhỏ ra khỏi đầu, trái lại còn đắm chìm trong giấc mộng đẹp về ba nghìn người đẹp. Trước khi đi ngủ, cậu còn đang trần trọc xem còn có công to việc lớn gì có thể làm. Nếu không thì hôm nào đó cậu đi ngắt hết hoa trong công viên, đem tặng bạn gái toàn trường mỗi người một bông? Ừm, có thể tặng Mẫn Lệ hai bông, nhưng mà tuyệt đối không tặng cho Con Rùa Nhỏ. Ừm ừm, không tồi, mỗi người một bông hoa, như thế này chắc cũng sẽ lưu giữ được hình tượng đẹp trai anh tuấn phong độ của cậu trong lòng các bạn gái đáng yêu của cả trường nhỉ.

Nghiêm Căn chìm đắm trong mộng đẹp, Tiểu Tiểu lại không thanh thản ngủ nổi, cô luôn cảm thấy Mai Khôi đang gọi mình, hình như đang cầu cứu mình. Nghiêm Lạc vỗ vỗ vào vai cô: “Ngoan nào, mau ngủ đi, em nghĩ quá nhiều rồi. Sáng sớm ngày mai lại đi thăm cô bé là được, không sao đâu”.

Nhưng Tiểu Tiểu vẫn không yên tâm. Cô sờ sờ sợi dây đỏ trên cổ tay, đó là Thiên Bà của Huyết tộc tặng cho, để nâng cao linh lực cảm ứng của cô, có

lẽ cô thực sự dự cảm thấy Mai Khôi có rắc rối gì đó cũng chưa biết chừng. Nghiêm Lạc thở dài: “Linh lực của Thiên Bà chỉ phát huy trên những chuyện lớn, tai họa lớn, chuyện của một đứa trẻ loài người sẽ không cảm ứng được đâu. Em đã lo lắng thế này, vậy anh đưa em xuống lầu một chuyến, em thăm cô bé, không sao thì quay về yên tâm ngủ, có được không?”

“Nhưng mà muộn quá rồi, đi làm phiền như thế này có phải là không hay không?”.

“Không đi thăm em làm sao có thể yên tâm? Cứ lật qua lật lại không ngủ được như thế này thì rất khó chịu. Anh đưa em đi, có gì mà muộn với không muộn, đi thôi, thay quần áo.”

Hai người chuẩn bị ôn hòa, đi đến tầng mười bảy, lúc này đã gần sáng, trong hành lang vô cùng yên tĩnh, Tiểu Tiểu ấn chuông cửa nhà Mai Khôi, đợi một lát vẫn không thấy có người mở cửa, Tiểu Tiểu lại ấn. Nghiêm Lạc nghiêng tai lắng nghe: “Bên trong có người đang đi”.

Tiểu Tiểu thấy hơi sốt ruột, liền dùng lực ấn chuông cửa không ngừng, qua một lát sau cuối cùng cũng nghe thấy tiếng của Tiểu Phương hỏi cách qua cánh cửa: “Ai vậy, muộn như thế này rồi?”.

“Tôi là bà Nghiêm ở tầng mười tám, muốn thăm Mai Khôi.”

“Muộn thế này rồi, cô bé đã ngủ, ngày mai nhé”, Tiểu Phương vô cùng không vui.

“Đừng thừa lời, mở cửa!” Nghiêm Lạc trầm giọng quát, trong cửa yên tĩnh, sau đó nghe thấy tiếng mở khóa, Tiểu Tiểu nín thở, quả nhiên vẫn là ông Nghiêm nhà cô lợi hại.

Cô bảo mẫu Tiểu Phương hé ra một khe cửa, từ sau cửa thò ra nửa khuôn mặt: “Là ông bà Nghiêm ạ, muộn quá rồi, có chuyện gì không?”.

“Chúng tôi muốn thăm bé Mai Khôi”, Tiểu Tiểu khách khí nói lại một lần.

“Nhưng mà muộn quá rồi, cô bé đã ngủ rồi...” Lời của Tiểu Phương còn chưa nói xong, Nghiêm Lạc đã áp một tay lên cánh cửa. Anh không dùng lực, nhưng Tiểu Phương giật thót mình, lao đảo lùi ra sau mấy bước. Tiểu Tiểu nhân cơ hội bước vào trong phòng, Tiểu Phương nhìn Nghiêm Lạc một cái, không dám ngăn nữa, chỉ một mực nói: “Chúng tôi đã ngủ từ rất sớm, đừng thăm nữa, làm ồn đến cô bé cũng không tốt”.

Cô ta lấp la lấp liếm thế này, Tiểu Tiểu càng cảm thấy không yên tâm. Cô vội bước vào trong, nhìn thấy cánh cửa một căn phòng dán tranh trẻ con, nghĩ đây chắc là phòng ngủ của Mai Khôi, Tiểu Phương ở phía sau lo lắng sốt ruột muốn can ngăn, nhưng dưới ánh mắt của Nghiêm Lạc không dám cử động nữa. Tiểu Tiểu mở cửa phòng ra, nhìn thấy một chiếc giường nhỏ trông tròn, không có người.

“Người đâu?”, Tiểu Tiểu quay đầu sốt ruột chất vấn Tiểu Phương

Tiểu Phương lao đến cửa phòng, khuôn mặt kinh ngạc: “Ai da, chuyện gì vậy? Người đâu? Lúc trước tôi vẫn nhìn thấy cô bé ngủ ở trên giường mà. Có phải là vừa rồi bị tiếng chuông cửa làm ồn nên tỉnh dậy không, chạy đi đâu rồi?”. Cô ta lẩm bẩm giống như tự nói, đi đến nhà tắm nhìn qua, sốt ruột: “Sao chẳng thấy người đâu thế”. Cô ta gào giọng lên hét gọi: “Mai Khôi, Mai Khôi, mau ra đây, em trốn ở đâu thế? Bây giờ chị không chơi trò mèo tìm chuột với em đâu, mau ra đây, đừng nghịch ngợm nữa”.

Nghiêm Lạc chẳng nói lời nào, đi vào trong phòng sờ xuống giường, sau đó lại đi đến cửa chính nhìn chiếc khóa kia một chút, tiếp đó đi mỗi phòng lục soát một lượt, Tiểu Phương nhìn thấy anh như vậy, không dám nói gì. Cho đến khi Nghiêm Lạc lấy điện thoại ra gọi: “Lão Thôi, phải vài người đến, chỗ này có vụ án trẻ con mất tích”. Anh báo địa chỉ xong, sau đó dập điện thoại.

Tiểu Phương rất kinh hãi, thấy lo sợ, vội nói: “Ông Nghiêm, ông gọi điện thoại gì vậy? Mai Khôi nhất định là nghịch ngợm trốn đi đâu đó, không phải mất tích gì cả”.

“Cô không cần giảo biện, chuyện này cô không giữ được trách nhiệm đâu, đợi cảnh sát đến rồi cô hãy nói với bọn họ đi.”

“Cái gì? Cảnh sát?” Tiểu Phương vừa hoảng sợ vừa tức giận: “Đứa trẻ vừa mới phát hiện không thấy đâu, còn chưa biết ra sao cả, báo cảnh sát làm gì, ít nhất cũng phải đợi làm rõ ràng rốt cuộc là có chuyện gì rồi hãy nói chứ. Đây là nhà tôi, hai người nửa đêm canh ba xông vào, còn nói bừa báo cảnh sát, hai người... hai người thật là quá đáng quá”.

“Cô không cần vờ vịt, nếu cảm thấy có vấn đề, cô cứ nói với cảnh sát đi. Nửa đêm canh ba như thế này, cô quần áo chỉnh tề, tóc chưa gỡ ra, trang điểm chưa tẩy, nói đã ngủ từ sớm. Chăn của đứa trẻ tung ra, giường lại lạnh, cô vốn dĩ không phải là vừa mới bị tiếng chuông cửa làm ồn tỉnh dậy. Cửa chính nhà cô còn có khóa an toàn, cách đất rất cao, Mai Khôi người nhỏ không mở được, vừa rồi khi cô mở cửa cho chúng tôi là mở hai khóa, chứng tỏ Mai Khôi không thể nào tự chạy ra ngoài, cô niệng toàn lời dối trá, còn có gì để nói?”

Tiểu Phương kinh hãi đảo đảo con ngươi, liền tiếp lùi hai bước, trong chốc lát nước mắt liền trào ra: “Ông Nghiêm, ông đừng có báo cảnh sát bắt tôi, tôi chẳng làm gì cả, tôi có nói dối, tôi không ngủ, tôi đang chơi game, không chú ý đến đứa trẻ. Nhưng tôi thực sự không làm chuyện xấu, tôi chỉ là lén lười biếng, buổi chiều hôm nay tôi bị ông Mai mắng rồi, vừa rồi tôi sợ hai người lại đi nói với ông Mai, tôi sẽ mất bát cơm, cho nên tôi mới nói dối, tôi thực sự không biết Mai Khôi đi đâu nữa, tôi chẳng làm chuyện gì xấu cả”.

Tiểu Tiểu đi khắp một vòng phòng khách, nhìn thấy trên ghế đặt túi thuốc và sổ bệnh án của Mai Khôi mà cô giao cho Tiểu Phương, phát hiện nó chưa hề được mở ra, trong thùng rác còn vớt hộp đồ ăn nhanh. Tiểu Tiểu lửa giận bốc cao ba trượng, lớn tiếng mắng Tiểu Phương: “Tôi dặn dò cô như thế nào, đứa bé đang bị bệnh, phải uống thuốc, phải ăn uống cẩn thận, cô thế này...”. Cô tức đến mức run tay, cũng không biết nên mắng như thế nào, cặp mắt đen giống như ngọc thạch của Mai Khôi, đáng vẻ ngoan hiền đáng yêu hiện lên trong đầu cô, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, đứa bé ngoan

ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, tại sao Tiểu Phuong lại nhẫn tâm đối xử với cô bé như thế?

Tiểu Phuong khóc oa oa, một mực van xin cầu khẩn, nói cô ta không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, hai ngày nay cô ta chỉ lén lười biếng, bình thường cô ta cũng rất siêng năng, cầu xin đừng làm ầm đến phía cảnh sát, đừng nói cho ông Mai, cô ta nhất định sẽ sửa, sau này sẽ chăm sóc Mai Khôi thật tốt. Nhưng Tiểu Tiểu đã không muốn để ý đến cô ta nữa, chỉ một lòng nghĩ đến Mai Khôi, không biết rốt cuộc cô bé ra sao rồi, lẽ nào thực sự là trốn ở góc nào đó trong căn nhà này? Vì sao cô bé phải trốn?

Tiểu Tiểu bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, cô mở hết tủ trong phòng Mai Khôi ra, lại xông vào phòng của Mai Khánh Hải, kiểm tra hết một lượt tất cả những chỗ có khả năng làm nơi trốn của một đứa trẻ, nhưng vẫn không có. Còn lại một căn phòng nhỏ là phòng của Tiểu Phuong, vừa rồi Nghiễm Lạc đi vào kiểm tra qua một lượt, Tiểu Tiểu tạm bỏ qua, lại đi xem tủ tường trong bếp và phòng khách, vẫn không thấy đâu. Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, chạy vào phòng của Tiểu Phuong. Tiểu Phuong vừa khóc vừa chăm chú nhìn hành động của cô, nhưng không dám phản đối.

Lúc này ba cảnh sát đã đến, đi vào phòng, cung kính chào hỏi Nghiễm Lạc. Tiểu Phuong nhìn thấy vậy càng bị dọa cho đến khóc cũng không dám khóc nữa, Nghiễm Lạc nhỏ giọng nói với cảnh sát, Tiểu Phuong vừa muốn nghe xem bên này nói gì, vừa muốn quan sát Tiểu Tiểu, cô ta nhìn trái ngó phải, chẳng biết làm thế nào.

Tiểu Tiểu ở trong phòng của Tiểu Phuong vẫn chẳng tìm thấy gì, căn phòng này khá nhỏ, đồ dùng cũng không nhiều, không giấu được đứa trẻ. Tiểu Tiểu kiểm chế sự lo lắng trong lòng, đang muốn đi ra ngoài bảo Nghiễm Lạc nghĩ cách, nhưng vừa mới đi đến cửa, dường như lại nghe thấy tiếng gọi của Mai Khôi, giống như lúc cô cảm ứng được khi ở nhà, chỉ có điều lần này vô cùng rõ ràng, cô chắc chắn, Mai Khôi đang cầu cứu cô.

Tiểu Tiểu đứng lại, đột ngột quay người, một tay kéo chiếc ga giường đang rủ xuống lên, nằm xuống sàn nhà nhìn vào trong gầm giường, vừa hay nhìn trúng đôi mắt đen láy trong sáng của Mai Khôi. Không gian bên dưới chiếc giường kiểu thấp này rất hẹp, cơ thể nhỏ bé của Mai Khôi mặc một chiếc áo ngủ mỏng, nằm dính sát lên sàn nhà, trên tay còn ôm một con thú vải nhỏ. Ánh mắt cô bé vừa kinh hãi vừa sợ sệt, cứng đờ nằm bất động ở đó.

Tiểu Tiểu đau lòng cảm thấy lòng nóng bừng lên, cô nhỏ nhẹ nói với Mai Khôi: “Mai Khôi, là cô đây, cô đến rồi, đừng sợ”. Cô đưa tay, có ý muốn kéo đứa bé ra.

Tiểu Phuong ở bên ngoài nhìn thấy, kích động hét lớn: “Tìm thấy đứa trẻ rồi, tìm thấy rồi, không bị mất tích, đồng chí cảnh sát, đứa trẻ rất tốt”.

Tiếng gào hét lớn của Tiểu Phuong khiến Mai Khôi đang muốn bò ra ngoài nằm im lại, Tiểu Tiểu hiểu ý nói: “Đừng sợ, đừng sợ, không có ai có thể làm cháu bị thương, cô sẽ không để cháu lại chỗ này, cô sẽ đưa cháu về nhà, cháu ra ngoài nhé, đừng sợ, cô đưa cháu về nhà”.

Mai Khôi chăm chú nhìn Tiểu Tiểu, qua một lát cuối cùng mới từ từ bò ra ngoài.

Tiểu Phuong vẫn ở kia lớn tiếng kêu hét, hai người cảnh sát đi đến đưa cô ta đi, cô ta giãy giụa hét: “Tôi làm gì chứ, dựa vào cái gì mà bắt tôi”.

“Cô làm cái gì? Chuyện này phải từ từ thẩm tra. Chỉ dựa vào chuyện đứa trẻ này bị cô ngược đãi sợ đến mức như thế này ở ngay trong nhà mình, cô đã phải cùng chúng tôi đi một chuyến rồi.” Ba người cảnh sát chào Nghiễm Lạc một tiếng, rồi đưa Tiểu Phuong đi.

Mai Khôi được Tiểu Tiểu ôm vào lòng, cảm xúc cuối cùng đã ổn định trở lại, Tiểu Tiểu dùng trán khẽ chạm vào Mai Khôi, lo lắng nói với Nghiễm Lạc: “Cô bé lại sốt rồi”.

Mai Khôi cũng học động tác của Tiểu Tiểu, dùng trán khẽ chạm vào Tiểu Tiểu, sau đó lộ ra biểu cảm tin tưởng và yên tâm, ôm lấy chú thỏ đồ chơi dựa vào vai Tiểu Tiểu, hình như đã mệt quá rồi.

Tiểu Tiểu bảo Nghiễm Lạc giúp Mai Khôi lấy nệm bộ quần áo trong phòng, và cảm đồ dùng cá nhân của cô bé nữa, chuẩn bị đưa cô bé về nhà, đứa trẻ này bị kinh hãi, đã mệt rồi, để cho cô bé ngủ một giấc nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ hỏi chuyện.

Cô cảm thuốc của Mai Khôi ở trong phòng khách, hỏi Mai Khôi có phải là buổi tối vẫn chưa uống thuốc không, cô bé gật đầu. Tiểu Tiểu lại hỏi cô bé xem có khó chịu ở đâu không, cô bé lắc đầu, hỏi có đói không, vẫn lắc đầu. Tiểu Tiểu lại nói: “Vậy đến nhà cô ngủ một giấc trước, ngày mai cô làm đồ ăn ngon cho cháu có được không?”. Mai Khôi gật đầu, ngáp một cái.

Tiểu Tiểu cảm thấy không bình thường, quay người nói với Nghiễm Lạc: “Đứa trẻ này vì sao không nói?”.

Nghiễm Lạc đi đến cẩn thận nhìn Mai Khôi, không nhận ra vấn đề gì, bèn nói: “Có thể do sợ hãi quá, nghỉ ngơi trước đã, ngày mai vẫn không khá hơn thì đi bác sĩ. Phía cảnh sát bên kia anh đã dặn dò rồi, tạm giữ cô bảo mẫu đó trước, làm rõ xem chuyện gì xảy ra rồi tính. Trước khi bố của đứa trẻ này quay về, sẽ không thả cô ta ra. Có gì ngày mai lại hỏi cô bé, cô bé mệt quá rồi”.

Tiểu Tiểu gật đầu, cảm thuốc đưa Mai Khôi về nhà. Thay quần áo cho cô bé, pha cốc sữa nóng, sau đó bảo cô bé uống thuốc, thấy đã hơn một giờ sáng, nhà bọn họ cũng không có giường thừa, cô liền bày thêm một bộ chăn gối vào chiếc giường lớn của Nghiễm Căn, để Mai Khôi nằm tạm cùng Nghiễm Căn trước.

Nghiễm Căn đang ngủ khò khò rất say. Mai Khôi còn chưa chạm vào gối cũng đã ngủ mất, Tiểu Tiểu và Nghiễm Lạc để hai đứa trẻ ngủ say, tắt đèn, rồi lui ra khỏi phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nghiễm Lạc đang làm cơm như thường lệ, Tiểu Tiểu cũng vừa dậy, sau đó hai người liền nghe thấy một tiếng kêu thét trong phòng của Tiểu Ma Vương. Hai người giật thót mình, chạy qua đó xem, Nghiễm Căn đầu tóc rối bù ngồi trên giường, khuôn mặt kinh hãi chỉ vào Mai Khôi vẫn còn đang ngủ say bên cạnh, lớn tiếng hét: “Bố, mẹ, có nữ yêu tinh thâm nhập, cô ta cướp giường của con”.

Tiểu Tiểu thờ dài, giải thích với cậu tối qua trong nhà Mai Khôi xảy ra chút chuyện, bọn họ đưa Mai Khôi về nhà ở, bởi vì muộn quá rồi, không có cách nào mua giường, liền để hai đứa nằm chung trước, sau đó người làm mẹ này đảm bảo hết lần này đến lần khác: “Chỉ là một đêm, hôm nay mẹ sẽ mua giường, hai ngày này để Mai Khôi tạm thời ở thư phòng, sẽ không chiếm địa bàn của con, con yên tâm”.

Nghiêm Cận há hốc mồm, muốn khóc mà không có nước mắt. Cái gì? Con Rùa Nhỏ này còn muốn ở nhà cậu hai ngày? Cậu khó chịu, mẹ không đáng tin cậy, cậu chuyển hướng sang bố cùng là đàn ông cầu cứu: “Bố, con bị ức hiếp. Chuyện em ấy nhìn thấy con chim nhỏ của con còn chưa tính, bây giờ còn cướp đi sự trong trắng của con rồi, con không muốn chịu trách nhiệm, bố, con không muốn chịu trách nhiệm đâu!”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nghiêm Lạc không hài lòng đối với biến hiện nóng nảy hấp tấp của con trai, có một chút xiu chuyện đã mất bình tĩnh như thế này. Anh nhủ mảy lại, còn chưa lên tiếng, Tiểu Tiểu đã chuyển cho anh một ánh mắt, tỏ ý đưa Tiểu Ma Vương rời ra bên ngoài nói chuyện, nếu không sẽ làm ồn khiến Mai Khôi tỉnh giấc.

Tiểu Tiểu đi đến ôm Nghiêm Cận xuống giường trước, vỗ vỗ vào cái mông nhỏ của cậu: “Đi đánh răng rửa mặt trước, nói chuyện từ từ, đừng kêu la”. Nghiêm Cận đương nhiên không phục, quay đầu vừa muốn giận dỗi, liền bị bố cậu một tay xách lên, nhấc bổng cổ áo cậu, lôi ra ngoài.

“Bố, vì sao bố cũng không giúp con, con là con trai bố, là con trai ruột đó?”

Nghiêm Lạc trừng mắt, Nghiêm Cận biết đã nói sai rồi, sợ hãi rụt cổ lại, nhưng miệng vẫn lầm bầm: “Sự trong trắng của con không còn nữa, con kiên quyết không muốn chịu trách nhiệm, là con bị mẹ hãm hại”.

Nghiêm Lạc khoanh hai tay trước ngực, hỏi với ngữ khí không tốt: “Cái gì là trong trắng?”.

“Trong trắng là gì bố cũng không biết sao?”, Nghiêm Cận tròn tròn mắt lên, bố cậu là người hành tinh nào vậy?

“Bố đang hỏi con! Chẳng phải con kêu la không còn trong trắng nữa sao? Vậy trong trắng là gì?”

“Ồ...” Nghiêm Cận cảm thấy đáp án đã đến miệng rồi, nhưng mà dường như không nói rõ ra được, cậu nghĩ đi nghĩ lại: “Dù gì cũng là thứ rất quan trọng, trên mạng và tivi đều có, một nam một nữ nằm trên giường, trong trắng sẽ không còn nữa”.

“Sau này không được xem những thứ vớ vẩn đó. Nói với con bao nhiêu lần rồi, những từ không hiểu rõ ý nghĩa thì không được dùng bừa bãi. Còn nói mất trong trắng rồi, vói vốc đáng nằm đậu này của con, làm gì có trong trắng để mà tổn thất chứ?”

Nghiêm Cận bỗng chốc lại có tinh thần: “Bố, vậy là nói, con không bị ức hiếp? Con không cần chịu trách nhiệm nữa?”.

“Con yên tâm, có một số trách nhiệm con muốn chịu cũng không được đâu, trong cái não nhỏ bé của con không biết là chứa những thứ loạn xạ bất nháo gì. Còn nữa, gặp phải chút chuyện là con lo lắng hoảng hốt, gào thét kêu la, còn ra cái thể thống gì. Càng xảy ra chuyện càng phải bình tĩnh, nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt hơn nhiều so với việc kêu la ầm ầm ỉ ỉ như con, nhớ kỹ chưa?” Nhìn con trai gật đầu, Nghiêm Lạc đẩy cậu vào nhà tắm: “Mau đi đánh răng rửa mặt, không được làm loạn nữa”.

Tiểu Ma Vương lòng dạ bình tĩnh lại rồi, lúc này mặt trời đã xuất hiện, không khí cũng tươi mới, cuộc sống những ngày sau cũng có hy vọng. Cậu vừa vui vẻ đánh răng, làm bọt kem đánh răng bắn tung tóe khắp nơi, vừa từ từ ngẫm nghĩ lại, bố nói đúng, thực ra chịu trách nhiệm cũng không sợ, có thể nghĩ cách giải quyết mà, cậu phải lấy ba nghìn người vợ nữa, cứ coi như chịu trách nhiệm với Con Rùa Nhỏ này, vậy cũng là chiếm một phần ba nghìn mà thôi, cùng lắm là sau này đem tổng cô bé vào lãnh cung, cứ gọi là “Ồ đông lạnh của Con Rùa Nhỏ”.

Cậu vừa vui vẻ súc miệng, nhưng bị sắc nước, điều này đều trách Con Rùa Nhỏ. Cậu gặp cô bé là chẳng có chuyện gì tốt, trong trắng vẫn còn là được, không cần chịu trách nhiệm thì càng tốt, thế giới này vẫn đẹp và công bằng.

Nghiêm Cận lẻ mề tự đánh răng rửa mặt xong, khiến cho nhà tắm trông giống như bị cướp đánh qua, áo cũng ướt hết cả, cậu nhìn nhìn, duỗi tay cời áo ra, tiện tay ném xuống mặt đất, sau đó nửa trên để trần chạy thẳng ra ngoài vừa gọi vừa xông vào phòng ngủ của bố mẹ: “Mẹ ơi, mau tìm quần áo cho con, vừa rồi đã ướt hết cả”.

Xông vào phòng ngủ của bố mẹ, cậu dần mất ra, Con Rùa Nhỏ lại ở đó! Vì sao cô bé lại ở đó, ở đó thì cũng thôi vậy, vì sao lại mở to mắt đứng trên giường, vừa khéo đối diện với cửa, cậu xông vào liền bị cô bé nhìn thấy, cậu chưa mặc áo, chưa mặc áo, chưa mặc áo mà! Lần này lại bị nhìn thấy hết rồi!

Tiểu Ma Vương phần nộ vô cùng, vì sao người bị tổn thương luôn luôn là cậu? Bạn nói xem Con Rùa Nhỏ kia tự mình ăn mặc chỉnh tề tề, mẹ còn đang giúp cô bé đóng chiếc khuy cuối cùng, nếu như cậu xông vào sớm một chút xiu, vậy chẳng phải là cũng có thể nhìn thấy ư? Ít nhất thì có thể coi là

công bằng. Nhưng bây giờ, lại là cậu chịu thiệt thòi, vì sao chứ?

Nghiêm Cẩn lần này không kêu la nữa, cậu phải kiềm chế, phải kiềm chế, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, Con Rùa Nhỏ cứ đợi đó mà xem! Nghiêm Cẩn hít sâu một hơi, giả bộ bình tĩnh, quay đầu liền đi về phòng mình, còn Tiểu Tiểu thân là người làm mẹ vừa hay giúp Mai Khôi mặc xong quần áo, ôm cô bé đặt xuống đất, sau đó vội vàng đến bên cạnh Nghiêm Cẩn: “Sao con lại không mặc áo, buổi sáng lạnh, mau mặc vào”. Từ căn phòng này cô đuổi đến căn phòng kia, lật tủ quần áo tìm ra một chiếc trong đám quần áo đưa cho cậu mặc vào.

Nghiêm Cẩn từ trước đến nay rất có chủ kiến của riêng mình đối với chuyện mặc gì, không ít lần cùng cô kéo cướp quần áo, hôm nay lại ngoan ngoãn kỳ lạ, lấy cái gì mặc cái đó, điều này khiến Tiểu Tiểu cảm thấy kỳ quái. Cô nào biết được bây giờ trong đầu con trai nhà cô không bận tâm được đến chuyện này, cậu chỉ nghĩ đến sự nhục nhã to lớn, không chỉ bên dưới bị nhìn rồi, mà đến bên trên cũng thất thủ nốt, lần này chẳng hy vọng trông chờ bố mẹ có thể giúp, cậu phải tự nghĩ cách thôi.

Trên bàn ăn, Nghiêm Cẩn vẫn cứ hung dữ nhìn chằm chằm Con Rùa Nhỏ. Mai Khôi nhìn đáp trả cậu, nhưng mà ánh mắt trong suốt thẳng thắn vô tư, cô bé cũng đang băn khoăn, vì sao anh Nghiêm Cẩn này cứ luôn tức giận nhỉ?

Tiểu Tiểu đo nhiệt độ cho Mai Khôi, cô bé đã hạ sốt rồi, cháo cũng ăn được một bát, người trông cũng có tinh thần. Từ lúc ngủ dậy đến khi ăn cơm, cô bé vẫn không nói chuyện, chỉ là rất ngoan ngoãn bảo gì thì làm đó, bây giờ thấy cô bé không sao, Tiểu Tiểu quyết định hỏi han sự việc tối qua.

“Tôi hôm qua vì sao cháu phải trốn vậy?”

Mai Khôi cắn cắn môi, kè vào bên tai Tiểu Tiểu nhỏ tiếng đáp: “Cháu sợ”.

Nghe thấy cô bé chịu mở miệng, Tiểu Tiểu yên tâm hơn một nửa, hỏi tiếp: “Vì sao sợ, Tiểu Phuong làm gì với cháu ư?”

“Chỉ ấy lục đồ khắp nơi.”

Tiểu Tiểu chau mày lại: “Cô ta lấy đồ nhà cháu?”.

Mai Khôi lắc đầu, mái tóc mềm mại của trẻ con cùng lắc lư theo: “Cháu không biết, cháu đã trốn đi”.

Tiểu Tiểu đau xót ôm cô bé vào lòng: “Đừng sợ, có cô đây rồi”.

Nghiêm Cẩn vừa nhét bánh bao thịt bò vào miệng, vừa nhắc nhở một lớn một nhỏ đang xúc động này: “Mẹ, con là con ruột của mẹ”.

Tiểu Tiểu lườm cậu một cái: “Đương nhiên mẹ biết, nếu không phải con ruột của mẹ, con sớm đã bị bố con giải quyết rồi”. Nghiêm Cẩn chu miệng lên, lại nhét một cái bánh bao nữa.

“Cái gì là con ruột?”, Mai Khôi tham gia vào chủ đề.

“Chính là anh do mẹ anh sinh ra, không có quan hệ với em.” Nghiêm Cẩn cứ nói chuyện với cô bé là chẳng còn vui vẻ.

Mai Khôi gật gật đầu, biểu thị rất đồng ý với lời này của cậu, giọng nói non nớt của cô bé nghiêm túc đáp lại: “Đúng không có quan hệ, em không biết sinh, hơn nữa em nhỏ tuổi hơn anh”.

Tiểu Ma Vương ngẩn ra một hồi mới phản ứng lại được, cậu suýt chút nữa thì nghẹn miếng bánh bao, chỉ vào Mai Khôi, nhưng không biết nên nói gì, cô bé, cô bé, cô bé lại lợi dụng cậu! Cậu chẳng nói được gì, chỉ đành chuyển hướng sang Tiểu Tiểu: “Mẹ, mẹ xem em ấy đi”.

Tiểu Tiểu bật cười khanh khách, Mai Khôi này thật quá đáng yêu. “Mẹ còn cười nữa, mẹ đã chẳng giúp con.” Nghiêm Cẩn rất bất mãn với chuyện mẹ mình đi giúp người ngoài.

Mai Khôi nhìn nhìn Tiểu Tiểu, lại nhìn nhìn Nghiêm Cẩn, cô bé chẳng hiểu gì, vì sao anh trai này thích tức giận như vậy, cô bé chỉ cảm thấy anh ấy nói đúng, như vậy cũng tức giận?

“Anh, tức giận không tốt.”

“Cái gì?” Cô bé còn dám khiêu khích mình.

Mai Khôi nhỏ nhẹ nhả nài giải thích: “Mẹ em nói, tức giận không tốt, anh, anh rất thích tức giận, không tốt đâu”.

“Ai là anh trai của em, anh đâu phải là anh trai của em”

Mai Khôi bình tĩnh lại ôn hòa: “Mẹ em nói, những người bạn lớn tuổi hơn, em phải gọi là anh trai”.

Hi hi, lần này bắt được lỗi trong câu nói rồi nhé, Nghiêm Cẩn dương dương đắc ý: “Lớn hơn em thì phải gọi là anh trai, vậy còn chị thì sao?”

Mai Khôi hơi nhũn cặp lông mày xinh đẹp lại, thấy không hiểu lắm, cô bé nhìn Nghiêm Cẩn, lại nhìn sang Tiểu Tiểu, nhỏ tiếng hỏi: “Cô ơi, lẽ nào anh ấy là con gái?”.

“Á...” Nghiêm Căn bắt đầu phát cuồng, ai đến cứu cậu với, cô bé này không chỉ là Con Rùa Nhỏ, còn là Con Rùa Nhỏ ngốc ngếch, không cách nào nói chuyện cùng được, chẳng có gì để nói, thật bức bối!

Tiểu Tiểu thực sự không nhịn được, hôn mạnh một cái lên gò má Mai Khôi, cất tiếng cười ha ha. Mai Khôi không hiểu lắm, hóa ra mỗi lần anh tức giận, cô đều vui vẻ, cho nên anh trai tức giận là vì để cho cô vui vẻ.

Hai ngày này, hai đứa trẻ không đến trường mẫu giáo, Mai Khôi là vì bị ốm, Nghiêm Căn là vì lười biếng kiên nhẫn muốn giám sát Con Rùa Nhỏ. Nghiêm Lạc vẫn đi làm như thường lệ, anh đi xử lý việc của cô bảo mẫu Tiểu Phương kia, còn Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Mai Khánh Hải, nói rõ hết sự tình tối qua, bảo cho anh ta hai ngày này Mai Khôi sẽ ở nhà bọn họ, để anh ta yên tâm, đợi đi công tác về thì đón cô bé sau.

Mai Khánh Hải vô cùng cảm tạ, lại nói chuyện điện thoại với Mai Khôi, dặn dò cô bé phải nghe lời, nói bố sẽ mau chóng quay về, Mai Khôi cũng ngoan ngoãn vâng lời. Tiểu Tiểu ở bên cạnh nhìn mà ngưỡng mộ, vì sao con nhà người ta sinh lại khiến người khác thích như thế này cơ chứ. Quay đầu nhìn Tiểu Ma Vương nhà mình, lại đem đồ chơi vứt khắp nơi, trong phòng bừa bãi. Haizzz, khác biệt thật là lớn.

Sắp xếp xong chuyện của Mai Khôi rồi, Tiểu Tiểu lại gọi điện thoại bảo trợ lý gia chánh theo giờ đến giúp đỡ. Hôm nay có hai đứa trẻ phải trông, lại phải thu dọn thư phòng lấy chỗ cho Mai Khôi ở, một mình cô thực sự làm không xuê. Đặc biệt là Nghiêm Căn còn coi Mai Khôi như cái đinh trong mắt, vẫn cứ đang nghịch ngợm, khó hầu hạ hơn bình thường.

May mà Mai Khôi tỏ ra rất bình tĩnh, không hiểu biết giống như Tiểu Ma Vương. Trên thực tế, Tiểu Tiểu cảm thấy Mai Khôi hơi yên tĩnh quá, cô bé có thể một mình lặng lẽ ngồi trong góc, không bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, giống như có thể giới nhỏ bé của riêng mình vậy. Nhưng cô bé cũng rất thích đi theo phía sau Tiểu Tiểu, yên lặng nhìn cô làm việc, khi cô quay đầu lại, sẽ mỉm cười với cô một cái, nhưng không hề bám lấy ồn ào nói chuyện không ngừng.

Đứa trẻ này thật sự là quá thiếu hoạt bát, điều này khiến Tiểu Tiểu có chút lo lắng, dù gì tuổi còn nhỏ, bố mẹ ly hôn, phụ huynh và bảo mẫu bình thường cũng chăm sóc qua loa, như thế này liệu có khiến đứa trẻ mắc các loại bệnh trầm cảm của trẻ con gì đó không nhỉ? Cứ ví dụ như tối qua, bảo mẫu lục đồ mà có thể khiến cô bé mất cảm sợ hãi đến mức phải trốn xuống gầm giường, điều này dường như cũng không bình thường lắm, có phải là nên đưa cô bé đi đến chỗ bác sĩ tâm lý không?

Tiểu Tiểu quyết định đợi Mai Khánh Hải quay về, nhất định phải nói chuyện cẩn thận với anh ta, cô rất thích Mai Khôi, cô hy vọng có thể chăm sóc cô bé.

Ngày hôm nay cứ trôi qua trong bận bịu bộn bề như thế này, những lần Tiểu Ma Vương khiêu khích nhằm “mưu sát” Con Rùa Nhỏ đều bị ngăn trở trước sự bình thản tự nhiên ngây thơ của người bạn nhỏ Mai Khôi. Một kẻ vô duyên vô cớ nóng nảy hấp tấp, một người thì mù mịt chẳng hiểu chuyện gì, điều này lại khiến Tiểu Tiểu cả ngày đều rất vui vẻ.

Chiếc giường nhỏ của Mai Khôi mua về rồi, Tiểu Tiểu phối hợp thêm chăn ga gối đệm có hình hoa màu hồng nhạt và chú thỏ con màu vàng chanh, Mai Khôi vô cùng thích, cười tươi lộ ra hai má lúm đồng tiền, bàn tay nhỏ bé sờ qua sờ lại trên bề mặt, còn đem chú thỏ đồ chơi yêu thích nhất đặt bên cạnh chú thỏ trên chiếc chăn, trông vô cùng vui vẻ. Nghiêm Căn nhìn thấy vậy, tự nhiên nảy ra một kế hay trong lòng.

Hơn tám giờ tối, Mai Khôi chỉ muốn sớm được đi ngủ trên chiếc giường mới của cô bé, Tiểu Tiểu thu dọn cho cô bé xong rồi đưa đến giường, hôn lên đôi má non nớt của cô bé chúc ngủ ngon. Mai Khôi ôm chiếc chăn nhỏ có cùng hoa văn màu sắc, vui vẻ cười mãi, con thỏ đồ chơi của cô bé đặt bên cạnh gối, cô bé hài lòng mãn nguyện, nhắm mắt lại. Tiểu Tiểu thay cô bé tắt đèn, rón rén lui ra ngoài.

Nhưng chẳng mấy chốc sau, đột nhiên trong phòng truyền đến một tiếng “Rầm bụp” cực lớn. Một nhà ba người Nghiêm Lạc, Tiểu Tiểu và Nghiêm Căn toàn bộ chạy về phía căn phòng nhỏ. Mở đèn lên, chỉ thấy chiếc giường nhỏ đẹp đẽ vừa rồi vẫn còn rất tốt, lúc này hai chân giường sát tường đều đã gãy, toàn bộ đổ nghiêng sụp xuống, còn Mai Khôi co rúm lại bên tường ôm đầu, cho thấy rõ thời điểm mà giường đổ khiến đầu cô bé đập vào tường.

Nghiêm Căn bật cười khanh khách, chỉ vào Mai Khôi vui mừng cực độ: “Em ngủ cũng có thể làm sập giường nữa, em là đồ ngốc à?”.

Tiểu Tiểu vội vàng đi đến ôm Mai Khôi lên, Nghiêm Lạc thì quay người một tay cấp Nghiêm Căn ra ngoài, đến phòng khách rồi, ngồi lên sofa, ấn cậu lên chân, rồi mạnh tay đập “bốp bốp bốp” mấy phát vào mông cậu: “Nói với con bao nhiêu lần rồi, năng lực thiên phú không phải là dùng để làm bị thương người khác, con nghe xong quảng đi đâu hả?”.

Nghiêm Căn bị đánh đến mức kêu gào ầm ĩ, nhưng vẫn cứng miệng: “Không phải con làm, là em ấy tự mình ngủ sập giường”.

Nghiêm Lạc tức đến cực điểm, lại phát thêm mấy cái nữa vào mông cậu: “Làm việc xấu rồi còn không thừa nhận”. Nghiêm Căn kêu rất thảm, nhưng ngang bướng không nhỏ một giọt nước mắt nào, cuối cùng thực sự bị đánh cho sợ, đá chân kêu la cầu xin tha thứ: “Lần sau con không dám nữa, sẽ không thế này nữa”. Lúc này Nghiêm Lạc mới dừng tay. Nhưng vẫn phải phạt cậu, xách cậu lên đặt vào góc tường, quở trách: “Con hãy đứng ở đây tự kiểm điểm cho bố, bố không gọi con, con không được cử động”.

Nghiêm Căn ở đó không dám cử động, giường mất ra chầm chầm nhìn bố đi vào trong phòng, sau đó nghe thấy hai tiếng “Cạch cạch”, qua một lúc sau Nghiêm Lạc đi ra, trong tay cầm bốn chiếc chân giường, lại qua một lúc nữa, Tiểu Tiểu cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy con trai đứng ở góc tường, cô đi đến nói: “Lần này con thực sự là quá đáng quá, mẹ sẽ không giúp con”.

Nghiêm Căn bĩu môi, trong lòng thật sự khó chịu. Cậu chỉ là nghịch ngợm đùa dai một chút xíu, Con Rùa Nhỏ kia cũng đâu có bị ngã chết, chỉ là đập đầu một tí, có gì to tát chứ, cậu thường xuyên bị bố đánh, chắc chắn còn đau gấp mười lần so với cộc đầu vào tường, cậu chẳng làm sao cả. Con Rùa Nhỏ kia giả vờ gì chứ, thật đáng ghét.

Cậu nhìn thấy bố mẹ đều quay về phòng rồi, trong căn phòng khách trống trải thênh thang chỉ có một mình mình, thời gian trôi qua khá lâu rồi, tại sao không đến tuyên bố cậu có thể cử động rồi nhỉ, rõ ràng cậu mới là con ruột, vì sao người lớn đều thiên vị? Nghiễm Căn cứ đứng đó mãi, cảm thấy sắp đứng không vững nữa, móng rất đau, bỏ xuống tay chẳng nhẹ nhàng chút nào, rất muốn xem xem mình bị đánh thành như thế nào rồi.

Nghiễm Căn nhìn chằm chằm cửa phòng của bố mẹ, chỗ đó chẳng có một chút động tĩnh gì. Nghiễm Căn do dự một chút, đi đến cửa kính của cửa phòng khách, bật đèn lên, quay lưng lại, kéo quần xuống, lộ ra chiếc móng nhỏ, quay đầu nhìn vào trong gương.

Híc híc, bố thật là dã man, nhìn móng của cậu kìa, trông chẳng khác mấy so với móng khi trên tivi, thật xấu hổ, đỏ ửng, còn hơi ngứa nữa, rất muốn gãi. Nghiễm Căn thương thức ngắm nhìn chiếc móng đỏ của mình, đột nhiên trong gương hiện lên đôi mắt to bên dưới mái tóc ngắn của con gái, bên trong có sự kinh ngạc và hiếu kỳ.

Nghiễm Căn sợ đến mức cứng đờ, qua một lát sau mới phản ứng lại được: Ông Trời ơi, Con Rùa Nhỏ nhìn thấy cặp móng đỏ của cậu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nghiễm Căn quay ngoắt đầu lại, lờm Mai Khôi, hai tay vô cùng nhanh nhẹn kéo chiếc quần lên. Mai Khôi vẫn đang nhìn chằm chằm vào vị trí móng cậu, Nghiễm Căn không dám nổi khùng, dù gì vừa rồi mới bị bố ấn xuống một trận, có muốn giận dỗi hơn nữa cậu cũng phải dè dặt. Nhưng Mai Khôi đã lên tiếng, cô bé đi đến gần cậu, cất giọng nhỏ nhẹ: “Anh ơi, anh đau không?”.

Nghiễm Căn cắn răng, không nói gì, trong lòng nghĩ: Vờ vĩnh, chẳng phải bởi vì mày nên tao mới bị đánh sao?

Mai Khôi vẫn còn muốn nói gì đó, thì cửa phòng của hai vợ chồng Nghiễm Lạc bỗng mở ra. Nghiễm Lạc và Tiểu Tiểu đi ra ngoài, nhìn thấy hai đứa trẻ đều ở phòng khách, Tiểu Tiểu có vẻ kinh ngạc, đi đến hỏi: “Mai Khôi làm sao vậy? Muốn đi vệ sinh phải không?”.

Mai Khôi lắc lắc đầu, duỗi tay ra nắm lấy tay Nghiễm Căn, nói với Tiểu Tiểu: “Cô ơi, anh bị đau”.

Tiểu Tiểu hiểu rồi, cô xoa xoa đầu Nghiễm Căn, lại xoa xoa đầu Mai Khôi: “Anh không sao, Mai Khôi quay về phòng ngủ trước đi nhé. Ngày mai cùng anh đến trường mẫu giáo”.

Nghiễm Căn bị Mai Khôi kéo tay vô cùng mất tự nhiên, nhưng trước mặt Nghiễm Lạc và Tiểu Tiểu, cậu cũng không dám giằng co. Mai Khôi nhìn cậu, lại nói với Tiểu Tiểu: “Vậy anh cũng ngủ thôi”.

“Đúng, hai đứa đều cần ngủ sớm một chút, ngày mai phải cùng đi học.”

Mai Khôi nở nụ cười, ngoan ngoãn để Tiểu Tiểu dắt tay quay về phòng đi ngủ. Nghiễm Căn bị Nghiễm Lạc nhìn chằm chằm, cúi đầu xuống, mũi chân cọ trên sàn nhà, không dám phản kháng. Nghiễm Lạc nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Biết sai chưa?”.

“Ừm”, Nghiễm Căn hậm hực.

“Nói chuyện.”

“Bố, con biết sai rồi”, Nghiễm Căn nói nhỏ, cảm thấy rất áy náy.

“Sai ở đâu?”

“Ừm, chính là, không nên làm bị thương người khác.”

Nghiễm Lạc không nói gì, trong lòng Nghiễm Căn rất căng thẳng, qua một lát cuối cùng nghe thấy bố nói: “Đi ngủ đi, ngày mai đi học”. Lúc này Nghiễm Căn mới thở phào một cái, chán chường đi vào trong phòng.

Buổi tối hôm nay, Nghiễm Căn ngủ rất không ngon, Con Rùa Nhỏ xuất hiện đầy trong đầu cậu. Cậu không phục, nghĩ tiểu ma vương Nghiễm Căn cậu, từ lúc chui ra khỏi bụng mẹ chưa từng bị thiệt thòi như thế này, bất luận là trong thế giới người lớn hay trong thế giới trẻ con, cậu đều ứng phó được, nào có người lớn nào lại không yêu cậu chiều cậu chứ, đương nhiên bố cậu không tính. Cứ coi như là trong một đám bạn nhỏ, bất kể là trẻ con trong trường mẫu giáo hay trong khu, làm gì có ai không nghe lời cậu, con trai đều chơi với cậu, con gái đều thích cậu, từ trước đến nay chưa từng có ngoại lệ.

Con Rùa Nhỏ này, cậu chưa hôn được, vậy mà trên dưới trước sau, toàn bộ đều bị cô bé nhìn hết rồi. Cô bé mới đến nhà cậu hai ngày, cậu liền bị bố không thương mẹ không yêu nữa. Cho nên Con Rùa Nhỏ này chắc chắn là tai họa, cậu nhất định phải trị cô bé, nếu không thì những ngày tháng sau này cậu phải sống thế nào đây?

Nghiễm Căn vừa nhắm nghĩ, vừa ngủ quên mất, cậu nằm mơ, trong mơ có Con Rùa Nhỏ hung ác, đang chạy đuổi theo cậu, cậu gắng hết sức trốn,

nhưng Con Rùa Nhỏ kia lại chạy nhanh hơn cậu, cứ xông đến, hung dữ nhằm thẳng vào mông cậu mà cắn. Mông đau, Nghiêm Căn kêu “á” lên một tiếng, tỉnh dậy.

STENT

Vừa mở mắt ra nhìn, trời đã sáng rồi, thì ra là mẹ vỗ một cái vào mông cậu, đánh thức cậu dậy. Nghiêm Căn không tình nguyện bò dậy, đứng ở cửa phòng nhìn ra bên ngoài một lát, rất tốt, không có Con Rùa Nhỏ, lúc này cậu mới yên tâm đi ra nhà tắm đánh răng rửa mặt. Rửa mặt xong, cậu lại cảnh giác chạy về phòng, khóa chặt cửa phòng lại, lúc này mới bắt đầu thay quần áo. Sau khi thay xong quần áo, soi soi gương, vô cùng tốt, rất đẹp trai, rất có phong độ, hơn nữa lần này không để Con Rùa Nhỏ nhìn thấy, rất an toàn.

Tiểu Ma Vương đi đến phòng ăn, nhìn thấy Con Rùa Nhỏ đang ngồi trên bàn ăn uống sữa ăn bánh bao, cậu không tự chủ lắm bầm trong lòng, nghĩ rằng: Em cứ đợi đó, hôm nay đến trường học nhất định xử lý em.

Mai Khôi nhìn thấy cậu đến, nở nụ cười ngọt ngào, giọng trẻ con mềm mại gọi: “Anh ơi, ăn sáng”. Nghiêm Căn buồn bực “ừ” một tiếng, ngồi xuống cúi đầu bắt đầu ăn. Mai Khôi cũng không để ý, quay đầu tiếp tục chăm chăm ăn từng miếng, từng miếng bánh bao của mình. Tiểu Tiểu nhìn hai đứa hòa thuận không có chuyện gì, thấy yên tâm rồi.

Ăn cơm xong, Tiểu Tiểu mỗi tay dắt một đứa, đưa chúng đi học. Tâm trạng Mai Khôi rất tốt, suốt đoạn đường còn đếm cây cối hai bên, Tiểu Tiểu nhẫn nại dạy cô bé nhận biết, đây là cây gì, kia là hoa gì, Nghiêm Căn buồn bực ở bên cạnh nói chen vào, đôi lại được sự thần phục của Mai Khôi: “Anh thật thông minh, cái gì cũng biết”. Điều này khiến Nghiêm Căn đắc ý chút xíu, sau đó lại nghĩ: Lấy lòng mình cũng không có tác dụng đâu, món nợ này mình vẫn phải đòi.

Mai Khôi không biết cậu đang nghĩ gì, hai ngày không đi học rồi, hôm nay đến trường, cô bé rất vui vẻ, bởi vì trong trường có rất nhiều bạn có thể chơi với cô bé. Bình thường ở nhà, bố luôn đi vắng, chị Phương cũng thường xuyên nhốt cô bé trong phòng chơi một mình, cô bé rất ghét như vậy, vẫn luôn hy vọng có người ở bên cạnh mình.

Cho nên từ sáng sớm, Mai Khôi đã rất vui, cứ cười mãi. Nhưng buổi trưa, vừa đến giờ nghỉ, Mai Khôi muốn tới khu vận động chơi cầu trượt, thì bị một bạn mập chen lấn đẩy ra, bạn mập còn quát lên với con bé: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ chỉ có thể bò trên mặt đất, không thể chơi cầu trượt”. Một bạn trai khác cũng hét vào cô bé “Con Rùa Nhỏ”, sau đó chen vào, đẩy cô bé ra xa hơn.

Mai Khôi sợ hãi trong lòng, đi ra ngoài, vừa ngẩng mặt lại thấy hai bạn trai đi đến. Nhìn thấy cô bé, chúng lên lút nói riêng gì với nhau, sau đó cười, rồi cũng hét lên với cô bé: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ...”.

Mai Khôi cúi đầu, tránh qua bên cạnh bọn họ, trốn vào phòng học. Trong phòng không có người, Mai Khôi ngồi trong góc một lát, lấy ra bộ xếp hình gỗ bắt đầu xếp. Cô bé tập trung sức chú ý, đang xếp rất chăm chú, sắp xếp được cái cây nhỏ cao cao, nhưng lúc này bên cạnh có một bạn nam xông đến, một chân đá đổ cái cây của cô bé, còn quay đầu làm bộ mặt quý, lớn tiếng gọi: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ vừa đàn vừa ngốc”.

Mai Khôi đàn mặt ra nhìn cậu con trai nhanh chóng chạy mất. Không biết làm thế nào cả, cô bé quay đầu, nhìn thấy trong góc phòng có ba bạn nam cũng đang nhìn về phía mình, còn nói chuyện với nhau. Mai Khôi nhảy lên, chạy ra khỏi phòng học.

Trong hành lang, Nghiêm Căn đang cười cười nói nói cùng ba bạn trai nữa, nhìn thấy Mai Khôi trông hơi nhếch nhếch chạy ra, mấy người cười càng to hơn. Mai Khôi cúi đầu đi, nghe thấy tiếng cười liên ngắc đầu lên nhìn, bất giác gọi Nghiêm Căn một tiếng: “Anh trai”.

Nguru Nguru ở bên cạnh cười, nói với Nghiêm Căn: “Con Rùa Nhỏ gọi cậu là anh trai à, gọi bừa gì vậy, vừa đàn vừa ngốc”.

“Đúng như vậy.” Một bạn trai bên cạnh phụ họa theo: “Mai Khôi thích nhất là dờ dẩn, động tác lại chậm, thật sự rất giống Con Rùa Nhỏ đó”.

“Vừa đàn vừa ngốc, vừa đàn vừa ngốc...” Mấy đứa cùng nhau hét, hai bạn trai từ một phía khác xông đến, lao qua bên cạnh Mai Khôi, đem một con rùa đồ chơi nhỏ màu xanh vứt lên mặt đất, giẫm mấy cái rồi chạy.

Mai Khôi sợ hãi, không biết xảy ra chuyện gì nữa, vì sao mọi người đột nhiên lại ghét bỏ cô bé như thế này, nhưng ác ý rất rõ ràng, cô bé thực sự cảm nhận được. “Anh trai...” Cô bé lùi lại một bước, không kim được cầu cứu về phía Nghiêm Căn, rõ ràng buổi sáng anh vẫn còn dạy cô nhận biết các loài hoa, vì sao mới nửa ngày đã thay đổi rồi?

“Ai da, nó còn gọi cậu là anh trai nữa, thật là ngốc quá, ha ha ha...” Mấy đứa trẻ nào có suy nghĩ nhiều, những thói hư tật xấu như thích xen vào chuyện náo nhiệt hay ức hiếp người khác khiến bọn chúng cảm thấy trò chơi này rất thú vị, cùng nhau kêu la ầm ĩ. Nghiêm Căn lại không bình tĩnh, giống như để chứng minh điều gì, cậu xông đến đẩy Mai Khôi một cái, quát nói: “Ai là anh trai mày, ngốc nghếch”.

Đẩy người xong, cậu cùng mấy bạn nam kia nghênh ngang rời đi, mấy bạn nam đó còn vừa đi vừa nói: “Con Rùa Nhỏ có phải là không có bố mẹ không, hình như toàn là người khác đưa nó đến trường”, “Ai ya, nó ngốc quá, không ai cần nhĩ”, “Ha ha, thật đó, Con Rùa Nhỏ không ai cần”.

Trong khi mấy đứa đang thảo luận, Nghiêm Căn quay đầu lại nhìn Mai Khôi đang ngã dưới đất một cái, lại vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cô bé, trong cặp mắt đen như ngọc thạch của cô bé tràn đầy nước mắt, nhìn thấy cậu quay đầu, vội vàng bò dậy, quay người, chạy về một hướng khác. Nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc này, Nghiêm Căn rõ ràng nhìn thấy giọt nước mắt long lanh chảy qua gò má cô bé.

Thời gian sau đó dường như trôi qua rất chậm, Nghiêm Căn có chút mất tập trung, hồn phách cứ để đâu đâu, cuối cùng cũng đến khi tan học. Cậu cùng những bạn nhỏ khác xếp hàng xong, giáo viên dẫn đến cổng trường mẫu giáo, các phụ huynh đến đón con sớm đã ở bên ngoài, cổng trường vừa mở ra, bọn trẻ vui mừng chạy ồa đến chỗ bố mẹ mình. Nghiêm Căn nhìn thấy trong đội xếp hàng của lớp nhỏ, Mai Khôi cúi đầu đứng ở phía cuối cùng, rất u sầu,

khóc mắt cậu nhìn thấy trên tay cô bé bôi thuốc đỏ, trong lòng cảm thấy thấp thỏm, cô bé sẽ không mách lẻo với bố mẹ cậu chứ.

Tiểu Tiểu đã nhìn thấy hai bảo bối, cô cười rạng rỡ đi đến, xoa xoa đầu con trai, dắt tay cậu đi về hướng Mai Khôi. Đi đến gần nhìn thấy tình trạng của Mai Khôi, cô kinh ngạc, đau lòng ôm cô bé lại: “Mai Khôi, tay làm sao mà bị thương?”.

Giáo viên ở bên cạnh giải thích: “Cô bé nói tự mình bị ngã, bác sĩ của trường đã bôi thuốc rồi. Hôm nay các bạn nhỏ khác phản ánh, Mai Khôi bị một số bạn trai lớp lớn bắt nạt, nhưng hỏi cô bé lại không nói”.

Tiểu Tiểu gật đầu: “Tôi biết rồi, về nhà tôi sẽ nói chuyện với cô bé, cảm ơn cô giáo”.

Nghiêm Căn càng chột dạ hơn, cảm thấy lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Cậu nhìn Mai Khôi mấy cái, nhưng Mai Khôi cúi đầu, chẳng thêm liếc nhìn cậu lấy một cái. Tiểu Tiểu hôn hôn Mai Khôi, dắt cô bé xuống, mỗi tay dắt một đứa chậm chậm đi về nhà.

“Mai Khôi, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Là bị bạn lớp khác bắt nạt sao?”

Mai Khôi không nói, chỉ lắc lắc đầu.

“Mai Khôi, nếu có chuyện gì, nhất định phải nói với cô đó, cô sẽ không để người khác ức hiếp cháu. Cháu có gì nhất định phải bảo cho cô biết, cô sẽ giúp cháu giải quyết. Nếu như không có cô, trong trường học còn có các cô giáo, còn có anh Nghiệm Căn, có chuyện gì cháu cứ tìm anh ấy, anh ấy sẽ giúp cháu.”

Lúc này Mai Khôi chỉ cúi đầu, vẫn không nói gì cả. Tiểu Tiểu không muốn ép cô bé nữa, cô vẫn luôn cảm thấy Mai Khôi là đứa trẻ rất nhạy cảm, cần cẩn thận xử lý mọi việc. Qua một lúc lâu, sắp đi đến cửa khu nhà, Mai Khôi đột nhiên khe khẽ gọi: “Cô ơi”.

Trong lòng Nghiệm Căn thất lại, căng thẳng nhìn cô bé. Tiểu Tiểu dừng bước, ngồi xổm xuống trước mặt Mai Khôi, nhả nạt khe giọng hỏi: “Sao vậy?”.

Mai Khôi mắt đỏ ửng, tiếng nói rất nhỏ: “Cô ơi, cháu nhớ bố mẹ”.

Dáng vẻ vừa yếu ớt vừa đáng thương của cô bé khiến Tiểu Tiểu rất đau lòng, cô ôm thân thể nhỏ bé của Mai Khôi vào lòng: “Bố sắp về rồi, Mai Khôi rất ngoan rất dũng cảm, cô ôm cháu có được không?”.

Mai Khôi vui mặt vào cổ Tiểu Tiểu, cánh tay nhỏ nhắn ngán tòn mồn ôm chặt lấy cổ cô, cuối cùng không kìm được nhỏ tiếng khóc hu hu. Nghiệm Căn đứng gần ra bên cạnh, nhìn thấy cánh tay run rẩy của cô bé, chỉ cảm thấy trong lòng có loại cảm giác khó chịu khác lạ mà cậu không sao nói rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tiểu Tiểu ôm Mai Khôi dỗ dành một lát, đợi cô bé dừng khóc, cô mới lấy giấy ăn ra lau sạch mặt cho cô bé: “Mai Khôi rất ngoan, đừng buồn nữa, chúng ta về nhà trước, cô làm đồ ăn ngon cho cháu có được không?”.

Mai Khôi chớp chớp cặp mắt to đầy nước, khịt khịt mũi, rúc vào trong hõm cổ Tiểu Tiểu gật gật đầu. Tiểu Tiểu cười cười an ủi, hôn Mai Khôi, ôm cô bé lên đi về hướng khu nhà. Nghiệm Căn đứng dừng đi theo phía sau, cảm thấy tâm trạng rất tệ.

Vừa đi đến cổng khu nhà, một chiếc taxi vừa khéo dừng lại, Mai Khánh Hải từ trên xe bước xuống, liền nhìn thấy ngay ba người một lớn hai nhỏ này, Mai Khánh Hải cất tiếng gọi: “Mai Khôi”.

Mai Khôi kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu lên, “Bố”. Cô bé vùng xuống khỏi vòng ôm của Tiểu Tiểu, chạy về phía Mai Khánh Hải: “Bố”. Mai Khánh Hải ôm con gái thật chặt vào lòng, trái tim thấp thỏm trong mấy ngày đi công tác này cuối cùng cũng thấy yên tâm rồi.

“Bảo bối, con sống có tốt không, bố quay về rồi, bố không tốt, không thể chăm sóc tốt cho con.” Mai Khánh Hải ôm con gái bảo bối rồi hôn lấy hôn để. Mai Khôi nhìn thấy người thân, nước mắt lại chảy xuống: “Bố, con rất nhớ bố”.

Tiểu Tiểu kéo Nghiệm Căn đi đến, Mai Khánh Hải ôm con gái, ra sức cảm ơn. Tiểu Tiểu thấy anh ta vẫn kéo va ly hành lý, liền bảo anh ta về nhà thu dọn nghỉ ngơi một chút, buổi tối đến nhà cô ăn cơm, còn chuyện của bảo mẫu Tiểu Phương thì đang được xử lý. Mai Khánh Hải gật đầu lia lịa, ôm Mai Khôi quay về. Mai Khôi ngoan ngoãn chào tạm biệt Tiểu Tiểu, nhưng không chào hỏi Nghiệm Căn, điều này khiến trong lòng Nghiệm Căn không thoải mái lắm.

Quay về nhà, Nghiệm Căn hơi thấp thỏm đứng ngồi không yên. Cậu chuẩn bị tốt tâm lý rồi, nếu như sự việc bại lộ, nhiều nhất là bị đánh một trận, đến khi đó cậu xuống nước nhận sai với bố, rồi cũng sẽ ổn thôi. Tình huống có thể sẽ thế này, cậu dự liệu ổn thỏa rồi tâm trạng chắc cũng sẽ tốt lên, nhưng hôm nay vì sao cứ cảm thấy chẳng vui vẻ thoải mái lên được.

Tiểu Tiểu vẫn buồn rầu, tại sao hôm nay Tiểu Ma Vương lại ngoan ngoãn như vậy, nhưng cô chẳng bận tâm được đến cậu, cô chuẩn bị làm nhiều đồ ăn hơn, chiều đãi bố con Mai gia. Vừa mới dọn hết đồ ăn ra, Mai Khánh Hải đã đưa Mai Khôi đến gõ cửa. Anh ta trước tiên xin lỗi vì không thể đến ăn cơm, Mai Khôi nói muốn ăn McDonald, anh ta đã lâu không gặp cô bé, cho nên lần này muốn chiều theo yêu cầu của con gái. Đợi bọn họ từ quán McDonald quay về, anh ta lại đến thăm hỏi cảm ơn.

Tiểu Tiểu đương nhiên chẳng thể nói gì, cũng đành đồng ý. Cô hôn Mai Khôi, tiễn bố con họ ra cửa. Nghiêm Cận trơ mắt ra nhìn, vừa rồi Mai Khôi vào cửa, có lên lút liếc cậu một cái, nhìn thấy cậu nhìn lại, cô bé liền vội vàng quay đầu, còn co rúm lại phía sau bố mình, cô bé đang sợ cậu.

Nghiêm Cận nên vui về vì chuyện này, nhưng không biết vì sao, cậu thực sự cảm thấy mình đã làm sai. Trước đó trong lúc tại trẻ con bọn cậu đùa nghịch, mọi người đều hoặc là cãi qua cãi lại, nếu không thì liên tổ cáo với giáo viên, mách lẻo với người lớn, nhưng mà Con Rùa Nhỏ ngốc này, chỉ biết lên lút khóc một mình, khiến cậu chẳng tài nào cảm nhận được một chút cảm giác đắc ý khi bắt nạt thành công. Đều trách cô bé, cô bé là đứa trẻ kỳ quái, vừa đàn vừa ngốc, cô bé quả nhiên chính là Con Rùa Nhỏ. Nhưng cậu nghĩ như thế này, lại không khiến bản thân mình khá hơn chút nào.

Hơn tám giờ tối, Mai Khánh Hải rất khách khí cầm quà đến thăm hỏi, Nghiêm Cận nghe thấy chuông cửa vang, rất tích cực chạy đi mở cửa, sau khi nhìn thấy chỉ có một mình Mai Khánh Hải, trong lòng có chút thất vọng, lẽ nào Con Rùa Nhỏ kia là đồ nhỏ mọn? Mới như thế liền không định để ý đến cậu nữa?

Nghiêm Cận hiếm khi giả vờ ngoan ngoãn ngồi trên sofa, có ý đồ muốn thăm dò tin tức, nhưng bị Nghiêm Lạc đuổi về phòng. Nghiêm Cận không vui lắm, song cũng chẳng có cách nào. Cậu ảo não đi vào phòng, đi sang trái vòng sang phải không có chuyện gì làm, bởi vì bị xử phạt, mạng Internet trong phòng cậu đã bị cắt, tivi mà cậu yêu thích cũng bị cấm rồi, cậu thực sự chịu đựng không nổi, thế là lên lút mở hé ra một khe cửa phòng nghe lén. Vốn dĩ tiếng nói chỉ thấp thoáng, nhưng bạn nhỏ Nghiêm Cận này không phải người thường, cậu thử vận khí tập trung tinh thần, cũng nghe rõ đại thể cuộc hội thoại ngoài phòng khách.

Bây giờ mấy người lớn đang nói chuyện của bảo mẫu Tiểu Phuong, Mai Khánh Hải nói anh ta về xem đồ ở trong nhà, nhưng không mất mát đồ vật gì quý giá, Tiểu Phuong này được nhận làm sau khi vợ anh ta rời đi, ở trước mặt anh ta vẫn luôn tận tâm tận lực, anh ta cũng sơ suất, không phát hiện ra điều gì không bình thường, lúc chuyển nhà liền đưa cả cô ta cùng đến. Mai Khôi là đứa trẻ rất ngoan, cũng biết yêu thương bố, cho nên bình thường cũng không than phiền gì với anh ta, anh ta lại bận rộn, thực sự là đã sơ suất với cô bé rồi. Lần này nếu không phải là nhà Tiểu Tiểu phát hiện, Mai Khôi nói chưa biết chừng thật sự đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó rồi. Nửa năm trước người vợ của anh ta đột nhiên nói không cách nào chịu đựng được cuộc sống buồn tẻ như thế này, cô ta muốn theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, sau đó để lại một tờ giấy thỏa thuận ly hôn rồi không thấy đâu nữa.

Mai Khánh Hải nói đến bây giờ anh ta vẫn nghĩ không thông, hướng hồ là Mai Khôi mới ba tuổi, chuyện này đã kích rất lớn đến Mai Khôi, cô bé biến thành ít nói kiêu ngạo, cũng rất cẩn trọng, hình như sợ khiến bố không vui, bố cũng sẽ không cần cô bé nữa. Điều này khiến anh ta rất đau lòng, nhưng anh ta còn phải kiếm tiền nuôi gia đình, không có biện pháp gì dành ra nhiều thời gian để chăm sóc cô bé, chỉ có thể tìm bảo mẫu.

Lúc này, Tiểu Tiểu mới nhân cơ hội nói, nguyện ý giúp anh ta chăm sóc Mai Khôi. “Dù gì nhà tôi cũng có trẻ con tuổi xấp xỉ Mai Khôi, Mai Khôi với cậu bé vừa khéo học cùng trường, tôi đưa đón một đứa và hai đứa cũng chẳng có khác biệt gì. Hai đứa nhỏ ở cùng nhau cũng có thể làm bạn.”

Mai Khánh Hải vui mừng ngoài mong đợi, bảo mẫu tốt như thế này không dễ tìm, anh ta lại phải thường xuyên tăng ca đi công tác, không thể luôn ở nhà với con gái. Gia đình Tiểu Tiểu này nhìn ra là người đáng hoàng nhiệt tình, nếu như có thể giúp chăm sóc cô bé, vậy thì không còn gì tốt hơn. Nếu không thì, anh ta chắc sẽ phải cân nhắc đổi công việc, nhưng công việc cũng không dễ tìm như vậy, anh ta cần tiền để nuôi lớn con gái. Bây giờ có câu nói này của Tiểu Tiểu, Mai Khánh Hải coi như yên tâm rồi. Anh ta bày tỏ sẽ trả chi phí chăm sóc, Tiểu Tiểu biết nếu như không nhận sợ là người làm bố này sẽ không thể yên tâm, cũng liền đồng ý.

Nghiêm Cận ở trong phòng nghe thấy, trong lòng không biết là có dư vị gì nữa. Nói như thế, Con Rùa Nhỏ sẽ thường xuyên đến nhà cậu rồi, vậy cậu có cần để ý đến cô bé không nhỉ? Hoặc là ngược lại, cô bé có để ý đến cậu không nhỉ? Đáng vẻ cô bé lần này hình như thật sự rất đau lòng. Nhưng mà nếu như bố mẹ cô bé không cần cô bé thì đầu phải là cậu nói mà thành chứ, cô bé không thể đem những điều này tính sổ lên đầu cậu.

Ai da, tóm lại là phiền não, nếu như sau này chẳng bao giờ qua lại thì cũng bỏ đi, nhưng mà nếu thường xuyên gặp mặt ở nhà cậu, cậu phải làm thế nào đây?

Có điều lần gặp mặt này lại không đến nỗi quá nhanh, buổi tối hôm đó Mai Khánh Hải nói chuyện với gia đình Tiểu Tiểu xong, ngày hôm sau xử lý ổn thỏa chuyện của Tiểu Phuong rồi, liền đưa Mai Khôi đi du lịch. Mai Khánh Hải nói lần này anh ta được nghỉ mấy ngày, muốn bù đắp thật tốt cho con gái, liền đưa cô bé ra ngoài chơi cho vui vẻ.

Cho nên ba ngày tiếp sau đó, Nghiêm Cận không hề nhìn thấy Mai Khôi, trái tim nhỏ bé của cậu cũng cứ luôn thấp thòm, nếu chuyện này không giải quyết, cậu chẳng tài nào thấy dễ chịu được.

Ngày thứ tư, thứ Hai rồi, Nghiêm Cận dậy từ rất sớm, tắm rửa nhanh như bay, còn chọn một bộ quần áo cậu thích nhất, ăn sáng xong, sau đó lật đật kéo mẹ đi học. Đến trường mẫu giáo rồi, cậu lên lút mò đến cửa lớp nhỏ nhìn, không thấy bóng dáng của Con Rùa Nhỏ, sau đó cậu lại chạy đến cạnh chừng ở cổng trường, kết quả tất cả các bạn đều đến rồi, giáo viên đã đóng cổng trường, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Con Rùa Nhỏ đâu, Nghiêm Cận lại thất vọng.

Buổi chiều tan học, Nghiêm Cận đỡ dẫn không có tinh thần cùng mẹ về nhà. Tiểu Tiểu thấy kỳ quái, cậu con trai này làm sao vậy? Sáng sớm vui mừng hơn hờ, buổi chiều vì sao mà lại ủ dột thế này?

“Mẹ, mẹ không biết, đàn ông có nỗi khổ của đàn ông.” Nghiêm Cận cảm thấy hơi phiền não đối với sự truy vấn của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cười khì khì, xoa đầu Tiểu Ma Vương, thằng nhóc này còn nói có nỗi khổ của đàn ông, con trai nhà cô trưởng thành quá sớm, hơn nữa khổ

nhất là còn hiểu không thấu triệt vấn đề. “Vậy con nói xem, nỗi khổ đàn ông của con là gì?”

Nghiêm Cần đang nghĩ đến tâm sự của mình, vừa thất thần liền buột miệng nói ra luôn lời thoại học được trên tivi: “Nỗi khổ của đàn ông ngoại trừ sự nghiệp ra chính là phụ nữ đó”.

Tiểu Tiểu dừng bước: “Con trai, mẹ nghĩ bây giờ con mới bốn tuổi đầu chưa phát triển ra sự nghiệp, nhưng mà phụ nữ, điều này con cũng không thể phiên nào, họa lần trước con gây ra bố con vẫn còn nhớ đó”.

Nghiêm Cần không đồng ý xua tay, trước mặt mẹ dù gì cậu cũng có quyền nói chuyện nhất định: “Mẹ, người lớn mọi người suy nghĩ quá phức tạp, vấn đề bạn gái của trẻ con chúng con không phải là cùng một loại với vấn đề bạn gái của người lớn mọi người. Mẹ, mẹ phải học cách suy nghĩ vấn đề từ góc độ của bạn nhỏ bốn tuổi mới có thể hiểu rõ trái tim con”.

“Tiểu Ma Vương à”, người làm mẹ thờ dài: “Mẹ rất muốn suy nghĩ vấn đề của con từ góc độ của bạn nhỏ bốn tuổi, nhưng sự ‘kính hý’[1] con mang đến cho mẹ quá nhiều rồi, mỗi một lần đều không phải là chuyện bạn nhỏ bốn tuổi có thể làm ra được, mẹ không dám đánh giá thấp con một chút nào”.

[1] Vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nghiêm Cần bị mẹ trêu cười, liền bỏ nhào đến bám lên cổ Tiểu Tiểu hôn cô một cái: “Mẹ, mẹ đáng yêu quá, chẳng trách sinh ra con trai cũng khiến người ta siêu thích như thế này”.

Tiểu Tiểu ôm lấy con trai cười theo, véo véo má cậu: “Da mặt của con trai mẹ làm bằng gì mà dày như thế này”.

Hai mẹ con nói nói cười cười đi vào khu nhà, bất chợt Nghiêm Cần mắt sáng lên, đang nắm tay bỏ đi ra ngoài kia chẳng phải chính là Mai Khôi sao? Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy, vội vàng chào hỏi Mai Khánh Hải, Mai Khôi ngoan ngoãn cất tiếng “Cháu chào cô”, nhưng vẫn không nhìn Nghiêm Cần lấy một cái, lòng thích ghi thù của Tiểu Ma Vương lại tính thêm một món nợ cho Con Rùa Nhỏ.

Mai Khánh Hải nói Mai Khôi muốn ăn McDonald, bây giờ anh ta đưa cô bé đi. Nghiêm Cần vừa nghe thấy, liền thân thiết đi lên trước kéo tay Mai Khánh Hải: “Chú Mai, cháu cũng muốn ăn McDonald, chú cũng đưa cháu đi nhé”.

Mai Khôi nghe thấy thế, tròn tròn mắt lên, kinh ngạc nhìn cậu. Mai Khánh Hải vui vẻ, đương nhiên đồng ý. Nghiêm Cần cười đắc ý với Mai Khôi, đi đến nắm tay cô bé, nói với Mai Khánh Hải: “Chú Mai, cháu giúp chú dắt mai Khôi, trẻ con phải đi ngang hàng với nhau”.

Tiểu Tiểu ở bên cạnh nhìn thấy rất đau đầu, cô quát một tiếng cảnh cáo: “Nghiêm Cần”. Mai Khánh Hải vội nói: “Không sao cả, không sao cả, tôi đưa bọn trẻ đi nhé”.

Tiểu Ma Vương nhân cơ hội nói: “Đừng vậy, chú Mai chứ có phải là người khác đâu, mẹ, mẹ mau quay về làm cơm đi, con chỉ ăn chút gà rán, buổi tối về sẽ ăn cơm mẹ nấu đó”. Nhất định phải điều mẹ đi, nếu không thì cậu sẽ không có cơ hội nói chuyện riêng với Mai Khôi.

Mai Khánh Hải cũng một mực nói không có vấn đề gì, Tiểu Tiểu chẳng biết làm thế nào, chỉ đành cảnh cáo Nghiêm Cần đi ra ngoài với người ta không được nghịch ngợm. Nghiêm Cần đương nhiên là luôn miệng đồng ý, cậu hài lòng miễn nguyện nắm tay Mai Khôi đi ở phía trước.

Mai Khôi bị cậu kéo tay cũng không dám giằng co, chỉ cúi đầu cụp mắt không nhìn cậu. Nghiêm Cần phát hiện ra, gan của Con Rùa Nhỏ này thật bé, hơn nữa ở trước mặt người lớn, cô bé cũng không dám bộc lộ mâu thuẫn của hai đứa, thế là Nghiêm Cần thấy yên tâm rồi, phải nhân cơ hội này giải quyết sự việc. Cậu sán đến, nhỏ tiếng nói: “Con Rùa Nhỏ, những lời đó không phải là anh nói, em không thể tính sổ lên đầu anh”.

Mai Khôi không nói, chỉ mím chặt môi. Nghiêm Cần ngẫm nghĩ, lại nói: “Về sau cái tên Con Rùa Nhỏ chỉ anh có thể gọi, không cho phép người khác gọi, như thế này được rồi chứ. Trong trường học ai dám gọi em như thế, em báo cho anh, anh đánh kẻ đó”.

Mai Khôi vẫn không để ý đến cậu, cụp mắt to chớp một cái, hàng lông mi dài giống như cánh quạt, Nghiêm Cần sán lại gần, đột nhiên cảm thấy Con Rùa Nhỏ thật sự trông rất đáng yêu, kiểu tóc của con gái cũng rất thuận mắt. Hừ, chỉ là nhỏ mọn quá.

Nghiêm Cần ngẫm nghĩ xem mình nói đến đâu rồi, cậu quay đầu lại nhìn Mai Khánh Hải phía sau một cái, lại nói với Mai Khôi: “Nếu như em vẫn cứ phớt lờ anh, bố em chắc chắn sẽ lo lắng...” Lời của cậu còn chưa nói xong, thì nghe thấy một tiếng “cộc” rất lớn, đầu thấy đau, hóa ra là cậu không nhìn đường, đâm vào cột điện.

Mai Khôi mở to mắt ra, kinh ngạc nhìn khung cảnh này, Mai Khánh Hải cũng mau chóng bước đến, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, đập có đau không?”. Nghiêm Cần nãy ra suy nghĩ, ôm lấy đầu giả bộ đáng thương, vừa kêu nói: “Mai Khôi, anh bị đập rất đau”, vừa ngồi mạnh xuống.

Nhưng cậu diễn quá nhập vai, ngồi xồm xuống nhanh quá, xảy ra chuyện rồi, chỉ nghe thấy một tiếng “oạch oạch”, Tiểu Ma Vương trong chốc lát cảm thấy đường may ở mông như đang có gió lạnh lùa vào, cậu chỉ hận là không thể đào hố mà chui xuống.

Đừng quần của cậu, rách ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Chẳng hề để ý đến việc giả vờ đau nữa, Nghiêm Cận kẹp móng nhảy phắt lên, tốc độ và dáng vẻ giống như cóc vậy, hai tay còn không quên bịt khe hở ở móng lại. Mắt mất quá, thật mất quá, mắt Tiểu Ma Vương căng lên đỏ hồng, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào mới được.

Mai Khôi mở to đôi mắt, trong mắt có ý cười rất đậm, biểu hiện vừa hiểu kỳ vừa kinh ngạc. Trong lòng Nghiêm Cận bức bối, Con Rùa Nhỏ này, vì sao cứ ở bên cạnh cô bé thì cậu sẽ luôn gặp phải chuyện xui xẻo? Cậu bị mất mắt quá rồi, cô bé còn muốn trưng ra biểu cảm đáng yêu như thế này làm gì chứ.

Bữa McDonald này đương nhiên là ăn không nổi rồi, Mai Khánh Hải đưa hai đứa trẻ quay về. Nghiêm Cận cởi áo khoác ngoài ra, buộc lấy phần móng bị lộ ra ngoài rất cẩn thận, còn nghiêm cấm Mai Khôi đi phía sau cậu. Nhưng Mai Khôi không nhịn được cười, thỉnh thoảng còn quay đầu lại ngó cậu một cái, Nghiêm Cận giận phùng phùng, lườm cô bé suốt dọc đường. Mai Khánh Hải bận làm dịu bầu không khí, gắng sức nói lần sau sẽ mua cho hai đứa thật nhiều thật nhiều cánh gà rán.

Tiểu Tiểu nhìn thấy ba người bọn họ quay về nhà thì rất ngạc nhiên, sao mà tốc độ lại nhanh như vậy? Trông dáng vẻ tức giận chu miệng lên của con trai mình, vừa về nhà liền chui tọt vào trong phòng, lẽ nào cậu lại gây họa rồi? Nhưng nghe thấy Mai Khánh Hải nói sự tình, Tiểu Tiểu vui vẻ, cô giữ hai bố con Mai gia ở lại ăn cơm với nhà mình, rót nước mang cho họ, bảo bọn họ ngồi chơi một lát, sau đó đi vào phòng xem Nghiêm Cận làm sao.

Nghiêm Cận khóa cửa phòng lại, nghe thấy có người gõ cửa, cảnh giác hỏi: “Ai?”.

“Là mẹ.”

Nghiêm Cận mở hé một khe cửa giống như kẻ trộm, từ trong khe cửa nhìn ngó ra bên ngoài. Tiểu Tiểu nỗ lực nhịn để không cười, nói: “Không có ai khác”.

Nghiêm Cận đẩy cánh cửa mở to hơn một chút, đợi Tiểu Tiểu chen vào trong rồi, lại nhanh như bay khóa cửa lại. Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy dáng vẻ này của con trai, không còn nhịn được nữa cất tiếng cười ha ha. Cậu để hai chân trần, mặc một chiếc quần nhỏ gọi là quần siêu nhân, chiếc quần đứt rách kia bị cậu ném trên mặt đất, rõ ràng đã bị đập cho mấy cái rồi.

Tiểu Tiểu đi đến tủ quần áo giúp cậu chọn ra một chiếc quần khác, vừa giúp cậu mặc vào vừa nghe cậu lúi thúi dài dòng: “Mẹ, chúng ta không mua quần nhân hiệu này nữa”.

Tiểu Tiểu trả lời: “Được, không mua nữa”. Cô không nhắc nhở chiếc quần bây giờ cậu đang thay cũng là cùng một nhãn hiệu, lúc trước đi dạo trong tiệm bán đồ trẻ con cậu tự mình chọn hăng này, còn một lúc mua mấy bộ liền, cậu con trai này còn nhỏ tuổi đã chú trọng ăn mặc, thật là không biết lớn lên sẽ thế nào đây.

Nghiêm Cận mặc đồ xong, lại kéo Tiểu Tiểu hỏi: “Mẹ, có pháp thuật gì có thể khiến người ta mất ký ức không?”.

Tiểu Tiểu cong ngón tay cóc cóc vào đầu cậu: “Con lại muốn làm chuyện xấu gì?”.

Nghiêm Cận lao vào lòng mẹ làm nũng: “Người ta mất mắt như thế, trên danh nghĩa bậc phụ huynh, mẹ cũng chẳng về vang gì phải không? Cho nên chúng ta đem xóa đi phần ký ức xấu của Con Rùa Nhỏ đối với con, như vậy đối với mọi người đều tương đối tốt”.

Tiểu Tiểu lòi cậu ra dùng lựcกุม: “Con bớt nghĩ những chuyện tà môn ngoại đạo đi, mất mắt có gì to tát chứ, Mai Khôi nhà người ta đâu có nghịch ngợm giống con thế này. Suy nghĩ kiểu này con không được có, đã biết chưa? Pháp thuật tuyệt đối không thể dùng bữa bãi, có năng lực là phải dùng để giúp đỡ người khác, chứ không phải để đi làm chuyện xấu, chuyện này đã nói với con bao nhiêu lần rồi”.

Nghiêm Cận chu miệng lên: “Mẹ, vậy con cứ bị mất mắt sao?”.

Tiểu Tiểu xoa xoa đầu cậu: “Con yêu, con phải đối xử thật tốt với Mai Khôi, đã biết chưa? Mẹ Mai Khôi không ở bên cạnh, không ai chăm sóc cô bé, rất đáng thương, con là anh, phải đối đãi tốt với người ta”.

Nghiêm Cận muốn nói lại thôi, rất muốn nói “nhưng bây giờ em ấy không để ý đến con”, ngẫm nghĩ nếu nói ra chẳng phải là sẽ bị lộ sao? Nỗi khổ này vẫn phải tự mình nuốt xuống, chôn giấu trong lòng.

Tiểu Tiểu cho rằng con trai bảo bối đã hiểu rõ rồi, liền đưa cậu ra phòng khách, còn mình đi chuẩn bị cơm tối. Nghiêm Cận ngồi bên cạnh Mai Khôi, nhưng người ta vẫn chẳng để ý đến cậu, ngược lại Mai Khánh Hải rất khách khí đùa vui nói chuyện với cậu, Nghiêm Cận cảm thấy vô vị, lại chạy về phòng buồn bức.

Buổi tối, Nghiêm Cận vẫn chưa vui vẻ lắm, Tiểu Tiểu gấp cho cậu miếng đùi gà cậu thích nhất, để cậu có tinh thần hơn. Nhưng một con gà có hai chiếc đùi, Nghiêm Cận nhìn chằm chằm Mai Khôi, quả nhiên Tiểu Tiểu gấp chiếc còn lại cho cô bé. Mai Khôi đang chăm chú cắn một cọng rau xanh, trong bát nhiều ra chiếc đùi gà, cô bé ngẩng đầu cười ngọt ngào với Tiểu Tiểu, nuốt hết cọng rau xuống, nói với Tiểu Tiểu: “Cảm ơn cô ạ”.

Trong lòng Nghiễm Cần chẳng thoải mái gì, vì sao với mẹ cậu thì cô bé thân thiết như thế, còn đối với cậu thì chẳng buồn để ý chứ? Cậu cũng bị mất mặt rồi, vậy bọn họ nên công bằng mới đúng. Hừ, Con Rùa Nhỏ chính là đồ nhỏ mọn siêu cấp. Cậu hung dữ lờm Con Rùa Nhỏ một cái, sau đó bắt đầu cắn mạnh chiếc đùi gà trong bát của mình.

Mai Khôi lại gấp chiếc đùi gà cho bố, khẽ giọng nói: “Bố, bố ăn đi”. Nghiễm Cần vừa nhìn thấy tình cảnh này, lập tức vô thức quay đầu nhìn sang bố mẹ mình, quả nhiên Nghiễm Lạc và Tiểu Tiêu đều đang dùng ánh mắt rất cảm khái nhìn Tiểu Ma Vương, vì sao con nhà người khác biết thương yêu bố mẹ, con nhà mình lại chỉ thích gây họa nghịch ngợm?

Nghiễm Cần vừa ăn, vừa nghe Mai Khánh Hải nói với Mai Khôi: “Bố không ăn, đùi gà là cho trẻ con ăn”. Nghiễm Cần hậm hực trong lòng, Con Rùa Nhỏ vóc dáng nhỏ như thế này, miệng cũng nhỏ, nhét cả cái đùi gà vào, tốt nhất là bị nghẹn một miếng. Cậu đang nghĩ như vậy, chiếc đùi gà từ trên trời rơi xuống bát của mình, bên tai nghe thấy Mai Khánh Hải nói: “Mai Khôi không ăn nổi đùi gà, để cho anh Nghiễm Cần ăn nhé”.

Lúc này, miếng thịt đùi gà lớn Nghiễm Cần đang ăn mắc lại trong cổ họng, khiến cậu nghẹn rất thảm, đấu tranh cả hồi lâu cuối cùng mới nuốt được xuống. Trong lòng Tiểu Ma Vương đang chảy nước mắt, tại sao lại bị mất mặt nữa rồi, nguy hiểm, Con Rùa Nhỏ quả nhiên nguy hiểm.

Chiếc đùi gà lớn đang trong cái bát cậu sáng bóng mỡ hấp dẫn cậu. Mai Khôi ngồi đối diện với cậu mỉm miệng lên vui mừng. Nghiễm Cần một tay tóm chiếc đùi gà hung dữ cắn, vừa tươi vừa mềm vừa thơm. Mai Khôi bị tướng ăn của cậu chọc cười, hai núm đồng tiền thoát ần thoát hiện phối hợp với nụ cười duyên, Nghiễm Cần cảm thấy đùi gà hôm nay mẹ làm sao mà ngon thế này nhỉ?

Tuy Mai Khôi vẫn không nói chuyện với cậu, nhưng mà cô bé đã cười với cậu rồi. Nghiễm Cần liền cảm thấy hai đứa coi như đã làm hòa, cậu là nam tử hán đại lượng, miễn cưỡng có thể tha thứ cho cô bé. Nhưng mà Nghiễm Cần vẫn còn đang đề phòng Con Rùa Nhỏ nguy hiểm ra chiều mới, ở trong trường mẫu giáo, cậu không có bụng dạ giờ trò xấu với Mai Khôi nữa rồi, loại tâm trạng đó bản thân Tiểu Ma Vương cũng không hiểu rõ nổi, vừa muốn đề phòng cô bé, lại vừa muốn bảo vệ cô bé.

Còn Mai Khôi thì sao, từ sau lần bị bắt nạt ở trường mẫu giáo đó, ở trong trường cô bé lặng lẽ hơn nhiều, rất ít chơi cùng các bạn, đại đa số thời gian hoạt động, đều yên tĩnh ngồi một mình. Ở trong trường học, cô bé cũng không gần gũi Nghiễm Cần, quay về đến nhà còn coi là tốt hơn một chút, nhưng vẫn cứ không nói gì với cậu, điều này khiến trong lòng Nghiễm Cần không thoải mái lắm, nhưng cậu không dám nổi cáu.

Cuối cùng có một hôm, con nổi nóng của Tiểu Ma Vương vẫn gặp phải mồi dẫn lửa.

Hôm đó, lúc lớp mẫu giáo nhỏ vào giờ học, giáo viên kể câu chuyện rùa và thỏ thi chạy, lúc mới bắt đầu là thỏ quá kiêu ngạo, cảm thấy mình chạy rất nhanh, không cần lo lắng, thế là đi ngủ một giấc, còn rùa thì kiên trì chăm chỉ nỗ lực chạy, cuối cùng giành được chức quán quân. Lần thứ hai thỏ nhận được bài học, lại thi đấu một trận với rùa, lần này thỏ tự đòi mới mình, nỗ lực chăm chỉ chạy, cuối cùng giành được giải nhất. Giáo viên kể câu chuyện này, là muốn nói cho các bạn nhỏ, chỉ cần chịu nỗ lực, con rùa cũng có thể chạy thắng thỏ, còn chú thỏ thì sao, thất bại không cần sợ, chỉ cần dũng cảm đối mặt với sai lầm của mình, chịu sửa đổi, cũng có thể thu lại được thắng lợi.

Đây vốn dĩ là câu chuyện khích lệ ý chí đơn thuần, nhưng bởi vì nhân vật chính là con rùa, thế là kích thích tinh thần bần tán của các bạn nhỏ. Tan học mọi người lại bắt đầu bàn tán tiếp chủ đề lần trước, nói cái gì mà Con Rùa Nhỏ ngốc ngếch, cứ coi như ăn may thắng được một lần, cũng chẳng có gì đáng đặc ý, đó chắc chắn là người khác nhường cho, sau này khẳng định vẫn phải thua. Con Rùa Nhỏ chính là thứ vừa dằn vừa ngốc. Sau đó mọi người bắt đầu thảo luận Con Rùa Nhỏ có phải là thật sự không có bố mẹ không? Thật sự không có ai thích cô bé? Có người nói từng gặp bố của Con Rùa Nhỏ, cũng có người nói nhìn thấy mẹ Nghiễm Cần đến đón, sau đó mọi người lại hoài nghi, lẽ nào bố mẹ Con Rùa Nhỏ không cần cô bé nữa, mẹ của Nghiễm Cần nhặt cô bé về?

Mấy đứa trẻ nhiều chuyện chạy đến chỗ Mai Khôi cùng nhau la ó, vừa khéo Mai Khôi đang vẽ tranh làm rơi chiếc bút màu nước vào váy của một bạn nữ bên cạnh, bút vẽ vạch một đường trên váy của cô bạn gái, mấy bạn nhỏ không vẽ nữa, cùng vây quanh Mai Khôi mắng mỏ, nói ra cả những lời kiêu như bố mẹ đều không cần cô bé nữa.

Giáo viên vừa mới tốt nghiệp đang trông giữ phòng học, nhìn thấy tình hình này, vội vàng đi đến khuyên ngăn, nhưng tụi trẻ vây thành một vòng, không ai để ý đến cô giáo. Mai Khôi sợ đến mức không nói nên lời, bị vây kín mít xung quanh, muốn trốn cũng không được, bạn gái bị bút màu làm bẩn váy kia còn hung dữ đẩy cô bé một cái. Nghiễm Cần nghe tin chạy đến, vừa nhìn thấy một đám cả nam lẫn nữ ức hiếp Con Rùa Nhỏ, lửa giận trong lòng cậu liền bốc lên ngùn ngụt.

Cậu chạy đến, đúng lúc nhìn thấy Mai Khôi bị đẩy ngã xuống đất. Nghiễm Cần tức đến cực điểm, một tay đẩy ngã bé gái đẩy Mai Khôi. Sức lực của cậu không giống như người bình thường, trong lúc giận không biết phải khống chế lại, lúc này đẩy cô bé kia rất mạnh, “cộc” một tiếng đầu đập lên bàn, chiếc bàn lại lật đổ xuống đất, cô bé kia đau đến mức lớn tiếng khóc òa, trên đầu còn chảy cả máu. Lần này dọa các bạn nhỏ khác sợ hãi, cô giáo cũng bị dọa đến mức lùi lại, liền chạy đi hét gọi giáo viên khác.

Mấy đứa trẻ khác cũng bị kích thích, vây quanh Nghiễm Cần và Mai Khôi nằng nặc chửi chửi. Nghiễm Cần nhìn thấy mình đã đánh người khác chảy máu, cũng biết mình gặp chuyện tệ hại rồi, nhưng cậu vẫn tức. Có mấy bạn nhỏ không dám lại gần, cầm dụng cụ đồ chơi xếp hình gỗ trên bàn ném đến, Mai Khôi cuối cùng bật khóc, Nghiễm Cần xông đến, cho bạn ném đồ đó một đám. Một đám này giáng xuống khiến bạn nhỏ kia choáng váng, mũi cũng chảy máu, thêm một tiếng òa khóc nữa vang lên.

Mấy bạn nam chơi thân nhau ở bên cạnh tức giận quá, toàn bộ xông lên, Nghiễm Cần một chân đá lật đổ chiếc bàn lớn trước mặt, nắm tay trái đá chân phải, đợi lúc giáo viên và bảo vệ trường chạy đến, nhìn thấy chính là tình cảnh một đám trẻ con bị Nghiễm Cần đánh đến mức ngồi trên mặt đất khóc hu hu.

Giáo viên xông đến, một tay kéo Nghiễm Cần ra, Nghiễm Cần lại hung dữ hất tay cô giáo ra, dọa giáo viên ngã người. Nghiễm Cần không để ý đến cô ấy, quay lại bên cạnh Mai Khôi, kéo cô bé lên, Mai Khôi sớm đã bị dọa không nói được nữa rồi, chỉ có nước mắt lã chã lã chã rơi. Nghiễm Cần thay cô

bé lau nước mắt, rồi xoa xoa đầu cô bé, nói: “Con Rùa Nhỏ đừng sợ, anh ở đây rồi, đừng khóc, anh sẽ không để người khác bắt nạt em”.

Giáo viên nhìn đứa trẻ đánh người xong còn khoa trương như thế, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Phải gọi điện thoại cho bố Tiểu Ma Vương này, ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đội khi Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu chạy đến, các bạn nhỏ bị thương đều được đưa đi bệnh viện rồi, Nghiêm Căn đứng thẳng đơ trong phòng làm việc của hiệu trưởng, Mai Khôi dựa vào bên cạnh cậu rót nước mát, tóm chặt tay cậu không chịu buông ra.

Hỏi rõ nguyên do xong, Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu đưa hai đứa trẻ về nhà. Về đến nhà, anh chẳng nói lời giáo huấn nào cả, chỉ bảo Nghiêm Căn đứng chịu phạt trước, việc trong nhà giao cho Tiểu Tiểu, sau đó đích thân đến bệnh viện xử lý họa do con trai gây ra.

Mai Khôi vẫn cứ nắm tay Nghiêm Căn, cậu bị phạt đứng, cô bé cũng đứng cùng, Nghiêm Căn đẩy cô bé ra, nhưng cô bé không đi. Tiểu Tiểu thở dài, rót nước cho hai đứa trẻ, lại lấy khăn bông đến lau mặt cho Mai Khôi, phát hiện cô bé hơi sốt, bỗng giật thót mình, buổi sáng lúc ra ngoài vẫn còn rất tốt, tại sao lại bị sốt?

Cô kéo Mai Khôi đến sofa ngồi, Mai Khôi lại không chịu, gắng sức lắc đầu, Tiểu Tiểu hỏi cô bé có cảm thấy khó chịu chỗ nào không, cô bé cũng lắc đầu. Tiểu Tiểu phát hiện Mai Khôi lại không nói chuyện giống như buổi tối hôm đó, cô thầm ghi nhớ trong lòng, dự định phải nói chuyện cẩn thận với Mai Khôi về tình trạng của Mai Khôi. Cô lấy nhiệt kế ra kiểm tra thân nhiệt cho Mai Khôi, còn may, chỉ là nhiệt độ hơi cao một chút. Tiểu Tiểu không muốn cho trẻ con uống thuốc bừa bãi, dự định để quan sát thêm rồi tính, nếu như nhiệt độ tiếp tục tăng cao thì sẽ đưa đi bác sĩ.

Nghiêm Lạc đi bệnh viện rất lâu mà chưa có quay về, Tiểu Tiểu khuyên nhủ Mai Khôi không có tác dụng, liền đi làm việc của mình, để hai đứa trẻ tự đứng chịu phạt. Nghiêm Căn cứ đứng đó, sắp đứng không nổi, cậu rất muốn đi vệ sinh, nhưng mà lần này gây ra họa quá lớn, cậu cũng không dám lơ đãng, nên đành nhịn.

Mai Khôi ở bên cạnh vẫn luôn nhìn cậu, đột nhiên giờ ngón tay trở lên làm biểu tượng im lặng với cậu, sau đó kéo cậu đến nhà vệ sinh, đẩy nhanh cậu vào trong, sau đó bản thân mình đứng bên ngoài canh gác. Phương thức đi vệ sinh lén lút lút lút giấu giếm kiểu này khiến Nghiêm Căn cảm thấy vui vẻ, không để tâm nghĩ xem làm thế nào Mai Khôi biết cậu muốn đi vệ sinh. Cậu mau chóng xả nước, rồi chạy ra ngoài áp thấp giọng hỏi: “Em có muốn đi không?”.

Mai Khôi đáng yêu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, liếc gật gật đầu, cũng đi vào trong. Hai đứa trẻ đi vệ sinh xong, lại lén quay lại chỗ bị phạt ban đầu đứng nghiêm chỉnh. Nghiêm Căn xoa xoa đầu Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, em yên tâm đi, bố mẹ sẽ không đánh em, anh cũng không sao, anh bị bố đánh quen rồi, đau một chút là khỏi ngay”.

Mai Khôi mím miệng, lắc lắc đầu, Nghiêm Căn hỏi: “Em muốn nói là bố anh sẽ không đánh anh?”. Thấy Mai Khôi gật gật đầu, Nghiêm Căn nói: “Chuyện đó không thể nào, bố anh chắc chắn phải đánh anh, nhưng mà em đừng lo lắng, ông ấy sẽ không đánh chết anh, dù gì anh cũng là con ruột ông, nếu đánh chết anh rồi, ông làm sao ăn nói với mẹ anh được”.

Mai Khôi vẫn lắc đầu, đáng vẻ buồn bã. Nghiêm Căn còn muốn an ủi cô bé, thì cửa lớn truyền đến tiếng mở khóa, là Nghiêm Lạc về nhà. Nghiêm Căn vội vàng đứng thẳng lên, cậu trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ bố.

Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng mở cửa cũng từ bếp đi ra, nhìn thấy Nghiêm Lạc liền hỏi: “Thế nào rồi? Những đứa trẻ kia bị thương nặng không?”.

“Còn may.” Nghiêm Lạc hôn lên gò má của bà xã: “Anh xử lý xong cả rồi, đã nói chuyện ổn thỏa với những phụ huynh kia rồi, đừng lo lắng”. Anh chuyển hướng đến phòng khách, lạnh lùng nói với Nghiêm Căn: “Con đi theo bố”.

Nghiêm Căn không dám thờ ơ, đi cùng bố, Nghiêm Lạc mở cửa ra, dẫn cậu đi ra ngoài. Mai Khôi bám sát phía sau, nhưng bị Tiểu Tiểu giữ lại: “Mai Khôi, chú có chuyện phải nói với anh Nghiêm Căn, cháu ở nhà cùng cô có được không?”

Ánh mắt Mai Khôi đăm đăm nhìn Nghiêm Căn bị đưa ra ngoài, hai mắt bắt đầu đầy nước. Tiểu Tiểu ôm cô bé vào lòng an ủi, lại đo thân nhiệt cho cô bé, còn may không tăng nữa rồi. Cô thở dài, thực ra trong lòng cũng không biết rốt cuộc ông Nghiêm nhà cô dự định phạt con trai như thế nào.

Nghiêm Lạc đưa Nghiêm Căn đi mãi, nhưng lại không bắt đầu giáo huấn, Nghiêm Căn càng đi càng chột dạ, bố sẽ không dự định tìm chỗ nào đó chôn cậu đấy chứ? May là chẳng mấy chốc sau, Nghiêm Căn nhìn thấy cao ốc Đế Cảnh, trong lòng cậu vững tâm hơn một nửa, xem ra là muốn đưa cậu về công ty xử lý.

Quả nhiên Nghiêm Lạc đưa cậu đến tầng ba mươi sáu, trung tâm nghiên cứu tầng này có hai phòng giam bố trí kết giới. Nghiêm Căn rất sợ hãi, cậu không muốn bị giam ở đây. Nhưng Nghiêm Lạc không dự định giam cậu, anh đưa cậu đứng trước một phòng giam, xuyên qua tường kính nhìn yêu thú bị giam giữ ở bên trong.

Sau đó Nghiêm Lạc bắt đầu nói: “Nhìn thấy những con yêu thú này không?”.

Nghiêm Cẩn gật gật đầu, nhỏ tiếng nói: “Nhìn thấy rồi”. Cậu sợ đến mức chân cũng hơi run, không phải đem cậu vớt cho yêu thú chứ, cậu vẫn là trẻ con, cậu đánh không lại bọn chúng.

Nghiêm Lạc nói: “Có biết vì sao bọn chúng bị giam không?”.

Nghiêm Cẩn nuốt nước miếng, giọng nói càng nhỏ: “Bởi vì bọn chúng sẽ làm bị thương con người”.

Nghiêm Lạc quay đầu nhìn sang con trai, ánh mắt nghiêm khắc đến mức khiến Nghiêm Cẩn không thở nổi, anh nhìn cậu một lát, nói tiếp: “Sai rồi, không phải bọn chúng sẽ làm bị thương con người, là bởi vì bọn chúng không có đầu óc, sẽ làm bị thương tất cả mọi người bao gồm cả trẻ con. Nhưng con người có đầu óc, đầu óc của con người sẽ không chế hành vi của họ, để họ biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, việc gì có thể làm, việc gì không thể làm”.

Nghiêm Cẩn bị nói cúi gầm đầu xuống, Nghiêm Lạc quát nói: “Ngẩng đầu lên nhìn bố”.

Nghiêm Cẩn bị quát đến mức run rẩy, vội vàng ngẩng đầu.

Nghiêm Lạc lại hỏi: “Ta là ai?”.

“Bố.”

“Còn gì nữa?”

“Diêm La Vương.”

“Cho nên con không phải là đứa trẻ bình thường, con không có quyền của đứa trẻ bình thường. Mẹ con quá mềm lòng, cảm thấy nên cho con một tuổi thơ bình thường, nhưng mà con khiến chúng ta rất thất vọng”.

Nghiêm Cẩn mím môi không nói, trong lòng vô cùng buồn bã, cậu nghe thấy bố nói tiếp: “Ta không trách con đánh nhau, trẻ con đánh nhau là chuyện thường, con vì Mai Khôi mà ra tay, ta cũng cảm thấy có thể coi là lý do chính đáng. Nhưng con hoàn toàn không khống chế nổi bản thân mình, không khống chế nổi cảm xúc, không khống chế nổi sức mạnh, không khống chế nổi phương pháp. Có một số người nên dạy dỗ, nhưng mà không phải cứ dùng nắm đấm thì có thể giải quyết tất cả, đánh nhau chẳng qua là mạnh mẽ nhất thời, hậu quả sau đó căn bản con không cần nhắc đến”.

“Nghiêm Cẩn, con còn nhỏ tuổi, nhưng con hiểu chuyện sớm, thực ra chuyện gì con cũng hiểu rất rõ, ta vẫn luôn thử coi con như người trưởng thành, nhưng con dựa vào bản thân mình tuổi còn nhỏ, không chịu kiểm chế bản thân mình, sớm muộn gì cũng ừ thành đại họa”.

Nghiêm Cẩn cắn răng, xuống nước nhận sai: “Bố, con biết sai rồi, con tự nguyện chịu phạt”.

Nghiêm Lạc nhìn cậu, nói: “Con cho rằng con chịu phạt rồi, vấn đề sẽ được giải quyết sao? Nghiêm Cẩn, hôm nay con dùng sai phương thức bảo vệ Mai Khôi, nhưng không có năng lực luôn luôn bảo vệ cô bé, hậu quả để Mai Khôi tự mình gánh vác, con đã cần nhắc qua chưa?”.

Nghiêm Cẩn bỗng hoảng: “Nghĩa là gì ạ? Con sẽ không để những người kia lại bắt nạt Con Rùa Nhỏ”.

“Con ở trong trường học vì cô bé gây nên thù địch, nhưng có một ngày con cũng phải rời xa trường học, con căn bản chính là không có năng lực bảo vệ cô bé, cho nên con dùng phương pháp đơn giản nhất lại là tội tệ nhất để giải quyết chuyện hôm nay, bây giờ con hiểu rõ mình sai ở đâu chưa?”

“Con...” Nghiêm Cẩn nghẹn giọng, nói ít hiểu nhiều, đương nhiên là cậu đã hiểu rõ.

“Con Rùa Nhỏ là con gọi đầu tiên, vì sao bạn học trong trường bọn con đều lấy cái tên này ra trêu đùa Mai Khôi?”

Không hổ là bố mà, hóa ra cái gì cũng đều nghĩ đến, đầu Nghiêm Cẩn bắt đầu toát mồ hôi, cậu lắp ba lắp bắp: “Con, con chỉ là muốn đùa một chút, nhưng mà những từ như ‘Con Rùa Nhỏ bố mẹ không cần’ kia, không phải con bảo bọn họ nói”.

Nghiêm Lạc thờ dãi, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt con trai: “Con xem, con cảm thấy mình rất tài giỏi, là vua trẻ con, có thể sai khiến bọn họ, nhưng con sai khiến được rồi, con lại không khống chế nổi sự phát triển của sự việc”. Sắc mặt anh nghiêm túc: “Đây là sai lầm chết người, cho nên, cộng thêm những sự việc này vào, hậu quả rất nghiêm trọng, con buộc phải gánh vác”.

“Hậu... hậu quả gì?”, Nghiêm Cẩn có dự cảm rất không tốt.

Nghiêm Lạc đứng lên, nói: “Ngày mai, bố đi xin cho con thôi học”.

“Đừng mà, bố.” Nghiêm Cẩn rống lên như heo bị chọc tiết, nhào đến ôm lấy đùi bố: “Bố, con biết sai rồi, con thật sự biết rồi, con sẽ không tái phạm nữa, bố đánh con đi, con chịu đánh, bố đánh xong rồi, để con tiếp tục đi học nhé”.

Nghiêm Lạc hất hất chân, quát nói: “Đừng dai dẳng nữa, mỗi một lần con đều biết sai, nhưng con lại không biết xử lý như thế nào mới là đúng, con cần phải được rèn giũa cho thật tốt”.

“Nhưng mà các bạn trong trường không có con sẽ buồn.”

“Không có con mọi người đều có thể sống rất tốt, con yên tâm”

“Nhưng mà không có con, ở trường Con Rùa Nhỏ sẽ bị bắt nạt.”

“Người dẫn đầu bắt nạt cô bé chính là con.”

“Điều đó khác nhau, con bắt nạt là bắt nạt yêu thương, bọn họ bắt nạt là bắt nạt xấu xa. Hơn nữa con cái tà quy chính rồi, con sẽ bảo vệ Con Rùa Nhỏ. Bố, bố bỏ qua cho chúng con đi, đừng nhấn tâm chia rẽ chúng con như thế. Con Rùa Nhỏ không có con thì không được đâu.” Nghiêm Cần vì ngày tháng tốt đẹp sau này, mà gắng sức tìm lý do.

Góc trán Nghiêm Lạc bắt đầu co giật, đứa trẻ đáng chết này, diễn vở kịch tình cảm đau khổ gì chứ, thật là để cậu xem tivi nhiều quá rồi.

“Con đừng gây phiền phức cho Mai Khôi là tốt lắm rồi, chuyện này con xử lý không nổi, ta với mẹ con sẽ sắp xếp ổn thỏa cho Mai Khôi, con đừng giả vờ đáng thương. Sự việc cứ quyết định như thế này, không thể thương lượng. Đi, về nhà mẹ con chắc làm xong cơm rồi.”

Nghiêm Cần muốn khóc mà chẳng có nước mắt, cúi đầu ủ rũ đi bên cạnh Nghiêm Lạc quay về nhà. Về đến nhà Nghiêm Cần nhào đến ôm lấy Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, lần này anh thăm rồi, thăm quá rồi”.

Mai Khôi ngạc nhiên mở to cặp mắt, tuy cô bé không nói, nhưng Nghiêm Cần lại biết cô bé muốn hỏi gì: “Đúng, không đánh anh, nhưng anh nguyện bị đánh mà...”

Đêm hôm nay, Nghiêm Cần lăn qua lật lại không ngủ được, trong lòng đau đóm “tưởng niệm” tuổi thơ vui vẻ chấm dứt nhanh như bay của mình. Đột nhiên, hình như nghe thấy Con Rùa Nhỏ đang gọi mình, cậu ngồi dậy, nhìn trái ngó phải, không có người, lẽ nào mẹ lại đón Con Rùa Nhỏ đến rồi? Cậu mở cửa phòng, ra bên ngoài đi một vòng, trong phòng tối om, làm gì có người?

Nghiêm Cần nhìn cửa phòng của bố mẹ, khóa rất chặt, không có động tĩnh, cậu lại lùi về phòng, buồn bã, chuyện gì vậy?

Qua một lát, lại thấp thoáng tiếng Con Rùa Nhỏ đang gọi cậu, lần này Nghiêm Cần bò đến cửa sổ nhìn xuống dưới, tầng dưới chính là phòng của Con Rùa Nhỏ, lẽ nào cô bé cũng bò đến cửa sổ? Nghiêm Cần nhỏ tiếng hét lên với chiếc cửa sổ: “Con Rùa Nhỏ, là em gọi anh phải không?”.

“Anh trai, là em đó. Hôm nay chú muốn phạt anh như thế nào, vì sao anh nói sau này sẽ không cùng em đi học nữa? Anh đừng tức giận em” Giọng nói của Mai Khôi nghe có vẻ rất hoảng hốt, nhưng rõ ràng là đau lòng, khiến Nghiêm Cần rất lo lắng.

“Không có, không có, anh không giận em”

Mai Khôi hình như lại nói gì, nhưng Nghiêm Cần nghe không rõ. Cậu lo lắng, bò ra ngoài cửa sổ, thuận theo đường ống nước treo xuống, đến bên cửa sổ phòng của Mai Khôi, cửa lại đang đóng. Cậu gõ gõ, Mai Khôi rất nhanh chóng xuất hiện bên cạnh cửa sổ, cô bé gắng sức kéo mở cửa sổ, Nghiêm Cần trèo vào trong.

“Em nói cái gì anh nghe không rõ, liền xuống đây. Con Rùa Nhỏ, em đừng buồn, anh không giận em, bố anh bảo anh nghỉ học, sau này anh không thể đi học cùng em nữa, nhưng mà, anh sẽ bảo các bạn tốt của mình trong trường chăm sóc em, không để những đứa trẻ xấu kia bắt nạt em”

“Anh...” Không thể cùng nhau đi học nữa, Mai Khôi nghĩ đến là buồn.

“Đừng khóc, anh lợi hại lắm, chỉ kém bố anh một chút xíu thôi, anh sẽ biểu hiện thật tốt, tranh thủ sớm được giải phóng, đến khi đó anh đến trường học tìm em”

Cặp mắt to của Mai Khôi đọng đầy nước, gật gật đầu.

Nghiêm Cần kéo tay, đưa cô bé quay lại giường, nói với cô bé: “Nếu không thì, đợi bố anh bớt giận, anh đi xin phép bố, anh về nhà sớm một chút, cùng mẹ đi đón em, anh đi đón em tan học có được không?”.

Mai Khôi mỉm cười trong dòng lệ, cặp mắt sáng lên, chiếc má lúm đồng tiền nhàn nhạt, Nghiêm Cần nhìn thấy mà trong lòng cảm thấy mềm mại thoải mái, cậu nói: “Con Rùa Nhỏ, em yên tâm, sau này anh sẽ không để người khác ức hiếp em. Em muốn điều gì, anh nhất định giúp em làm được”.

Rất lâu sau Mai Khôi chẳng nói gì, đột nhiên nhỏ tiếng nói: “Anh, em muốn mẹ”.

“Sao, chuyện đó, anh bảo bố anh giúp em tìm”

“Nhưng mẹ nói, đừng tìm bà.” Mai Khôi chu chiếc miệng nhỏ lên, phụng phịu đáng yêu: “Nhưng em vẫn nhớ mẹ, đợi em lớn rồi, em tự tìm”.

Nghiêm Cần xoa xoa đầu cô bé, nghe cô bé rủi rí nói về mẹ, cậu đột nhiên thắc mắc: “Con Rùa Nhỏ, giọng nói của em nhỏ như thế này, lại đóng cửa sổ, vì sao em gọi anh, anh có thể nghe thấy?”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Mai Khôi vừa nghe thấy Nghiêm Căn hỏi vấn đề này, liền không nói nữa, kéo chăn trùm kín mình lại, trốn đi giống hệt con rùa chui vào mai.

Nghiêm Căn đẩy đẩy cô bé: “Làm sao vậy?”, lại đẩy đẩy cái nữa: “Mau nói xem, lẽ nào em biết pháp thuật?”.

“Cái gì là pháp thuật?” Nghe thấy danh từ mới, Mai Khôi hiểu kỳ, kéo chiếc chăn xuống một chút, lộ ra cặp mắt to.

Nghiêm Căn lắc đầu, ai da, cậu biết nói nhưng không biết giải thích cho lắm, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Pháp thuật chính là sự việc người bình thường không làm được, sau đó niệm niệm chú, vận vận bùa, thì có thể làm được”.

Khuôn mặt Mai Khôi ngạc nhiên: “Vậy cái gì gọi là niệm niệm chú, vận vận bùa?”.

Nghiêm Căn bĩu môi, không đáp được, cảm thấy mình mất mặt quá. Thở dài, thật thương cảm, vì sao cậu ở trước mặt Con Rùa Nhỏ luôn bị mất mặt chứ? Nghiêm Căn ngẫm nghĩ, đột nhiên có biện pháp, cậu cầm chiếc kẹp tóc hình con thỏ trên tủ đầu giường của Mai Khôi trong tay, nói với cô bé: “Em xem, pháp thuật chính là như thế này”.

Trong ánh nhìn chăm chú của Mai Khôi, chiếc kẹp tóc đỏ từ từ bay lên trong lòng bàn tay nhỏ bé của Nghiêm Căn. Mai Khôi tròn tròn mắt, khuôn miệng nhỏ cũng há hốc ra tròn vo, kinh ngạc thốt lên: “Woai!”.

Trong lòng Nghiêm Căn dương dương đắc ý, thầm nghĩ cuối cùng cũng thắng được một ván rồi. Cậu thu chiếc kẹp tóc lại, đột nhiên nghĩ đến chuyện mình để lộ năng lực ra ngoài rồi, vội nhắc nhở Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, chuyện anh biết pháp thuật này không thể nói cho người khác nghe, với bố mình em cũng không thể nói”.

Mai Khôi nghiêm túc gật đầu: “Vâng, em sẽ giữ bí mật, em sẽ không nói cho ai cả”.

“Vậy em cũng phải nói cho anh bí mật của em, chúng ta trao đổi”, Nghiêm Căn đưa ra yêu cầu.

Mai Khôi khó xử co rúm lại sau tấm chăn, rất lâu sau mới nhỏ tiếng nói: “Mẹ nói, nếu như em nói ra, thì sẽ không có bạn, người khác sẽ ghét bỏ em”.

“Làm sao có thể, Con Rùa Nhỏ đáng yêu nhất, sao ghét bỏ được chứ. Em mau nói cho anh đi.” Để đạt được mục đích, Nghiêm Căn dùng lời ngon tiếng ngọt nói rất tron miệng.

Mai Khôi mím môi, vẫn không nói. Nghiêm Căn thở dài: “Được rồi, anh biết rồi, em không coi anh là anh trai, anh vì em mà đánh nhau, còn bị bố anh phạt thảm như vậy, sau này lại không thể đi học nữa, anh là đứa trẻ đáng thương, bí mật của mình cũng bị người khác lừa đi rồi, người khác lại không chịu nói cho anh bí mật của người ta. Không có đứa trẻ nào đáng thương hơn anh. Anh đi đây”.

Cậu diễn rất đạt, còn cúi đầu từng bước, từng bước đi về phía cửa sổ, phía sau truyền đến tiếng gọi thỏ thẻ của Mai Khôi: “Anh”. Nghiêm Căn quay phắt đầu lại, nhanh như bay cời giày, chui lên giường của Mai Khôi, đẩy đẩy cô bé: “Muốn nói rồi sao, anh đang đợi đây”.

Mai Khôi nhỏ giọng nói: “Vậy anh cũng phải đảm bảo, không được nói với người khác, cũng không được ghét bỏ em”.

“Không nói, không nói, anh sẽ giúp em giữ bí mật, sẽ không ghét bỏ em, chúng ta là bạn tốt mà, anh là anh trai Nghiêm Căn của em”

Mai Khôi chăm chú nhìn cậu, đột nhiên kẻ trán vào trán Nghiêm Căn, sau đó cười, để lộ hai lúm đồng tiền nhặt nhặt: “Em tin tưởng anh”.

Nghiêm Căn cũng cười: “Đây là phương thức ngoắc tay mới sao?”. Cậu cũng dùng trán mình cụng cụng vào trán Mai Khôi: “Anh đảm bảo”.

Mai Khôi dựa vào cạnh cậu, nhỏ nhẹ nói: “Anh, em có thể biết trong lòng người ta đang nghĩ gì”.

Nghiêm Căn mở to mắt: “Thật không?”.

Mai Khôi gật gật đầu: “Mẹ em cũng có thể. Trước đây em thường khóc, bởi vì luôn cảm thấy rất ồn, mẹ liền dạy em làm thế nào để có thể không nghe thấy, nhưng mà có lúc em không làm được, vẫn sẽ nghe thấy”.

Nghiêm Căn đảo đảo con ngươi: “Vậy bây giờ anh đang nghĩ gì?”

“Anh không tin lắm, muốn thử em”

“Xi, đoán thế này ai mà chẳng đoán ra được. Anh cẩn thận nghĩ một chút, em có thể biết thì coi như em lợi hại”

Mai Khôi nhìn nhìn cậu, dùng trán chạm vào trán cậu, sau đó nhũu cặp lông mày đẹp lại: “Cái gì là phòng đông lạnh của Con Rùa Nhỏ?”.

“Woa, em thật sự có thể biết”, Nghiêm Căn hưng phấn: “Phải chạm vào trán mới có thể biết phải không?”.

“Cũng không phải, nhưng mà có lúc em sẽ không nghe rõ, không dám chắc chắn, chạm vào trán, em sẽ biết được rất rõ ràng”, Mai Khôi giải thích, lại hỏi: “Anh, cái gì là phòng đông lạnh của Con Rùa Nhỏ?”.

Nghiêm Căn xua xua tay: “Cái đó không quan trọng, Con Rùa Nhỏ, sau này em phải giúp anh giám sát bố anh, chỉ cần ông hề muốn phạt anh, em phải nhắc trước cho anh, anh làm tốt công tác chuẩn bị”.

Mai Khôi lắc lắc đầu: “Mẹ nói, không thể dùng”.

“Azzz, em nói xem vì sao người lớn đều chẳng thú vị gì như vậy, cái này không được, cái kia cũng không được. Không đúng mà, Con Rùa Nhỏ, lúc trước em đã dùng, em nhìn trộm suy nghĩ của anh. Còn nữa, em còn biết bố anh sẽ không đánh anh, lúc đó em cũng dùng rồi.”

“Em, em không phải cố ý, có lúc em không khống chế nổi. Chính là suy nghĩ của người khác sẽ đột nhiên chen vào đầu óc em, em chỉ cảm thấy được chú sẽ không đánh anh, em không biết chú không cho anh đi học. Hơn nữa vừa rồi là anh bảo em dùng. Mẹ nói không được dùng, em liền không dùng, em phải nghe lời mẹ. Bình thường, chỉ có lúc sợ hãi em mới dùng.”

“Khi nào em sợ hãi?”

“Buổi tối hôm đó, chị Phương bới đồ, em rất sợ, em liền nghe trộm suy nghĩ của chị ấy, chị ấy đang tìm đồ gì đó, chị ấy rất hung dữ, nếu như không tìm được thứ đồ mà chị ấy muốn thì phải đem em đi, cho nên em liền trốn đi. Em rất sợ hãi, liền gắng sức gọi cô, sau đó cô đã đến.”

“Chị ta xấu như vậy?”, Nghiêm Căn cau mày lại: “Có phải là chị ta muốn trộm tiền nhà em không, không trộm được liền muốn bắt cóc trẻ con?”.

“Em không biết”, Mai Khôi co rúm lại, vẫn rất sợ hãi.

“Đừng sợ, đừng sợ, bố anh và bố em đã đuổi chị Phương đó đi rồi. Sau này nếu có nguy hiểm, em cứ gọi anh, anh sẽ giúp em đánh người xấu.” Nghiêm Căn ngăn nghĩ, sức nhớ ra: “Ý, vậy em có thể nghe thấy suy nghĩ của người khác, còn có thể để người khác nghe thấy suy nghĩ của em phải không? Cho nên em gọi anh, anh liền có thể nghe thấy?”.

Mai Khôi gật gật đầu: “Em không biết chú làm gì anh, anh nói không cùng em đi học nữa, em rất sợ sau này sẽ không nhìn thấy anh nữa, cho nên em liền muốn nói chuyện với anh, nhưng mà anh trả lời em rồi”.

Nghiêm Căn sáng mắt lên: “Chuyện này thật hay”. Cậu mím miệng lại, trong đầu óc gắng sức nghĩ: Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, đang gọi, đang gọi, Tiểu Ma Vương đang gọi Con Rùa Nhỏ, em nghe thấy không?

Mai Khôi cười he he, miệng không động đậy, Nghiêm Căn lại nghe thấy câu trả lời của cô bé: Em nghe thấy rồi.

“Woa, quá tuyệt, Con Rùa Nhỏ, em thật lợi hại”, Nghiêm Căn hưng phấn đến mức quên hết tất cả: “Con Rùa Nhỏ, em nhất định phải làm quân trinh sát của anh, giúp anh giám sát bố anh, ngày tháng tốt đẹp của anh dựa cả vào em”.

“Nhưng mà cách quá xa em sẽ không nghe thấy, phải dùng rất nhiều sức lực nghe mới được. Nếu như là mẹ em thì có thể.”

“Mẹ em lợi hại hơn em sao?”

“Vâng, mẹ em đã từng tìm em, bà chính là dùng cách này nói chuyện với em, bà nói bà đang ở nơi rất xa, bảo em ngoan, bà nói bà không vứt bỏ em, bảo em phải dũng cảm” Mai Khôi cứ nói, mắt uon ướt: “Anh, mẹ không để em tìm bà, nhưng em rất nhớ mẹ”.

Nghiêm Căn vụng về vỗ vỗ vào lưng cô bé, không biết nên an ủi như thế nào, cuối cùng chỉ đành nói: “Đừng khóc nữa, em còn có anh đây, anh cho em mượn mẹ trước, bố thì không cần rồi, bản thân anh cũng không thích ông, ông quá hung dữ, bố em thì rất tốt”.

“Bố không biết em biết cái này, mẹ nói không thể bảo cho ông. Anh, anh nhất định phải giúp em giữ bí mật.”

“Được, vậy em phải giúp anh giám sát bố anh, còn nữa sau này anh có ba nghìn bà vợ, em cũng giúp anh quản, ai muốn làm chuyện xấu, em hãy nói cho anh, anh đánh bọn họ.”

“Mẹ nói không thể lên xem người khác nghĩ gì, cô giáo còn nói đánh người là không đúng.”

“Vậy anh cũng đã vì em mà đánh nhau, em nói xem anh có tốt với em không?”

“Tốt.”

“Cho nên em phải nghe lời anh.”

Hai đứa trẻ đầu kê đầu, nói chuyện liên miên không ngừng, cuối cùng dựa vào nhau lặng lẽ chìm vào giấc ngủ. Buổi sáng ngày hôm sau, khi Mai Khánh Hải mở cửa phòng con gái muốn gọi con gái dậy, nhìn thấy chính là cảnh tượng khiến anh kinh ngạc như thế này.

Nghiêm gia ở tầng trên, Tiểu Tiểu cũng rất kinh ngạc, sao mà mới sáng sớm ngủ dậy đã không thấy tông tích con trai đâu rồi? Đang nghĩ xem phải tìm cậu ở đâu, chuông cửa chợt vang lên, cô mở cửa ra, Nghiêm Căn lao vào trong như lửa đốt sau môn, còn tốc độ quay người khóa cửa chính lại. Cậu tốc độ nhìn ngó bốn phía, rất tốt, không có bóng dáng của bố, vội vàng áp thấp giọng, giải bày với mẹ: “Mẹ, con bị bắt gian tại giường rồi, mẹ phải đứng ra làm chủ cho con đó”.

Tiểu Tiểu đang muốn hỏi cậu vừa mới sáng sớm đã chạy đi đâu, thì bị câu nói này của cậu dọa cho sợ đến mức suýt rớt cả cằm. Thằng nhóc con bốn tuổi lại nói cái gì mà bắt gian tại giường, đây là chuyện quý quái gì vậy? Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Căn linh tinh bừa bãi làm như đúng là có chuyện ấy, thật muốn đem đứa con trai này nhét trở lại vào bụng rồi sinh ra lại.

Nghiêm Căn cho rằng sự việc này rất lớn, để giành được sự ủng hộ của mẹ, cậu báo cáo sự việc tối qua cậu bỏ vào phòng Con Rùa Nhỏ, hai đứa nói chuyện quá vui vẻ, thế là ngủ quên mất, kết quả vừa sáng sớm bị bố người ta bắt được. Đương nhiên cậu tính lược đi đoạn Con Rùa Nhỏ có năng lực đặc biệt, và cậu đã thu nhận Con Rùa Nhỏ làm quân trinh sát.

Tiểu Tiểu thật đau đầu, không biết con nhà người khác mới bốn tuổi đầu có biết làm Romeo không. Cô cầm nín nhìn bố thằng bé từ trong nhà tắm đi ra, quyết định chuyện này vẫn nên giao cho người chủ gia đình giải quyết. Nghiêm Lạc vừa nhìn thấy dáng vẻ kia của con trai, lập tức hỏi: “Lại sao nữa?”.

“Không có, không có, bố, chào buổi sáng. Con vừa đi luyện tập thể dục, đói quá, bữa sáng đâu?” Nghiêm Căn dửng dưng về nịnh bợ, còn một mực nháy mắt với mẹ. Nghiêm Lạc biết rõ cậu chột dạ, nhưng cũng không biểu hiện gì, Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy điều này thực sự quá buồn cười, con trai nhà anh học được từ đâu? Còn nửa đêm treo cửa sổ hện hò.

Cô vừa cười vừa xua con trai đi tắm rửa chuẩn bị ăn sáng. Nghiêm Căn ngồi xồm trong nhà vệ sinh vật vờ suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra đối sách tốt. Nếu như bảo cậu chịu trách nhiệm, cậu sẽ rất khổ não, dù gì bây giờ Con Rùa Nhỏ cũng là trinh sát của cậu, không thể làm vợ, hơn nữa cô bé hình như không thích phòng đông lạnh của con rùa lắm, nhưng mà phải nói thế nào với chú Mai đây.

Cậu đánh răng được một nửa, liền nghe thấy tiếng chuông cửa, thầm nói rắc rối tìm đến cửa rồi, bọt kem đánh răng cũng không kịp nhổ ra, liền cắn bàn chải xông ra ngoài, ồm ồm hét gọi: “Mẹ, mẹ...”.

Đáng tiếc là không kịp, Nghiêm Lạc đã mở cửa ra rồi, Mai Khánh Hải dắt Mai Khôi khuôn mặt cười rạng rỡ đứng ở ngoài cửa: “Chúng tôi mua đồ ăn sáng, không biết mọi người ăn chưa, có mua cho mỗi người một phần”.

Tiểu Tiểu đẩy con trai vào trong nhà tắm, mời bố con Mai gia vào, Mai Khánh Hải theo lệ đưa con gái đến Nghiêm gia, nói chuyện mấy câu, dặn dò con gái phải ngoan, còn mình thì nhanh chóng đi làm.

Nghiêm Căn trốn trong nhà vệ sinh nghe thấy há hốc miệng sững sờ, vì sao lại không phải là đến yêu cầu chịu trách nhiệm? Không giống như trên tivi diễn. Cậu nhanh chóng chỉnh trang cho mình, chạy ra ngoài vừa hay nhìn thấy Mai Khánh Hải đi rồi. Nghiêm Căn kéo mẹ sang một bên lén lút hỏi: “Mẹ ơi, chú ấy sao mà không hết lớn giống như trên tivi diễn cảnh bắt gian trên giường như vậy, chú ấy không phải là nên bảo con lấy Con Rùa Nhỏ sao?”.

“Con trai, con nghĩ thật đẹp quá. Với vua nghịch ngợm như con thế này, loại chuyện tốt đó làm sao có thể rơi trúng đầu con.” Người làm mẹ xoa xoa đầu cậu, thờ dài rồi đi.

Chuyện tốt không thể rơi trúng đầu cậu sao? Tiểu Ma Vương cảm thấy phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Theo kế hoạch, hôm nay Nghiêm Lạc muốn đưa Nghiêm Căn đến công ty làm việc, chuẩn bị đích thân quản giáo huấn luyện cậu. Còn Mai Khôi vẫn hơi sợ khi phải đến trường mẫu giáo, Tiểu Tiểu cũng cảm thấy vừa xảy ra chuyện đánh nhau, chuẩn bị tâm lý tốt trước rồi mới để Mai Khôi đi. Thế là Nghiêm Căn nhân cơ hội yêu cầu: “Vậy hôm nay đưa cả Mai Khôi đến công ty chơi nhé”.

“Công ty là chỗ làm việc, không phải là chỗ trẻ con chơi”, Tiểu Tiểu rất không vui trả lời con trai.

“Đó cũng là chỗ con ngồi tù. Mẹ, Con Rùa Nhỏ sẽ lo lắng không biết con ở công ty có tốt không, phải để em ấy đi xem một chút, em ấy mới có thể yên tâm đi học”. Nghiêm Căn nói đầy lý lẽ.

“Cái gì là ngồi tù?”, Mai Khôi không hiểu.

“Chính là đem người ta nhốt lại, rất đáng thương”, Nghiêm Căn đáp nhanh như bay.

Tiểu Tiểu cốc đầu con trai một cái, nói với Mai Khôi: “Làm chuyện xấu mới bị nhốt lại, mục đích là để người làm chuyện xấu chịu phạt và thay đổi. Công ty không phải là phòng giam, đừng nghe anh Nghiêm Căn nói bừa”.

Nghiêm Căn nhảy lên: “Vậy cũng phải tận mắt nhìn thấy mới biết, Con Rùa Nhỏ không đến công ty, làm sao biết chỗ đó không phải phòng giam, để Con Rùa Nhỏ đi xem một chút mà. Trẻ con không có kiến thức rất đáng thương”.

Tiểu Tiểu lau lau miệng cho Mai Khôi, không để ý đến lời này của con trai. Thằng nhóc này muốn kéo Mai Khôi đi, chẳng phải xuất phát từ lòng ham chơi sao? Nếu Mai Khôi ở đó, Nghiêm Lạc đương nhiên sẽ không ép con trai huấn luyện học hành nữa, chút tâm sự này của Nghiêm Căn, người làm mẹ đương nhiên biết. Thế là cô nói: “Con tự mình đi nói với bố con, bố đồng ý là được”.

STENT

Ý bảo cậu tự đối phó với bố? Nghiêm Căn không có gan này. Cậu nhìn Mai Khôi một cái, cô bé đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế uống nước, con rùa ngọc này, thật đấy, cũng không biết phối hợp với cậu một chút. Nghiêm Căn không có cách nào nữa, đành tập trung tinh thần, dùng ý niệm gọi về hướng Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời”.

Mai Khôi đặt cốc xuống, nghi hoặc không hiểu, quay đầu sang hướng Nghiêm Căn ngồi, hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

Tiểu Tiểu đang thu dọn bát đĩa, nghe thấy quay đầu hỏi: “Cái gì?”. “Không có gì, không có gì”, Nghiêm Căn vội vàng cắt ngang lời mẹ. Cậu tiếp tục dùng ý niệm nói: “Đây là hành động bí mật, không thể nói chuyện, Con Rùa Nhỏ, suýt chút nữa em làm lộ rồi”.

Miệng Mai Khôi há hốc thành chữ O, sau đó gật gật đầu, cuối cùng đã hiểu. Nghiêm Căn lúc này mới hài lòng, ra chỉ thị không lời: “Một lát bố anh thay quần áo xong đi ra ngoài, em hãy lao đến ôm lấy chân ông, bảo ông đưa em đến công ty”.

“Được.” Mai Khôi gật gật đầu, chuyện này hình như không phải chuyện xấu, cô nghe anh trai.

Nghiêm Lạc thay xong quần áo đi ra, hai đứa trẻ nhìn chăm chăm sang anh. Nghiêm Căn đang hạ lệnh trong đầu: “Chính là lúc này, Con Rùa Nhỏ, xông lên”.

Mai Khôi được lệnh, bò xuống khỏi ghế, đôi chân ngắn bước bước, chạy đến trước mặt Nghiêm Lạc, một tay ôm lấy chân anh. Nghiêm Lạc cúi đầu, nhìn vào cặp mắt đen như ngọc thạch của Mai Khôi, hỏi: “Mai Khôi, sao vậy?”.

“Chú ơi...” Giọng nói Mai Khôi non nớt vừa nói được hai tiếng, liền tắc nghẹn. Cô bé hỏi Nghiêm Căn ở trong đầu: “Anh ơi, phải nói gì đây?”

Nghiêm Căn lúc này sốt ruột, vội vàng dạy cô bé: “Cứ nói em cũng muốn đến công ty”.

Thế là Mai Khôi liền nói với Nghiêm Lạc: “Cháu cũng muốn đến công ty”. Ánh mắt của Nghiêm Lạc chuyển từ trên người Mai Khôi đáng yêu sang con trai mình, chỉ thấy Nghiêm Căn đang làm bộ làm tịch đi đến sofa nhặt cuốn tạp chí thời trang của mẹ lên, rồi giấu mặt sau cuốn tạp chí.

Nghiêm Lạc không nói gì, Mai Khôi cũng không biết ứng đối, chỉ ôm chân anh, ngẩn ra nhìn. Trong lòng Nghiêm Căn chỉ sợ việc không thành, vội vàng hạ chỉ thị mới cho cô bé: “Bố không đồng ý, em ngồi xuống đất khóc”.

Mai Khôi rất nghe lời, liền “bụp, rầm” một cái ngồi xuống đất, nhăn nhó mặt mày, sau đó hỏi Nghiêm Căn: “Anh ơi, không khóc được thì làm thế nào?”.

Nghiêm Căn vừa kích động, suýt chút nữa ném cả cuốn tạp chí trên tay đi, đồ ngốc nghếch này, sao mà có thể ngốc như vậy chứ, khóc không ra thì cứ giả vờ đi.

Mai Khôi không nhận được chỉ thị cho bước tiếp theo, đáng thương chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể chăm chú nhìn Nghiêm Lạc. Bị cô bé đáng yêu này nhìn khiến cho mềm cả người, Nghiêm Lạc thở dài, ôm Mai Khôi lên, đi đến sofa, cốc một ngón tay lên đầu con trai: “Chắc chắn lại là con đang giả trò quỷ?”.

Nghiêm Căn ôm lấy đầu kêu oan: “Con đâu có, con bị oan uổng, mọi người có chiếc tai nào nghe thấy con xúi giục Con Rùa Nhỏ không. Là Con Rùa Nhỏ tự muốn đi, đúng chứ?”. Cậu trong miệng vừa nói, vừa không quên hô lên với Mai Khôi ở trong đầu: “Mau nói đúng, mau gật đầu”.

Mai Khôi “ồ” một tiếng, rất phối hợp gật gật đầu. Nghiêm Căn cường chế đè nén sự kích động lại muốn cướp cô bé trong lòng bố về lác cái đầu của cô bé, thật là Con Rùa Nhỏ vừa ngốc vừa đàn, nên đáp “đúng”, tại sao lại đáp là “ồ” chứ?

Nghiêm Lạc bị Mai Khôi chọc cho cười, nhưng vẫn nói với con trai: “Công ty sẽ dọa Mai Khôi sợ, con đừng làm loạn”. Nghiêm Căn nhanh chóng nhảy lên đảm bảo: “Sẽ không đâu, Con Rùa Nhỏ biết cái gì là pháp thuật, Con Rùa Nhỏ sẽ không nói cho ai”.

Lần này không cần cậu dạy, Mai Khôi đã gật đầu: “Vâng, cháu biết pháp thuật, cháu sẽ không nói cho ai cả”.

Nghiêm Lạc nhìn cô bé, nghĩ cũng biết cô bé này sẽ không gây phiền phức, liền nói: “Được thôi, hôm nay không đến trường mẫu giáo, chú đưa cháu đến công ty”.

“Ồ zê!” Nghiêm Căn vui đến mức nhảy tung tung, điều này biểu thị hôm nay cậu tự do rồi, ở công ty cũng có thể chơi. Nghiêm Lạc lườm một cái, nói với con trai: “Còn nói là không phải con giờ trò quỷ”.

Nghiêm Căn lao đến ôm lấy chân bố nịnh bợ: “Bố, bố thật đẹp trai, mẹ nhìn trúng bố thật quá có mắt”. Mai Khôi bị cảm xúc vui mừng của cậu cảm nhiễm, cũng cứ cười hi hi vui vẻ. Tiểu Tiểu từ trong bếp đi ra nhìn thấy một lớn hai nhỏ ôm nhau này, đang kinh ngạc, lại nhận được ánh mắt bất lực

chẳng biết làm thế nào của ông xã, tự nhiên cũng thấy vui.

Cứ như vậy, ngày huấn luyện đặc biệt đầu tiên của Tiểu Ma Vương biến thành cả nhà chơi một ngày trong công ty. Tiểu Tiểu đặc biệt trang điểm cho Mai Khôi một chút, trên mái tóc kiểu em bé đen nháy mềm mại cài thêm một chiếc kẹp tai thỏ đáng yêu nữa, phối hợp với nụ cười má lúm đồng tiền mê người của Mai Khôi, trông vô cùng đáng yêu, vừa vào công ty liền bị mọi người bao vây.

“Em bé từ đâu đến thế này, đáng yêu quá.”

“Tiểu Tiểu, cô với Boss lại lên sinh một đứa nữa rồi? Đáng yêu quá giấu đi để chúng tôi không gặp à?”

“Tiểu Ma Vương xong đời rồi, thất sủng rồi, có em bé như thế này có thể vứt Tiểu Ma Vương đi rồi nhĩ?” Đề nghị này Boss đại nhân rất hứng thú, anh hỏi người phát ngôn Thư Đồng: “Vứt cho cô, muốn không?”.

Thư Đồng quay người đi luôn: “Hôm nay công việc rất nhiều, phải nhanh chóng đi làm thôi”. Nghiêm Căn bị phần lờ mờ bóng lưng đi Đồng Đồng của cậu, ghi nhớ món nợ này trong lòng, hừ, những người lớn này, thật không có mắt, Con Rùa Nhỏ ngốc nghếch, đâu có tốt bằng cậu.

Cậu nỗ lực đẩy từng người ra, dẫn Mai Khôi đi, vừa đi vừa quay đầu nói với bố mẹ: “Con đưa Con Rùa Nhỏ đi tham quan, một lát nữa sẽ đến phòng làm việc”. Mai Khôi bị quá nhiều người vây lấy, đang thấy hơi khó chịu, tin tức suy nghĩ của mọi người rất nhiều, cô bé phải rất gắng sức mới có thể ngăn chặn được, Nghiêm Căn kéo cô bé đi, vừa khéo giúp cô bé giải vây.

Nghiêm Căn vừa đưa Mai Khôi đi bộ, vừa giới thiệu: “Công ty của bố anh rất tuyệt, bọn anh chuyên đi bắt những con yêu ma quỷ quái, bảo vệ người khác, nhưng mà là người tốt mới bảo vệ, người xấu mặc kệ”.

“Đó chính là giống như các chú cảnh sát phải không?”

“Ừ, giống như các chú cảnh sát, chỉ là người xấu bắt không giống nhau. Hơn nữa trong này mỗi một cô chú đều biết pháp thuật đó, siêu lợi hại.” Nghiêm Căn dương dương đắc ý, hài lòng nhìn Mai Khôi ngạc nhiên thần phục há tròn miệng, điều này lần đầu tiên cậu cảm thấy, có ông bố Diêm Vương thực ra cũng không tồi.

Hai đứa trẻ đi chỗ này, xem chỗ kia. Nghiêm Căn là khách thường xuyên ở đây rồi, người nào cậu cũng quen, không những thông suốt không trở ngại, hơn nữa cả quảng đường còn có người dừng lại chào hỏi cậu, đùa với cậu. Trong ánh mắt sùng bái của Mai Khôi, lòng hăm hở vinh của cậu bạn nhỏ Nghiêm Căn đạt đến sự thỏa mãn triệt để.

Cậu đang nói khoác với Mai Khôi, Thủy Linh cùng chú chuột béo Bát Bát chạy đến, Thủy Linh suốt cả đoạn đường còn hét: “Tiểu Ma Vương, Tiểu Ma Vương, cậu đến tìm chúng tôi chơi?”. Thủy Linh là linh vật của nước, bản thân chính là có hình dạng của nước, có thể dùng hạt nước ảo hóa thành hình dạng của bất cứ vật nào. Còn Bát Bát là chú chuột linh, thân nhỏ tròn mũm mĩm, toàn một màu trắng như tuyết, chỉ có một nhúm lông màu nâu trên đỉnh đầu, đáng yêu khiến người ta đặc biệt thích.

Hai linh vật nhỏ giống như xuất hiện từ trong phim hoạt hình vừa ra mắt, khiến cho Mai Khôi nhìn mãi không chán, quẩn luyến không rời mắt đi. Nghiêm Căn lệnh cho Bát Bát: “Già chết”. Bát Bát liền dậm mạnh một cái nắm giữa trên mặt bàn, khiến Mai Khôi cười ha ha rất vui vẻ. Thủy Linh không chịu thua kém, hóa thành hình dáng mấy loại động vật trong phim hoạt hình nhảy nhót khiêu vũ, khiến Mai Khôi nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ.

Nghiêm Căn đang muốn giới thiệu hai tên này với Mai Khôi, nhưng bị Thủy Linh hét dừng: “Dừng, dừng, chúng tôi muốn tự mình giới thiệu”. Nó hóa thành hình dạng một chiếc sofa, Bát Bát rất phối hợp ngồi dựa lên trên mặt, trưng ra tạo hình rất cool, sau đó Thủy Linh nói: “Hai chúng tôi là tổ hợp linh lực sấm sét thần uy đệ nhất thiên hạ siêu cấp vô địch, phải nhớ rõ đó, trọng điểm là đệ nhất thiên hạ!”.

Mai Khôi chơi đùa vui đến mức cười híp cả mắt lại, Nghiêm Căn đảo đảo con ngươi, nói với Thủy Linh: “Cái gì đệ nhất thiên hạ, tôi với Con Rùa Nhỏ mới là tổ hợp đệ nhất thiên hạ”.

Bát Bát và Thủy Linh đều nhảy lên không phục. Bát Bát kêu “chít chít chít”, khuôn mặt sứt ruột, Mai Khôi dùng bàn tay nhỏ xoa xoa thân hình béo tròn của nó, an ủi: “Không phải nói hai người không lợi hại, hai người lợi hại nhất”.

Nghiêm Căn chống hai tay vào eo, nói với Thủy Linh và Bát Bát: “Chúng ta thi đấu chơi trốn tìm, bên nào thắng bên đó chính là đệ nhất thiên hạ”. Cậu kéo Mai Khôi sang một bên, kề vào tai cô bé nhỏ tiếng hỏi: “Em có thể biết bọn chúng nghĩ gì không?”.

Mai Khôi tập trung sức chú ý, sau đó gật gật đầu với Nghiêm Căn: “Bọn chúng cũng muốn chơi”.

Nghiêm Căn hài lòng, kéo Mai Khôi quay lại, nói: “Hai người có thể tích nhỏ, phụ trách đi trốn, tôi cùng Con Rùa Nhỏ phụ trách đi tìm, mỗi lần thời hạn là mười phút, năm trận thắng ba. Đội thua phải thừa nhận đội thắng kia là đệ nhất thiên hạ”.

Thủy Linh đắc ý: “Hi hi hi, Tiểu Ma Vương, cậu đừng hối hận đó”. Nó cùng Bát Bát chạy đến một bên cũng rì rì rầm rầm một hồi rồi quay lại: “Cứ quyết định như vậy, phạm vi trốn không vượt quá tầng lầu này”. Hai bên nói xong điều kiện, cùng bắt đầu trò chơi.

Hoàn toàn khác với không khí vui vẻ của đám trẻ con ở tầng dưới, tầng trên, trong phòng họp, Nghiêm Lạc đang cùng mấy người họp với hội trưởng của Hiệp hội siêu năng lực Phùng Quang Hoa, mọi người đều tập trung tinh thần.

Phùng Quang Hoa là người có siêu năng lực, anh có thể di chuyển đồ vật xuyên qua không gian. Vốn dĩ người có siêu năng lực đều rất kín đáo trong đám đông, nhưng ngày nay yêu ma hoành hành, rất nhiều người trong bọn họ đứng lên đấu tranh với các thế lực ma quái này, mọi người đoàn kết lại với

nhau, tổ chức thành hiệp hội người có siêu năng lực.

Đáng tiếc siêu năng lực có mạnh hơn nữa, nhưng không hiểu bùa chú và sử dụng năng lượng chính xác, bọn họ đối phó với yêu ma có năng lực dị thường vẫn còn rất miễn cưỡng. Thế là bọn họ liền hướng sang phía các hàng ma sư xin giúp đỡ, dần dần như thế này đã liên kết được với tập đoàn Nhã Mã của Nghiêm Lạc, hai bên cũng tiến hành không ít hợp tác. Nhưng mà hai năm trở lại đây, một số người có siêu năng lực đột ngột bị mất tích hoặc là tử vong, khiến cho Phùng Quang Hoa lo lắng vô cùng.

“Ngoại trừ một số nhân lực tổn thất trước kia, bây giờ chúng tôi còn nhận được tin tức, có người đang ngầm tìm kiếm tâm ngữ giả[1], hai vị tâm ngữ giả trong hồ sơ của chúng tôi ghi chép đều đã mất tích, cho nên hy vọng Nghiêm tiên sinh có thể giúp đỡ chúng tôi điều tra những chuyện này, bảo vệ cho hội viên trong hiệp hội của chúng tôi.”

[1] Tâm ngữ: Những lời xuất phát từ tận sâu trong đáy lòng. Tâm ngữ giả: Ý chỉ những người đọc được suy nghĩ của người khác.

“Vi sao là tâm ngữ giả? Mục tiêu bị tấn công trước đây chẳng phải đều là nhóm hệ vũ lực sao? Tâm ngữ giả lại không có năng lực tấn công”, Nghiêm Lạc thấy hơi khó hiểu.

Phùng Quang Hoa hít thở sâu một hơi: “Tâm ngữ giả bình thường chỉ là có thể nghe thấy hoặc nhìn thấy những sự việc trong lòng người khác, hoặc là có thể truyền đạt suy nghĩ của mình đến người khác, nhưng mà nghe nói có tâm ngữ giả có năng lực cấp cao nhất, còn có thể lọc đầu mối từ trong mọi người thông qua tin tức ý niệm, tìm thấy tin tình báo hoặc là người muốn tìm, thậm chí, có thể dùng ý niệm để khống chế hành động của một người”.

Nghiêm Lạc hiểu rồi: “Chính là giống như một công cụ bằng não người siêu mạnh, có thể đem thu thập lọc tất cả các tin tức ý thức, rồi tìm thấy thứ mình muốn? Nói như thế này, chẳng có bí mật gì giữ được nữa”.

“Đúng, nếu như lại phối hợp thêm lực với tấn công, vậy thì bất khả chiến bại rồi.” Tộc trưởng huyết tộc Cừu An ở bên cạnh xen lời, ông và Phùng Quang Hoa quen biết từ lâu, tính nghiêm trọng của sự việc lần này bộc lộ khiến ông cũng ngầm kinh hãi. Thử nghĩ xem, nếu như suy nghĩ đều bị người khác nắm rõ như lòng bàn tay, vậy kẻ hoạch chiến lược, sắp xếp hành động, nhược điểm năng lực gì đó, há chẳng phải toàn bộ đều hiện rõ trước mắt người ta sao? Vậy nếu như đối phương muốn tấn công họ, thì thật sự dễ như cắt đầu phụ rồi.

Nghiêm Lạc rõ ràng cũng nghĩ đến việc này rồi, anh suy nghĩ một lát, hỏi: “Tâm ngữ giả hiện nay các anh biết đã đạt đến cấp độ gì rồi?”.

“Tôi tận mắt nhìn thấy, là có thể nắm chắc tin tức trong đầu óc của toàn bộ mọi người trong một tòa nhà, nhiều hơn nữa thì không được. Nhưng trước mắt chuyện bọn họ mất tích chúng tôi chẳng có một chút đầu mối nào, hoàn toàn không biết mục đích của những kẻ sau lưng kia. Hơn nữa rất nhiều người có siêu năng lực lại không đăng ký trong hiệp hội của chúng tôi, cho nên hiện nay thật sự không nói chắc được họ có thể nắm chắc đến trình độ nào.” Phùng Quang Hoa giới thiệu tình hình, Cừu An bổ sung: “Đáng được an ủi đó là, chúng ta tìm một tâm ngữ giả làm trắc nghiệm, thêm vào những hiểu biết của A Hoa với tâm ngữ giả trước đó, chúng ta có thể suy luận tâm ngữ giả chỉ có thể cảm ứng được ý thức của con người, không có cách nào cảm ứng được với Thần tộc và Linh giới, cho nên chuyện này do dị tộc phi nhân loại chúng tôi đi điều tra, vẫn sẽ có tỉ lệ thắng cao hơn”.

“Chuyện này không thể coi nhẹ, chúng ta cần phải có nhiều tư liệu hơn mới được, nếu như năng lực của tâm ngữ giả mở rộng đến toàn thành phố, đột phá hạn chế với các chủng tộc loài khác, nhưng rơi vào trong tay người có dụng tâm khác, hậu quả sẽ không thể lường được.”

Cừu An gật đầu, nói tiếp: “Vương, trước đó chuyện xây trường học tôi đề nghị với người, người cân nhắc thế nào rồi? Bây giờ trẻ con có năng lực đặc biệt ngày càng nhiều, bọn nó gây họa cũng không ít, Huyết tộc chúng tôi rất đau đầu, đặt ở trong thôn cũng chẳng sao, nhưng bọn nó đều phải trưởng thành ra ngoài xã hội. Trong hiệp hội của A Hoa bên kia có có một số trẻ con có nhu cầu dạy dỗ như thế này. Bây giờ công ty không phải cũng cung cấp tập trung huấn luyện cho trẻ con của hàng ma sư loài người sao? Mở rộng tổ chức, cũng sẽ cho đứa trẻ khác cơ hội”.

Nghiêm Lạc nhớ đến cậu con trai Tiểu Ma Vương kia của mình, cũng thật sự là đau đầu, anh nói: “Tôi cũng thấy đồng cảm, chuyện này tôi sẽ sắp xếp xúc tiến”.

Nghiêm Cẩn và Mai Khôi đang ở tầng lầu dưới chơi trốn tìm, và không biết sự việc ảnh hưởng đến vận mệnh hai đứa của cuộc họp nào đó đã xảy ra.

“Gọi Con Rùa Nhỏ, gọi Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, bọn chúng trốn ở đâu? Em có trinh sát được không?”

“Thủy Linh đang ở trong nhà vệ sinh, em nhìn thấy hình ảnh vòi nước, nó chắc đang nhìn vòi nước đó, nó trốn trong bồn rửa tay.”

“Tốt quá rồi, ghi một công lớn cho em”

“Bát Bát đang muốn trốn trong ngăn kéo, chúng ta nhất định không tìm thấy. Nhưng mà, anh ơi, ngăn kéo rất nhiều, làm thế nào?”

“Vậy có thể nhìn thấy gì?”

“Tôi om om, ngăn kéo đóng rồi, không nhìn thấy.”

“Ừ, vậy em có thể nhìn thấy người khác có biết nó hay không, nếu không thì, anh gọi một tiếng, hỏi nó ở đâu, Bát Bát nghe thấy trong đầu nhất định phải vận động.”

“À, em nhìn thấy rồi, anh, em đưa anh đi.”

....

Trận trốn tìm này, Thủy Linh và Bát Bát đã hoàn toàn thua cuộc trong sự kỳ lạ chẳng hiểu gì và chẳng biết ra sao, Tiểu Ma Vương và Con Rùa Nhỏ vinh quang đăng ngôi tổ hợp đệ nhất thiên hạ.

Mà sự xoay chuyển của vận mệnh cũng đang dịch chuyển về phía trước theo thế chẳng thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Bắt đầu từ hôm đó, Nghiêm Căn và người bạn nhỏ Mai Khôi đã trở thành “khuê mật[1]” không có gì không nói với nhau, lúc không có người, hai đứa sẽ mở miệng nói chuyện, lúc có người không thuận tiện, chúng liền nín miệng nói chuyện. Ban ngày Nghiêm Căn bị bắt đến công ty học tập huấn luyện, còn Mai Khôi thì đến trường mẫu giáo. Hai chỗ cách nhau một con đường, Nghiêm Căn vốn tưởng rằng sẽ buồn chán đến chết, nhưng phát hiện mặc dù là khoảng cách như thế này, nếu như rất chuyên tâm dùng lực tập trung ý niệm, lại cũng có thể nói chuyện được với Con Rùa Nhỏ, lần này cậu rất vui vẻ.

[1] Khuê mật: Chỉ tình bạn tốt đẹp của các bạn nữ, không có gì không thể tâm sự với nhau.

Phải biết là trong công ty của bố toàn là người lớn, Thủy Linh và Bát Bát cũng thường xuyên phải ra ngoài làm nhiệm vụ, để cậu một mình bị nhốt trong phòng làm việc, căn bản không có ai chơi cùng cậu. Cậu bị hạ lệnh phải luyện vận khí, luyện pháp thuật, còn phải ngồi thiền niệm kinh văn. Cậu không phải hòa thượng, cậu rõ ràng là Tiểu Ma Vương hoạt bát đáng yêu trong tổ hợp đệ nhất thiên hạ, vậy mà lại phải ngồi thiền niệm kinh, đây còn có thiên lý hay không? Hơn nữa ông bố Nghiêm Lạc còn cắt mạng Internet máy tính của cậu đi, không có mạng, cũng chẳng có phim truyền hình cậu thích, cậu chính là một đứa trẻ “lạc hậu” đáng thương bị đất.

Bây giờ có Mai Khôi có thể nói chuyện với cậu, vậy thì tốt quá rồi. Năng lực của Mai Khôi càng dùng càng thành thực, hội thoại của hai đứa cũng ngày càng dễ dàng thuận lợi. Thần kỳ hơn là, Mai Khôi không những có thể nói chuyện với cậu, mà còn có thể để cậu nhìn thấy chuyện của trường mẫu giáo, điều này thỏa mãn rất lớn tính hóng chuyện của cậu.

Thằng mập cãi nhau với Ngưu Ngưu rồi, Tinh Tinh đôi cặp sách mới, núi xếp hình gỗ của Nữu Nữu thành phân chó rồi, chỉ cần Mai Khôi có thể nhìn thấy, cô bé liền thông qua ý niệm truyền tới cho cậu xem. Có lần Nghiêm Căn còn dùng phương pháp như thế giúp Mai Khôi thắng một bàn cờ nhảy, điều này khiến Mai Khôi vui vẻ cả một ngày, phải biết là ở trong trường học từ trước đến nay cô bé chưa từng thắng.

Nghiêm Căn ở trong công ty rất an phận, không chạy loạn nhảy lung tung khắp nơi, không phá đập làm tổn hại đồ vật, không dụ dỗ nhọt khắp nơi, có thể ngoan ngoãn ở lại trong phòng làm việc cả ngày, điều này khiến Nghiêm Lạc rất hài lòng. Nhưng mà trường mẫu giáo bên này giáo viên lại báo cáo với Tiểu Tiểu, nói Mai Khôi thường xuyên thần thần đồ đồ, càng ngày càng không hòa nhập với đám đồng.

Tiểu Tiểu bây giờ thương Mai Khôi thấm đến tận xương cốt, thật sự hận không thể cướp cô bé từ chỗ Mai Khánh Hải về làm con gái mình luôn cho xong. Cho nên vừa nghe tin Mai Khôi ở trong trường học càng ngày càng cô đơn, trong lòng vô cùng lo lắng. Bạn nói xem trong nhà một đứa trẻ thì quá nghịch ngợm, đơn giản chỉ cần cấm thêm cho một chiếc đuôi là có thể làm Tôn Ngộ Không rồi, một đứa trẻ sao lại yên tĩnh ngoan ngoãn quá mức, hai đứa này nếu như có thể trung hòa một chút, vậy thì tốt biết bao nhiêu. Cho nên cô thường đem bọn trẻ đặt cạnh nhau, hy vọng chúng có thể ảnh hưởng một chút đến nhau.

Đáng tiếc hai đứa trẻ này tuy ở với nhau càng ngày càng hòa hợp, thậm chí hai bên còn như đi guốc trong bụng đối phương, nhưng mà đứa nghịch ngợm thì vẫn cứ nghịch ngợm, đứa lặng lẽ thì vẫn cứ lặng lẽ.

Cứ như thế, chớp mắt một cái đã hai năm trôi qua rồi, Nghiêm Căn đã đến tuổi đi học tiểu học. Cậu bạn nhỏ Nghiêm Căn vốn dĩ cho rằng lần này chắc chắn thoát khỏi móng vuốt của bố rồi, kết quả ông bố vĩ đại kia của cậu tuyên bố, trường học Nhã Mã dành riêng cho trẻ con có năng lực đặc biệt do tập đoàn Nhã Mã của ông đầu tư xây dựng có thể bắt đầu vận hành rồi, từ tiểu học cho đến trung học phổ thông, chế độ giáo dục hoàn chỉnh, đội ngũ giáo viên hùng hậu. Còn Tiểu Ma Vương Nghiêm Căn đương nhiên là phải thành học sinh khóa đầu tiên của ngôi trường này.

Nghiêm Căn buồn bã, đến cuối cùng vẫn nằm trong phạm vi thế lực của bố cậu. Nhưng mà sau đó cậu nghe ngóng được, trường học xây dựng trên núi Đồng Các, cách thành phố tương đối xa, tất cả các học sinh của họ đều bắt buộc ở lại trường. Ông bố Diêm Vương kia của cậu không giữ chức vụ, không dạy học ở trường, đôi cách nói khác, vậy là vào trường học rồi cơ hội có thể gặp được bố đã ít lại càng ít, lần này Nghiêm Căn sống lại rồi, lại lần nữa thấy ánh sáng. Cậu đưa ra yêu cầu, để Mai Khôi cũng đến đó học, nhưng kiến nghị này lập tức bị mẹ cậu bác bỏ: “Mai Khôi là trẻ con nhà bình thường, cô bé nên đi học ở trường học bình thường, cô bé đã rất hướng nội rồi, lại nhút nhát, nên kết giao bạn bè nhiều mới đúng, trẻ con trong trường học Nhã Mã không là hàng ma sư, người có siêu năng lực, thì là trẻ con của Thần tộc, Linh giới, hơn nữa bài vở các con phải học cũng không giống, không thích hợp với Mai Khôi”.

Nghiêm Căn không thể tiết lộ năng lực của Con Rùa Nhỏ, có nỗi khổ không thể nói ra được, cậu không nỡ rời xa Con Rùa Nhỏ, sau này ai buồn chuyện cùng với cậu, ai nghe cậu cầu nhàu oán thán đây.

Buổi tối hôm nay, theo lệ thường cậu cùng nói chuyện cách qua sán nhà với Mai Khôi, nhắc đến chuyện này, Mai Khôi nói: “Anh, đừng lo lắng, em nỗ lực luyện tập, cự ly xa hơn nữa, nói chưa biết chừng em vẫn có thể nói chuyện được với anh đó”.

“Vậy nếu như em luyện tập không được thì sao? Em... em... em... ngày mai em phải học máy tính thật tốt cho anh, chúng ta có thể chat webcam trên mạng, nếu không thì, anh gọi điện thoại cho em, tuy không được trực tiếp nói chuyện thuận tiện như thế này, nhưng tốt xấu gì vẫn có thể liên lạc được. Không có anh ở bên, em phải tự mình cố gắng, mỗi ngày đều phải báo cáo với anh một chút chuyện xảy ra trong ngày của em.”

“Được.”

“Vậy bây giờ em đang làm gì?”

“Đọc truyện tranh.”

“Em vừa đọc truyện tranh vừa có thể dùng đầu óc nói chuyện với anh?”

“Đúng rồi, nếu không thì với trình độ thích nói chuyện của anh, một ngày em đều không thể làm việc gì khác rồi.” Anh trai Nghiêm Căn này của cô bé chính là lắm mồm siêu cấp.

Nghiêm Căn không phục, nếu như cậu cần dùng đầu óc làm chuyện khác, thì không thể dùng đầu óc nói chuyện nữa, Con Rùa Nhỏ này thật là càng ngày càng lợi hại. Cậu sai khiến theo thói quen: “Đề anh cũng xem xem, anh kiểm tra một chút em đọc sách gì nào?”

Mai Khôi đem hình ảnh nhìn thấy truyền cho Nghiêm Căn, Nghiêm Căn cùng cô bé xem hai trang, không có hứng thú nữa: “Thứ ngốc nghếch như thế này em cũng đọc, càng đọc càng dần”.

Mai Khôi chu miệng lên, không để ý đến cậu, thu hình ảnh lại. Nghiêm Căn nhảy xuống khỏi giường cầm quần áo, nói với Mai Khôi: “Anh phải đi tắm rửa, em ngắt đường truyền một lát, không được tiếp nhận tin tức từ đầu óc anh nữa”.

“Được rồi.” Mai Khôi rất ngoan ngoãn, rất nghe lời, Nghiêm Căn thích nhất điểm này của cô bé.

Nhưng khi tắm rửa, nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, cậu bắt đầu gọi Con Rùa Nhỏ của cậu: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời”. Không ai để ý đến cậu, Nghiêm Căn tập trung ý niệm gắng sức gọi, sau mấy lần cuối cùng nghe thấy câu trả lời: “Chẳng phải nói tắm rửa không nói chuyện sao?”

“Anh nghĩ đến một chuyện quan trọng, để chúc mừng anh mới lên tiểu học, anh quyết định phải kết giao với một bạn gái.”

“Được thôi.”

“Vì sao em không hỏi anh muốn qua lại với ai?”

“Mẫn Lệ mà, trong đầu anh đã nghĩ đến, em biết rồi.”

“Xì, Con Rùa Nhỏ, em không thể như thế này, chúng ta đang nói chuyện, biết ý nghĩa của nói chuyện là gì không? Em phải phối hợp hỏi han anh, có qua có lại mới là nói chuyện. Mau, em hỏi anh đi.”

“Ồ, vậy anh trai, anh muốn tìm ai làm bạn gái anh?”

“Mẫn Lệ đó.”

“Ồ, vậy, vì sao?”

Nghiêm Căn vui vẻ, Con Rùa Nhỏ phối hợp quá tốt, thật ngoan, câu trả lời Mai Khôi sớm đã biết: “Cô ấy cùng đi học với anh này, không cần yêu đương xa cách, cô ấy vừa xinh đẹp, vừa có năng lực, nói cô ấy là bạn gái anh cũng sẽ không mất mặt, hơn nữa cô ấy mạnh như vậy, sau này có thể áp chế được hai nghìn chín trăm chín mươi chín bà vợ khác của anh. Như thế nào, thích hợp chứ?”

“Ừm, rất tốt.”

Đạt được sự tán đồng, Nghiêm Căn hơi đắc ý, lại hỏi: “Em còn đang xem truyện tranh à?”

“Không có, em phải tập trung tinh thần ngăn chặn hết tin tức hình ảnh tắm rửa của anh, em không muốn nhìn cái này”.

Nghiêm Căn hơi dần ra, đỏ mặt: “Mau cắt đứt, cắt đứt, không nói nữa”. Mai Khôi quả nhiên lập tức không lên tiếng nữa, Nghiêm Căn vừa tốc độ xoa bọt xà phòng lên người vừa nghĩ thiệt thòi rồi, thiệt thòi rồi, lại mất mặt rồi.

Nhưng tắm rửa xong xuôi, cậu nằm trên giường dưỡng giấc ngủ cả ngày, cuối cùng không kim được gọi: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy hãy trả lời”.

Lần này Mai Khôi trả lời rất nhanh, nhưng mà có chút mơ hồ, cô bé buồn ngủ rồi. Nghiêm Căn thực sự không có chuyện lớn gì, chỉ là muốn nói với cô bé: “Vậy ngày mai anh đưa bạn gái anh đến cho em gặp”.

“Được.” Thực ra gặp hay không đều như nhau, bởi vì Mai Khôi và Mẫn Lệ học cùng một trường mẫu giáo, sớm đã quen biết rồi, nhưng mà mối tình đầu

của anh Nghiêm Cẩn của cô nghiêm túc như thế, kiểu gì cô cũng phải cố vũ.

Nhưng Mai Khôi không ngờ rằng, mối tình đầu của Nghiêm Cẩn chỉ duy trì được trong một tuần.

Hôm đó, Tiểu Tiểu đưa bọn chúng đi dạo phố, để ba đứa trẻ cùng nhau ăn kem, còn mình thì đi vào cửa hàng mua đồ. Thói xấu thâm căn cố đế thích bắt nạt Con Rùa Nhỏ của Nghiêm Cẩn lại nổi lên, cậu nhét một miếng chanh chua vào miệng Mai Khôi, khiến cô bé chua đến mức mặt nhăn nhó như chiếc bánh bao, suýt chảy cả nước mắt, biểu cảm đó khiến Nghiêm Cẩn và Mẫn Lệ bật cười khanh khách.

Mẫn Lệ sáng khoái phóng khoáng, trẻ con mới sáu tuổi đã rất có dáng của người lớn rồi. Cô bé cũng rất thích Mai Khôi, nhìn thấy vẻ đáng yêu như thế này của cô bé, Mẫn Lệ không nhìn được một tay ôm Mai Khôi lại, hôn mạnh lên má cô bé một cái.

Nghiêm Cẩn vừa nhìn thấy vậy, liền tức giận! Cậu đập một cái, chiếc thìa nhỏ này lên: “Tại sao cậu lại hôn Con Rùa Nhỏ?”.

“Vi sao không thể hôn, Con Rùa Nhỏ đâu có bận tâm đâu.” Mẫn Lệ cũng nổi giận rồi, lớn giọng như vậy làm gì, hôn em gái lại chẳng phải là chuyện phóng hỏa giết người gì.

“Cái gì mà không bận tâm, tôi bận tâm.” Nghiêm Cẩn càng giận, kêu la càng to, một chân còn đá vào ghế.

Mai Khôi sợ đến mức không dám cử động, Mẫn Lệ lại nhảy lên hai tay chống hông: “Cậu hung dữ gì chứ, đánh nhau tôi cũng không sợ cậu”. Mẫn Lệ sinh ra trong gia tộc hàng ma, từ nhỏ được huấn luyện, đánh nhau là chuyện thường.

Nghiêm Cẩn thật sự xông đến muốn đánh nhau với Mẫn Lệ, may mà hai đứa trẻ bình thường lúc huấn luyện đã giao đấu qua, lần đánh nhau này có bài có bản, Nghiêm Cẩn coi như vẫn có chừng mực, và không động đến thân lực của cậu.

Nhưng tiệm kem này thì xui xẻo rồi, cửa tiệm bị phá một nửa, lại không phải là xã hội đen làm, mà là hai đứa trẻ động thủ, làm cho chủ cửa hàng báo cảnh sát cũng không được, không báo cảnh sát cũng chẳng xong. Đợi Tiểu Tiểu quay lại, nhìn thấy chính là con trai nhà mình chỉ vào mũi Mẫn Lệ quát: “Tôi muốn chia tay với cậu!”

Tiểu Tiểu suýt chút nữa bị tức đến nghẹn thở. Cậu con trai này thật sự là làm mất mặt quá, một thằng nhóc con, một tuần trước tuyên bố nói yêu đương kết bạn gái rồi, qua lại còn là cô bé nhà người quen, điều này thì cũng bỏ đi, người lớn bọn học có thể coi như trẻ con chơi đùa, nhưng bây giờ mới mấy ngày, lại dám phá cửa tiệm nói chia tay?

Cô xin lỗi lên xin lỗi xuống phía cửa hàng, hứa là nhất định sẽ bồi thường toàn bộ phí sửa chữa, trả không ít tiền, khổ sở cả nửa ngày mới coi như bình ổn được sự việc. Trên đường về nhà, Mẫn Lệ giận đùng đùng với Nghiêm Cẩn, mỗi người đi một bên. Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Mẫn Kỳ, bảo anh đến nhà đón Mẫn Lệ. Sau đó cô hỏi Mai Khôi chuyện này rốt cuộc là thế nào, Mai Khôi rất thật thà trả lời: “Chị Mẫn Lệ hôn cháu một cái, anh Nghiêm Cẩn liền tức giận”.

Tiểu Tiểu không nói nữa, được, mới sáu tuổi lòng ghen tuông đã lớn như thế này rồi.

Cô khuyên con trai: “Nghiêm Cẩn, Mẫn Lệ nhà người ta coi Mai Khôi là em gái, hôn một cái chỉ là biểu thị tình yêu thương em gái, con tức giận gì chứ? Trẻ con phải đoàn kết yêu thương nhau”.

“Ai muốn đoàn kết yêu thương nhau với bạn ấy, con đã chia tay với bạn ấy rồi.” Nghiêm Cẩn lửa giận chưa tan, hoàn toàn không nghe lọt tai lời mẹ nói.

Mai Khôi cũng nói giúp Mẫn Lệ: “Anh, em sẽ không cướp chị đi, anh đừng tức giận”.

Tiểu Tiểu cũng vội nói: “Đúng vậy, Mai Khôi sẽ không cướp bạn gái của con, Mẫn Lệ người ta không phải là ý đó, con thật là ghen bừa bãi”.

Nghiêm Cẩn không đáp lời, dùng lực bước chân đi. Cậu tức giận, cậu chính là tức giận, ghen tuông à, mẹ chẳng hiểu chút gì cả, ngốc giống như Con Rùa Nhỏ vậy. Rõ ràng Con Rùa Nhỏ bị người ta lợi dụng rồi, hai người này lại chẳng lo lắng gì cả, con gái cũng không thể lợi dụng con gái, Con Rùa Nhỏ do cậu bảo vệ, bạn gái cậu bắt nạt Con Rùa Nhỏ, vậy làm sao được! Cậu kiên quyết không thể đồng ý!

Cứ như vậy, mối tình đầu của Tiểu Ma Vương đã kết thúc với tuyên cáo bạn gái lợi dụng Con Rùa Nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đương Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tháng Chín, Tiểu Ma Vương khai giảng. Cậu với hơn hai trăm đứa trẻ khác cùng nhau trở thành nhóm học sinh đầu tiên đăng ký nhập học của trường Nhã Mã.

Nghiêm Cẩn đi theo bố, khiêng hành lý đến trường, sắp xếp xong ký túc xá và lớp học, thăm hỏi chủ nhiệm lớp, Nghiêm Lạc liền rời đi. Không phải là

anh yên tâm về con trai của mình, mà là trong trường học này có rất nhiều nhân lực của anh, giám sát quản lý tiểu ma đầu này nhà anh đầy đủ rồi.

Hiệu trưởng Tất Mặc Kỳ là phó vương của Địa Phủ, đồng thời cũng là em rể của Nghiêm Lạc, hai vị phó hiệu trưởng một là Huyền Thiên Ngọc Nữ đại đệ tử dưới trướng của chiến thần thiên đình Thần tộc - Cửu Thiên Huyền Nữ, một người là tộc trưởng Huyết tộc - Cửu An, còn chủ nhiệm giáo vụ là Happy, anh là Hắc vô thường trong Hắc Bạch vô thường của Địa Phủ, giáo viên và các tầng quản lý trong trường còn có hội trưởng của Hiệp hội siêu năng lực - Phùng Quang Hoa...

Bởi vì học sinh của trường học đặc biệt, cho nên mỗi một vị giáo viên và nhân viên của trường học cũng đều rất đặc biệt. Tuy số lượng học sinh không nhiều như trường học bình thường, mới có hơn hai trăm người, nhưng giáo viên nhân viên lại có gần bảy mươi người, hơn nữa trong công trình trường học ngoại trừ các phòng học tiết Văn hóa bình thường ra, còn có bộ phận lớn trường huấn luyện chiến đấu ngoài trời, phòng học thực tiễn pháp thuật cấp siêu năng lực và phòng thực nghiệm khoa kỹ thuật ứng dụng, trang bị thao tác.... cũng chiếm một tòa nhà.

Đây là thiên đường của trẻ con có năng lực đặc biệt, bọn chúng không cần sợ trên sợ dưới, lo lắng ánh mắt kỳ quái của người khác, cũng không cần sợ hãi sự đặc biệt và lẻ loi của mình, trường học này có thể khiến chúng dốc hết sức thi triển năng lực của mình. Nhưng chỗ này cũng là địa ngục của bọn chúng, mỗi vị giáo viên đều có thể cho bọn chúng áp lực muốn chết, bọn chúng không thể làm việc tùy ý nữa, không thể trốn học bỏ tiết nữa, tuân thủ quy củ là việc đầu tiên học được sau khi đến trường học này.

Trong lễ khai giảng, hiệu trưởng Tất Mặc Kỳ nói: Mỗi một người các em đều rất đặc biệt, tin rằng tự bản thân các em đã rất rõ, trường học này là muốn để các em học được cách vận dụng sự đặc biệt của mình, và bao dung sự không đặc biệt của người khác. Các em đều có thiên phú, có lẽ rất nhiều người còn phải gánh vác sức mệnh của gia tộc, nhưng hy vọng các em hiểu rõ, vũ lực không phải là quan trọng nhất trong năng lực của các em, các em ở nơi đây phải học được đoàn kết, học được về tình bạn, còn cả sự nhẫn nại và kiềm chế. Biết vận dụng năng lực không hề khó, đối với các em mà nói, khó khăn nằm ở chỗ học được chỉ có trong lúc thích đáng và cần thiết mới dùng đến năng lực. Cấp độ giáo dục của trường học này chỉ đến trung học phổ thông, mười tám tuổi là độ tuổi trưởng thành, các em có thể lựa chọn thi vào bất cứ trường đại học nào mà các em muốn học, hoặc là làm việc các em muốn làm. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, cũng chính là ngày đầu tiên các em đặt chân vào đây, biểu hiện của mỗi người các em đều sẽ được ghi chép lại trong hồ sơ, chúng tôi có cơ chế kiểm tra đánh giá nghiêm khắc, nếu như khi tốt nghiệp trung học phổ thông, bất cứ người nào trong các em không đạt được tiêu chuẩn có thể độc lập an toàn sống trong xã hội, vậy thì không thể rời khỏi đây.

Nghiêm Căn ngồi bên dưới nghe thấy ra sức bĩu môi. Ông chú này, thật là rất biết nói chuyện, đem đám nhóc con bọn chúng đây quản chế, biến tướng của việc ngồi tù thì nói thẳng ra đi, dù gì chỉ cần không có mặt bố cậu, cậu ở đâu cũng chẳng khác nhau. Nghiêm Căn quay đầu nhìn tứ phía, nhìn thấy mấy gương mặt rất quen, có Mặc Lệ, Quách Ngạn, Long Lập Hào.... Đây toàn là người của gia tộc hàng ma, còn có Hồ Văn Triết của Hồ tộc, nhìn một cái nữa, lại còn có Cửu Tranh, Nghiêm Căn lật đật di chuyển qua đó: “Chú Đậu Đậu, sao mà chú cũng đến đây học?”

Cửu Tranh là cháu nội của tộc trưởng Huyết tộc Cửu An, biệt danh là Đậu Đậu, ngoại hình của anh trong chỉ khoảng sáu, bảy tuổi, nhưng thực sự đã sống gần ba mươi năm rồi. Thể chất của Huyết tộc là bất lão bất tử, bởi vậy thời niên thiếu của Huyết tộc tốc độ trưởng thành vô cùng chậm. Dạng vẽ của Cửu Tranh nhìn có vẻ chẳng khác mấy tuổi tác của Nghiêm Căn, nhưng Nghiêm Căn đã phải gọi anh một tiếng là chú rồi. Anh quay đầu nhìn Nghiêm Căn sán đến, nói: “Ta còn đang thấy lạ là sao cháu cũng đến đó”.

Nghiêm Căn cười hi hi: “Cháu anh mình thần võ như thế này, đương nhiên là đến lãnh đại các chú. Bố cháu là vua của người lớn, cháu đến làm vua trẻ con”.

Cửu Tranh cũng cười: “Vậy ta chính là đến giám sát cháu, cháu quá tinh nghịch phá phách, ta phụ trách báo cáo tình hình”.

Hai người nói chuyện đối đáp, sân khấu bên trên hiệu trưởng đã hoàn tất bài phát biểu. Các vị lãnh đạo và giáo viên nhân viên của trường học ra mắt tự giới thiệu với mọi người, Nghiêm Căn nhìn mà cảm thấy rất vô vị, rất muốn chuồn đi, cả một ngày hôm nay cậu chưa nói chuyện với Con Rùa Nhỏ rồi, gọi cô bé mấy lần đều không thấy trả lời, chỗ này thực sự cách nhà quá xa, năng lực của Con Rùa Nhỏ chắc không đến được đây.

Cậu ngẩng đầu nhìn, trong hội trường này mọi người đều nghiêm túc ngồi, cậu chạy ra ngoài như thế này có chút quá lộ liễu, xung có có mấy cặp mắt người quen đều đang nhìn cậu, ngấm ngầm, vẫn là nhân nại tiếp tục ngồi, cậu cũng chẳng dám ngày đầu tiên đã khiến bố không vui.

Cuối cùng chịu khổ đến khi tan buổi lễ, Cửu Tranh cảm chiếc ô đen cùng đi phía sau Nghiêm Căn quay về ký túc, Nghiêm Căn nhìn ngó xung quanh: “Huyết tộc bọn chú thật thu hút sự chú ý, toàn là ô đen lớn”. Cửu Tranh không đáp lời, Nghiêm Căn lại hỏi: “Chẳng phải cũng không sợ ánh nắng sao? Cháu nhìn thấy qua mấy lần chú đều không cảm ô”.

“Có thể phơi nắng, nhưng mà không thoải mái, ánh nắng mặt trời chẳng có chỗ nào tốt đối với Huyết tộc chúng ta, trước đây ở bên ngoài, cảm ô sẽ rất kỳ quái, bây giờ ở trong này toàn là quái nhân nên chẳng sao cả. Hơn nữa, chẳng phải cháu cũng nói như thế này rất gây sự chú ý sao?” Đối cách nói khác, Huyết tộc bọn họ muốn thu hút sự chú ý mới đúng.

Nghiêm Căn ngầm nói một cậu tự mãn, cứ đi cứ đi, không bình thường: “Chú Đậu Đậu, vì sao chú cứ đi cùng với cháu?”.

“Chúng ta ở cùng một ký túc.”

“Không được đâu, chú Đậu Đậu, chú ở cùng với đồng bào Huyết tộc bọn chú đi, nửa đêm ngủ dậy ăn đêm cũng thuận tiện hơn chút.”

“....”

“Nếu không thì chú chuyển đến ký túc xá của cấp lớn tuổi đi, như vậy cách biệt của bọn chú cũng nhỏ hơn một ít, dễ nói chuyện. Chúng ta cách nhau hai mươi năm, nói chuyện không được.”

“Cháu miệng lưỡi như thế này, đối với cây cối cũng có thể nói chuyện được, đừng lo lắng.”

“....”

Hai người cứ như vậy trên suốt đoạn đường quay về ký túc xá, đèn nơi nhìn thấy cậu em xinh trai ngồi trên giường của Nghiêm Căn, Nghiêm Căn kinh ngạc: “Tất Mặc Ngôn, vì sao em lại ở đây?”

Tất Mặc Ngôn là em họ của Nghiêm Căn, năm nay hai tuổi, là con trai bảo bối của em gái Nghiêm Lạc - Tề Nghiêm La, bố cậu bé đương nhiên chính là hiệu trưởng của trường Nhã Mã - Tất Mặc Kỳ. Bố mẹ của Tất Mặc Ngôn đều là phó vương Địa Phủ, thế là Mặc Ngôn không những có huyết thống Thần tộc chính thống, còn kế thừa được những tướng mạo đẹp của bố mẹ cậu. Cậu bé giống như Nghiêm Căn, vừa mới sinh ra đã biểu hiện năng lực đặc biệt phi thường, nhưng hoàn toàn không giống so với Nghiêm Căn đó là, Mặc Ngôn ít nói điềm tĩnh, là em bé rất bình thường.

Nhưng hai anh em trời sinh không hợp nhau, Nghiêm Căn nhìn dáng vẻ bình thường của Mặc Ngôn là bức, Mặc Ngôn vừa nghe Nghiêm Căn lời thôi dài dòng thích nói là ghét, đặc biệt là sau khi Mặc Ngôn nhìn thấy Mai Khôi siêu vừa ý, hai anh em liền càng nhìn nhau không thuận mắt.

Vốn dĩ Mặc Ngôn chỉ là cảm thấy chị gái nhỏ này rất tốt, không ồn ào, không phiền người khác, nhưng mà Nghiêm Căn lại cảm thấy Mặc Ngôn đang khiêu khích cậu, cậu lớn bằng từng này rồi hài lòng nhất chính là người hầu Con Rùa Nhỏ nghe lời, vậy mà Mặc Ngôn cũng muốn cướp, cậu há có thể dung thứ cho thằng bé, thế là hai anh em ngấm ngấm cạnh tranh nhau, Nghiêm Căn cũng không hề cảm thấy chuyện mình cùng so đo với một đứa trẻ hai tuổi có gì đáng xấu hổ.

Tất Mặc Ngôn hôm nay cùng bố mẹ đến tham dự lễ khai giảng, là muốn đến thăm môi trường trước, đợi qua hai năm nữa cậu lớn hơn một chút, cũng phải đến đây học, cậu thích bản thân mình làm chủ tất cả mọi chuyện, cho nên yêu cầu đến xem trước. Còn về chuyện muốn đến ký túc của Nghiêm Căn đợi cậu, thật sự đúng là đến để khiêu khích, cậu nghiêm túc nói: “Anh, em đến thông báo cho anh, em phải vào trường mẫu giáo rồi”.

“Em mới hai tuổi, đi mẫu giáo gì chứ, ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“...”, Tất Mặc Ngôn không nói.

Nghiêm Căn ngẫm nghĩ, đột nhiên nhảy lên: “Trường mẫu giáo nào? Cô muốn ném em đến chỗ Con Rùa Nhỏ? Anh không đồng ý!”

Mặc Ngôn không để ý đến cậu, nhảy xuống giường đi ra ngoài: “Chú Đậu Đậu, cháu đi đây, tạm biệt”.

Nghiêm Căn phát cuồng, thằng nhóc này còn không thèm để ý đến cậu: “Tiểu tử chết tiệt, quay lại, anh còn có lời muốn nói, em không được đến trường mẫu giáo Giai Thủ, có nghe thấy không? Anh phải gọi điện thoại cho cô, gọi điện thoại cho chứ”.

Mặc Ngôn chẳng thèm quay đầu, buông lại một câu: “Chỉ biết mách lẻo”, sau đó nghênh ngang mà đi.

Nghiêm Căn sắp muốn nổi khùng, bị Cừu Tranh lấy ô ngăn cản: “Được rồi, được rồi, cháu so đo gì với đứa trẻ hai tuổi chứ?”.

“Nó đâu phải là đứa trẻ bình thường, người bình thường hai tuổi sẽ chạy loạn khắp nơi sao? Nó chỉ biết lấy dáng vẻ em bé đáng yêu ra lừa người.”

Cừu Tranh vui vẻ: “Ta cảm thấy trong hai anh em cháu, trái lại là cháu biết giả vờ làm em bé đáng yêu lừa người hơn đó. Cháu tự đếm xem, trong thôn Huyết tộc chúng ta có bao nhiêu người đã bị cháu lừa rồi”.

“Cháu đâu có giả vờ, đó là cháu thật sự đáng yêu, từ nhỏ đã đáng yêu, lớn lên vẫn đáng yêu. Mặc Ngôn, thằng nhóc kia mới là giả vờ đó, không được, cháu phải nói với Con Rùa Nhỏ, không cho phép em ấy để ý đến thằng nhóc này.”

Tiểu Ma Vương hét xong, xông ra ngoài giống như lửa đốt sau mông, Cừu Tranh ở phía sau cứ lắc đầu mãi, thằng nhóc vô si này, còn không biết xấu hổ tự khen mình đáng yêu.

Nghiêm Căn đang hô gọi Mai Khôi trong lòng, hét cả nửa ngày cũng không có hồi âm. Đi lại khắp nơi một vòng, không tìm được điện thoại công cộng, Nghiêm Căn càng đi lại càng tức giận, chỗ dờ hơi gì đây, quản lý kiểu khép kín, di động không được có, đến điện thoại công cộng cũng không lắp lấy một cái, thực sự là quá đáng quá, ức hiếp bọn họ là trẻ con thì không cho nhân quyền nữa.

Nghiêm Căn đang lo lắng như lửa đốt, dự định đi tìm chú, chú Happy, những người quen, người thân để mượn điện thoại, nhưng nhìn thấy trước mặt có một người dáng vẻ viên chức đang ôm một đồng sách đi qua, cậu chạy đến chen lên từ phía sau người ta, tiện tay móc trong túi quần người đó vừa khéo có chiếc điện thoại. Nghiêm Căn vui mừng lấy chiếc điện thoại của người đó rồi chuồn đi luôn, tìm một góc yên tĩnh gọi điện thoại về nhà.

“A lô, mẹ, Con Rùa Nhỏ tan học rồi chứ, bảo em ấy nghe điện thoại.” Tiểu Tiểu nghe rồi trong lòng thực sự không biết có cảm xúc gì nữa. Cậu con trai này thả ra ngoài một ngày không gặp, cuộc điện thoại đầu tiên gọi về nhà lại là tìm Con Rùa Nhỏ.

Mai Khôi nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy Nghiêm Căn ở đầu dây bên kia kêu oa oa: “Con Rùa Nhỏ, anh nói với em nhé, tiểu quỷ Mặc Ngôn đáng ghét đó muốn đến trường mẫu giáo của chúng ta học, em không được để ý đến nó”.

“Nhưng mà Mặc Ngôn là em trai, mẹ Tiểu Tiểu nói trẻ con phải đoàn kết yêu thương bạn bè.”

“Chúng ta chỉ đoàn kết với người mình yêu, không yêu thì mặc kệ nó đi.”

“Nhưng mà Mặc Ngôn rất ngoan.”

“Nó chẳng ngoan đâu, dù gì có nó thì không có anh, em chỉ có thể chọn một.”

Mai Khôi nghe không hiểu, bèn hỏi: “Chọn để làm gì?”

“Cái gì chọn để làm gì? Không làm cái gì cả, nhưng mà phải chọn.”

Mai Khôi nhú cặp lông mày xinh đẹp lại, rất thắc mắc: “Vậy không làm cái gì cả, vì sao phải chọn?”

Nghiêm Căn tức đến mức giậm chân: “Em là con rùa ngốc, chỉ biết ngốc, ngốc chết đi được. Anh không muốn đề ý đến em nữa”. Cậu giận dữ dập điện thoại, vẫn chưa hết tức, liền ném điện thoại xuống đất, giậm mấy cái: “Con Rùa ngốc, Con Rùa ngốc, không nghe lời anh, em đợi đó, anh không đề ý đến em nữa”.

Mai Khôi ở đầu dây bên kia nghe thấy một tiếng tút, đường truyền bị ngắt, cô bé vẫn không hiểu được chuyện gì. Tiểu Tiểu hỏi: “Nghiêm Căn gọi điện thoại nói gì?”.

“Anh ấy nói em Mặc Ngôn muốn học cùng trường mẫu giáo với con, muốn con lựa chọn cái gì đó, con không hiểu, sau đó lại nói anh ấy không đề ý đến con nữa.” Mai Khôi thật thà kể lại, Tiểu Tiểu chỉ lắc đầu: “Lại không đề ý đến con nữa, lần này đã là lần thứ mấy rồi?”.

Mai Khôi cúi đầu đếm ngón tay, suy nghĩ tí mĩ, Tiểu Tiểu cười lớn ha ha, ôm cô bé vào lòng: “Mai Khôi ngốc, con còn đếm thật à. Chúng ta không đề ý đến anh Nghiêm Căn, anh ấy chỉ là giận dữ, ngày nào không gây rối mới lạ đó”.

Nghiêm Căn không biết đến mẹ cũng đang trút giận vào cậu, cậu hậm hực đi về tòa nhà ký túc, nhìn thấy Phùng Quang Hoa cùng một đứa bé trai khoảng mười tuổi đang nói chuyện trước vườn hoa. Nghiêm Căn thỉnh lúc tốt, thấp thoáng nghe thấy tâm ngữ già gì đó, cậu vội vàng tìm một chỗ nấp, chăm chú nghe lén.

“Thầy, vậy đêm nay đại hội học sinh, em không nói em là tâm ngữ già được không?”

Phùng Quang Hoa an ủi cậu: “Em đừng lo lắng, trẻ con ở đây không giống như bên ngoài, bọn họ sẽ không bắt nạt em”.

“Nhưng mà, một khi người khác biết em có thể nghe thấy bọn họ nghĩ gì, thì sẽ không đề ý đến em nữa, ở đây em cũng sẽ không có bạn. Vậy cũng giống như khi em bị nhốt trong phòng bệnh viện.”

“Đứa trẻ ngốc, bây giờ em chẳng phải đã luyện tập rất tốt, có thể không chế bản thân mình không nghe rồi sao? Ở đây có rất nhiều giáo viên tốt, họ sẽ giúp đỡ em, sau này em có thể sẽ không còn phải chịu ảnh hưởng của những tiếng ồn kia nữa, có thể đem năng lực tâm ngữ vận dụng theo ý muốn. Người ở đây đều sẽ hiểu được, sẽ không có lập em”

“Vậy em sẽ không bị bắt đi nữa, có phải không ạ?”

“Sẽ không đâu, ở đây sẽ không có ai làm bị thương ai, sẽ không có ai lại đưa em vào bệnh viện tâm thần.”

“Vậy em không thể quay về nhà phải không? Em không muốn đi bệnh viện, cũng không muốn ở lại đây, ở đây rất nhiều người, thầy ơi, em muốn về nhà.”

Phùng Quang Hoa khuyên cậu bé: “Hoàn cảnh mới luôn cần có thời gian thích ứng, Tiểu Bôi, em phải cho bản thân mình một cơ hội quay trở lại cuộc sống bình thường. Thầy đã nói với em rồi, bên ngoài không an toàn, bây giờ em vẫn chưa thể bảo vệ bản thân mình. Em cố gắng nỗ lực trước, ở lại đây một thời gian, có chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm thầy, thầy nhất định sẽ giúp em”

Đứa trẻ đó ngẫm nghĩ, cuối cùng gật gù đầu, Phùng Quang Hoa cười cười, vỗ vào vai cậu bé, hai người vừa nói chuyện vừa đi ra xa.

Nghiêm Căn đi ra khỏi chỗ nấp, trong lòng rất không yên tâm, tâm ngữ già gặp nguy hiểm? Vậy Con Rùa Nhỏ của cậu phải làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trong lòng Nghiêm Căn hoảng sợ một hồi, không được, cậu phải thông báo cho Con Rùa Nhỏ, để cô bé cẩn thận đề phòng, cậu còn phải tìm bố, phải để Con Rùa Nhỏ đến trường học. Cậu chạy lại chỗ vớt chiếc điện thoại muốn gọi điện lại, nhưng nhìn thấy chiếc điện thoại sớm đã bị cậu hủy đến mức tan tành tả tơi căn bản là không thể sử dụng được nữa. Nghiêm Căn quay người lại, chạy về phía tòa nhà văn phòng, ở đó chắc chắn có điện thoại.

Cậu vừa chạy vừa nghĩ, và dần dần bình tĩnh lại, có câu nói muốn trốn thì trốn trong thành phố, mọi người đều cho rằng Con Rùa Nhỏ là trẻ con bình thường, cho đến tận bây giờ ngoại trừ cậu và mẹ của Con Rùa Nhỏ ra, không có ai khác biết năng lực của cô bé, nếu như cậu khua chiêng gõ trống đem

Con Rùa Nhỏ đến trường học, vậy há chẳng phải là sẽ gắn thêm cái mác tâm ngữ giả trên người Con Rùa Nhỏ sao?

Vừa rồi cậu bé tâm ngữ giả kia nói, không có ai nguyện ý kết bạn với người biết được mình đang nghĩ gì, mẹ của Con Rùa Nhỏ cũng nói với cô bé như vậy. Nghĩ lại thì bọn họ đều có kinh nghiệm từng trải. Tâm ngữ giả kia còn nói cậu ta bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, Nghiêm Căn ngắm nghĩ trong lòng cũng thấy sợ hãi, Con Rùa Nhỏ nhất gan như vậy, nếu như bị nhốt lại thì chẳng phải là sẽ sợ chết khiếp sao?

Không được, không được, Nghiêm Căn dừng bước. Cậu không thể nói cho bất cứ người nào chuyện liên quan đến Con Rùa Nhỏ, cứ để Con Rùa Nhỏ tiếp tục là một đứa trẻ bình thường, chỉ cần cậu với cô bé đều có thể giữ được bí mật, vậy nhất định sẽ không có ai biết. Cậu muốn ngầm điều tra một chút, trước tiên lấy tâm ngữ giả vừa rồi làm mục tiêu, xem xem rốt cuộc tâm ngữ giả sẽ xảy ra chuyện gì? Vì sao chú Phùng nói tâm ngữ giả gặp nguy hiểm? Cái gọi là biết người biết mình, trăm trận trăm thắng, chính là để Con Rùa Nhỏ trốn ở chỗ tối là được rồi, những chuyện khác cậu đi làm. Đợi cậu làm rõ mọi chuyện, thì sẽ dạy Con Rùa Nhỏ phòng vệ như thế nào.

Nghiêm Căn nghĩ đến đây, trong lòng bình tĩnh hơn một chút. Cậu làm như không có chuyện gì quay về ký túc, phát hiện trong phòng có bốn giường nhưng chỉ có hai người cậu và Cừu Tranh ở. Cừu Tranh đùa nói: “Có lẽ hiệu trưởng sợ phòng cháu ở luôn xảy ra nguy hiểm đến mạng người, cho nên không dám sắp xếp người khác. Ta chỉ đành liều mình ở cùng quân tử.

Nghiêm Căn cảm thấy chẳng đáng cười chút nào, cậu nghe ngóng chỗ Cừu Tranh: “Chú Đậu Đậu, chú có biết loại siêu năng lực nào có thể biết được trong lòng người khác đang nghĩ gì không?”.

“Biết, đó gọi là tâm ngữ giả, ta đã nghe ông nội nói qua, tâm ngữ giả siêu lợi hại, chỉ cần là trong đầu óc người nghĩ đến, thì cái gì bọn họ cũng có thể biết được, còn mạnh hơn so với máy tính tìm kiếm”

“Ồ.” Nghiêm Căn làm bộ làm tịch nói: “Vậy trường học chúng ta có một tâm ngữ giả đó, cháu vừa mới nhìn thấy ở bên người”.

“Cái này không cần sợ, cậu ấy chỉ có thể nghe thấy tâm ngữ của con người, không nghe được của chúng ta, ta đặc biệt tìm hiểu qua rồi”, Cừu Tranh nháy mắt.

“Không nghe thấy chúng ta?”

“Đúng, cậu ấy tên Hạ Bồi, mười tuổi, có thể nghe thấy tâm ngữ của loài người, nhưng mà những kẻ phi nhân loại giống như chúng ta, cậu ấy không có cách nào nghe được, cho nên cháu yên tâm đi, bí mật nhỏ trong lòng cháu rất an toàn.”

Nghiêm Căn không yên tâm được, tâm ngữ giả này chỉ có thể nghe thấy của loài người? “Chú Đậu Đậu, vậy những người có thể nghe thấy tâm ngữ phi nhân loại kia thì sao?”.

“Vẫn chưa phát hiện ra, tâm ngữ giả đăng ký trong Hiệp hội siêu năng lực của chú Phùng, toàn bộ chỉ có thể nghe thấy tâm tư loài người, năng lực mạnh, chỉ là phạm vi không chế lớn hơn một chút, tốc độ lọc và tìm kiếm nhanh hơn một chút. Ông nội chú nói, có người muốn bắt tâm ngữ giả, chính là muốn lợi dụng những năng lực này của bọn họ làm chuyện xấu, nghĩ cũng thấy rất đáng sợ, giống như trường học chúng ta, nếu như trên là hiệu trưởng dưới là học sinh, trong lòng mỗi người đang nghĩ gì đều bị người ta biết, vậy muốn diệt sạch toàn trường, cũng chẳng phải là chuyện quá khó.” Anh ngừng lại một lát, vỗ vỗ ngực: “May mà năng lực này chỉ có thể dùng đối với loài người, chúng ta rất an toàn, có chúng ta ở đây, những con người kia cũng an toàn”.

Bí mật là chiếc ô bảo vệ tối ưu!

Nghiêm Căn không nói gì, Con Rùa Nhỏ có thể nghe thấy cậu nghĩ gì, cũng có thể nghe thấy bố nghĩ gì, còn có thể nghe thấy Thủy Linh và Bát Bát, cô bé không phải là tâm ngữ giả bình thường, Nghiêm Căn hiểu rõ tính quan trọng trong chuyện này rồi. Cậu ngắm nghĩ, bất luận là như thế nào, nhất định phải bảo vệ tốt Con Rùa Nhỏ, tuyệt đối không thể để người khác biết được bí mật của cô bé.

Buổi tối là đại hội học sinh, thực ra chính là một hoạt động để các bạn học làm quen với nhau, xây dựng tình hữu nghị. Toàn trường có tất cả mười lớp, phân theo độ tuổi, cùng lớp ăn ở đi lại và bài huấn luyện chung đều làm cùng nhau, sau đó các tiết học Văn hóa và tiết Huấn luyện chuyên môn thì căn cứ theo trình độ khác nhau của mọi người, kỹ năng không giống nhau, thời khóa biểu cũng khác nhau, đương nhiên ngoại trừ bài học luyện tập bắt buộc của bản thân ra, những bài học khác nếu như có hứng thú cũng có thể xin lựa chọn luyện tập.

Nghiêm Căn đương nhiên là được phân đến lớp nhỏ tuổi nhất kia, coi như là lớp năm nhất, đều là trẻ con từ sáu đến tám tuổi. Lớp của cậu chỉ có mười hai học sinh, ngoại trừ cậu ra, có hai Huyết tộc, một Hồ tộc, một Ưng tộc, một Thần tộc, bốn hàng ma sư và hai người có siêu năng lực. Nhưng mà Nghiêm Căn có hứng thú nhất, vẫn là lớp năm hai từ chín đến mười tuổi, ở đó có Hạ Bồi - tâm ngữ giả mà cậu quan tâm.

Lớp năm hai cũng chỉ có một lớp, hai mươi một học sinh. Bởi vì người của hai lớp đều ít, cho nên buổi gặp gỡ những người học cùng được tổ chức chung với nhau, hành động này vừa hay trùng ý của Nghiêm Căn, cậu cố ý tìm cơ hội đến ngồi bên cạnh Hạ Bồi.

Hạ Bồi đến rất muộn, cậu ta lặng lẽ đến phòng hoạt động, sau đó im lặng ngồi trong góc khuất. Học sinh học cùng lớp với cậu có thể đã biết năng lực của cậu, đều di chuyển về vị trí phía xa. Nghiêm Căn nhìn thấy liền nổi giận, một đám ngu ngốc, bọn họ ngồi lên mặt trăng thì người ta mới không nghe thấy nữa, vì sao không lên mặt trăng mà ngồi đi?

Hạ Bồi cúi đầu đem giấu bản thân mình vào trong góc, Nghiêm Căn đột nhiên thấu hiểu Con Rùa Nhỏ nhà cậu vì sao cũng thích một mình ở trong góc khuất, hóa ra năng lực có thể mang lại không chỉ là sự vui vẻ. Cậu xem xét lại một chút, quyết định buổi tối sẽ giải hòa với Con Rùa Nhỏ, không để cô bé buồn quá lâu.

Chủ nhiệm của hai lớp đều là Thần tộc đệ tử môn hạ của Cừu Thiên Huyền Nữ. Chủ nhiệm lớp Nghiêm Căn tên là Lỗ Ninh, lớp Hạ Bồi tên là Dụ

Nguyên Sơn, hai giáo viên này đều là người quen cũ của Nghiêm Cẩn. Lúc này bọn họ đang đếm đầu người theo danh sách, Phùng Quang Hoa đi vào, Hạ Bồi ngẩng đầu lên nhìn ông một cái, Phùng Quang Hoa cười cười cổ vũ cậu.

Hoạt động bắt đầu, theo truyền thống cũ mỗi học sinh đều lên trên tự giới thiệu về mình, ai có thể biểu diễn còn phải biểu diễn một chút năng lực của bản thân, để mọi người làm quen. Một người của Huyết tộc cùng nhau lên sân khấu, sau khi tự giới thiệu về mình xong, Cừu Tranh lãnh đạo các bạn nhỏ trong tộc cùng nhau lộ răng nanh và vuốt nhọn ra, đám trẻ con bên dưới hét lên cổ vũ, vô cùng hưng phấn, hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến quỷ hút máu. Nghiêm Cẩn chống đầu, rất khinh thường nghĩ: Một đám trẻ con bị quỷ hút máu trên tivi đầu độc.

Hạ Bồi ở bên cạnh hình như cũng có hứng thú với quỷ hút máu, chăm chú nhìn bọn họ, nhưng khi quay đầu chạm phải ánh mắt của Nghiêm Cẩn, cậu ta lại vội vàng tránh né cúi đầu xuống. Nghiêm Cẩn dịch dịch về phía cậu ta, ở bên cạnh nhỏ tiếng: “Em là Nghiêm Cẩn, còn anh?”

Hạ Bồi nhìn nhìn cậu, nhỏ giọng báo tên, sau đó quay đầu đi, giả vờ chăm chú nhìn lên sân khấu, không để ý đến cậu nữa. Nghiêm Cẩn cũng không vội, sau này vẫn còn cơ hội.

Mấy bạn nhỏ hàng ma sư cũng cùng nhau lên sân khấu, biểu diễn bùa chống lửa, giành được từng hồi vỗ tay. Đặc sắc còn có mấy bạn nhỏ có siêu năng lực, Lam Băng của lớp Nghiêm Cẩn là người băng, cậu ta lấy một cốc nước, không đến một phút liền biến nước trong cốc thành băng, dưới khán đài một đứa trẻ lớp Hạ Bồi hét: “Trong phim đều là trong thoáng chốc có thể kết băng, còn có thể làm trên cả một cái hồ nữa”.

Lam Băng không phục, lớn tiếng nói: “Tôi, đợi tôi lớn lên rồi, cũng có thể rất nhanh chóng chế được băng, cũng có thể biến hồ nước thành băng”.

Đứa trẻ dưới sân khấu kia rất khinh thường quay đầu đi cười, không khí có chút ngưng ngập. Lam Băng đứng ở trên sân khấu cảm thấy áy náy, cảm thấy không biết nói tiếp thế nào cho phải, Nghiêm Cẩn bèn đập bàn đứng dậy, chỉ vào người khiêu khích kia nói: “Học trường, anh lợi hại như vậy, cũng làm một khối băng xem nào, chúng tôi cho anh một giờ”. Cậu tuy tuổi nhỏ, nhưng bình thường nghiêm mặt cũng khá có phong độ của bố mình, ngữ khí vang vọng có lực, còn có phần khí thế không tức giận mà vẫn uy nghiêm.

Đứa trẻ kia nghe thấy câu này, “bộp” một cái đứng dậy, ánh mắt giận dữ nhìn Nghiêm Cẩn, không đợi cậu mở miệng, Phùng Quang Hoa đã nói: “A Huy muốn giới thiệu bản thân mình với mọi người một chút, lên sân khấu đi”.

Lam Băng nghe thấy câu này liền nhân cơ hội chạy xuống, về đến chỗ ngồi còn quay đầu cười với Nghiêm Cẩn một cái, Nghiêm Cẩn cũng cười lại, gật đầu với cậu ta, Hạ Bồi ở bên cạnh nhìn cậu mấy cái.

Đứa trẻ tên A Huy kia lên sân khấu tự giới thiệu về mình: “Tôi tên Đồng Trạch Huy, tám tuổi, tôi là tùy hình giả, chính là có thể biến hóa thành hình dáng của bất cứ người nào”. Cậu ta nói rồi, khiêu khích nhìn Nghiêm Cẩn, chớp mắt cái liền biến thành hình dáng của Nghiêm Cẩn.

Nghiêm Cẩn đứng lên dùng lực vỗ tay với cậu ta: “Đẹp trai quá”. A Huy vừa mới cười đắc ý, nhưng nghe thấy câu sau của Nghiêm Cẩn là: “Đẹp trai hơn chục lần đáng về ban đầu của anh, rất có hình tượng, em nhìn thấy mà rất xúc động”.

Nụ cười của A Huy cứng lại trên mặt, dưới sân khấu lại rộ lên tiếng cười lớn. A Huy kim nén cơn giận dữ, không có cách nào lại lần lượt biến thành hình dáng của ba người giáo viên, dáng vẻ của mấy người bạn học, coi như kéo lại được chút thể diện. Nghiêm Cẩn nhìn thấy, thực sự rất muốn nói: “Anh lợi hại như vậy thì biến thành con heo thử xem”, nhưng vừa nghĩ đến người mẹ thân yêu của cậu sáu kiếp trước là thân heo, cậu không thể si nhục heo, lại muốn nói vậy biến thành con chó, ngẫm lại chó cũng rất đáng yêu, bảo anh ta biến thành con chó cũng thật coi trọng anh ta quá, nghĩ tiếp vậy biến thành con rùa, ngẫm nghĩ thấy không đúng, Con Rùa Nhỏ nhà cậu cũng siêu đáng yêu, không thể để anh ta biến thành, cuối cùng Nghiêm Cẩn cảm thấy rất đáng tiếc, thờ dãi nói một câu: “Chỉ có thể biến hình người, quá đáng tiếc”.

A Huy đang đi xuống dưới sân khấu, nghe thấy câu này, cảm thấy Nghiêm Cẩn lại đang châm chọc mình, tức đến mửa đỏ hồng mặt lên, chỉ vào Nghiêm Cẩn nói: “Bạn nhỏ này vẫn còn chưa giới thiệu nhỉ”.

Nghiêm Cẩn cười tủm tỉm lên sân khấu, lớn tiếng nói: “Tôi tên Nghiêm Cẩn, biệt hiệu Tiểu Ma Vương, bố tôi là thần, mẹ tôi là hàng ma sư loài người, cho nên tôi là con lai, điều này chắc cũng là nguyên nhân quan trọng của việc sao tôi là đẹp trai như thế này. Thời buổi này con lai cũng không dễ làm, bản lĩnh của người, kỹ năng của thần đều phải học hết, cho nên tôi hiểu biết cũng thực sự không ít, tính thông minh tám ban võ nghệ, chính là nói tôi đây”.

A Huy lại đứng lên, lớn tiếng quát: “Có bản lĩnh gì thì biểu diễn một chút, nói khoác gì chứ”.

Nghiêm Cẩn thu lại nụ cười, nghiêm mặt chỉ một tay vào A Huy, quát nói: “Câm miệng”. A Huy đang chuẩn bị hết nói, miệng lại mím chặt đến mức răng nghiến vào nhau phát đau. Nghiêm Cẩn khua tay một cái nữa, quát nói: “Ngồi xuống”. A Huy giống như bị người ta đá một cái, “bộp” một tiếng rất lớn ngã đổ lên ghế.

Nghiêm Cẩn làm xong những việc này, cười khom lưng một cái với bên dưới khán đài: “Biểu diễn kém cỏi vụng về rồi, cảm ơn mọi người”. Dưới khán đài bật cười lớn, dùng tiếng vỗ tay nghênh đón Nghiêm Cẩn quay về chỗ ngồi. Cừu Tranh nhỏ tiếng nói: “Khoa trương như vậy, cháu đợi chú Nghiêm đến đánh đi”.

“Cháu thế này gọi là con kẻ nghiệp cha, bố cháu sẽ vui mừng, yên tâm.” Nếu như vậy ở trong trường học này hai mươi năm, không khoa trương làm sao xưng bá được, cậu dù gì cũng phải làm vua.

Nghiêm Cẩn chú ý thấy hạ Bồi lại đang nhìn mình, cậu nắm bắt thời cơ cười cười với Hạ Bồi. Hạ Bồi lần này không trốn nữa, cũng lộ ra nụ cười mỉm có vẻ sợ sệt. Cuối cùng của cuối cùng, đến lượt Hạ Bồi lên sân khấu rồi, cậu ta rất nhỏ tiếng giới thiệu bản thân mình: “Tôi tên là Hạ Bồi, mười tuổi. Tôi...”. Cậu ta nhìn Phùng Quang Hoa một cái, đối phương gật đầu cổ vũ cậu ta, Hạ Bồi ngáp ngừng một lát, tiếp tục nói: “Tôi là một tâm ngữ giả. Năng lực của tôi... là có thể biết được trong lòng người khác đang nghĩ gì”. Nói đến đây, cậu ngẩng đầu lên nói nhanh như bay: “Nhưng tôi đảm bảo, tôi sẽ không

nghe, không xâm phạm chuyện riêng tư của mọi người, thật đó, tôi đảm bảo”. Cậu nhìn xuống sân khấu một cái, nói tiếp: “Tôi chỉ muốn có thể kết bạn, năng lực của tôi không đáng được biểu diễn, tôi sẽ không dùng, xin mọi người tin tưởng tôi”.

Nghiêm Cận thấy Hạ Bồi can trọng như thế, trong lòng thật sự có mấy phần buồn bã. Con Rùa Nhỏ của cậu bình thường chắc chắn cũng nghĩ như thế này, thật sự rất đáng thương. Cậu dùng lực vỗ tay, ủng hộ cho Hạ Bồi có dũng khí, mười hai bạn học cùng lớp của bọn họ tất cả đều vỗ tay theo, lớp Hạ Bồi cuối cùng cũng vỗ tay. Hạ Bồi vui mừng ngoài mong đợi, nhìn nhìn Phùng Quang Hoa, lại nhìn nhìn Nghiêm Cận, cuối cùng đã nở nụ cười.

Mười giờ tối, tòa nhà ký túc xá tắt đèn rồi, Nghiêm Cận lén lút chuẩn vào tòa nhà văn phòng, mò vào một phòng làm việc tìm điện thoại gọi đến nhà Mai Khôi. Điện thoại vang lên rất lâu, Mai Khôi mới nghe máy, rõ ràng vừa mới tỉnh ngủ.

“Con Rùa Nhỏ, em ở nhà một mình à? Bố em đâu?”

“Bố cùng cô đi hẹn hò rồi, vẫn chưa quay về nhà.” Mùa xuân thứ hai của Mai Khánh Hải đã đến, anh ta có bạn gái, xem ra Mai Khôi sắp có mẹ kế rồi.

“Ồ, vậy không để ý đến bố em nữa. Em ở nhà một mình có sợ không? Làm sau ông ấy lại như thế này, em đến nhà anh ngủ đi, phòng của anh trống đó, giường cũng lớn hơn của em”

“Vâng”, Mai Khôi rất ngoan ngoãn đồng ý.

Nghiêm Cận đột nhiên nghĩ đến chuyện tính sổ: “Con Rùa Nhỏ, buổi chiều hôm nay anh nói không để ý đến em nữa, vì sao em còn có thể ngủ ngon như thế?”

“Nhưng mà anh thường xuyên nói không để ý đến người ta, người ta vẫn sẽ buồn ngủ mà.”

“Em làm sao có thể như vậy! Anh cũng nhớ gọi điện thoại cho em, làm hòa sớm chút, để em không buồn bã như thế, kết quả em lại đã ngủ ngon rồi. Em nói xem, anh không để ý đến em nữa, em có buồn không?”

“Ừm... buồn.”

“Phải nghĩ lâu như vậy?!", Nghiêm Cận không hài lòng.

“Anh, em buồn ngủ.”

“Không được, em phải nói có nhớ anh hay không trước.” Quá không công bằng, cậu lo lắng cho sự an nguy của cô bé, mạo hiểm trèo lầu lên gọi điện thoại, cô bé lại ăn no, uống đủ, ngủ ngon.

“Nhớ.”

“Nhớ như thế nào?”

“Rất gắng sức nhớ, em thử rất lâu muốn truyền tin tức cho anh, nhưng mà không truyền được. Em tìm thấy anh rồi, chỉ là không nghe rõ ràng.”

“Hả? Con Rùa Nhỏ, xa như vậy, em cũng có thể tìm thấy anh.”

“Không tìm được chuẩn lắm, nhưng mà em biết anh ở đó, tối nay bọn anh có rất nhiều người ở cùng nhau, tin tức quá nhiều, quá loạn, em không phân rõ được”, Mai Khôi vô cùng mệt mỏi: “Anh, em nhớ cả một ngày rồi, buồn ngủ lắm”.

“Ồ, ồ, có nhớ là tốt, vậy để em ngủ. Đợi chút, Con Rùa Nhỏ, em phải nhớ rõ, chuyện em có năng lực này, không thể nói cho ai, nhất định, nhất định phải giữ bí mật. Mẹ anh, bố anh, còn cả tiểu quỷ đáng ghét kia, đều không được nói.”

“Ừm, không nói.”

“Được, được, vậy em đi ngủ, anh sẽ lại tìm em sau.” Nghiêm Cận dập điện thoại, trong lòng lằng lằng. Con Rùa Nhỏ nhà cậu cũng lợi hại quá, cách hơn nửa thành phố đó, cô bé vẫn có thể tìm được vị trí của cậu.

Hi hi, cậu thấy rất vui vẻ, Con Rùa Nhỏ nhớ cậu cả một ngày đó, quả nhiên đủ trung thành, là nhân viên nhỏ đủ tiêu chuẩn

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sức thích ứng của trẻ nhỏ luôn luôn rất mạnh, bất luận đứa trẻ nào khi đến trường học Nhã Mã với tâm trạng ra sao, qua hơn một tuần lễ, đều đã thích

ứng được rồi.

Nghiêm Cẩn ở trong trường học như cá gặp nước, trong thời gian ngắn ngủi đã quy được hai lớp năm thứ nhất và thứ hai về phạm vi khống chế của mình. Mọi người vô tình hay hữu ý đều coi cậu là chỉ huy, ngay đến Đồng Trạch Huy kia, sau mấy lần chịu thiệt thòi công khai có, ngấm ngấm có, bắt nạt nhiều hơn nữa cũng không dám làm khó trước mặt cậu. Nghiêm Cẩn coi như đã trở thành người lãnh đạo nhỏ trong đám bạn học ở cấp nhỏ tuổi, thậm chí ở cấp lớn tuổi, cậu cũng là một người nổi tiếng.

Nghiêm Cẩn đã thành bạn tốt của Hạ Bồi như ý nguyện. Cậu nhiều lần thí nghiệm xác nhận, Hạ Bồi thực sự là không có cách nào nghe được tâm ngữ của cậu, lúc này Nghiêm Cẩn mới yên tâm. Cậu chẳng hề muốn bất kỳ người nào biết được chuyện của Con Rùa Nhỏ từ chỗ cậu.

Nghiêm Cẩn thấy hơi thương xót Hạ Bồi, nhưng không quá thích cậu ta. Hạ Bồi nhất gan, cẩn trọng, vẫn luôn có tâm trạng muốn được đồng cảm, vô thức trung ra dáng vẻ muốn giành lấy sự thương xót của những người ở xung quanh có thể tiếp nhận cậu ta. Cậu ta nhiều lần nói với Nghiêm Cẩn nỗi khổ từ nhỏ trong lòng mình, phải chịu tẩy chay gì, bị cưỡng ép vào bệnh viện như thế nào. Lúc mới bắt đầu nói như thế, Nghiêm Cẩn còn tiếp nhận được, dù gì cậu cũng rất hiếu kỳ đối với thế giới của tâm ngữ giả, nhưng nghe nhiều rồi, quay đi quay lại đều là một chuyện đó, Nghiêm Cẩn thấy chán nản.

Con Rùa Nhỏ nhà cậu không lái nhai như vậy, hơn nữa cô bé yên lặng, cứ coi như chịu ảm ức, nội trong phạm vi bản thân có thể chịu đựng được, cô bé sẽ không đi làm phiền người khác. Nào có giống như Hạ Bồi này, tuổi lớn hơn so với bọn cậu, nhưng chẳng hề mang dáng vẻ có thể gánh vác mọi chuyện gì cả.

Nghiêm Cẩn nghe ngóng chỗ Hạ Bồi xem có quen tâm ngữ giả nào khác không, rồi nói như đùa, nếu hai tâm ngữ giả A và B ở cùng nhau, thứ A nghĩ bị B biết, sau đó A lại biết chuyện B biết chuyện của mình rồi, sau đó B lại biết A biết rằng B biết chuyện của A rồi, tuần hoàn như vậy, chẳng phải sẽ mệt chết sao.

Hạ Bồi nghe thấy cũng cười, nói thực ra nếu tâm ngữ giả luyện tập nhiều, có thể ngăn chặn được tin tức của người khác, và cũng có thể che giấu được tin tức của bản thân mình. Cậu ta từng quen biết một vị giáo viên cùng là tâm ngữ giả trong Hiệp hội siêu năng lực, chính là giáo viên đó đã dạy cậu ta cách tập trung sức chú ý như thế nào, xây dựng một pháo đài ý thức an toàn, để bản thân mình có thể được yên tĩnh, nếu không thì, làm tâm ngữ giả rất đầu khổ, chuyện trong đầu người khác nghĩ toàn bộ đều chen vào đầu mình, căn bản là không chịu đựng nổi.

Trước khi học được cách che giấu, thế giới của Hạ Bồi không lúc nào không có những tạp âm và tiếng ồn, thậm chí rất nhiều cảm xúc oán hận và đau khổ ảnh hưởng đến cậu ta, dăm ngày ba bữa cậu ta lại sốt, xuất hiện ảo giác, sống không bằng chết. Vì để thoát khỏi những điều này, lúc còn rất nhỏ, Hạ Bồi thường điên cuồng đập đầu, tự làm thương bản thân, cho nên mới bị cưỡng chế bắt vào bệnh viện. Cứ như vậy sống rất lâu cho đến khi Phùng Quang Hoa tìm thấy cậu ta trong bệnh viện, và vị giáo viên tâm ngữ giả kia dạy cậu ta biết làm thế nào để bảo vệ bản thân, Hạ Bồi mới có thể làm người bình thường. Nhưng mà, mỗi khi biết cậu ta là tâm ngữ giả, mọi người đều sẽ né tránh, xa lánh cậu ta.

Hạ Bồi lại bắt đầu huyền thuyên không ngừng nói về lịch sử bi thảm của mình, nhưng Nghiêm Cẩn quan tâm lại là một vấn đề khác: “Vị giáo viên tâm ngữ giả trong hiệp hội kia tên là gì? Bây giờ ông ta ở đâu?”.

“Thầy giáo tên Hùng Đông Bình, ông ấy mất tích rồi. Cho nên thầy Phùng bảo anh đến trường học, nói ở đây sẽ an toàn hơn.”

“Là giáo viên nam à? Anh từng gặp qua giáo viên tâm ngữ giả nữ nào chưa?”

“Chưa, anh chỉ gặp mỗi thầy Hùng thôi. Thầy ấy rất lợi hại, có thể nghe thấy tâm ngữ của người trong cả một tòa nhà, còn có thể không chịu ảnh hưởng, lọc ra được ai là ai, đang làm gì. Năng lực khống chế của thầy rất mạnh, thầy có dạy anh, bảo chỉ cần luyện tập nhiều là được. Nhưng anh không muốn luyện, anh chỉ cần không nghe thấy tạp âm, không để người khác nghe thấy mình là được rồi.”

Chẳng muốn quản chuyện cậu ta có luyện tập hay không, Nghiêm Cẩn đang suy nghĩ tình trạng của Con Rùa Nhỏ. Không có tâm ngữ giả nữ, vậy chắc chắn là không có mẹ của Con Rùa Nhỏ. Con Rùa Nhỏ luôn nói nhớ mẹ, Nghiêm Cẩn cũng muốn mong chóng giúp cô bé tìm thấy bà. Quan trọng nhất đó là, mẹ của Con Rùa Nhỏ cũng là một tâm ngữ giả, bà ấy chắc chắn biết một số chuyện.

@STENT@

Buổi tối, Nghiêm Cẩn theo lệ thường lên lút trèo vào tòa nhà văn phòng muốn gọi cho Mai Khôi. Lần này vào trong phòng làm việc của hiệu trưởng, cậu không ngờ rằng bị Tất Mặc Kỳ bắt ngay tại trận.

“Ta đặc biệt không khóa cửa, biết chắc cháu sẽ trèo vào từ cửa sổ. Bản lĩnh bố cháu dạy, đều được cháu dùng để trèo tường rồi”, Nghiêm Cẩn vừa mới chui vào phòng, liền nghe thấy tiếng ông chủ của cậu.

Biết sự việc đã bại lộ, Nghiêm Cẩn bèn cười hi hi, nhào đến ôm lấy Tất Mặc Kỳ làm nũng: “Chú, chú còn để cửa cho cháu à, chú đối xử với cháu tốt quá. Hay là, chú cho cháu mượn đi động, cháu sẽ càng thuận tiện hơn”.

Tất Mặc Kỳ cốc vào đầu cậu: “Thằng nhóc này, đã cho ít nắng mặt trời là xán lạn luôn, cháu còn không thể an phận chút sao? Hôm nay bố cháu còn hỏi về cháu đó”.

“Có phải bố hỏi cháu có nghịch ngợm ở trường học hay không phải không ạ?”

“Không phải, bố cháu hỏi là cháu nghịch ngợm những gì trong trường học rồi, có cần bố đến thăm cháu không?” Hiểu con không ai bằng cha, Nghiêm Lạc biết mong muốn Nghiêm Cẩn ngoan ngoãn là điều không thể, có điều không rõ cậu đã gây ra những phiền phức gì.

Nghiêm Căn vừa nghe thấy chuyện bố muốn đến thăm, có chút đông cứng. Tất Mặc Kỳ tiếp tục nói: “Cháu yên tâm, ta không nói cho bố cháu chuyện ngày đầu tiên cháu đến trường đã trộm điện thoại của người khác còn phá hỏng nó đâu, cũng không bảo cho anh ấy biết buổi tối hằng ngày cháu đều trèo tường, hoặc chuyện cháu đã đổi toàn bộ đồ ăn của nhà ăn Huyết tộc sang sinh tố cà chua, đương nhiên, còn cả chuyện cháu nhân lúc lớp lớn tuổi đang học, lẩn vào ký túc xá của người ta, tháo hết giường ra, rồi còn cả tháo hết toàn bộ đỉnh trong kho huấn luyện của trường nữa, ... chú đều không nói”.

Nghiêm Căn vừa nghe vừa buồn cười. Hai tuần này ngoại trừ đi học, kết bạn, xây dựng phạm vi thế lực, hóa ra cậu còn làm không ít chuyện, bây giờ nghe nhắc đến, Nghiêm Căn cảm thấy rất thành công, chỉ là không ngờ rằng nhất cử nhất động của cậu hóa ra đều bị người khác nhìn thấy hết rồi.

“Bảo cáo hiệu trưởng, cháu có chuyện muốn nói.”

“Cháu nói gì cũng đều không có tác dụng, lần này ra không nói cho bố, cho cháu một cơ hội, lần sau ta sẽ phải mời bố cháu đến uống trà.”

“Hiệu trưởng, theo như giáo dục tâm lý học mà nói, phải tiếp nhận lòng hiếu kỳ của trẻ con. Cháu làm những việc kia, chính là vì hiếu kỳ mà. Huyết tộc nói bọn họ tiến hóa rất nhiều rồi, cho nên cháu muốn thử xem sinh tố cà chua và máu nhân tạo đối với bọn họ có phải là giống nhau hay không thôi mà. Nếu như vũ khí của trường huấn luyện không thể dùng được nữa, giáo viên sẽ dạy mọi người như thế nào, cháu cũng rất muốn biết. Còn nữa ạ, học sinh của lớp lớn bắt nạt lớp bé bọn cháu, mâu thuẫn làm âm lên đến chỗ giáo viên thì cũng chẳng hay ho gì, chúng cháu chỉ là dùng phương thức của người lớn giải quyết khúc mắc.”

“Phương thức của người lớn chính là đi tháo giường của người ta?”

“Không phải, không phải, nên nói rằng, áp dụng hình phạt nhẹ ngâm răn đe.”

Tất Mặc Kỳ ngồi trên sofa thờ dài: “Tiểu Ma Vương à, cháu trời phú có tài năng đặc biệt, lại thích làm những chuyện ấu trĩ”. Anh chuyển sang vấn đề trước mắt: “Cháu nói xem, trường học rõ ràng có xây phòng điện thoại, các bạn học đều đến đó gọi điện thoại, tại sao cháu lại phải trèo tường buổi tối lên gọi điện thoại?”

“Phòng điện thoại quá nhiều người, phải xếp hàng rất lâu.”

“Vậy ban ngày cháu đến phòng làm việc mượn điện thoại, ai không cho cháu mượn chứ?”

“Ban ngày cháu bận mà.”

“Bận cái đầu cháu đó, có phải vì Con Rùa Nhỏ ban ngày đi học, không nhận được điện thoại chứ gì?”

“Chú, chú cũng biết rồi thì càng thuận tiện. Cháu gọi điện thoại chứ không làm chuyện xấu.” Nghiêm Căn mặt dày mày dạn cười hi hi, nhìn Tất Mặc Kỳ hơi nghiêng về phía cậu, được đằng chân lân đằng đầu nói: “Chú, cháu thương lượng với chú một chuyện chính”.

Tất Mặc Kỳ nhìn cậu một cái, không trả lời. Nghiêm Căn nhào đến sofa, ôm lấy cánh tay anh lắc lắc: “Chú, trình độ của những giáo viên đó không được, rất nhiều thứ cháu đều hiểu rồi, trước đây bố cũng dạy cháu học, bây giờ ông ấy không ở đây, chú cũng mở mang một chút cho cháu, dạy cháu học đi”.

Tất Mặc Kỳ nhưn mảy, Tiểu Ma Vương hiểu học như thế này, có vẻ hơi lạ nhỉ? “Vậy cháu muốn học gì?”

“Ý, trước tiên đơn giản một chút, cháu muốn luyện tập tốt việc di chuyển trong nháy mắt, nếu không thì chú dạy cháu thuật chiêu gọi đi!”

Tất Mặc Kỳ xoa xoa cằm: “Cháu muốn di chuyển trong nháy mắt để chạy trốn khi bố cháu đánh? Chiêu gọi mẹ cháu đến cứu mạng?”

“Nào có thể à?” Nghiêm Căn gửi theo một ánh mắt: IQ của chú tệ quá, nói “Với bản lĩnh kia của bố cháu, cháu còn có thể di chuyển trong nháy mắt chạy đi đâu, điều này chẳng phải là do cháu muốn phòng nếu như gặp phải người xấu, đánh không lại thì có thể chạy trốn sao? Lúc cần thiết, chiêu gọi bố cháu đến cứu cháu. Hai chiêu này tương đối thực dụng”.

“Được rồi tuy cảm thấy không có khả năng xảy ra chuyện này lắm, nhưng lý do này cũng tạm coi là hợp lý. Hôm nay bố cháu cũng nói với ta vấn đề này, cháu không giống so với những đứa trẻ kia, trước mặt những bài học và huấn luyện này đối với cháu mà nói quá đơn giản, bắt đầu từ tuần sau, buổi tối ta cùng bố cháu sẽ luân phiên lên lớp cho riêng cháu.”

“Hả, chú ơi, bố cháu còn phải ở cùng vợ chứ, chú lên lớp cho cháu là được rồi, không cần bố cháu.”

Tất Mặc Kỳ không nhịn được cười, lườm cậu một cái: “Bố cháu phải ở cùng vợ, ta thì không cần sao? Hai chúng ta lần lượt đến, cháu cứ làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý đi, bắt đầu từ tuần sau, cháu không có cơ hội trèo tường gọi điện thoại nữa đâu.” Tiểu tử thối này, chỉ biết sợ bố mình.

Nghiêm Căn nằm ngửa lên sofa rên rĩ: “Cháu không muốn đâu, vậy thì cháu còn thảm hơn cả đi làm cùng bố cháu đó. Cháu thôi học, cháu trực tiếp lao vào vòng ôm của bố cháu là được rồi, dù gì làm thế nào cũng đều là bị ông ấy huấn luyện, bây giờ ở trường học còn chiếm hết thời gian ngoài giờ học của người ta, quả thật không nhân đạo, cháu muốn thôi học, cháu muốn thôi học”.

“Vừa rồi cháu còn nói phải khai sáng, tiến hành rồi thì không thể nói thôi học như thế này, hường thụ cho tốt đi nhé, Tiểu Ma Vương.” Tất Mặc Kỳ chẳng thèm để ý đến bộ dạng giả vờ đáng thương của cậu.

Nghiêm Căn phạt một cái ngồi dậy, bắt đầu đuổi người: “Chú, chú thay mặt ban thánh chỉ xong rồi, vậy chú có thể lui đi trước, cháu phải gọi điện thoại,

tâm hồn nhỏ bé của cháu chịu đựng tổn thương rất lớn, cháu phải gọi điện thoại trị thương.”

Tất Mặc Kỳ tất nụ cười, nhưng vẫn vỗ vỗ vào đầu cậu, trêu đùa mấy câu rồi đi.

Nghiêm Căn đồng tai nghe ngóng, xác nhận thật sự không có người, liền nhanh chóng điện thoại: “Chú Mai, cháu tìm Con Rùa Nhỏ”.

“Là Nghiêm Căn à, vì sao buổi tối đều không đi ngủ vậy, Mai Khôi đã ngủ say rồi, có chuyện gì ngày mai gọi sau nhé”.

Được, người ta cũng đã nói như thế rồi, Nghiêm Căn thực sự không dám làm khó yêu cầu Mai Khánh Hải gọi con gái dậy nữa. Cậu dập điện thoại, đợi một lát, lại gọi một lần nữa, hy vọng Mai Khôi nghe thấy rồi ra nhấc điện thoại, nhưng nhận điện thoại vẫn là Mai Khánh Hải. Nghiêm Căn vừa nghe thấy tiếng “A lô” của anh ta, vội vàng cúp máy.

Buồn quá! Tiểu Ma Vương không vui vẻ, hôm nay là một đêm bi thảm.

May mà hôm sau là cuối tuần, cuối tuần thứ hai từ khi khai giảng đến nay, trường học cuối cùng thể hiện lương tâm, đồng ý cho mọi người quay về nhà thăm người thân. Sáng sớm Nghiêm Căn đã thu dọn ba lô, nhảy lên xe của trường đầu tiên, nóng lòng muốn chạy về nhà.

Về đến nhà, chẳng quan tâm làm nũng với mẹ, trước tiên cậu kéo ngay Con Rùa Nhỏ vào trong phòng nói chuyện bí mật.

“Anh đã nói cho em biết, trường học cũng có tâm ngữ giả, trước tiên em đừng thử truyền tin tức vào trường, em có nghe lời hay không?”

“Vâng, em đã nghe lời, không thử nữa.”

“Vậy tối qua vì sao em không đợi điện thoại của anh.”

Mai Khôi ngẩn ra, lời này chuyển đề tài nhanh quá. Cô bé thật thà đáp: “Em có đợi, nhưng đến giờ anh cũng không gọi, em mới đi ngủ”.

Nghiêm Căn không vui: “Đó là vì anh bị kéo dài thời gian mà, em đợi thêm một chút thì làm sao chứ, anh còn đặc biệt giúp em nghe ngóng tin tức, muốn báo cho em”.

Mai Khôi rất nghiêm túc giải thích: “Người ta mười giờ là sẽ buồn ngủ”.

“Vậy ở trường mẫu giáo em có để ý đến thằng nhóc Mặc Ngôn kia không?”

“Có.” Mai Khôi thật thà đáp, không do dự một chút nào.

Nghiêm Căn lần này không nhảy lên, mà ôm hai cánh tay: “Em không nhận điện thoại của anh, còn chơi với đối thủ đáng chết của anh, em có lỗi với anh”.

Mai Khôi hơi đỏ mặt ra, nghiêm trọng như vậy sao? Cô bé chớp mắt hỏi: “Vậy làm thế nào?”.

“Em phải dỗ dành anh vui vẻ, nói xin lỗi anh, anh mới nói cho em tin tức anh nghe ngóng được.”

“Em xin lỗi.” Mai Khôi dễ dàng nghe lời, chẳng tranh cãi gì liền nói ngay. Tiểu Ma Vương trái lại vô cùng không cảm thấy thành công, cậu cũng chẳng biết giận dữ ra sao mới được, đành nói: “Anh hỏi rồi, tâm ngữ giả có thể phong tỏa tin tức, không để tâm ngữ giả khác biết, em cũng luyện tập nhé, luyện tốt rồi thì sẽ an toàn hơn, tâm ngữ giả khác sẽ không tìm thấy em nữa”. Cậu vì điều này còn phí không ít công sức gạ gẫm dò hỏi Hạ Bồi, cuối cùng còn hỏi ra được cả phương pháp nữa.

Mai Khôi chăm chú lắng nghe, gật đầu đồng ý. Nghiêm Căn do dự một lát, rồi vẫn nói: “Anh vẫn chưa hỏi được tin tức của mẹ em đâu? Trước mắt em đừng sốt ruột nhé”.

Mai Khôi cắn cắn môi: “Mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Bà vẫn không hề tìm em”.

“Sẽ không đâu, chúng ta cùng nhau tìm, sẽ tìm được thôi.” Nghiêm Căn vụng về ôm Mai Khôi: “Em đừng sợ nhé, anh sẽ bảo vệ em, em ngoan ngoãn đi học, phải giấu mình thật tốt. Anh sẽ nhanh chóng luyện tốt bản lĩnh”.

Nghiêm Căn đã nghĩ rồi, dựa vào một đứa trẻ như cậu thì không được, mà phải thâm nhập vào trong thế lực của bố mình, vừa tập luyện vừa điều tra về Hiệp hội siêu năng lực, theo đó tìm kiếm manh mối của bọn họ, còn cả những bệnh viện gì đó từng nhốt Hạ Bồi kia, cậu cũng phải nghe ngóng một chút. Cậu phải biết, phía sau điều này rất cuộc xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Nghiêm Căn chỉ là một đứa trẻ, chuyện có thể điều tra thăm dò thực sự rất có hạn, nhưng mà may mắn tất cả đều không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có gì nguy hiểm, ngày tháng trôi qua yên bình và thuận lợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt cái sắp hết bốn tháng nữa rồi, đã đến cuối kỳ, Nghiêm Căn ở trường học sống sung túc và thú vị, thể lực tiểu bá vương của cậu đã được củng cố, rất nhiều bạn học nữ đối tốt với cậu, thế là Nghiêm Căn lại có thêm hai bạn gái nữa, nhưng hai bạn gái này chia tay cực kỳ nhanh, một người duy trì được bốn ngày, một người duy trì được hai ngày.

Đối với người duy trì được bốn ngày kia, lúc mới bắt đầu Tiểu Ma Vương còn vô cùng hài lòng, cô bé rất nghe lời, cũng rất sùng bái cậu. Tiểu Ma Vương tuổi còn nhỏ, nhưng đã có lòng hám hư vinh rất lớn, cho nên có một cô bạn gái hâm mộ, cậu cảm thấy thật tuyệt. Song ngày chia tay đến cũng thật nhanh chóng, nguyên nhân là cậu rủ cô bạn gái này cùng đi ăn cơm với Hạ Bồi, cô bé lại nói không muốn, bởi bản thân ghét tâm ngữ giả, cảm thấy bị thăm dò trong lòng nghĩ gì rất khó chịu. Tiểu Ma Vương còn đồ đánh một câu nói Hạ Bồi sẽ không nghe, cô bé vẫn nói tâm ngữ giả khiến người ta cảm thấy rất nguy hiểm, không đáng tin.

Điều này khiến Tiểu Ma Vương trở mặt ngay tại chỗ, trong lòng cậu nghĩ tâm ngữ giả đâu có nguy hiểm, Con Rùa Nhỏ nhà cậu ngoan nhất, hiểu chuyện nhất, dám nói xấu tâm ngữ giả, chia tay không cần thương lượng.

Chuyện này được lan truyền trong trường học, Hạ Bồi cảm động nước mắt lưng tròng, kéo tay Nghiêm Căn nhỏ hơn mình bốn tuổi, thề thốt rằng cậu chính là người bạn tốt nhất của cậu ta. Những bạn học và giáo viên khác cũng rất ngạc nhiên, Tiểu Ma Vương này lại biết đoàn kết yêu thương bạn bè như vậy, bảo vệ bạn học thật là khiến người khác vô cùng bất ngờ. Cô bé đó cũng đột nhiên hiểu ra, hóa ra Tiểu Ma Vương trưởng thành như vậy, mình thế này thật sự là quá không đúng rồi, nhưng mà bất luận xin lỗi thế nào, Tiểu Ma Vương cũng không đồng ý tái hợp, cô bé đó vô cùng đau lòng.

Chuyện này khiến danh tiếng của Tiểu Ma Vương trong trường học lại vang xa thêm mấy phần. Các bạn học cùng cấp nhỏ tuổi hẳn bị bắt nạt, liền sẽ nói: “Tôi là bạn của Tiểu Ma Vương đó”.

Chuyện ấy trôi qua được gần một tháng, Tiểu Ma Vương lại có bạn gái. Bắt đầu từ khi Nghiêm Căn và bạn gái trước chia tay, cô bạn gái này liền vừa vẽ hình trái tim vừa viết thư tình cho cậu, vô cùng có thành ý. Sau khi theo đuổi được một tháng, cuối cùng cô bé đã công hạ Tiểu Ma Vương thành công. Nguyên nhân Nghiêm Căn đồng ý cũng rất đơn giản, cô bé này đầu để tóc mái cắt thẳng, lúc cười rất ngọt ngào, cậu nhìn rất thuận mắt, thế là hai người liền thành đôi.

Nhưng mà lần này lại càng tệ hơn, ngôi báu bạn gái của Tiểu Ma Vương cô bé chỉ ngồi được có hai ngày. Ngày thứ hai xác định quan hệ, hai đứa trẻ đi ra hồ nhỏ phía sau trường học hẹn hò. Trong hồ nuôi mấy con rùa, thỉnh thoảng Nghiêm Căn sẽ đến thăm và mang đồ ăn cho bọn chúng. Đã một khoảng thời gian dài cậu không thể liên lạc với Mai Khôi rồi, lúc không có ai nói chuyện, cậu sẽ đến đây tìm rùa trò chuyện.

Chưa từng đến đây, nên cô bé rất hiếu kỳ với cảnh vật xung quanh, khi nhìn thấy rùa thì bấu mỗi, nói nó rất xấu. Nghiêm Căn lập tức đánh mặt, không vui. Cô bé không chú ý, nhìn thấy mình vừa duỗi tay ra, con rùa liền sợ hãi đến mức rụt đầu lại, cô bé cảm thấy rất thú vị, bèn cứ chọc nó mãi, còn lật ngửa cả con rùa lên, xem nó lật lại như thế nào, rồi cười hi hi: “Con rùa rất thú vị, đã xấu lại còn ngốc”.

Phổi của Tiểu Ma Vương đã sắp nổ tung vì tức tối rồi, cậu nổi giận đùng đùng nói với con gái nhà người ta: “Em mới vừa xấu lại vừa ngốc đó, con rùa đáng yêu nhất, em hiểu cái quái gì chứ. Anh không có tiếng nói chung với em, sau này không cần đến tìm anh nữa”. Nói xong Nghiêm Căn phất áo mà đi, để lại cô bé vẫn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, đợi lúc phản ứng lại được, Tiểu Ma Vương sớm đã không thấy bóng dáng đâu.

Chuyện này lại lan truyền trong trường, hóa ra bạn học Nghiêm Căn còn là học sinh ngoan biết yêu thương bảo vệ động vật, hơn nữa còn tràn đầy lòng chính nghĩa. Cô bé kia cũng cảm thấy hối hận bởi đã không làm khác đi, vì sao lại không có con mắt như vậy chứ? Tuy cô bé lại gửi trái tim viết thư tình cho cậu, nhưng lần này vẫn không cứu vãn được nữa rồi.

Thế là toàn bộ học sinh của trường Nhã Mã đều biết, Nghiêm Căn của năm nhất không ngại chuyện yêu sớm, có điều yêu cầu đối với bạn gái rất cao, không những phải xinh đẹp đáng yêu, còn phải có lòng yêu thương, biết đoàn kết với bạn học, yêu thương bảo vệ động vật, còn nữa, còn nữa, bạn học Nghiêm Căn tuyệt đối sẽ không “găm lại cô”.

Liên quan đến hai mối tình này của Nghiêm Căn, Mai Khôi đều biết, bởi vì mỗi lần hễ có cơ hội về nhà, Nghiêm Căn sẽ luôn nói chuyện với cô bé rất rất lâu. Tiểu Ma Vương giỏi nói chuyện này, đem toàn bộ sự việc báo cáo hết với Mai Khôi, xong rồi còn yêu cầu Con Rùa Nhỏ cùng đồng lòng thù hận với mình, cùng nhau khinh bỉ hai bạn nữ kia.

“Đây có thể là do người ta vô tâm, đâu phải có ý muốn như vậy”, Mai Khôi vẫn thấy rất cảm thông.

“Vậy không được, không phải có ý đã như vậy, có ý còn đến mức nào?”

“Ồ.” Mai Khôi rất không có nguyên tắc, không kiên trì với ý kiến của mình, cúi đầu tiếp tục xem truyện tranh.

Nghiêm Căn lại cảm thấy không ổn: “Con Rùa Nhỏ, anh không ở đây, một mình em có buồn không?”.

Mai Khôi ngẫm nghĩ, đáp: “Cũng tốt”. Nghiêm Căn vừa thất không thoải mái, lại nghe giọng Mai Khôi bên tai: “Nhưng mà có anh ở đây, vẫn thấy vui vẻ hơn chút”.

Nghiêm Căn liền vui vẻ, nói: “Con Rùa Nhỏ, đợi qua Tết rồi, có tiền mừng tuổi, anh sẽ mua di động cho em. Đến khi đó ban ngày anh cũng có thể gọi điện thoại cho em. Như vậy sẽ không cần đợi một tuần mới có thể nói chuyện với nhau, thật tốt biết bao”.

“Nhưng mà lần trước chẳng phải đã nói với bố chuyện mua điện thoại rồi sao, bố không đồng ý, nói em còn nhỏ quá, trẻ con không thể dùng di động”.

“Anh mua cho không tính, bố em không mua là chuyện của ông ấy, anh mua cho em.”

“Được.” Mai Khôi ngấm ngấm thấy thực sự vui mừng, cặp mắt to cong cong cười.

Nghiêm Căn cũng vô cùng vui, sắp đến thi cuối kỳ rồi, thi xong thì có thể nghỉ, sau đó là đến Tết, sau Tết, cậu có thể ngày ngày liên lạc điện thoại với Con Rùa Nhỏ. Niềm vui mừng này khiến cậu có thêm chút hy vọng, dù cho không thể về nhà trong ba tuần trước kỳ thi cuối kỳ.

Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ rằng, chính vào ngày cậu thi cuối kỳ đã ngoại ứng chiến, Con Rùa Nhỏ đã bỏ nhà ra đi.

Khi đó tổ bọn cậu đang trong phòng học điều hành giám sát cùng với giáo viên xem đội khác thi, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng của Mai Khôi: “Anh trai, anh trai, anh nghe thấy không?”.

Nghiêm Căn giật thót mình, nhìn ngó xung quanh, còn may mọi người hình như đều không phát giác. Cậu lén lút lui ra khỏi phòng giám sát điều hành, trả lời: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh ở đây, nghe thấy rồi”.

“Anh...” Trong giọng nói của Mai Khôi lại kèm cả tiếng khóc nức. Nghiêm Căn sốt ruột: “Em khóc sao? Em làm sao thế?”.

Mai Khôi nghe thấy cậu hỏi, liền khóc hu hu thành tiếng: “Anh ơi, em không muốn cô kia làm mẹ mới của mình. Cô ấy không thích em, cô ấy muốn sinh một em trai với bố em, cô ấy không cần em. Anh, em rất sợ, bố rất thích cô ấy, rất thích, nhưng cô ấy không thích em”. Mai Khôi càng nói càng buồn, khóc rất đau lòng.

“Cô ta dám không cần em, anh đánh chết cô ta. Con Rùa Nhỏ đừng khóc, bọn họ không cần em, em còn có anh đây, em đến nhà anh, không để ý tới họ nữa, bố anh và mẹ anh đều thích em, anh cũng thích em, em đến nhà anh đi. Đừng khóc nhé.” Nghe thấy Con Rùa Nhỏ khóc thảm như vậy, Nghiêm Căn vô cùng sốt ruột: “Bây giờ em đang ở đâu, anh bảo mẹ đi đón em”.

“Em ở cổng trường anh.” Mai Khôi thút thít, thút thít. ...

“Cái gì?” Nghiêm Căn cất bước chạy về phía cổng trường “Em đừng đi đâu cả, cứ ở nguyên tại chỗ, bây giờ anh qua đó”. Chân cậu ngắn chạy quá chậm, trong tình thế cấp bách vận dụng phép di chuyển trong nháy mắt, cậu cùng với bố và chú khổ luyện thời gian dài, bây giờ coi như cũng có chỗ dừng đến rồi.

Nghiêm Căn xuất hiện bên ngoài cổng trường, lại không nhìn thấy Mai Khôi. Cậu vừa muốn hô gọi, thì nghe thấy Mai Khôi nói: “Em ở phía sau cây chỗ ngã rẽ đường”.

Nghiêm Căn chạy đến đó, cuối cùng cũng nhìn thấy Mai Khôi mặc chiếc áo khoác màu đỏ, đeo ba lô thỏ con. Cô bé khóc đến mức hai mắt đỏ au, đáng vẻ đau khổ. Nghiêm Căn kinh hãi biến sắc: “Em đến một mình? Em làm thế nào tìm được chỗ này?”

Vị trí của trường học không hiển thị trên bất kỳ bản đồ nào, trên núi này cũng không có biển chỉ đường, trạm xe bus gần nhất cũng ở rất xa dưới chân núi, bên này hoàn toàn là một片片 núi trống hoang vắng lạnh lẽo, học sinh trường này cũng không dám chạy loạn khắp nơi, chỉ có thể đi xe của trường vào thành phố, Con Rùa Nhỏ lại một mình chạy đến đây.

“Em bỏ nhà ra đi, em muốn đến tìm anh”, Mai Khôi nhỏ tiếng nói: “Em có thể tìm thấy đường đi từ trong đầu của mọi người, nhiều người trong trường học đều biết đi như thế nào, em từ từ tìm là có thể thấy tin tức, liền đi một mạch đến đây”.

Nghiêm Căn đầm mặt ra, lớn tiếng mắng: “Cái đồ ngốc này, muốn bỏ nhà ra đi phải nói với anh trước, anh đi đón em, cái kiểu bỏ nhà ra đi này, anh làm thích hợp nhất, có anh dẫn dắt, em sẽ không cần vất vả như vậy. Đi xa như thế, em có mệt không?”. Con Rùa Nhỏ nhà cậu đáng người nhỏ bé, chân ngắn như vậy, đi bộ cũng không nhanh, một mình đi xa như thế, chắc chắn rất vất vả. Cậu còn muốn nói tiếng, Mai Khôi lại nói: “Chú Happy đến rồi”.

Nghiêm Căn ngậm miệng lại, rất nhanh chóng nghe thấy tiếng Happy: “Ta đang thắc mắc vì sao lại nhìn thấy cháu chạy ra ngoài từ máy theo dõi ở cửa, Tiểu Ma Vương, cháu không thi sao?”. Anh nói rồi lại đi mấy bước về phía bên này, kinh ngạc khi nhìn thấy Mai Khôi.

“Mai Khôi, sao cháu lại đến đây? Còn khóc nữa, chuyện gì vậy?” Cô bé đáng yêu ai cũng thích, Happy cũng không phải ngoại lệ, anh đau lòng ôm Mai Khôi lên, lau nước mắt trên hàng mi dài của cô bé.

Mai Khôi không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành lác lác đầu. Happy biết cô bé sống hướng nội, cũng không ép cô bé mở miệng, hỏi xong và không thấy có người lớn dẫn đi, liền nhanh chóng ôm cô bé vào trong trường: “Chú Happy cho cháu đồ uống nóng, sau đó gọi điện thoại cho mẹ Tiểu Tiểu của cháu được không?”.

Mai Khôi cũng không biết nói cho Tiểu Tiểu có được không, cô bé quay đầu nhìn sang Nghiêm Căn, Nghiêm Căn lại nói với Happy: “Chú đừng ôm Con Rùa Nhỏ nữa, cháu dắt em ấy đi”.

“Đi bên cạnh đi, nhóc con, Mai Khôi chắc chắn mệt mỏi rồi, đi gì mà đi. Được rồi, Mai Khôi, chân có đau không?”, Happy lại đổi sang khuôn mặt cười dịu dàng với Mai Khôi.

Lần này Mai Khôi ngoan ngoãn gật đầu, nhỏ tiếng đáp: “Đau”.

“Khát không?”

Mai Khôi lại gật đầu.

Happy cười: “Chú Happy chuẩn bị đồ uống cho cháu nhé”. Anh vừa nói vừa ôm Mai Khôi đi vào cổng trường.

Người bảo vệ trường nhìn thấy bọn họ đến, nhanh chóng ra mở cổng ra. Nghiêm Căn lúc này mới hiểu rõ vì sao Con Rùa Nhỏ phải trốn vào sau gốc cây lớn chỗ góc rẽ rồi, cô bé biết ở đây có bảo vệ giám sát.

Nghiêm Căn nhìn Happy ôm Mai Khôi ở phía trước, còn đùa cho cô bé cười, trong lòng tức giận: Thật là Con Rùa Nhỏ không có khí tiết, trong chốc lát đã bị người khác mua chuộc rồi. Đợi cậu lớn, cậu cũng có thể ôm được, có gì tài giỏi chứ, Happy chỉ biết ức hiếp trẻ con.

Quay về phòng làm việc, Happy sắp xếp xong xuôi cho Mai Khôi, rồi gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu, sau đó đuổi Nghiêm Căn mau đi thi. Nghiêm Căn không chịu: “Con Rùa Nhỏ đến tìm cháu, cháu phải ở cùng Con Rùa Nhỏ”.

Happy nhún mày lại: “Cháu dám thiếu bài thi thử xem, mau quay về phòng giám sát, lập tức về với tổ của cháu”.

Nghiêm Căn ôm lấy cánh tay Mai Khôi, ngang ngạnh bướng bỉnh nói: “Không đi”.

Mai Khôi cũng sợ bị chia cắt, cô bé có rất nhiều lời muốn nói với anh. Happy bị cặp mắt to tròn đợi của Mai Khôi nhìn đến mức mềm lòng, đành lùi một bước. Anh kéo màn hình lớn trên tường xuống, gõ lên máy tính một lát, trên màn hình liền hiện ra hình ảnh trường thi.

Happy nói với Mai Khôi: “Mai Khôi cháu xem, ở trên này có rất nhiều anh chị đang thi đó, ở đây không giống với trường mẫu giáo, trong bọn họ tổ nào cướp được cờ trước, tổ đó sẽ thắng, môn học này sẽ được mười điểm”. Trên màn hình là giai đoạn cuối cùng đang tiến hành cướp cờ của hai tổ, rất khó phân thắng bại, Mai Khôi kinh ngạc nhìn, chiếc miệng nhỏ há hốc thành hình chữ O.

Happy lại hỏi: “Có đẹp không?”, Mai Khôi gật gật đầu.

Happy tiếp tục cổ vũ: “Vậy Mai Khôi có muốn anh Nghiêm Căn cũng cướp được cờ, giành phần thắng không, anh Nghiêm Căn rất lợi hại đó”.

Mắt Mai Khôi sáng lên, cô bé quay đầu lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn Nghiêm Căn, hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt. Nghiêm Căn bĩu môi: “Biết rồi, biết rồi, chú Happy gian xảo nhất. Con Rùa Nhỏ, em đợi đó, xem anh thắng đi, cứ ở lại đây không được chạy lung tung, thi xong anh sẽ đến tìm em”.

Mai Khôi gật đầu thật mạnh, Nghiêm Căn đi đến cửa, lại quay đầu nói: “Nhất định không được đi đó”. Nhìn Mai Khôi gật đầu, cậu mới quay sang Happy: “Chú Happy, Con Rùa Nhỏ chắc đói rồi, chỗ chú có điểm tâm chứ, không được làm mất Con Rùa Nhỏ đâu đó, cháu đi một lát rồi về”.

Happy vẫy vẫy tay với cậu: “Đi đi, thật lời thôi”.

Nghiêm Căn chạy về phòng giám sát, vừa hay kịp đến điểm danh. Giáo viên giám khảo lại lần nữa tuyên đọc quy tắc thi: “Không được trực tiếp sử dụng pháp thuật di chuyển trong nhảy mất hoặc siêu năng lực để đến chỗ cấm cờ, bắt buộc phải đi toàn bộ hành trình, không được đánh bị thương bạn học, phải biết dừng đúng thời điểm, sau khi bị đánh trúng lập tức lùi khỏi trường thi, không thể ở lại trên trường thi gây rối trật tự. Bất luận cuối cùng còn thừa lại bao nhiêu người trên sân, tổ nào lấy được cờ coi như thắng”.

Phân thi của tổ trước đó đã kết thúc, giáo viên lại nói: “Bây giờ các em có thể đi vào khu vực thi, một lát nữa sau khi công bố đề thi, các em có mười phút để bố trí chiến lược. Nghe thấy lệnh bắt đầu thi có thể đi vào khu vực thi”.

Hai tổ lần lượt đi vào hai căn phòng nhỏ đợi giáo viên công bố đề thi. Ý nghĩa của việc chọn đề thi thực ra chính là hoàn cảnh trở ngại bọn họ cần phải vượt qua, phân ra các khu như: khu nước, khu đầm lầy, khu vách núi, khu lửa, khu rừng cây..., bởi vì năng lực của mỗi một người không giống nhau, cho nên việc giáo viên giám khảo bóc ra trở ngại gì cho bọn họ rất quan trọng.

Đây là trận thi cuối kỳ đầu tiên của các bạn, cho nên mọi người đều rất căng thẳng, đến Cừu Tranh cũng có chút thấp thỏm, nói với Nghiêm Căn: “Thật sự không biết sẽ rút ra cái gì”. Nghiêm Căn gật đầu, hít sâu một hơi, có Con Rùa Nhỏ đang xem đó, cậu tuyệt đối không thể mất mặt, cậu phải thắng!

Đang suy nghĩ, cậu nghe thấy tiếng của Mai Khôi: “Anh, em nhìn thấy rồi, là đề thi số hai. Khu nước, khu rừng, còn có lửa”.

Nghiêm Căn trong lòng thất lại, Con Rùa Nhỏ tại sao lại dùng năng lực, ở đây cũng có tâm ngữ giả, bị phát hiện thì làm thế nào?

“Anh, không sao đâu, em thử qua rồi, không ai có thể biết, tâm ngữ giả đó không nghe được em. Anh thi đừng căng thẳng đó, có em đây, em có thể nghe thấy mỗi một người, em giúp anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Mai Khôi nói quả nhiên đúng, đề thi đến rồi, tổ của bọn Nghiêm Cẩn quả nhiên là đề số hai. Bọn họ phải đi vào từ khu nước, xuyên qua rừng cây, vượt qua trường lửa, sau đó ở trong khu vực trường ngại vật cướp cờ với một tổ khác.

Cừu Tranh vừa nhìn thấy trường lửa liền cau mày lại: “Thật xui xẻo, là lửa”. Huyết tộc bọn họ sợ lửa, trong tổ này là năm nhất năm hai lẫn lộn, có hai Huyết tộc, ba hàng ma sư, hai người có siêu năng lực, hai Thần tộc, một Ứng tộc. Đề thi này trực tiếp diệt đứt 20% sức chiến đấu của bọn họ.

Nghiêm Cẩn đang nghĩ ba khu vực này nên bố trí chiến lược như thế nào, Mai Khôi lại nói: “Tổ kia là đề số năm, khu đầm lầy, khu đá, còn cả lửa”.

Nghiêm Cẩn nhủ mày, bên kia cũng có khu lửa, nói như vậy bọn họ sẽ không đợi đến khu vực trường ngại vật mới gặp nhau, sẽ đụng mặt ở khu lửa. Nghiêm Cẩn ngẩng đầu lên nhìn, mấy bạn học đang thương lượng làm như thế nào, cậu quyết định nhanh chóng dứt khoát, trước tiên đem loài người phân ra: “Đừng thảo luận như vậy nữa, Mẫn Lệ, A Hạo, Tề Phi, Lam Băng, Đái Tuấn, các cậu đến bên kia trước, bọn họ có tâm ngữ giả, sẽ biết mọi người đang nghĩ gì, chúng ta phân ra thành hai tổ thương lượng, không thể để bọn họ biết được hết tất cả.

Mẫn Lệ và Âm Phàm Hạo nghe thấy lời này có lý, bèn đưa ba người còn lại đến một bên, tự tổ hợp thành một tổ, đợi Nghiêm Cẩn ra chỉ thị bước tiếp theo.

Mai Khôi lại nói: “Tâm ngữ giả kia đang giám sát nghe bọn anh đó, có người gọi là A Huy rất hung dữ, là anh ta bảo tâm ngữ giả là như vậy. Bọn họ biết được sẽ đụng mặt bọn anh ở khu vực lửa rồi, đang bàn bạc sắp xếp như thế nào. Tâm ngữ giả nói cho bọn họ anh đã điều loài người ra rồi, anh ta không nghe thấy những người khác trong bọn anh, A Huy đó đang tức giận”.

“Con Rùa Nhỏ, em phải cẩn thận, đừng để người khác phát hiện ra em.” Nghiêm Cẩn dặn dò Mai Khôi trong đầu, sau đó nói với bọn Cừu Tranh: “Khu nước chắc là không có vấn đề gì, chúng ta cần chính là tốc độ, khu rừng sẽ có nguy hiểm, nhưng cũng còn tốt, năm người chúng ta đều không có vấn đề gì, chỉ cần đưa bọn Mẫn Lệ qua được là tốt. Phiền phức là khu lửa, chú Đậu Đậu cùng Thư Cẩm ở bên trong sẽ không có chỗ dùng, hơn nữa trong mấy đề thi, có một số sẽ có trùng lặp ở cửa cuối cùng, chúng ta phải dự phòng trường hợp đụng độ với bọn họ ở đây”.

Chu Thư Cẩm kêu ca: “Sẽ không xui xẻo như vậy chứ”.

Ngụy Anh Vân của Ứng tộc gật đầu: “Trong bài thi lúc trước, thực sự có hai tổ đã đụng nhau ngay ở cửa cuối cùng rồi, Nghiêm Cẩn nói rất đúng, chúng ta phải đề phòng trước”.

Nghiêm Cẩn nhanh chóng bố trí xong, Ngụy Anh Vân có thể bay thì làm quân tiên phong đi trước một bước thăm dò tình hình của địch, bản thân mình và Tào An Tĩnh cùng là Thần tộc bảo vệ trên đường đưa đội tiến về phía trước, Cừu Tranh và Chu Thư Cẩm hai Huyết tộc đệm sau. Mục tiêu cậu định ra, không những phải thắng, còn phải toàn đội cùng thắng, không để cho bất kỳ đội viên nào bị tấn công rút lui.

Chiến lược của Nghiêm Cẩn là: “Một khi đụng mặt, trước tiên phải tiêu diệt tâm ngữ giả, không thể để tổ bọn họ lại đọc trộm suy nghĩ của chúng ta”. Cậu ngừng lại, nói với Mai Khôi trong đầu: “Con Rùa Nhỏ, không phải là nói em đâu, không được tức giận”.

Đang ở trong phòng làm việc ăn bánh ga tô chocolate, Mai Khôi vừa nhét từng miếng, từng miếng bánh ga tô nhỏ vào miệng, vừa gật đầu trả lời. Happy ngẩng đầu vừa khéo nhìn thấy Mai Khôi gật đầu gật đầu ý ăn đồ, không kim được cười, trẻ con chính là trẻ con, có đồ ăn ngon là có thể vui vẻ.

Nghiêm Cẩn bên kia tiếp tục nói: “Đồng Trạch Huy sẽ ảo hóa thành bất cứ hình dáng người nào trong tổ chúng ta, làm loạn đội ngũ của chúng ta, chủ ý của anh ta nhiều nhất, chắc là người tổ chức hành động của tổ đó, nhưng những bản lĩnh khác anh ta không tốt, A Anh, khi anh đi thăm dò tin tức, một khi phát hiện ra anh ta, xem thời cơ xuống tay, có thể diệt thì diệt, không thể diệt, thì làm ra ký hiệu trên người anh ta, chúng tôi ở phía sau cũng dễ đề phòng”.

Ngụy Anh Vân gật đầu biểu thị hiểu rõ, Nghiêm Cẩn lại nói: “Đường Thanh Mai của tổ đó là đại lực sĩ, chú Đậu Đậu đối phó với anh ta, Cừu Hoa là người chớp, giao cho A Tĩnh đi ứng phó, Dung Hiến - Thần tộc của bọn họ tương đối phiền phức, người này tôi phụ trách. Những người khác cơ bản chính là Huyết tộc với Huyết tộc, hàng ma sư với hàng ma sư, mọi người đến khi đó tùy cơ ứng biến. Chỉ cần qua khu vực lửa rồi, phi mao cước của Đái Tuấn sẽ có đất dụng võ, mọi người toàn lực bảo vệ cậu ấy đi cướp cờ”.

“Những sắp xếp này trước tiên đừng nói cho loài người bên kia vội, đừng quên tâm ngữ giả của đối phương. Đến địa điểm gặp nhau rồi, chúng ta lại điều động tại hiện trường, phải để bọn họ trở tay không kịp.” Lời của Nghiêm Cẩn vừa nói xong, loa phát thanh của trường thi liền vang lên: “Xin chuẩn bị, sau một tiếng ‘tít’ có thể vào trường thi”.

Nghiêm Cẩn hô gọi các bạn đứng xong đội hình, đợi ở cửa phòng, “Đừng căng thẳng, chúng ta giữ vững đội hình, chú ý giữ gìn thể lực.”

Sau khi hiệu lệnh vang lên “tít” một tiếng, cửa mở ra, Nghiêm Cẩn dẫn mọi người chạy vào khu nước. Cậu vừa chạy vừa khua tay: “A Anh, đi đi, phải cẩn thận đó, chưa biết chừng bọn họ cũng sẽ phải quân trình sát”.

Ngụy Anh Vân dang hai cánh tay ra, bay lên không trung. Cậu ta duỗi tay điểm vào thái dương một cái, làm động tác hành lễ: “Yên tâm, tôi ở trạm tiếp theo đợi mọi người”.

Ngụy Anh Vân bay đi giống như một chú chim ưng, Nghiêm Cẩn lập tức nghe thấy báo cáo của Mai Khôi: “Tâm ngữ giả bên đó báo cáo với tổ của bọn họ chuyện các anh bên này có người bay đi rồi, bọn họ cũng phái một người đi trước. Vâng, tên A Triết”. Mai Khôi sợ mình nói không rõ ràng, còn truyền hình ảnh tầm nhìn của một người đến trong đầu Nghiêm Cẩn. Người đang ba chân bốn cẳng chạy đi đầu tiên chính là Hồ Văn Triết của Hồ tộc.

Nghiêm Cẩn ngẫm nghĩ nhớ, người của tổ sắp sửa đến khu nước rồi, trước mắt là một hồ nước yên ả rộng lớn, không có thuyền cũng chẳng có cầu, hai bên lấp hàng rào bảo vệ, trên mặt có một tấm biển viết quy tắc thi: Không được bám treo lên hàng rào bảo vệ.

Mai Khôi báo cáo với Nghiêm Cẩn: “Thủy Linh đang trốn dưới đáy hồ, nó đang muốn đợi lúc bọn anh xuống nước bơi sẽ vây giữ bọn anh”.

Mọi người đều dừng bước bên hồ, trước đó ở trong phòng giám sát có thể nhìn thấy chỉ là tình cảnh mọi người cướp cò ở chướng ngại cuối cùng, trước mắt những cửa ải này chỉ có giáo viên có thể nhìn thấy, cho nên trong lòng bọn họ cũng không biết được rằng sẽ vượt qua như thế nào.

Mẫn Lệ hỏi: “Lẽ nào bơi qua? Sẽ rất lạnh”.

Lam Băng cắn răng: “Lớn thêm mấy năm nữa, nhất định tôi có thể đem mặt hồ nước này chế ra băng để mọi người đi qua”.

Âu Phàm Hạo nhìn cậu ta một cái: “Vậy chúng tôi ngồi đây đợi cậu lớn lên?”.

Nghiêm Cẩn ở bên cạnh rì rầm với Tào An Tĩnh cũng là Thần tộc xong, bèn đi chuyện trong nháy mắt đến bờ bên kia, Tào An Tĩnh dặn dò mọi người: “Cứ đợi một chút trước, cẩn thận để ý xung quanh xem có mai phục không”.

Mọi người đợi một lát, không thấy Nghiêm Cẩn về, nhưng thấy một con nước làm thành hình người từ trong hồ hiện lên. Thủy Linh rất không vui: “Aizzz, tôi nói này các bạn nhỏ, các bạn muốn qua hồ không, có chút hành động đi chứ, tôi đợi rất lâu rồi, các bạn nhanh chóng nhảy xuống đi, bớt cho tôi bao nhiêu phiền phức, một mình tôi ở dưới đáy nước đợi, sốt ruột lắm đó”.

Tào An Tĩnh hét lớn một tiếng: “Là Thủy Linh, mọi người cẩn thận”, chín người bày ra tư thế phòng bị, Thủy Linh bật cười khanh khách: “Thú vị, thú vị, các bạn nhỏ trong cũng có dáng dấp đó, đây là cuộc thi, không phải liều mạng, nhiệm vụ của tôi chính là kéo các bạn xuống dưới nước để loại các bạn ra khỏi cuộc chơi, sẽ không làm bị thương các bạn đâu, đừng căng thẳng mà”.

Mẫn Lệ cùng mấy hàng ma sư nhìn nhau một cái, cùng đánh ra bùa lửa tấn công Thủy Linh. Thủy Linh há to miệng, nuốt hết toàn bộ mấy đóm lửa nhỏ: “Đối phó với tôi thế này, phải xuất Phục Linh chú, đóm lửa nhỏ không được”.

Phục linh chú? Mấy đứa bọn họ còn chưa học đến, cấp độ pháp thuật chưa đủ, căn bản không sử dụng được. Thủy Linh chờ đợi không còn nhẫn nại nữa: “Được rồi, các bạn không động thủ, vậy tôi đến đây, ai bị kéo xuống đáy nước người đó phải rời khỏi cuộc chơi, không được giờ trò xấu, giáo viên của các bạn đều nhìn thấy đó”. Nói xong, nó cuộn lên một trận vòi rồng, hướng đến mọi người tấn công. Mẫn Lệ và Tào An Tĩnh phản ứng rất nhanh, đồng thời xuất chiêu, giăng kết giới bảo vệ. Thủy Linh cười lớn ha ha: “Rất tốt, biết giăng kết giới bảo vệ, nhưng mà chống đỡ chẳng được bao lâu đâu”. Nó lại cuộn lên thành một vòi rồng lớn hơn tiếp tục tấn công. Lần này ngoại trừ Lam Băng và Đái Tuấn, tất cả mọi người đều ra tay. Hàng ma sư và Thần tộc toàn bộ giăng kết giới bảo vệ, còn Huyết tộc thì dùng hình ảnh ảo tấn công Thủy Linh.

Thủy Linh chuyển thân, nói tiếp: “Một đám trẻ con ngốc này, nếu như xuống nước gắng sức bơi, tôi chỉ kéo đi mấy người, các bạn vẫn còn người có thể đến bờ bên kia tiến hành cửa tiếp theo, bây giờ trấn thủ tại đây, há chẳng phải là toàn quân bị tiêu diệt sao?”.

Nó vừa nói dứt lời, một cái cây to còn nguyên gốc rễ và lá từ trên trời rơi xuống, nặng nề vắt ngang mặt hồ, bọt nước bắn tung tóe. Tiểu Ma Vương vừa từ giữa không trung lao đến hướng Thủy Linh, vừa hét lớn: “Mọi người mau lên cây, A Tĩnh, đưa mọi người đi. Thủy Linh để tôi ứng phó”.

Cậu vừa hét vừa đánh ra Phục Linh chú, Thủy Linh tránh chú và vui vẻ gọi lớn: “Tiểu Ma Vương cậu quay về rồi, như thế này mới thú vị chứ”.

Những người khác không bận tâm đến chuyện này, nhanh chóng nhảy lên thân cây, Tào An Tĩnh lật bàn tay đẩy lực, đưa cả người và cây đẩy sang bờ bên kia. Một nhóm trẻ con lác lác kinh sợ nhưng không nguy hiểm, cuối cùng cũng qua được hồ. Vừa đến bờ bên kia, chúng liền cất bước chạy nhanh tới cửa tiếp theo.

Bờ hồ bên này Nghiêm Cẩn một chân đá, Thủy Linh lập tức hóa thành hạt nước tránh ra. Nghiêm Cẩn cũng không ham chiến, di chuyển trong nháy mắt đến bờ bên kia, rồi làm tư thế tay tạm biệt với Thủy Linh, sau đó cũng chạy mất dạng. Thủy Linh nổi lên trên mặt hồ tự nói tự nghe: “Tôi phải nói với Diêm Vương, tôi giữ chân tổ con trai ông ấy mất sức hơn so với giữ chân tổ khác, nhóc con này tiến bộ quá nhanh”.

Nghiêm Cẩn chẳng nghe thấy những lời này, cậu đuổi theo đội, rất nhanh chóng đến rừng cây. Bố trí cạm bẫy Mai Khôi tìm ra được từ trong đầu giáo viên đều nói cho Nghiêm Cẩn rồi, chỗ nào có lưới lớn, chỗ nào có hố, chỗ nào lấp tên cao su, chỗ nào giăng cáp ngang chân, Nghiêm Cẩn đều đã biết. Bây giờ điều cậu phải làm chính là không biểu lộ gì, không gây ra sự nghi ngờ mà tránh những cạm bẫy này hoặc loại bỏ nó đi.

Nguy Anh Vân đứng ở trên cây, cậu đã dò đường quay về, làm vài ký hiệu ở khu lửa, còn phát hiện ra Hồ Văn Triết của Hồ tộc cũng đã đuổi đến. Để đảm bảo đạt được mục đích, Nguy Anh Vân lùi về rừng cây đứng ở chỗ cao nhất giám sát. Chỗ ánh mắt cậu chạm đến, hình ảnh nhìn thấy lại được Mai Khôi lặng lẽ truyền cho Nghiêm Cẩn.

Nghiêm Cẩn cân nhắc, gọi Huyết tộc Cừu Tranh và Chu Thư Cầm đến một bên: “Hai người năng lực trèo bám bật nhảy tốt, đi trên ngọn cây an toàn, hai người từ đó đi trước, tám người già bên kia không nghe thấy hai người, hai người đến phía trước khu lửa phục kích, đá tám người già ra khỏi cuộc chơi. Sau khi lên ngọn cây, hai người nói với A Anh, bảo cậu ấy đánh yểm hộ cho hai người. Diệt tám người già xong phải rút lui ngay, đừng để bọn họ có cơ hội dùng lửa tấn công hai người”. Cừu Tranh gật đầu đồng ý, cùng Chu Thư Cầm tức tốc leo lên cây, từ phía trên đi trước.

Nghiêm Cẩn vẫy tay với những người khác: “Tôi đi mở đường, mọi người giữ vững cự ly với tôi, men theo lối đi an toàn tôi đi qua, A Tĩnh, cậu bảo vệ một chút”. Nói xong, cậu liền một mình đi trước, xông vào trong rừng cây.

Vượt rừng cây đơn giản hơn nhiều, cơ quan cạm bẫy toàn là vật chết. Theo sự chỉ đường của Mai Khôi, cậu từng chút, từng chút tiến về phía trước, lúc gặp cạm bẫy thì làm bộ làm tịch ra vẻ rất kinh hãi, nhưng cuối cùng luôn luôn là tránh đi, an toàn mà lui. Cậu tiếp nhận được sự căng thẳng của Mai Khôi, nhanh chóng an ủi cô bé nói không sao, cậu chỉ là vì đảm bảo tính chân thực mới làm ra dáng vẻ rất nguy hiểm như thế, để cho cô bé đừng sợ. Sau khi

nói xong điều này, cậu phát hiện mình không cảm nhận được cảm xúc của Mai Khôi nữa, trong lòng Nghiêm Cận bỗng thấy ngọt ngào. Con Rùa Nhỏ nhà cậu thật là vừa ngoan vừa hiểu chuyện, sợ ảnh hưởng đến cậu thi, còn biết chặn tin tức của bản thân mình lại không để cậu biết.

Khi vượt qua rừng cây này, loa phóng thanh của buổi thi vang lên: “Học sinh Hạ Bồi đã bị tấn công trúng, mời lui ra khỏi trường thi, nhắc lại, học sinh Hạ Bồi đã bị tấn công trúng, mời lui ra khỏi trường thi”.

Nghiêm Cận rất vui mừng, bọn chú Đậu Đậu ra tay được rồi. Trên ngọn cây Ngụy Anh Vân sải cánh tay lao về phía khu lửa: “Bọn họ tấn công Cừu Tranh, tôi đi chi viện”.

Nghiêm Cận lớn tiếng hét: “Đừng ham chiến, đưa bọn họ lui về”. Lúc này sáu người phía sau theo ký hiệu chỉ đường của Nghiêm Cận cũng đã vượt qua rừng cây, Nghiêm Cận vừa đưa họ chạy về khu lửa, vừa nói: “Huyết tộc vào trong khu lửa không dùng được, mọi người xốc lại tinh thần, gánh vác nhiều hơn một chút, chúng ta phải đảm bảo toàn tổ thắng lợi, không thể có người rút khỏi cuộc thi. A Tinh, cậu đối phó với Cừu Hoa trước, chớp điện của cậu ta có thể khắc chế Ung tộc, diệt cậu ta rồi, A Anh ở trên không trung mới có thể dùng được. Mẫn Lệ, Tề Phi, hai người đối phó với Văn Triết, chặt đứt quân tiên phong của tổ đó, Dung Hiền giao cho tôi. Lam Băng, cậu không sợ lửa, cậu phải yểm hộ cho Đái Tuấn. Đái Tuấn, phi mao cước của cậu chỉ có một nhiệm vụ, đó là xông qua khu vực chướng ngại, cướp được cờ, những người khác thì do bọn Cừu Tranh ngăn lại bên ngoài khu lửa. Mọi người đều hiểu rồi chứ?”.

“Hiểu rồi.” Mọi người đáp lại rất vang dội, ý chí chiến đấu cao ngùn ngụt hướng đến điểm cuối cùng mà xông vào. Kết quả phía sau không hồi hộp chút nào, trải qua bài thi của hai cửa trước, tổ kia ít nhiều cũng có chút mệt mỏi nhếch nhác, mà sắp xếp chiến lược của Nghiêm Cận lại thích hợp thỏa đáng, tính chính xác mạnh, trong chớp lát đã áp chế tổ kia chết cứng. Đồng Trạch Huy ảo hóa thành hình dáng của Dung Hiền mạnh nhất trong tổ của bọn họ, ý đồ này lại tranh thủ thêm chút thời gian cho Dung Hiền, nhưng Mai Khôi lập tức nhìn thấy, Nghiêm Cận chẳng mấy chốc liền đánh ngã cậu ta, trực tiếp để cậu ta rời khỏi cuộc thi.

Phi mao cước - Đái Tuấn dưới sự yểm hộ hỗ trợ của đồng đội, cả đoạn đường chạy như bay đến điểm cầm cờ cuối cùng. Ngụy Anh Vân ở giữa không trung làm hộ vệ trên không cho cậu. Cuối cùng thì Đái Tuấn vác được ngọn cờ lớn lên, bài thi kết thúc.

Bọn Mẫn Lệ hoan hô nhảy nhót, Chu Thư Cảm nhào đến Nghiêm Cận, hôn mạnh một cái, Hồ Văn Triết giậm chân hét: “Tôi đã biết mà, nếu như tôi có thể rút được đội của Tiểu Ma Vương thì tốt rồi”.

Trong phòng giám sát, các giáo viên đều cười đùa trêu quả nhiên hổ phụ không sinh khuyển tử, sau đó ấn lên loa phóng thanh, thông báo tất cả các học sinh quay về phòng học. Nhưng Nghiêm Cận chẳng thèm quan đến việc này, cậu chuồn lẹ đến phòng làm việc của Happy, Con Rùa Nhỏ nhà cậu còn đang đợi ở đó.

Cậu vừa vào đến cửa liền nhìn thấy bố cậu - Nghiêm Lạc đang ngồi xỏm trước sofa nói chuyện với Mai Khôi. Mai Khôi đáng sợ sệt mở to đôi mắt, cũng không biết bọn họ nói gì nữa, chỉ thấy Mai Khôi lắc đầu.

Nghiêm Cận sốt ruột, xông đến như một mũi tên, chắn trước mặt Mai Khôi: “Bố, bố đừng mắng Con Rùa Nhỏ, em ấy chỉ là muốn tìm con”.

Nghiêm Lạc nhìn con trai một cái, lại nhìn Mai Khôi, nói: “Bố biết cô bé đến tìm con, cũng không có trách cô bé. Bố chỉ muốn biết cô bé đến đây một mình bằng cách nào?”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Con Rùa Nhỏ đến đây một mình bằng cách nào?

Nghiêm Cận hơi dần mặt ra, cậu thực sự vẫn chưa có tâm tư nghĩ xem phải nói lại với người lớn như thế nào chuyện Con Rùa Nhỏ làm sao có bản lĩnh một mình đi bộ đường dài tìm đến đây. Bố quả thật quá sắc bén.

Nghiêm Cận quay đầu nhìn Mai Khôi. Cô bé dựa vào cậu, trong cặp mắt to tràn đầy sự van vỉ cầu xin rất đáng thương, cô bé sợ hãi, không biết phải làm như thế nào. Nghiêm Cận cảm thấy dường như bản thân mình và cô bé tâm ý tương thông, cậu không dùng ý niệm truyền đạt, chỉ nhìn là có thể biết cảm xúc của cô bé. Bàn tay nhỏ của cô bé lạnh toát, rõ ràng vô cùng căng thẳng.

Nghiêm Cận cắn răng, quyết liều, lớn tiếng nói: “Là con muốn để Con Rùa Nhỏ đến trường xem, cho nên con liền dạy em ấy đi như thế nào, ngồi xe ra sao”.

Nghiêm Lạc khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, lờm con trai, cả hồi lâu chẳng nói gì. Anh nhìn chăm chăm đến mức trong Nghiêm Cận run rẩy, rồi lạnh lùng hỏi: “Là con xúi giục Mai Khôi đến trường học tìm con? Là con dạy cô bé đi thế nào, ngồi xe ra sao?”

Trong lòng Nghiêm Căn thoáng sợ hãi, nhưng vẫn cứng đầu trả lời: “Đúng vậy, là con làm”. Mai Khôi nắm chặt lấy tay Nghiêm Căn, cúi đầu dựa vào bên cậu, dáng người nhỏ bé khẽ run rẩy.

Nghiêm Lạc không nhìn Mai Khôi, chỉ nhìn chăm chăm con trai mình, giọng càng lạnh băng, nói: “Vậy con nói xem, phải đi như thế nào, ngồi xe ra sao?”.

Nghiêm Căn tê dại da đầu, vốn dĩ cậu không biết nên đi thế nào ngồi xe ra sao. Ở trong trường học, cậu có thể được coi như thái tử gia, từ trường học đến nhà đều là xe đưa đón tận cổng, không giống học sinh khác còn phải ngồi xe đôi xe đến trạm xe của trường đợi, cho nên cậu chỉ biết phương hướng tuyến đường chính, nhưng cụ thể từ nhà đi, xe bus phải chạy thế nào đôi ra sao thì cậu chẳng hề có chút khái niệm gì.

Nghiêm Lạc không thúc giục, chỉ chăm chú nhìn cậu, Nghiêm Căn biết câu hỏi này căn bản cậu tránh không được rồi. “Con... chuyện đó...” Cậu đang lo lắng toát mồ hôi hột, thì lại nghe thấy Mai Khôi dùng ý niệm nói với mình.

Nghiêm Căn không kịp suy nghĩ, đọc theo những gì Mai Khôi nói: “Chính là từ trong khu nhà ra ngoài rẽ phải đi đến đầu đường, ngồi xe bus tuyến số 9, ngồi đến bến Nam đường Tây Cát xuống xe, đi về phải trước nửa trạm, đổi tuyến số 38, sau đó ngồi đến bến chỗ cao ốc Tân Thành Thiên Hoa, lại đi một con phố, đổi tuyến số 104, ở đây ngồi hai trạm, xuống xe không cần đi, đổi sang tuyến số 920, ngồi thẳng cho đến thôn Đông Các dưới núi...”.

Nghiêm Căn càng nói tiếng càng nhỏ, lần này mồ hôi lạnh thật sự chảy ra rồi. Cậu cũng không biết Con Rùa Nhỏ phải chuyển xe nhiều lần như vậy, tuyến đường phức tạp như thế, cô bé chỉ là đứa trẻ năm tuổi, ngộ nhớ giữa đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm thế nào? Cậu càng nghĩ càng sợ, chỉ có thể nắm chặt tay Mai Khôi.

Nghiêm Lạc nhìn dáng vẻ không cất lên tiếng nói của con trai, nhưng không chịu bỏ qua, tiếp tục bức vấn: “Đến thôn Đông Các rồi, sau đó thì sao?”.

Nghiêm Căn quay đầu nhìn Mai Khôi, trong cặp mắt lớn của cô bé nước đã tích lại thành giọt, không khí trong căn phòng càng lúc càng đông cứng. Con tức giận của Nghiêm Lạc đè nén đến mức không khí cũng trở nên loãng hơn. Mai Khôi thân là tâm ngữ giả, vốn dĩ đã cực mẫn cảm mông manh, lại là trẻ con, sớm đã sợ đến mức muốn khóc mà chẳng dám khóc. Nghiêm Căn rất muốn nói với ông bố vô tâm của mình rằng đừng giáo huấn cậu trước mặt Con Rùa Nhỏ. Nhưng, lúc này bố cậu đang lửa giận bốc lên đầu, một câu nói thừa cậu cũng không dám có, chỉ đành ngang ngạnh tiếp tục nói the tin tức đường đi Mai Khôi truyền cho cậu: “Xuống xe đi thẳng về phía trước, chỗ đường giao thứ nhất rẽ trái, đi thẳng qua chợ nông sản, lại đi qua một xưởng sửa ô tô, có một tiệm đồ nông nghiệp, từ đó rẽ phải, thì chỉ có một con đường xe chạy, men theo con đường đi thẳng là lên trên núi rồi. Ở lưng núi có đình, chỗ đầu đường đó rẽ phải, đi thẳng là có thể đến cổng trường học.

Nghiêm Lạc tức đến mức mặt tái xanh. Nghiêm Căn cúi thấp đầu, cậu biết bố để cậu nói những điều này là có dụng ý gì. Lộ trình này xa xôi, tuyến đường rắc rối, cậu xúi giục một đứa trẻ năm tuổi đến tìm mình, tương đương với việc đẩy người ta vào nguy hiểm, hôm nay nếu không phải là Con Rùa Nhỏ, mà là bất kỳ đứa trẻ năm tuổi nào khác, có khả năng đã xảy ra chuyện rồi. Nghiêm Căn biết ý của bố, nhưng trong lòng cậu lại đang nghĩ một mặt khác. Con Rùa Nhỏ phải chịu áp lực lớn như vậy, trong lòng buồn bã nhiều như thế nào, thì mới đi bộ hành trình dài như thế này đến đây tìm cậu. Nghiêm Căn nhìn vào đôi mắt đọng đầy nước của Mai Khôi, trong lòng khó chịu đến cực độ, tròng mắt cũng nóng lên theo.

Nghiêm Lạc trầm giọng, hỏi: “Con bảo Mai Khôi đến tìm con, phí xe con tính toán như thế nào?”.

Nghiêm Căn nghe thấy đáp án Mai Khôi lặng lẽ gửi cho cậu, trong lòng càng buồn hơn, bất giác tưởng tượng đến cảnh dáng người thấp nhỏ bé của Con Rùa Nhỏ nhà cậu một mình trèo lên xe bus, chen chúc trong đám người. Cậu chớp chớp mắt, nỗ lực ép giọt lệ quay lại, khàn giọng nói: “Con Rùa Nhỏ chiều cao không đủ, không cần mua vé”.

Nghiêm Lạc thờ nặng nề bước lại hai bước, thực sự là không tìm được lửa giận trong tim, anh dùng lực đập bàn một cái, chỉ vào con trai, mắng: “Nghiêm Căn, xem chuyện tốt con làm đi, suýt chút nữa con hại chết Mai Khôi rồi, sự khôn vặt của con tận dụng vào chỗ bừa bãi linh tinh này...” Anh còn chưa mắng được hai câu, Mai Khôi đã kìm nén không được nữa, cô bé “oa” lên một tiếng bật khóc, vùng thoát khỏi tay Nghiêm Căn, lao đến ôm lấy chân Nghiêm Lạc.

“Bố Nghiêm Lạc, con không dám nữa, con sẽ không dám nữa, bố đừng mắng anh, bố đừng phạt anh, là con sai rồi, là con tự muốn đến, con không dám nữa, con thật sự không dám nữa, bố đừng mắng anh, cầu xin bố... hu hu hu...” Mai Khôi ôm lấy chân Nghiêm Lạc lớn tiếng bật khóc, nước mắt lăn chả không ngừng rơi xuống, vừa thờ hờn hờn vừa nhận sai cầu xin tha thứ. Đó có thể gọi là vừa thảm vừa đáng thương.

Nhìn đứa trẻ khóc, Nghiêm Lạc bỗng thấy vô cùng mềm lòng, nhưng vào thời khắc then chốt này lại không thể nào mềm lòng trước mặt bọn trẻ, nhất định phải để chúng hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự việc, nếu không ngày nào đó mất mạng mà vẫn không biết là xảy ra chuyện gì.

Anh gắng nhịn không an ủi Mai Khôi, giọng điệu lạnh lùng nói: “Mai Khôi, chuyện này con thực sự cũng sai, không có người lớn đưa đi, trẻ con làm sao có thể tự mình đi xe bừa bãi chứ? Giáo viên trong trường, mẹ Tiểu Tiểu chẳng phải cũng dạy con rằng trẻ con phải học cách bảo vệ bản thân mình rồi sao? Không được một mình chạy lung tung, không nói chuyện với người lạ, không đi cùng người khác, có đúng không? Hôm nay con tự chạy ra ngoài, không nói cho ai, ngộ nhớ gặp phải người xấu trên đường, hoặc là lạc đường thì làm thế nào? Cúng ta không tìm thấy con, sẽ lo lắng, đúng không?”.

Vốn trước giờ nghiêm khắc, lúc này giọng nói Nghiêm Lạc lạnh lùng, tuy thả lỏng ngữ điệu, nhưng đối với Mai Khôi từ trước đến nay chưa từng bị mắng mà nói, vẫn rất đáng sợ. Cô bé run rẩy, song vẫn ôm chặt chân Nghiêm Lạc, một lòng muốn cầu xin cho anh Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn vừa nhìn thấy Con Rùa Nhỏ bị mắng, cũng không nhìn được, nước mắt chảy ra theo, liền lao đến, ôm lấy chân còn lại của Nghiêm Lạc, cầu xin: “Bố, là con không tốt, muốn mắng thì mắng con được rồi, con chịu phạt, phạt thế nào cũng được, bố đừng mắng Con Rùa Nhỏ, em ấy nhất gan, em ấy sợ”.

Mai Khôi vừa nghe thấy điều này, khóc càng lớn hơn, gắng sức lắc chân Nghiêm Lạc: “Đừng mả, đừng phạt anh, đừng đánh anh, là con sai rồi, con biết sai rồi, con sẽ không dám nữa, thật đó, thật đó,....”.

Hai đứa trẻ một trái một phải, ôm lấy chân Nghiễm Lạc không buông, đáng vẻ nhỏ bé đáng thương đó, thật sự khiến Nghiễm Lạc có một loại cảm giác sai rằng bản thân mình là một tên đao phủ hung ác tàn nhẫn. Ngay đến Happy cũng ngẩn ra ở bên cạnh, không biết nên làm thế nào mới được. Mãn kịch Boss dạy con anh xem nhiều rồi, nhưng chưa gặp tình trạng nào giống như hôm nay.

Cuối cùng vẫn là Nghiễm Lạc phải ôm Mai Khôi lên, lấy giẻ lau nước mắt cho cô bé, rồi chùi nước mũi, nhìn đáng vẻ đáng thương, những giọt nước mắt còn đọng lại trên bờ mi dài của cô bé, anh thở dài, giọng nói nhỏ nhẹ hơn, hỏi: “Mai Khôi một mình đi xa như vậy, có sợ không?”.

Mai Khôi cẩn trọng nhìn Nghiễm Lạc, khẽ lắc đầu.

Nghiễm Lạc lại hỏi: “Con nói cho bố Nghiễm Lạc, vì sao phải đến đây?”.

Cặp mắt to của Mai Khôi lại ướt, kìm nén cả hồi lâu nước mắt vẫn cứ rơi ra, Nghiễm Lạc lại nhẹ nhàng giúp cô bé lau đi, nhẫn nại chờ cô bé nói. Mai Khôi mím môi, cuối cùng nhỏ tiếng trả lời: “Trong lòng con buồn bã, con rất muốn nói chuyện với anh...”

Trong lòng cô bé buồn bã? Nghiễm Lạc bỗng nghĩ rằng bản thân mình lại không thích hợp cùng đứa bé này tiếp tục chủ đề ấy, anh quyết định vấn đề này để cho bà xã đại nhân xử lý, liền nói với Mai Khôi: “Nói chuyện với anh, có thể gọi điện thoại, con không tìm thấy anh, có thể báo mẹ Tiểu Tiểu, báo bố Nghiễm Lạc, chúng ta giúp con tìm, có đúng không? Sau này không được chạy lung tung khắp nơi như thế nữa, sẽ rất nguy hiểm, có biết không?”.

Nghiễm Cận vẫn ôm chân Nghiễm Lạc, rồi ngẩng đầu nhìn bố ôm Con Rùa Nhỏ khẽ giọng nói. Cậu rất muốn kháng nghị nói có thể nào đừng ôm để nói chuyện được không, đặt xuống ngồi nói chuyện cũng được mà. Nhưng bây giờ cậu thân đang mang tội, đến họ cậu còn chẳng dám phát ra một tiếng, chứ đừng nói là phản đối.

Nói xong những lời dễ dàng mang theo ý giáo huấn với Mai Khôi, Nghiễm Lạc đặt cô bé xuống, quay người sang dặn dò Happy chuyện chuẩn bị xe. Nghiễm Cận nhân cơ hội sấn đến, lặng lẽ ôm Mai Khôi vào lòng. Mai Khôi dụi cặp mắt khóc đến cay xè, vẫn còn thút thít, giọng trẻ con rỏ rất khẽ gọi: “Anh”.

Nghiễm Cận vụng về vuốt mái tóc đen mềm mại của cô bé, dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc”. Hôm nay chú Happy và bố đều ôm Con Rùa Nhỏ của cậu rồi, cậu cũng phải ôm, cậu quá thiệt thòi, rõ ràng Con Rùa Nhỏ đến tìm cậu, thế mà lại bị những người lớn này ôm qua ôm lại, thật là đáng ghét.

Nhưng đáng người cậu không cao, cánh tay cũng không đủ to, chỉ có thể vòng lấy Con Rùa Nhỏ, không thể đặt cô bé trên khuỷu tay giống như bọn họ, ôm như vậy hình như uy phong hơn một chút. Nghiễm Cận có phần ảo não, thầm nghĩ cậu cũng sẽ cao lớn khỏe mạnh, sẽ không thua bọn họ.

Nghiễm Lạc dặn dò xong, quay người nhìn cử động của con trai mình, lạnh lùng hừ một tiếng, lúc này mới biết quan tâm, bình thường vì sao không chịu dùng đầu óc, cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết gây họa.

Nghiễm Cận bị bố hừ vọt vàng thả tay, sợ bố hừ không vui vẻ lại bắt đầu giáo huấn. Nghiễm Lạc không để ý đến cậu, chỉ ngồi xổm trước mặt Mai Khôi, nói: “Mẹ Tiểu Tiểu ở nhà làm đồ ăn ngon, bây giờ chúng ta về thôi”.

Ánh mắt hy vọng của Mai Khôi nhìn sang Nghiễm Cận, cô bé vất vả như thế này để đến đây, còn chưa nói chuyện được tí mĩ với anh. Nghiễm Cận vội vàng diễn thuyết: “Bố, con cũng về nhà, con thì xong rồi, thi môn cuối cùng xong, giờ cũng chẳng có việc gì nữa, chỉ là đợt kỳ nghỉ, Con Rùa Nhỏ đang buồn đó, để con ở bên cạnh em ấy nhé”.

Hai đứa trẻ đáng thương nhìn sang Nghiễm Lạc, Nghiễm Lạc xoa xoa đầu Mai Khôi, nheo mắt đồng ý. Mai Khôi vui mừng lộ ra nụ cười, lao đến phía trước ôm lấy cổ bố Nghiễm Lạc, hôn lên gò má anh.

Nghiễm Cận há hốc miệng, bị hành động đột ngột bất ngờ này đã kích, cậu giậm chân, chỉ vào mặt Nghiễm Lạc chất vấn: “Con Rùa Nhỏ, so em có thể hôn bố?”.

Nghiễm Lạc quay đầu lườm cậu một cái, Nghiễm Cận ngậm miệng, ngẫm nghĩ vẫn thấy không cam tâm, không nhịn được lại nói: “Không thể hôn bố, mẹ mới có thể hôn bố”.

Mai Khôi ngạc nhiên không hiểu nhìn cậu, không biết vì sao lại không thể, cô bé thường hôn bố, bố cũng sẽ hôn cô bé, còn cả mẹ Tiểu Tiểu cũng vậy, vì sao bố Nghiễm Lạc thì không thể hôn?

Không thèm chấp cậu con trai nào ngẩn này, Nghiễm Lạc ôm Mai Khôi lên ra ngoài, chuẩn bị đưa cô bé về nhà. Nghiễm Cận đi theo phía sau anh vẫn đang lăm bầm cầu nhàu: “Con phải nói cho mẹ, con phải tố cáo với mẹ, bố, bố không thể như vậy, mẹ sẽ buồn, con nhất định phải báo mẹ, để mẹ phê bình bố, bố cứ đợi đó đi”.

Bố không để ý đến cậu, Nghiễm Cận lại chuyển hướng sang Mai Khôi thuyết giáo: “Con Rùa Nhỏ, em không hiểu chuyện quá rồi, em không ngoan, không thể bừa bãi hôn người lớn, em có biết không, trẻ con không thể bừa bãi hôn người lớn, không thể hôn nữa, có biết không?”.

Cậu nói mãi không thôi, lên xe còn vẫn nói, Mai Khôi dựa vào xe, chiếc xe lắc lư vấp thấy mệt mỏi, cô bé ngáp dài, sau đó không kìm được nói: “Nhưng mà, anh trai, ở trường mẫu giáo anh hôn rất nhiều bạn nhỏ”.

“Điều đó khác, anh phải trở thành đệ nhất ma vương, đệ nhất cao thủ tình trường, lẽ nào em muốn làm đệ nhất ma nữ, đệ nhất cao thủ tình trường sao?”

“Không muốn.” Mai Khôi cự tuyệt rất nhanh, tuy không hiểu rõ ma nữ và cao thủ tình trường là làm gì, nhưng nghe hình như có vẻ rất không tốt. Cô bé

nhắm mắt, chịu giầy vò cả ngày, trong xe rất dễ chịu, cô bé rất muốn ngủ.

Nghiêm Căn vẫn đang dạy cô bé: “Vậy thì em không thể hôn bừa, biết chưa, nếu miệng sẽ lở loét. Phải làm tiểu ma vương giống như anh đây mới có thể...” Cậu cứ thao thao bất tuyệt, người làm bố cuối cùng không nhịn được đành cắt ngang lời cậu: “Im miệng, con trai”. Nói toàn những lời linh tinh vô văn gì vậy.

Nghiêm Căn lập tức im thinh, Mai Khôi trong lúc mơ mơ màng màng vẫn không quên trả lời anh Nghiêm Căn của cô bé một câu: “Được”.

Nghiêm Căn cười, nắm lấy tay Con Rùa Nhỏ, để cô bé dựa lên vai mình ngủ, vẫn là Con Rùa Nhỏ của cậu biết nghe lời nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nếu như Nghiêm Căn cho rằng sự việc này coi như đã trôi qua, thì là một sai lầm to lớn. Quay về đến nhà, giao Mai Khôi cho Tiểu Tiểu xong, Nghiêm Lạc liền muốn đưa con trai đến thư phòng. Nghiêm Căn vừa nhìn thấy dáng vẻ này, biết ngay cuộc đối thoại bỏ con này chẳng có gì tốt đẹp. Cậu dặn dò Mai Khôi trong đầu: “Con Rùa Nhỏ, anh cùng bố nói chuyện, em không thể nghe lén. Không được nghe, đã biết chưa?”.

Mai Khôi ngồi trên sofa ở phòng khách, trên khuôn mặt tràn đầy lo lắng, Nghiêm Căn nói lại một lượt, cô bé mới gật đầu. Nghiêm Căn lúc này mới yên tâm vào thư phòng.

Trong thư phòng, Nghiêm Lạc nói thẳng vào vấn đề: “Con biết con sai ở đâu rồi?”.

“Biết, con không nên không suy nghĩ đến vấn đề an toàn của Con Rùa Nhỏ bảo em ấy đến tìm con. Bố ơi, sau này con sẽ không làm liều như thế nữa. Bố đừng trách Con Rùa Nhỏ, bố muốn phạt con như thế nào cũng được hết, lần này con thật sự biết sai rồi.”

“Đầu óc con rốt cuộc đang nghĩ gì? Con làm sao có thể bảo Mai Khôi đi xa như vậy đến tìm con?” Nghiêm Lạc vô cùng tức giận, tuy con trai nhà anh thường xuyên làm ra vài chuyện trái lệ thường, nhưng bảo một đứa trẻ năm tuổi một mình ra ngoài, chuyện này thực sự quá không bình thường.

Nghiêm Căn cúi đầu: “Con không nghĩ nhiều, con chỉ muốn khoe khoang một chút ở trường con rất uy phong, liền nói với Con Rùa Nhỏ, con cũng không ngờ rằng em ấy sẽ đến thật”.

“Vậy con làm thế nào biết cô bé ở cổng trường?”

Nghiêm Căn bỗng dưng ra, đứng rồi, cậu làm thế nào để biết Con Rùa Nhỏ ở cổng trường? không có điện thoại, không có thư, vậy nói bạn học nhìn thấy bảo cho cậu đến có thể được không? Không được, bố cậu bắt bạn học đến thẩm tra là lộ ngay, hơn nữa hôm nay là ngày thi, không có bạn học nào có thể ra cổng trường. Vậy nói mấy giám sát ở cổng trường quay được, cậu vô tình nhìn thấy? Không được, mở băng giám sát ra xem là biết ngày cậu đang nói dối. Nghiêm Căn suy nghĩ nhanh như bay trong đầu, làm thế nào, nên giải thích thế nào.

“Nghĩ cái gì, nói sự thật”, Nghiêm Lạc lạnh lùng quát.

Nghiêm Căn trong lòng hơi run, nhắm mắt, lớn tiếng nói: “Con, con cảm thấy thi không có ý nghĩa, không muốn thi, muốn lên chuồn ra ngoài chơi, ra cổng trường vừa khéo nhìn thấy Con Rùa Nhỏ ở đó”.

“Con nói cái gì?” Nghiêm Lạc đại nộ, chỉ vào Nghiêm Căn mắng: “Con, cái đồ bỏ đi này!”. Được, được lắm, thằng nhóc này thật sự to gan rồi, đến thi cũng dám cảm thấy không có ý nghĩa, lại lên trốn ra ngoài chơi, cậu thật sự thích thể hiện quá đó.

“Con quỳ xuống cho bố.” Nghiêm Lạc trợn mắt nhìn con trai, quát nói. Nghiêm Căn nhanh như bay quỳ phập xuống, cậu biết lần này bố thật sự vô cùng vô cùng tức giận, cậu chết chắc rồi.

@STENT <http://www.luv-ebook.com>

Cả hồi lâu Nghiêm Lạc chẳng nói gì, Nghiêm Căn chờ đợi trong lòng run rẩy. Cậu càng nghĩ càng sợ hãi, không biết bố muốn phạt cậu như thế nào. Nhưng Nghiêm Lạc lại không cho cậu một sự thoải mái, đi luôn ra ngoài, để lại một mình Tiểu Ma Vương lẻ loi quỳ ở đó.

Nghiêm Lạc nhìn ra ngoài, Mai Khôi dáng vẻ lặng lẽ ngồi trên ghế ngoài ban công, cầm chiếc cốc trong tay, đang nghe Tiểu Tiểu nói gì đó. Nghiêm Lạc thấy hơi đau lòng, biểu cảm như vậy, thật sự là không nên thể hiện trên người của đứa trẻ mới hơn năm tuổi. Tiểu Tiểu nhìn thấy ông xả ra ngoài, liền cúi đầu nói với Mai Khôi mấy câu, rồi khẽ hôn lên má cô bé. Mai Khôi gật gật đầu, quay lại nhìn thấy Nghiêm Lạc, nhưng không phát hiện ra bóng dáng Nghiêm Căn, cô bé to ra thất vọng, quay đầu đi, nhìn chăm chú vào cửa thư phòng.

Tiểu Tiểu kéo Nghiêm Lạc quay vào trong phòng, Nghiêm Lạc hỏi: “Chuyện gì vậy? Hỏi ra không?”.

Tiểu Tiểu lắc đầu: “Con bé chẳng chịu nói gì cả, trình độ bảo mật còn mạnh hơn con trai chúng ta nhiều. Nhưng em nghĩ em biết vì sao con bé buồn như thế”. Tiểu Tiểu kéo chồng ngồi xuống, than thở: “Tháng Chín sang năm, Mai Khôi lên tiểu học rồi, tôi qua em nói chuyện này với anh Mai, muốn rằng nếu như anh ấy không có thời gian, em sẽ đi liên hệ một chút với trường học gần đây, bây giờ vào trường tiểu học nào cũng phải đăng ký trước. Nhưng mà anh ấy nói rằng mình với cô Triệu bàn bạc qua rồi, Mai Khôi cũng đã lớn, không tiện làm phiền thêm nhà chúng ta nữa, anh ấy muốn đưa Mai Khôi vào trường học tư thục, tìm trường học nội trú, bồi dưỡng tính độc lập của Mai Khôi, nói rằng điều kiện giáo dục của trường học tốt, quản lý cũng nghiêm khắc, Mai Khôi quá hướng nội và ỷ lại, cần thay đổi hoàn cảnh thì tốt hơn”.

Nghiêm Lạc cau mày lại, với tính cách của Mai Khôi, đi đến trường nội trú có thể thích ứng không? “Anh ấy và cô Triệu dự định khi nào tổ chức lễ cưới?”.

Triệu Huệ Trung là bạn gái của Mai Khánh Hải, qua lại hơn một năm rồi, Mai Khánh Hải đưa cô ta đến ăn cơm cùng gia đình Nghiêm Lạc mấy lần rồi. Triệu Huệ Trung là nữ nhân viên công chức điển hình, một người phụ nữ vừa có tài vừa có kinh nghiệm, hướng ngoại lại rất mạnh mẽ. Cá tính ôn tồn của Mai Khánh Hải, kết hợp với Triệu Huệ Trung rất có tình tương hỗ bổ sung.

“Bọn họ muốn để đến Tết, nhân kỳ nghỉ quay về nhà thì tổ chức hôn lễ, tổ chức tiệc ở quê hai bên, ở đây thì bỏ qua, anh Mai cưới hai lần, cũng không muốn quá khoe khoang ở đây”, Tiểu Tiểu lại thở dài: “Em nghe ý cô Triệu, cô ấy cũng ba mươi rồi, muốn kết hôn sớm chút để sinh con”.

“Con?”

“Vâng, cho nên em rất lo lắng cho Mai Khôi. Cô Triệu hôm qua nói chuyện với em rất nhiều, hỏi em bình thường tiếp xúc với Mai Khôi như thế nào. Cô ấy nói đứa bé này không thân với cô ấy, lại nói cảm thấy Mai Khôi rất ít nói, quá âm trầm, cô quạnh. Cô ấy nói trẻ con như thế này không tốt, cho nên bọn họ mới bàn bạc muốn đưa Mai Khôi vào trường nội trú, rèn luyện một chút. Anh nói xem, trong chuyện này cách nhìn của người với người sao mà khác nhau xa đến vậy, em cứ cảm thấy Mai Khôi yên tĩnh ngoan ngoãn khiến người ta yêu, vì sao cô ấy lại cảm thấy là âm trầm, cô quạnh vậy?”

Nghiêm Lạc nghe thấy rất không vui: “Đầu óc của người phụ nữ đó không có vấn đề gì chứ? Cô ta thích hoạt bát hiếu động, nhà chúng ta đang có sẵn một đứa, tặng cho cô ta kèm còn thêm phí nuôi dưỡng, chỉ sợ cô ta chẳng trụ nổi hai ngày đã sụp đổ thôi”.

Tiểu Tiểu bật cười khi thành tiếng, chọc chọc vào cánh tay ông xã: “Boss, làm gì có người bỏ nào giống anh thế này, trút hết giận lên con trai”. Kết hôn nhiều năm nhưng cô vẫn quen gọi anh là Boss.

Nghiêm Lạc duỗi tay kéo cô vào lòng, nói: “Quan hệ giữa trẻ nhỏ cùng mẹ kế, vốn dĩ là cần phải nhẫn nại thật nhiều, dằn dặt khai thông, hướng hồ tình cảm của Mai Khôi với mẹ con bé vẫn sâu đậm như vậy, Triệu Huệ Trung này cũng quá không nên, không muốn coi cô bé như con gái ruột chăm sóc tốt bồi dưỡng tình cảm, muốn cái gì mà sớm sinh con mình? Chuyện này em không nói với Mai Khôi chứ?”.

“Đương nhiên không rồi, nhưng mà có khả năng hôm qua bọn họ đã nói với Mai Khôi chuyện đi học, thêm vào đó cô Triệu kia khi nói chuyện có cảm xúc gì đều bày hết ra trên mặt, Mai Khôi lại là đứa trẻ mẫn cảm, anh nói xem có phải là như vậy không, nên Mai Khôi đau lòng, mới chạy đi tìm Nghiêm Căn.”

“Rất có khả năng.” Nói đến đây, Nghiêm Lạc liền tức giận: “Thằng nhóc hư đốn đó càng ngày càng không thể nói chuyện, dạy hư Mai Khôi rồi. Nó lại còn muốn bỏ thi chạy ra ngoài chơi. May mà đã gặp nhau, nếu không Mai Khôi không biết sẽ đứng ở cổng trường bao lâu, đường xa như vậy, còn thật sự có thể tìm thấy con bé, không xảy ra chuyện gì, coi như là quá may mắn”.

“Chuyện này em phải nói lại cẩn thận với anh Mai, đứa trẻ này, có gì cũng cất giữ trong lòng, cần phải nhẫn nại từ từ nói chuyện, bọn họ phải lưu ý nhiều hơn đến Mai Khôi mới được.”

“Nhưng chuyện này là chuyện nhà người ta, em tự mình cân nhắc chừng mực.” Tiểu Tiểu đồng ý, hai người tiếp tục trò chuyện, mãi sau mới đi ra khỏi phòng.

Vừa ra ngoài liền dừng lại, bọn họ nhìn thấy Mai Khôi đang ngồi ôm đầu gối trước cửa thư phòng, giống như chú chó con cô độc, giữ cửa cho Nghiêm Căn. Tiểu Tiểu vội vàng đi đến dắt cô bé quay về phòng khác: “Mai Khôi, không thể ngồi dưới đất được, một lát nữa, anh Nghiêm Căn sẽ ra ngoài, ăn cơm tối xong, bảo anh Nghiêm Căn xem hoạt hình cùng con”. Mai Khôi gật gật đầu, cặp mắt thì vẫn cứ hướng về phía cửa thư phòng.

Nghiêm Lạc mở cửa phòng ra, nhìn Nghiêm Căn cứng đờ quỳ ở đó, trầm giọng nói: “Ra ngoài, sẽ phạt con sau”.

Nghiêm Căn kinh ngạc quá mức, nhảy phắt một cái dậy, cũng chẳng buồn để ý xoa đầu gối, mà lật đặt xông về hướng Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh ra ngoài rồi, nhớ anh không? Ai da, sao mà bộ dạng lại không vui vẻ, đi nào, anh đưa em về phòng xem phim hoạt hình, mẹ, làm xong cơm tối gọi chúng con nhé, con muốn ăn thịt, nhà ăn của trường học rất ít thịt, không đủ ăn”.

Hai người lớn nhìn bọn trẻ con dặt tay nhau chạy vào trong phòng, bất giác nhìn nhau một cái, nếu như sự vô tâm vô tính của con trai nhà họ chia cho Mai Khôi một nửa, có lẽ Mai Khôi sẽ vui vẻ hơn một chút, nhưng mà, vậy thì nhất định không đáng yêu như bây giờ. Nếu thêm một tiểu ma vương thứ hai, đó cũng là chuyện rất đáng sợ.

Ở trong phòng, Mai Khôi hỏi: “Anh, bố Nghiêm Lạc đã nói gì với anh? Bố có đánh anh không?”.

“Không đâu, không đâu, bố anh mềm lòng rồi, nói chỉ phạt anh đứng, bây giờ phạt xong rồi, em đừng lo lắng.” Nghiêm Căn cười hi hi, nhìn Mai Khôi gật đầu, lại nói: “Con Rùa Nhỏ, khi anh bảo em không được nghe suy nghĩ của anh, em phải không được nghe đó”.

Mai Khôi dùng lực gật đầu: “Vâng, nhất định không nghe, anh gọi em mới nghe”.

Nghiêm Cận vui vẻ, rất hứng khởi, ôm lấy cô bé cắn một miếng lên má cô bé: “Rùa con ngoan của anh”.

Cẩn xong, kết quả phản ứng lại, nhìn thấy Con Rùa Nhỏ không hề tỏ ra không vui, tà tâm của Tiểu Ma Vương nổi lên, sán đến cắn một cái nữa lên má trái cô bé: “Con Rùa Nhỏ, anh thương em nên mới hôn em đó”.

“Vâng, em biết”, Mai Khôi dần ngốc gật đầu: “Chính là giống như bố, mẹ bố Nghiêm Lạc, mẹ Tiểu Tiểu, cô giáo, bà Vương, ông Trần”. Mai Khôi vừa nói vừa đếm

Nghiêm Cận càng nghe càng không vui, hừ hừ giọng ngữ điệu kỳ quái: “Nhiều người như vậy sao? Còn ai không?”

Mai Khôi chăm chú đếm tiếp tục đếm: “Còn có ông nội, bà nội, nhưng mà một năm em mới gặp họ một lần, còn cả cô A La, chú A Mặc, chú Happy, chú Smile, cô Đồng Đồng, chú Tư Mã, cô Tiết, chú Lôi...”.

Sắc mặt Nghiêm Cận tái xanh, sớm biết đã không hỏi rồi, nghe thế này, tại sao cậu thấy khó chịu vậy? Mai Khôi đếm qua một chuỗi tên, mười đầu ngón tay không đủ dùng nữa, còn mượn cả ngón tay của Nghiêm Cận để dùng, đếm xong một vòng lại quay về mười đầu ngón tay mình tính một vòng nữa, thờ hồn hên, ngẫm nghĩ: “Đúng rồi, còn cả Mặc Ngôn”.

Lúc này Nghiêm Cận nhảy lên: “Tại sao còn có cả thằng nhóc đó? Nó không yên phận một chút, hôn cái quái gì chứ”.

Mai Khôi bị tổn thương: “Anh, em không phải là cái quái gì”.

“Ài da, không phải nói em, là anh đang phê bình thằng nhóc Mặc Ngôn kia.” Bàn chân Nghiêm Cận gõ nhịp, đếm đi đếm lại, hóa ra cậu mới là người cuối cùng hôn được Con Rùa Nhỏ. Cậu dù gì cũng là anh trai Nghiêm Cận của cô bé, là người cô bé thích nhất, làm sao có thể xếp ở cuối hàng chứ? Càng nghĩ càng không phục, cậu thấy không vui!

“Con Rùa Nhỏ, em nói đi, anh và Mặc Ngôn, em thích ai nhiều hơn?”

“Thích anh, anh sẽ bảo vệ em, đánh nhau vì em” Mai Khôi hoàn toàn không chút do dự, đáp án khiến Nghiêm Cận vô cùng hài lòng, nhưng phía sau người ta còn nói tiếp: “Em Mặc Ngôn cũng rất đáng yêu, anh trai, anh đừng lúc nào cũng giận em ấy”.

Nghiêm Cận “hừ” một tiếng, cời giày nhảy lên giường nằm: “Dù gì anh cũng mặc kệ, có nó thì không có anh, có người khác sẽ không có anh, anh buộc phải xếp thứ nhất, nếu không thì anh không tốt với em nữa”.

Cậu nhắm mắt lại, đợi Con Rùa Nhỏ đến cầu xin, sau đó cậu phải làm kiêu, phải bảo Con Rùa Nhỏ sau này không được để ý đến người khác nữa. Nhưng đợi cả nửa ngày người bạn nhỏ bên cạnh cậu lại không lên tiếng. Nghiêm Cận lén mở mắt ra, bỗng giật thót mình, Con Rùa Nhỏ ngồi ở mép giường nước mắt đã chảy.

Nghiêm Cận cuống quýt nói: “Con Rùa Nhỏ, anh đùa em đó, anh thương em nhất, sẽ không bao giờ đối xử tệ với em, em đừng khóc nhé”.

Mai Khôi lắc đầu, điều cô bé nghĩ không phải là chuyện này: “Anh, em sắp bị đưa đi rồi, bố và cô Triệu muốn kết hôn, họ muốn gửi em vào trường nội trú. Cô Triệu muốn bảo bố em chuyển đến nhà cô ấy sống, nói như vậy cô ấy đi làm thuận tiện, sau này em sẽ không gặp được anh nữa rồi”.

“Cái gì? Như thế làm sao được?” Nghiêm Cận giống như kiến bò trên chảo lửa: “Đừng sợ, đừng sợ, anh nói với mẹ, bảo mẹ tìm bố em nói chuyện, không đến trường nội trú, bên cạnh nhà chẳng phải có trường tiểu học sao? Ở đó rất tốt, hằng ngày em vẫn đến nhà anh, căn phòng này nhường cho em ở, Con Rùa Nhỏ, em đừng khóc”.

“Anh, em rất sợ, em không phải kiêu trẻ con mà cô ấy thích, nếu như đến trường nội trú rồi, bạn học ở đó cũng không thích em thì phải làm thế nào? Em phản ứng chậm, tương đối ngốc.”

“Không đâu, không đâu, Con Rùa Nhỏ rất đáng yêu, mọi người đều thích em, anh thích nhất là Con Rùa Nhỏ. Anh nói với mẹ, không để bố em đưa đi.”

“Em nghe lén suy nghĩ của bố và cô Triệu, mẹ Tiểu Tiểu đi nói cũng vô dụng.” Mai Khôi mím môi, nước mắt nhỏ xuống từng giọt, từng giọt lớn. Cô bé càng nghĩ càng sợ, cho nên hôm nay mới bất chấp tất cả đi tìm Nghiêm Cận, khi đó rất kích động không nghĩ nhiều, chỉ biết anh trai sẽ bảo vệ mình.

Nghiêm Cận cũng có chút hoảng, nhưng vẫn an ủi: “Không sao đâu, bố anh rất lợi hại, anh đi cầu xin bố, không để em đến trường nội trú, em ở nhà không vui vẻ, em hãy đến nhà anh đi. Con Rùa Nhỏ, em đừng khóc, em khóc anh cũng rất buồn”.

Mai Khôi khịt khịt mũi: “Anh, anh đưa em đi tìm mẹ có được không? Mẹ em rất yêu em, em nhớ mẹ”. Tiểu Ma Vương không nói được gì, cậu không biết mẹ cô bé ở đâu? Cậu dùng phương pháp cái mình đi tìm nhưng chẳng thấy. Cậu cũng từng hỏi qua bố, nhưng bố nói ông điều tra rồi, mà không tra ra được. Nghiêm Cận nhìn Mai Khôi đáng thương trước mặt, cảm thấy trong lòng bẽ tắc hoảng loạn.

Mai Khôi nhìn biểu cảm của cậu là biết không có khả năng, ngón tay cô bé bấm vào ga giường, im lặng rất lâu, sau đó nước mắt lại rơi xuống, cô bé nói: “Vậy, nếu như em bị đưa đi rồi, anh trai, anh có thể nào tiếp tục giúp em tìm mẹ không? Có mẹ ở đây, thì có thể đón em từ trường học về rồi”.

Nghiêm Cận dùng lực gật đầu, ôm cô bé khóc lóc, xoa xoa đầu cô bé: “Con Rùa Nhỏ, em đừng sợ, phép di chuyển trong nháy mắt của anh càng luyện càng tốt, đến lúc đó cự ly rất xa anh cũng có thể đến trong nháy mắt, anh sẽ thường xuyên đi tìm em. Nếu ai dám bắt nạt em, anh đánh kẻ đó. Hơn nữa, không nhất định là sẽ phải đi thật, anh nói với bố mẹ, không để bố em đối xử với em như vậy”.

Nhưng mà nguyện vọng của trẻ con có tốt hơn nữa, thì hiện thực vẫn là tàn khốc.

Tiểu Ma Vương vì mắc hai trọng tội là dụ dỗ trẻ con bỏ nhà và không nghiêm túc đối với thi cử, nên bị ông bố Diêm Vương phạt luyện tập trong kho băng một tuần lễ. Bị đưa vào kho băng lạnh luyện công, sau khi ra ngoài, cậu nghe mẹ nói bố của Mai Khôi đã quyết định rồi, ngay đến trường học cũng đã tìm xong, là một trường tư thục ở gần quận Tây, điều kiện không tồi, có điều hơi xa. Bọn họ có khuyên gì cũng vô hiệu, cho nên bắt đầu từ sang năm, Mai Khôi sẽ bị đưa đi, chuyện này đã được định rồi.

Mấy hôm đó Mai Khôi ngày ngày trốn đi khóc. Chuyện mình phải chịu phạt trong kho băng, Nghiêm Căn không dám nói cho cô bé. Cô bé không tìm được anh Nghiêm Căn, càng cảm thấy không có chỗ dựa, càng đau lòng hơn. Sau khi ra ngoài, cậu dỗ dành cô bé mấy ngày liền, những ngày ở cùng Con Rùa Nhỏ của cậu, ngoại trừ giúp cô bé lau nước mắt ra, những việc khác thì bất lực. Lần đầu tiên cậu nhận thức sâu sắc được điều này, đây là một thế giới người lớn nắm quyền, trong lòng cậu tràn đầy nỗi bất lực và buồn bã của việc thân là trẻ con.

Không dựa vào chú Mai được rồi, chú ấy bị Triệu yêu tinh mê hoặc rồi, mẹ của Con Rùa Nhỏ có thể cứu cô bé, nhưng mà mẹ Con Rùa Nhỏ đang ở đâu chứ? Đến bố cũng không tìm thấy người, rốt cuộc là có chuyện gì? Trong lòng Nghiêm Căn thực sự lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Qua Tết, Mai Khôi cùng bố và đi Triệu trở về quê, sau khi quay lại, Mai Khôi đã có mẹ mới. Sau đó, quả nhiên như lời Mai Khôi nói, nhà họ đã chuyển đi, chuyển đến nhà của Triệu Huệ Trung, căn nhà bên này cho thuê, trường mẫu giáo của Mai Khôi cũng không thể học nữa, hoàn toàn rời xa gia đình họ Nghiêm.

Nghiêm Căn chẳng để ý những điều này, cơ hội cuối tuần để cậu có thể rời khỏi trường lại không nhiều, nhưng khi có kỳ nghỉ, cậu đều chạy đến nhà họ Mai, cậu muốn đi thăm Con Rùa Nhỏ, còn đưa Con Rùa Nhỏ về nhà mình ăn cơm, chơi đùa. Để có thể không cắt đứt liên lạc, cậu giúp Mai Khôi chăm chỉ luyện liên lạc ý niệm, còn dạy cô bé dùng mạng máy tính, để chuẩn bị sau này có cơ hội dùng máy tính, Mai Khôi có thể tìm cậu trên mạng. Nhưng thời gian gấp nhau lại ngăn ngui, qua mấy tháng rồi, Mai Khôi được đưa đến học ở một trường tư thục tên Dương Quang.

Hôm đi đến trường đăng ký, Nghiêm Căn cùng bố mẹ, suốt cả đoạn đường bảo vệ Mai Khôi đến trường. Kế hoạch mua điện thoại cho Mai Khôi của cậu tan thành bọt nước, bởi vì không biết sau khi đến trường nội trú sẽ như thế nào, liệu có phải sẽ không được dùng không, thêm vào đó Mai Khôi đảm bảo liên lạc suy nghĩ của cô bé có thể tìm thấy cậu, Tiểu Ma Vương lúc này mới chịu thôi.

Đến trường học của Mai Khôi, Nghiêm Căn đi kiểm tra xem xét từ đầu đến cuối mỗi góc trong trường, kéo tay Mai Khôi, dẫn cô bé đến chào hỏi các bạn học và giáo viên. Nghiêm Căn và Tiểu Tiểu lại chiếc xe sang trọng, khí chất xuất chúng, đứng trong đám người đương nhiên là rất nổi bật, đặc biệt là khí thế của Nghiêm Căn, xuất hiện ở đó, giáo viên, lãnh đạo trong trường vô thức đều khách sáo với anh. Ngược lại Mai Khánh Hải và Triệu Huệ Trung thì bị lạnh nhạt ở một bên, tình cảnh đó giống như Nghiêm gia mới là phụ huynh của Mai Khôi vậy, còn hai người bọn họ là người qua đường hay khách mời thôi. Triệu Huệ Trung ở đó sắc mặt không vui, Tiểu Tiểu thấy hơi khó xử, Nghiêm Căn theo thói quen mặt không biểu cảm, rất điềm tĩnh, Nghiêm Căn được lĩnh hội sâu sắc điểm này, thêm vào đó căm ghét Triệu Huệ Trung đến cực điểm, căn bản đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái.

Ở trước mặt mọi người, cậu còn lớn tiếng nói với Mai Khôi: “Em ở trường phải nghe lời, chăm chỉ học hành, nhưng cũng không được để bị người khác ức hiếp, nếu ai làm em không thoải mái, em báo cho anh, anh nhất định xử lý cho em. Còn nữa, thiếu gì cần gì, muốn ăn gì hay chơi gì, thì cứ gọi điện thoại cho anh, nếu không thì gọi cho mẹ Tiểu Tiểu cũng được, bọn anh lập tức mang đến cho em. Em đừng lo lắng, em đến chỗ nào cũng có người thương, thiếu đi một người, hai người kia cũng chẳng sao”.

Tiểu Tiểu vỗ trán, được lắm, đứa con trai này trên người quả nhiên là mang dòng máu của Boss, thật chẳng chịu giữ thể diện cho người ta. Lại nhìn Mai Khánh Hải và Triệu Huệ Trung, Mai Khánh Hải hình như không cảm thấy có bất cứ điều gì không thỏa đáng, vui vẻ gắp thức ăn cho con gái trước khuôn mặt nhăn nhó của Nghiêm Căn, còn nói đùa thêm: “Đúng, Mai Khôi của bố đáng yêu nhất, đi đến đâu đều có người yêu. Ở đây nhất định con sẽ có rất nhiều bạn tốt”, Tiểu Tiểu lúc này cũng có thêm kết luận, sự ngờ nghệch ngốc nghếch bẩm sinh thành thạo của Mai Khôi quả nhiên cũng là được di truyền.

Tiểu Ma Vương tiễn Mai Khôi rồi, trong lòng vô cùng khó chịu. May mà học mới bắt đầu chưa lâu, cậu đã nhận được hết bức thư tình này đến bức thư tình khác, điều này khiến cho lòng ham hư danh đàn ông nhỏ bé của cậu lại phồng lên, tâm trạng rất tốt đẹp. Đồng thời, việc học hành của cậu cũng ngày càng bận rộn, Nghiêm Căn thậm chí còn đem video thi cuối kỳ ra kiểm tra cậu từng phần.

“Lúc qua hồ, con rời đi rồi, lựa chọn làm công việc lấy gỗ làm thuyền, để những đồng đội khác đợi, kết quả lúc con không có mặt, Thủy Linh đến tấn công đôi. Con có thử nghĩ qua, nếu như con không quay lại kịp thời thì sẽ có hậu quả gì không? Ở trong đội con có vũ lực mạnh nhất, nếu thực sự xảy ra chuyện thì đó há chẳng phải là một quyết định rất ngu ngốc sao?”

Nghiêm Căn cúi đầu không nói, cậu hiểu rõ rồi, nhưng lúc đó cậu không nghĩ nhiều như vậy. Nghiêm Căn đem vấn đề của cậu trong toàn bộ quá trình thi lần lượt hỏi từng câu, sau đó nói: “Con trai, con tiến bộ rất nhanh, thành tích thi của tổ bọn con cũng tốt nhất, không ai bị loại, nhưng biểu hiện của con lại không đạt tiêu chuẩn, con không làm được vai trò của một người lãnh đạo nhóm. Con muốn gánh vác hết tất cả mọi chuyện, đó chỉ là biểu hiện một bình

lĩnh tốt, chứ không phải là của một thủ lĩnh tốt. Tổ viên của con i lại vào chuyện con xông pha nguy hiểm, và không thể phát huy sở trường của mình, cuối cùng sẽ thành một tổ bỏ đi”.

Nghiêm Cần rất tiếp thu những điều bố dạy, bố quả nhiên là người có tài. Nghiêm Lạc lại nói: “Bài học ở trường bố sẽ giúp con điều chỉnh một chút, có một số môn không nhất thiết phải học thì hủy bỏ, thời gian trống, con đến công ty, học một số điều vận dụng thực chiến”.

Nghiêm Cần vừa nghe thấy, nhân cơ hội yêu cầu: “Bố, vậy con giúp bố làm việc, bố trả con chút tiền lương nhé”.

“Con mấy tuổi rồi? Có thể làm được việc gì? Còn không biết xấu hổ đòi tiền lương”

Nghiêm Cần lẩm bẩm: “Người ta muốn mua đồ ăn ngon cho Con Rùa Nhỏ, lần trước đã nói phải mua điện thoại cho em ấy, con đã tiết kiệm tiền xong rồi, nhưng mà còn muốn mua máy tính cho em ấy. Con Rùa Nhỏ thích xem phim hoạt hình, cô Triệu kia cũng chẳng chịu mua cho em ấy. Con Rùa Nhỏ còn nói muốn đi du lịch nữa, bọn con đều đã bàn bạc xong địa điểm rồi, đợi lớn lên, con sẽ đưa em ấy đi”.

Trái một câu Con Rùa Nhỏ, phải một câu Con Rùa Nhỏ, nghe mà sắc mặt Nghiêm Lạc cũng thấy dịu dàng hơn, lẽ nào con trai Tiểu Ma Vương nhà anh cũng thuộc loại si tình, tí tuổi đầu đã rơi vào trong lòng bàn tay của cô bé Mai Khôi rồi?

Nhưng Nghiêm Cần tiếp tục nói: “Còn nữa, sau này con có nhiều bạn gái như vậy, hẹn hò gì đó, đều phải tiêu tiền, con vất vả đi làm, dành dụm chút tiền lương để lấy vợ cũng là nên làm mà”.

Nghiêm Lạc đàn ra: “Rất nhiều bạn gái?”.

“Đương nhiên rồi, bố, con trai bố đây rất có sức lôi cuốn.” Mấy bức thư tình trong học kỳ mới này chính là minh chứng, nhưng mà muốn làm người đàn ông có sức lôi cuốn cũng không dễ dàng, cậu vừa phải chăm sóc Con Rùa Nhỏ, vừa phải lựa chọn bạn gái mới, còn có rất nhiều bài học và nhiệm vụ như thế, rất bận rộn.

Trong lòng Nghiêm Lạc thật sự có loại cảm giác con gái ngoan nhà mình bị tiểu tử hư đốn bên ngoài ức hiếp, anh lạnh lùng hừ một tiếng: “Con có gan kết giao bạn gái bừa bãi thì phải có gan gánh chịu hậu quả, con đừng có hối hận”.

Nghiêm Cần chu môi lên, có hậu quả tốt gì, bỏ lại bắt nạt cậu, cậu phải tố cáo với Con Rùa Nhỏ.

Mai Khôi ở bên này sống không hằng hải sôi nổi giống như Nghiêm Cần. Cô bé thích ứng với trường nội trú quả thực có chút khó khăn, cô bé thích yên tĩnh, nhưng ba người khác trong ký túc xá vô cùng ồn ào, mỗi ngày đều có chuyện nói mãi không hết, còn kéo các bạn học khác ở ký túc xá đến nhảy nhót nhót.

Năng lực đọc suy nghĩ của Mai Khôi càng ngày càng mạnh, cùng với đó muốn ngăn chặn ý niệm từ bên ngoài cũng ngày càng tốn năng lượng. Trước đó khi ở trường mẫu giáo, không có nhiều người như thế này, khi mọi người đi học, cô bé phải tập trung sức chú ý, nhưng quay về đến nhà rồi thì yên tĩnh, cô bé không cần quá vất vả làm những việc này. Còn bây giờ ở trong ngôi trường này, hơn nghìn người tập trung lại một chỗ, suy nghĩ tập nham gì cũng có. Một ngày hai mươi tư tiếng đồng hồ ở trong hoàn cảnh như thế, cô bé sống rất vất vả. Cứ tiếp tục như vậy, Mai Khôi càng lúc càng ít nói, càng thể hiện rõ hơn tâm hồn hướng nội và không hòa nhập với đám đông.

Thời gian cô bé vui vẻ nhất mỗi ngày là lúc đêm khuya yên tĩnh, tin tức ý niệm ở xung quanh ít đi, cô bé có thể thả lỏng nghỉ ngơi một chút, có thể gọi liên lạc với Nghiêm Cần, có thể nói chuyện với cậu ở trong đầu, tuy gần như phần lớn thời gian đều là cậu riu ra riu rít đem toàn bộ chuyện của mình nói cho cô bé, nhưng cô bé thật sự thích nghe, cậu thao thao bất tuyệt hỏi han và nói rất nhiều việc thú vị chính là phương thức giải tỏa áp lực giúp cô bé chống chọi tiếp.

Nhưng mà cứ như vậy, buổi tối cô bé phải ngủ rất muộn, nghỉ ngơi không tốt sinh ra tinh thần lờ lững vào ban ngày của cô bé không đủ tập trung, thêm vào đó tính cách chậm chạp vốn có của cô bé, cho nên thành tích học tập luôn không tốt, cô bé là đứa trẻ kỳ lạ trong mắt thầy cô và bạn bè. May mà Mai Khôi có thể giới nhỏ bé của riêng mình, không để ý lắm đến ánh mắt của người xung quanh, cứ như vậy ngày tháng qua đi từng chút, từng chút một.

Chớp mắt cái Mai Khôi đã là học sinh lớp ba. Thời gian hơn hai năm khiến cô bé có thể vận dụng một cách tự nhiên năng lực tâm ngữ của mình trong môi trường có cả hơn nghìn người thế này, nhưng ở trong trường, cô bé vẫn cô đơn, quan hệ với mẹ kế Triệu Huệ Trung cũng không được cải thiện, thậm chí đến bố Mai Khánh Hải cũng không thân thiết như trước đây nữa. Cũng khó trách, trước đây dù bạn hơn nữa, mẹ hơn nữa, nhưng khi quay về nhà, anh ta vẫn có thể nói với con gái mấy câu, bây giờ quay về nhà chỉ nhìn thấy bà xã, con gái cuối tuần chưa chắc đã nhìn thấy một lần, trong lúc vô tình chẳng để ý, tự nhiên hai bố con đã trở nên xa cách.

Liên lạc với Mai Khôi nhiều nhất, thân thiết nhất, vẫn là anh Nghiêm Cần của cô bé. Trong lúc bận trăm công nghìn việc, thỉnh thoảng cậu vẫn bớt thời gian rảnh đến trường thăm cô bé, thông thường là cậu dùng di chuyển trong nháy mắt lặng lẽ lên vào trường học, tìm góc yên tĩnh không người cùng ngồi nói chuyện với Con Rùa Nhỏ. Cậu sẽ mang chút điểm tâm cho cô bé, hoặc là loại kem Con Rùa Nhỏ thích ăn.

“Hôm nay anh cũng không đồng ý hẹn hò với Tiểu Mê đó, tan học cái là đến thăm em luôn, anh đối với em có tốt không?” Nói khoác, kể công, tám chuyện là ba trọng điểm lớn nhất của cuộc trò chuyện giữa Nghiêm Cần với Mai Khôi. Tiểu Mê là người bạn gái thứ tư cậu đòi trong hai năm nay, mỗi người bạn gái của cậu Mai Khôi đều biết, thư tình người ta đưa như thế nào, viết gì, cậu khua tay ra sao, sau này vì cái gì lại chia tay, mỗi chi tiết cậu đều kể cho Mai Khôi nghe. Không để cậu nói nhiều cậu sẽ chết, còn Con Rùa Nhỏ của cậu là người cậu yên tâm nhất để trút bầu tâm sự.

“Vâng”, Mai Khôi liếm cây kem, vè hải lòng.

“Hôm nay em thi thế nào?” Mất nửa giờ đồng hồ khoe chuyện mình thi thần dũng thế nào, chiến trận huy hoàng ra sao, Nghiêm Cần bắt đầu quan tâm

đến tình hình của Con Rùa Nhỏ.

“Thì không tốt, nhưng chắc có thể qua.” Mai Khôi chăm chú nhớ lại đề thi một chút, thấy hơi buồn chán.

“Aizzz, em chính là đồ ngốc, em không biết nhìn xem bạn học có thành tích tốt đang nghĩ đáp án gì trong lúc thi hay sao? Điểm số đẹp một chút, để tránh Triệu yêu tinh lại nói xấu gì đó với bố em”

“Thì đi nộp bài là không đúng.” Mai Khôi cũng có nguyên tắc nhỏ bé của mình.

“Vậy lúc đầu anh thi, em giúp anh nộp bài.”

“Bọn anh là thi đánh nhau, rất nguy hiểm, nếu như ngồi trong phòng làm bài thi, thì em đã không giúp rồi.” Mai Khôi nghiêng đầu nghiêm túc gặm chiếc vỏ ốc quế xung quanh cây kem.

Nghiêm Cận nhìn cô bé ăn ngon như vậy, cũng thèm, bèn duỗi tay qua, nắm lấy tay cô bé kéo chiếc kem đến, cắn một miếng to. Mai Khôi đau lòng nhìn nửa quả cầu kem mất đi trong nháy mắt, bĩu môi. Nghiêm Cận vừa nuốt xuống vừa nói: “Bĩu gì mà bĩu, nhỏ mọn, chiếc kem này là anh mua cho em đó, bọn họ đến thăm em, có mua gì cho em không?” Loại kem độc quyền này rất khó mua, nhưng Con Rùa Nhỏ sau khi ăn một lần thì nhớ mãi, nên mỗi khi đến, cậu sẽ gắng hết sức mua cho cô bé một cái.

Mai Khôi ngẫm nghĩ thấy phải, liền thu hồi biểu cảm, tiếp tục chăm chú ăn, Nghiêm Cận thấy vậy, lại nói: “Cho anh cắn một miếng nữa”.

Mai Khôi do dự rất lâu, rồi đưa qua, vẫn không quên nhỏ tiếng dặn: “Một miếng nhỏ thôi đó, sắp hết rồi”.

Nghiêm Cận hài lòng cười, Con Rùa Nhỏ nhà cậu thật ngoan, đáng yêu hơn nhiều so với Tiểu Mê. Cậu cố ý há miệng ra to hơn, khi Mai Khôi nhả nhỏ mặt mày thì chỉ cắn xuống một miếng nhỏ xiu, Mai Khôi thở phào một cái, biểu cảm đó đổi lại là tiếng cười khanh khách vui vẻ của Nghiêm Cận.

“Con Rùa Nhỏ, em đợi thêm mấy ngày nữa, nghỉ hè rồi anh đến đón em về nhà, bố mẹ đã đồng ý đưa chúng ta về quê của mẹ em một chuyến, đến khi đó chúng ta sẽ có cơ hội tìm kiếm xem có manh mối gì không”

“Thật sao?” Mai Khôi mặt mày hưng phấn rạng rỡ.

“Ừ, thật đó.” Nghiêm Cận cũng rất thích, cuối cùng có thể đưa Con Rùa Nhỏ ra ngoài tìm mẹ rồi.

Mẹ Con Rùa Nhỏ giống như đã bốc hơi trong nhân gian vậy, mấy năm nay không hề để lại một chút dấu vết nào, không có bất cứ ghi chép gì về đi lại, nơi ở, phòng ốc... không tiêu dùng bằng thẻ tín dụng, không dùng chứng minh thư đăng ký bất cứ thứ gì... Tất cả điều này đều quá bất thường.

“Nhưng mà ngộ nhờ bố em không đồng ý thì làm thế nào?” Mai Khôi có chút lo lắng, cũng không biết tại sao, gần đây hình như tâm trạng của bố cô bé rất không tốt, đã ba tuần rồi bố chưa đến đón con gái về nhà vào cuối tuần, mà cũng không đến thăm cô bé.

“Em yên tâm, anh đã báo cáo với bố anh rồi, ông sẽ thuyết phục bố em”

Thực sự đúng như lời Nghiêm Cận nói, Nghiêm Lạc đi gặp Mai Khánh Hải, nhưng phát triển của sự việc vượt qua dự liệu của anh.

Anh rất tức giận với việc thời gian gần đây Mai Khánh Hải lạnh nhạt với con gái, nhưng còn chưa nói được mấy câu, anh ta lại đỏ ửng mặt, cúi đầu ngồi một lát, đột nhiên chạy vào phòng cầm ra một bản báo cáo kiểm tra sức khỏe.

Nghiêm Lạc vừa nhìn, là báo cáo kiểm tra sức khỏe của Mai Khôi, lòng anh chùng xuống, cho rằng Mai Khôi mắc bệnh gì, nhưng xem xét kỹ càng, chẳng có bệnh tật gì, tất cả đều bình thường. Mai Khánh Hải vuốt mặt, nói: “Tôi là một người đàn ông vô dụng, hôn nhân thất bại, con gái cũng chăm sóc không tốt, nhưng tôi vẫn luôn thật lòng yêu thương Mai Khôi”.

Nghiêm Lạc đợi Mai Khánh Hải nói tiếp, nhưng anh ta lại chẳng nói gì. Nghiêm Lạc nhú mày: “Rốt cuộc anh muốn nói gì? Báo cáo kiểm tra sức khỏe này làm sao?”.

Mai Khánh Hải nhắm mắt lại: “Tôi là người xuề xòa, từ trước đến nay chưa từng chú ý tí mĩ đến báo cáo kiểm tra sức khỏe của con gái, trước đây chỉ xem lướt qua thấy sức khỏe không có vấn đề gì là được. Đột trước tôi muốn mua bảo hiểm cho Mai Khôi, đem báo cáo kiểm tra sức khỏe làm vào đợt khai giảng của học kỳ ra, mới nhìn thấy cái này”. Anh ta đột nhiên cất tiếng khóc hu hu.

Lòng nhẩn nại của Nghiêm Lạc sắp hết sạch, thì nghe thấy anh ta nói: “Tôi và mẹ con bé đều thuộc nhóm máu A, nhưng Mai Khôi là nhóm máu B”. Mai Khánh Hải đau lòng thật sự: “Tôi đã không trách cô ấy vứt bỏ tôi và con gái, nhưng dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng chẳng thể ngờ rằng, con gái bảo bố tôi yêu thương nhiều năm như vậy, lại không phải là con gái ruột của mình. Cô ấy làm sao có thể làm ra được loại chuyện này, cô ấy phản bội tôi, còn đem cái giống chẳng biết là của ai này vứt cho tôi, tôi nên đối diện với Mai Khôi thế nào đây, tôi không biết phải đối mặt ra sao với con bé...”.

Nghiêm Lạc nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi ngồi khóc lóc trước mặt mình, trong lòng không biết là có cảm giác gì nữa. Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh cô bé trầm tĩnh ngoan ngoãn kia, cô bé có nụ cười ngọt ngào e lệ, cặp mắt to đen như ngọc thạch, chiếc lúm đồng tiền nhạt nhạt, Mai Khôi đáng yêu biết nghe lời như vậy, lại có thân thể như thế này. Cô bé rơi vào một cặp bố mẹ ruột đáng ghét nhường ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Mai Khánh Hải ôm đầu khóc hu hu rất thương tâm, đáng tiếc Nghiêm Lạc từ trước đến nay không có sự cảm thông với người ngoài, thêm vào đó còn đau lòng cho sự ám ức Mai Khôi phải chịu, lúc này cũng chẳng để ý đến anh ta, đi vào phòng Mai Khôi thu dọn một chút quần áo vật dụng hành lý rồi đi ra, nói với Mai Khánh Hải: “Kỳ nghỉ hè để Mai Khôi đến nhà tôi ở, chúng tôi sẽ đưa con bé đi du lịch. Nếu như anh vẫn cứ còn đáng về chết tiết này thì đừng để Mai Khôi nhìn thấy. Đợi anh nghĩ thông rồi, thì đến đón con bé sau”.

Mai Khánh Hải cúi đầu không nói, Nghiêm Lạc cũng chẳng đợi anh ta trả lời, quay người rời đi.

Nghiêm Cận nghe nói Con Rùa Nhỏ không những có thể cùng đi du lịch, mà cả kỳ nghỉ hè còn được sống cùng nhà thì vô cùng vui mừng, quả nhiên phải bố xuất mã có khác.

Cậu vui mừng hớn hở cùng mẹ đón Con Rùa Nhỏ từ trường học về nhà, lại đích thân chạy ra chạy vào trải chăn đệm cho Con Rùa Nhỏ trong thư phòng, còn kéo cô bé vào phòng mình: “Nhanh lên, anh lưu cho em rất nhiều phim hoạt hình đó”.

Hai đứa trẻ vui vẻ, các phụ huynh lại có chút lo lắng, Tiểu Tiểu cùng Nghiêm Lạc cũng trốn vào trong phòng lặng lẽ nói chuyện: “Boss, ngoại trừ địa chỉ quê gốc trên chứng minh thư của cô ta ra, thì không còn đâu mối gì sao?”.

“Không có, sau khi cô ta ly hôn với Mai Khánh Hải, thì giống như là biến mất trong không khí vậy. Anh bảo Ray điều tra rồi, phía cảnh sát bên kia không có báo cáo tử vong của ai trông giống vậy, các bệnh viện cũng không có ghi chép bị thương hoặc tử vong, còn tìm kiếm cả trong kho linh hồn nữa, cũng không có số liệu thu hồn liên quan đến cô ta, cho nên theo lý mà nói chắc cô ta vẫn còn sống, chỉ là không biết trốn ở xó nào thôi”.

Tiểu Tiểu thờ dài: “Một phụ nữ ly hôn thôi mà, làm gì phải ẩn giấu bản thân cẩn mật như thế này? Hơn nữa mấy năm nay cô ta cũng chẳng về thăm Mai Khôi lấy một lần”.

Nghiêm Lạc lại đang nghĩ về chuyện khác: “Trọng điểm là ở chỗ, cô ta làm sao có thể ẩn giấu được bản thân mình cẩn mật như thế?”. Không có tài khoản ngân hàng, không có an sinh xã hội và công việc, không có nhà ở, không ra khỏi cửa, cuộc sống như thế này, cô ta dùng cách nào làm được?

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, cùng thờ dài. Nghiêm Lạc nói: “Vấn đề huyết thống đừng nói cho Mai Khôi, Nghiêm Cận cũng không thể nói, thẳng thắn nhóc đó lắm mồm, cái gì cũng nói với Mai Khôi. Lần du lịch này, phải chú ý một chút đến cảm xúc của hai đứa trẻ, cứ coi như một kỳ nghỉ ngơi tiêu khiển bình thường, để tránh Mai Khôi thất vọng”.

Nhưng du lịch còn chưa bắt đầu, Tiểu Ma Vương đã cho bố mẹ một cú sốc trước rồi: Tiểu tử đã dẫn người gọi là bạn gái về nhà.

Cậu nhóc Nghiêm Cận này tự kêu phải làm người đàn ông lõi cuốn đệ nhất thiên hạ, lý tưởng xây dựng hậu cung ba nghìn người thời đi học mẫu giáo, sau khi lên tiểu học cuối cùng đổi thành cao thủ tình trường nhân gian. Cao thủ tình trường thì cao thủ tình trường, dù trẻ con có huênh hoang một chút, cũng có thể làm được gì cơ chứ, chẳng phải chỉ là giống như trò chơi đồ hàng sao? Không phải Tiểu Tiểu bao che, cô cũng thấy hơi khó hiểu con gái bây giờ như thế nào nữa, mới tiểu học vì sao đã có thể nghĩ thoáng như thế này, còn thật sự gửi cả thư tình, hết bức này đến bức khác, số lượng nhiều nữa, từ trong ký túc xá của con trai cô sao chép ra được một hòm. Nhớ lại năm đó cô với Boss, cũng là sau khi tốt nghiệp đại học mới bắt đầu, lẽ nào bây giờ thật sự là thời đại khác? Nhưng mà các bạn xem Mai Khôi nhà người ta, cũng đâu phải thuộc phái tình cảm mãnh liệt như thế này, Tiểu Tiểu thờ dài trong lòng, ngầm nghĩ, rất có khả năng là do trong trường học của con trai đều không phải học sinh bình thường.

Bạn gái đương nhiệm của Nghiêm Cận tên là Tiểu Mê, thuộc Hồ tộc, chỉ với thân phận này đã không giành được thiện cảm của Tiểu Tiểu rồi. Năm đó tình địch của cô cũng là Hồ tộc, nhưng người ta là trẻ con, lại là khách con trai đưa về, nên Tiểu Tiểu vẫn tận tình tiếp đãi.

Tiểu Mê qua lại với Nghiêm Cận được hơn hai tháng rồi, nghe nói là người có thời gian qua lại với Tiểu Ma Vương dài nhất, điều này khiến Tiểu Mê rất đắc ý, ở trong trường hay đi đường cũng thấy uy phong hơn. Chuyện cô bé đến nhà họ Nghiêm làm khách lần này, có lẽ cô bé sẽ hưng phấn rất lâu, đợi khi khai giảng quay lại trường học nhất định phải khoe khoang từ tể một chút mới được.

Sau khi đến nhà Nghiêm Lạc, cuối cùng Tiểu Mê gặp được Con Rùa Nhỏ mà hằng ngày Nghiêm Cận đều nhắc đến, đây là vật cưng trong truyền thuyết của Tiểu Ma Vương. Tiểu Mê nghe thấy cô bé gọi Nghiêm Cận là “anh trai”, lại gọi Tiểu Tiểu là “mẹ”, vậy chắc là em gái thân thích gì đó. Cô bé vốn dĩ còn cho rằng Con Rùa Nhỏ này thuộc cùng một loại hình giống như Tiểu Ma Vương, nào biết được hóa ra lại là bé gái giống như búp bê trầm tính thế này, xem ra rất ngoan ngoãn, đối với mình cũng rất lễ phép, Tiểu Mê yên tâm rồi, em gái này chắc không khó lấy lòng.

Nhưng cô bé đi vào phòng chưa đầy hai phút, liền lấy lòng nhắm chỗ, trước tiên là cô bé ngọt ngào gọi Con Rùa Nhỏ, lập tức nhận được một cái lườm của Tiểu Ma Vương: “Từ đó là để anh gọi, người khác đều gọi em ấy là Mai Khôi”. Được, xưng hô thôi mà, chuyện nhỏ, Tiểu Mê rất độ lượng đối sang gọi là Mai Khôi, không để tâm đến điều này.

Sau đó trong lúc chờ ăn cơm, Tiểu Ma Vương muốn chơi game, còn kéo Con Rùa Nhỏ và Tiểu Mê đối chiến. Tiểu Mê cũng là cao thủ chơi game, nghe thấy được chơi cũng vui vẻ, nhưng không ngờ rằng Nghiêm Cận vừa đặt mông ngồi xuống phía sau Mai Khôi, làm chỉ huy sư cho cô bé, Tiểu Mê có chút thất vọng, tại sao vậy? Bạn trai bạn gái chẳng phải là nên hợp thành một tổ cùng nhau đánh địch hay sao? Cô bé cũng không nghĩ nhiều nữa, cứ chơi trước rồi hẵng nói. Mai Khôi phản ứng tương đối chậm, loại trò chơi đối chiến này từ trước đến nay luôn chỉ có nước thua. Ba hiệp liên tiếp, Tiểu Mê

ngắm ngằm đắc ý, vui mừng nhìn Nghiêm Cận cốc vào đầu Mai Khôi giáo huấn. Nghiêm Cận lâu bầu nói Mai Khôi: “Em chính là đồ ngốc, em thua nhiều đề anh mất mặt à”.

“Em xin lỗi mà, em đi giúp mẹ Tiểu Tiểu, anh trai, anh chơi cùng chị Tiểu Mê đi”. Mai Khôi thật lòng nhường vị trí chơi, hoạt động giải trí kiểu này thật sự không thích hợp với cô bé. Nhưng Nghiêm Cận nhìn theo bóng dáng chạy vào trong bếp của cô bé, thì không vui vẻ nữa, trách mắng Tiểu Mê: “Con Rùa Nhỏ phản ứng chậm, em không thể nhường em ấy một chút à. Em cứ thắng mãi, có ý gì chứ?”. Vẫn luôn có tính khí ma vương, cậu trung ra sắc mặt và ngữ khí rất nặng nề, Tiểu Mê nghe thấy trong lòng vô cùng không thoải mái. Em gái anh thua chạy mất vì sao lại giận dữ với em chứ? Nhưng lời này cô bé không dám nói. Thế là, trò chơi kết thúc trong không khí không vui vẻ.

Đến lúc ăn trưa, Nghiêm Lạc đã về nhà, năm người ngồi trên chiếc bàn vuông dài, phụ huynh Nghiêm Lạc ngồi đầu bàn, vậy nên Tiểu Tiểu và Mai Khôi ngồi một bên, Nghiêm Cận với Tiểu Mê ngồi một bên mới đúng. Thế nhưng Nghiêm Cận lại không làm vậy: “Mẹ, mẹ cướp chỗ ngồi của con”. Bình thường đều là cậu với Con Rùa Nhỏ ngồi một bên. Nghiêm Lạc lườm con trai một cái: “Ăn cơm thôi, ồn ào cái gì, đừng để bạn học con nhìn thấy mà chê cười”.

Tiểu Mê ngoan ngoãn cười, phóng khoáng nói: “Không sao ạ, cháu ở nhà cũng thích làm nũng”. Nghiêm Cận lườm một cái, biểu cảm có mấy phần giống bố cậu: “Nam tử hán đại trượng phu, ai làm nũng chứ”.

Cậu không tình nguyện ngồi xuống đối diện với Con Rùa Nhỏ, nhìn đáng vẻ Con Rùa Nhỏ che miệng lên vui vẻ, trong lòng thật sự không vui. Cậu bị bỏ mặc, bị bạn gái cười, em ấy còn vui vẻ?

Chưa ăn được mấy miếng, cậu liền tái phát bệnh: “Con Rùa Nhỏ, anh muốn ăn thịt bò”. Giơ bát ra, cậu chờ đợi người ta gấp đồ cho. Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn con trai một cái, nhanh như bay gấp một gấp thịt bò xào ớt cho cậu. Nghiêm Cận rất thất vọng, bủn xỉn, lườm Mai Khôi một cái, Mai Khôi cũng gấp cho cậu một gấp, cậu mới thu chiếc bát về.

Sau khi ăn được hai miếng nữa: “Con Rùa Nhỏ, anh muốn ăn đùi gà”. Rõ ràng đĩa gà cách cậu tương đối gần, cậu kêu la sai khiến nổi gì chứ? Lần này đến Nghiêm Lạc cũng không kim được ngược mắt lên nhìn con trai một cái. Tiểu Mê động tác rất nhanh, vội vàng gấp đùi gà đặt vào bát của Tiểu Ma Vương, còn tặng thêm một nụ cười ngọt ngào. Tiểu Tiểu đã quen với tính cách đại lão gia thích sai khiến Mai Khôi của con trai, bèn gấp thức ăn cho Mai Khôi, bảo Mai Khôi đừng để ý đến cậu.

Nghiêm Cận há miệng gặm đùi gà, cảm thấy chẳng thơm chút nào. Con Rùa Nhỏ này, trước đây cậu bảo gấp món gì là gấp món đó cho cậu, sao hôm nay lại lạnh nhạt với cậu? Cuối cùng cậu không nhịn được, nói với Mai Khôi ở trong đầu: “Con Rùa Nhỏ, biểu hiện của em hôm nay vô cùng không tốt, anh phải trừ điểm em!”.

Trừ điểm? Là điểm số gì? Mai Khôi hoàn toàn không biết. Cô ngược mắt nhìn Nghiêm Cận, dùng tin tức ý niệm nghiêm túc hỏi cậu: “Anh có chuyện gì vậy?”.

Chuyện gì? Cô bé còn hỏi cậu chuyện gì? Thế là cục diện của bữa cơm này kết thúc không vui vẻ trong tình huống Nghiêm Cận kỳ lạ chẳng hiểu làm sao và hết cơm xong liền vung bát rồi đi. Cậu nhận xét “Thằng con trai chết tiết vui buồn thất thường” của Nghiêm Lạc, khiến Tiểu Mê đồng cảm sâu sắc. Thật là không đến nhà cậu thì không biết, hóa ra tính khí của Tiểu Ma Vương lại cổ quái như vậy.

Kế hoạch chơi ở nhà họ Nghiêm một ngày ban đầu của Tiểu Mê bị ép rút ngắn xuống còn nửa ngày. Bởi vì sự giận dữ của Nghiêm Cận, sau bữa trưa cô bé liền được Nghiêm Lạc tiện đường đi làm đưa luôn về. Nghiêm Cận nhốt mình trong phòng tức giận buồn bã, nhưng Mai Khôi lại không đến dỗ dành. Cậu cứ đợi rồi lại đợi, cuối cùng hết kiên nhẫn, chạy ra ngoài nhìn, Con Rùa Nhỏ đang nói cười cùng rửa bát với Tiểu Tiểu. Nghiêm Cận giận rồi, rõ ràng là cậu xếp vị trí thứ nhất, cậu không vui vẻ, cô bé lại không lo lắng?

Cậu giậm chân một cái, kêu la: “Con Rùa Nhỏ, anh muốn ăn hoa quả”, nói xong liền chạy về phòng, ôm đồng hồ hẹn giờ, nhìn chăm chăm vào kim chỉ thời gian.

Mất nhìn thấy kim phút đi hết một khoảng, năm phút trôi qua, nhưng Con Rùa Nhỏ vẫn không đến hầu hạ, Tiểu Ma Vương lại không nhẫn nại được nữa, vội ném đồng hồ hẹn giờ đi, chuẩn bị xông ra ngoài gọi thêm mấy tiếng nữa, thì nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Nghiêm Cận co chân ngồi lên giường giả vờ tâm trạng nặng nề.

Người mở cửa thờ đầu vào quả nhiên là Mai Khôi. Cô bé ôm chiếc đĩa đứng bên ngoài nhìn nhìn, rồi đi vào trong: “Anh, ăn dưa hấu”.

Nhìn đáng vẻ như rất có thành ý của cô bé, Nghiêm Cận chẳng biết xấu hổ há miệng ra đợi người bón. Mai Khôi rất phối hợp xiên một miếng dưa cho vào miệng cậu. Tiểu Ma Vương trong chốc lát lại vui vẻ, cậu khai ân vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, há miệng ra đợi người ta bón cho miếng thứ hai. Đợi cậu nuốt được năm miếng dưa hấu xong, mới hoàng ân mệnh mang nói: “Anh tha thứ cho em rồi”.

Mai Khôi rất rộng rãi trả lời một câu: “Vâng”, cũng không hỏi xem là tha thứ điều gì? Nghiêm Cận cũng theo thói quen không giải thích, tha thứ cho sự vô nguyên tắc thiếu quan tâm của em, khôi phục lại tâm trạng. Cùng Con Rùa Nhỏ anh một miếng em một miếng, ăn hết bay cả đĩa dưa hấu.

“Vừa rồi em và mẹ nói chuyện gì vậy?”. Ăn no uống say, khi tám chuyện lòng hiếu kỳ của cậu lại nổi lên.

“Mẹ Tiểu Tiểu bảo em không được học anh, sớm như thế này đã có bạn gái. Mẹ nói con gái đợi mười tám tuổi rồi, lên đại học thì mới được”.

“Lên đại học? Em mới học lớp ba, bây giờ mẹ đã nói với em không phải quá sớm sao?”

“Vâng, mẹ cũng nói bây giờ nói là sớm, nhưng mà sợ em bị anh dạy hư, cho nên phải nói trước một chút”.

“Xì.” Nghiêm Căn nằm ra giường: “Mẹ gì vậy, chỉ biết nói xấu anh, anh nào có dạy hư em. Anh cũng là vì tốt cho em mà, em nghĩ xem, anh rèn luyện trên tình trường trước, đợi đến lúc em đến tuổi có bạn trai, anh có kinh nghiệm phong phú như vậy, thì có thể giúp em kiểm tra cẩn thận. Đến khi đó, anh giới thiệu bạn trai cho em, em đừng tự tìm đó”.

Mai Khôi lại nghiêm túc lắc đầu: “Em không tìm bạn trai, em muốn tìm mẹ”.

Nghiêm Căn đuổi tay ra kéo cô bé vào lòng, vỗ lên lưng cô bé, an ủi: “Con Rùa Nhỏ, em tìm thấy mẹ rồi thì muốn làm gì?”.

“Em cũng không biết, em muốn hỏi bà xem, em có năng lực này, em nên làm thế nào?”.

Nghiêm Căn đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng: “Con Rùa Nhỏ, lần này chúng ta đi du lịch, nếu như tìm thấy mẹ em, em không được đi cùng bà ấy đó, nếu như em rời bỏ anh như thế, cả đời này anh sẽ giận em”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Về vấn đề sắp xếp chuyến du lịch, Tiểu Tiểu đưa hai đứa trẻ ngồi tàu hỏa đi trước, hai ngày sau Nghiêm Lạc tự lái xe đuổi theo, mọi người gặp nhau ở trấn S, cuối cùng của lộ trình là cả nhà cùng nhau lái xe quay về.

Trấn S không đến nỗi xa lắm, đi tàu hỏa khoảng gần sáu tiếng là đến nơi. Mai Khôi và Nghiêm Căn đều chưa từng ngồi tàu hỏa, cả đoạn đường hưng phấn bỏ lên bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy phong cảnh đẹp, hai đứa trẻ còn chỉ trỏ rì rầm một lát. Tiểu Tiểu mỉm cười ngồi bên cạnh, bọn họ đi khoang giường mềm, chỉ có ba mẹ con, cho nên cô cũng rất yên tâm. Sau khi dặn dò bọn trẻ không được chạy ra khỏi khoang, cô bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngủ được một giấc tỉnh dậy, cô phát hiện chẳng mấy chốc là đến ga, lại nhìn Mai Khôi cuối cùng cũng đã mệt, gối lên chân Nghiêm Căn ngủ rất say. Nghiêm Căn làm thế tay ra hiệu cho Tiểu Tiểu im lặng, giọng khe khẽ nói: “Mẹ, Con Rùa Nhỏ vừa mới ngủ, mẹ đừng làm ồn để em ấy ngủ thêm”.

Tiểu Tiểu tắt nụ cười, nuôi con trai thật là phí công. Trước đó ông Nghiêm nhà cô còn nói, tiểu quý tử này chưa hiểu rõ đã học người ta già bộ làm cao thủ tình trường yêu đương lãng nhãng, đợi sau này Mai Khôi ghét bỏ nó, nó mới biết thế nào là lợi hại. Tiểu Tiểu thấy không tán đồng lắm, cảm thấy Tiểu Ma Vương nhà mình với Mai Khôi hình như không cân xứng, còn sợ sau này Nghiêm Căn tìm một cô con dâu ghê gớm, ức hiếp Mai Khôi thì phải làm sao.

Lúc đó cô còn nghĩ, sau này cô phải giúp Mai Khôi tìm một người chồng tốt, không thể để cô bé chịu thiệt thòi, nhưng Boss nói như thế này, Tiểu Tiểu đã chịu ảnh hưởng, nhìn kiểu gì cũng thấy đứa con trai hồ đồ của cô có lẽ thực sự có xu thế tình cảm như vậy, cho nên cô phải vội vàng tiêm một mũi dự phòng cho Mai Khôi, yêu sớm là không được, chuyện yêu đương đều phải báo cáo với người lớn.

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, với loại cá tính thói hư đốn chẳng nề nang gì của Tiểu Ma Vương nhà cô đây, nổi điên lên rồi thì Mai Khôi chắc chắn không phải là đối thủ, cho nên cô phải làm tốt công tác giáo dục tư tưởng trước cho Mai Khôi, đừng để đến lúc đó lại bị cậu làm tổn thương. Còn về cậu con trai ngốc này nhà cô, nhất định phải giáo dục trọng điểm, dần dần cảm hóa, phải quản lý nghiêm khắc lời nói và hành động của cậu, không thể để cậu thực sự vượt quá quy định. Nếu như đến khi đó cậu vẫn muốn thực hiện giấc mộng cao thủ tình trường của mình, vậy cô nhất định sẽ sắp xếp Mai Khôi ở chỗ khác.

Tiểu Ma Vương đương nhiên không biết bản thân mình bị mẹ tính toán, nghe thấy loa phát thanh của tàu thông báo đến trấn S rồi, cậu lay tỉnh và đỡ Mai Khôi dậy, nhìn dáng vẻ dụi mắt mơ mơ màng màng của cô bé thật là đáng yêu, không kìm được hôn lên gò má ngủ đến mức hồng hào của cô bé. Tiểu Tiểu nhìn thấy, mặt sầm xuống: “Nghiêm Căn, các con lớn rồi, con không thể lúc nào cũng chơi trò hôn hít với các bạn gái giống như lúc còn nhỏ, biết chưa?”. Nhìn con trai bĩu môi khuôn mặt không vui, cô càng nói rõ ràng hơn: “Không được hôn Mai Khôi, biết chưa?”.

Nghiêm Căn lại không hài lòng, dưới cái lườm của mẹ cũng chỉ đành đáp một tiếng “vâng”, biểu thị mình nghe thấy rồi. Tiểu Tiểu cảm va ly hành lý, dắt tay Mai Khôi xuống xe trước, đi thẳng ra khỏi ga. Nghiêm Căn mặt lạnh lùng đi phía sau, nghe thấy mẹ lại nói với Con Rùa Nhỏ: “Sau này không được cho anh hôn con nữa, các con đều lớn rồi...”.

Nghiêm Căn tức giận, mẹ quá xấu, cậu với Con Rùa Nhỏ như thế này gọi là tương thân tương ái tình cảm tốt đẹp, hai đứa là tổ hợp đệ nhất thiên hạ, bà lại muốn chia rẽ bọn chúng, còn dạy Con Rùa Nhỏ không để ý đến cậu. Tâm lý phản nghịch của Tiểu Ma Vương phát tác, cậu xông lên, một tay ôm lấy Mai Khôi, hôn chụt một cái rất kêu lên mặt cô bé, gây án xong lập tức chuẩn đi.

Tiểu Tiểu tức giận quát: “Nghiêm Căn!”.

Mai Khôi thấy Tiểu Tiểu không vui, trách cứ nhìn Nghiêm Căn một cái, lại quay sang Tiểu Tiểu, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Mẹ Tiểu Tiểu, con có cần phải tức giận cùng không?”.

“Em dám tức giận!” Tiểu Ma Vương vừa nghe thấy cũng sốt ruột, Con Rùa Nhỏ quả nhiên nhất gan như thỏ đế, mới bị khiêu khích mấy câu liền hạ giáo

với kẻ địch, lẽ nào sau này thật sự không cho hôn? Còn muốn tức giận với cậu, vậy sao mà được? Cậu lớn tiếng gọi: “Con Rùa Nhỏ, em dám giận anh thử xem!”. Tiểu Ma Vương lúc này tức giận, hung hăng lao đến, dùng lực ôm lấy Mai Khôi rồi hôn mạnh lên gò má cô bé một cái nữa, còn huỳnh hoang nói: “Anh cứ hôn, cứ hôn, em tức giận thử xem”.

“Nghiêm Cẩn!” Tiểu Tiểu thật sự tức giận, tiểu từ thối này, chẳng ra làm sao cả. Cô thả va ly hành lý xuống, ôm lấy Mai Khôi đang bị Tiểu Ma Vương dọa cho ngẩn người ra vào lòng, mắng Nghiêm Cẩn: “Con còn làm bữa tiếp thì quay về nhà đi, mẹ không quản nổi con nữa rồi”. Cô cúi đầu nhìn Mai Khôi, xoa đầu cô bé: “Mai Khôi đừng sợ”. Cậu con trai này từ trước đến nay chưa từng giận dữ mạnh như thế trước mặt cô, hung dữ giống như một tiểu quái thú, chẳng trách khiến Mai Khôi sợ.

Nghiêm Cẩn nhìn Mai Khôi rúc vào lòng Tiểu Tiểu, lại không nói giúp cậu, đáng về còn chịu nỗi kinh sợ, lừa giận dùng dùng bốc lên trong người cậu, cậu với cô bé mới là một nhóm, bây giờ cô bé lại đầu hàng chạy vào doanh trại địch quy thuận mẹ rồi, cậu tức giận, vô cùng tức giận. Tiểu Ma Vương quay đầu đi rất có khí thế: “Mọi người đều ức hiếp con, con muốn bỏ nhà đi”.

Động tác của cậu rất nhanh, thoát cái chen vào đám người, trong tai nghe thấy Mai Khôi lo lắng gọi đằng sau: “Anh...”. Cậu cũng không buồn để ý, rất nhanh chóng mất dạng trong đám người chẳng thấy bóng dáng đâu.

Nghiêm Cẩn trốn phía sau cột trụ lớn lén lút nhìn, thấy Mai Khôi ở phía sau muốn đuổi theo cậu, nhưng không tìm thấy bóng dáng của cậu, cô bé lo lắng quay đầu nhìn xung quanh, còn bị người ta đụng phải, ngã ngồi trên mặt đất.

Mai Khôi lớn tiếng gọi “Anh trai...”, cuối cùng lo đến mức bật khóc. Trong lòng Nghiêm Cẩn dương dương tự đắc, ai bảo em nghe lời mẹ không cho anh hôn, ai bảo em dám tức giận với anh, hừ, anh Nghiêm Cẩn của em đây cũng giận dữ rồi đó.

Tiểu Tiểu vội vàng đi đến ôm Mai Khôi lên, lau nước mắt cho cô bé, cũng nhìn xung quanh, cô biết bản lĩnh của con trai nhà mình, chẳng phải là sợ đứa trẻ này bị lừa hay bị thương, mà chỉ sợ tính cách hung dữ đó của cậu lại gây ra họa gì.

Suy nghĩ của Mai Khôi thì không giống vậy, cô bé hoảng đến mức nước mắt không kìm được nữa, chỉ một lát đã đỏ như mắt thỏ. Cuối cùng không có cách nào, gắng sức gọi Tiểu Ma Vương ở trong đầu, cô bé nỗ lực tập trung tinh thần, tìm kiếm tin tức ý niệm của Nghiêm Cẩn trong hoàn cảnh ga tàu nhiều tạp âm này. Nghiêm Cẩn trốn, nghe thấy cô bé hô gọi cũng không để ý, nhưng chẳng mấy chốc suy nghĩ của cậu bị tìm thấy.

“Anh trai, anh đừng tức giận, không phải em cùng một nhóm với mẹ Tiểu Tiểu, anh đừng trốn đi làm em sợ.” Mai Khôi vừa nói trong đầu, vừa nhìn về hướng Nghiêm Cẩn, cô bé có thể tìm ra những thứ cậu nhìn thấy từ trong đầu cậu, từ đó rất dễ dàng để tìm thấy vị trí chỗ đó.

Nghiêm Cẩn rút lại phía sau chiếc cột: “Con Rùa Nhỏ, em đã đồng ý với anh cái gì? Đã nói rồi, nếu như anh không đồng ý, em sẽ không lén nghe suy nghĩ trong đầu anh, em nói không giữ lời”.

Đã xác định được phương hướng, Mai Khôi muốn đến đó tìm Nghiêm Cẩn, vừa mới bước thì bị Tiểu Ma Vương quát: “Không được đến đây, không được nghe lén, quá nham hiểm, không công bằng. Thật là đáng ghét”.

Hai từ “nham hiểm” và “đáng ghét” vừa nói ra, Mai Khôi dừng lại, đứng cứng đờ tại đó, lời của mẹ lại vang lên trong đầu: “Mai Khôi, con phải nghe lời, bất luận như thế nào, chuyện con có thể biết mọi người nghĩ gì, nhất định không thể bảo cho người khác. Nếu không, sẽ chẳng ai thích con, con sẽ không có bạn, sẽ bị người ta ghét. Bí mật này, con nhất định phải cất kỹ”.

Nghiêm Cẩn đợi một lát, không nghe thấy Mai Khôi nói gì nữa, vì sao em ấy không sốt ruột chứ? Cậu thò đầu ra nhìn, lại thấy Mai Khôi ngồi xỏm trên mặt đất ôm đầu gối khóc, Tiểu Tiểu ở bên cạnh không biết nói gì nữa. Qua một lúc lâu sau, cuối cùng Mai Khôi cũng được kéo lên, cô bé lại không nhìn về hướng Nghiêm Cẩn trốn nữa, chỉ cúi đầu dờ dẩn mất hồn. Tiểu Tiểu dắt tay cô bé, kéo va ly hành lý, đáng về dự định rời khỏi đó. Tiểu Ma Vương vừa nhìn thấy liền sốt ruột, ý, lẽ nào thật sự không dự định tìm cậu nữa?

Mất nhìn thấy Tiểu Tiểu và Mai Khôi càng đi càng xa, Nghiêm Cẩn chạy ra ngoài nhanh như một làn khói, bám theo sau bọn họ. Tiểu Tiểu nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, nhìn thấy cậu rồi, nhưng không gọi, chỉ mím chặt môi, cũng không dừng bước chân lại đợi cậu, Mai Khôi vẫn cứ cúi đầu, hoàn toàn không để ý đến chuyện xung quanh. Tiểu Tiểu đi đến bên đường, vẫy tay gọi taxi, cửa mở ra, Mai Khôi lên xe, Nghiêm Cẩn lao đến như mũi tên, cùng cô bé chen vào ghế sau, Tiểu Tiểu đặt xong hành lý, ngồi lên ghế trước, coi con trai nhà mình giống như người vô hình vậy, giả vờ không nhìn thấy.

Mai Khôi vẫn cứ cúi đầu, không nhìn Nghiêm Cẩn, Tiểu Ma Vương cũng ngang ngạnh, khoanh tay trước ngực ngẩng đầu không nói chuyện. Cả đoạn đường ngoại trừ Tiểu Tiểu nói địa chỉ và tên khách sạn với tài xế ra, thì không ai nói gì nữa.

Đến khách sạn, sắp xếp xong chỗ ở, Tiểu Tiểu đưa bọn trẻ đến nhà hàng ăn cơm. Nghiêm Cẩn tuy không lên tiếng, nhưng cả đoạn đường giống như con sâu sau mông bám theo rất sát. Lúc Tiểu Tiểu gọi đồ ăn, Nghiêm Cẩn cuối cùng không nhịn được phát biểu ý kiến: “Mẹ, con muốn ăn gà luộc chặt miếng”. Đáng tiếc không ai để ý đến cậu, Tiểu Tiểu hỏi Mai Khôi xem vịt hoa quế có được không, Mai Khôi gật đầu, Tiểu Tiểu lại gọi mấy món rau, xong bắt đầu giúp Mai Khôi bày dụng cụ ăn, Nghiêm Cẩn trơ ra đợi, nhưng cuối cùng vẫn phải tự động tay làm.

Tiểu Ma Vương luôn nhiều lời, mấy phút không nói chuyện đã thấy khó chịu, bây giờ qua lâu như vậy rồi, nhưng không ai nói chuyện với cậu, cậu làm sao kìm nén được, bắt đầu cố tìm chuyện để nói: “Mẹ, lát nữa buổi tối đi dạo phố không?”.

“Không đi, có người bỏ nhà ra đi, mẹ vẫn đang tức giận.” Tiểu Tiểu không mềm không cứng đáp trả cậu, Nghiêm Cẩn thấy buồn chán, bắt đầu nghịch đôi đũa.

Qua một lát cậu lại nói: “Con Rùa Nhỏ, chiếc kẹp tóc hoa này không đẹp bằng hình thỏ, lần sau em dùng hình thỏ con đó nhé”.

Lần này trực tiếp lạnh lẽo, không ai trả lời cậu, Tiểu Ma Vương buồn bã, làm sao vậy, cậu bỏ nhà ra đi mới không đầy hai mươi mét, Con Rùa Nhỏ năm đó dù gì cũng đi qua hai mươi kilomet, nhưng cô bé bỏ nhà ra đi thì khiến người ta đau lòng, đến lượt cậu tại sao chỉ khiến người ta tức giận như thế này?

Nghiêm Căn buồn bã ăn xong cơm, quay về phòng xem tivi một lúc lâu, mới nghe thấy phòng bên Tiểu Tiểu đưa Mai Khôi đi dạo phố, quả nhiên không đưa cậu theo, cậu càng buồn rầu, tắm rửa rồi đi ngủ. Ngủ được một giấc dậy, xem đồng hồ đã hơn mười hai giờ đêm, cậu cảm thấy bụng lại đói, liền thay quần áo, muốn đi tìm đồ ăn, vừa mở cửa ra lại thấy Mai Khôi lén lút xuống lầu.

Các tế bào trong toàn thân Nghiêm Căn trở nên hưng phấn, Con Rùa Nhỏ em được lắm, nhân lúc mẹ ngủ muốn làm chuyện xấu gì, cậu bèn im lặng bám theo. Cậu nhìn Mai Khôi đi một mạch ra khỏi khách sạn, đến con đường lớn tối om om, đứng lại một lát, hình như có vẻ hơi sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn cất bước rời đi, vào trong bóng tối.

Nghiêm Căn cau mày, lo lắng, bám theo nhanh như bay, đang muốn cất tiếng gọi cô bé lại, thì thấy cô bé đột nhiên quay người trốn vào trong một con ngõ nhỏ, Nghiêm Căn cũng lướt vào trong, dựa vào bên tường theo cô bé. Mai Khôi nhìn thấy cậu mặt lộ vẻ kinh ngạc, Tiểu Ma Vương không biết xấu hổ cười cười với cô bé, vừa muốn nói chuyện, lại bị cô bé kéo tay “suyt” một tiếng.

Lúc này từ đầu đường có mấy người đàn ông uống say đi vào, vừa đi vừa mắng mắng chửi chửi nói những lời hạ lưu, rất nhanh chóng đi qua. Nghiêm Căn lúc này mới hiểu rõ, hóa ra Con Rùa Nhỏ dò tìm được mấy người này sẽ đi qua, nên mới trốn đi. Cậu cười xoa đầu Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, em thật lợi hại”.

Mai Khôi hơi rụt lại, cắn môi không nói. Nghiêm Căn lại không vui: “Em làm sao vậy, đã qua lâu như thế rồi, vẫn không để ý đến anh à? Không để ý đến anh nữa, anh thật sự tức giận đó”.

Mai Khôi cúi đầu, vẫn không nói gì, thoát cái Nghiêm Căn cù vào nách cô bé: “Dám không để ý đến anh, anh cù chết em”.

Mai Khôi không nhịn được cười ha ha, rụt người xuống dưới, Nghiêm Căn cũng ngồi xổm xuống theo, cộc đầu vào cô bé một cái: “Có để ý đến anh không?”.

Mai Khôi nhỏ tiếng âm ức: “Là anh nói ghét em, em không dám để ý đến anh”.

“Đáng ghét, khi nào anh...”, Nghiêm Căn đang định lớn tiếng kháng nghị, đột nhiên nhớ ra, “Ý, anh không phải nghĩ như vậy đâu, anh sốt ruột quá liền nói bừa, thật đó, anh không có nghĩ như vậy”. Cậu dùng trán chạm vào trán của Mai Khôi: “Em nghe xem, em cứ nghe là sẽ biết, lời nói thật lòng của anh là gì, mau nghe”.

Trán chạm vào nhau là phương thức tiếp nhận tâm ngữ tốt nhất của Mai Khôi. Khi còn nhỏ năng lực không mạnh, cô bé sẽ dùng phương thức này để xác định suy nghĩ của đối phương. Biết được điều này, bây giờ vì thể hiện sự trong sạch của mình, Nghiêm Căn vội vàng dùng chiêu ấy.

Hai đứa trẻ ngồi xổm trong con ngõ nhỏ tối om om, trán chạm vào nhau, Mai Khôi đột nhiên cười, Nghiêm Căn thờ phào một cái, biết được cô bé hiểu rồi, nhưng Mai Khôi vừa cất lời lại nói: “Anh mắng em nhỏ mọn, anh mới là đồ nhỏ mọn đó”.

“Vậy chúng ta đều là đồ nhỏ mọn được chưa, như thế này mới có thể là tổ hợp đệ nhất thiên hạ.” Nghiêm Căn kéo cô bé lên, vuốt lại tóc cho cô bé: “Vậy chúng ta coi như làm hòa rồi, em không thể lại quy thuận quân địch, anh cũng không nói bừa tức giận với em nữa”.

Mai Khôi mất đi rồi lại tìm về được một người anh trai có thể chia sẻ bí mật, cười rất rạng rỡ, gật đầu thật mạnh. Nghiêm Căn lại hỏi: “Muộn thế này rồi, em muốn đi đâu?”.

“Hôm nay em tìm kiếm được một chút suy nghĩ của mọi người ở trên đường, tìm thấy một chỗ là nơi mẹ em từng ở, ở đó có một bà lão trong đầu có hình dáng của mẹ. Nhưng xe thoát cái đã đi qua, em muốn quay lại đó xem xem, bây giờ mọi người đều ngủ rồi, những ý thức em có thể nhìn thấy sẽ rất rõ ràng.”

“Xe lái qua? Chiếc xe taxi hôm nay phải không? Xa như vậy, em đi thế nào?”

“Thì cứ đi bộ thôi, em muốn tìm thấy mẹ, em không sợ xa.”

Nghiêm Căn ngẫm nghĩ, ngồi xổm xuống trước mặt cô bé: “Vậy được thôi, để Thiên Lý Thần Câu[1] anh đây đưa em đi một chuyến”. Cậu cố ý học theo ngữ khí phối âm trong phim hoạt hình, đùa cho Mai Khôi cười. Cô bé không do dự, nhào lên lưng Nghiêm Căn, ôm lấy cổ cậu.

[1] Thiên lý: Nghìn dặm; Thần câu: Ngựa khỏe, ngựa tốt.

Nghiêm Căn ôm hai chân cô bé, đứng lên: “Xuất phát thôi”.

Mai Khôi vui vẻ cười híp mắt, khẽ hô một tiếng: “Đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nghiêm Cần cười hi hi, dùng lưng huých huých Mai Khôi: “Đi thôi!”. Cậu vừa nhún hai chân, nhảy lên tường đá trên phố, mượn lực đẩy, lại nhảy lên đỉnh của một tòa nhà thấp tầng bên cạnh. Mai Khôi cảm thấy mình giống như siêu nhân bay lên giữa không trung vậy, kinh ngạc kêu “oa” một tiếng, vừa sợ hãi vừa hưng phấn, vừa không kim được cúi đầu xuống nhìn, lại vừa sợ đến mức ôm thật chặt lấy Nghiêm Cần.

Trong lòng Tiểu Ma Vương dương dương tự đắc, càng gắng sức hơn, nhảy lên trên nóc nhà nhanh như bay, trần nhà này nhà cao không nhiều, kiến trúc thấp hai ba tầng vừa khéo để Tiểu Ma Vương phát huy, vừa có thể khiến Con Rùa Nhỏ vui vẻ, vừa không khiến cô bé sợ vỡ gan. Quả nhiên Mai Khôi cả đoạn đường bay rất vui vẻ, không ngừng cười thích thú.

Chẳng mấy chốc đã đến địa điểm Mai Khôi nói, đó là một nhà trọ nhỏ, tòa nhà cũ kỹ ba tầng, bên trên treo biển quảng cáo, viết hai chữ nhà trọ. Nghiêm Cần công Mai Khôi dừng lại trên nóc ngôi nhà bên cạnh nhà trọ, hơi nheo mắt lại cẩn thận đánh giá xung quanh, nhìn thấy một camera mini ở hiên nhà bên đường đối diện với nhà trọ.

Nghiêm Cần hỏi Mai Khôi: “Em muốn nhìn bên trong, hay là đến bên dưới kia?”. Mai Khôi ngẫm nghĩ: “Vẫn là ở dưới sẽ thấy rõ ràng hơn một chút”.

Nghiêm Cần nhìn chăm chú và phương vị của camera, rất nhanh chóng camera nổ “bụp” một tiếng bốc khói trắng, hỏng luôn. Nghiêm Cần xác nhận xung quanh không còn thiết bị theo dõi nào nữa, liền công cô bé nhảy đến trước cửa nhà trọ. Lúc này trên đường không có người qua lại, yên ắng tĩnh mịch, Nghiêm Cần bảo vệ Mai Khôi, nhìn đáng vẻ trầm lắng tập trung tinh thần của cô bé.

“Em tìm thấy bà ấy rồi.” Mai Khôi đột nhiên nhỏ tiếng nói, Nghiêm Cần gật gật đầu, Mai Khôi lại nói, mọi người ở gần đây, chỉ mỗi trong đầu bà ấy mới có hình dáng của mẹ em, bà ấy nhận ra mẹ em”.

“Vậy trong ý thức của bà ấy, mẹ em đang làm gì?”

“Không làm gì cả, chỉ là những hình ảnh rất rời rạc, nhìn không ra.” Mai Khôi đang trả lời, đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn Nghiêm Cần một cái: “Vi sao không nhìn thấy nữa rồi?”.

“Cái gì?” Nghiêm Cần sững lại, lòng biết có chuyện lạ. Cậu ôm Mai Khôi lướt sang bên cạnh, trốn vào sau tường bên cạnh nhà trọ, qua một lúc, cửa nhà trọ mở, một bà lão đi ra ngoài. Bà ấy nhìn ngó một vòng, lại nhìn đến vị trí của chiếc camera đối diện kia, sau đó nhỏ tiếng gọi: “Là ai, mau ra đây”.

Mai Khôi có chút sợ hãi, rụt lại phía sau, người này có thể phát giác được cô bé nhìn lén, đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Nghiêm Cần ôm lấy cô bé, nói với cô bé ở trong đầu: “Đừng sợ, có anh đây rồi, anh sẽ bảo vệ em”.

Hai đứa trẻ co rúm lại trong chỗ trốn, chỉ nghe thấy bà lão đó lại nói: “Là ai? Mau ra đây. Lén lút lút lút làm gì, có gan thì đến trước mặt hỏi ta”.

Mai Khôi nghe thấy lời này, lại buông Nghiêm Cần ra bước ra ngoài, Tiểu Ma Vương ở phía sau tóm cô bé nhưng không trúng, chỉ đành cùng theo ra.

Bà lão nghe thấy động tĩnh, vội quay đầu nhìn sang hướng có người, không ngờ rằng lại nhìn thấy một đứa bé gái, tóc mái bằng, mái tóc để xõa, còn có cặp mắt rất to. Bà lão sững lại trong thoáng chốc, kinh ngạc há hốc miệng, bất giác hơi thở gấp gấp hơn. Bà đứng cứng đờ tại đó, nghe bé gái kia khẽ giọng nói: “Bà ơi, cháu muốn hỏi, bà biết mẹ cháu ở đâu không?”.

Trông mặt bà lão thoát cái đỏ lên, vội bịt miệng, giống như đang áp chế sự kích động. Qua một lát dường như sự tỉnh lại, bà vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, sau đó đuổi tay kéo Mai Khôi: “Nào, chúng ta vào nhà nói chuyện”.

Tay của bà lão bị gạt đi bởi bàn tay đang đuổi đến của một bé trai bên cạnh, Nghiêm Cần tràn đầy đáng vẻ bảo vệ: “Bà đừng chạm vào em ấy”.

Lúc này mới chú ý đến bên cạnh còn có một cậu bé, bà lão có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nói nhanh như bay: “Ở bên ngoài không an toàn, sẽ bị nhìn thấy, chúng ta vào phòng nói chuyện, ta không phải người xấu”.

Nghiêm Cần quay đầu nhìn sang Mai Khôi, Mai Khôi khẽ gật đầu với cậu, Nghiêm Cần lúc này mới đồng ý: “Được, bà đi phía trước”. Bà lão không nói gì nữa, quay người đi vào phòng, Nghiêm Cần kéo Mai Khôi đi theo phía sau, thẳng lên tầng hai.

Nghiêm Cần cẩn thận phòng bị, bước đi rất chậm, quan sát thật rõ ràng mọi thứ xung quanh. Mai Khôi cũng nói với cậu ở trong đầu: “Em không tìm thấy xung quanh có ý thức đang hoạt động, hình như đều đang ngủ”. Nghiêm Cần gật đầu, nắm chặt tay cô bé.

Bà lão dẫn hai đứa vào một căn phòng, khóa cửa lại, dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức nói với Mai Khôi: “Cháu bé, cháu không nên đến đây”.

“Bà ơi, bà quen mẹ cháu, cháu muốn tìm bà ấy.” Mai Khôi chỉ nhìn chăm chú vào bà lão, Nghiêm Cần lại rất nhanh chóng đánh giá xong cả căn phòng.

“Cháu tên Mai Khôi đúng không?” Bà lão tay run run muốn xoa đầu cô bé, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại giữa không trung, “Ta quen biết mẹ cháu, nhưng ta không biết cô ấy ở đâu. Cháu bé, nghe lời bà, đừng tìm cô ấy nữa, đừng để người ta biết cháu...”. Bà nói được một nửa thì dừng lại, nhìn Nghiêm Cần một cái, rõ ràng là đang đề phòng cậu.

Trong lòng Nghiêm Cần hơi ngạc nhiên, bà lão này lại biết tên của Con Rùa Nhỏ, còn biết cô bé là một tâm ngữ giả.

Mai Khôi nói với bà lão: “Đây là anh trai cháu, anh ấy bảo vệ cháu”.

“Bảo vệ cháu?” Cuối cùng bà lão mắt ươn ướt: “Được, được, các cháu đều là những đứa trẻ ngoan. Mai Khôi, nghe lời bà, đừng tìm mẹ cháu nữa, chuyện của cháu, đừng để bất cứ người nào biết. Cháu phải giống như người bình thường, sống một cuộc sống bình an”.

“Vì sao?” Mai Khôi rất đau lòng, vì sao mẹ nói đừng tìm bà ấy, bà lão này cũng nói đừng tìm bà ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Mẹ cháu yêu cháu, Mai Khôi, cháu nhất định phải nhớ rõ điểm này, đừng tìm cô ấy, đừng để cô ấy lo lắng, phải sống tiếp thật tốt.” Bà lão không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô bé, nhưng lời nói cứ lặp đi lặp lại cùng một ý nghĩa.

Cuối cùng Nghiêm Căn không nhịn được nữa, nói xen vào: “Bà làm thế nào trốn được sự tìm kiếm của tâm ngữ già? Bà làm sao biết được có tâm ngữ già đang ở gần đây?”.

Bà lão dừng lại, Nghiêm Căn lại ép hỏi: “Lẽ nào bà cũng là tâm ngữ già?”. Bà lão nghe thấy lời này, cẩn thận đánh giá Nghiêm Căn, nhưng Nghiêm Căn không sợ: “Bà không nghe thấy cháu, đúng không?”.

“Cháu không thuộc loài người.” Bà lão cuối cùng gián tiếp thừa nhận sự suy đoán của Nghiêm Căn. Mai Khôi kinh ngạc hít sâu một hơi, Nghiêm Căn vỗ vỗ tay cô bé an ủi, tiếp tục nói: “Bà có quan hệ gì với mẹ của Mai Khôi?”.

“Cháu bé, biết nhiều quá đối với các cháu không có gì tốt, chỗ này các cháu không tiện ở lâu, nhớ rõ lời bà, ẩn giấu bản thân mình cho tốt, giữ kín bí mật. Đừng đi tìm mẹ nữa, mẹ cháu rời xa cháu là có nỗi khổ tâm, đợi cô ấy làm xong việc rồi, cô ấy sẽ quay về tìm cháu, cháu phải làm đứa trẻ ngoan, đợi cô ấy quay lại.”

Mai Khôi mím môi, không trả lời, cô bé nhớ mẹ, cô bé có rất nhiều lời muốn nói với bà. Bà lão chuyển hướng sang Nghiêm Căn: “Máy giám sát kia là cháu làm hỏng phải không?”.

Nghiêm Căn gật đầu: “Chắc là không quay được bọn cháu”. Bà lão mỉm cười: “Làm rất tốt. Đưa cô bé đi đi, đến thế nào đi như thế, đừng có gây ra sự chú ý, đừng để người khác biết các cháu đã gặp bà”. Bà lão ngẫm nghĩ, quay sang Mai Khôi, Mai Khôi đột nhiên có cảm giác bị nghe lén, vội vàng tập trung tinh thần xây dựng rào chắn bảo vệ ý thức, cô bé nhìn sang hướng bà lão, bà lão lại cười: “Rất tốt, cháu bé, cháu quả nhiên rất có thiên phú”.

Nghiêm Căn không biết hai người này đang làm gì, đành lùi về bên cạnh Mai Khôi. Bà lão mở cửa ra, nói với hai đứa: “Mau đi đi, ở đây không an toàn, nghe lời bà, rời khỏi chỗ này, cứ coi như các cháu chưa từng đến đây, các cháu cũng chưa gặp bà, sau này cũng đừng đến nữa. Nhớ rõ, phải giữ kín bí mật, đừng để người khác biết”.

Mai Khôi thấy mình muốn khóc, chẳng dễ dàng gì mới tìm được đến, vì sao lại phải coi tất cả như chưa từng xảy ra? Nói mẹ sẽ quay lại, vậy phải đợi đến khi nào? Nghiêm Căn lại biết bà lão này vì muốn tốt cho hai đứa, xem ra đằng sau chuyện này thật sự có điều gì đó, tóm lại Con Rùa Nhỏ muốn bình an, thì phải ẩn giấu bản thân cho tốt, năng lực tuyệt đối không thể lộ ra ngoài. Cậu kéo Mai Khôi, đi ra bên ngoài.

“Đợi một chút.” Chúng vừa cất bước, bà lão lại gọi. Mai Khôi vội vàng quay đầu, và nghe bà lão kia khàn giọng nói: “Mai Khôi, cho bà ôm cháu một chút được không?”.

Mai Khôi nhìn Nghiêm Căn một cái, thấy cậu gật đầu, mới dám đi đến, mặc cho bà lão ôm mình. Bà lão bộc lộ vẻ rất xúc động, Nghiêm Căn rõ ràng nhìn thấy nước mắt ứa ra trong đôi mắt bà. Bà lão ôm một lát, rồi thả tay ra, thúc giục bọn trẻ mau đi, lại dặn dò đi đường phải cẩn thận, đừng để người ta nhìn thấy.

Hai đứa trẻ đi ra khỏi nhà trọ, mất tích trong màn đêm, bà lão trốn ở sau cửa lặng lẽ nhìn theo tiễn hai đứa rời đi. Xác nhận không có người nào bám đuôi, bà quay lại phòng của mình, từ trong khe tủ quần áo cũ moi ra một bức ảnh, trên bức ảnh là cô gái trẻ xinh đẹp đang mỉm cười, tóc mái cắt bằng, mái tóc dài xõa xuống, cặp mắt to, rất có thần. Bà lão vuốt nhẹ lên bức ảnh, rơi nước mắt: “A Âm à, mẹ nhìn thấy báo bối của con rồi, con bé rất khỏe, rất xinh đẹp, giống rất giống con, con cứ yên tâm nhé. Bây giờ con đang ở đâu vậy? Có bình an không? Mẹ không đợi được con quay về rồi, bọn họ vẫn luôn theo dõi giám sát mẹ, mẹ sẽ không để bọn họ có cơ hội moi ra được bất cứ chuyện gì của báo bối nhỏ từ chỗ mẹ, con đừng lo lắng. Mẹ không ngờ rằng, mẹ lại có thể sống mà gặp được con bé một lần, mẹ mãn nguyện rồi”.

Nghiêm Căn cố Mai Khôi chạy thẳng về khách sạn, lén lút chạy về phòng cậu. Mai Khôi rất đau lòng, hai đứa trẻ nói chuyện cả đêm với nhau. Bọn chúng không biết, buổi tối hôm nay, ngôi nhà trọ nhỏ ba tầng cũ kỹ đó có một vụ cháy lớn, bởi vì tiếng kêu cứu cảnh báo rất lớn của bà lão chủ nhà trọ, toàn bộ người đang ở trọ bên trong đều chạy thoát ra ngoài, nhưng bà lão lại bị thiêu chết trong ngôi nhà.

Mới sáng sớm Tiểu Tiểu phát hiện ra không thấy Mai Khôi đâu, liền vội vàng chạy đến phòng con trai, và thấy hai đứa trẻ đầu kê đầu, tay nắm tay ngủ rất say. Nghiêm Lạc tối qua nhận được điện thoại báo cáo của bà xã đại nhân, biết con trai quậy đến tung trời, thế là cả đêm lái xe đến, sáng sớm tới nơi cũng đúng lúc nhìn thấy được tình cảnh hai đứa trẻ hòa hợp như lúc đầu thế này. Hai người nhìn nhau một cái, chỉ cảm thấy bất lực chẳng biết làm thế nào.

Trần này không lớn, nhưng địa chỉ trên chứng minh thư của mẹ Mai Khôi – Liễu Tầm Âm lại rất khó tìm, Nghiêm Lạc lái xe đưa bọn họ lòng vòng nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được đúng địa chỉ, nhìn thấy lại là căn phòng cũ bỏ hoang rõ ràng là rất lâu rồi không có người ở. Cầm chứng minh thư của Liễu Tầm Âm đi đến đồn công an kiểm tra tư liệu hộ tịch, họ lại chẳng điều tra ra được gì. Không có đăng ký thân nhân, không có ghi chép di chuyển, giống như là một con người bị bốc hơi vào không khí vậy.

Mai Khôi khó giấu được nỗi thất vọng, lời của bà lão hôm qua dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, lẽ nào cô bé thật sự không tìm thấy mẹ nữa sao? Cô bé có nên tìm mẹ nữa không đây? Suốt cả quãng đường hôm nay, cô bé cũng tìm kiếm tin tức trong đầu mọi người, nhưng chẳng có người nào biết

Liều Tầm Âm. Xem ra, bà lão đó là người duy nhất biết sự việc rồi.

Nghiêm Căn biết trong lòng Mai Khôi không vui, cả đoạn đường cậu nắm chặt tay cô bé, cổ vũ và động viên. Lúc này Nghiêm Lạc lái xe qua căn nhà trọ nhỏ đó, hai đứa trẻ bất giác hướng nhìn về phía căn nhà trọ, Mai Khôi kinh hãi kêu lên thất thanh, Tiểu Tiểu quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Là hỏa hoạn, mẹ ơi có hỏa hoạn, căn nhà đó bị thiêu đen thôi”, Nghiêm Căn vội vàng giải vây: “Con Rùa Nhỏ đừng sợ, chỉ là hỏa hoạn nhỏ thôi”.

Tiểu Tiểu nhanh chóng nắm lấy cơ hội dạy bảo bọn trẻ: “Cho nên bình thường không được nghịch lửa bừa bãi, đã biết chưa? Hỏa hoạn sẽ làm người ta bị thương”.

“Vâng, vâng, biết rồi, không nghịch lửa.” Nghiêm Căn ngoan đến mức không thể ngoan hơn, Mai Khôi quay đầu nhìn căn nhà từ từ mất hút không còn bóng dáng phía sau xe, rồi bật khóc thành tiếng, cô bé dùng ý niệm nói cho Nghiêm Căn: “Anh ơi, bà lão tôi qua chết rồi”. Cô bé khóc lớn oa oa, khiến cho hai người lớn giật thót mình, Nghiêm Căn cuống quýt ôm cô bé vào lòng lớn tiếng an ủi: “Bảo em đừng xem nhiều phim hoạt hình rồi mà, vụ hỏa hoạn này không giống như vậy đâu, không sao, không sao, trong phim hoạt hình đều là giả đó”.

“Anh ơi, có phải là tôi qua chúng ta đi tìm bà ấy, làm hại bà ấy rồi không?” Mai Khôi có ngốc hơn nữa cũng cảm thấy không thể trùng hợp như vậy được. Bà lão đó một mực nói không an toàn, bảo bọn chúng mau rời đi.

Nghiêm Căn không biết nên trả lời thế nào, chỉ ôm chặt lấy Con Rùa Nhỏ, trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định phải bảo vệ tốt cho cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chuyến du lịch ở trấn S cũng không được coi là thuận lợi, bởi Mai Khôi cứ luôn buồn bã không vui. Thế là Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu chỉ để hai đứa trẻ ở lại trấn S chơi ba ngày, đi thăm di tích trấn cổ trong núi, ngắm phong cảnh trang trại, sau đó lái xe đến hai thành phố bên cạnh chơi một vòng, cuối cùng về nhà. Chuyến đi trong vòng hai mươi ngày, Mai Khôi mới dần nở được nụ cười.

Lúc sắp hết kỳ nghỉ hè, Mai Khánh Hải đến Nghiêm gia đón Mai Khôi về, anh ta gần như đã bỏ được tâm lý buồn bã, dự định mang đến cho con gái một cuộc sống thật tốt. Triệu Huệ Trung vẫn đáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng mấy năm nay trong bụng cô ta chẳng có động tĩnh gì, lại ngại bởi áp lực của Nghiêm gia, nên cũng không gây ra chuyện gì cả.

Sau khi khai giảng, bọn trẻ quay lại trường học như bình thường. Tất Mặc Ngôn giờ cũng trở thành học sinh của trường Nhã Mã rồi, và hiển nhiên là ở cùng ký túc xá với Nghiêm Căn. Cậu nói rằng hai anh em ở cùng nhau chăm sóc cho nhau, nhưng phụ huynh của hai bên đều cho rằng, hai đứa đừng đi tòa nhà ký túc xá ra là tốt rồi. Mặc Ngôn bình thản thông dong: “Chuyện dỡ nhà đó tuyệt đối sẽ không phải là con làm”.

Nghiêm Căn nhảy lên kêu la: “Nếu như anh đây động thủ, anh đây sẽ mang họ của chú”.

Hai người làm bộ đứng bên cạnh xem náo nhiệt lập tức đều buông lời, Nghiêm Lạc nói: “Rất tốt”; Tất Mặc Kỳ bảo: “Vậy không được. Con trai, đừng lúc nào cũng chọc tức anh con, nếu anh con thật sự tức giận thì nhà chúng ta không lo liệu nổi đâu”.

Hai anh em nhìn nhau một cái, rồi mỗi người hừ một tiếng. Hai đứa nhóc này cũng chẳng biết tại sao, trời sinh đã là đối thủ. Mặc Ngôn đối với ai cũng đều hòa thuận vui vẻ, chỉ có với Nghiêm Căn là không nhận được khiêu khích, với tính cách nóng nảy của Nghiêm Căn, vậy đương nhiên là chạm vào cái sẽ nổ, hai anh em lớn bao nhiêu tuổi tức là đối đầu với nhau từng từng đấy năm, điều này thật sự khiến cho phụ huynh hai bên đau đầu.

May mà hai thằng nhóc này đều theo chủ nghĩa chết vì sĩ diện, cứ coi như có không hợp nhau hơn nữa, ở trường học trước mặt người khác vẫn giả vờ đáng vẻ đạo mạo nghiêm trang, cho nên không có họa lớn, loạn nhỏ thì không đếm xuể, cũng coi như hòa thuận làm bạn học mấy năm rồi. Ở một bên khác, Mai Khôi cũng ở trong trường học nội trú tiếp tục lên lớp, thành tích không tốt cũng chẳng xấu, ở trong trường học tuyệt nhiên không gây ra sự chú ý, cứ yên tĩnh như thế trở thành học sinh trung học cơ sở.

Lễ khai giảng năm thứ hai trung học cơ sở[1] hôm đó, theo lệ thường vẫn là anh trai Nghiêm Căn và mẹ Tiểu Tiểu của cô bé lái xe đưa cô bé đến trường học đăng ký. Nghiêm Căn giúp cô bé cầm túi hành lý nhỏ xuống xe, nhân tiện lườm cậu học sinh đang cười với Mai Khôi một cái. Mai Khôi khẽ gật đầu biểu thị ý xin lỗi với cậu bạn kia, nói với Nghiêm Căn: “Đó là bạn cùng lớp của em”.

[1] Tương đương với lớp Tám ở Việt Nam.

“Bạn cùng lớp thì sao, cười chẳng có ý tốt gì như vậy”, Nghiêm Căn rất tức giận, cảnh cáo cô bé: “Anh nói với em này, em không được có bạn trai sớm biết chưa, em ngốc nghếch, làm sao phân biệt được người tốt kẻ xấu, thích hợp hay không thích hợp, đợi em lớn rồi, anh sẽ giúp em chọn người tốt, bây giờ những đứa linh tinh vớ vẩn này, em cũng đừng để ý đến”.

“Ồ.” Mai Khôi nghe lời theo thói quen, thực ra cũng chẳng có gì phản bác, mẹ Tiểu Tiểu cũng nói muốn giúp cô bé kiểm tra, bản thân cô bé không muốn có bạn trai, nhưng bây giờ cũng chưa cần phải giải thích với bọn họ.

Nhưng Tiểu Tiểu thì không vui vẻ, quở trách con trai: “Con đi sang bên kia đi, giống con đó thay N cô bạn gái rồi, còn không biết xấu hổ nói người ta linh tinh vớ vẩn. Mai Khôi vốn dĩ đã quá hướng nội, bạn bè ít, con đừng có lúc nào cũng làm rối thêm, khiến bạn bè của em ấy càng ít đi”. Thằng con trai phá hoại này của cô, mấy năm nay, bạn gái thay hết người này đến người khác, lý do chia tay thì lần sau lý kỳ hơn lần trước, lại còn thật sự không biết xấu hổ mà đi nói người khác.

“Con làm sao mà thêm loạn chứ, đáng để kết bạn, đương nhiên là kết bạn rồi, những kẻ không có ý tốt khác để phòng chút cũng chẳng sai. Đúng không, Con Rùa Nhỏ?”.

“Vâng, anh nói đúng.” Mai Khôi rất phối hợp, Tiểu Tiểu lườm con trai một cái: “Cũng là Mai Khôi tính khí tốt, chịu đựng được cá tính xấu này của con”.

Hai mẹ con đưa Mai Khôi vào ký túc xá mới, năm học này cô bé chuyển đến tòa nhà ký túc, tòa nhà xây dựng lớn hơn, điều kiện cũng tốt hơn tòa nhà cũ trước đây. Nghiêm Căn chuyển đồ của cô bé xong, lúc sắp đi liền nhét chiếc di động vào tay cô bé: “Bây giờ quản không nghiêm nữa rồi, em có thể gọi điện thoại cho anh, số anh đã lưu lại rồi, nhất định phải gọi đó, gửi tin nhắn cũng được, phí điện thoại anh trả giúp em rồi, nếu như hôm nào quên không gửi tin tức cho anh, anh sẽ tìm em tính sổ đó”.

Mấy năm trước ở trấn nhỏ quay về, Nghiêm Căn liền bắt đầu nghiêm lệnh cấm Mai Khôi không được thường xuyên sử dụng năng lực tâm ngữ tìm cậu. Cậu lo lắng còn có người giống như bà lão kia có thể thăm dò mà biết đến năng lực của Con Rùa Nhỏ. Nếu như đối phương không có ý tốt, vậy thì thật quá gay go. Cho nên quan trọng nhất chính là phải cất giấu Con Rùa Nhỏ cho tốt, hai đứa giữ bí mật này nhiều năm như vậy, đến Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu cũng không cho biết, Mai Khôi vẫn luôn bình an vô sự, cuộc sống rất yên ổn, cậu vô cùng hài lòng với việc này.

Mai Khôi nghe lời gật đầu, cảm di động cười vô cùng vui vẻ. Nghiêm Căn cùng Tiểu Tiểu đi ra khỏi trường, chiếc xe chưa lái được bao xa, điện thoại đã vang lên, lấy ra nhìn, cậu thấy vui vẻ: “A lô, Con Rùa Nhỏ, nhanh như vậy đã nhớ anh rồi?”.

Mai Khôi ở đầu dây bên kia cười hi hi: “Là em thử xem điện thoại này dùng có tốt không”. Nghiêm Căn làm nhảm với cô bé một lúc lâu, mới quyền luyến không nỡ dập máy. Tiểu Tiểu đợi cậu cất điện thoại đi, hỏi: “Nhã Nhã kia của con là chuyện gì vậy?”.

“Bạn gái ạ, cái gì là chuyện gì?”.

Tiểu Tiểu tức giận: “Nghiêm Căn, mẹ nói với con rồi, qua lại với bạn gái không phải là trò chơi, con không được cả ngày đều lêu têu càn quấy, nói con lại không nghe. Còn nữa, quan trọng nhất là con đừng làm chuyện gì vượt quá khuôn phép, đợi con gái nhà người ta đến nhà gõ cửa, mẹ cũng thật sự kệt xác con đó”.

“Cái gì gọi là vượt quá khuôn phép ạ? Mẹ, mẹ thật súc tích, yên tâm đi, con sẽ không đâu, con mới mười lăm tuổi thôi mà, sẽ không để mẹ có cơ hội bị con gái nhà người ta đến nhà chặn cửa đâu, hơn thế nữa, trong nhà có bố rồi, ai dám to gan làm ầm lên?”, Nghiêm Căn đùa tí tởn: “Yên tâm, yên tâm, con trong sáng nhất, không làm ra chuyện gì vượt khuôn phép đâu. Mẹ lúc nào cũng làm công tác dự phòng sớm tận mấy năm, sớm quá đó”.

“Hừ!” Tiểu Tiểu chẳng giữ chút thể diện nào cho con trai: “Nhắc nhở trước mấy năm có xá gì chứ, đối với đứa trẻ như con đây thì phải đề phòng nghiêm ngặt”. Cô xoay vô lăng chuyển hướng, hỏi: “Hôm nay con về công ty hay là về trường?”. Trên thực tế Nghiêm Căn đã hoàn thành hết tất cả các chương trình học ở trường, đại đa số thời gian đều ở trong công ty giúp bố làm việc, bên phía trường học thì thỉnh thoảng quay về chiếm một chỗ, làm vua trẻ con của cậu.

“Đến công ty, hôm nay có hai cuộc họp. Mẹ ơi, mẹ giúp con xin với ông xã Boss của mẹ một chút, tăng lương cho con trai đi...”

Trong công ty, Boss Nghiêm tiên sinh đang cau mày lại trước hai phân văn kiện: “Đây là chuyện gì vậy?”.

Ray trả lời: “Triệu Huệ Trung đó lấy tóc của Mai Khánh Hải và Mai Khôi đi làm so sánh DNA, chẳng phải anh bảo tôi mang kết quả về cho anh trước sao? Đây chính là nó”.

“Tôi biết”, kết quả hai người không có quan hệ huyết thống như thế này anh sớm đã biết rõ: “Tôi hỏi phần này, là có ý nghĩa gì?”.

“Phần này thì ghê gớm rồi. Chúng tôi đang chỉnh lý trong kho số liệu hồn thể, so sánh đối chiếu với số liệu tử vong trong hệ thống đăng ký của công an và hệ thống của bệnh viện, xem những hồn phách nào chưa được thu hồi lại, hồn phách của bà lão thân Lỗ Cẩm này không nằm trong kho số liệu, cho nên theo lệ chúng tôi đi lấy ghi chép về tử vong và hồ sơ của bà ấy về. Trùng hợp là hồ sơ DNA của Mai Khôi và tư liệu của Lỗ Cẩm này tôi lấy cùng lúc với nhau, thế là có phát hiện kinh người.” Ray vẫn luôn điều tra về việc mất tích của mẹ Mai Khôi, cho nên tương đối rõ về việc của Mai Khôi.

“Hai người bọn họ lại có quan hệ huyết thống cách thế hệ”, Nghiêm Lạc nhìn hồ sơ, cũng kinh ngạc: “Bà lão này chính là người chết cháy trong nhà trọ nhỏ lúc chúng tôi đến trấn S. Chúng tôi và bà ấy đã đi sượt qua nhau, sao lại trùng hợp như vậy?”.

“Càng trùng hợp là, suốt cả quá trình tôi điều tra, bà lão tên Lỗ Cẩm này giống với mẹ Mai Khôi, như người từ trên trời rơi xuống vậy, không có người thân thích khác, vẫn luôn cô độc một mình, càng kỳ quái là, từ hồ sơ thân phận họ khẩu mà nói, bà ấy với Liêu Tầm Âm vốn dĩ là hai người hoàn toàn không có quan hệ, nếu không phải là báo cáo DNA này, e rằng sẽ không ai nghĩ rằng họ có liên quan với nhau.”

Nghiêm Lạc trầm ngâm cả hồi lâu, Ray hỏi: “Boss, vậy báo cáo DNA của Mai Khánh Hải và Mai Khôi cần đưa lại chỗ cũ không?”.

“Không cần, tôi sẽ nói chuyện với Mai Khánh Hải, vợ anh ta đang nghi ngờ về quan hệ huyết thống của anh ta và Mai Khôi, cô ta đã ngầm đi điều tra sự

việc, chuyện này phải để anh ta biết, tôi không muốn hành vi ngu ngốc của người đàn bà họ Triệu kia làm tổn thương đến Mai Khôi. Còn về Lỗ Cẩm và Liễu Tầm Âm, tôi cần nhắc thêm một chút, nhất định có vài sự việc chúng ta không biết, phía sau thân thế của Mai Khôi có chuyện thần bí kỳ quái thế này, tôi lo lắng đứa trẻ sẽ bị ảnh hưởng, tôi sẽ nói chuyện với Nghiêm Căn xem sao.”

Nhưng hôm nay Nghiêm Lạc liên tục bận rộn không ngừng, khi anh có thời gian rảnh, thì con trai đã quay về trường rồi. Đối với hai bản báo cáo đó, anh nghĩ cả nửa ngày cũng không hiểu rõ được, hai người phụ nữ bình thường, rốt cuộc có chuyện gì khiến họ trở nên thần bí như thế? Anh không ngờ được rằng, ngày hôm sau, đáp án đã tự mình tìm đến cửa.

Ngày hôm sau là lễ khai giảng của trường Mai Khôi, Nghiêm Căn biết ban ngày cô bé sẽ không gọi điện thoại cho mình, cậu dậy sớm luyện công, sau đó lúc mười giờ, quay về đi ăn cơm trưa sớm cùng cô bạn gái Nhã Nhã vừa mới kết thúc hai tiết học. Khi cậu nhận được tin tức thì Nhã Nhã đang làm nũng nói với cậu không uống hết được bát canh kia, bảo cậu uống giúp nốt, cậu đang trả lời: “Không uống hết thì đổ đi, bảo anh uống chỗ canh thừa của em, thật buồn nôn”. Nhã Nhã chu miệng lên không vui, Nghiêm Căn bỗng nhận được tin tức ý niệm của Mai Khôi vào lúc này.

“Anh ơi, anh có đó không, nghe thấy không?”.

Nghiêm Căn thoát cái ngòai thẳng lên, dùng ý niệm trả lời cô bé: “Làm sao vậy, lễ khai giảng giáo viên nói chuyện buồn chán quá nên em tìm anh nói chuyện phải không? Vì sao không dùng điện thoại, không phải nói là ít dùng siêu năng lực rồi sao”.

“Không phải, không dùng được điện thoại, bọn họ có thiết bị làm nhiễu tín hiệu, anh ơi, cứu mạng, trường học bọn em bị bọn cướp bắt cóc!”

“Cái gì?” Nghiêm Căn kinh hãi thất sắc, trong tình thế cuống quýt, câu hỏi buột thoát ra khỏi miệng, đột nhiên đứng phắt dậy.

Nhã Nhã ở bên cạnh đang làm bầm oán thán nói đã là bạn trai rồi, còn không chịu giúp người ta uống canh, bị phản ứng kịch liệt của Nghiêm Căn dọa cho giật thót mình, cuống cuống quyết quyết nói: “Không uống thì không uống mà, em không nói gì, không nói gì”.

Nhưng Nghiêm Căn đã hoàn toàn không chú ý nghe xem cô bé nói gì, trong nhà ăn này không thuận tiện, cậu liền cất bước chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói với Mai Khôi ở trong đầu: “Em đừng sợ, đừng hoảng, bảo cho anh chuyện gì xảy ra, bây giờ anh sẽ đi tìm bố, bọn anh chẳng mấy chốc sẽ có thể đến cứu em”. Cậu bảo người ta đừng hoảng, nhưng nhịp tim của mình lại đập nhanh bất thường, đến hai chân cũng cảm thấy mềm nhũn.

Mai Khôi ở bên đó nỗ lực ổn định cảm xúc: “Em nói không rõ ràng, em truyền hình ảnh cho anh xem”. Rất nhanh chóng, Nghiêm Căn nhìn thấy hình ảnh mười mấy tên cướp bị mặt cầm súng xông vào trong hội trường, một nhóm khác áp sát đến, ngay phía sau là xe loại xe thông tin, trên nóc đặt một máy làm nhiễu tín hiệu, một hình ảnh khác, hai chiếc xe tải dừng lại trên sân thể dục, cửa xe mở ra, mấy chục tên cướp bị mặt cầm súng đạn thật nhảy ra.

Mai Khôi từng đến công ty chơi với Nghiêm Căn, đã từng nhìn thấy những hình ảnh theo dõi xử lý ở trong phòng giám sát, phản ứng với người, với việc trong cuộc sống bình thường của cô bé không nhanh, nhưng một khi giao cho bản năng của siêu năng lực đi xử lý tin tức, cô bé sẽ giống như một chiếc máy tính siêu cấp, hình ảnh gửi cho Nghiêm Căn, mặc dù nhiều nhưng không loạn, phức tạp nhưng có trật tự.

Nghiêm Căn nhìn thấy bọn cướp phong tỏa khống chế các cửa vào của trường học, máy giám sát của trường học bị phá hỏng, các học sinh trong hội trường đều bị phân tán, đưa đến ký túc xá và các phòng học trong tòa nhà giảng đường không chế riêng biệt, trong đám người và trên tòa nhà được đặt thuốc nổ, người phản kháng hoặc hành động hơi chậm chạp liền bị bọn cướp đánh ngã xuống đất, hai giáo viên bị bắn chết tại chỗ, đến lúc này tất cả mọi người đều yên lặng nghe theo.

“Em thì sao, để anh nhìn thấy em.” Nghiêm Căn vô cùng lo lắng, cuối cùng nhìn thấy có hình ảnh của Mai Khôi. Cô bé ở cùng với mười học sinh khác, bị áp giải vào trong một phòng học, may mà trông cô bé có vẻ không bị thương, vẫn bình an vô sự.

“Được, được, em đừng hành động bừa, đừng gây sự chú ý của bọn chúng, đợi anh, anh sẽ mau chóng đến cứu em, em đừng sợ, đợi anh.” Nghiêm Căn vừa chạy như điên vừa vận dụng di chuyển trong nháy mắt, sau hai phút, cậu đã xuất hiện trong phòng làm việc của Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc đang xem văn kiện, ngẩng đầu lên nhìn thấy con trai xuất hiện trong chớp mắt, nói: “Chẳng phải đã bảo với con, ở trong thế giới này, có thể dùng phương tiện giao thông của người bình thường thì đừng có bừa bãi sử dụng năng lực rồi sao”.

Nghiêm Căn chẳng buồn để ý đến việc nói lý với bố nữa, xông đến như một mũi tên: “Bố, trường học của Con Rùa Nhỏ bị bọn xấu bắt cóc! Đồi phượng có rất nhiều người, đều có vũ trang, chúng ta phải lập tức đi cứu em ấy!”.

Nghiêm Lạc sắc mặt bình thản: “Con làm sao biết được chuyện ấy?”.

“Đừng nói điều này vội, sự việc gấp gáp, tin tức tuyệt đối là chính xác, bố, giúp con đi.”

Nghiêm Lạc lập tức đứng dậy, đưa Nghiêm Căn đến phòng giám sát, Ray mười đầu ngón tay nhanh như bay, nói rất nhanh: “Không có ghi chép báo cáo bên phía cảnh sát”. Đồng nghiệp ở một bên khác cũng lần lượt gọi điện thoại cho Cục Cảnh sát và Cục An ninh: “Không nhận được tin tức bắt cóc con tin đòi yêu cầu trao đổi”.

Nghiêm Lạc cau mày lại, Nghiêm Căn vội vàng nói: “Tra tín hiệu liên lạc không dây, thông tin trong trường học của Con Rùa Nhỏ bị làm nhiễu rồi, bọn họ dùng loại máy làm nhiễu tín hiệu gắn trên xe, trạm gốc bên đó chắc chắn có phản ứng”.

Ray đánh chữ trên bàn phím, rất nhanh đã nói: “Đúng rồi, có máy làm nhiễu. Nhưng chúng tôi không biết tình hình ở đó, sắp đặt bố trí thế nào? Boss, phải hai tổ trinh sát điều tra đi trước không? Chuyện này là chuyện công hay chuyện tư?”. Chuyện công thì lập tức báo cảnh sát, phối hợp cùng phía cảnh sát hành động, chuyện tư thì tự mình giải quyết, xong rồi lại cho phía chính quyền lộ diện thu dọn.

Nhưng Nghiêm Lạc không trả lời câu hỏi của Ray, mà hỏi con trai: “Đã có thiết bị làm nhiễu thông tin, vậy tin tức của con từ đâu mà ra?”.

Nghiêm Cận trong chốc lát tắc nghẹn, đứng rồi, cậu quá sốt ruột, cứ coi như cậu nói Con Rùa Nhỏ lên lút gọi điện đến, sau đó điện thoại gián đoạn, cho nên cậu biết có thiết bị làm nhiễu, nhưng cậu khẳng định quá chắc chắn, cậu lại chẳng hoài nghi chút nào đến việc có thể điện thoại bị cướp bị phá, hơn nữa, cậu còn nói ra là loại máy làm nhiễu tín hiệu gắn trên xe.

Nhịp tim đập dữ dội, Nghiêm Cận nhìn vào mắt Nghiêm Lạc, bố cậu không phải là người khác, cậu biết lần này lấp liếm không nổi rồi.

“Bố, con có vài lời rất quan trọng, muốn nói chuyện riêng với bố.”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Hai bố con quay về phòng làm việc, Nghiêm Lạc đóng cửa lại, hai tay khoanh trước ngực: “Nói đi”.

Nghiêm Cận cắn răng: “Con quen một tâm ngữ giả, là cô ấy bảo cho con”.

Nghiêm Lạc chau mày: “Hạ Bồi?”. Tâm ngữ giả bọn họ biết hiện nay chỉ có Hạ Bồi của trường học Nhã Mã. Anh thấy Nghiêm Cận lắc đầu, mày cau lại càng chặt hơn: “Vậy là ai? Cậu ta ở đâu? Chúng ta phải bảo cậu ta lập tức đến công ty bây giờ, sự việc cần phải hỏi rõ ràng mới có thể hành động. Huống hồ con biết tâm ngữ giả có nhiều đặc thù, không thể để bọn họ ở bên ngoài, không chịu sự quản chế”.

“Bây giờ cô ấy[1] không đến được rồi, cô ấy đang ở trong trường Dương Quang. Cô ấy dùng thông tin ý niệm để thông báo với con chuyện này”. Nghiêm Cận nhìn Nghiêm Lạc, hít thở sâu một hơi, cậu không muốn nói, nhưng tình hình trước mắt, nếu như không nói, Con Rùa Nhỏ phải làm thế nào?

[1] Cô ấy và anh ấy trong tiếng Trung phát âm giống nhau nên cuộc nói chuyện giữa hai người có sự nhầm lẫn này.

Nghiêm Lạc sững lại, anh vẫn chưa liên tưởng đến cái khác, chỉ chần chừ động bởi ý nghĩa phía sau trong lời nói này: “Cậu ta từ trong trường học dùng thông tin ý niệm báo cho con? Khoảng cách xa như vậy, cậu ta lại có thể làm được?”. Nghiêm Lạc buông hai cánh tay xuống, nghĩ đến một trọng điểm khác: “Cậu ta trực tiếp báo cho con?”. Nhìn Nghiêm Cận gật đầu khẳng định, anh kinh ngạc suýt chút nữa không nói nên lời: “Tâm ngữ giả có thể sử dụng cả năng lực này với Thần tộc?”.

Chuyện này dù gì cũng là hiếm thấy, Nghiêm Lạc kéo Nghiêm Cận ngồi xuống sofa: “Cậu ta có làm con bị thương không? Cậu ta làm thế nào tìm thấy được con? Cậu ta đã nói gì rồi?”. Một tâm ngữ giả có thể nhìn thấu suy nghĩ của Thần tộc, nếu như là kẻ thù, vậy thì quá đáng sợ.

Nghiêm Lạc đã nghĩ đối sách nhanh như bay ở trong đầu, nhưng nhìn thấy biểu cảm của con trai nhà mình vô cùng không bình thường, lòng đột nhiên thất lại: “Sao vậy?”.

“Bố...” Nghiêm Cận lại hít sâu một hơi nữa, Nghiêm Lạc có dự cảm vô cùng chẳng lành, cuối cùng nghe thấy con trai nói: “Tâm ngữ giả đó chính là Con Rùa Nhỏ”.

Nghiêm Lạc cả hồi lâu chẳng thốt nên lời, nếu như không phải là tình huống nguy cấp, Nghiêm Cận sẽ bị biểu cảm kinh ngạc kia của bố làm cho buồn cười rồi, nhưng lúc này trái tim Nghiêm Cận sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi, cậu cẩn trọng nói: “Bố, Con Rùa Nhỏ rất ngoan, em ấy chưa từng dùng năng lực này hại người, bình thường em ấy đều không dùng, thật đó, em ấy sẽ không nghe lên suy nghĩ của mọi người, thật đó, con đảm bảo, bố đừng nghĩ đến việc nhốt giam em ấy. Bây giờ em ấy thành con tin rồi, rất nguy hiểm, chúng ta mau nghĩ cách cứu em ấy đi”.

Nghiêm Lạc đứng lên, đi lại vài vòng trong phòng: “Chuyện này con không nói cho ai khác đúng không?”.

“Không nói, không nói, chúng con vẫn luôn giữ bí mật.”

“Tốt, sau này cũng đừng nói, chuyện này bố sẽ đi xử lý.” Nghiêm Lạc nói xong quay người, liền gọi điện thoại: “Ray, báo cảnh sát, trực tiếp gọi cho lão Thôi, bảo ông ấy, con gái tôi ở trong trường học đó, bảo ông ấy điều nhân lực tốt nhất đi, còn nữa, tôi muốn toàn quyền chỉ huy hành động, bảo bọn họ đừng hành động lỗ mãng, đợi chỉ thị của tôi. Bên phía chúng ta, anh gọi toàn bộ những người hiện giờ nhân rồi về đợi lệnh, tất cả mọi người đều không được rêu rao ra ngoài, lát nữa tôi đi tìm anh”. Chuyện này bắt buộc phải có yểm hộ của chính quyền, nếu không chỉ có công ty bọn họ ra tay sẽ gây ra nghi ngờ.

“Bố, đám côn đồ trong trường đó chuẩn bị đưa điều kiện rồi, bọn chúng đang gọi điện thoại.” Nghiêm Cận nhân lúc bố hạ lệnh, lại liên hệ với Mai Khôi.

“Bọn chúng lục soát thu hồi thiết bị liên lạc trên người tất cả mọi người rồi, bây giờ đang ở trong một phòng làm việc của giáo viên gọi điện thoại”, Nghiêm Cận truyền đạt tin tức, sau đó hỏi Nghiêm Lạc: “Bố, bố sẽ bảo vệ Con Rùa Nhỏ đúng không?”.

“Nói lung tung.” Tâm trạng Nghiêm Lạc đang rất tồi tệ, tiểu tử chết tiết này chuyện lớn như vậy mà lại giấu lâu như thế rồi, đợi sự việc kết thúc, anh nhất định phải tính sổ với nó.

Nghiêm Căn bị mắng lại rất vui vẻ, lời nói thoát ra khỏi miệng: “Con Rùa Nhỏ, em đừng sợ, có bố ở đây rồi, em cũng để bố nghe thấy đi”.

Nghiêm Lạc nhún nhún mày, vẫn chưa nói gì, trong đầu lại nhìn thấy hình ảnh một kẻ bị mất ở trong phòng làm việc, cầm điện thoại bàn, thậm chí anh nghe thấy cả tiếng nói của kẻ đó: “Sau hai giờ đồng hồ, nếu như các người không bắt đầu thả người, cứ cách mười phút tao sẽ giết một đứa, trong trường học này có rất nhiều người, đủ cho tao từ từ giết. Còn nữa, tao cần một trăm triệu Nhân dân tệ, sau tám giờ, tao phải nhìn thấy xe chở tiền mặt tới. Nếu không thì, chậm một phút tao giết một người, thiếu một đồng tao cũng giết một người”.

Kẻ đó đập điện thoại, hình ảnh ẩn đi, Nghiêm Căn vội vàng nói: “Con Rùa Nhỏ lấy tin tức trong đầu và tầm nhìn của một tên cướp đứng ở bên cạnh, bọn chúng yêu cầu thả hai trăm tám mươi một tên phạm trọng tội”, cậu vội nói tiếp: “Con Rùa Nhỏ, em cho bố xem tình hình hiện tại của trường học một chút”.

Rất mau chóng, Nghiêm Lạc nhìn thấy hình ảnh tình hình ở các nơi như trong hội trường, phòng học, trên sân thể dục, ở tòa nhà ký túc, chỗ phòng làm việc... đây rõ ràng là được lấy ra từ trong đầu của những người khác nhau. Nghiêm Lạc thân làm một đại thần nắm giữ việc sống chết của con người, sống hai nghìn năm rồi, từ trước đến nay vẫn chưa từng kinh ngạc qua như thế này, rất lâu sau anh mới tìm lại được giọng nói của mình: “Mai Khôi, ta là bố Nghiêm Lạc, con có thể nghe thấy không?”.

“Có thể ạ.” Qua một lát, giọng nói sợ sệt của Mai Khôi mới truyền đến: “Con xin lỗi, không phải con cố ý”.

Nghiêm Lạc hơi sững lại, tiếp đó hiểu rõ ý nghĩa lời xin lỗi của cô bé. “Mai Khôi ngốc, đừng sợ, bố Nghiêm Lạc đều biết cả, con ở đó trốn cho tốt, đừng hành động bừa, đừng phản kháng, đừng để bọn chúng làm con bị thương. Bố sẽ mau chóng đi cứu con, yên tâm”

“Còn cả anh nữa, Con Rùa Nhỏ, còn cả anh.” Nghiêm Căn giống như sợ bị cướp công vậy, ở bên cạnh cũng làm bầm. Hai bố con nhìn nhau một cái, Mai Khôi rất hiểu biết lập tức lùi đi.

Nghiêm Lạc ngẫm nghĩ, hỏi Nghiêm Căn: “Muốn làm anh hùng? Con có ý tưởng gì?”.

“Chúng ta có thể trong ứng ngoại hợp, học sinh của trường Dương Quang nhiều như vậy, những tên cướp đó phân tán tất cả mọi người ra giam giữ, nhưng lại không đếm được chính xác số người của mỗi nhóm, chúng ta chọn mấy đứa trẻ có bản lĩnh từ trong trường Nhã Mã, nghĩ cách đưa vào trường, trà trộn vào đám học sinh, rồi tìm cơ hội ra tay, một là có thể truyền tin tức bên trong ra ngoài, hai là lúc bọn bố tổng tấn công, chúng con ở bên trong cũng có thể phối hợp cùng.” Nghiêm Lạc gật đầu: “Được, con chọn người, thông báo cho bọn họ, sau đó đến phòng giám sát tìm bố”.

Nghiêm Căn rất nhanh chóng lựa chọn xong người ở trong đầu, gọi điện thoại về trường cho Happy, Happy lập tức tập hợp những đứa trẻ này từ trong các lớp ra, sắp xếp xe của trường hóa tốc về công ty.

Bọn trẻ nghe nói có nhiệm vụ, vô cùng hưng phấn, trên cả đoạn đường còn thảo luận riu rít trong xe, làm cho Happy đưa đội đi không thể không nghiêm túc lên tiếng: “Các em, lần này không phải là diễn tập, không phải là thi, mà là một nhiệm vụ giải cứu thật sự, các em sẽ phải đối mặt với bọn cướp có súng đạn thật, cho nên các em bây giờ muốn hưng phấn thì hưng phấn, thích kích động thì kích động, một lát nữa đến địa điểm sắp xếp nhiệm vụ chi tiết, mọi người đều phải có thái độ thật nghiêm túc, chuyện này can hệ đến an nguy của bản thân các em, và còn an nguy của những đứa trẻ khác bị bắt làm con tin, đều hiểu rõ rồi chứ?”.

“Hiểu rõ rồi ạ.” Bọn trẻ đồng thanh cất tiếng trả lời, trả lời xong lại tiếp tục hưng phấn. Happy thở dài, lần đầu tiên làm nhiệm vụ thực sự lại còn là một trận lớn, những đứa trẻ này có thể làm được không?

Trong công ty, Nghiêm Căn đến phòng giám sát, lại bị tin tức mới xuất hiện dọa cho một phen. Máy diễn đàn lớn trên mạng, blog... đã đăng lên chuyện trường học Dương Quang bị bắt cóc rồi, thậm chí còn kèm cả ảnh chụp, các cư dân mạng tranh nhau sao chép và bàn luận. Mỗi một công ty truyền thông đều xôn xao nhốn nháo, các phụ huynh học sinh và người trong xã hội khủng hoảng cực độ, tình thế trong chốc lát rối tung lên. Cục Cảnh sát bên kia đã phải nhân lực đến duy trì trật tự ở các con đường xung quanh trường học, nhưng rõ ràng dễ nhận thấy, cục diện hỗn loạn làm phân tán nhân lực và tinh lực, tăng thêm độ khó của nhiệm vụ là điều khó tránh khỏi.

Nghiêm Căn gọi Mai Khôi ở trong đầu, từ chỗ cô bé chứng thực tin tức là do phía bên bọn cướp phát tán ra. Nghiêm Căn hiểu rõ, mục đích làm như thế này nhằm tăng thêm áp lực đàm phán với chính quyền, dù gì đem sự việc bày ra trước mắt công chúng rồi, bất luận đồng ý hay không đồng ý điều kiện của bọn cướp, đáp ứng như thế nào, thao tác ra sao, tất cả sự việc đều sẽ bị giới truyền thông và xã hội giám sát đốc thúc.

“Yêu cầu bọn chúng đưa ra rất quá đáng, không thể nào đáp ứng. Nhượng bộ một chút mà nói, cứ coi như muốn đồng ý thì cũng không làm được. Hai giờ đồng hồ phóng thích hai trăm tám mươi một tội phạm mang trọng tội, tám giờ đồng hồ lấy ra một trăm triệu tiền mặt, bọn chúng điên rồi sao?” Ray thực sự không cách nào lý giải nổi trong đầu óc của những kẻ khốn nạn kia được đồ hồ dán nhãn hiệu gì.

Trong phòng giám sát, tất cả các máy tính đều đang vận hành, Chu Duệ chỉ huy mấy thao tác viên đang tìm kiếm cách liên hệ giữa hai trăm tám mươi một kẻ mang trọng tội này, hoặc thời điểm chúng xuất hiện cùng một lúc, xem xem có thể nào tra ra được thân phận của đám cướp ấy không. Cục Cảnh sát địa phương nơi giam hai trăm tám mươi một tên phạm nhân kia cũng đã điều động rồi, đi làm công việc thẩm tra hỏi cung, hy vọng có thể tìm ra được chút đầu mối nào đó từ miệng các phạm nhân.

Ở một bên khác, tư liệu về kết cấu kiến trúc của trường học Dương Quang, quy hoạch địa hình cũng được tìm ra, Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn nói chuyện liên lạc với Mai Khôi trong đầu, thông qua siêu năng lực tìm kiếm của cô bé, đánh dấu rõ về phân bố số người của từng khu vực và tình hình vũ trang trên bản đồ.

Hai cửa sau của trường học đều có người của đối phương canh giữ, cổng trường và trên tường xung quanh trường đều có lắp camera theo dõi, còn có nhân lực tuần tra bảo vệ, phòng giam giữ con tin, ký túc xá và hội trường đều gắn thuốc nổ. Phạm vi của trường học lớn, bất luận tấn công vào thế nào, đều không có khả năng trong chốc lát tiêu diệt không chế được tất cả bọn cướp, như vậy thương vong của con tin là điều không thể tránh khỏi. Bỏ con Nghiêm Lạc đều có biểu cảm giống nhau, lòng mày khóa chặt lại, hai người hiểu rõ, đây thực sự là một lần hành động giải cứu con tin tương đối khó khăn.

“Boss, chuyên gia đàm phán đã đến rồi, nhưng đối phương ở cửa trường học bên kia canh giữ rất nghiêm ngặt, không đồng ý đối thoại. Chỉ kiên trì đợi trong vòng hai giờ phải nhìn thấy người trên danh sách của bọn chúng được phóng thích. Bây giờ còn lại một tiếng hai mươi bảy phút nữa.”

“Bọn chúng muốn xác nhận tin tức phóng thích của những kẻ kia như thế nào?”

“Yêu cầu truyền hình trực tiếp, nhìn thấy bọn chúng đi ra khỏi ngục, sau đó còn muốn người của bọn chúng gọi điện đến trường học.”

“Tin tức trên mạng đều xóa rồi chứ?”

“Xóa rồi, IP của trường học bên kia đều cắt hết rồi, phối hợp với bộ quản lý mạng, phong tỏa từ khóa, chắc là sẽ không thể truyền tin tức mới ra được nữa. Xung quanh trường học cũng đã phong tỏa đường, giới báo chí và người không liên quan toàn bộ bị ngăn lại bên ngoài một con đường. Nhân lực của chúng ta cũng đã ở bên ngoài trường học, vào xong vị trí, sẵn sàng đợi lệnh bất cứ lúc nào.”

“Được, nhắc nhở phía bên lão Thôi một chút, cẩn thận trong đám đông lẫn cả người có dụng tâm khác.”

“Boss.” Happy hiện thân: “Các học sinh đến rồi, tôi bảo bọn trẻ đợi ở trong phòng họp đó”.

“Cấp cho bọn trẻ những trang bị cần thiết trước, tôi lập tức đến ngay.”

Nghiêm Lạc giao bản đồ phân bổ bọn cướp và con tin làm xong rồi cho Ray, để anh làm công tác điều độ bước đầu. Ray cầm lên nhìn, kinh ngạc vô cùng: “Boss, chúng ta có kênh tình báo?”.

“Đúng, kênh tình báo cơ mật cấp độ cao. Lát nữa tôi đưa những tiểu quỷ đó đến trường học, có bất cứ tình hình gì, anh nghe theo sự sắp xếp của tôi. Thời gian hơn một giờ đồng hồ chắc chắn không kịp, bất luận thế nào bảo bọn họ cứ phóng thích mấy tên ra trước, kéo dài thời gian một chút, nói với lão Thôi đến trung tâm giám sát tạm thời bên trường học gặp tôi.”

Ray nhận lệnh, Nghiêm Lạc đưa Nghiêm Cẩn đi về phía phòng họp, Tất Mặc Kỳ và A La cũng vừa mới chạy đến, mấy người trao đổi tình hình nhanh như bay, cùng gặp mặt bọn trẻ phải làm nhiệm vụ nằm vùng.

Nghiêm Cẩn đi theo phía sau bọn họ, không kim nén được lại gọi Mai Khôi ở trong đầu, an ủi cô bé: “Đừng sợ hãi, Con Rùa Nhỏ, anh sẽ lập tức đến bên cạnh em”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nhóm quân thiếu niên tham gia hành động lần này có Thần tộc Tất Mặc Ngôn, Dung Hiền, Tào An Tĩnh, Huyết tộc Cừu Tranh, Lư Chân, Ưng tộc Ngụy Anh Vân, hàng ma sư Mẫn Lệ, Âm Phàm Hạo, Long Lập Hào, phi mao cước Đái Tuấn, người chớp Cừu Hoa, người băng Lam Băng, tâm ngữ giả Hạ Bồi, thêm vào đó là Nghiêm Cẩn, tất cả gồm mười bốn thành viên.

Lúc Nghiêm Lạc đến phòng làm việc, bọn trẻ đang đeo các thiết bị vào người, máy liên lạc mini, camera mini, áo chống đạn, súng và dao găm... Bởi vì là nằm vùng, cho nên trang phục mặc đều phải gọn nhẹ, áo chống đạn cũng là loại siêu mỏng. Happy đang nói với bọn trẻ nhất quyết không được liều mạng, nhìn thấy đạn đến phải nhanh chóng trốn, không được lấy cái mạng nhỏ của mình ra thử hiệu quả sử dụng của chiếc áo chống đạn này.

Nghiêm Lạc đi đến chỗ chiếu hình, dùng máy tính kết nối, điều chỉnh hình ảnh, đó là bản đồ của trường học Dương Quang bọn họ vừa mới xử lý xong. Anh chỉ vào bản đồ, rất nhanh chóng làm phân phối nhiệm vụ: “Đám trẻ của Thần tộc tiến vào trước, các cháu có thể đi chuyển trong nháy mắt, không dễ dàng bị phát hiện. Dung Hiền đến hội trường, A Tĩnh đến tòa nhà ký túc xá, Mặc Ngôn đến tòa nhà giảng đường”. Anh vừa nói, vừa điểm vào vị trí cụ thể: “Nghiêm Cẩn con chạy một vòng xung quanh trường học trước, mở ra một lối đi an toàn đưa Đậu Đậu, Chân Chân, A Anh vào bên trong, những học sinh khác đợi lệnh, khi tìm được cơ hội hành động tiếp”.

Mọi người gật đầu nhận lệnh, Nghiêm Lạc lại nói: “Bởi vì liên quan đến nguy trang nằm vùng, trang bị và quần áo của các cháu không thể bộc lộ ra sự khác biệt, cho nên hệ số an toàn có hạn, bất luận là ai, nhất định đều phải phục tùng chỉ huy, tất cả nghe theo chỉ thị trong máy liên lạc, cảnh sát chống bạo động và bộ đội chống khủng bố, còn cả người của công ty chúng ta đều sẽ cùng nhau tác chiến, nhiệm vụ của các cháu chỉ là trinh sát tiên phong và phối hợp, nhất định không được hành động khinh suất hay manh động. Đây là nhiệm vụ đầu tiên của các cháu, hy vọng không phải là lần cuối cùng”.

Nghiêm Lạc lại lạnh lùng nhìn đội binh lính thiếu niên một cái, cuối cùng hạ lên: “Xuất phát”. Mọi người lần lượt rời đi, Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn áp tải phía sau. Hai bố con họ lái một chiếc xe riêng, Nghiêm Lạc hỏi con trai: “Vì sao con chọn Hà Bồi? Bố cho rằng có bản cao cấp rồi, con sẽ không dùng bản sơ cấp chứ”.

“Con Rùa Nhỏ có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ, nhưng em ấy không nhận biết nổi con người và không phải con người, đem những điều em ấy nhìn thấy so sánh với Hà Bồi, chúng ta sẽ biết có chủng tộc khác tham gia vào chuyện này hay không, có thể trợ giúp được việc truy xét.”

Nghiêm Lạc cười: “Tốt đó, con trai, lần này trí thông minh của con dùng vào đúng chỗ rồi”.

Nghiêm Cẩn vừa muốn đắc ý một chút, tin tức ý niệm của Mai Khôi lại truyền đến: “Anh trai, có đó không, có thể nghe thấy không?”. Nghiêm Cẩn nhanh chóng trả lời cô bé trong đầu: “Có, nghe thấy rồi”, nhưng liền nghe thấy Nghiêm Lạc cũng trả lời một tiếng: “Có”. Nghiêm Lạc vẫn chưa quen dùng đầu óc im lặng nghĩ, chỉ nói ra miệng giống như nói chuyện điện thoại thôi.

Nghiêm Cẩn rất không vui: “Con Rùa Nhỏ gọi con, bố trả lời cái gì?”.

“Cô bé rõ ràng gọi là bố Nghiêm Lạc.”

“Xin lỗi, con gọi cả hai người.” Mai Khôi sợ sệt xen lời, khiến hai người đàn ông một lớn một nhỏ lập tức ngậm miệng.

“Sao, Con Rùa Nhỏ, em nói đi, có tình hình gì mới?”

“Không có tình hình mới, chính là chuyện anh bảo em tra mục đích của bọn chúng, và việc của hai trăm tám mươi một tên trọng phạm kia, em tra xong rồi. Bởi vì trong đầu của bọn chúng rất loạn, cho nên tiêu tốn thời gian tương đối dài.”

Sự việc này rất quan trọng, thế là Nghiêm Lạc cho xe dừng lại bên vệ đường, tập trung tinh thần lắng nghe.

Mai Khôi bên kia nói rất chậm: “Người trong phòng làm việc đó, người khác gọi hần là Sơn Ứng, trong đầu hần có phân mảnh của bức thư, hiển thị chính là yêu cầu phóng thích hai trăm tám mươi một người trong hai giờ đồng hồ, bên trên có danh sách, nhưng mà hai trăm tám mươi một người này muốn làm gì, con vẫn chưa nhìn ra được. Một người khác ở trong hội trường, tên là Hồ Tử, trong đầu hần cũng có hình ảnh của một bức thư, là yêu cầu đòi một trăm triệu trong vòng tám giờ đồng hồ. Còn nữa trong đầu của rất nhiều người bọn chúng có phân mảnh giống như đang họp, có người gắng sức nói không cần sợ chết gì đó”.

Nghiêm Lạc im lặng, mệnh lệnh của đối phương lại là dùng hình thức gửi thư để hạ lệnh cho những kẻ khác nhau, điều này chứng tỏ bàn tay đen phía sau vốn dĩ không có ở trong trường, hần nhất định vẫn ẩn thân ở chỗ nào đó, hơn nữa còn mở cuộc họp động viên đội cảm tử dành cho tất cả đám cướp, chuyện này càng ngày càng rắc rối.

Hai yêu cầu không có khả năng thực hiện, hơn một nghìn giáo viên và học sinh làm con tin trong tay, bọn chúng rốt cuộc là muốn như thế nào?

“Con xin lỗi, bố Nghiêm Lạc, nếu như bọn chúng đang nghĩ hay đang nhìn, thì con sẽ biết tương đối rõ ràng, nhưng tin tức tìm ra từ trong ký ức, rất loạn rất rời rạc.” Mai Khôi thấy không thể giúp được gì bỗng có cảm giác áy náy.

“Em đã gọi lắm rồi, Con Rùa Nhỏ, đừng lo lắng, bọn anh cũng đang tìm đầu mối rồi. Em nhất định phải ẩn giấu bản thân mình trong nhóm người đó, đừng nhìn đồng hồ tây thu hút sự chú ý của bọn chúng”, Nghiêm Cẩn nhanh chóng an ủi cô bé.

“Anh, em tìm những thứ này không cần nhìn đồng hồ tây”, Mai Khôi nghiêm túc giải thích, sợ cậu lo lắng. Nghiêm Cẩn nghe thấy mím môi, không biết là bản thân mình ngốc hay cô bé ngốc.

Nghiêm Lạc tiếp tục lái xe nhanh như bay trên đường, anh đã có ý tưởng rồi: “Mai Khôi, con chú ý Sơn Ứng và Hồ Tử, xem bọn chúng có liên hệ với người nào không, nếu có hành động mới thì nói cho bố ngay”.

Mai Khôi đồng ý, cắt đứt liên lạc ý niệm. Nghiêm Lạc lái xe rất nhanh, đuổi theo xe của công ty đi phía trước đến hiện trường. Một khách sạn ở bên cạnh trường học được trưng dụng làm trạm chỉ huy khẩn cấp tạm thời, Thôi phán quan thân làm cục trưởng Cục Công an đã ở đó đợi anh.

“Đây là cảnh sát Lý, người chỉ huy hành động của bên phía chúng tôi, hai vị này là cảnh sát Dương và cảnh sát Lưu, là chuyên gia đàm phán, lúc trước bọn họ đã thử tiếp xúc một chút với bọn cướp ở bên trong trường học. Nhưng đối phương không chịu nói gì, chỉ nói phải đợi trong khoảng thời gian giới hạn nhìn thấy thả người rồi hẵng nói.” Cục trưởng Thôi giới thiệu ngắn gọn về tình hình, ba vị cảnh sát cũng báo cáo qua tình hình cụ thể, cuối cùng nói: “Bọn chúng không nhận điện thoại, mấy tên giữ cửa cũng không chịu lên tiếng, hoàn toàn ngăn chặn kênh liên lạc”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, nói: “Đề tôi nói chuyện với bọn chúng một chút. Nhân lực của tôi đều đến rồi, tình hình vào vị trí của phía bên các anh thế nào rồi?”.

“Tất cả mọi người đều bị ngăn ở bên ngoài một con đường rồi, chúng tôi đã bao vây trường học, tay bắn tia đã vào vị trí cao ở bên cạnh đội lệnh, tần số liên lạc đã điều phối xong với Ray.” Bên cạnh, một vị cảnh sát vừa nói vừa đưa đến một chiếc máy liên lạc, Nghiêm Lạc đeo lên và mở ra, nghe thấy tiếng Ray: “Boss, công ty bên này đã sắp xếp xong, giám sát chỉ huy đã khởi động. Mười tổ đều đã đến hiện trường, chúng tôi đã xác nhận qua tình trạng của bọn họ, tất cả OK, có thể hành động bất cứ lúc nào”.

“Được, đợi lệnh của tôi nhé.” Nghiêm Lạc xua xua tay với mấy người Cục trưởng Thôi và cảnh sát Lý, vừa nói với Ray vừa đi ra ngoài.

Ở một bên khác, Nghiêm Căn lên xe chờ của đội quân thiếu niên, đang bảo Hạ Bồi nỗ lực đọc suy nghĩ của mọi người trong trường học, để xác nhận phân bố và tình hình số lượng người trong trường học. Hạ Bồi lấy bản đồ, chăm chú làm ký hiệu số người trên bản đồ kiến trúc.

Không khí trong xe có chút căng thẳng, đến hiện trường rồi, những đứa trẻ này mới thật sự cảm thấy được tính nghiêm trọng của sự việc. Vừa rồi khi xe đi vào khu vực quân chế, xuyên qua cửa xe, bọn trẻ còn nhìn thấy rất nhiều người bị chặn lại ngoài đường, trong đó có rất nhiều người khóc lóc gào thét, còn có những người sắc mặt nặng nề tái xanh dựa vào một bên, nghe nói là phụ huynh của những học sinh bị bắt cóc kia.

Tất Mặc Kỳ dặn dò bọn trẻ trên xe: “Bên trong nhiều người lắm mắt, các em nhất định phải cẩn thận hành sự, không đến lúc bắt buộc, đừng để lộ ra những bản lĩnh khác người của các em trước mặt mọi người, đặc biệt là Huyết tộc các em, răng và móng vuốt đều phải thu vào cẩn thận. Mọi người khi nào nhắm được thời cơ và chỗ tốt mới được động thủ...”.

Tất Mặc Ngôn cau mày, ngồi nghiêm chỉnh ở đó, rất nhẫn nại nghe bố liên tục không ngừng nói những lời cùng một ý nghĩa. Ngụy Anh Vân của Ung tộc cuối cùng không nhịn nổi nữa: “Hiệu trưởng, thầy còn căng thẳng hơn bọn em đó, em đảm bảo sẽ không bay lung tung, thầy nghỉ ngơi một chút trước đi, lát nữa có sức khỏe tốt để đi cứu bọn em”.

Mấy đứa trẻ bên cạnh đám vào phía cậu: “Không có bản lĩnh, còn cần hiệu trưởng đến cứu”. Sau một hồi đám đá loạn xạ, Tất Mặc Kỳ cuối cùng cũng buông tha việc tiếp tục giáo huấn. Được rồi, là anh suy nghĩ quá nhiều, là anh căng thẳng quá độ.

Lúc này Nghiêm Lạc đã đến cổng trường, còn lại năm mươi phút nữa trong khoảng thời gian hai giờ đồng hồ bọn cướp yêu cầu. Anh cởi áo vest, cho thấy rõ phần thắt lưng không mang vũ khí, rồi trực tiếp đi đến chỗ cổng trường cách tên cướp giữ cửa một tầng cửa sắt của phòng bảo vệ.

Trước đó anh gọi điện thoại đến phòng làm việc, bên ấy quả nhiên không nghe máy, thế là Nghiêm Lạc đi đến chỗ cổng trường, trầm giọng nói với tên cướp trong phòng bảo vệ: “Bảo Sơn Ứng nhận điện thoại, cứ nói ông Nghiêm tìm hấn ta”.

Khí chất của Nghiêm Lạc mạnh mẽ đến mức tên cướp kia có chút hoảng, nhưng vẫn hỏi: “Ông Nghiêm là ai?”.

“Tôi.” Nghiêm Lạc dùng ngữ khí như đang nói chuyện với kẻ ngu ngốc để đáp lại, tên cướp nuốt nước bọt, nỗ lực ổn định giọng nói: “Ai biết được mày là kẻ nào, chúng tao sẽ chẳng nói điều gì hết, không tiếp nhận bất cứ sự mặc cả nào hết, dù gì thời gian cũng đến rồi, nếu vẫn còn chưa thả người, chúng tao sẽ ra tay giết người”.

“Hấn ta rất sợ hãi, đang oán thán vì sao lại để hấn ta ở ngoài cổng làm bia hứng đạn.” Tiếng của Mai Khôi đang vang lên trong đầu Nghiêm Lạc, trong thoáng chốc anh cảm thấy vững lòng hơn rất nhiều.

Anh lạnh lùng nhìn đối phương một cái, nói: “Qua năm phút, tôi lại gọi điện thoại một lần, nếu Sơn Ứng không nghe máy, tôi sẽ không gọi điện thoại nữa, các người đợi hậu quả đi”. Sự tự tin trong ngữ khí của anh khiến tên cướp này run rẩy trong lòng, hấn nghe thấy Nghiêm Lạc tiếp tục nói: “Vị trí này của anh tốt nhất, nhìn xem bên ngoài có bao nhiêu khẩu súng đang chĩa vào anh? Đừng ngốc nghếch, chẳng qua là chuyển lời, anh có thể bị tổn thất gì chứ, nếu như bỏ lỡ cuộc điện thoại của tôi, toàn bộ các anh đợi kết thúc đi”. Nghiêm Lạc nhìn vào mắt hấn ta, lại nói: “Tôi biết nội tình của Sơn Ứng, cũng biết anh, không nói chuyện với tôi, các anh sẽ hối hận đến chết”.

“Nghe, nghe mày cái chết tiệt ý.” Giọng nói của tên cướp có chút run rẩy.

“Hấn tên Mã Ba, hai mươi chín tuổi, bạn gái hấn không biết hấn đến đây, hấn lo lắng điều này.” Nghiêm Lạc vừa nói đến nội tình, trong đầu tên cướp không còn tự chủ lướt qua tin tức của mình, và bị Mai Khôi nắm bắt được.

Nghiêm Lạc nghe thấy báo cáo của Mai Khôi, áp thấp giọng xuống nói với Mã Ba kia: “Sau năm phút, tôi chỉ gọi điện thoại một lần, anh bảo Sơn Ứng quyết xem làm thế nào. Mã Ba, nghĩ đến bạn gái của anh, nhìn xem những khẩu súng bên ngoài kia, chỉ tôi mới có thể bảo đảm các anh an toàn rút đi”. Anh nói xong, quay người rồi đi không thèm ngoái đầu lại.

Mã Ba hoàn toàn bị dọa cho sợ hãi, hành động của bọn họ bí mật như thế này, tất cả mọi người đều bịt kín đầu, ông Nghiêm này, làm sao lại biết được tên của mình và Sơn Ứng, hơn nữa, ông ta còn biết bạn gái mình. Lẽ nào ông ta thật sự nắm rõ tất cả nội tình của bọn họ rồi? Mã Ba kinh hãi run rẩy nhìn Nghiêm Lạc đi vào trong đám cảnh sát. Khi không nhìn thấy bóng dáng đầu nữa, hấn cuống quýt ấn mở thiết bị đối thoại trên vai mình.

Nghiêm Lạc biết mình thành công rồi, bèn đi đến trong xe của đội quân thiếu niên, kiểm tra tiến độ của chúng.

“Đều đã đánh dấu vào rồi, tất cả có một nghìn bốn trăm bảy mươi sáu người.” Hạ Bồi mệt đến mức mồ hôi đầy đầu đầy mặt, công việc tìm kiếm với độ khó cao trong hoàn cảnh nhiều người như thế này, lần đầu tiên cậu làm, ngoài căng thẳng ra, thì cảm thấy rất mệt mỏi. “Có thể chắc chắn là em đã đánh dấu số người của bọn cướp lên hết rồi, nhưng người quá nhiều, tin tức rất nhiều, không thể đảm bảo được toàn bộ.”

“Làm rất tốt.” Nghiêm Lạc cổ vũ một chút rất đúng lúc, Hạ Bồi vui mừng thở phào một hơi, nhìn sang hướng các đồng đội bên cạnh. Đám bạn này, người vô vai, kẻ xoa đầu, thế là sự biểu dương lần đầu tiên cậu đạt được trong lần đầu ra ngoài làm nhiệm vụ đã bị những cái bắt nạt kia cướp đi mất.

Nghiêm Lạc lại lần nữa xác nhận vị trí cụ thể cần xâm nhập vào của tốp đầu tiên với bọn trẻ, sau đó bảo mọi người tiếp tục đợi lệnh, đợi sau khi anh hạ lệnh mới được hành động. Sau đó, anh cầm bản đồ xuống xe, Nghiêm Căn cũng vội vàng xuống theo bám sát sau bố: “Bố, trên số lượng thiếu năm người”.

“Là Hạ Bồi không đếm đúng, hay là năm kẻ này không phải là con người. Trước khi chưa làm rõ tình hình, các con đi vào trường học quá nguy hiểm, bố nói chuyện với tên Sơn Ứng kia trước, thăm dò tình hình một chút rồi quyết định.”

“Nhưng mà như thế lại phải kéo dài thời gian, Con Rùa Nhỏ ở bên trong cũng rất nguy hiểm, hay để con vào tìm Con Rùa Nhỏ trước.”

Nghiêm Lạc lạnh mặt: “Con không có khả năng đưa em ấy ra ngoài an toàn, hơn nữa toàn bộ hơn một nghìn người bên trong sẽ gặp nguy hiểm. Con trai, con quan tâm đến Mai Khôi là đúng. Nhưng tình huống càng nguy cấp, con càng phải bình tĩnh lý trí, kích động sẽ chỉ hỏng việc. Nếu như con thật sự vì muốn tốt cho Mai Khôi, thì phải nhớ rõ những lời này. Không được hành động mù quáng, đợi mệnh lệnh của bố”.

Anh quăng chiếc bản đồ trong tay một cái, ném vào lòng Nghiêm Căn, sau đó mở máy liên lạc ra: “Ray, Nghiêm Căn lập tức chuyển một bản đồ mới cho anh, anh đem nó đối chiếu với tờ bản đồ trước đó, xem số người của chỗ nào không khớp nhau. Còn nữa, cái tên canh giữ ở cổng trường học kia tên là Mã Ba, một tên ở trong phòng làm việc biệt hiệu là Sơn Ưng, một tên trong hội trường biệt hiệu là Hồ Tử, các anh xem xem từ trong những cái tên này có thể tra ra điều gì không. Nếu có tin tức mới thì lập tức thông báo cho tôi”.

Ray ngần ra: “Tên cũng có rồi? Boss, kênh tình báo cơ mật của anh quá lợi hại đó, đợi lúc không cơ mật như bây giờ giới thiệu cho tôi làm quen một chút nhé, tôi sùng bái anh ta”.

“Được, đợi lúc không cơ mật nhé.” Nghiêm Lạc nhìn đồng hồ, thời gian gần hết rồi, anh tắt máy liên lạc, xoa đầu con trai, để cậu bình tĩnh hơn một chút, sau đó đi vào trung tâm chỉ huy tạm thời.

Điện thoại của phòng làm việc lại lần nữa được gọi, chuông vang lên rất lâu, bên kia cuối cùng đã chịu nhấc máy, nhưng không nói gì.

“Sơn Ưng phải không? Tôi là Nghiêm Lạc, anh có thể gọi tôi là ông Nghiêm”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Điện thoại đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, Nghiêm Lạc tiếp tục hỏi: “Anh tên Sơn Ưng, đúng không?”.

“Chẳng phải mày biết rồi sao?” Giọng nói của đối phương rất bình tĩnh.

“Hắn tên thật là Thẩm Ưng.” Giọng Mai Khôi cũng đồng thời vang lên trong đầu Nghiêm Lạc.

Quả nhiên, chỉ cần có dẫn dắt bằng lời nói, thì dù đối phương không trả lời, trong đầu vẫn sẽ không tự chủ lóe lên đáp án, Mai Khôi lập tức có thể nhìn thấy rõ ràng. Nghiêm Lạc ngẫm nghĩ, nói: “Sơn Ưng, danh sách đó của các anh có chút vấn đề, để không khiến cho mọi người của cả hai bên cùng chịu thương vong, tôi phải nói rõ với anh”.

Sơn Ưng rất cẩn thận, không nói gì. Mai Khôi lại mau chóng nói: “Hắn không biết danh sách đó có vấn đề gì, hắn nhận được cái là làm theo luôn, hiện tại cảm thấy rất kinh ngạc”.

Nghiêm Lạc nói tiếp: “Trong danh sách hai trăm tám mươi một người này, có mười một người đã chết, bốn mươi ba người không tra ra được là ai, ba người vượt ngục đang truy nã, hai trăm hai mươi tư người còn lại phân bố trong các nhà giam ở khắp nơi trong toàn quốc”. Nghiêm Lạc nói đến đây thì dừng lại.

Sơn Ưng đợi một lát, cuối cùng không kìm được, hỏi: “Vậy thì làm sao chứ?”.

“Cũng chính là nói, cứ coi như xảy ra kỳ tích, trong vòng hai giờ đồng hồ tổng động viên toàn quốc đem thả hết toàn bộ những người này ra, sau đó quay lại cuộc chạy trốn đại thắng lợi cho anh xem, cũng không thể nào tập hợp đủ hai trăm tám mươi một người này, huống hồ, những người này phân bố ở khắp các nơi trong cả nước, có một số còn ở khu vực xa xôi, trong vòng hai giờ đồng hồ căn bản là không có cách nào làm xong được thủ tục thả người, còn phải quay phim tường thuật trực tiếp trên tivi. Đây là nhiệm vụ bất khả thi, cho nên nếu anh bức đến không còn cách nào phải nổ súng giết người, chuyện này một khi hành động, tiền cũng chẳng lấy được nữa, những người của các anh cũng đều không có kết quả tốt. Anh biết không phải là tôi đang nói đùa.”

Sơn Ưng không lên tiếng, Nghiêm Lạc cũng chẳng nói tiếp nữa, hai người dùng sự im lặng để giao đấu, Nghiêm Lạc hiểu rõ lần này gặp phải kẻ cứng đầu. Nghiêm Căn xuất hiện, cầm tờ bản đồ kia đến trải ra trước mặt Nghiêm Lạc, dùng kết quả so sánh tư duy cảm ứng được của Hạ Hồi và Mai Khôi, trong phòng làm việc, hội trường, ký túc, sân thể dục, tòa nhà giảng đường, mỗi nơi thiếu một người.

Nghiêm Căn viết lên một tờ giấy: “Sơn Ưng không phải là con người, Hạ Hồi không nghe thấy có người gọi điện thoại trong phòng làm việc”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, viết lên trên tờ giấy: “Thẩm Ưng”. Nghiêm Căn hiểu ý, chạy ra ngoài thông báo cho Ray điều tra trong nhóm tộc phi nhân loại xem có ghi chép về người này không.

Lúc này Nghiêm Lạc cuối cùng nghe thấy Sơn Ưng bên kia nói: “Mày đang kéo dài thời gian, tao không có lòng nhẫn nại, mau nói vào trọng điểm của mày đi, nếu không thời gian đến, tao chẳng ngại chuyện giết người đâu”.

“Hắn đang nói thật, vừa rồi hắn đang nghĩ xem bắt con tin từ chỗ nào giết thì tốt.” Trong lời nói của Mai Khôi toát lên sự sợ hãi, “Đầu óc hắn rất loạn, con nhìn không hiểu. Bố Nghiêm Lạc, con thử chuyển tư duy của hắn đến bên bố nhé”.

Nghiêm Lạc nói với Sơn Ưng: “Hai trăm tám mươi một người này chắc chắn không phải tất cả đều là mục tiêu của anh, anh tìm nhiều người như vậy làm lá chắn không cần thiết, chẳng thả thu nhỏ phạm vi, chúng ta bàn bạc đưa ra phương án thiết thực khả thi nhất. Chúng tôi thả người anh thật sự mong muốn, anh thả ra một nhóm con tin, như vậy hai bên chúng ta đều có lợi”

Lúc này Nghiêm Lạc rõ ràng nghe thấy suy nghĩ trong đầu của Sơn Ưng, hắn vốn dĩ chính là không biết cần những người này làm gì, hắn chỉ nhận được một bức thư, chiếu theo chỉ thị trong thư làm việc mà thôi.

Sơn Ưng vẫn cứ không nói gì, nhưng trong đầu đang lướt qua nhanh như bay, hắn cảm thấy được sự việc thực sự không đơn giản như tưởng tượng lúc ban đầu, cho nên hắn cân nhắc việc giết mấy người trước, như vậy sẽ có sức uy hiếp.

Nghiêm Lạc vội vàng cắt đứt suy nghĩ của hắn, nói: “Lâu như vậy anh không có câu trả lời, là không muốn cứu mục tiêu thực sự của mình, hay anh vốn dĩ chẳng biết được mục tiêu rốt cuộc là ai?”.

Nghiêm Lạc nghe thấy Sơn Ưng kinh ngạc anh làm sao mà biết, Nghiêm Lạc nhân cơ hội bồi thêm vào: “Tôi mở ra một điều kiện tốt, anh thu nhỏ được phạm vi, chúng tôi giao cho anh người anh thực sự muốn cứu, như vậy có thể rút ngắn được thời gian thực hiện, đạt được kết quả hai bên mong muốn. Anh không cân nhắc chút nào sao? Anh chẳng qua là bị người ta đem ra làm bìa đỡ đạn, đừng làm chuyện ngốc nghếch”.

Sơn Ưng nổi nóng vì bị người ta nói trúng, Nghiêm Lạc nhìn thấy các phân mảnh rời rạc trong đầu hắn ta, anh nhanh chóng hỏi: “Là ai? Ai có quyền quyết định chuyện này, tôi nói chuyện với anh ta, như vậy anh sẽ an toàn”.

Khi anh hỏi là ai, trong đầu Sơn Ưng bỗng xuất hiện hàng lang dài, căn phòng trắng muốt, giống như bệnh viện, giọng nói của một người đàn ông truyền đến qua lớp rèm khám bệnh, nhưng không nhìn thấy hình dáng, cảnh tượng này lướt qua rất nhanh, Nghiêm Lạc nhìn không rõ ràng, anh nghe thấy Sơn Ưng nghĩ: “Không được, nhất định phải làm theo lời ông ta nói, bất luận là như thế nào, nhất định chỉ có thể làm như vậy”.

Sơn Ưng sợ người đàn ông điều khiển phía sau này, Nghiêm Lạc vào thời khắc đó hiểu rõ sự việc tệ hại rồi, quả nhiên bên kia Sơn Ưng cúi gắt: “Mày nói gì cũng vô dụng, hai trăm tám mươi một người trong danh sách, nhất định phải được thả ra toàn bộ, tường thuật trực tiếp trên tivi hình ảnh thả bọn họ ra khỏi ngục, người của chúng tao đều sẽ nhìn thấy, đừng có mong tìm người khác đến để giả tạo cho qua. Đem số điện thoại của trường học cho bọn họ, bảo bọn họ sau khi ra khỏi ngục thì gọi điện thoại đến báo bình an, nếu không thì, tao sẽ bắt đầu giết người. Tao không sợ chết, tất cả chúng tao đều không sợ chết”.

Nghiêm Lạc quát nói: “Tôi nói với anh rồi, cần nhiều thời gian hơn một chút, hơn nữa không còn đủ hai trăm tám mươi một người...”.

Lời của anh còn chưa nói xong, đối phương đã hung dữ đập điện thoại. Anh nghe thấy Sơn Ưng dặn dò một người bên cạnh tên là Sơn Từ, lời mười con tin từ trong sân thể thao đưa đến chỗ cửa, thời hạn hai giờ đồng hồ vừa đến, sẽ bắt đầu giết người cho cảnh sát xem.

Sơn Ưng căn bản đã biết việc phóng thích hai trăm tám mươi một tên trọng phạm này là chuyện không có khả năng, chỉ giống như tìm một cái cớ để giết người mà thôi, bọn chúng vốn dĩ đã mất trí, phát cuồng rồi.

Trọng điểm vẫn là ở chỗ kẻ chủ mưu đứng phía sau, trong hai trăm tám mươi một người này rốt cuộc có người nào đặc biệt như vậy, có thể khiến hắn ta trở nên phi tâm sức lớn như thế này? Nghiêm Lạc nhìn đồng hồ, còn ba mươi hai phút nữa là hết hai tiếng đồng hồ trong yêu cầu.

Nghiêm Lạc vứt điện thoại xuống, giao chuyện tiếp tục thương lượng cho người khác xử lý, rồi hòa tốc chạy lên xe của công ty. Bốn đứa trẻ của Thần tộc Nghiêm Cần, Tất Mặc Ngôn, Dung Hiền, Tào An Tĩnh, còn cả bọn Cửu Tranh, Lư Chân, Ngụy Anh Vân của tốp thứ hai đều đã làm xong công việc chuẩn bị xuất phát. Hiệu trưởng A Mặc ở bên cạnh nói với Nghiêm Lạc: “Bọn trẻ đều chuẩn bị xong rồi, A La đã vào trong đó trước, cô ấy sẽ làm yểm hộ cho bọn trẻ”.

Nghiêm Lạc gật đầu, bảo Nghiêm Cần mở bản đồ ra, lại lần nữa xác nhận địa điểm tiến vào với bọn trẻ: “Nhất định phải trực tiếp trà trộn vào trong nhóm học sinh, đừng để vừa hiện thân một cái thì đụng đúng vào miệng súng của người ta. Bên trong có chủng loại không phải con người, nhưng chúng ta vẫn chưa biết rõ cụ thể là gì, sau khi đi vào các cháu nhất định phải cẩn thận. Đám cướp không tiếp nhận đàm phán điều kiện, sau ba mươi phút nữa sẽ bắt đầu giết người, trước mắt còn chưa có phương án hành động khả thi, cho nên sau khi các cháu tìm được cơ hội đi vào phải mai phục trước, tất cả nghe theo chỉ huy của Ray”.

“Đã rõ.” Mấy đứa trẻ đồng thanh trả lời, sau đó lần lượt nhảy xuống xe, nhẹ khí chiến đấu dâng trào cùng với một người của công ty Nhã Mã vào vị trí. Dung Hiền đi một đoạn còn quay đầu lại vẫy tay khoe khoang với mọi người.

Long Lập Hào ở trên xe ôm áo khoác cần góc áo: “Ngưỡng mộ, đồ ky, hận, khi nào mới đến lượt chúng ta lên chiến trường đây”.

Mẫn Lệ nói: “Vẫn phải đợi thôi”.

“Khốn kiếp, chuyện trừ bạo an dân này còn kỳ thị giống loài”, những đứa trẻ khác cũng không phục.

Lúc này hai giáo viên và tám học sinh của trường học Dương Quang bị kéo đến cổng trường, bốn tên cướp lần lượt trốn vào trong phòng bảo vệ và phía sau bức tường trang trí bên cạnh, hai chuyên gia đàm phán cầm loa phóng thanh hét nói vào trong trường học, đáng tiếc phía bên bọn cướp không có ai trả lời.

Ray đã điều chỉnh tần số liên lạc của bọn Nghiêm Cần và A La thành một rồi. A La dùng di chuyển trong nháy mắt và thuật ẩn thân thăm dò qua một lượt trong trường: “Người phân tán, nhưng toàn bộ đều có máy bộ đàm, tất cả đều mở, nếu như chỗ nào xảy ra chuyện bất ngờ, những người khác đều sẽ biết, các cháu đừng hành động gì vội, cô đang tìm cơ hội”. Cô lắp mấy chiếc máy thu âm mini ở góc khuất, Ray bên kia đã có thể tiếp nhận được nội dung âm tần trên hiện trường của các khu vực.

Mất thấy thời gian còn lại hai mươi lăm phút nữa, Sơn Ưng hạ lệnh tất cả mọi người kiểm tra lại cẩn thận một lần nữa trang bị và thuốc nổ đã lắp, đề phòng bị tấn công bất ngờ. Một tên cướp đi về phía cái đặt thuốc nổ trên tường của tòa nhà giảng đường, A La lặng lẽ ẩn thân bám theo: “Có cơ hội rồi, tiếng thuốc nổ là tín hiệu, nghe thấy thì hành động”.

Nghiêm Cần mở hai cánh tay ra: “Tôi đi vào trước mở đường, chú Đậu Đậu, bọn chú nghe khẩu lệnh của cháu”. Lời của cậu vừa buông ra, người đã mất tích trước mắt mọi người.

Cách không đầy nửa phút, một tiếng đạn nổ cực lớn vang lên trong trường học Dương Quang, mấy tòa nhà của trường học đều bị chấn động, các học sinh và giáo viên sợ đến mức kêu trời gọi đất, toàn bộ chạy ra ngoài, nhưng cửa đã bị khóa, chẳng ai ra ngoài được, mọi người loạn lên thành một mớ, đến bọn cướp đều kinh hãi thất sắc, không biết nên làm gì.

Trong mấy bộ đàm, Sơn Ưng đang hô quát: “Toàn bộ ổn định cho tao, không được thả bất cứ đứa nào ra”. Lời của hắn còn chưa hết xong, hai chiếc xe làm nhiễu đường truyền tín hiệu dừng trên sân lại bị nổ lốp trong lúc thuốc nổ rung động, lật đổ trên đất. Liên tiếp hai động tĩnh lớn, các con tin trên sân thể thao bắt đầu cất bước bỏ chạy tán loạn, nhưng trên người bọn họ đều bị dây thừng dài buộc nối liền nhau, vừa mới chạy trốn, một xâu người lớn xông về các phương hướng khác nhau, ngã nhào cả mảng.

Đám cướp lấy lại được hồn phách, phát hiện ra đây không phải là vụ nổ lớn, bèn khua súng đuổi các con tin ngồi xổm xuống. Bọn cướp trong hội trường, giảng đường và ký túc không chú ý đến, trong số con tin bọn chúng coi giữ, nhiều ra thêm một đứa trẻ. Còn trên sân thể thao, bọn cướp tay cầm chân đá mấy cái với những con tin bỏ chạy, uy hiếp trấn định, xua toàn bộ mọi người quay lại tiếp tục ngồi xổm. Bọn chúng còn tóm được ba người vùng tuột khỏi dây thừng, đẩy về chỗ cũ tiếp tục trói lại, bọn chúng hoàn toàn không ngờ rằng, số lượng trong đám người đã thay đổi rồi.

Sơn Ưng lớn tiếng chất vấn đã xảy ra chuyện gì trong mấy bộ đàm, một tên cướp tuần tra xung quanh tòa nhà giảng đường nói: “Là A Thanh, hắn đi kiểm tra thuốc nổ bên cạnh tòa nhà giảng đường, hình như phát hiện có gì không bình thường, liền lấy xuống chính một chút, kết quả là bị nổ rồi”.

Sơn Ưng sắc mặt tái xanh, bảo tên bên cạnh nhanh chóng điều chỉnh màn hình máy giám sát ra xem có xảy ra vấn đề gì không. Kết quả toàn bộ đều kiểm tra một lượt rồi, tất cả bình thường. Lẽ nào thật sự là nhờ tay tự mình làm nổ chính mình?

Mai Khôi đang báo cáo với Nghiêm Lạc, rằng Sơn Ưng đang nghi ngờ, nhưng hắn không tra ra điều gì khác thường, sau đó lại báo một cái tên trong nhóm cướp, bây giờ cô bé đã tìm ra được tên và tin tức của ba mươi tư tên rồi. Đáng tiếc là, ba mươi tư cái tên người này vẫn không thể mang đến cho Nghiêm Lạc tin tức có tác dụng gì mới.

Lúc này Nghiêm Cần bắt đầu gọi cô bé: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy hãy trả lời”.

“Nghe thấy rồi”

“Cho anh hình ảnh trong giảng đường của bọn em, anh muốn nhìn xem vị trí của em và bọn cướp. Anh chuẩn bị đi vào rồi”

Mai Khôi lặng lẽ ngẩng đầu, nhưng vừa hay chạm phải ánh nhìn của tên cướp tuần tra phòng học. Cô bé sợ hãi cúi đầu mạnh xuống, nghe thấy tiếng cười nhạo báng của tên cướp. Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi co rúm lại run rẩy của một đồng trẻ con trước mặt mình, tên cướp đó cảm thấy rất hưng phấn.

Mai Khôi đem hình ảnh và suy nghĩ của tên cướp đó truyền hết cho Nghiêm Cần, nghe Nghiêm Cần hung dữ mắng chửi: “Tên cặn bã đáng chết, biến thái, đợi bản ma vương đến xử lý nhà ngươi”.

Mai Khôi thu bản thân mình lại thành một khối, gắng sức ẩn vào chỗ tối, giữ vững tinh thần. Công việc tìm kiếm trong phạm vi số người lớn và diện tích rộng như thế này khiến cô bé tương đối mệt mỏi, cô bé bắt đầu cảm thấy có chút đau đầu. Trong lòng rất sợ, miệng rất khát, lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, suy nghĩ của mọi người xung quanh đều là sự sợ hãi và khủng hoảng, cảm xúc như thế này vô cùng mãnh liệt, nó vẫn luôn tấn công vào đầu cô bé. Lúc mới đầu cô bé còn có năng lượng để ngăn lại toàn bộ, bây giờ đã thấm mệt, những cảm xúc đó bắt đầu từng chút, từng chút xâm nhập, giống như khoan vào đầu, vào não cô bé vậy. Cho nên Mai Khôi cũng bắt đầu cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. Cô bé rất khó chịu, rất buồn bã, mỗi một giây dường như đều rất đau đớn.

Đột nhiên chỗ trống bên cạnh cô bé có một người chen vào, một bàn tay ấm áp lặng lẽ nắm chặt lấy tay cô bé trong đám người. Không cần quay đầu, cô bé đã nghe thấy lời của Nghiêm Cần: “Con Rùa Nhỏ, anh đến rồi, em không cần sợ hãi nữa, anh sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến một sợi tóc của em”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Nghiêm Lạc nhú chặt lông mày, nhìn chăm chăm vào hình ảnh giám sát theo dõi trong trung tâm chỉ huy. Mấy đứa trẻ đã trà trộn vào trong, máy camera mini trên người chúng cuối cùng đã giúp mọi người nhìn thấy hình ảnh bên trong trường. Trong công ty, thiên nhân Vu Lạc Ngôn đã ở phòng giám sát tra soát, nhìn bọn cướp từ trong hình ảnh, thử điều tra tình hình cụ thể của mấy chủng loài phi nhân loại đó.

Đáng tiếc anh nhìn cả nửa ngày, mà chỉ có thể xác định được bọn cướp trong hình ảnh máy giám sát kia không phải thần không phải ma cũng chẳng phải linh vật, bởi vì trên người của ba chủng loài này sẽ có ánh sáng màu sắc khác nhau, còn đám cướp trong máy theo dõi lại không có, vậy thì có khả năng là yêu thú, nhưng toàn thân bọn chúng bao bọc rất cẩn thận, chỉ lộ ra mắt và miệng. Vu Lạc Ngôn lại rất khó phán đoán xem là loại yêu thú nào.

Một kết luận bạo gan của anh khiến mọi người có chút kinh ngạc: “Trước mắt ngoại trừ những kẻ ở trong tòa nhà văn phòng mà các anh nói không nhìn thấy được kia, bốn tên khác được chỉ ra này, tôi cảm thấy không giống yêu thú thuần. Tôi đã nhìn qua nhiều yêu thú như vậy, nhưng không có loại cảm giác như thế này. Mấy tên ấy giống như là người và yêu thú ghép lại với nhau hơn. Ray, anh hiểu rõ ý tôi không? Không phải nói là thể hệ sau của việc lai ghép, loại đó tôi cũng có thể nhìn ra, chính là nói, giống như đầu óc của người được lắp vào trên người của yêu thú, hoặc là thứ khác lắp vào đó, cho nên nhìn thì không phải là người, nhưng cụ thể là gì có lẽ phải mổ ra xem tí mỉ mới biết được. Anh hiểu rõ ý tôi không?”

Ray lắc đầu: “Không hiểu, không tưởng tượng nổi, bất cứ phần nào trên cơ thể con người lắp vào cơ thể yêu thú đều sẽ hỏng chết”.

Vu Lạc Ngôn chỉ vào màn hình giải thích: “Tôi chỉ là nói rõ tình hình mắt mình nhìn thấy. Tôi cũng chẳng phải là bác sĩ, nào biết được gắn vào rồi có hỏng chết hay không”.

Nghiêm Lạc cắt ngang lời bọn họ: “Ray, phối hợp một chút với phía cảnh sát, điều một số người tìm kiếm tra soát một chút các bệnh viện có thể làm cấy ghép hoặc liên quan đến thực nghiệm trong toàn thành phố, cần thiết bị tốt có thể làm đại phẫu thuật. Nếu như bọn chúng thật sự làm qua những chuyện này, chắc chắn phải cần có một khoản tiền vốn lớn, còn cả lượng máu điều phối sử dụng không bình thường, chắc là không che giấu được”. Lời của Vu Lạc Ngôn khiến Nghiêm Lạc liên tưởng đến những hình ảnh nhìn thấy được trong đầu Sơn Ứng. Một hành lang dài trắng toát, rõ ràng giống như phòng khám bệnh, có lẽ lời suy đoán bạo gan của Vu Lạc Ngôn là đúng, mấy con yêu thú này thật sự là loại sản vật Y học thực nghiệm nào đó, bọn chúng bị khống chế, cho nên bọn chúng sợ hãi.

Lúc này lại thu được một phần kết quả điều tra, Ray lập tức chuyển cho Nghiêm Lạc: “Boss, anh nhìn cái này xem, sự việc hôm nay quá kỳ quái. Ba mươi tư cái tên anh chuyển cho tôi, chúng tôi đã tra ra có điều kỳ quái. Mười tám người trong đó đều có trong danh sách tử vong, toàn bộ là đàn ông, dấu hiệu tuổi tác chiều cao đều tương đối giống, hơn nữa mười tám người này không có trong kho hồ sơ phách của chúng ta. Tuy chỉ là có thể đối chiếu theo tên, còn có vài người trùng tên, không thể lấy làm chuẩn, nhưng có thể đối chiếu ra cả mười tám người như vậy, điều này tuyệt đối không phải là chuyện trùng hợp. Những tên khác có tám kẻ là người mất tích, tình huống giống như vậy, đặc trưng tuổi tác hình dáng đều tương đối giống. Trong danh sách mất tích của cảnh sát, còn có năm người không có ghi chép khác thường, cùng tên cùng họ nhiều quá, không biết là ai nữa, những người còn lại chúng tôi vẫn đang tra”.

Vu Lạc Ngôn ở bên cạnh bổ sung: “Bọn chúng không phải là xác sống, tôi chắc chắn từ trong hình ảnh tôi có thể nhìn thấy được, ngoại trừ bốn người kia, những kẻ khác đều là con người”.

Một đám người chết vẫn chưa chết, người mất tích lại xuất hiện, thêm vào đó là mấy con yêu thú không biết là thứ gì, hỗn tạp với một đội ngũ cướp bóc của vài con người bình thường, đưa ra hai yêu cầu căn bản chẳng thể nào thực hiện được, chuyện này rốt cuộc là làm sao? Mục đích là gì?

Nghiêm Lạc hỏi Ray: “Chứng minh cái chết của bọn họ có chỗ nào giống nhau không? Ví dụ như bệnh viện, người xử lý... Có ghi chép về xác chết không?”.

“Không có chỗ giống nhau, bệnh viện làm giám định phân bố ở các nơi, còn có vài tên là phía cảnh sát tuyên bố tử vong. Ví dụ như mất tích quá lâu, sau đó tìm được vài đầu mối xác nhận hắt ta tử vong, loại hình nào cũng có cả. Xác chết này phần lớn là người nhà ký tên đưa đi, không có nội dung nhiều hơn.”

“Bố, tìm vài bác sĩ đến tiếp xúc với bọn cướp này một chút, để Hạ Bồi giám sát nghe suy nghĩ trong lòng của những người này. Nếu như thật sự có liên quan đến bác sĩ, những tên cướp đó chắc sẽ có phản ứng. Nếu là như vậy, chúng ta có thể tung tin giả, cứ nói phía cảnh sát bắt được bác sĩ giam cầm bệnh nhân làm thực nghiệm phi pháp nhiều năm, và chứng thực những người này có quan hệ với vụ cướp của trường học hôm nay. Nếu như bác sĩ chính là kẻ đứng phía sau, bọn cướp nghe thấy điều này chắc sẽ mất ổn định. Chúng ta muốn đàm phán hay cưỡng chế tấn công, đều sẽ có nhiều cơ hội hơn.” Không giống những đứa trẻ khác, máy liên lạc của Nghiêm Cận được chỉnh đến tần số chỉ huy, có thể biết được mỗi một bước tiến triển, lúc này nghe thấy tin tức mới không kìm được hiển kế sách.

Ray nghe thấy hơi sững lại: “Ý kiến của Tiểu Ma Vương không tồi, Boss, dù gì sau mười lăm phút tivi nhất định không tường thuật được trực tiếp hình ảnh phóng thích của những tên trọng phạm kia, chẳng thả phát một chút tin tức thành công của cảnh sát, kích thích bọn cướp một chút, nếu như bọn chúng thực sự chịu sự khống chế của người khác, vậy có lẽ sẽ có cơ hội đàm phán mới”.

“Được rồi, bây giờ tôi sắp xếp, anh thông báo Hạ Bồi lưu ý tình hình của bọn cướp, tin tức giả đó bảo bọn họ lập tức làm, ấn định thời gian phát hình trên đài truyền hình thành phố là mười lăm phút sau.” Nghiêm Lạc vừa nói xong, Cục trưởng Thôi đưa Thị trưởng Trần đi vào: “Ông Nghiêm, thị trưởng đến rồi”.

Nghiêm Lạc cũng không khách sáo, chào hỏi thị trưởng xong, trực tiếp nói ra yêu cầu, sau đó bảo: “Đàm phán của những người khác đều bị từ chối, chúng tôi cần đổi một nhân vật khác dẫn dụ sự chú ý của bọn chúng. Trước mắt chỗ công trường giữ mười con tin là giáo viên và học sinh, mười lăm phút sau trên tivi không phát sóng được nội dung bọn chúng muốn thì bọn chúng sẽ bắt đầu giết người. Thị trưởng, chúng tôi sẽ toàn lực bảo vệ sự an

toàn của ông, nhưng bây giờ cần ông dừng cảm đi ra”.

Thị trưởng Trần có quan hệ cá nhân khá thân với Nghiêm Lạc, trong thành phố xảy ra chuyện lớn như thế này, tất cả mọi người đều đang quan tâm đến tiến triển, ông đương nhiên cũng không thể làm ngơ, liền gật đầu đồng ý, cùng đám người Cục trưởng Thôi đi về hướng trường học.

Nghiêm Lạc nói với A Mặc: “Một lát nữa thị trưởng đến chỗ cổng trường thỏa thuận đưa ra yêu cầu trao đổi con tin, chúng ta xem xem bước này có thể hiệu quả không, nếu như không thành công, vậy thì chỉ có thể mạo hiểm phát ra tin tức giả trong mười lăm phút cuối, cậu sắp xếp tốt cho bọn trẻ, cùng cảnh sát Lý đội lệnh tấn công. Tôi bảo A La đến tòa nhà văn phòng giám sát không chế Sơn Ưng, nếu như tin tức giả của chúng ta vẫn không thể thành công, vậy thì bắt giữ Sơn Ưng trước, đám người bọn chúng như rỗng không đầu, chúng ta sẽ nhân lúc rối loạn tấn công vào, không thể để bọn chúng có cơ hội tẩm máu trường học”.

“Thực sự không được, chúng ta bắt toàn bộ linh hồn của bọn chúng đi là xong.” A Mặc nghĩ trái nghĩ phải, đối phương người nhiều, toàn bộ có vũ trang, địa điểm giữ con tin lại phân tán, bất luận kế hoạch tấn công như thế nào đều không thể đảm bảo được tất cả các con tin không bị tổn hại chút nào. Tuy sinh hồn[1] không thể bắt, nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt, không thể lo nghĩ được nhiều như vậy nữa.

[1] Linh hồn của người sống.

“Đám người lẫn lộn với nhau như thế này, địa điểm lại phân tán, cứ coi như toàn bộ ba người chúng ta đều động thủ, cũng không thể bắt được chính xác, đó dù sao cũng đều là sinh hồn có ý thức. Càng huống hồ, bên ngoài những người kia, bất kỳ một tên nào đều có thể giết người, chúng ta lại không được, ở trên vị trí này, chúng ta không thể manh động. Lúc tấn công, chúng ta chỉ có thể mỗi người phụ trách một tòa nhà, bảo vệ con tin không bị thuốc nổ làm bị thương họ, nhưng chuyện khác vẫn là phải dựa vào mọi người cùng nhau hành động”

A Mặc đương nhiên hiểu rõ nguyên tắc này, anh khẽ gật đầu, tiếp đó đi tìm cảnh sát Lý xác nhận sắp xếp bố trí.

Phía bên trường học, thị trưởng đưa hai vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, và Cục trưởng Thôi đi cùng đến phía cổng trường. Lúc này cách thời gian hai tiếng hạn định còn mười hai phút nữa. Thị trưởng cùng với người khuyên giải, cầm loa nói rõ ý mình đến đây, thân làm lãnh đạo của thành phố này, cảm thấy áp lực rất lớn đối với sự việc lần này. Vì đảm bảo cho sự an nguy của hơn một nghìn giáo viên học sinh của trường học này, ông sẽ gắng hết toàn lực thực hiện yêu cầu của bọn cướp. Danh sách vốn dĩ cũng có vấn đề rất lớn, để biểu hiện thành ý giải quyết vấn đề của bọn họ, ông cùng cục trưởng Cục Công an nguyện ý lấy thân mình thay thế, đến trao đổi với con tin là giáo viên học sinh trong trường học.

Thị trưởng nói: “Tôi và Cục trưởng Thôi đã lộ mặt nhiều lần trên tivi, các anh nhất định là nhận ra thân phận của hai chúng tôi. Nếu như thành con tin rồi, còn có giá trị hơn một nghìn giáo viên học sinh này, các anh trông giữ nhiều người như vậy cũng không dễ dàng, nhưng trông giữ hai chúng tôi thì đơn giản hơn nhiều. Chúng tôi đang toàn lực hợp tác, chỉ cần cho chúng tôi thêm một chút thời gian, hai giờ đồng hồ thực sự quá khó, xin hãy thả học sinh, dùng chúng tôi làm con tin trao đổi, cho chúng tôi thêm một chút thời gian, chúng tôi nhất định dốc hết sức đáp ứng yêu cầu của các anh”.

Hạ Bồi báo cáo trong máy liên lạc: “Bốn tên ở cổng trường học cảm thấy dùng thị trưởng đổi lấy học sinh không tồi, nhưng bọn chúng không dám làm, cháu không tìm được suy nghĩ có đồng ý điều kiện trao đổi này”.

Thị trưởng thấy nói cả hồi lâu mà vẫn không có người đáp, lại đưa ra một yêu cầu mới: “Trong trường học có học sinh mắc bệnh tim bẩm sinh, không thể chịu kinh hãi thêm, có phải còn có học sinh đã bị thương không? Chúng tôi có bác sĩ ở đây, chúng tôi hy vọng bọn trẻ không bị thương vong, xin để bác sĩ trị bệnh cho học sinh bị thương và có bệnh. Xin hãy thả bọn họ ra trước”.

“Trong đầu của rất nhiều người bọn họ có phản ứng với từ bác sĩ này, hình như rất sợ hãi, rất hỗn loạn”, Hạ Bồi báo cáo thêm một bước nữa.

Mai Khôi ở trong trường học cũng đang gắng hết sức giúp đỡ, cố gắng chống đỡ tinh thần để giám sát nghe ngóng: “Sơn Ưng, Hồ Từ đều có phản ứng với từ bác sĩ, ba người khác cũng vậy, bọn chúng vô cùng sợ hãi”.

Quả nhiên, xem ra chính là bác sĩ rồi. Nghiêm Lạc cuối cùng có hưng phấn của việc nắm được chút điểm cốt yếu: “Ray, tăng cường điều tra đầu mối bệnh viện, phải nhanh, chúng ta chỉ còn lại mười phút”.

Lời của anh còn chưa nói xong, lại nghe thấy tiếng kêu thét của Mai Khôi: “Á... hần muốn giết người, hần muốn giết người, hần muốn giết người, bọn chúng... bức thư đó bảo hần giết người...”. Trong lòng Nghiêm Lạc kinh ngạc, đang muốn hỏi ai muốn giết ai, nhưng chỉ nghe thấy Mai Khôi cứ hét mãi, cuối cùng trong tiếng hét đó, anh cũng nghe thấy cái tên trong đầu cô bé báo ra: “Bi Hần”.

Trong phòng học, Mai Khôi thật sự hét thành tiếng. Sự kích thích cô bé phải chịu quá lớn, lại dự kiến được việc giết người này không cách nào ngăn cản được. Cô bé nhìn thấy rõ ràng hòng súng đen sì si trước mặt mười giáo viên học sinh ở cổng trường, cảm thấy được sự khủng hoảng tột cùng của bọn họ, trái tim thất lại, lỗ chân lông mở rộng, da đầu tê dại và các cơ co giật do sự sợ hãi đó tạo thành, nhiều lần đồ dòn cả lên người cô bé, cô bé hoàn toàn không khống chế nổi bản thân, chỉ có thể hét lớn, run rẩy.

Nghiêm Cận kinh hãi vô cùng, dùng lực ôm cô bé lại, tên cướp ở bên cạnh đã giận dữ, xông đến mắng chửi: “Kêu cái gì mà kêu, câm miệng, còn kêu nữa tao giết mày”.

Nghiêm Cận ôm thật chặt lấy Mai Khôi, lớn tiếng cầu xin: “Em gái tôi có bệnh, em ấy không khỏe, em gái tôi có bệnh, em ấy không có ý”. Cậu giữ chặt đầu cô bé trong lòng mình, Mai Khôi cuối cùng dùng tiếng hét, chỉ run rẩy trong lòng cậu.

Tên cướp đã xông đến, một chân đạp về hướng Mai Khôi: “Muốn kêu loạn hả”.

Nghiêm Cận ôm lấy Mai Khôi xoay người, dùng lưng mình đỡ cái đạp này. Tên cướp không đạp trúng, chưa hết giận, lại dùng báng của khẩu súng dài

hung dữ phang hai cái vào lưng của Nghiêm Cẩn. Lúc này, học sinh xung quanh đều sợ hãi hết lớn, có vài đứa muốn chạy ra ngoài, mấy tên cướp trông giữ bọn trẻ còn lại vội vàng quát mọi người dừng lại. Tên đánh Nghiêm Cẩn kia cũng vội vàng di chuyển sự chú ý lên chỗ các học sinh khác, sau mấy hồi mắng chửi đầy xô, trong phòng học cuối cùng yên tĩnh lại.

Nghiêm Cẩn ôm Mai Khôi đang nước mắt ròng ròng ẩn trong đám người, lòng hận đến cực điểm: “Đám đá Con Rùa Nhỏ, mày đợi đó, tao sẽ chặt chân mày”.

Chỗ cổng trường, chính vào lúc Nghiêm Lạc vẫn còn đang nghĩ xem là bức thư gì, Bi Hâu gì, thì mười tiếng súng nổ liên tiếp vang lên, xuyên qua cửa sổ truyền vào trung tâm chỉ huy. Nghiêm Lạc thực sự không dám tin, nhìn xuống đồng hồ, vẫn còn chín phút nữa mới đến thời gian hạn định, xảy ra chuyện gì rồi?

“Bọn chúng nổ súng giết mười con tin ở cổng trường, lập lại, bọn chúng nổ súng giết mười con tin rồi.” Ray hoàn toàn rơi vào trạng thái phấn nộ: “Không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, bất ngờ ra tay. Không muốn thị trường và cục trưởng làm con tin thì nói đi, giết người cái gì, bọn chúng là lũ điên sao? Thời gian cũng vẫn chưa đến”.

Nghiêm Lạc ngồi trong trung tâm chỉ huy, đột nhiên hiểu rõ, đối phương không phải là không muốn thị trường và cục trưởng, mà căn bản chính là không thể tự làm chủ điều gì, bọn chúng chỉ đơn thuần làm việc theo nội dung bức thư của tên đứng phía sau. Bọn chúng sắp xếp xong tất cả thời gian, làm việc theo thời gian quy định, thư Sơn Ưng nhận được là thả phạm nhân trong hai giờ đồng hồ, Hồ Tử nhận được là tám tiếng đòi một trăm triệu, còn bức thư Bi Hâu nhận được lại là phải hạ lệnh giết những con tin này lúc còn kém mười phút cho bọn họ nhìn.

Kẻ đứng phía sau rốt cuộc là nhân vật nào, hẳn hoàn toàn làm những việc khác lạ không theo quy tắc nào khiến bọn họ trở tay không kịp. Nếu như ba tên cầm được ba phần chỉ lệnh, vậy có phải là vẫn còn có kẻ khác cũng nhận được chỉ lệnh khác không? Mỗi một tên nhận được chỉ lệnh đều có thể chỉ huy, vậy đối phó với một mình Sơn Ưng chẳng có chút tác dụng nào cả, ngược lại sẽ càng làm cho tình hình tồi tệ hơn. Nếu như trên tay tên khác còn có chỉ lệnh, vậy phía sau sẽ xảy ra sự việc gì căn bản chẳng thể đoán được.

Trong máy liên lạc, cảnh sát ở chỗ cổng trường đang báo cáo: “Bọn cướp quát nói, bắn chết mười con tin này là để chúng ta thấy quyết tâm hành động của chúng. Chuyện thả hai trăm tám mươi một tên trong danh sách này có thể cho chúng ta thêm một giờ đồng hồ”.

Cảnh sát Lý, Cục trưởng Thôi và thị trường đã quay lại: “Xem ra bọn chúng vô cùng mong muốn hai trăm tám mươi một người đó, bên trong nhất định có người rất quan trọng đối với bọn chúng. Có lẽ là theo hướng này chúng ta lại tiếp tục nghĩ cách”.

Chẳng có gì phải nghĩ nữa cả, bọn chúng căn bản là đang bị người ta đem ra chơi đùa, Nghiêm Lạc nghiêng nghiêng rằng, mở máy liên lạc: “Ray, tin tức giả chuẩn bị xong chưa?”.

“Xong rồi, Tiểu Hồ đang ở đài truyền hình, thời gian phát sóng chắc là không vấn đề gì.”

“Chuyển đến thời gian sớm hơn”, Nghiêm Lạc nhìn đồng hồ: “Chuyển sang phát sóng lúc 12 giờ 26 phút”.

“Hà, gấp như vậy sao, tôi lập tức thông báo cho cậu ta.”

Nghiêm Lạc lại chỉnh tần số máy liên lạc về tần số dùng chung: “Tất cả mọi người đều nghe rõ rồi, ai về vị trí người đó, còn năm phút nữa, 12 giờ 27 phút, bắt đầu tấn công!”.

Trở tay không kịp phải không, anh cũng có thể. Bất luận trong số hai trăm tám mươi một người này có gì, trong đám cướp này cũng chẳng có ai biết, bọn chúng chẳng qua chỉ là những con rối sống chết làm theo mệnh lệnh, đàm phán là vô tác dụng, thêm một giờ đồng hồ nữa, nói chưa biết chừng lại xảy ra sai sót gì.

Đến lúc tấn công rồi, trong lòng Nghiêm Cẩn mừng thầm, chẳng mấy chốc là có thể cứu Con Rùa Nhỏ ra, bộ dạng của cô bé bây giờ thật sự rất tệ, đáng vẻ giống như kiệt quệ một mối, rất suy nhược. Cậu ngẩng đầu lên lút nhìn bọn cướp một cái, bọn chúng đang nhìn ra bên ngoài, nhỏ tiếng nói chuyện. Nghiêm Cẩn nhân cơ hội không ai chú ý, cúi đầu xuống, chạm trán vào trán Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, anh ở đây rồi, anh bảo vệ em, em chịu đựng một chút nữa, chẳng mấy chốc là có thể ra ngoài rồi”.

Mai Khôi đang dựa vào đầu gối cậu, đầu cô bé đau như muốn nứt ra, nhưng khi trán cậu chạm vào, lại có một luồng cảm giác rất ấm áp truyền đến, khiến cô bé cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Mai Khôi không kìm được mỉm cười, anh Nghiêm Cẩn của cô bé thật tốt!

Bên ngoài trường học, tất cả bọn trẻ trong trường Nhã Mã đều đã vào vị trí với các đội, chỉ có Hạ Bồi vẫn còn ở lại trên xe của công ty làm hậu bị cho bọn họ. Cậu đột nhiên báo cáo với Ray: “Báo cáo, cháu phát hiện tình hình khả nghi, trong trường học hình như có tâm ngữ giả, vừa rồi khi nổ súng quá hỗn loạn, cháu không cảm ứng ra được, sau đó vừa yên tĩnh lại, cháu liền cảm giác được. Đội quân tiến công vào như thế này rất nguy hiểm, phía địch rất có khả năng có tâm ngữ giả”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tin tức này vô cùng quan trọng, Ray lập tức báo sang cho Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc bảo Ray điều chỉnh máy liên lạc của anh thành một tần số với của Hạ Bồi, anh hỏi: “Cháu chắc chắn bên trong có tâm ngữ giả sao? Cháu nghe thấy tin tức gì rồi?”

“Dạ, không nghe thấy gì, tin tức của đối phương đột nhiên lóe lên một cái rồi không có nữa, cháu chỉ là cảm thấy được cảm xúc khủng hoảng rất mãnh liệt, là người mới, trước đó cháu ra soát qua không thấy có người này. Đột nhiên liền xuất hiện, có phải là hấn ta từ trên người của chúng ta cảm thấy được chuyển muốn cưỡng chế tấn công, cho nên nhất thời sợ hãi, liền không làm tốt việc phòng ngự.”

“Vậy bây giờ cháu còn có thể cảm ứng được đối phương không?”

“Hết rồi, nhưng cháu sẽ tiếp tục tìm kiếm, xin hãy yên tâm ạ, Boss, cháu nhất định sẽ tìm ra được hấn ta. Nhưng mà, chúng ta vẫn phải tiếp tục cưỡng chế tấn công sao?”

“Cháu vất vả rồi, làm rất tốt.” Nghiêm Lạc không trả lời câu hỏi của cậu, chỉ bình thản cổ vũ một câu, đây là lần thứ hai Nghiêm Lạc khen Hạ Bồi làm rất tốt. Trong nhiệm vụ hôm nay, vẫn chưa có tân binh thiếu niên nào nhận được lời khen của Nghiêm Lạc, mà trong một lát cậu lại được khen hai lần, điều này khiến Hạ Bồi có chút lảng lảng.

Nghiêm Lạc ngắt liên lạc với Hạ Bồi, nói với một mình Ray: “Tin tình báo này quá mơ hồ, tin tức không cách nào xác nhận, không cần thông báo với tổ hành động, xóa bỏ nó khỏi ghi chép hành động, tất cả mọi việc tiến hành theo kế hoạch ban đầu”.

Ray làm việc với Nghiêm Lạc nhiều năm rồi, đương nhiên hiểu rõ là chuyện gì, e rằng chuyện này có liên quan đến kênh tình báo cơ mật kia. Anh lập tức hành động, vừa xóa ghi âm liên lạc và ghi chép văn bản, vừa nói với Nghiêm Lạc: “OK, tôi sẽ xử lý theo như cấp độ bảo mật cao nhất”.

Lúc này thời gian vẫn còn hai phút nữa, tất cả mọi người đều căng thẳng thần kinh. A Mặc thâm nhập vào trong trước, mở đường từ mặt sau trường học thông đến tòa nhà phòng học. Mấy hàng ma sư thiếu niên bọn Mặc Lê và thiếu niên có siêu năng lực theo sau hiệu trưởng thâm nhập vào trường học. Thân phận trẻ con của bọn trẻ có thể khiến bọn cướp không đề phòng, cho nên thâm nhập vào trước. Chỉ là lúc này thời gian quá gấp, không có cách nào để chúng tìm từng tổ một, mấy đứa trẻ ở bên ngoài sớm đã thương lượng diễn tập rất lâu, lúc này sau khi đi vào nhanh chóng ẩn nấp vào các góc, A Mặc giúp bọn trẻ tránh vị trí camera giám sát. Mất một chút công sức, Hạ Bồi đã thông báo, kẻ theo dõi giám sát kia cảm thấy khả nghi rồi, đang phái người đi kiểm tra.

A Mặc ngằm chửi rủa, tốc độ ẩn thân tránh đi, may mà bọn trẻ thể tích nhỏ, đã ẩn giấu kín trong chỗ nấp. Tên đi kiểm tra đi một vòng rồi báo cáo vào bên trong là không có gì khác thường.

luv-ebook

Thời gian còn một phút nữa, Nghiêm Lạc, A Mặc, Cục trưởng Thôi, Happy,... toàn bộ vào vị trí ẩn thân, bắt giữ năm con yêu thú và bảo vệ để con tin không bị thương là trách nhiệm của nhân viên Công ty Nhả Mã bọn họ, còn những tên cướp khác thì giao cho phía cảnh sát và bộ đội chống khủng bố xử lý.

Đúng 12 giờ 30 phút, mấy tên cướp giám sát tivi và tin tức truyền hình trực tiếp đều nhìn thấy báo cáo tin nhanh: Sự kiện khủng bố bắt cóc con tin trong trường học đặc biệt lớn xảy ra vào buổi sáng hôm nay trong thành phố đã thu được tiến triển mang tính đột phát. Kẻ chủ mưu đứng phía sau bọn chúng vừa mới bị bắt mười phút trước từ trong phòng thực nghiệm của bọn chúng... Trong hình ảnh là bước chạy lắt lư, rõ ràng phóng viên cùng chạy như bay với cảnh sát, một bóng hình mơ hồ mặc áo choàng trắng bị ẩn đi lên mặt đất, tay đeo còng...

Tin tức này hiển nhiên chạm đúng vào thần kinh của bọn cướp, Hạ Bồi hóa tốc hết lên trong máy liên lạc: “Bọn chúng rất kinh hãi, có mấy tên đang truyền tin tức này cho nhau qua máy liên lạc, bọn chúng không tin đây là sự thật...”

Bản tin nhanh chỉ có ba mươi giây. Chính vào lúc bọn cướp đang truyền nhau chuyện này, mấy chiếc trực thăng đột nhiên xuất hiện bên trên trường học, bộ đội chống khủng bố giống như thần binh từ trên trời xuống, thuận theo thang thùng của trực thăng nhảy xuống dưới. Bọn họ rơi xuống nóc nhà, sân thể thao, hòa tốc xông đến các chỗ.

Chỗ cổng trường vang lên tiếng nổ cực lớn, một chiếc xe trang bị vũ khí xông vào cánh cổng sắt của trường học, vào lúc những tên cướp điên cuồng bắn vào trong trường học, trong hai mươi tám giây, bốn tên cướp trông giữ cổng bị tiêu diệt toàn bộ.

Trong tòa nhà văn phòng, Sơn Ưng rõ ràng bị cục diện hỗn loạn này kích thích. Hấn cảm mấy bộ đàm lên, vừa muốn nói gì đó, một luồng gió mạnh đâm đến, bộ đàm bị đánh bay. Mấy tên cướp bên cạnh cảm súng lên, muốn bắn về phía sau Sơn Ưng. Tuy bên người hấn ta không có một ai, nhưng khi súng vẫn còn chưa bóp cò, chúng đã bị một luồng lực đạo giống như quạt bay cực mạnh, đâm đến hất bắn lên tường, đập nảy ra rơi xuống mặt đất bất động.

Sơn Ưng gầm rống một tiếng, quay mạnh người lại xả đạn một hồi, nhưng sau lưng hấn chẳng có người nào. Hấn ngẩn ra, hai mắt nhắm lại, đột nhiên vút súng đi định lao ra ngoài cửa sổ. Nhưng, trước mặt bỗng có một người con gái xinh đẹp lướt qua, đập về phía hấn một cái với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, Sơn Ưng bị đập đập lên trần nhà. Ngón tay của cô gái kia vừa chỉ, miệng lầm bầm đọc, hấn lại bị dính chặt lên trần nhà không động đậy gì nữa, sau đó cảm thấy một sợi dây thừng vô hình cuốn chặt cứng thân thể mình lại.

“Người có quan hệ gì với Ưng tộc?” A La nhìn tư thế bay đi và động tác vùng vẫy giãy giụa vừa rồi của hấn, cảm thấy rất giống Ưng tộc, nhưng không phải là được huấn luyện chính thống của Ưng tộc.

“Mày cũng không phải là con người?”, Son Ưng sợ đến mức hơi run rẩy.

“Ta cao cấp hơn nhiều lần, đồ súc sinh.”

“Tao không muốn chết, tao không muốn chết như vậy, thả tao ra, thả tao ra.” Son Ưng đã biết không có khả năng chạy trốn, đột nhiên suy sụp.

Trong máy liên lạc, Ray điều độ một tổ đến tiếp nhận thay thế A La bắt người và giải quyết phần phía sau. Cảm thấy không hiểu lắm đối với việc đột nhiên không không chế được cảm xúc của Son Ưng, tầm bịt mắt của Son Ưng bị kéo ra, Vu Lạc Ngôn nhìn thấy hình dáng của hắn ở trong máy giám sát, nói: “Hắn thực sự là Ưng tộc và loài người ghép lại với nhau, có phải không?”.

Đương nhiên chẳng ai để ý đến anh, chưa ai từng nhìn thấy thứ như thế này, chẳng ai biết cả.

Tuy Son Ưng chưa kịp phát lệnh chỉ huy, nhưng không ngoài dự đoán của Nghiêm Lạc, quả nhiên trong tay những tên kia cũng có quyền chỉ huy, trận chiến vừa bắt đầu, tất cả bọn cướp đều giống như phát cuồng, đồng loạt có tám tên đều hạ tử lệnh giết sạch toàn trường.

Trong hội trường, Thần tộc Dung Hiền mai phục ở đó vừa nghe thấy lệnh tiến công, niệm chỉ quyết, đột nhiên xông ra ngoài, lao đến phía trước đám con tin giăng kết giới rào cản, cậu hét lớn một tiếng: “Toàn bộ nằm xuống, không được cử động, bảo vệ đầu”. Cậu vừa lớn tiếng lặp lại mấy lần câu quát, vừa lao đến chỗ hai tên cướp cách con tin gần nhất.

Các con tin phản ứng lại được, lần lượt ôm đầu nằm xuống đất, bên ngoài tiếng đạn nổ, tiếng súng, tiếng thét vang lên một khoảng, cuối cùng mọi người đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hai tên cướp bị bất ngờ không kịp làm gì, toàn bộ sức chú ý của bọn chúng đều chuyển sang hướng bộ đội chống khủng bố ở bên ngoài tấn công vào, làm sao có thể ngờ được rằng trong đám học sinh lại có một đứa xông ra. Chỉ trong chớp mắt súng trên tay đã bị cướp mất, tiếp theo đó trên đầu bị trúng một phát đạn nặng nề, người đổ xuống. Dung Hiền cầm súng bắn vào phía bọn cướp khác, bọn cướp hoảng loạn tìm kiếm vật yểm hộ.

Hồ Tử hai mắt đỏ ngầu, vừa lớn tiếng gầm lên giết sạch bọn chúng, vừa đứng dậy nổ súng vào đám con tin, nhưng đạn bị bật trở lại giống như bắn vào một rào chắn vô hình vậy, Hồ Tử sững sờ: “Kết giới?”. Hắn trừng mắt nhìn, vứt súng đi, nhào về hướng Dung Hiền: “Mẹ kiếp, mày là Thần tộc?”. Động tác của hắn nhanh nhẹn, tứ chi thả lỏng, dẻo dai giống như là hổ báo.

Nhưng hắn còn chưa nhào tới, lại bị một đập của một người bỗng lóe hiện giữa không trung đá trúng, bay tung ra rất xa, đập lên trên sân khấu. Dung Hiền gọi lớn một tiếng: “Hiệu trưởng!”.

A Mặc không hề quay đầu lại: “Thầy đối phó với hắn, em bảo vệ tốt cho những người này”.

Hồ Tử biết mình không có khả năng giành thắng lợi, Thần tộc vừa rồi là trẻ con, còn người hiện giờ lại có cảm giác dũng mãnh hoàn toàn khác hẳn, hắn hét lên một tiếng quái đản: “Vậy thì cùng chết đi”.

Hắn duỗi tay ra, ấn một cái vào trong túi, thuốc nổ lắp ở các chỗ trong hội trường vang lên tiếng tí tí tí. A Mặc phi thân đến giống như chớp điện, một tay tóm lấy Hồ Tử, đập một cái lên trán hắn, rồi sau đó nhảy về bên trên các con tin, tất cả động tác chỉ diễn ra trong chớp mắt. Khi anh mở rộng hai tay, giăng ra một kết giới bảo vệ, thuốc nổ “đoàng” một tiếng toàn bộ nổ tung, tiếng kêu kinh hãi của tất cả mọi người bị nuốt chửng bởi tiếng vang cực đại của thuốc nổ và tiếng căn phòng bị phá hủy, trần nhà sụp xuống. Khi tất cả yên lặng trở lại, mọi người phát hiện ra ngoại trừ chuyện bên cạnh mình có ít gạch đá vụn gỗ vỡ thì chẳng có chuyện lớn gì.

Nhân viên cảnh sát lúc này đã xông vào, A Mặc vẫy tay một cái: “Chỗ này giao cho các anh”. Anh lôi Hồ Tử đang bắt động ra ngoài, Dung Hiền cũng chạy theo ra bên ngoài: “Hiệu trưởng, em đi chỉ viện cho người khác”.

Nói đến phía bên Tiểu Ma Vương Nghiêm Căn, mệnh lệnh vừa ban xuống, cậu liền hóa tốc giăng kết giới bảo vệ, giống như Dung Hiền, vừa nhảy lên hô lớn: “Nằm xuống, không được cử động, bảo vệ đầu” vãn vãn, vừa xông đến hai tên cướp trông giữ bọn họ trong phòng học. Bọn cướp vẫn còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, thì bị Nghiêm Căn mỗi chân đá bay một tên, toàn bộ hôn mê. Cậu sức lớn như trâu, nỗi điên lên xuống tay càng nặng hơn, mỗi tên một đá, hai tên này lập tức ngã xuống không dậy nổi. Hai tên khác vừa nhìn thấy tình hình không bình thường, liền lần lượt cầm súng bắn về phía cậu. Nghiêm Căn nghênh đón miệng súng lao qua, đạn bay đến đám con tin, bị kết giới đánh bật lại. Nghiêm Căn vừa lướt người đã đến trước mặt tên cướp, một tay cướp lấy súng, đá bay tên ở trước mặt, lại dùng báng súng đập sang tên bên cạnh, thoáng cái đánh cho hắn ngất xỉu. Vẫn chưa thỏa hận, cậu hung dữ đập cho hắn hai cái lên chân: “Mày muốn đá Con Rùa Nhỏ này, tao đập chết mày”.

Bên ngoài tiếng súng rung trời, Nghiêm Căn không dám khinh nhờn, quay đầu hét với mọi người: “Đừng hoảng, cũng đừng ra ngoài, ở nguyên tại chỗ là an toàn nhất, các chú cảnh sát sắp đến đưa mọi người đi rồi, nghe rõ rồi chứ? Đừng ra ngoài, cứ đợi ở đây”.

Bên ngoài không biết tình hình thế nào, cậu phải ra ngoài chỉ viện, lúc này đưa Con Rùa Nhỏ đi quá nguy hiểm, cậu rất không nỡ, đi đến ôm lấy cô bé: “Em ngoan nhé, chịu đựng thêm một chút, anh lập tức quay lại đón em”.

Mai Khôi gật gật đầu, lúc này mấy tiếng nổ lớn vang lên, tòa nhà lớn khẽ rung, là thuốc nổ nổ rồi, một luồng năng lượng quen thuộc bảo vệ toàn bộ tòa nhà, Nghiêm Căn biết đó là bố. Cậu thật sự phải mau ra ngoài giúp đỡ, những phòng học khác cũng còn có con tin. Cậu lại hét lớn một câu với các học sinh đang vô cùng kinh hoàng: “Đừng chạy lung tung, các chú cảnh sát sẽ đến đưa mọi người đi”.

Cậu chuyển người, lại không kìm nén được, quay lại khẽ hôn tóc mái Mai Khôi: “Em phải ngoan, nhất định phải đợi anh”, nói xong cất bước chạy ra ngoài.

Khắp các nơi trong trường học, đám cướp bỏ chạy tán loạn, tìm kiếm cơ hội chạy trốn. Một tên cướp một tay tóm lấy đứa trẻ trước mặt, quát với các cảnh sát đang bao vây hấn: “Đứng im đó, nếu không tao giết nó”. Lời của hắn còn chưa quát xong, đột nhiên hét lớn hai tiếng “Á á” run rẩy giống như chạm phải điện, ngã đổ xuống đất.

Đứa trẻ bị hấn bắt được chính là người chớp Cừu Hoa. Cậu tỏ ra vô tội, chỉ vào tên cướp vẫn đang nằm co giật trên mặt đất, nói với cảnh sát: “Hắn bị bệnh? Phát tác rồi?”.

Các cảnh sát cũng nghệt mặt ra nhìn nhau, đi lên phía trước cầm tay tên cướp lại, sau đó kéo Cừu Hoa: “Cậu bé, cháu an toàn rồi, chú đưa cháu ra ngoài”.

Cừu Hoa lại vùng cánh tay giằng thoát ra, chạy lẹ đi như một làn khói: “Chú ơi, cháu rất bận, gặp lại sau nhé”.

Tầng trên, một học sinh chạy ra ngoài, nhưng bị vấp một cái vào lan can đã bị phá hỏng, người rơi thẳng từ tầng sáu xuống. Cậu bé cất tiếng thét thất thanh, đột nhiên giữa không trung có một người bay đến đón lấy cậu, thả cậu xuống mặt đất. Học sinh đó còn chưa hết kinh hồn bạt vía, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn thấy người vừa rồi cứu mình giống như siêu nhân, một mực nói: “Phải giữ bí mật đó, phải quên đi”. Học sinh đó dờ dẫm, Mẫn Lệ ở bên cạnh lại xông đến, niệm chỉ quyết, giăng ảo ảnh, học sinh kia mềm nhũn người ngã xuống đất, cảm thấy mình đang lật đật lật đật chạy từ tầng sáu xuống.

Ngụy Anh Vân nhướn mày lên, thấp giọng nói: “Mẫn Lệ, cậu dùng pháp thuật bừa bãi”. Mẫn Lệ quay người liền đi luôn: “Người chim, cậu đang lãng phí thời gian, mau làm việc đi”.

Ở bên khác, một tên cướp dùng súng chỉ vào mấy học sinh, đang chuẩn bị đẩy bọn trẻ làm bia đỡ đạn, bên cạnh có một học sinh rõ ràng là bị dọa cho sợ quá khóc lóc kêu gào chạy đến, hét nói: “Đừng giết chúng tôi, đừng giết chúng tôi”. Tên cướp vừa nhìn thấy là trẻ con, bèn không để ý lắm, chỉ dùng súng chỉ vào cậu bé chửi, làm sao ngờ được đứa trẻ đó lao đến một tay nắm lấy súng của hắn, trong nháy mắt, tên cướp chỉ cảm thấy mình nắm chắc một cục băng lớn, lạnh đến cực điểm, lại giống như là tay và súng cùng bị đông cứng vậy. Hắn sợ đến mức gào lớn thảm thiết, dùng lực vùng tay, Lam Băng nhân cơ hội hét lên với mấy học sinh: “Mau chạy, chạy về bên trái, ở đó có các chú cảnh sát đang đợi”.

Một trận đại chiến trong loạn vẫn có trật tự, thương vong là khó tránh khỏi, nhưng trong tình hình như thế này, chỉ có hơn hai mươi con tin bị thương nặng đã là điều vượt ra ngoài dự liệu của mọi người. Năm tên yêu thú đã bị bắt sống toàn bộ, cũng bắt sống không ít tên cướp. Trong trường học một khối hỗn loạn, bộ đội vũ trang đang rà soát những gì còn sót lại, cũng đang tìm kiếm xem có bỏ sót con tin nào không.

Nghiêm Lạc đứng trên sân thể thao, mở hai cánh tay ra, rà soát bắt giữ những vong hồn vừa mới bị bắn trong trận chiến, chỗ này quá hỗn loạn, rất nhiều ác linh, hành động của Quỷ Sai không đủ nhanh, vì không để bọn chúng thành du hồn, anh quyết định đích thân thu hồn. Vừa mới hoàn tất công việc, anh nghe thấy tiếng mắng chửi của con trai nhà mình.

“Em là tên khốn nạn, em dám trộm Con Rùa Nhỏ của anh, mau trả cho anh.” Nghiêm Căn vô cùng giận dữ, xem ra trận chiến này vẫn chưa đủ cho cậu xem

Nghiêm Lạc quay người, nhìn thấy Mặc Ngôn cũng Mai Khôi chạy ở phía trước, Nghiêm Căn đuổi theo phía sau, hai đứa tốc độ đều cực nhanh, chớp mắt cái đã đến trước mặt anh.

“Bố, thằng nhóc này nhân lúc con làm việc ở bên ngoài, đi vào trong phòng học bắt trộm Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ rõ ràng ngoan ngoãn ở đó đợi con, liền bị tiểu quỷ này ăn trộm mất.”

Mặc Ngôn không chút lo lắng, giống như không nghe thấy bên cạnh có người đang nói oang oang, cậu bình thản giao Mai Khôi sang tay Nghiêm Lạc: “Bác ơi, chị Mai Khôi sốt rồi, mau đưa chị ấy đi bệnh viện.”

Nghiêm Lạc đón lấy Mai Khôi, sờ lên trán cô bé, quả nhiên rất nóng, vội ôm cô bé đi về phía cổng trường nhanh như bay: “Ray, báo trung tâm chữa trị của công ty đợi lệnh, tôi đưa Mai Khôi quay về, con bé sốt rồi”. Tình trạng của cô bé đặc biệt, Nghiêm Lạc biết không thể đưa cô bé đi bệnh viện, một khắc đó cảm xúc của cô bé mất đi sự khờ khạo, lại bị Hạ Bồi tìm thấy được tung tích.

“Boss, vừa nhận được tin xấu, Hiệp hội siêu năng lực và mấy trung tâm quản lý tư liệu DNA bị cướp sạch rồi, tất cả các tư liệu đều không còn. Còn nữa, có hai tòa nhà nhận được báo động là sẽ bị nổ bom, người phía cảnh sát vừa đến, nhìn có vẻ giống phòng thực nghiệm.”

Phòng thực nghiệm? Nghiêm Lạc dừng bước: “Có thể ngăn chặn được không?”.

“E rằng không được, sức chú ý của tất cả các hãng truyền thông và chính phủ, toàn bộ lực lượng cảnh sát đều đặt ở chỗ bên trường học rồi, vụ án của bên này tuy lớn, nhưng mà rất lặng lẽ, xử lý vô cùng gọn gang, Smile qua đó rồi, anh ấy cũng không nhìn ra đầu mối nào, vẫn đang điều tra, nhưng kế hoạch của đối phương rất chu đáo kỹ càng, phòng thực nghiệm đó nghe nói nổ vô cùng sạch sẽ. Boss, chuyện này có liên quan với sự việc ở phía trường học không?”

Liên quan? E rằng không phải đơn giản chỉ là liên quan, đây căn bản chính là cùng một sự việc, Nghiêm Lạc nhú chặt lông mày, tăng nhanh bước chân: “Đợi tôi quay về rồi nói”.

Sau lưng anh, Nghiêm Căn đang cãi nhau với Mặc Ngôn. Trên thực tế, nói rằng cậu tự kêu la một mình thì chuẩn xác hơn, Mặc Ngôn không kiên nhẫn nữa, xua xua tay: “Anh nổi khùng lên àmĩ cái gì chứ, em tuân tra đến phòng học đó, nhìn thấy chị ấy sốt rất dữ dội, bèn nhanh chóng đưa chị ấy đi đến bác sĩ, đề phán đoán chính xác hơn, anh ồn ào quá đó”.

“Nhưng anh cũng quay về rồi, nên là anh đưa em ấy đi, em liền công Con Rùa Nhỏ chạy đi là có ý gì?”

“Vậy, bây giờ bác ôm chị ấy chạy rồi, anh tìm bác đi.”

“Em là tên khốn nạn, anh đánh em.” Nghiêm Căn phi thân đến đá cậu em, đáng tiếc Mặc Ngôn tránh rất nhanh, cậu không đập trúng, Nghiêm Căn ngẫm nghĩ lại không cam tâm, nhưng Con Rùa Nhỏ trước mắt đã bị ôm đi rồi, cậu lại sốt ruột, lúc này chỉ đành đập hai cái nữa vào không khí, sau đó chạy về hướng Nghiêm Lạc: “Bố, bố, để con ôm Con Rùa Nhỏ đi, bố làm việc vất vả rồi, bố nghỉ ngơi một lát đi, để con ôm em ấy đi...”. Ngực khí thành khẩn thêm vào đó là cặp mắt sáng long lanh, bố sẽ cảm động chứ? Sẽ đưa Con Rùa Nhỏ cho cậu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Mai Khôi sốt rất ghê gớm, khuôn mặt đỏ hồng nóng rực, người cũng mơ mơ màng màng, Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn vội vàng vàng đưa cô bé về công ty. Vì tránh để Hạ Bôi phát hiện ra bí mật của Mai Khôi, Nghiêm Lạc hủy bỏ kế hoạch đưa đội quân thiếu niên này quay về công ty làm báo cáo, mà trực tiếp chở bọn trẻ quay lại trường học.

Quay về công ty, bác sĩ khám xong bên truyền nước cho Mai Khôi, cô bé nhỏ nằm trên giường nặng nề ngủ say. Nghiêm Căn khuôn mặt đau lòng, mắt nhìn chăm chú, bỏ bên cạnh giường trông nom, nhưng bị Nghiêm Lạc kéo ra khỏi phòng bệnh, tóm vào trong phòng họp nghe báo cáo.

Nghiêm Căn chu miệng lên, vô cùng không vui, đi được một bước lại ngoái đầu ba lần, cuối cùng vẫn phải để Mai Khôi rời khỏi tầm mắt mình.

Phòng họp tầng dưới, mấy cán bộ quan trọng đều đã đến. Ray chỉnh lý xong tất cả tin tức, tình hình sự việc kỳ thực về cơ bản đã được làm rõ, năm mươi sáu tên cướp bắt cóc ở trường Dương Quang đã thu hút tất cả sự quan tâm của xã hội và lực lượng cảnh sát về phía bên ấy, sau đó kẻ chủ mưu phía sau lại ở một bên khác cướp tư liệu của Hiệp hội siêu năng lực và trung tâm xét nghiệm DNA, đồng thời còn tiêu hủy căn cứ địa của bọn chúng, hoàn thành tất cả mà thần không biết quỷ chẳng hay rồi rồi đi. Đây căn bản chính là chiêu dương đông kích tây.

“Căn cứ vào tình hình hiện trường mà nói, vị bác sĩ X này xử lý phòng thực nghiệm vô cùng sạch sẽ, bọn họ không lấy được bất cứ dấu vân tay nào, phân tích bước đầu các mảnh vụn thuốc nổ, thủ pháp chế tác của nó cũng chưa từng nhìn thấy qua, chắc là bọn chúng tự chế.” Ray đang chỉnh ra hình ảnh Smile gửi về từ hiện trường trên màn hình. “Phân đoán bước đầu, không giống với thuốc nổ trong trường học. Nhưng trên mặt chi tiết, cần có thời gian kiểm tra lại.”

“Vũ khí của bọn chúng quy mô lớn như vậy, không thể không có nguồn gốc, các chợ đen về vũ khí trong nước đều điều tra, cứ coi như từ nước ngoài lén vận chuyển về, chợ đen bên kia chắc chắn cũng có tin tức.”

“Hắn cướp đi những tư liệu gì?” A Mặc hỏi Phùng Quan Hoa hội trưởng Hiệp hội siêu năng lực, sự kiện lần này, hiệp hội của bọn họ tổn thất nặng nề.

“Tất cả các hồ sơ, bao gồm tư liệu nghiên cứu siêu năng lực trong tủ bảo hiểm, toàn bộ đều không còn nữa. Có một số là hồ sơ tuyệt mật, ngay đến nghiên cứu học thuật trên phạm vi nhỏ từ trước đến nay đều chưa từng công khai cũng mất.” Phùng Quan Hoa sắc mặt u ám, xem ra đích xác là tình huống rất tệ.

“Tuyệt mật thế nào?”, sự việc trọng đại, Nghiêm Lạc không thể không hỏi.

Phùng Quan Hoa trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói: “Một tuần trước, tiến sĩ Phưong có phát hiện mới về chuyển đổi ứng dụng gen giữa người có siêu năng lực và người bình thường, nhưng vẫn chưa nghiên cứu được sâu. Hai ngày trước ông ấy bảo tôi, cảm thấy mình gặp nguy hiểm, thế là chuyển phát nhanh báo cáo nghiên cứu cho tôi. Nhưng tối hôm đó, tôi không có cách nào liên hệ lại được với ông ấy. Báo cáo nghiên cứu kia tôi khóa ở trong tủ bảo hiểm, đang dự định tìm thời gian để thương lượng một chút chuyện này với bọn anh, không ngờ rằng hành động của đối phương lại nhanh như vậy.”

Chuyển đổi ứng dụng gen của người có siêu năng lực? Trong lòng Nghiêm Lạc chùng xuống, chẳng trách phải cướp sạch trung tâm quản lý kết quả kiểm tra DNA. Lúc này A La nói: “Năm tên yêu thú hôm nay bắt được đó, xem ra chính là sản vật thực nghiệm loại này, chúng ta sẽ thất chặt tra hỏi, xem xem có thể có tiến triển gì mới không?”

Thôi phán quan cũng nói: “Phía cảnh sát chúng tôi sẽ theo dõi sát sao vụ án mất tích của tiến sĩ Phưong, rất nhiều tên cướp lần này bắt được đều đã có sẵn trên danh sách, e rằng có quan hệ với chuyện này. Sự kiện hôm nay chúng tôi sẽ lập thành tổ chuyên án, tập trung lực lượng điều tra kỹ lưỡng”.

Mọi người đem tất cả các việc xác nhận lại một lượt nữa, sau đó tan họp, ai đi làm việc của người đó. Trong phòng họp chỉ còn lại hai bố con Nghiêm Căn và Ray, Nghiêm Lạc hỏi thẳng vào vấn đề: “Báo cáo DNA của Mai Khôi, file điện tử gốc anh cầm chưa?”

“Vâng, cầm rồi, để tránh lúc cô Triệu đến lấy vẫn có thể in ra lại, cho nên cùng lúc đó tôi lấy cả ở trong máy tính đi rồi, dự định đợi Boss quyết định đưa cho cô ta, mới đặt quay trở lại.”

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, đang suy nghĩ, thì Ray lại nói: “Nhưng mà mẫu hóa nghiệm vẫn còn ở đó”. Anh nhìn nhìn Nghiêm Lạc, hiểu ý tiếp tục nói: “Tôi

sẽ đi kiểm tra tình trạng của mẫu, tôi biết nên làm thế nào”.

“Được, đi đi.” Nghiêm Lạc luôn rất yên tâm với cách Ray làm việc. Chuyện của Mai Khôi, anh không nói nhưng Ray chắc chắn cũng đoán được mấy phần. Nghiêm Căn vừa nhìn thấy trong phòng chỉ còn lại bố và cậu, vội vàng hỏi: “DNA gì? Vì sao Mai Khôi bị kiểm tra DNA?”.

“Năm chúng ta đến trấn S du lịch, từ trong nhóm máu của Mai Khôi, chú Mai của con đã phát hiện ra cô bé không có quan hệ huyết thống với mình, nhưng chuyện này chú ấy vẫn luôn giấu kín, xem ra Triệu Huệ Trung thời gian này có nghi ngờ, liền lên lấy tóc của Mai Khôi và chú Mai con đi làm kiểm tra giám định DNA. Chuyện này vừa khéo bố biết được, bố lo lắng Triệu Huệ Trung biết sự thực làm ra chuyện gì đó tổn hại đến Mai Khôi, liền bảo Ray đến đem báo cáo giám định về. Sau khi bố và chú Mai nói chuyện xong, mới quyết định phải làm thế nào. Không ngờ rằng, hôm qua vừa lấy đi, hôm nay đã xảy ra chuyện rồi.”

Nghiêm Căn kinh ngạc: “Vậy, báo cáo DNA của Mai Khôi không rơi vào tay bọn chúng, coi như an toàn rồi phải không?”.

“Có lẽ tạm thời là an toàn, nhưng đối phương hành sự chu đáo kín kẽ, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Bác sĩ X này e rằng là nhà khoa học kỳ tài, chỉ là phương hướng nghiên cứu tà môn. Mục đích của hắn tuyệt đối không chỉ là muốn dương đông kích tây, người có siêu năng lực, yêu thú, linh hồn, nếu như hắn nghiên cứu những thứ này, thì nhất định biết bố.” Công ty Nhã Mã rất nổi tiếng trong giới hàng ma, muốn tra đến ông chủ là Nghiêm Lạc cũng không phải chuyện khó gì.

“Vậy hẳn lựa chọn trường học Dương Quang cũng không phải là ngẫu nhiên.” Nghiêm Căn nỗ lực làm rõ quan hệ bên trong: “Hắn biết Mai Khôi, biết nếu như trường học Dương Quang xảy ra chuyện, bố nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, vậy tất cả lực lượng đều chuyển đến bên trường học, cho nên khi hắn đi cướp sạch Hiệp hội siêu năng lực, căn bản sẽ không có người nào đủ sức đi xử lý hắn”.

“Nếu là như vậy, rõ ràng hắn vẫn chưa biết năng lực của Mai Khôi, mà chỉ cho rằng cô bé là con gái nuôi của bố”, Nghiêm Lạc nhìn Nghiêm Căn, hỏi: “Con biết chuyện của Mai Khôi khi nào?”.

“Chính là năm đầu tiên quen biết”, Nghiêm Căn có chút chột dạ, giọng lí nhí.

Nghiêm Lạc cau mày: “Con đúng là vượt ngoài dự liệu của bố đó, con trai. Từ bốn tuổi có thể giữ bí mật đến tận bây giờ?”.

Nghiêm Căn lắc lắc đầu: “Vậy Con Rùa Nhỏ chẳng phải càng lợi hại hơn con sao, em ấy nói mẹ em ấy luôn bảo bí mật này không thể nói cho bất kỳ ai, đến bố mình em ấy cũng không thể nói. Ngoại trừ con ra, em ấy thật sự cũng không nói cho ai, em ấy tin tưởng con như vậy, con đương nhiên không thể phụ lòng em ấy rồi. Bố, bố cũng phải giữ bí mật đó”.

“Bây giờ không phải là vấn đề bí mật của hai đứa trẻ các con nữa, năng lực của Mai Khôi một khi bị kẻ xấu lợi dụng, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Nghiêm Căn gắng sức gật đầu: “Con hiểu rõ, bố, con sẽ bảo vệ Con Rùa Nhỏ thật tốt”.

“Còn có một chuyện, bố muốn con biết, nhưng, tạm thời không được nói cho Mai Khôi thì tốt hơn”, Nghiêm Lạc nhìn con trai nghiêm túc gật đầu, tiếp tục nói: “Con còn nhớ khi chúng ta đến trấn S nhìn thấy một nhà trọ nhỏ xảy ra hỏa hoạn không?”.

Nghiêm Căn ngần ra, trả lời: “Còn nhớ, liên quan đến cái này, con cũng có lời muốn nói. Nhưng mà, bố, bố nói trước đi”.

“Bà lão chủ nhà trọ đó, hôm qua Ray trùng hợp lấy được trong báo cáo DNA, phát hiện bà lão có quan hệ huyết thống cách thế hệ với Mai Khôi. Cũng chính là nói, bà ấy là bà ngoại của Mai Khôi. Khi đó chúng ta đi sơ qua người thân của Mai Khôi ở trong trấn. Chuyện này không biết có quan hệ gì với chuyện hôm nay không, nhưng sự việc đã không có đầu mối, vẫn đừng nên để Mai Khôi biết vội thì hơn. Được rồi, con còn có lời nào muốn nói?”

“Bố, thực ra, bà lão đó, con và Mai Khôi đã gặp qua rồi.” Người đó lại là bà ngoại của Mai Khôi, chẳng trách phản ứng hôm ấy của bà lão lại kỳ quái như vậy, dặn dò hai đứa phải giữ bí mật, còn bảo hai đứa mau đi đi. Nghiêm Căn lúc này không còn giấu giếm nữa, đem chuyện hôm đó nói ra toàn bộ.

“Cho nên bà ngoại và mẹ Mai Khôi đều là tâm ngữ giả?”

“Chắc là vậy, Con Rùa Nhỏ nói khi còn nhỏ mẹ em ấy còn dùng thông tin ý niệm tìm em ấy, nhưng sau này không có tin tức nữa. Em ấy cũng từng thử liên lạc với mẹ, nhưng vẫn luôn không tìm thấy. Có điều, hình như Con Rùa Nhỏ là lợi hại nhất, đến bà lão kia còn khen em ấy.” Nghiêm Căn khuôn mặt đặc ý, khiến Nghiêm Lạc không tìm được tội cho cậu gáo nước lạnh: “Mai Khôi lợi hại, liên quan gì đến con, con kiêu ngạo cái gì?”.

“Đó là, em ấy và con là một nhóm, em ấy là Con Rùa Nhỏ của con, em ấy lợi hại chính là con lợi hại, con lợi hại thì em ấy cũng lợi hại.”

“Cả ngày hấp ta hấp tấp.” Nghiêm Lạc phát con trai một cái: “Chuyện này con vẫn giống như lúc đầu, không được nói cho ai, có chuyện gì thì bảo bố, bố đi xử lý những cái khác”.

“Vậy để Con Rùa Nhỏ chuyển trường nhé, để em ấy học cùng trường với con, cả ngày con bảo vệ em ấy, đảm bảo em ấy an toàn.” Nghiêm Căn đã bắt đầu trông mong đến thời gian đẹp để cậu có Con Rùa Nhỏ ở bên.

“Chuyện này phải cân nhắc, Hạ Bồi bên đó hôm nay đã có phát giác, chúng ta phải xác nhận Mai Khôi có thể che giấu thân phận của mình trước mặt một tâm ngữ giả khác mới được. Hơn nữa sắp xếp phải thỏa đáng, không thể khiến người ta quá chú ý, tránh gây ra phiền phức.”

Nghiêm Căn hiểu rõ rồi, ở trước mặt Hạ Bồi, Mai Khôi không thể che giấu toàn bộ ý niệm của mình, như thế không bình thường, mà chỉ có thể che giấu

bộ phận em ấy là tâm ngữ giả, để Hạ Bồi cảm thấy em ấy là một cô bé bình thường. Nghiêm Cần có chút hậm hực, sớm biết như vậy, mấy năm trước đã giày vò cho Hạ Bồi rời khỏi trường học rồi.

Hai bố con lại thương lượng một lát, sau đó cùng nhau vào phòng bệnh thăm Mai Khôi. Đến đó, nhìn thấy Tiểu Tiểu đã ngồi ở đây rồi, hôm nay đúng lúc cô đưa bố mẹ đến trần bên cạnh nghỉ ngơi, khi nhận được tin tức, sự việc đã kết thúc rồi, cô chỉ kịp chạy về thăm Mai Khôi bị ốm. Lúc này đang nói chuyện với cô bé.

Nghiêm Lạc đi đến bên cạnh Tiểu Tiểu, hai người vừa khéo chắn hết cả giường bệnh, Tiểu Ma Vương vô cùng sốt ruột, rõ ràng cậu mới là người xếp vị trí thứ nhất đối với Con Rùa Nhỏ, vì sao vào thời khắc quan trọng, cậu luôn bị gạt ra ngoài.

Nghiêm Cần chen đến, sử dụng di chuyển trong nháy mắt đi đến đầu giường, nằm bò xuống giường: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, em cảm thấy thế nào rồi?”.

Mai Khôi cười nhạt, nhỏ tiếng đáp: “Đầu không đau nữa”.

Nghiêm Cần vươn đến, trán chạm vào trán cô bé: “Anh xem xem”.

Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy con trai làm động tác thân mật với Mai Khôi, liền quát: “Nghiêm Cần, con xuống ngay cho mẹ”. Tiểu Ma Vương khuôn mặt không vui, Nghiêm Lạc hiếm khi giúp con trai một lần, kéo Tiểu Tiểu ra ngoài, nói với cô chuyện trường học bị cướp ngày hôm nay.

Nghiêm Cần vừa nhìn thấy hai người lớn không còn bên cạnh nữa, vô cùng vui vẻ nhảy lên giường, sán đến nhỏ tiếng nói cho Mai Khôi: “Chuyện của em, bố biết rồi. Nhưng mà em đừng lo lắng, bố sẽ giúp chúng ta, bố sẽ không nói cho ai cả”.

“Vây, bố Nghiêm Lạc có trách em không?”

“Không trách, không trách, bố mẹ anh em còn không biết sao, họ đều thiên vị, yêu em nhiều hơn yêu anh. Bố nói rồi, đợi xác định em có thể che giấu thân phận của mình trước mặt tâm ngữ giả ở trong trường kia, thì sẽ để em cùng đi học với anh. Như vậy thật tốt biết bao, chúng ta có thể cùng nhau đi học, đến khi đó có anh chống lưng cho em, chẳng ai dám bắt nạt em, em cũng sẽ không cô đơn một mình nữa.”

Có thể đi học với anh trai, chuyện này đối với Mai Khôi mà nói cũng rất tốt đẹp. Cô bé thật sự không thích ngôi trường nội trú hiện tại, vốn là một người rất sợ kết bạn, hễ kết bạn, thì sẽ có rất nhiều câu hỏi trả lời mãi không hết, cô bé ngăn cản không được. Hơn nữa thời gian lâu rồi, lại sợ bí mật bị người khác biết, cho nên nhiều năm như vậy, cô bé vẫn luôn cẩn thận và cẩn trọng. Nếu như có anh trai ở bên cạnh, vậy thì vững tâm hơn nhiều rồi.

“Anh, em muốn học cùng trường với anh, anh giúp em nói với bố Nghiêm Lạc nhé. Em có thể không để Hạ Bồi biết em là tâm ngữ giả, em có thể làm được.” Cô bé ngẫm nghĩ một chút, lại nhíu mày: “Nhưng mà, em không có bản lĩnh khác, trường học đó của bọn anh, chẳng phải chỉ có những đứa trẻ có bản lĩnh mới được đi học sao?”.

Đúng vậy, nếu như Mai Khôi không phải là tâm ngữ giả, vậy cô bé dựa vào cái gì mà vào trong trường học đây, cũng phải có cách nói chứ. “Có rồi”, mắt Nghiêm Cần sáng lên: “Cứ nói em là hàng ma sư”.

“Nhưng em không biết pháp thuật, cũng không chạy được.” Hàng ma sư đều được huấn luyện từ nhỏ, thể lực và pháp lực của người nào cũng rất mạnh.

“Đúng rồi, trong trường học một nửa đều là môn học đánh qua đánh lại, chạy đi chạy về thế này.” Nghiêm Cần ngẫm nghĩ, thấy đau lòng, Con Rùa Nhỏ thể dục kém nhất, nếu vào trường học, vậy chẳng phải sẽ vất vả và chết sao. Nhưng mà nếu như không học những môn này, các bạn học khác chắc chắn lại nói ra nói vào, gây ra nghi ngờ thì không được.

“Anh, em muốn đi, em không sợ khổ.” Hàng ma sư thì hàng ma sư, Mai Khôi hạ quyết tâm, cùng lắm là bây giờ bắt đầu luyện tập.

Nghiêm Cần có chút đặc ý: “Là bởi vì anh nên mới muốn đi sao?”.

Mai Khôi bị dáng vẻ này của cậu đùa cho cười: “Đúng vậy, có anh ở đó tương đối tốt. Em cũng không còn sợ phải kết bạn với bọn họ nữa”.

“Con Rùa Nhỏ...” Nghiêm Cần cảm động ôm lấy cô bé, ngẫm nghĩ bạn của mình hết đám này đến đám khác, nhưng Con Rùa Nhỏ này ngoan như vậy, mà vẫn luôn không có bạn bè. Cô bé chỉ có cậu, cảm giác này thật tốt, lòng hậm hực của Tiểu Ma Vương lại căng phồng lên rồi.

Đang vui mừng thương lượng vì chuyện tốt đẹp tương lai hai đứa có thể “như hình với bóng”, lên kế hoạch về chuyện tổ hợp đệ nhất thiên hạ bọn chúng đây có thể cùng nhau làm việc, thì Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc đi vào.

Người làm mẹ vừa nhìn thấy Nghiêm Cần lại trèo lên giường của cô gái nhỏ, vội vàng quát: “Nghiêm Cần, con xuống ngay cho mẹ!”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nghiêm Căn cảm thấy mẹ thật sự càng ngày càng không đáng yêu, mỗi lần cậu và Con Rùa Nhỏ ở riêng với nhau, bà luôn muốn theo dõi chặt chẽ, ôm một cái cũng không được, kẻ sát vào gần quá không được, hôn một cái thì càng không thể được, mấy năm trước cậu luôn bị mắng tới tấp. Trong lòng Nghiêm Căn thờ dài, chắc chắn là hơi âm tình yêu ông xã Nghiêm Lạc – Nghiêm tiên sinh của bà dành cho bà mấy năm nay ít quá rồi, khiến tính cách của bà biến thành thô bạo, nóng nảy.

Nghiêm Căn cảm thấy cùng là đàn ông, cậu cần phải nói chuyện từ tế với bố về vấn đề này, để bố cậu chăm sóc tốt hơn cho bà xã mình, cả ngày không có việc gì luôn giám sát con trai làm gì chứ. Bà xã trở nên không đáng yêu, đàn ông tuyệt đối phải gánh vác trách nhiệm rất lớn.

Nhưng mà hai vị phụ huynh thật sự không rảnh để giảng đạo lý với cậu con trai có kết cấu não không giống bình thường này. Tiểu Tiểu bận rộn gọi điện thoại cho Mai Khánh Hải, muốn hẹn anh ta để nói về chuyện của trường học lần này, còn cả chuyện bọn họ muốn sắp xếp cho Mai Khôi chuyển trường. Kết quả là Mai Khánh Hải đi công tác bên ngoài, phải một tuần nữa mới quay về. Tiểu Tiểu vừa nghe thấy vậy, đành nói qua loa với anh ta, trường học xảy ra chút vấn đề, Mai Khôi bị kinh sợ, bọn họ đón cô bé về nhà mấy ngày. Mai Khánh Hải sớm đã quen với việc vứt con gái cho nhà họ Nghiêm, đương nhiên là đồng ý ngay.

Tiểu Tiểu mấy năm nay bị Mai Khánh Hải và Triệu Huệ Trung mài mòn lòng kiên nhẫn, cô dập điện thoại, nói với Nghiêm Lạc: “Bảo họ chuyển Mai Khôi cho chúng ta nhận làm con gái là được rồi, họ không trân trọng, thì chúng ta trân trọng”.

“Nói vớ vẩn gì vậy, tính nóng nảy hấp tấp trong đầu con trai hóa ra là di truyền từ em”, Nghiêm Lạc thân mật xoa xoa cái đầu quả dưa của bà xã: “Nếu như thật sự Mai Khôi thành con gái chúng ta, sau này con trai sẽ trách em”.

“Trách em cái gì, anh chẳng phải là không nhìn thấy thái độ của anh Mai và vợ anh ta đối xử với Mai Khôi. Mấy năm nay số lần đến trường học thăm Mai Khôi của họ còn không nhiều bằng chúng ta, Mai Khôi cuối tuần ở nhà chúng ta còn nhiều hơn về nhà.”

“Vậy thì vẫn cứ để như thế là tốt rồi, em thật sự biến Mai Khôi thành con gái, sau này con trai chắc chắn sẽ sứt ruột.”

Nghiêm Lạc lúc này đã nói liên tiếp hai lần rồi, Tiểu Tiểu đột nhiên có chút hiểu ra vấn đề: “Anh nói, con trai di truyền tính cao ngạo của anh?”.

Nghiêm Lạc ho buồn hai tiếng, biểu thị rất không hài lòng với lời này. Tiểu Tiểu vỗ lưng anh, không đồng tình, cô chẳng hề nói sai, hơn nữa cao ngạo là đặc biệt, đầu phải là khuyết điểm, anh bắt nạt cái gì chứ?

Tiểu Tiểu quyết định phải nhìn nhận từ một góc độ hoàn toàn mới khác để quan sát con trai, sau đó mới quyết định là “chặn giết” hay “thúc đẩy” cậu.

Buổi tối hôm nay, sau khi truyền nước hơn nửa ngày Mai Khôi được Tiểu Tiểu đón về nhà, hai bố con Nghiêm Lạc, Nghiêm Căn ở lại công ty tăng ca, bởi vì lại có một sự việc kỳ lạ nữa xảy ra. Buổi chiều đến chỗ giam giữ mấy tên cướp kia, mọi người phát hiện toàn bộ lại đột ngột chết hết, một chút đầu mối cũng không moi ra được từ miệng chúng.

Cục Cảnh sát và công ty lập tức liên hệ với bộ phận giải phẫu, phát hiện toàn bộ nội tạng khí quản của tất cả bọn chúng đều hoại tử ở những mức độ khác nhau. Nghiêm Lạc vừa nhìn đồng hồ, thời gian bọn chúng đột ngột lần lượt chết vừa khéo trùng với giới hạn vi phạm mười giờ đồng hồ mà bọn cướp yêu cầu thực hiện điều thứ hai. Cho nên kẻ dương đông kích tây của gã bác sĩ X kia không phải là lấy sự hi sinh năm mươi sáu tên thủ hạ của hắn để làm cái giá, mà là mượn tay của cảnh sát, giúp hắn xử lý năm mươi sáu sản phẩm thực nghiệm thất bại này.

Nghiêm Lạc cảm thấy đối thủ thật sự là không đơn giản, nhìn giống như bọn cướp này hung ác liêu lĩnh, những thực ra lại là một mũi tên trúng ba đích, một là chuyển sự chú ý, để hắn ngênh ngang vận chuyển tất cả tư liệu đi và xử lý xong sào huyệt cũ của mình, hủy diệt hết tất cả các đầu mối, hai là thị uy đến phía cảnh sát, và Công ty Mã Nhã, làm nhụt nhuệ khí của bọn họ, ba lại là mượn tay cảnh sát để giúp hắn xử lý đồng rác thí nghiệm này.

Rất tốt, rất chu đáo cẩn thận, rất độc ác.

Nghiêm Lạc đứng ở trong phòng khám nghiệm tử thi nhìn những thi thể cổ quái kia không nói gì, lửa giận trong lòng cháy bùng bùng. Nghiêm Căn lại nghĩ đến một vấn đề khác, may mà bọn chúng không biết Con Rùa Nhỏ, thật may!

Lúc hai bố con tâm trạng nặng nề quay về nhà, đã là nửa đêm. Nghiêm Căn rón rén, khẽ khàng mở cửa phòng Mai Khôi, đang thò đầu vào trong nhìn, tiếng Tiểu Tiểu liền truyền đến từ phía sau: “Nghiêm Căn, muộn rồi, Mai Khôi đã ngủ, con đừng làm phiền em”.

Cả người Nghiêm Căn cứng lại, thảm rủa một tiếng xui xẻo. Cậu coi như chẳng có chuyện gì, đóng cửa cẩn thận lại, quay về cầm quần áo chuẩn bị tắm rửa, lúc đi lướt qua Nghiêm Lạc trong hành lang, nhỏ giọng nói: “Bố, bà xã của bố cô đơn rồi, bố mau chóng tới an ủi một chút đi”.

Người làm bố lờm cậu một cái: “Con cứ lo tốt cho bản thân mình đi, cần thay đổi thì nhanh chóng thay đổi, không đến khi đó đừng có cầu xin mẹ giúp con”.

Hì, cậu có gì cần phải thay đổi chứ? Lễ nào tổ hợp đệ nhất thiên hạ của cậu và Con Rùa Nhỏ không thể tiếp tục nữa? Còn có thiên lý nữa hay không? Cậu có thể có vấn đề gì cần mẹ giúp chứ, cậu dù gì cũng là Tiểu Ma Vương đại danh鼎鼎. Trong mấy ngày không hiểu sao, cậu nói kia của bố luôn khiến Nghiêm Căn thỉnh thoảng suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không rõ được rốt cuộc cậu có gì cần thay đổi, ông bố này, có lời cũng không chịu nói rõ, càng ngày càng thích cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Mấy ngày này, bệnh của Mai Khôi không thấy có chiều hướng tốt lên nhiều, vẫn còn tiếp tục không ngừng sốt. Triệu Huệ Trung chắc là nhận được điện

thoại của Mai Khánh Hải, đặc biệt đến nhà họ Nghiêm thăm hỏi Mai Khôi một chuyện. Tiểu Tiểu còn cho rằng cô ta đến đón người, đang muốn nghĩ xem phải từ chối thế nào, kết quả là Triệu Huệ Trung thực sự coi bản thân mình là đến làm khách, nhìn thấy Mai Khôi không sao, ngồi chẳng đến ba phút đã rời đi, khiến Tiểu Tiểu tức đến không nói ra lời.

Mai Khôi lại yên tâm, đi không đưa cô bé đi thật là quá tốt rồi, so với ở nhà, cô bé thích ở nhà họ Nghiêm hơn. Có mẹ Tiểu Tiểu dịu dàng, bố Nghiêm Lạc đáng tin cậy, còn có một anh trai ồn ào nhưng rất biết quan tâm nữa.

Nhưng hôm đó Nghiêm Căn quay về, tâm trạng lại không tốt. Sau khi nghe nói hành vi của Triệu Huệ Trung, cậu còn lập tức viết một trang giấy: Triệu Huệ Trung không thể tiến vào, sau đó đập thật mạnh, dán lên cửa nhà mình.

Việc làm trẻ con này của cậu khiến Tiểu Tiểu dở khóc dở cười, bảo cậu gỡ xuống cậu còn không chịu nghe, cuối cùng vẫn là Mai Khôi ra tay. Lúc ăn cơm, Nghiêm Căn còn trở mặt không vui vẻ, Mai Khôi không nhận được hỏi: “Anh, anh làm sao vậy? Ai làm anh không vui?”.

“Chính là Nhã Nhã, anh với cô ấy chia tay rồi”, Nghiêm Căn nói ra những ngữ khí vẫn còn giận dữ.

Tiểu Tiểu vui vẻ: “Aizzz, Tiểu Ma Vương nhà ta lại thất tình rồi. Đừng tức giận nữa, con đáng ra phải rất quen rồi chứ”.

“Mẹ, con không thất tình, chia tay và thất tình không phải là cùng một khái niệm”

Tiểu Tiểu chẳng vui vẻ gì, giáo huấn con: “Con trai chia tay không thất tình chính là đồ tồi, con trai, con phải xem xét lại mình một chút”.

Nghiêm Căn hừ một tiếng, không tiếp lời, đưa bát ra, Mai Khôi vội vàng gấp món cậu thích ăn để vào đó.

“Con đừng có lúc nào cũng sai khiến Mai Khôi, tay con gãy rồi sao?”, Tiểu Tiểu thấy con trai bắt nạt người liền tức giận: “Lần này lại vì sao mà chia tay?”.

Cuối cùng cũng hỏi đến đúng chỗ rồi, Nghiêm Căn đặt bát xuống, lên tiếng oán thán: “Cô ấy rất buồn nôn, hôn thì hôn thôi, còn đưa lưỡi vào, quá buồn nôn”.

“Nghiêm Căn!”, Nghiêm Lạc không nghe nữa, quát: “Ăn cơm đi, đừng nói linh tinh vớ vẩn nữa”.

Nghiêm Căn không phục cúi đầu gầy cơm, con trai bị người ta làm cho thấy ghê, người làm bố này lại không quản, còn mắng cậu nói linh tinh vớ vẩn. Nhưng ánh mắt long lanh có thần của người làm mẹ bên cạnh cũng khiến cho Nghiêm Căn không nhận được cau mày lại: “Mẹ, mẹ làm gì mà lại biểu cảm như vậy?”.

“Con trai, mẹ vẫn luôn trách nhầm con rồi, hóa ra con trong sáng như vậy.” Khuôn mặt của người làm mẹ hiện rõ nét vui mừng, ông Nghiêm lại đột nhiên bị sặc cơm, không ngừng ho ở bên cạnh.

Cả nhà ba người nhìn nhau chằm chằm, các bên chẳng hiểu nỗi đối phương, chỉ có Mai Khôi đang ăn cơm làm như chẳng có chuyện gì. Từ nhỏ cô bé đã rèn luyện được chuyện không hiểu thì không cần tiêu phí quá nhiều tâm tư đi nghiên cứu, nếu không đầu sẽ rất mệt, hơn nữa cô bé cảm thấy anh trai nói đúng, lưỡi đưa vào trong miệng người khác thật sự là chuyện vô cùng buồn nôn.

Cho nên sau cả hồi lâu, cuối cùng Tiểu Ma Vương thấy vẫn chỉ có Con Rùa Nhỏ là đồng minh của cậu, điều này khiến Nghiêm Căn càng cảm thấy sự đáng quý của Mai Khôi. Buổi tối, hai đứa trẻ xoay ổ cùng nhau nói chuyện cả nửa ngày, ban ngày Mai Khôi ngủ nhiều rồi, kết quả bây giờ mất ngủ, Nghiêm Căn nghe thấy tiếng gọi liền vội vàng đến bên cạnh cô bé. Cậu đặc biệt quan sát kỹ, bố mẹ đều đã ngủ, sẽ không có ai đột nhiên xông đến nói “Nghiêm Căn, con xuống ngay cho mẹ” nữa. cho nên Tiểu Ma Vương yên tâm lớn gan tựa vào đầu giường bên cạnh Con Rùa Nhỏ, đọc truyện tranh cho cô bé.

Đọc nửa giờ đồng hồ rồi, nhưng Mai Khôi vẫn chưa ngủ, Nghiêm Căn liền buồn rầu: “Ban ngày em ở nhà giả làm heo sao? Lâu như vậy vẫn chưa ngủ, mau chóng dưỡng bệnh cho tốt, rồi đi học cùng anh, vì ngày ngày chạy về thăm em xa như vậy, anh cũng rất vất vả”.

“Vậy thì anh cứ ở lại trường đừng quay về, mấy ngày nữa em sẽ đến trường tìm anh.”

“Xì. Em chậm như con rùa, đợi em đến thì anh tức chết rồi”, Nghiêm Căn vỗ vỗ cô bé: “Mau ngủ đi, anh không muốn đọc nữa”. Nói không muốn đọc, nhưng cậu vẫn rất gắng sức đọc thêm mấy trang nữa.

“Anh.” Mai Khôi cuối cùng nhỏ tiếng nói sự thực: “Anh đừng đọc nữa, anh đọc rất cuốn hút, em nghe liền muốn cười, hể muốn cười là không ngủ được”. Cô bé rất buồn ngủ, chống mí mắt lên phớt lờ nghe cậu một mình diễn mấy vai, cũng không hề dễ dàng.

Nghiêm Căn vứt sách đi, duỗi tay ra véo má cô bé: “Con Rùa Nhỏ, em rất khó hầu hạ đó có biết không, anh có khi nào đọc truyện tranh cho người ta đâu, lần đầu tiên chăm chỉ thế này, em còn chê bai”.

“Em có nỗ lực nghe mà.” Mai Khôi chẳng mở nổi mắt ra nữa, đáng vẻ rất buồn ngủ. Nghiêm Căn vuốt vuốt tóc cô bé: “Ngủ đi, ngủ đi. Anh nói với em này...”.

“Ngày mai hẳn nói có được không?” Trước khi cậu thao thao bất tuyệt, Mai Khôi đã nhỏ tiếng cắt ngang.

Nghiêm Căn cuối cùng ngậm miệng, nỗ lực hít thở sâu mấy cái, bắt cậu phải nhịn, không cho nói, cậu thấy thật sự rất khó chịu, nhưng cô bé buồn ngủ thế

này, được rồi, ngày mai hãy nói.

Cậu yên lặng, còn cô bé quả nhiên chẳng mấy chốc đã chìm sâu vào giấc mộng. Nghiêm Căn ngồi bên cạnh cô bé, không có chuyện gì làm, cái công việc ngồi im trong phòng ngủ yên ắng này thật sự không dễ làm, thế là cậu lại bắt đầu trầm trồ nghĩ về chuyện với Nhã Nhã hôm nay. Thực sự ngẫm nghĩ ra cũng không thể trách cô ấy, trên ti vi, trong tiểu thuyết, trong phim, đều hôn như vậy, đều là lưỡi chạm lưỡi, nhưng thật sự làm như vậy, rất buồn nôn, còn buồn nôn hơn cả việc bọn họ chạy trong cống nước bẩn chướng ngại vật. Cậu cứ nghĩ, phát hiện Mai Khôi đã ngủ sâu, bèn lặng lẽ không phát ra tiếng bước xuống giường, quay về phòng.

Qua gần nửa giờ đồng hồ, cậu lại lén lút lần trở lại, chạy đến bên giường Mai Khôi khẽ giọng gọi: “Con Rùa Nhỏ...”

Mai Khôi ngủ rất say, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy, Nghiêm Căn nhìn cô bé lẩm bẩm: “Anh chỉ là muốn làm thử nghiệm, vậy nếu em không nói thì coi như đồng ý đó”.

Cô bé đương nhiên sẽ không nói, bởi đang chìm sâu trong giấc mộng, hoàn toàn không biết chút gì với chuyện đang xảy ra. Nghiêm Căn lại khẽ nói: “Được rồi, Con Rùa Nhỏ, anh chỉ thử để lưỡi chạm vào lưỡi em xem rốt cuộc buồn nôn như thế nào, một chút là được thôi”.

Mai Khôi không có động tĩnh, Nghiêm Căn từ từ vươn đầu đến, cách môi cô bé rất gần, lông mi cô bé vừa dày vừa dài, độ tuổi mười bốn, làn da đẹp đến mức không thể đẹp hơn, cánh môi hồng phấn mịn màng, Nghiêm Căn đột nhiên cảm thấy nhịp tim mình đập dữ dội, căng thẳng đến mức thấy hơi khó thở.

Cậu vội vàng trấn tĩnh lại, thắm rủa một tiếng thật vô dụng, người ta là Con Rùa Nhỏ, sợ cái gì, Con Rùa Nhỏ cùng đội với mình, cứ coi như em ấy tỉnh lại, cũng chắc chắn sẽ đồng ý giúp mình làm thử nghiệm này.

Không sợ, không sợ, thử lại một lần nữa. Nghiêm Căn lấy lại dũng khí, tiếp tục thò đầu đến, lần này nhẹ nhàng chạm vào môi cô bé, mềm mại, hơi thở mang hương thơm của thiếu nữ. Nghiêm Căn cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, không kìm được rút về, thở dốc, chuyện này còn mệt hơn cả chạy mười vòng quanh sân tập.

Nhưng vẫn còn chưa chạm đến lưỡi mà, thực nghiệm chưa thành công. Lần này Nghiêm Căn bạo gan hơn, cẩn thận nhìn Mai Khôi, chiếc mũi cao cao, khuôn mặt thực sự rất đáng yêu. Cậu dùng tay đỡ lấy cằm cô bé, nhẹ nhàng tách môi cô bé, sau đó, áp môi mình xuống, trườn lưỡi vào trong khe miệng nhỏ của cô bé, không buồn nôn, chẳng buồn nôn chút nào.

Tiểu Ma Vương nỗ lực kiềm chế bản thân không được chuyển động mạnh, nhẹ nhàng, lén lút lại tiến vào thêm một chút, cuối cùng chạm vào lưỡi cô bé, một cảm giác tiếp xúc ướt át mềm mại.

Nghiêm Căn giống như chạm phải điện, tốc độ thả tay ra, rút lại phía sau ngồi gục bên giường thở dốc, không buồn nôn, không buồn nôn, cảm giác thậm chí còn rất tuyệt. Vậy hôm nay với Nhã Nhã đó là chuyện gì, lưỡi cô ấy vừa mới chạm đến, cậu liền muốn đánh cô ấy. Nhưng với Con Rùa Nhỏ, cậu lại chỉ cảm thấy rất căng thẳng, vừa rồi còn thật sự cảm thấy rất tuyệt.

Nghiêm Căn thò đầu đến, nhìn nhìn xuống giường, Mai Khôi vẫn đang ngủ rất say, lòng tham của cậu nổi lên, hay là, thử lại một lần nữa?

Nhưng chưa đợi cậu hành động, cửa đã mở ra, mẫu thân đại nhân đứng ngoài cửa, nhìn thấy Nghiêm Căn quỳ ở đó thì kinh ngạc, thấp giọng quát: “Nghiêm Căn, nửa đêm còn không ngủ, ở đây làm gì?”.

“Con, con đến xem xem Con Rùa Nhỏ đã đắp chăn cẩn thận chưa?” Nghiêm Căn bị mẹ bắt quả tang làm chuyện xấu không phải nghìn lần thì cũng là cả trăm lần rồi, nhưng không có lần nào lại cảm thấy ngượng ngùng giống như lần này, mặt cậu đỏ hồng lên, may mà trong phòng tối om om, chỉ có chút ánh trăng lọt vào, che chắn cho tình cảnh quẩn bách của cậu.

Tiểu Tiểu cau mày: “Không cần con xem, con ra ngoài cho mẹ”. Nghiêm Căn cụp đuôi, lẳng lặng quay về phòng, trong lòng thở dài: Aizzz, không có chỗ nào là mẹ không có mặt sao?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Buổi tối hôm nay, Tiểu Ma Vương mất ngủ. Đây là hiện tượng từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Cậu nằm trên giường lật qua lật lại, làm thế nào cũng chẳng ngủ nổi, trên lưỡi hình như vẫn còn lưu lại hương vị của Mai Khôi, cảm giác tiếp xúc mềm mại, non nớt, tràn đầy hương thơm đó, từng chút, từng chút một chiếm hết tâm tưởng cậu. Điều này khiến đầu óc rối tung lên, nhịp tim đập rất nhanh, toàn thân nóng rực, cậu đập tung chăn ra, vậy mà vẫn còn toát đầy mồ hôi.

Thôi chết rồi, làm thử nghiệm còn phát hiện ra bệnh nữa, lưỡi đưa vào một chút, liền biến thành tim đập loạn nhịp?

Nghiêm Căn lật người ngồi dậy trên giường, có cảm giác kích động mãnh liệt, lại muốn xông vào phòng Mai Khôi xem sao, nhưng cậu bỗng thấy ngượng

ngủ và chột dạ một cách kỳ lạ. Nghỉ đi nghỉ lại, cậu đổ vật xuống giường thúc ép bản thân mình mau ngủ, nhưng lật sang trái, quay sang phải, vẫn chẳng ngủ nổi. Cậu cứ tự giã vò mình như thế cả một đêm, chả mấy chốc trời đã sáng.

Vừa sáng sớm, mới ngủ dậy, Tiểu Tiểu đã nhìn thấy con trai đeo ba lô lên, chạy ngay ra ngoài giống như lửa cháy sau mông, người làm mẹ gọi cậu: “Sao lại đi sớm như vậy? Không ăn sáng à?”.

“Không ăn, không ăn, con đuổi cho kịp xe của trường”, Nghiêm Cận đôi giày, chạy vụt đi giống như một làn khói.

Tiểu Tiểu nhìn cửa lớn bị đóng lại “bụp” một tiếng, nhũn chặt mày: “Đuổi theo xe của trường gì chứ, thằng bé này, nói dối cũng không chịu động não, cuối tuần mới có xe của trường đưa đón mà”. Cô ngẫm nghĩ, nhanh chóng quay người đi vào phòng Mai Khôi. Còn may, chẳng có chuyện gì cả, Mai Khôi vẫn ôm chú thỏ bông của cô bé ngủ rất say, khuôn mặt đỏ hồng hào. Tiểu Tiểu cười, giúp cô bé chỉnh lại chăn, rồi rón rén bước ra ngoài.

Liên quan đến chuyện của Mai Khôi, cô nhất định phải can thiệp đến cùng, đứa trẻ ngoan ngoãn thế này, không thể để cho Triệu Huệ Trung kia ức hiếp được. Thế là dưới sự cất cử của Tiểu Tiểu, ông Nghiêm, người đứng đầu Nghiêm gia đích thân xuất mã, trực tiếp nói chuyện tử tế với Mai Khánh Hải và Triệu Huệ Trung về vấn đề giám định quan hệ cha con của hai người họ Mai. Đương nhiên rồi, báo cáo DNA không còn nữa, dù gì trung tâm kiểm tra cũng bị cướp sạch trơn rồi, Nghiêm Lạc vừa hay có cơ giải quyết nhanh gọn.

Lúc đầu Ray đi điều tra tình trạng của các mẫu thử, trung tâm kiểm tra bên đó rối tung lên, căn bản là chẳng tìm ra được của ai với ai, chỉ đành bỏ đi. Nghĩ theo chiều hướng tốt, tên bác sĩ X kia không ngờ rằng phải đưa các mẫu thử đã kiểm tra rồi đi, dù gì cầm tư liệu kiểm tra sẽ thuận tiện hơn một chút.

Mai Khánh Hải rất ngạc nhiên với việc Triệu Huệ Trung ngầm điều tra quan hệ cha con của hai bố con họ. Hai người cãi nhau ngay trước mặt Nghiêm Lạc, cuối cùng Triệu Huệ Trung lớn tiếng kêu la: “Em có thai rồi, em đương nhiên không muốn lợi ích của cốt nhục chúng ta phải chia sẻ với một dâ chúng không biết từ đâu đến”.

Mai Khánh Hải há miệng tròn mắt, vừa mừng vừa giận, Triệu Huệ Trung tuổi cũng không ít nữa, mãi chẳng có tin vui, hai người họ thật sự rất sốt ruột, bây giờ có thai rồi, anh ta sắp có một cốt nhục thật sự của mình, chuyện này bảo anh ta làm sao không vui được cơ chứ? Nhưng Mai Khôi là đứa trẻ ngoan, anh ta vẫn luôn thật lòng yêu thương cô bé, cứ coi như khoảng thời gian bị sự thực tàn khốc rằng cô bé không phải là con ruột của mình đã kích, anh ta cũng vẫn quyết tâm phải đối tốt với đứa trẻ, nhưng Triệu Huệ Trung lại muốn dùng giám định thân thích để tước đoạt hết quyền lợi tài sản của Mai Khôi, chuyện này khiến anh không cách gì tiếp nhận được.

Nghiêm Lạc lạnh lùng, chẳng muốn nghe bọn họ phí lời thêm nữa, liền lấy ra xấp giấy tờ, vút lên bàn trà, nói: “Tôi không muốn nghe thêm về chuyện riêng nhà hai người nữa, chỗ này có mấy phen giấy tờ, hai người ký tên vào, vấn đề sẽ được giải quyết”.

Mai Khánh Hải nghi hoặc, lật ra: “Đây là ý gì?”.

“Điều khoản ở trên đó, anh nhường lại cho tôi quyền giám hộ Mai Khôi, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi có thể lấy thân phận người giám hộ theo pháp luật để ký tên thay cho con bé. Chắc anh cũng hiểu rõ gia đình chúng tôi đối xử với Mai Khôi thế nào, bắt đầu từ khi con bé còn nhỏ, anh đã thường xuyên đi công tác, bây giờ cô Triệu đây cũng không tận tâm với Mai Khôi, vậy chẳng bằng chuyển quyền ấy cho tôi, để tránh khi Mai Khôi thực sự gặp phải tình huống cấp bách, lại không có ai đứng ra giải quyết giúp con bé.”

Mai Khánh Hải nghe thấy lời này trong lòng thực sự không biết là có cảm xúc gì. Anh biết những điều này là sự thật, nhưng dù gì cũng là con của mình mà. Mai Khánh Hải trầm tư cả hồi lâu, cuối cùng thấp giọng nói: “Mai Khôi, nó là con gái tôi...”.

“Sau khi ký rồi con bé vẫn là con của anh. Đâu phải tôi muốn đòi quyền nuôi dưỡng con bé trên mặt pháp luật. Tuy trên thực tế bao nhiêu năm nay gia đình chúng tôi vẫn luôn gánh vác một nửa trách nhiệm nuôi dưỡng con bé, nhưng tôi lại không muốn để con bé làm con gái, như vậy sẽ khiến Mai Khôi biết chán tướng, con bé sẽ đau lòng. Phía sau của văn bản này có điều khoản bảo mật, đối với quan hệ huyết thống của Mai Khôi và tất cả nội dung của thỏa thuận này, hai người buộc phải giữ bí mật, nếu như tiết lộ ra ngoài, bồi thường vì phạm thỏa thuận, hai người tuyệt đối không chịu trách nhiệm nói đâu.”

Triệu Huệ Trung cầm tờ giấy lên, xem xét cẩn thận: “Anh nói ký là ký sao? Chúng tôi dựa vào cái gì mà phải nhường con gái cho anh?”.

Lúc này lại thành con gái cô ta rồi? Nghiêm Lạc cười nhạt: “Sau khi ký thỏa thuận, trên danh nghĩa hai người vẫn là bố mẹ con bé, nhưng không còn phải gánh vác bất cứ khoản kinh phí nào của Mai Khôi nữa, tất cả các chi phí như sinh hoạt phí, học phí... của con bé đều do tôi phụ trách, sau này Mai Khôi cũng sẽ không có quyền thừa kế tài sản của nhà hai người, đương nhiên rồi, hai người cũng không thể đòi được bất cứ lợi ích nào trên người Mai Khôi, tài sản của con bé từ này về sau cũng không liên quan gì đến hai người”.

Điểm này là điều Triệu Huệ Trung mong muốn, cô ta nhìn thấy hai điều trên thỏa thuận, nhưng suy nghĩ của cô ta vẫn đang đảo lộn, ông Nghiêm này hình như rất có tiền, nhưng không đợi cô ta nghĩ xong việc phải mở miệng thế nào, Nghiêm Lạc lại nói: “Ký vào tờ giấy này xong, tôi sẽ không cho gia đình hai người bất cứ khoản phí nào. Tôi nghĩ anh Mai cũng không muốn chuyện này biến thành một vụ giao dịch bán con gái hết sức buồn nôn chứ? Chúng ta chỉ là đều muốn tốt cho Mai Khôi. Việc này có thể giải quyết rồi rầm trong gia đình hai người, cũng có thể giảm nhẹ gánh nặng kinh tế sau khi gia đình hai người có thêm một thành viên nữa. Còn tôi, chỉ muốn bảo vệ Mai Khôi, để con bé không phải chịu đựng chuyện người nào đó vì lợi ích riêng mà làm tổn thương con bé. Nhà họ Nghiêm chúng tôi có thể chăm sóc tốt hơn cho Mai Khôi”.

Một câu nói đã chặn cứng lời mà Triệu Huệ Trung còn chưa nói ra miệng, cô ta không cam tâm lắm, vẫn muốn đấu tranh thêm một chút: “Chẳng dựa vào cái gì, vì sao chúng tôi phải ký?”.

Nghiêm Lạc sầm mặt xuống: “Không ký, cô cứ đợi đến lúc hoàn toàn không có cái gì đi”. Anh không cần phải lớn giọng, nhưng khí thế của Nghiêm Lạc

lập tức khiến Triệu Huệ Trung ngậm chặt miệng.

Nghiêm Lạc nhìn chăm chăm Mai Khánh Hải, đến mức anh ta đứng ngồi không yên, cuối cùng tay run run ký tên lên mấy tờ văn bản. Nghiêm Lạc cầm lại, kiểm tra qua một lượt, xác nhận chữ ký đều không có vấn đề, liền mở trang điều khoản đảm bảo giữ bí mật kia ra, đưa đến trước mặt hai người bọn họ: “Mời xem lại một lượt điều khoản bảo mật, và đừng quên, liên quan đến chuyện huyết thống của Mai Khôi, liên quan đến phần giấy tờ này, tôi hy vọng không một từ nào bị lộ ra từ miệng hai người”.

Triệu Huệ Trung và Mai Khánh Hải gật đầu lia lịa, Nghiêm Lạc hài lòng, cầm tờ giấy, hiên ngang rời đi.

Tuy Nghiêm Lạc đã bịt miệng hai người nhà họ Mai, nhưng thực ra anh không định giấu Mai Khôi. Dù gì Mai Khôi cũng có năng lực tâm ngữ, tuy cô bé rất ngoan, đã nói là sẽ không lén nghe suy nghĩ trong đầu người khác, nhưng không chắc chắn được rằng sẽ không có ngày cô bé vô ý hay xem trộm được chuyện này, nó sẽ đã kích đến cô bé rất lớn, chẳng bằng tìm phương thức tốt, nói rõ ràng mọi chuyện với cô bé.

Thế là, cuối tuần này, anh cùng Tiểu Tiểu bàn bạc về lời thoại, dự định ăn tối xong sẽ nói chuyện đàng hoàng với Mai Khôi, vốn dĩ còn đặc biệt gọi điện thoại cho con trai, báo cậu về nhà phối hợp, để cô vũ thêm dũng khí cho Mai Khôi. Nhưng, kết quả là tiểu tử thối này cũng không biết trúng gió gì, lại nói rất bận không quay về nhà, thời gian trước còn ngày ngày chạy về, hôm đó vừa sáng sớm, sau khi ra khỏi cửa, cũng chẳng quay lại luôn, như muốn mọc rễ ở trường học vậy.

Không về thì không về, Tiểu Tiểu cũng chẳng phải quá hy vọng. Cô dập điện thoại, quay lại nhà bếp làm cơm tối. Đang giúp cô ngắt rau, nhìn thấy cô đến, Mai Khôi cười ngọt ngào. Đứa trẻ này luôn biết quan tâm tới người khác hơn Tiểu Ma Vương nhà mình. Tiểu Tiểu đang chuẩn bị mở lời thì điện thoại trong phòng khách lại vang lên. Cô đi đến nhận điện thoại, lại là cậu con trai vừa mới dập điện thoại lúc trước của mình.

Tiểu Ma Vương áp ứng, nói cũng không rõ ràng: “Mẹ, chuyện đó là thế nào, chuyện báo con về nhà, mẹ nói, hay Con Rùa Nhỏ nói?”.

“Cái gì?”, Tiểu Tiểu nhất thời chưa phản ứng lại được.

“Chính là, không có gì, mẹ, mẹ bảo con về nhà làm gì?”

“Không có việc gì thì con sẽ không về sao?”, Tiểu Tiểu bực bội, nuôi con trai làm gì chứ, đến nhà cũng không muốn quay về.

“Vây, Con Rùa Nhỏ đang làm gì?”

“Con muốn em ấy nhận điện thoại không? Con bé đang ở trong bếp, mẹ đi gọi con bé.”

“Không, không, không, không cần em ấy nhận điện thoại đâu, hai người đang nấu cơm à, vậy hai người cứ làm đi, con cũng đi làm việc của con đây. Mẹ, bai bai.” Âm “bai” kia còn chưa nói xong, điện thoại đã dập rồi. Tiểu Tiểu cau mày với chiếc điện thoại đang vang lên tiếng tút tút, cậu con trai này mắc bệnh gì vậy?

Nghiêm Cần ở đầu dây bên kia cũng không biết mình mắc bệnh gì, mấy ngày hôm nay cậu không dám quay về nhà, hể nghĩ đến Con Rùa Nhỏ, trong lòng cậu liền phát hoảng, nhưng càng hoảng, không khống chế được lại càng nghĩ, mặt cô bé sáng lấp lánh, má lúm đồng tiền ẩn hiện, trước đây vì sao cậu lại không cảm thấy chúng đẹp như thế nào nhỉ? Tối hôm đó, mặt hai đứa áp gần nhau như vậy, hơi thở nhẹ nhàng của cô bé phả lên mặt cậu, đôi môi đỏ hồng căng mọng, còn rất mềm... Nghiêm Cần phát hiện ra mặt mình lại nóng như phát sốt, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không được, không được, nếu như bệnh này không khỏi được, cậu làm sao có thể đối mặt với Con Rùa Nhỏ đây. Nhưng, đã mấy ngày không về nhà rồi, cậu thật sự rất nhớ cô bé. Tiểu Ma Vương hít thở sâu mấy hơi, quyết định lại gọi điện về nhà, hỏi mẹ xem Con Rùa Nhỏ mấy ngày nay có ngoan ngoãn không.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Tiểu Tiểu đang xào rau, Mai Khôi chạy đi nhắc máy. Vừa nói được một câu “A lô”, đối phương lại dập máy ngay lập tức. Mai Khôi nhìn điện thoại, đặt máy trở lại, rồi chạy vào bếp báo cáo: “Con vừa nói, đầu dây bên kia liên dập máy luôn, chắc là gọi nhầm”.

Bọn họ đều không biết, Nghiêm Cần lúc này đang ôm điện thoại gặm chân, thối chết rồi, thối chết rồi, tại sao vừa nghe thấy giọng nói của em ấy, cậu liền nhớ đến chiếc lưỡi nhỏ của em ấy? chuyện này phải làm thế nào mới được đây? Phiền não của người trẻ tuổi!

Phiền não của Tiểu Ma Vương không ai hiểu được, đương nhiên các bậc phụ huynh cũng chẳng biết tâm tư của cậu, điều đáng quan tâm của Nghiêm Cần và Tiểu Tiểu lúc này đang đặt vào chuyện sắp xếp lo liệu cho Mai Khôi. Tối nay, hai người nói hết chuyện ủy thác quyền giám hộ và chuyện huyết thống của cô bé, Mai Khôi ngồi ngay ngắn, cúi thấp đầu rất lâu không nói, Tiểu Tiểu nhìn mà đau lòng, đi đến ôm lấy cô bé.

Nước mắt Mai Khôi cuối cùng cũng rơi xuống là chảy, Tiểu Tiểu khuyên mấy câu, rồi đi vào trong bếp rót nước, Nghiêm Lạc nhân cơ hội nói: “Bố quyết định nói với con chuyện này là bởi vì không hy vọng có ngày nào đó con biết được từ trong đầu chúng ta, sau đó lại nghĩ ngợi lung tung, năng lực của con, đến mẹ Tiểu Tiểubố cũng không nói, chính là sợ tâm ngữ giả khác có thể moi được tin tức từ chỗ cô ấy. Bí mật này chỉ có con, anh Nghiêm Cần và bố biết”.

Mai Khôi rung rung nước mắt, khẽ gật đầu: “Cám ơn bố Nghiêm Lạc”.

Nghiêm Lạc xoa đầu cô bé: “Ta và Tiểu Tiểu đã chứng kiến con trưởng thành từ nhỏ, con có thể gọi chúng ta một tiếng bố mẹ, chúng ta đã coi con là con gái, giấy tờ đó chỉ là chúng ta muốn được chăm sóc con tốt hơn, con hiểu rõ không?”.

“Vây bố con, không phải là không cần con nữa, đúng không ạ?”

Tiểu Tiểu mang nước vào, vừa hay nghe thấy câu này, cuống quýt nói: “Đương nhiên rồi, bố con mấy năm trước đã biết chuyện rồi, nhưng ông ấy vẫn

tận tâm tận lực chăm sóc cho con, con đừng buồn bã, ông ấy vẫn là bố con”.

Mai Khôi lau nước mắt: “Con cũng rất muốn đi thích con, nhưng con không biết phải làm thế nào mới khiến đi ấy thích, không phải là con cố ý muốn làm họ không vui”.

Tiểu Tiểu ôm Mai Khôi vào lòng: “Chúng ta không cần cô ta thích, mẹ Tiểu Tiểu không thích đi con, không cần cô ta, không phải buồn bã vì cô ta. Tất cả đều giống như trước đây, con vẫn có thể về nhà thăm bố, vẫn có thể đăng hoàng ở lại đây. Con có hai ngôi nhà, chỉ là chúng ta có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc con, như vậy chẳng phải rất tốt sao?”.

Hai người nói chuyện với Mai Khôi cả nửa ngày, cuối cùng cũng coi như đã làm tốt công tác tư tưởng. Buổi tối hôm đó, Mai Khôi gọi điện cho Nghiêm Căn, muốn tâm sự với anh trai, đáng tiếc cô bé trốn trong phòng gọi điện thoại mấy lần, Nghiêm Căn vẫn chẳng chịu nghe máy. Mai Khôi thất vọng khẽ chu miệng, chắc anh lại vứt điện thoại lung tung rồi. Buổi tối ở trong ký túc xá, cậu luôn chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, để tránh làm ồn đến người khác, nhưng cậu thường xuyên vứt điện thoại lung tung, không nghe thấy tiếng chuông thì cũng không tìm được điện thoại đâu. Chuyện này cậu đã mấy lần cầu nhàu với cô bé rồi.

Trong ký túc xá ở trường, Nghiêm Căn ôm điện thoại nằm trên giường, nhìn chăm chú vào màn hình hiển thị, tâm trạng phức tạp. Ảnh của Mai Khôi sáng rõ trên đó, cô bé cười rất tươi, đôi chiếc mũi có hình hoa nhỏ, má lúm đồng tiền nhân nhật, biểu cảm vô cùng đáng yêu. Chứng tim đập loạn nhịp của Nghiêm Căn vẫn chưa khỏi, cậu không dám nhận cuộc gọi này, nhưng nhìn thấy màn hình tối đi, bức ảnh không còn nữa, cậu lại cảm thấy rất thất vọng. Qua một lát, điện thoại lại reo lên, Mai Khôi trên màn hình hiển thị cười với cậu, trong lòng Nghiêm Căn lại cảm thấy vui vẻ, Con Rùa Nhỏ của cậu quá nhiên nhớ cậu rồi, hôm nay cậu không về nhà, cô bé rất sốt ruột. Cậu rất muốn nghe thấy giọng cô bé, nhưng vẫn không dám nhận.

Trên hai chiếc giường liền kề đối diện, Cừ Tranh nhỏ tiếng nói với Mặc Ngôn: “Bệnh của anh cháu ngày càng nghiêm trọng rồi, lúc thì cau mày khi lại cười với điện thoại”.

Mặc Ngôn chăm chú nhìn cậu anh họ, không nói gì, Cừ Tranh lại bảo: “Hai anh em cháu đều không bình thường lắm, một đứa quá ‘cuồng điên’, một đứa lại quá cứng nhắc”.

“Chú Đậu Đậu, chú sống hơn ba mươi năm rồi, đáng về thì nhìn trạc tuổi cháu, chú có tự ti không?”, Mặc Ngôn không nói thì thôi, hể mở miệng là lời lẽ cay độc.

Hai người đối diện kia rì rầm râm rầm, Nghiêm Căn đều nghe thấy rõ, nhưng cậu không muốn để ý đến bọn họ. Cậu ôm điện thoại của mình, nhưng điện thoại sau khi sáng lên thêm mấy lần thì không còn động tĩnh gì nữa, trong lòng Nghiêm Căn bồn chồn đến khó chịu. Cậu gào thét không thành tiếng trong lòng, gọi thêm lần nữa, gọi thêm lần nữa anh sẽ nghe, anh hứa đó.

Nhưng điện thoại vẫn cứ im thin thít, không có người gọi đến nữa. Qua một lúc lâu, tin nhắn được gửi đến, Tiểu Ma Vương cuối cùng miễn cưỡng có được chút an ủi: “Anh, ngủ ngon”.

Chúc ngủ ngon rồi, chúc ngủ ngon rồi, Con Rùa Nhỏ của cậu chắc chắn muốn đi ngủ rồi, Nghiêm Căn trùm chăn kín đầu, cậu cũng ngủ. Đêm khuya tĩnh mịch, hai thiếu nam thiếu nữ đang độ tuổi xuân ở xa xôi cách trở trong cùng một thành phố, lo lắng cho nhau, chìm vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Nghiêm Căn không ngờ rằng, cách hai ngày sau, cậu không nhận được nữa liên quay về nhà một chuyến, nhưng không tìm thấy Con Rùa Nhỏ đâu. Ông bố vô tình của cậu còn lạnh lùng nói: “Quay về làm gì?”.

Nghiêm Căn nóng nảy: “Con là con trai bố, không có việc gì thì không thể về nhà sao?”.

Nghiêm Lạc cầm túi hành lý: “Mẹ con đưa Mai Khôi lên núi ở một khoảng thời gian, muốn đưa con bé đi học ngồi thiền hít thở khí trời, luyện tập thể dục, pháp thuật cơ bản gì đó, nếu không, con bé đến trường chắc chắn sẽ không thích ứng nổi với chương trình học. Cho nên nhà không có ai, bố đến công ty ở mấy ngày, con tự lo cho mình nhé, con trai”.

Nghiêm Căn liếc xéo đáng về bị phần như ông chồng bị vứt bỏ của bố mình, đột nhiên cũng có cảm giác thê lương, thấy mình cũng thành ông chồng bị vứt bỏ rồi, đáng thương quá! Không đúng, là đứa con trai bị vứt bỏ chứ, hai bậc phụ huynh chẳng chút lương tâm, không cần đến con trai nữa.

Nghe thấy tiếng bố đóng cửa đi, Nghiêm Căn một mình ngồi trên sofa, trong lòng tức giận, đúng là không có lương tâm, toàn bộ đều không có lương tâm! Không có lương tâm nhất chính là Con Rùa Nhỏ!

Cậu móc điện thoại ra, ấn mạnh vào phím tắt số 1, muốn gọi điện cho cô bé, phải nghiêm khắc phê bình cô bé, làm sao có thể như thế này được chứ, không chào hỏi một tiếng đã đi rồi, tuy mấy ngày nay cậu có hơi mất tự nhiên, tránh mặt, không nhận điện thoại của cô bé, nhưng cũng có gửi cho cô bé một tin nhắn mà. Cô bé sao có thể như thế này, nói không thấy là không thấy luôn, quá đáng mà.

Điện thoại vang lên, nhưng tiếng chuông truyền ra từ phòng Mai Khôi, Nghiêm Căn giật thót mình, vui vẻ xông vào, bỏ lừa người ta. Cậu chạy vào trong phòng nhìn, làm gì có Con Rùa Nhỏ, chỉ thấy chiếc điện thoại cô đơn đặt trên gối, còn chặn trên một trang giấy: Anh ơi, mẹ Tiểu Tiểu đưa em lên núi rèn luyện sức khỏe, em gọi điện thoại cho anh, anh không nghe máy, mấy ngày nay anh bận như vậy, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, mẹ Tiểu Tiểu không cho em mang điện thoại, nói phải chuyên tâm tập luyện, em đành để lại mấy chữ cho anh. Mẹ Tiểu Tiểu nói chúng em đi hai tuần, đợi em quay về, thì có thể đến trường cùng học với anh rồi. Cho nên em nhất định sẽ nỗ lực thật tốt, đợi em quay về nhé!

Hai tuần? Lại phải đi những hai tuần lễ dài như thế. Nghiêm Căn tức giận, ai muốn đợi kẻ không có lương tâm chứ, hừ, hai người không có ở đây, cậu cũng sẽ sống tốt như thường.

Tuy là nói như vậy, nhưng Tiểu Ma Vương thỉnh thoảng cũng không thể không thừa nhận, trong chuyện này, cậu biểu hiện tương đối thiếu bản lĩnh. Rõ ràng trên mảnh giấy Mai Khôi viết là hai tuần lễ, nhưng từ ngày thứ ba Nghiêm Căn đã bắt đầu gọi điện cho bố cậu rồi: “Bố, bà xã bố dự định khi nào về? Ồ, vậy vì sao bố không thúc bà ấy chứ?”.

<http://www.luv-ebook.com>

“Bố, mẹ có gọi điện thoại về cho bố không? Họ ở trên núi sống có tốt không? Thức ăn còn đủ hay không? Có cần người đưa thêm một chút không, gần đây bài vở của con không nhiều, con không để ý đến việc phải chạy đi một chuyến đâu.”

“Bố, người kia nhà bố có phải là vui cảnh mới quên nơi cũ rồi không? Có phải là có lòng chán ghét bố rồi không? Chuyện này bố cũng có thể chịu đựng được sao?”

“Bố ơi, đứa con bị phụ huynh bỏ mặc rất đáng thương, con không muốn biến thành đứa trẻ đáng thương đâu. Con rất muốn ăn cơm mẹ nấu, bố đưa mẹ quay về đi.”

...

Lúc đầu Nghiêm Lạc còn ứng phó mấy câu, sau đó bị cậu làm phiền quá mức, điện thoại cũng chẳng nhận nữa. Điều này khiến Nghiêm Căn vô cùng không vui, cậu không biết ông bố Nghiêm Lạc của cậu trong lòng đang nghĩ cậu con trai này vẫn còn không biết xấu hổ mà nói mình đáng thương, người làm cha mẹ của cậu mới đáng thương. Bà xã rồi đi nhiều ngày như vậy, tâm trạng anh vốn đã vô cùng khó chịu rồi, thằng con trai không có mắt này còn dăm ngày ba bữa lại giờ trò ngốc nghếch, thật sự chẳng muốn thừa nhận tên lỗ mãng ấy là do anh sinh ra.

Hơn nữa bạn nói xem, tương tư thì tương tư, lấy bố mẹ ra làm cái cớ gì chứ. Anh cứ không nhắc nhở cậu, cứ xem kịch hay đấy. Năm đó anh theo đuổi Tiểu Tiểu phí sức như thế nào, tiêu tốn bao nhiêu tâm tư, thời gian đợi chờ dài như vậy, vừa dỗ dành, vừa lừa gạt, vừa dọa dẫm, trải qua bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng mới giành được cô về tay. Bây giờ đến lượt con trai, đương nhiên người làm cha mẹ là bọn họ đây còn giúp cậu nuôi lớn con dâu rồi, đã xây dựng cho cậu một hoàn cảnh thanh mai trúc mã thật đẹp, tiểu tử chết tiệt này nhà anh còn cả ngày từ sáng đến tối đi kết bạn gái bừa bãi, tự cho mình là cao thủ tình trường, thật là mất mặt! Cuối cùng lại còn muốn thu phục được Mai Khôi một cách đơn giản như thế sao? Không thể cho tên nhóc thói này được lợi dễ dàng.

Huống hồ Mai Khôi ngoan như vậy, Nghiêm Lạc thật sự cảm thấy cô bé kết hợp với Tiểu Ma Vương nhà mình thật quá đáng tiếc, cho nên tuy anh nhìn ra dấu hiệu, nhưng chẳng muốn tham gia vào, để con trai tự giãy vò bản thân. Nếu như may mắn, trước khi Mai Khôi ghét bỏ cậu, cậu sẽ thu phục được cô bé, còn không may mắn, thì cậu cứ đợi đến lúc hối hận vì sự kém cỏi của bản thân đi.

Nghiêm Căn không biết mình bị mang ra tính toán, cậu buồn khổ bấm ngón tay đếm ngày, thời gian hai tuần lễ vừa hết, cậu liền vội vàng chạy về nhà.

Vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng cười nói của Mai Khôi với bố mẹ, Nghiêm Căn ngầm ghi nợ cho bố cậu trong lòng, quá xấu xa, có tin tức cũng không thông báo trước cho con trai một tiếng, may mà cậu thông minh, đêm ngày thắp rất cẩn thận, mấy ngày nay còn liên tục gọi điện về nhà, xem có người nhắc máy không, lần này dù gì cũng xác định có người nhận máy, cậu mới nhanh chóng quay về.

Vừa vào phòng, nhìn thấy Mai Khôi, cậu ngẩn ra đó. Mai Khôi mặc bộ đồ mới, làm kiểu tóc mới, mái tóc dài quá vai ban đầu được cắt ngắn đi một chút, chỉ vừa dài đến vai, kiểu tóc rẽ ngôi lệch, tóc mái cắt vát, cả người lộ rõ thần thái hăng hái, toát lên hơi thở ngọt ngào đẹp đẽ của độ tuổi thanh xuân.

Nhưng hình tượng này khiến Nghiêm Căn dần mất ra, nhào đến, xoa mái tóc mềm mại bóng mượt của Mai Khôi, lớn tiếng kêu la: “Kiểu đầu búp bê của anh đâu, tóc mái bằng của anh đâu?”.

Cậu thể hiện rõ rằng mình không thích khiến Mai Khôi bất an, nhìn Tiểu Tiểu, cũng xoa xoa tóc mình: “Không đẹp sao? Mẹ Tiểu Tiểu nói đi đến trường học mới rồi, đổi sang kiểu tóc mới để chúc mừng một chút. Em lớn như vậy rồi cũng chưa đổi kiểu tóc bao giờ. Anh ơi, thật sự là không đẹp sao?”.

Nghiêm Căn không biết nên nói thế nào, không phải là không đẹp, nhưng, cậu thích kiểu ban đầu kia hơn. Cậu há miệng ra, cuối cùng quay sang Tiểu Tiểu: “Mẹ, đều tại mẹ, đều tại mẹ, trả lại kiểu đầu búp bê của con, trả lại tóc mái bằng của con đây”.

“Tóc của con vẫn ở trên đầu con đó, con có đầu búp bê và mái tóc bằng khi nào chứ?”, Tiểu Tiểu chẳng thèm chấp cậu, tiểu tử thói gây sự vô lý, Mai Khôi xinh đẹp thế này, đi đến trường chắc chắn sẽ được chào đón, người làm mẹ như cô đây dù sao cũng có lòng thích hư vinh, trang điểm đẹp cho con gái, tâm trạng thấy rất thoải mái.

Thế mà ông Nghiêm nhà cô còn nói với cô hai tuần con trai luôn kỳ quái, chắc là nhớ nhung Mai Khôi, nhưng họ quay về, thằng nhóc chết tiệt này vừa gặp đã không biết khen người ta lấy một câu, còn kêu la cái gì mà đầu búp bê. Thật là không biết nói chuyện, nhìn xem, làm Mai Khôi khó xử biết bao.

Mai Khôi thật sự là rất khó xử, cô bé lần đầu tiên lấy dũng khí đổi kiểu tóc, mọi người đều khen đẹp, bản thân cũng rất hài lòng, trong lòng có chút thẹn thùng, nghĩ nếu như anh Nghiêm Cần cũng bảo đẹp thì tốt, nhưng kết quả hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của cô bé. Nhìn đáng về giậm chân của cậu, lẽ nào thật sự xấu như vậy sao? Trong lòng Mai Khôi rất khó chịu, song trước mặt bố Nghiêm Lạc và mẹ Tiểu Tiểu lại không dám nói gì, chỉ là cảm xúc sa sút trong chốc lát.

Nhìn thấy cô bé không vui, Nghiêm Cần bỗng chốc trở nên ngoan ngoãn. Hai đứa trẻ rơi vào tình huống lúng túng từ trước đến nay chưa từng có. Tiểu Tiểu kéo Mai Khôi vào phòng thử thêm mấy bộ đồ mới mua nữa, Nghiêm Lạc mở tạp chí ra che mặt, ngồi trên sofa phòng khách đọc, Nghiêm Cần lên lút nhìn cửa phòng một cái, muốn đi đến nhưng lại không dám, cuối cùng đành tìm bố nói chuyện: “Bố, chuyện kia, thực ra kiểu tóc mới của Con Rùa Nhỏ cũng rất đẹp, nhưng, con vẫn thích kiểu ban đầu của em ấy hơn”.

Bố cậu bình tĩnh, đáp: “Liên quan gì đến bố”.

Nghiêm Cần im thin thít, lại ngồi thêm một lát, sao mà mẹ đưa Con Rùa Nhỏ vào trong phòng lâu như vậy, thử quần áo cũng phải coi trọng hiệu suất chứ. Cậu không nhịn được nữa, lại nói: “Bố, bố có đói không, hay gọi mẹ ra làm cơm tối nhé”. Thực ra tay nghề nấu nướng của bố cậu là siêu hạng, nhưng chỉ làm cho một mình mẹ ăn, nghe nói lúc ở trong thế giới riêng chỉ dành cho hai người đều là bố cậu xuống bếp, hằng ngày có bọn họ ở đây, thông thường vẫn là người mẹ thân làm phụ nữ chủ gia đình bắt tay làm.

Với vấn đề này, người làm bố vẫn trả lời rất bình tĩnh: “Liên quan gì đến con”.

Nghiêm Cần che giấu sự bức bối, nhẫn nại thêm một lát, thực sự là không được rồi, vừa muốn đi gõ cửa cầu cứu, thì Tiểu Tiểu đưa Mai Khôi ra ngoài: “Được rồi, Nghiêm tiên sinh, chúng ta có thể xuất phát rồi”.

“Đi đâu?” Nghiêm tiên sinh nhỏ mũi mờ không hiểu, Nghiêm tiên sinh lớn đáp: “Ăn một bữa sang trọng”.

Ăn một bữa sang trọng? Vì sao không ai thông báo cho cậu? Nghiêm Cần áo mũ chỉnh tề đi theo phía sau một nhà ba người, trong lòng trào lên cảm giác ảm ức, nếu như hôm nay cậu không đột ngột quay về nhà, thì bữa cơm lớn đầu tiên sau khi Con Rùa Nhỏ quay về đã chẳng có cậu rồi? Có cách làm việc như thế sao? May mà hai tuần lễ này, cậu cân nhắc qua cân nhắc lại, còn nghĩ xem phải chúc mừng một chút cho Con Rùa Nhỏ như thế nào về chuyện cô bé sắp đến trường học, kết quả tốt đó, hai lớn một nhỏ toàn bộ đều không có lương tâm.

Còn may, lúc vào cửa nhà hàng, giám đốc đích thân đến đón khách đã nói một câu: “Ông Nghiêm, bốn chỗ ông đặt đã chuẩn bị xong rồi, mời đi bên này”, Nghiêm Cần mới có chút nhẹ nhõm, chấp nhận được, bố cậu vẫn biết là phải đặt bốn chỗ.

Bữa cơm này quả nhiên là bữa ăn sang trọng, trong lòng Nghiêm Cần vô cùng khinh bỉ hành động lấy lòng bà xã của ông bố, nhưng nhìn thấy Con Rùa Nhỏ vui mừng hơn hờ với khung cảnh hoa lệ và những món ăn ngon nơi đây, cậu cũng thấy hơi vui. Con gái quả nhiên đúng là con gái, đều thích những thứ hoa lệ đẹp đẽ, vậy món quà cậu chọn, Con Rùa Nhỏ chắc chắn cũng sẽ thích.

Tiểu Tiểu kể một chuyện thú vị trước kia của Nghiêm Lạc, Mai Khôi bật miệng cười lăn lộn. Nghiêm Cần nhân cơ hội chủ động rót sinh tố cho Mai Khôi, sán gần về phía cô bé. Mai Khôi cười với cậu, cặp mắt cong cong, lộ ra má lúm đồng tiền, rất tốt, cô bé đã quên đi chuyện không vui nho nhỏ xảy ra ở nhà. Tiểu Ma Vương giống như được phần thưởng, chia phần bánh ngọt của mình cho cô bé.

Cả gia đình cùng ăn một bữa rất vui vẻ, Nghiêm Cần thấy Mai Khôi cứ cười suốt cả một buổi tối, lòng bỗng chồn khắp khối, cô bé vui như thế này, nếu như cậu tặng quà cho cô bé, há chẳng phải sẽ khiến cô bé càng vui sao? Thế là, nhân lúc Mai Khôi nói muốn đi vào nhà vệ sinh, Nghiêm Cần liền rời khỏi chỗ theo.

Cậu đứng chặn ở cửa nhà vệ sinh, cướp lấy Mai Khôi vừa từ bên trong đi ra, kéo cô bé lại, lặng lẽ xuyên qua sảnh lớn của nhà hàng, chạy ra ngoài. Hai đứa trẻ trốn vào sau cánh cửa kính lớn lên lút nhìn ra ngoài, Nghiêm Lạc đang nắm tay Tiểu Tiểu không biết là nói gì, hai người cười rất ngọt ngào, có lẽ do bọn trẻ không có mặt, Nghiêm Lạc nhân cơ hội chỉ có hai người, lấy hộp ra đưa cho Tiểu Tiểu, tình cảm trong mắt dịu dàng như nước, khiến Nghiêm Cần hãi đến mức toàn thân nổi da gà.

Đàn ông chìm đắm trong tình yêu như bố đây, ánh mắt thật sự buồn nôn quá. Nghiêm Cần kéo Mai Khôi, chạy về hướng tiệm bán đồ pha lê ở đầu đường, trò chơi lên lên lút lút này kích thích trái tim nhỏ bé của Mai Khôi, cô bé thích thú cứ cười mãi, cùng anh Nghiêm Cần chạy như bay trên con đường đêm phồn hoa.

Cửa tiệm bán đồ pha lê không xa lắm, chẳng mấy chốc hai đứa trẻ đã đến nơi. Buổi tối hôm nay bọn họ đã trang hoàng hoa lệ cho mặt tiền để phối hợp với không gian nhà hàng, người đứng đón khách trước cửa tiệm thủy tinh tuy kỳ quái vì hai đứa trẻ nhỏ tuổi như thế này lại đến đây, nhưng nhìn thấy trang phục của chúng lịch sự đắt tiền, vẫn mở cửa cho hai đứa.

Sau khi đi vào, Nghiêm Cần chẳng chú khách khí gì bảo Mai Khôi đang nhìn đông ngó tây ngồi xuống trước đã, sau đó cầm hóa đơn nói với nhân viên cửa hàng đang đi đến: “Đồ cháu đặt hẹn hôm nay có thể lấy”. Trong lúc chờ đợi ngày cô bé quay về, cậu vô tình nhìn thấy kiểu dáng trên mạng, vội vàng đi mua, từ cửa tiệm ở nước ngoài vận chuyển về, nói là đến chỉ nhánh cửa hàng ở trong nước này lấy.

Nhân viên cửa hàng cầm hóa đơn, Mai Khôi kinh ngạc nhìn những món đồ trang sức nhỏ bằng thủy tinh bày bên trong cửa hàng, đáng về ngay thơ lại đáng yêu, trong lòng Nghiêm Cần tràn đầy mong đợi, hy vọng lúc nhìn thấy quà tặng, cô bé sẽ thấy kinh ngạc và vui mừng.

Trong cửa tiệm, các cặp tình nhân đôi đôi cặp cặp, đều đang lựa chọn món đồ ưng ý. Nghiêm Cần bĩu môi, những người đàn ông đó biểu cảm giống như bố, tại sao khi cậu yêu đương, có bạn gái, lại không giống như vậy chứ? Nhân viên trong cửa tiệm cuối cùng cầm ra một chiếc hộp nhỏ, trái tim Nghiêm Cần đập thịch thịch, nếu như không đẹp như nhìn thấy trên mạng, cậu nhất định phải phá nát cửa hàng bọn họ.

Chiếc hộp mở ra, là sợi dây chuyền pha lê tinh xảo, tạo hình đầu rùa con đáng yêu màu trắng trong suốt, khoe miệng ngậm một bông hồng màu hồng phấn, Nghiêm Căn cảm thấy cái này thực sự quá đẹp. Cậu căng thẳng nhìn Mai Khôi, cảm nhận sự vui mừng kinh ngạc trong mắt cô bé.

Nghiêm Căn đi đến, lấy sợi dây chuyền, tự tay đeo lên cổ Mai Khôi: “Chúc mừng em đến trường học mới, đây là quà của anh”.

Mai Khôi yêu thích không muốn gỡ xuống, không dám tin, nhẹ nhàng sờ, cuối cùng đỏ mặt lý nhí nói: “Cảm ơn anh trai”.

Nhân viên bên cạnh cười: “Tình cảm của hai anh em cậu thật tốt”. Trong lòng Nghiêm Căn dương dương đắc ý, nghĩ thấy cũng đúng, chẳng ai có tình cảm sâu nặng bằng cậu và Con Rùa Nhỏ.

Đôi má Mai Khôi ửng hồng, mắt to đen như ngọc thạch, sóng mắt dạt dào như nước. Nghiêm Căn nhìn cô bé, đột nhiên cảm thấy căn bệnh tim đập loạn nhịp lại tái phát rồi. Cậu vội vàng chuyển ánh mắt, nhưng lại nhìn thấy biểu cảm của mình trên chiếc tù kính bày hàng bên cạnh. Đó chính là biểu cảm nhìn thấy trên mặt Nghiêm tiên sinh lớn mà vừa rồi cậu đã thấy. Trong mắt cậu giờ cũng có loại biểu cảm dịu dàng đó, loại biểu cảm như thế này từ trước đến nay cậu chưa từng nhìn thấy trong mắt mình. Nghiêm Căn vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn sang một người đàn ông kéo tay bạn gái nói gì đó bên cạnh, trên mặt người đó cũng có biểu cảm giống như vậy.

“Anh ơi.” Mai Khôi khẽ giọng gọi, Nghiêm Căn nhìn vào mắt cô bé, ánh sáng của viên ngọc thạch đen khiến lòng cậu khẽ vang lên một tiếng “tách”, giống như một đóa hoa hồng đang từ từ nở ra trong lòng vậy. Cậu nghe thấy âm thanh của đóa hoa đang nở, một loại cảm giác từ trước đến nay chưa từng thể nghiệm qua bỗng tràn ngập trong tim. Cậu đột nhiên hiểu rõ.

Cậu đối với cô bé, hóa ra là thế này!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sự tình ngộ bất ngờ này khiến Nghiêm Căn chẳng biết làm thế nào, mặt cậu đỏ hồng lên, chân tay luống cuống không biết nên đặt ở đâu. Cậu liền kéo Mai Khôi đi, ra ngoài cửa tiệm, một làn gió mát thổi đến, khiến cậu thấy tỉnh táo hơn một chút.

“Lẽ nào thật sự là vậy! Đích xác là như vậy? Không phải chứ, không thể nào đâu?” Trong lòng cậu lăm bằm, không kìm được lại nhìn Mai Khôi. Mai Khôi thích thú không rời món đồ trang sức pha lê hình con rùa nhỏ, cả đoạn đường vừa đi vừa soi vào cửa kính các tiệm bên đường, khuôn mặt tràn ngập nét cười rạng rỡ vui vẻ, tâm trạng hưng phấn không lời nào tả xiết.

“Anh, cảm ơn anh. Em rất thích món quà này”, Mai Khôi lướt nhanh đến như chú bướm, ôm chầm lấy Nghiêm Căn. Cô bé rất ít lần chủ động nhiệt tình như vậy, khiến trái tim cậu lại bắt đầu không ngừng đập loạn.

“Th... thích là được.” Tiểu Ma Vương thông thường trong tình huống như thế này sẽ dương dương tự đắc nói khoác lên tận trời, nhưng lúc này lại đột ngột lấp bắp, đầu óc rối bời hỗn loạn, vẫn đắm chìm trong phát hiện mới và kinh ngạc của mình.

Lẽ nào cậu thực sự thích Con Rùa Nhỏ rồi, thích hơn cả những cô bạn gái trước kia? Còn thích hơn tất cả những người khác? Cho nên ở trước mặt cô bé, cậu nói mãi không hết chuyện, cho nên không thể chịu được bất cứ người nào ức hiếp cô bé, cho nên nếu như ngày nào không gọi điện cho cô bé thì cậu thấy không thoải mái, cho nên nếu như cuối tuần không nhìn thấy cô bé thì cả người cậu đều khó chịu, cho nên khi nhìn thấy nụ cười của cô bé, cậu cũng sẽ cười theo, cho nên cậu nguyện ý mua tất cả những thứ đồ cô bé thích ăn cho cô bé ăn, cho nên cậu tiết kiệm tiền không nề tiêu nhưng lại tiêu sạch trong một lần chỉ để mua quà tặng cô bé, cho nên...

Tiểu Ma Vương sững sờ với chính mình, nếu như thực sự là thế, cậu nên làm thế nào? Vậy bao nhiêu năm nay cậu giả vờ giả vờ cái gì chứ? Thật là càng sống càng thụt lùi. Cô bé dù gì cũng là em gái quý báu nhất của cậu mà. Được rồi, không có quan hệ huyết thống, nhưng trên mặt tình cảm, cô bé là em gái còn thân thiết hơn cả có quan hệ huyết thống. Chứng bệnh tim đập loạn của cậu lẽ nào chính là vì nguyên nhân này? Cậu không cảm thấy khó chịu khi lưỡi chạm vào lưỡi cô bé lẽ nào chính là vì điều này?

Mai Khôi đứng trước mặt, nhìn cậu nghi hoặc: “Anh trai, anh sao vậy?”.

Nghiêm Căn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng: “Con Rùa Nhỏ, nếu như anh không đồng ý, em nhất định không được lên đọc suy nghĩ trong lòng anh đó”.

“Vâng”, Mai Khôi ngoan ngoãn gật đầu: “Em sẽ không xem lên”. Lời này Nghiêm Căn đã nói không chỉ một lần, đổi lại là người khác có lẽ sớm đã không thể nhẫn nại rồi, nhưng Mai Khôi nói gì cũng nghe. Nghiêm Căn rất hài lòng với phản ứng của cô bé, cúi đầu nhìn con rùa nhỏ pha lê đang treo trước khuôn ngực trắng ngần của cô bé, bỗng thấy hơi nóng lên: “Con Rùa Nhỏ, sợi dây chuyền này anh tặng em, em phải luôn đeo đó, cũng không được để người khác chạm vào”.

“Vâng.” Mai Khôi cúi đầu, sờ sờ vào cái đầu của con rùa nhỏ, cô bé thực sự rất thích. Ngẩng đầu lên, cô bé cười ngọt ngào với Nghiêm Căn, nụ cười rạng rỡ khiến đầu óc Tiểu Ma Vương choáng váng, lại không kìm nén được, sấn đến hôn lên gò má cô bé.

“Buồn.” Mai Khôi cười, xoa xoa chỗ vừa bị Nghiêm Căn hôn vào, Nghiêm Căn vuốt tóc cô bé, dặn dò: “Người khác không được phép hôn, biết chưa, ai đến gần em, em đánh người đó cho anh”. Mai Khôi tiếp lời rất nhanh: “Mẹ Tiểu Tiểu nói, cũng không thể cho anh hôn”.

Nghiêm Căn bĩu môi, chỉ cần bản thân Mai Khôi đồng ý, những người khác không nằm trong phạm vi bận tâm của cậu: “Lời của mẹ, em phải nghe theo có chọn lọc, lời của anh, em phải nghe theo toàn bộ, biết chưa? Em nói đi, ai đối xử với em tốt nhất”.

Mai Khôi nghiêm túc nghĩ, chuyện này phải thế nào mới được đây, có từ “nhất” à. Nghiêm Căn xị mặt xuống: “Chuyện này còn phải nghĩ?”.

“Là anh trai.” Được rồi, so sánh qua so sánh lại, cô bé vẫn thích anh trai nhất. Cậu biết đùa cho cô bé vui, bất luận muợn thế nào cũng nói chuyện cùng cô bé, biết biểu diễn lòng tiếng đối thoại trong chuyện tranh cho cô bé nghe, biết giúp cô bé đánh người xấu, biết thay cô bé ăn hết các món cô bé không thích.

“Vậy em thân với ai nhất?”

“Anh trai.”

“Cho nên lời của anh phải quan trọng hơn của mẹ Tiểu Tiểu, biết chưa? Cho nên anh có thể hôn, người khác thì không.”

Mai Khôi ngẫm nghĩ: “Được thôi, dù gì anh cũng quen đi khắp chốn hôn người ta rồi”. Câu nói này chọc và rất đúng chỗ Nghiêm Căn cứng đờ ở đó. Đúng vậy, từ lúc ở trường mẫu giáo, cậu đã bắt đầu có không ít chiến tích lớn rồi. Mỗi một chuyện cô bé đều nhớ rất rõ, nếu như cậu bảo thích cô bé, có phải sẽ bị cô bé cười chết mất không?

Nghiêm Căn bồn chồn không yên, còn may, cậu đã không nhất thời kích động mà nói bừa, cậu phải nghĩ thật kỹ, cân nhắc rõ ràng rồi mới xử lý chuyện này.

Mai Khôi nào biết trong lòng cậu lăm suy nghĩ lung tung rồi rầm như vậy, cô bé nắm lấy tay cậu đi về phía nhà hàng: “Chúng ta mau quay về thôi, em muốn khoe với mẹ Tiểu Tiểu quà của em”.

Hai người bọn Nghiêm Lạc sớm đã phát hiện ra có điều không bình thường, nào ai đi vệ sinh lâu như vậy chứ, chắc chắn lại là thằng nhóc Nghiêm Căn giờ trở xấu rồi. Đợi cả nửa ngày, lại nhìn thấy Mai Khôi khuôn mặt đỏ hồng then thùng hạnh phúc, kéo Nghiêm Căn quay về, trong lòng Tiểu Tiểu “xoảng” một tiếng: Không phải chứ?

Mai Khôi báo cáo với Tiểu Tiểu: “Mẹ Tiểu Tiểu, anh tặng quà mừng con đi học này”. Tiểu Tiểu ổn định trái tim, còn may, còn may, thật sự là suýt chút nữa đã dọa cô một trận rồi.

Nghiêm Lạc vừa nhìn thấy sợi dây chuyền pha lê kia, nửa cười nửa không, nhìn con trai: “Vẫn còn tiền chứ?”. Tuổi nhỏ đã biết tiêu tiền để lấy lòng người khác rồi.

“Tặng chút tiền lương đi bố.” Nói đến vấn đề này, Nghiêm Căn thật sự không khách sáo, cậu không có tiền nữa, tiền tiết kiệm bao lâu đã tiêu sạch toàn bộ rồi, thứ đồ pha lê nhỏ xíu đó đắt đến mức dọa người, nhưng Nghiêm Căn ưng ý tạo hình con rùa nhỏ của nó, nên đã nhanh chóng lựa chọn đặt làm luôn cho Con Rùa Nhỏ nhà cậu.

Nghiêm Căn còn chưa trả lời, Mai Khôi lại lo lắng: “Anh, cái này đắt lắm sao?”. Cửa tiệm đó đẹp như vậy, chắc đồ cũng không rẻ, nhưng cậu từng khoe khoang với cô bé cậu đề dành rất nhiều tiền, mua món đồ này xong liền không còn nữa ư? Vậy thì cô bé không dám nhận rồi.

“Không, không, không đắt đâu. Bố anh bóc lột nhân viên, nên anh đàm phán với ông một chút”, Tiểu Ma Vương cuống quýt trấn an, Tiểu Tiểu cũng nói: “Mai Khôi, cái này rất đẹp, con đeo đi, đừng để ý đến chuyện tiền”.

Nghiêm Lạc cũng nói đỡ: “Đúng vậy, Mai Khôi, đừng lo lắng thay anh con, nó có tiền, chỉ là nó có kế hoạch lấy bà nghìn bà vợ, cho nên phải kiếm nhiều tiền hơn một chút mới được”.

Trong chốc lát Nghiêm Căn bị lời này điếm huyết, ai, ai, là ai nói muốn lấy ba nghìn bà vợ? Lời nói trẻ con không chấp, đó là lời nói trẻ con, không tính!

Nhưng Mai Khôi đã nghe thấy lời này rồi, mộng tưởng từ nhỏ này của anh Nghiêm Căn, cô bé cũng biết. Đã nói đến chủ đề này, cô bé cũng nhân cơ hội khuyên cậu: “Nhưng mà, anh ơi, bây giờ chỉ có thể lấy một vợ, có nhiều tiền hơn nữa cũng không được”.

Nghiêm Căn tắc nghẹn, cậu có thể nói gì chứ? Cậu còn có thể nói gì? Cậu không muốn lấy mà, cậu đâu phải kẻ đần, đương nhiên biết không thể lấy ba nghìn bà vợ, nhưng chuyện cậu từng muốn qua lại với rất nhiều bạn gái, lời nói này là thật, cậu nhất thời chột dạ, chẳng nói nổi nên lời. Lẽ nào làm cao thủ tình trường phải trả cái giá đau đớn sao?

Nghiêm Lạc lúc này lại nói: “Mai Khôi, con yên tâm, nó không thể lấy nhiều như vậy, nhưng hai nghìn chín trăm chín mươi chín người còn lại, nó sẽ có biện pháp xử lý, kết nhiều bạn gái như vậy đâu có uống công, đúng chứ hả, con trai. Cho nên từ nhỏ nó đã keo kiệt như thế, muốn kiếm tiền, người làm bố như ta đây có thể lý giải được”.

Lý giải cái đầu bó ấy, đáng ghét quá! Bố chỉ biết ngáng chân thôi, Tiểu Ma Vương cậu rõ ràng không có nhiều bạn gái như vậy mà, cứ coi như qua lại với bạn gái, cậu cũng đều là chia tay rồi mới quen người khác chứ, từ trước đến nay chưa từng bắt cả hai tay, hơn nữa, đều là con gái theo đuổi cậu, cậu cũng chưa từng chủ động dục, làm sao có thể coi là sai lầm của cậu. Lại hơn nữa tiếp, bản thân cậu chẳng phải vừa hiểu rõ rồi sao, cậu vừa mới biết hóa ra thích thật sự là cảm giác như thế nào, kết quả bố lại nói cậu thành người chẳng có khí chất, vậy sau này cậu phải tỏ tình với Con Rùa Nhỏ như thế nào đây?

Nghiêm Căn đứng phắt dậy, nói với Tiểu Tiểu: “Mẹ, mẹ có quản lý ông xã nhà mình không vậy? Tại sao lại dạy trẻ con cái gì mà xử lý hai nghìn chín trăm chín mươi chín người kia nữa chứ. Mẹ điều tra bố cẩn thận đi, ở bên ngoài chắc chắn bố lén lảng những rồi, đất này không thích hợp để trẻ con ở lại, con đưa Con Rùa Nhỏ về nhà trước”. Cậu kéo Mai Khôi, muốn đưa cô bé rời đi, lúc sắp đi còn không quên hừ với bố một tiếng, nói: “Trẻ con chính là bị những người lớn như hai người đây dạy hư đó”.

Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng rời đi của Nghiêm Căn, lại nhìn ông xã đang cười cúi về, nghi hoặc: “Nghiêm tiên sinh, anh đang đối đầu với con trai sao?”.

“Không phải, chỉ là anh đang làm hết chức trách của bậc phụ huynh, tiến hành gây cản trở một chút để dạy dỗ nó”.

Nghiêm Căn cảm thấy lạnh sống lưng, cậu có dự cảm, có lẽ sắp tới mọi việc sẽ chẳng thuận lợi với cậu.

Quả nhiên, chẳng bao lâu chuyện không thuận lợi đã đến, Con Rùa Nhỏ không học cùng lớp với cậu. Chuyện này là thế nào? Nghiêm Căn dè nén khi gần đang cuộn cuộn khắp toàn thân, xông vào phòng làm việc của hiệu trưởng. Con Rùa Nhỏ ngày mai sẽ phải đến trường đăng ký, cậu dự định hôm nay đi lo liệu tất cả mọi việc trong trường giúp cô bé, sắp xếp ký túc xá, chỉnh lý thời khóa biểu, chào hỏi các giáo viên và học sinh trong lớp, nhưng hỏi chủ nhiệm lớp, cậu mới biết Con Rùa Nhỏ bị phân đến lớp của Mặc Ngôn. Tiểu Ma Vương nhất thời phát cuồng.

Phải biết rằng mấy ngày nay, cậu suy đi nghĩ lại, cuối cùng đã chắc chắn được suy nghĩ của mình. Cậu thực sự đã rơi vào tay Con Rùa Nhỏ rồi. Nhưng cậu cũng đã phân tích qua, Con Rùa Nhỏ nhất gan, dễ xấu hổ. Đến người thần kinh mạnh như cậu đây cũng bị chuyện này dọa, nếu như đột nhiên tỏ tình với cô bé, chắc chắn cô bé sẽ sợ, nếu như bởi vì chuyện đó mà xa cách với mình, há chẳng phải là lợi bất cập hại sao? Dù gì cô bé cũng ở bên cạnh mình, hơn nữa cô bé cũng nói rồi, sẽ không tìm bạn trai, cho nên cậu cứ lấy thủ làm công trước, coi như giữ tốt Con Rùa Nhỏ, phải thay đổi ấn tượng của mình trong lòng cô bé, cậu không hề lảng tránh chút nào, chỉ đối tốt với một mình cô bé, sau đó từ từ từng chút, từng chút thâm nhập, thay đổi quan điểm của cô bé. Tâm ngữ giả cũng có thể có người thật lòng yêu thương cả đời, sẽ không ghét bỏ, sẽ yêu thương bảo vệ, nguyện ý để cô bé biết tất cả mọi thứ. Lời này, khi thời cơ chín muồi, cậu sẽ tuyên bố với Con Rùa Nhỏ: Em xem, hai chúng ta chẳng phải là rất thích hợp sao, chính là anh đây.

Nghiêm Căn cảm thấy phương án này thật sự rất tốt, cho nên chiến lược chiến thuật của giai đoạn hiện tại là lấy lùi để tiến, dùng thủ để công. Nhưng Con Rùa Nhỏ lại không học cùng lớp với cậu, vậy cậu thủ cái gì đây? Phải biết, trong trường học này toàn kỳ nhân, không có nổi một người bình thường, nếu như Con Rùa Nhỏ cảm thấy cậu học sinh nào đó rất có bản lĩnh, rất có cảm giác mới mẻ, vậy cậu phải làm thế nào? Nếu như đám sai lang đó nhân lúc cậu không có mặt, biểu lộ sự ân cần với Con Rùa Nhỏ, vậy cậu phải làm sao?

Tất Mặc Kỳ vừa kết thúc cuộc họp các giáo viên, chuẩn bị quay về Công ty Nhả Mã họp tiếp, thì nhìn thấy Nghiêm Căn xông đến như lửa đốt sau mộng. Anh day day vào giữa lông mày, thật đau đầu, anh cũng chẳng biết mình thiếu nợ gì nhà họ Nghiêm, rơi vào tay A La thì cũng thôi, làm trâu làm ngựa cho Nghiêm Lạc cũng qua, nhưng đến Tiểu Ma Vương này cũng gây vò anh, còn may con trai Mặc Ngôn nhà anh có bản lĩnh.

“Nghiêm Căn, Mai Khôi không thể học cùng một lớp với cháu, trình độ các bài học chung của lớp cháu tương đối sâu, cô bé không theo kịp, cháu cũng không muốn cô bé học những tiết học này quá vất vả, không vui vẻ, đúng không?”, A Mặc tấn công phủ đầu trước, sau đó chặn cứng những lời Nghiêm Căn muốn nói lại.

“Nhưng mà...”, Nghiêm Căn vừa mở miệng, lại bị cắt ngang: “Thế chất và pháp thuật của Mai Khôi đều quá yếu, thực ra căn cứ theo trình độ, cô bé nên vào lớp năm nhất hợp hơn, nhưng cô bé đã mười bốn tuổi, vào học cùng với những đứa trẻ sáu, bảy tuổi, cô bé chắc chắn ngượng ngùng, hơn nữa ở trong trường sẽ có lời ra tiếng vào, không tốt cho cô bé. Chuyện đến lớp của Mặc Ngôn học là ta đã thương lượng với bố cháu rồi, lớp của Mặc Ngôn, năm ngoài cũng có học sinh mới vào, bài học vừa hay không cao không thấp, và sẽ không khiến Mai Khôi quá ngượng ngập, lại khiến cô bé có một khoảng thời gian thích ứng, tuy nhiên thời gian đầu chắc chắn cũng có khó khăn, nhưng cô bé chịu khó tập luyện, cũng có thể theo được. Hơn nữa Mặc Ngôn ở đó, có chuyện gì cũng dễ ứng phó hơn, phải không?”.

Nghiêm Căn biết những lời này có lý, nhưng cậu thật sự rất không nỡ, hiện thực tàn khốc đã phá hoại hết tất cả nguyện vọng đẹp đẽ của cậu. Ban đầu ở trong lớp, cậu gần như chẳng học hành gì cả, bởi vì toàn bộ các môn học đều có thể thi qua, chuyện linh tinh của cậu trái lại tương đối nhiều, chạy đến công ty, tiếp nhận nhiệm vụ, tham gia một chút vào các huấn luyện khác gì đó, thế nhưng để Con Rùa Nhỏ đến trường có người ở bên, cậu đã quyết định xong, sau này sẽ không vắng mặt trong các giờ học nữa. Song, kết quả lại biến thành như thế này.

Mặc dù tâm trạng buồn bã, nhưng Tiểu Ma Vương vẫn trưng ra bộ mặt tươi cười quay về nhà một chuyến, cùng mẹ đưa Con Rùa Nhỏ đến trường. Mai Khôi vừa hưng phấn vừa căng thẳng, trường học này, tất cả mọi thứ đều rất mới mẻ lạ lẫm, các bài học cũng không giống bên ngoài. Mỗi một bạn học sinh trông đều sôi nổi hoạt bát, cái cộ âm ỉ, còn có thể đánh nhau tung trời. Nghiêm Căn đưa cô bé đi một vòng quanh trường học, rồi lại cùng cô bé lựa chọn tiết học, thăm giảng đường, dạo trên sân tập, ăn cơm ở nhà ăn, cả một ngày đều dính lấy cô bé, thế là tất cả mọi người trong trường học đều biết, em gái Tiểu Ma Vương đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng vào trường học rồi.

Nhưng Nữ Ma vương nhìn chẳng thấy “ma” chút nào, thậm chí còn yếu đuối hơn bất kỳ bạn nữ nào trong trường, nói chuyện nhỏ nhẹ lý nhí, khi cười còn rất ngượng ngùng. Trong trường học Nhả Mã mạnh mẽ này không thiếu hồ cái, nhưng chẳng có mấy cô bé búp bê như vậy. Ngày thứ hai sau khi Mai Khôi bắt đầu lên lớp, các học sinh nam truyền tai nhau rằng: Hóa ra không phải là Nữ Ma Đầu, mà là Tiểu Công Chúa!

Lời đồn đương nhiên cũng truyền đến tai Nghiêm Căn. Tiết học giao đầu ngày hôm đó, vốn dĩ không có việc gì của Nghiêm Căn, nhưng cậu lại ngoại lệ chủ động tình nguyện tập luyện cùng. Tiểu Ma Vương từ trước đến nay chưa từng nghiêm túc trong các tiết học, vậy mà lần này đã quật ngã tất cả các nam sinh, đánh đến mức bọn họ khóc gào kêu cha gọi mẹ.

Nhưng chỉ đánh người thì không có tác dụng, chẳng được mấy ngày, Nghiêm Căn hiểu rõ, canh phòng nghiêm ngặt cố sống cố chết phải giữ lấy là công việc quá khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Đối với chương trình học của trường Nhữ Mã, Mai Khôi thực sự hơi khó khăn trong việc thích ứng. Từ trước đến nay, cô bé vốn kém môn thể dục, trước khi đến Nhữ Mã, chỉ cùng Tiểu Tiêu lên núi tập hai tuần, tuy cải thiện được một chút, nhưng thể chất và pháp thuật cơ sở vẫn chẳng thể đạt đến yêu cầu của trường, huống hồ cô bé vừa đến liền vào lớp học chương trình trung cấp.

May mà các bạn đều hỗ trợ cô bé, giúp đỡ cô bé rất nhiều, các giáo viên cũng đều được lãnh đạo chỉ thị, bật đèn xanh cho cô bé trong các tiết học. Chỉ là về phương diện huấn luyện thể chất thì không có biện pháp gì, đặc biệt là lúc huấn luyện ngoài trời, mọi người đều chạy rất hăng hái, nếu như Mai Khôi một mình đứng bên cạnh bất động, thì ngưng ngừng biết bao, thế là cô bé luôn gắng hết tất cả sức lực tham gia cùng các bạn. Cuối cùng, trong một tiết huấn luyện thể chất, cô bé không chịu nổi, chạy lao, nhảy bật dưới cường độ mạnh, tiết tấu nhanh, lúc đến chướng ngại vật thứ ba đã ngã xoài xuống mặt đất ngất xỉu.

Sau khi nhận được tin tức, Nghiêm Căn lập tức chạy đến phòng y tế. Bác sĩ và chủ nhiệm lớp của Mai Khôi đều ở đó, còn có cả một nam sinh mặc áo sơ mi trắng, dáng vẻ thanh lịch nho nhã, gọn gàng sạch sẽ. Sở dĩ Tiểu Ma Vương ấn tượng sâu như thế, là bởi vì nam sinh đó đang đứng cạnh giường bệnh, giúp Mai Khôi kéo chiếc chăn mỏng lên. Giường bệnh đặt cạnh cửa sổ, ngoài cửa sổ gió nhẹ khẽ đưa cây lá, ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua tấm kính cửa sổ trong suốt, chiếu lên thân hình đôi kim đồng ngọc nữ, cô gái xinh đẹp ngọt ngào, chàng trai anh tuấn nho nhã, tựa như một bức hình trong phim thần tượng vậy.

Cất, phim thần tượng cái đầu ý, Con Rùa Nhỏ đang hôn mê kia rõ ràng là của cậu, hình ảnh đẹp đẽ này khiến mắt Tiểu Ma Vương phát đau, sự ghen tuông trong lòng cuộn trào, ào ào đến mức tràn cả ra ngoài. Cậu sai dài bước chân đi vào trong, thoát cái huyếch học sinh nam kia ra. Vị bác sĩ của trường vội nói với cậu: “Nghiêm Căn, đừng lo lắng, Mai Khôi không sao, nghỉ ngơi một lát là khỏi”.

Nghiêm Căn không nói gì, vươn tay kéo một chiếc ghế đến, để bên cạnh giường, ngồi xuống vững vàng, dáng vẻ dự định ở đây trông coi, không chịu đi. Cậu học sinh nam nho nhã kia lại không thấy tức giận bởi sự mất lịch sự của cậu, ngược lại còn cười khách sáo, rời khỏi giường bệnh, nói với chủ nhiệm lớp: “Thưa thầy, vậy em quay về học trước đây”.

“Được, Thẩm Phi, cảm ơn em nhiều.”

Thẩm Phi mỉm cười khẽ gật đầu, đi đến phòng cửa y tế, lại quay đầu cười một cái với Nghiêm Căn đang tròn trĩnh mắt nhìn cậu ta: “Tiểu Ma Vương, tạm biệt”.

Nghiêm Căn “ừm” một tiếng coi như là trả lời, vị bác sĩ kia nhìn thấy Thẩm Phi đi ra ngoài rồi, bèn nói với Nghiêm Căn: “Em nên cảm ơn người ta, là Thẩm Phi công Mai Khôi về đây đây”.

Được thôi, nên cảm ơn, nhưng trong lòng Nghiêm Căn càng không thoải mái, hỏi: “Tên nhóc Mặc Ngôn kia đâu, hôm nay nó không đi học à?”.

Chủ nhiệm lớp cười: “Cái nhóm thái tử gia bọn em, toàn một đám trốn tiết, những tiểu tiên chúng ta đây quản không nổi, bản thân em cũng luôn chạy ra ngoài, đừng hỏi kiểu đường hoàng nghênh ngang như đường thể đi”.

“Hừ, biết ngay là nó không đáng tin cậy mà.” Lần này coi như Nghiêm Căn đã nắm được thóp của Mặc Ngôn rồi, Con Rùa Nhỏ vào lớp nó chính là để nó giúp chăm sóc một chút, kết quả là đến lúc then chốt lại chẳng thấy mặt mũi đâu. Nghiêm Căn quyết tâm tối nay quay về ký túc nhất định phải đánh nó một trận, hai anh em đã lâu chưa động thủ rồi.

Chủ nhiệm lớp nghiêm túc nói: “Thể chất của Mai Khôi còn kém hơn cả tượng tượng, bài học cường độ lớn hơn một chút nữa, cô bé chẳng có cách nào học được, thầy sẽ báo cáo một tiếng với hiệu trưởng, bọn em cũng nghĩ biện pháp đi, hằng ngày luyện tập cho cô bé nhiều thêm một chút. Thời gian này thầy sẽ điều chỉnh bài học cho cô bé, nếu như sau này cô bé vẫn không thể thích ứng được với chương trình học, vậy thì có thể để cô bé học các tiết của cấp tiểu học”.

Nghiêm Căn buồn bã gật đầu thay cho câu trả lời, học các tiết của cấp tiểu học, Con Rùa Nhỏ nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt, một đứa trẻ lớn như thế này, đứng giữa một đám trẻ con, đôi lại là ai thì cũng sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng. Nghiêm Căn thầm thở dài, xem ra chỉ có thể kèm cặp thêm cho em ấy vào buổi tối, huấn luyện thêm một chút mới được.

Nghiêm Căn lập kế hoạch, dự định ba ngày nữa sẽ bắt đầu tiến hành các bài tập huấn luyện cho con rùa đáng yêu của Tiểu Ma Vương, nhưng liên tục ba ngày này tâm trạng của cậu đều vô cùng tồi tệ, bởi vì ba ngày này Mai Khôi nhận được rất nhiều qua thăm hỏi an ủi, những học sinh nam thói tha kia mượn cơ hội tới hỏi han ân cần, vốn dĩ chính là tìm cơ bắt chuyện, Mai Khôi ngốc nghếch kia cũng chẳng biết suy nghĩ, thật sự cho rằng người ta quan tâm mình, chân thành cảm ơn mọi người. Điều này hoàn toàn khác với phương thức thể hiện kiểu lời nói đanh đá, đám qua đám lại như các bạn nữ của

trường Nhã Mã từ trước đến nay, thế là Mai Khôi càng trở nên “hot” hơn, danh tiếng cô bé học cũng nhanh chóng được nâng cao trong trường.

Sự không vui của Nghiêm Cẩn trung ra rất rõ ràng trên mặt. Từ nhỏ Mai Khôi đã quen với việc cậu thường xuyên không vui, cho nên thấy chẳng có vấn đề gì, Mặc Ngôn chán chường buồn để ý đến cậu, mặc ông anh họ muốn thế nào thì thế. Ba người hôm nay cùng nhau đến nhà ăn dùng bữa. Nghiêm Cẩn đặc biệt chọn vị trí sát bên trong nhất, nhưng vẫn luôn có các học sinh nam đi qua. Rõ ràng cửa lấy cơm và cửa lớn của nhà ăn đều là ở bên khác, không biết những người này vì sao lại không biết xấu hổ mà đi đường vòng chứ, hừ, nguyên rủa toàn bộ đám trẻ này què chân đi! Còn nữa, còn nữa, vòng thì cứ vòng, còn muốn lên lút liếc sang bên bàn của bọn họ mấy cái, không sợ liếc lác mắt? Ý nghĩ của Nghiêm Cẩn càng lúc càng ác độc, cảm thấy tức không thở được.

Mai Khôi đang chăm chú ăn, hể đến chỗ đông người, cô bé lại thu bản thân lại trong thế giới nhỏ bé của mình theo thói quen. Mặc Ngôn và Nghiêm Cẩn ngồi vòng ngoài, vừa khéo giúp cô bé khoanh ra địa bàn, nhưng như vậy vẫn không ngăn được ánh mắt của các học sinh nam kia.

Nghiêm Cẩn không vui: “Không nhìn thấy bên cạnh em ấy đã có bạn nam ngồi rồi sao? Những người này muốn làm gì?”.

“Anh họ, thân phận của anh chẳng có gì là ghê gớm cả!” Mặc Ngôn chậm rãi nói, hai tiếng “anh họ” nghiêng nặng thật mạnh.

Nghiêm Cẩn không thoải mái: “VẬY còn em?”. Lời vừa nói ra khỏi miệng cậu đã hối hận, đây chẳng phải là gây thêm trở ngại cho mình hay sao, bèn cuống quýt nói: “Em không cần trả lời, em chẳng phải là gì cả”.

Đáng tiếc Mặc Ngôn trả lời vô cùng rõ ràng: “Em là em họ, đúng vừa hay cùng một cấp với anh”. Nghiêm Cẩn bừa muốn nói tiếp, Mai Khôi lại làm sứ giả hòa bình: “Anh trai, đừng tức giận, em vừa đến trường, bọn họ chỉ là hiếu kỳ nhìn, qua một thời gian là ổn thôi”.

Lúc ở trong trường nội trú Dương Quang, bạn học thỉnh thoảng cũng nhìn cô bé như thế, sau đó thì thâm bàn tán, nhưng khi ấy bọn họ nói cô bé kỳ quái cô độc, còn các bạn của trường Nhã Mã bên này nhìn trộm song lại có thiện ý hơn nhiều, cho nên Mai Khôi cảm thấy không khó tiếp nhận lắm, ai cũng vui vẻ khi được người khác thích, bây giờ bị nhìn cũng chẳng sao, những người kia khi hết hiếu kỳ là ổn thôi.

“Nhìn người ta xem, phong độ hơn anh bao nhiêu, bình tĩnh bao nhiêu, rồi nhìn lại anh đi, còn đòi là ma vương nữa, ma nhân vương vẫn còn kém rất xa ấy.” Mặc Ngôn chế nhạo, Nghiêm Cẩn càng tức: “Có phải tối nay vẫn muốn đánh nhau không?”.

Mai Khôi hỏi lại: “Anh trai, chẳng phải anh nói tối nay bắt đầu huấn luyện đặc biệt cho em sao? Vậy huấn luyện xong anh mới đánh nhau, hay là đánh nhau xong mới huấn luyện?”.

“Người nó đang ngứa ngáy, không huấn luyện nổi rồi, Mặc Ngôn, cháu luyện cùng Tiểu Ma Vương. Mai Khôi, ta luyện tập cùng cháu là được rồi.” Cừu Tranh ăn cơm xong, cầm một cốc đồ uống máu nhân tạo đi đến.

Mặc Ngôn cau mày: “Chú Đậu Đậu, cháu nói rồi, từ chối ăn cơm cùng bàn với chú”. Cừu Tranh rất bất bình: “Rõ ràng là ta đã dán ba chữ nước cà chua lên trên cốc”. Nghiêm Cẩn đá Đậu Đậu một cái: “VẬY cũng vẫn buồn nôn như nhau, chú coi chừng cháu là đàn độn à?”. Gã đáng chết này còn muốn cướp lấy cơ hội huấn luyện đặc biệt buổi tối với Con Rùa Nhỏ, nghĩ thật hay, đó là thời gian hẹn hò của cậu, là hẹn hò! Thuận tiện kiêm huấn luyện đặc biệt, hai việc này đều quan trọng cả, cả hai đều không thể bỏ lỡ.

Đêm huấn luyện đặc biệt đầu tiên, đúng tám giờ, Nghiêm Cẩn đưa Mai Khôi đến trường huấn luyện trong rừng cây sau núi, cảnh đêm đẹp vô cùng, trăng sáng lại tròn, trên trời đầy sao lấp lánh, rừng cây yên tĩnh, chỉ có hai người bọn họ, Nghiêm Cẩn vô cùng hài lòng với điều này. Nhưng còn chưa bắt đầu bảo cô bé chạy bộ, cậu liền muốn tính nợ cũ: “Em nói xem vì sao em có thể để người khác công chứ?”. Thẩm Phi đó nhìn tuy thật thà, nhưng ai biết được cậu ta có bụng dạ xấu gì không. Cậu còn nghe thấy lời đồn đại bóng gió, nói Thẩm Phi là khí chất hoàng tử, rất xứng với tiểu công chúa Mai Khôi. Cậu nghe thấy liền muốn hét lớn tại chỗ, xí xixí, hoàng tử nên xứng với cô bé Lọ Lem, công chúa là của ma vương.

Mai Khôi nghe thấy cậu oán thán, cũng phụ họa theo: “Đúng vậy đó, em cũng rất ngại, nhưng không phải là em cố ý muốn làm phiền cậu ấy. Mẹ Tiểu Tiểu đưa em lên núi huấn luyện, không mệt như ở lớp học, em tưởng rằng mình đã tiến bộ nhiều rồi chứ, kết quả vẫn không được. Thẩm Phi thật là bạn tốt. Anh trai, anh đừng giận em, em có cảm ơn người ta rồi, lần sau em nhất định cố gắng, sẽ không bị ngắt nữa”.

Nghiêm Cẩn mặt đen sì, bọn họ đang nói cùng một sự việc sao?

“Không được, anh phải được công bù.” Cậu quyết định rồi, nhất định phải được bồi thường, rõ ràng chiminh cậu mới được công Con Rùa Nhỏ, vậy mà lần trước trong trường học xảy ra vụ cướp, cô bé bị Mặc Ngôn cướp một lần rồi, bây giờ lại bị Thẩm Phi kia cướp một lần nữa, trong lòng cậu tương đối mất cân bằng.

Mai Khôi mắt sáng lên: “Phải là kiểu bay thật cao đó”. Nghiêm Cẩn thấy vui vẻ, cô bé vẫn còn nhớ những việc hai đứa trải qua ở trấn S đêm đó, khi ấy cậu công cô bé bay nhảy trên trấn nhỏ, cô bé rất vui, đó là một đoạn hồi ức đẹp để biết nhường nào. Cậu đồng ý luôn: “Được, sẽ bay thật cao”.

Mai Khôi cười híp mắt: “VẬY còn phải bay cao hơn Mặc Ngôn, hôm đó em ấy công em nhảy qua cái cây rất cao, rất cao, em nhìn thấy toàn bộ cả rừng cây”.

Nụ cười của Nghiêm Cẩn cứng đơ trên mặt: “Nó công em qua rừng cây khi nào?”.

“Chính là lần đầu tiên học tiết thể lực ngoài trời, mọi người phải chạy lên đỉnh núi rồi lại xuống, sau khi em lên thì không xuống nổi nữa, Mặc Ngôn đã công em xuống, em ấy bay rất cao, rất cao, còn cao hơn lần chúng ta ở tiểu trấn trước kia”.

Nghiêm Cẩn không nói gì nữa, mím chặt môi, nỗ lực điều chỉnh tâm trạng, nhưng nhìn thấy Mai Khôi đang mở cặp mắt to sáng long lanh chờ đợi, cậu

chẳng nỡ thể hiện thái độ gì, cảm giác chua xót lớn kia chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Cậu ngồi xỏm xuống trước mặt Mai Khôi: “Nào, Con Rùa Nhỏ, anh công em bay đến chỗ cao nhất thế giới”. Tuyệt đối sẽ không thua tên tiểu tử Mặc Ngón chết tiệt kia.

“Chỗ cao nhất thế giới là cao bao nhiêu?”

Tiểu Ma Vương ngẩn ra, vô thức đáp: “Có thể khiến em chạm vào được các vì sao”. Đáp xong, đột nhiên cảm thấy câu trả lời này thật tuyệt, lẳng mạn biết bao, lời thoại trong tiểu thuyết ngôn tình cũng không hay bằng cậu đây.

“Vậy em có bị thiếu oxy không?”, Mai Khôi hỏi rất nghiêm túc, cô bé ngẩng đầu nhìn trời, nếu cao như vậy, đuổi được cả phi thuyền vũ trụ nhỉ.

Nghiêm Cận “vụt” một cái đứng phắt lên, quay đầu quát Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ”. Có phải là cô bé có ý gây rối với cậu không, vào lúc cậu có cảm xúc như thế, lẳng mạn như thế, cô bé lại có thể nói ra những lời cụt hứng như vậy.

Nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy ánh mắt chân thành lại vô tội của Mai Khôi, không phải là cô bé phá đám cậu, mà là thật sự tin tưởng cậu có thể đưa cô bé bay được cao như vậy. Sự tức giận của Nghiêm Cận thoát cái đã xẹp lép, cảm giác vui mừng ngọt ngào lại tràn đầy trong tim, Con Rùa Nhỏ của cậu, bất luận là lúc nào cũng luôn luôn tin tưởng cậu, lời cậu nói, cô bé đều coi là thật.

Mai Khôi bị tiếng hét của Nghiêm Cận dọa cho giật thót mình: “Á, anh trai, sao vậy?”.

Nghiêm Cận lại thoát cái ôn hòa: “Không có gì, anh muốn nói, chúng ta mau xuất phát thôi”. Cậu quay đầu đi, lại hơi khom eo ngồi xỏm xuống trước mặt Mai Khôi, Mai Khôi nhảy lên lưng cậu, ôm lấy cổ cậu, đáp lời: “Được, được, chúng ta mau xuất phát”.

Đầu cô bé dựa vào đầu cậu, tóc mềm nhẹ nhàng phủ lên vai cậu, khiến cậu nhột nhột, Nghiêm Cận bỗng cảm thấy tâm hoảng ý loạn, cô bé kề sát vào cậu gần quá, cảm giác rất thân mật, nhưng hình như lại đang có thứ gì đó vỡ, đột nhiên cậu nhớ đến Mặc Ngón và Thẩm Phi kia há chẳng phải cũng đã gần gũi với cô bé như thế nào hay sao? Cậu ghen đến mức nghiến đau cả răng, thật muốn đánh cho hai tên đó một trận thật đau ngay bây giờ. Không được, trong lòng cậu bé tắc quá, cậu luôn cảm thấy có cái gì đó không giống bọn họ.

“Anh trai, sao vậy?” Là cậu giục mau xuất phát, lúc này chuẩn bị xong rồi lại chẳng có động tĩnh gì nữa.

“Con Rùa Nhỏ, em vẫn còn chưa hô to đó.”

“Cái gì?”

“Lúc ở tiểu trấn, hô to một tiếng anh mới bắt đầu chạy.”

Mai Khôi ngẩn ra, nhớ lại, bèn ôm Nghiêm Cận cười hi hi, vui vẻ. Nghiêm Cận dùng gậy gõ gõ vào trán cô bé, giục: “Mau lên”. Loại ngọt ngào này, hai tên kia chắc chắn không được biết đến, đó là điều chỉ có cậu và Con Rùa Nhỏ mới có. Nghiêm Cận chẳng hề cảm thấy bản thân mình thành vật nuôi có gì mất mặt cả, niềm vui đơn giản này cũng là hạnh phúc.

Mai Khôi ôm chặt cậu, cười khe khẽ, hét: “Chạy!”. Nghiêm Cận cồng cô bé, nhún một cái, trực tiếp nhảy lên ngọn cây, trong tiếng hét vui vẻ của Mai Khôi, đưa cô bé lên bầu trời đêm đẹp đẽ.

“Con Rùa Nhỏ, em nhìn xem có mấy mặt trăng?”

“Có một.” Mai Khôi chẳng cảm thấy anh Nghiêm Cận đang sĩ nhục trí tuệ cô bé chút nào, thật thà đáp.

“Con Rùa Nhỏ, anh nói cho em biết, sau này anh sẽ đối xử với vợ rất tốt, rất tốt, sẽ nâng niu cô ấy như mặt trăng vậy, nâng lên tận trời.” Nghiêm Cận nhân cơ hội âm chỉ, phải từng chút, từng chút xâm chiếm, hoàn toàn thay đổi ấn tượng của mình trong lòng em ấy. Nghiêm Cận cảm thấy hôm nay mình đặc biệt có tài, thử nghe câu nói này xem, có trình độ biết bao.

“Vâng, thật sự không tồi. Hai nghìn chín trăm chín mươi chín ngôi sao kia, anh cũng có đủ bầu trời để chứa nhĩ. Cảnh sắc như thế này thật đẹp.”

“...”

Con Rùa Nhỏ tán thưởng, Tiểu Ma Vương im bất, bài huấn luyện đêm nay không phải là luyện thể lực cho cô bé, mà là cho cậu. Nghiêm Cận làm chú ngựa nhỏ bay chạy bật với nỗi ám ức, ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, vì sao sự lẳng mạn lại cứ bị vùi dập chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Từ sau đêm huấn luyện lẳng mạn khiến người ta vô cùng không hài lòng cùng Mai Khôi, cậu bạn Nghiêm Cận liền nghiêm túc thu lại tâm tư, dự định để

Mai Khôi lấy học hành làm trọng trước. Đương nhiên, tiểu cô nương nhà người ta vẫn luôn lấy học hành làm trọng, mỗi ngày lên lớp đều rất nỗ lực, chỉ có Tiểu Ma Vương tự mình suy nghĩ lung tung làm việc kỳ quái mà thôi, nhưng cậu tất nhiên sẽ không nghĩ như vậy, trong lòng cậu Mai Khôi cùng một giuộc với mình.

Làm huấn luyện đặc biệt cho Mai Khôi đối với Nghiêm Căn mà nói, không được thuận lợi cho lắm. Đầu tiên, cậu phải căn cứ vào thời khóa biểu để sắp xếp, nếu như hôm đó ban ngày có tiết thể lực, vậy buổi tối cậu chỉ có thể sắp xếp luyện tập pháp thuật, nếu như tiết học ban ngày không cần phí sức lực, buổi tối cậu sẽ đưa cô bé đi chạy bộ. Đương nhiên Mai Khôi còn có các tiết học về kiến thức khoa học khác, những thứ này cũng không thể xem nhẹ, việc sắp xếp thời gian, thực sự là không dễ làm, thêm vào đó bản thân Nghiêm Căn cũng bận, ngoại trừ thời gian cần thiết hoàn thành bài học ra, bây giờ cậu thường xuyên phải về công ty, phải ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, chuyện ra ngoài làm nhiệm vụ này không thể phân được ra là ban ngày hay buổi tối, có lúc thực sự là không phối hợp được với thời gian của Mai Khôi. Cho nên dần dần Nghiêm Căn phát hiện, giáo viên huấn luyện đặc biệt của Mai Khôi không chỉ có mình cậu.

Ví dụ cậu từng gặp Mẫn Lệ dạy Mai Khôi pháp thuật, Lan Băng làm mẫu cho cô bé động tác then chốt để vượt qua chướng ngại vật, Mặc Ngôn dạy cô bé dùng vũ khí như thế nào, Ngụy Anh Vân khoa chân múa tay bảo cô bé đề khó của kỳ thi sẽ gặp phải... Dù gì cũng là cảnh tượng đẹp để đoàn kết hữu hảo thân ái giữa các bạn học, nhưng Tiểu Ma Vương lại cảm thấy mình quá đáng thương.

Hôm đó, Nghiêm Căn nhận nhiệm vụ từ công ty, phải đi sang tỉnh khác, đây là vụ án lớn hiếm có khi Nghiêm Lạc cho phép cậu tham gia, cậu không muốn bỏ lỡ cơ hội, thế là nghìn dặm dò vạ nhắc nhở, bảo Con Rùa Nhỏ không được nhận quà của những bạn nam khác, không được ở một mình cùng với bạn nam khác, không được tự ý rời khỏi trường học, không được nói nói cười cười với học sinh nam khác, còn đặc biệt nhấn mạnh, những học sinh nam hơi tỷ là tìm học sinh nữ nói cười đều chẳng phải là thứ tốt đẹp gì.

Lời cậu nói Mai Khôi đều đồng ý, lúc này Nghiêm Căn mới yên tâm đi. Sau khi tiêu tốn thời gian một tuần, buổi tối hôm đó cậu vội vàng chạy về trường theo lệ tối nay là huấn luyện thể lực, tuy đã quá thời gian, nhưng vẫn không đến nỗi quá muộn, cho nên Nghiêm Căn hưng phấn chạy đến ký túc xá nữ, muốn cùng Mai Khôi ra sau núi hẹn hò một chút. Kết quả người trong phòng Mai Khôi nói Mẫn Lệ đưa Mai Khôi đi luyện tập rồi. Nghiêm Căn thấy không vui, nhưng Mẫn Lệ là con gái, cậu cũng chẳng nói gì được, chỉ đành cúi đầu ủ dột đi đến trường huấn luyện ở sau núi, kết quả đến chỗ đó, phối cậu như muốn nổ tung ra.

Chỉ thấy mặt đất trống không sau núi, mọc ra một đồng lửa, mấy người đang ngồi quanh đó, trên tay mỗi người cầm một xiên nướng, cánh gà nướng, lap xường nướng, vô cùng vui vẻ, trong đó người chướng mắt nhất là Mẫn Lệ, nghe nói đang luyện tập cùng Mai Khôi. Mẫn Lệ đang ở đây, vậy Con Rùa Nhỏ ở đâu rồi?

Chẳng buồn để ý đến chuyện tìm người của Tiểu Ma Vương, Mẫn Lệ nhún nhún vai, chỉ về hướng trên núi: “Mặc Ngôn đang chạy cùng em ấy, hay cậu cũng ngồi lại nướng mấy xiên, đợi lát nữa bọn họ chạy xong sẽ quay lại”.

Lại là Mặc Ngôn? Trong cánh tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ ở sau núi chạy gì mà chạy? Nghiêm Căn mặt đen ngòm, làm gì có tâm tư ăn đồ chứ. Cậu đang chuẩn bị đi tìm người, thì nhìn thấy hai kẻ đó quay lại. Mai Khôi chạy đến mức thở hồng hộc, mái tóc đuôi ngựa toát ra vẻ rất có tinh thần, khuôn mặt đỏ hồng hào, dưới ánh đèn ở rừng cây toát thêm mấy phần xinh đẹp trẻ trung. Cả một tuần lễ Nghiêm Căn đều muốn gặp cô bé, mỗi ngày đều gọi điện thoại, nhưng khi người thật ở trước mặt, cậu mới thực sự có thể xác định hóa ra cậu nhớ cô bé đến vậy.

Mai Khôi nhìn thấy Nghiêm Căn, khuôn mặt cười vô cùng rạng rỡ: “Anh trai, anh về rồi”. Trong cuộc điện thoại buổi sáng cậu nói hôm nay quay về, nhưng cô bé đợi đến sau bữa tối cũng không nhìn thấy người, trong lòng còn có hứt hứt hẫng. Lúc này nhìn thấy cậu, cô bé thật sự vui mừng, vội vàng báo cáo: “Em chạy nhanh hơn mười phút rồi đó, hai chướng ngại vật lần trước không vượt qua đều đã vượt qua rồi”.

“Ừ.” Nghiêm Căn vừa đáp lại, vừa dùng tay áo lau lau mồ hôi cho cô bé. Ngụy Anh Vân ở bên cạnh đưa cho Mai Khôi chai nước, cô bé đón lấy, cười nói cảm ơn, Nghiêm Căn ngậm ngậm nghiêng răng, tay càng lau mạnh hơn, khiến Mai Khôi đau đến mức rụt lại.

Nghiêm Căn vẫn chưa kịp nói gì, Cừ Tranh lại hô gọi ở bên kia: “Mai Khôi, cánh nướng xong rồi đó, mau đến ăn”. Đồ anh nướng những người khác đều không động vào, nói sẽ có tưởng tượng gây hại, chỉ có Mai Khôi giữ thể diện cho anh.

Mai Khôi cười kéo Nghiêm Căn qua đó cùng ngồi, nhận lấy cánh gà, cắn một miếng. Thấy Nghiêm Căn đang ngẩn ra nhìn mình, cảm thấy cậu chắc chắn cũng đói rồi, liền tiện tay đưa cánh gà cho cậu: “Anh trai, anh cũng ăn đi”. Nghiêm Căn nhỏ tiếng hừ hừ: “Coi như em có lương tâm”.

Mẫn Lệ che mắt, than lên: “Tiểu Ma Vương, đó là do chú Đậu Đậu nướng”. Sự chê ghét trong ngữ khí của cô bé khiến mọi người đều bị chọc cho vui.

Mai Khôi rất nghiêm túc: “Rất ngon, thật đó”. Cô bé hỏi Nghiêm Căn giống như chứng minh: “Đúng không, anh trai, rất ngon”.

“Ừ, mùi vị không tồi.” Con Rùa Nhỏ cảm thấy ngon là được. Đến Nghiêm Căn cũng ăn rồi, mọi người liếc nhìn, Cừ Tranh kia ra vẻ, giơ ngón tay cái ra hiệu với Mai Khôi: “Có tâm nhìn, có can đảm và hiểu biết. Sau này chú bảo kê cho cháu”.

“Xi, đến lượt chú sao?” Nghiêm Căn và Mặc Ngôn cùng lên tiếng, nói xong lại lườm nhau một cái.

“Bảo kê qua bảo kê lại, xã hội đen tụ tập ư? Xem ra thể lực của tiểu công chúa Mai Khôi không nhỏ đâu”, một giọng nữ chua ngoa vang lên, mọi người quay đầu lại nhìn, là Tiểu Mê.

Tiểu Mê là một trong những bạn gái trước của Nghiêm Căn mà mọi người đều biết, là người bạn gái đầu tiên Nghiêm Căn chủ động đưa về nhà, người bạn gái đầu tiên cậu qua lại được hai tháng, người bạn gái đầu tiên cậu ôm vai cùng nhau đi huỳnh hoang trong trường học, có được nhiều cái đầu tiên như vậy của Tiểu Ma Vương, năm đó Tiểu Mê uy phong ngời ngời thế nào chẳng cần nhắc đến nữa. Đáng tiếc, từ sau khi đến nhà Nghiêm Căn chơi thì cảnh đẹp không còn dài, Tiểu Mê phát hiện tính khí Nghiêm Căn quá cổ quái, vốn dĩ muốn nhịn, dù gì đội vàng hào quang bạn gái Tiểu Ma Vương khiến

cô bé ở trường đi đường cũng có uy phong, chưa kể đến bối cảnh gia đình Tiểu Ma Vương, tướng mạo bản lĩnh, tất cả đều là hàng đầu, cho nên cô bé vẫn luôn kiêu ngạo tự phụ, đã có một khoảng thời gian nén giận, nhưng Tiểu Ma Vương lại chẳng hề bao dung cô bé chút nào, chẳng qua cô bé chỉ là oán thán hai lần rằng em gái cậu chiếm quá nhiều thời gian không phải lên lớp của cậu, lại nói em gái cậu sao mà ngốc như vậy, phản ứng chậm chạp gì đó, Nghiêm Căn liền trở mặt với cô bé ngay tại chỗ, sau đó thì không còn mang sắc mặt tốt với cô bé nữa, danh phận bạn gái của Tiểu Ma Vương đương nhiên cũng không còn.

Không giống với bất cứ bạn gái nào của Nghiêm Căn, cô bé là Hồ tộc, thông minh kiêu ngạo, lòng tự tôn siêu mạnh, đương nhiên cô bé sẽ không coi chuyện gì đó như chưa từng xảy ra, thù này cô bé vẫn luôn nhớ, nhưng đối phương lại là Tiểu Ma Vương, phía sau còn có ông bố lợi hại như vậy, cô bé đương nhiên chẳng thể làm gì cậu, nhưng không ngờ rằng đứa em gái ngốc nghếch đó của cậu cũng đến trường học này.

Cô em gái kia quả nhiên vẫn phản ứng chậm giống như trước đây, chẳng có nửa chút bản lĩnh, lại có chỗ dựa thuộc phía của nhóm thái tử, nổi đình nổi đám trong trường, các bạn nam đều ngầm gọi cô bé là tiểu công chúa. Hơn nữa thái độ bao bọc cẩn thận của Nghiêm Căn đối với cô bé, người người đều nhìn thấy, điều này khiến trong lòng Tiểu Mê như bị gai đâm, không làm sao thoải mái được. Bây giờ, cuối cùng Tiểu Mê cũng tìm được một cơ hội.

“Tiểu công chúa, chị đến là để nói với em một tiếng, hôm nay chị đã nhận được thông báo, kỳ thi chiến đấu cơ bản của học sinh mới, chị là trợ khảo, cho nên sau một tháng nữa, chúng ta đấu với nhau.” Kỳ thi chiến đấu cơ bản là kỳ thi cấp thấp, nhưng Mai Khôi là học sinh chuyển trường, theo lệ phải tham gia kỳ thi này, buộc phải lấy được học phần cơ bản mới được. Kỳ thi cấp thấp sẽ lựa chọn trợ khảo trong lớp trung cấp và cao cấp, nói trắng ra chính là cùng đánh nhau. Tiểu Mê đương nhiên sẽ không thích công việc thấp kém này, nhưng năm nay trong số thí sinh có Mai Khôi, cho nên cô bé đương nhiên tích cực chủ động xin làm trợ khảo.

Mẫn Lệ sớm đã không thích Tiểu Mê, luôn cảm thấy tên nhóc Nghiêm Căn này lúc đó có tiêu chuẩn thật thấp, bây giờ vừa nhìn thấy Tiểu Mê đến khiêu khích, liền nói Nghiêm Căn: “Cậu nói xem cậu có mặt nhìn kiểu gì vậy, lúc trước chọn một người như thế nào?”

Tiểu Mê nghe thấy vậy, mặt sầm lại: “Mẫn Lệ, cậu ít nói lời thôi tha đi, vị trí lúc trước của tôi chẳng phải cậu cũng ngồi sao? Cậu lấy lời này mắng tôi cũng là mắng chính mình đó”.

“Ha ha, ngại quá, tôi không giống với cậu. Năm đó trẻ con chúng tôi chơi đùa nghịch ngợm để cậu chê cười rồi. Nhưng nếu cậu cứ muốn xếp tôi vào trong đó, dù gì tôi cũng vẫn đứng thứ nhất. Đúng rồi, cậu là bạn gái thứ mấy của Tiểu Ma Vương vậy?”

Mai Khôi vốn dĩ ngồi bên cạnh không hiểu, sau đó nghe thấy câu hỏi bạn gái thứ mấy của Nghiêm Căn, chuyện này cô bé biết, nhìn những người xung quanh đều mang khuôn mặt tò mò muốn biết, liền giúp anh Nghiêm Căn trả lời một cách rất tự nhiên: “Là thứ sáu”, Nghiêm Căn sắc mặt một tiếng nước bọt trong cổ họng, ho mấy tiếng liền.

Tiểu Mê sắc mặt đen sì khó coi, Mai Khôi thấy vậy, cho rằng đang nói về vấn đề xếp hạng, ngầm nghĩ rồi khuyên: “Không sao đâu ạ, trước đây anh trai từng nói là muốn lấy ba nghìn người, thứ sáu đã là xếp hạng đầu rồi”. Lần này Nghiêm Căn đến ho cũng chẳng ho nổi nữa, Cừ Tranh, Lam Băng thì cười lăn lộn trên đất.

Tiểu Mê sắc mặt tím tái, ném lại một câu: “Chúng ta gặp nhau lúc thử”, rồi quay người rời đi. Mẫn Lệ vỗ đùi một cái, tán dương: “Mai Khôi, thoải mái quá, được lắm đó”.

Nghiêm Căn gào khan một tiếng, quay người làm tư thế bóp cổ Mai Khôi, ấn xuống đất: “Em đúng là đồ không có lương tâm. . .”.

Cừ Tranh thoát cái liên xông đến, gầm lớn một tiếng: “Mẹ kiếp, cháu bắt nạt ai vậy, Mai Khôi do chú bảo kê”. Anh một chân đá vào vai Nghiêm Căn. Nghiêm Căn ôm Mai Khôi lăn ra, thuận thế ngang chân quét về phía phần dưới của Cừ Tranh, Cừ Tranh nhảy lên, vung ra một cú đấm từ giữa không trung về hướng Nghiêm Căn. Lam Băng ở bên cạnh cũng xông đến, một đấm đánh vào mặt Nghiêm Căn, Nghiêm Căn chẳng hề né tránh, nâng tay chặn trọn cú đấm này, một gạt một đẩy, động tác cực nhanh, thoát cái đã hất Lam Băng sang một bên, một tay giơ lên phía trên, nắm đấm chạm nắm đấm vừa khéo đánh trúng Cừ Tranh.

Mẫn Lệ ở bên cạnh cầm cánh gà cổ vũ: “Người chim Dung Hiền, hai người cũng lên đi, đánh chết cái tên đáng ghét đó, ai bảo cậu ta suốt ngày từ sáng đến tối thích dùng bạo lực?”. Ngụy Anh Văn sớm đã có ý này, nhưng vừa rồi vẫn cứ đang chiến đấu với xiên bò nướng, lúc này đã nuốt xong toàn bộ, uống một ngụm nước, hét lên một tiếng, rồi cùng Dung Hiền xông lên.

Bốn người hợp lại, Nghiêm Căn bắt đắc dĩ đẩy Mai Khôi sang một bên, sợ cô bé vô tình bị thương. Mai Khôi mở trừng mắt ra chăm chú nhìn bọn họ đánh nhau thành một khối, một lúc lâu, đột nhiên nói: “Mọi người phải đánh chậm một chút, em chẳng nhìn rõ gì cả”.

Mấy người đang đánh nhau hỗn loạn đều dừng lại, tiếng vỗ tay trợ uy bên cạnh cũng dừng lại, lời này của tiểu công chúa có nghĩa là gì? Chỉ có Nghiêm Căn phản ứng lại được, một chân đá bay Ngụy Anh Văn đang ép trên người ra, nhảy lên nói với Mai Khôi: “Không cần nghiêm túc nhìn, mấy người này không lượng sức tự tìm đến quả đấm, không phải làm mẫu chiến đấu cho em đâu”.

“Ồ.” Mai Khôi gật đầu, cảm thấy rất xấu hổ: “Xin lỗi nhé, vậy mọi người tiếp tục đi”.

Tiếp tục? Tiếp tục gì chứ? Không khí chiến đấu đã hết rồi. Mọi người nhìn nhau chằm chằm, phương pháp khuyên giải này quá tốt, bảo người ta đánh chậm một chút là được. Mai Khôi nhìn cảm xúc của mọi người, cảm thấy như mình vừa phạm lỗi, có chút ngượng ngùng. Quả nhiên cô bé là đứa trẻ kỳ quái, không thích hợp với các hoạt động tập thể. Nghiêm Căn lại không bảo cô bé lùi lại, mà kéo cô bé quay lại ngồi bên đống lửa. Vẫy tay với mấy người vừa đánh nhau kia: “Đàn ra đây làm gì, mau đến nướng cánh gà cho đại gia, nếu không thì thật sự niệm chú định thân cho mọi người đó. Tôi còn chưa ăn com đâu, mau mau, hầu hạ cánh gà”.

Cừ Tranh vừa nghe thấy, phản chấn: “Được, được, xem Huyết tộc ta nướng cánh gà, mùi vị ngon không gì tả được”. Những người khác xùy một tiếng,

nhanh chóng chạy đi cướp xiên, chẳng ai giữ thể diện cho anh.

Bọn họ ồn ào ở kia, Mặc Ngôn lại nói: “Vẫn phải ngẫm nghĩ thi cử đi, thuật chiến đấu của Mai Khôi, còn chẳng thắng được năm nhất tiểu học. kỳ thi này rơi vào tay Tiểu Mê, vậy thì phải làm thế nào?”. Loại thi cử này thực ra toàn bộ là ở trong tay trợ khảo, qua được vài trận, thả xuống nước một chút là được, nhưng mục đích Tiểu Mê mang đến thể hiện rất rõ, e rằng sẽ không qua được dễ dàng như vậy, thi không đạt tiêu chuẩn là chuyện nhỏ, bị Tiểu Mê mượn cớ đánh bị thương thì gay go rồi.

Cừu Tranh trừng mắt lên: “Nó dám làm chuyện xấu, ta cần chết nó”.

“Rất tốt, còn có thể tiết kiệm nước cà chua, chú đi đi”, Nghiêm Căn lười biếng gầy gầy than. Cậu nghĩ cách làm thế nào để Mai Khôi có thể không cần thi, trợ khảo cứ coi như không phải là Tiểu Mê, đổi sang người khác Con Rùa Nhỏ vẫn sẽ bị đánh như vậy thôi, chẳng qua khác nhau ở chỗ đánh nhẹ hay đánh mạnh thôi. Vấn đề là ở chỗ, có đánh nhẹ hơn nữa cậu cũng không vui khi Con Rùa Nhỏ phải chịu nỗi khổ này.

“Nhưng mà em muốn thi”, Mai Khôi lại cắt lời khiến người ta ngạc nhiên: “Em đến trường học này đã làm phiền mọi người rất nhiều rồi, mọi người đối xử với em tốt như vậy, luôn giúp đỡ em, nếu như em đến thi cũng không thi, vậy thì có lỗi quá. Hơn nữa bố Nghiêm Căn và anh cũng sẽ rất mất mặt, em không muốn người ta nói em đi cửa sau”. Tuy thật sự là đi cửa sau, nhưng cô bé vẫn còn lòng tự tôn.

Mọi người không nói gì, Mai Khôi ngẫm nghĩ lại nói: “Kỳ thi vẫn còn một tháng nữa, em nỗ lực luyện tập, kết quả thi thế nào cũng được, dù sao em cũng đã nỗ lực rồi, đúng không? Cứ coi như đánh thua thì cũng chẳng sao”. Từ nhỏ đến lớn cô bé chưa từng đánh nhau bao giờ, đối với khái niệm đánh thua này, thực ra là cô bé không hiểu lắm.

Mẫn Lệ chóng cảm nghĩ: “Vậy nếu như bắt đầu từ bây giờ huấn luyện chuyên về chiến đấu, liệu sẽ xuất hiện kỳ tích không?”

“Khó.”

Lam Băng lác lác đầu: “Tiểu Ma Vương, bố cậu mua bảo hiểm cho tiểu công chúa chứ, lần đầu tiên trước khi mình thi chiến đấu, bố mình đã mua cho mình rồi”.

“Biến đi.”

Mai Khôi nhìn Nghiêm Căn, lại nhìn mọi người, lẽ nào thi cử ở đây đáng sợ như vậy?

Dung Hiền đột nhiên giơ tay lên: “Mình có cách rồi, đánh rần phải đánh gấp đầu, giải quyết vấn đề phải tìm được điểm mấu chốt. đây toàn bộ là họa do tính phong lưu của Tiểu Ma Vương gây ra, nên để Tiểu Ma Vương đi theo đuôi tán đồ Tiểu Mê một lần nữa, dù gì bây giờ cậu cũng có thời gian, nói là nhân thì cũng nhân, hy sinh một chút nhan sắc, đổi thuận lợi qua kỳ thi lần này rồi tính tiếp”.

“Cậu mau chết đi cho rồi.” Nghiêm Căn không nhẫn nhịn nổi nữa, cậu nào có phong lưu, đến mẹ cậu cũng khen cậu trong sáng, phong lưu gì mà phong lưu chứ. Lư Chân ở bên cạnh làm bộ làm tịch thờ dài: “Nợ do đàn ông gây ra vì sao luôn là phụ nữ đi trả vậy? Quá đáng thương”.

Nghiêm Căn sắc mặt tối đen, nhảy lên kéo Mai Khôi rời đi. Khốn kiếp, một đám thần kinh, cậu không cần đám chỉ biết hại bạn bọn họ, cậu tự nghĩ cách giải quyết còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Nói là phải nghĩ cách, song Nghiêm Căn thực sự không có chiêu gì hay, trừ phi thật sự làm vài hành động tiểu nhân đen tối, nhưng cứ coi như thật sự muốn làm tiểu nhân, cũng phải im hơi lặng tiếng, kín đáo đến mức gió không lọt nổi mới được. Dù gì Mai Khôi đã muốn tham gia kỳ thi, chứng minh cô bé rất để ý đến cách nhìn của người khác, tiểu nha đầu vốn dĩ có lòng tự tôn rất cao, vậy cậu cũng không thể làm hồng yệc, để người ta có thêm “nguồn tư liệu” để đồn đại đưa chuyện.

Đối với tính ngịch ngợm của kỳ thi này, Mai Khôi thực sự vẫn không hiểu rõ lắm: “Vậy em chăm chỉ luyện tập, còn một tháng nữa, thật sự không được sao?”. Theo như cô bé thấy, cứ coi Tiểu Mê muốn ức hiếp người, nhưng chẳng phải còn nhiều người bên cạnh nhìn thấy sao? Không phải còn có giáo viên ư? Ở trong chỗ công cộng đông người, chị ấy có thể làm gì được chứ.

Nhưng suy nghĩ của đám người Nghiêm Căn lại là, rõ ràng biết bị đánh mà vẫn phải đưa đến cửa để chịu đánh, điều đó tuyệt đối không được. Nhưng trước mắt thời gian chưa đến, bất luận thế nào, Mai Khôi cũng chỉ có thể luyện tập đã rồi tính sau.

Kỳ nghỉ cuối tuần, mấy người bạn tốt đều không về nhà, ở lại trường kèm cặp thêm cho Mai Khôi. Thực ra các giáo viên đã thực hiện thêm các bài tập bổ trợ ngoài giờ cho Mai Khôi rồi, nên mấy người bạn này cũng chỉ hỗ trợ được một chút thôi.

Trong trường chiến đấu của cung thể thao, Mai Khôi đang đắp bao cát, mồ hôi tứa ra như mưa, Cừu Tranh ngồi vắt chân bên cạnh, thỉnh thoảng cất

tiếng chỉ một chút động tác cốt yếu cho cô bé. Lam Băng và Ngụy Anh Vân kéo một thùng đồ uống và đồ ăn vặt tới: “Đến rồi, đến rồi, đồ uống tiếp tế đến rồi. Mai Khôi, nghỉ ngơi một lát, uống chút nước đã rồi tập tiếp”.

Cừu Tranh nhảy lên: “Nước cà chua của ta đâu, đã mua chưa?”.

“Lư Chân cầm ở phía sau đó, lúc hai người uống thì ra ngoài uống đi”, mấy người Mặc Ngôn và Nghiêm Cần cầm trang bị phòng hộ đi vào, vừa nghe thấy Cừu Tranh muốn uống “nước cà chua” của anh, vội vàng đuổi người.

Cừu Tranh lau nhàu lấm bầm kỳ thị giống loài gì đó, đi ra ngoài. Nghiêm Cần cầm đồ uống, nhét ống hút, đưa cho Mai Khôi, thấy cô bé mồ hôi nhễ nhại khắp đầu và mặt, cậu lại lấy khăn lau giúp cô bé.

“Nóng hết cả người rồi?”

“Ừm.” Mai Khôi gật gật đầu, đứng trong sân tập nghiêm túc đánh một bộ quyền cho cậu xem, cô bé luyện tập rất nhiều ngày rồi, động tác đã đạt tiêu chuẩn.

Lam Băng vừa bỏ miếng khoai tây chiên vào miệng, vừa nói với Dung Hiên: “Rất giống khiêu vũ, em ấy múa thật đẹp, nhưng mà không có lực”.

“Lúc đầu cậu cũng gần như vậy mà.”

Lam Băng nhún nhún vai: “Cho nên bố mình mới mua bảo hiểm cho mình đó”.

Dung Hiên lườm bạn một cái, cậu còn thực sự không biết xấu hổ mà nói nữa. Nghiêm Cần trên sân tập đã bắt đầu dạy Mai Khôi chiến đấu thực chiến. “Nào, đưa tay đánh anh”.

Mai Khôi nắm chắc chiếc găng tay nhỏ, dùng hết sức lực xông đến, Nghiêm Cần vận người né đi, dưới chân bị vướng, liền trực tiếp ngã nhào sấp xuống đất, Nghiêm Cần vội vàng giữ lấy eo cô bé, đỡ dậy ổn định.

Mẫn Lệ ở bên cạnh lớn tiếng gọi: “Đừng đỡ chứ, phải để em ấy ngã, trong chiến đấu việc đầu tiên phải học là bị đánh và bị ngã”.

Nghiêm Cần cau mày lại, quay đầu lườm cô bé một cái, sau đó nói với Mai Khôi: “Đừng để ý đến chị ấy, chuyên tâm tập luyện”.

Mẫn Lệ lấy lại hồn phách, gật gật đầu. Cô bé ổn định lại một chút, điều chỉnh tư thế, rồi hướng về phía Nghiêm Cần ra một đám nữa, lực đạo mềm yếu chẳng mấy chốc đã bị ngăn lại, lòng bàn tay to lớn của Nghiêm Cần nắm lấy nắm đấm của cô bé, nhẹ nhàng vừa kéo vừa vận, cánh tay hích đến vai cô bé, dưới chân xoay một cái, Mai Khôi chỉ kịp “á” lên một tiếng, thoát cái ngã trên đất. Vào đúng thời khắc cô bé ngã xuống, Nghiêm Cần kéo eo cô bé, rồi khẽ khàng đặt cô bé lên sàn đất, không mấy may đề cô bé ngã.

Mẫn Lệ ở bên cạnh sốt ruột: “Aizzzaizz, cậu làm như vậy không được, lãng phí thời gian”.

stent

Nghiêm Cần lại quay đầu lườm cô bé một cái, Mẫn Lệ tức giận chỉ vào cậu, oán thán với người xung quanh: “Đây là người gì chứ!”.

Mặc Ngôn cầm đồ uống, thân nhiên đáp: “Không quen”. Cậu quyết định không nhúng tay vào, bèn tìm vị trí bốn bề yên ổn ngồi xuống.

Đầu chịu chủ trương khoanh tay đứng nhìn, không chịu nổi cái kẻ biết sai không sửa, Mẫn Lệ nhìn chăm chăm lên sân tập, thấy Nghiêm Cần lại xuất mấy chiêu dụ dàng khác thường nữa với Mai Khôi, cuối cùng không kìm nén được nữa.

“Cậu tránh sang một bên, mình luyện tập cùng em ấy, cậu làm như thế này là đang khiêu vũ hay luyện công chứ, đầu lòng chẳng có gì tốt cho em ấy cả.” Cô bé vỗ vỗ vào áo giáp bảo vệ đầu và bảo hộ thân được vớt đến, bản thân mình chỉ đeo găng tay, đẩy Nghiêm Cần ra ngoài sân tập: “Cậu cho rằng hôm đó Tiểu Mê cũng sẽ thương hoa tiếc ngọc như thế này à, để mình dạy em ấy, người nhà tránh xa khỏi sân”.

Mẫn Lệ giúp Mai Khôi mặc áo xong, vừa giảng lại cho cô bé động tác cốt yếu chiến đấu cơ bản, Nghiêm Cần đi xung quanh sân tập, Mẫn Lệ vẫy tay với cậu, không cho phép cậu đi vào nữa. Sau đó cô bé bảo Mai Khôi dùng mấy chiêu chỉ định tấn công mình. Mai Khôi nghiêm túc đánh mấy quyền, tư thế của cô bé còn được, nhưng lực lại không đủ, Mẫn Lệ tránh rất nhẹ nhàng, sau khi tránh đi, vừa khua chân đám tay, thoát cái đã đánh được lên mũ phòng hộ đầu của cô bé, “bụp” một tiếng vang lên, Mai Khôi lùi ra phía sau hai bước.

“Này, này.” Nghiêm Cần ở bên cạnh phát ra tiếng cảnh cáo, Mẫn Lệ lườm cậu: “Này cái gì mà này, mình có dùng lực đâu”.

Trong lòng Nghiêm Cần biết Mẫn Lệ nói đúng, nhưng vẫn còn lo lắng. Mai Khôi điều chỉnh xong trạng thái, thử lại lần nữa, cô bé xông đến, vụt vụt đấm hai quyền. Mẫn Lệ nhanh chóng hạ thấp người tránh đi, sau đó thuận thế đấm vào bụng Mai Khôi một chưởng, áo giáp hộ thân ngăn chặn phần lớn lực đạo, nhưng một đấm không mạnh này vẫn khiến Mai Khôi lùi liền mấy bước, bụp một cái ngồi phệt xuống đất.

Nghiêm Cần lao mạnh đến, căng thẳng nhìn, chắc chắn cô bé không bị thương, Mẫn Lệ bị cậu làm phiền muốn chết, bèn nói với tranh ở bên cạnh: “Để ngày thi hôm đó Tiểu Ma Vương không phạm tội sát nhân với Tiểu Mê, bây giờ tốt nhất mọi người nên lui cậu ấy ra ngoài, cậu ấy ở đây ảnh hưởng đến chất lượng dạy học quá”.

“Không được, không được, phương pháp của chúng ta như thế này không đúng”, Nghiêm Cần lớn tiếng kêu la.

“Ai là chúng ta với cháu chứ, chỉ phương pháp của cháu không đúng thôi. Chú ủng hộ Mẫn Lệ”, Cừ Tranh cắt lời trượng nghĩa.

“Không phải, cháu nghĩ ra rồi”, Nghiêm Cẩn đột nhiên linh quang lóe sáng, gạt hết trang bị của Mai Khôi đi: “Hôm nay cứ đến đây trước đã nhé, cháu nghĩ được cách rồi, mấy ngày nữa chúng ta lại luyện tập”. Trong ánh mắt kỳ quái của mọi người, cậu vội vàng đưa Mai Khôi ra ngoài.

Mai Khôi thấy hơi thấp thòm: “Anh, xin lỗi, em thật vô dụng”. Mọi người tiêu tốn nhiều thời gian như vậy, luyện tập lâu như vậy, tiến bộ của cô bé cũng chỉ có một chút xiu.

“Chuyện không liên quan đến em, Con Rùa Nhỏ lợi hại nhất, vô địch thiên hạ, là phương pháp của bọn anh sai, đột nhiên anh nghĩ ra một chuyện, chúng ta cứ thử xem, anh đưa em về công ty.”

Phương pháp Nghiêm Cẩn nghĩ đến thực ra chẳng mới mẻ hay đặc biệt gì, cậu chỉ muốn Mai Khôi vận dụng được năng lực thật sự của mình. Lúc Mai Khôi đóng lại năng lượng tâm ngữ, phản ứng sẽ chậm hơn bình thường, nhưng khi cô bé đem tất cả mọi tín tức giao cho bản năng, thì lập tức biến thành một chiếc máy tính có tốc độ vận hành siêu mạnh. Nếu như Mai Khôi có thể sự đoán chuẩn xác động tác tiếp theo của đối phương, vậy cô bé muốn tránh thì đâu phải là chuyện không thể nữa.

Nghiêm Cẩn đưa Mai Khôi về công ty, mượn phòng huấn luyện dùng. Ở đây không có người ngoài, cũng không cần lo lắng người khác đột nhiên xông vào, còn nữa, cách Hạ Bối đủ xa, cứ coi như Mai Khôi nhất thời không đóng kỹ ý thức trong đầu cũng chẳng sợ bại lộ thân phận.

“Con Rùa Nhỏ, em từng nói, nếu như anh chuyên tâm nghĩ về một việc, ý niệm đủ mạnh, có phải em sẽ chỉ cảm ứng được chuyện đó?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Vậy nếu em đủ chuyên tâm chỉ nghĩ đến một chuyện thì sao? Có phải tốc độ cảm ứng cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều không?”

“Chắc là vậy, nhưng mà tốc độ cảm ứng của em chỉ có thể đi theo tốc độ đầu óc của người khác, anh ta nghĩ đến cái gì, em mới có thể biết.”

“Không, như vậy không đủ, em phải vượt qua tốc độ này.”

“Em không hiểu”, Mai Khôi rất thành thật thú nhận.

Nghiêm Cẩn giải thích: “Em biết đó, khi chúng ta động thủ, thông thường là dựa vào bản năng để hành động, sẽ không có thời gian nghĩ chiều tiếp theo dùng gì, mà là dựa vào bản năng rất tự nhiên để ra tay. Em có thể thăm dò thấy hình ảnh, âm thanh, suy nghĩ trong đầu người khác, vậy em có thể đuổi đến ý thức bản năng không?”

Lần này Mai Khôi đã hiểu, liền cau mày cẩn thận nghĩ, cô bé thật sự chưa thử qua chuyện truy đuổi ý thức lúc người ta đánh nhau, nhưng cô bé nghĩ đến lại là một vấn đề khác: “Nhưng mà, cứ coi như em nắm bắt được ý thức đủ nhanh, em biết chị ấy muốn đánh vào đâu, song em cũng tránh không kịp tốc độ nhanh như vậy, em phản ứng rất chậm”.

“Nếu như em không nghĩ nữa? Nếu như em cũng giao cho bản năng thì sao? Lúc em đang truy đuổi ý thức, đầu óc hoạt động cũng nhanh như vậy, em không cần nghĩ nữa, chỉ dựa vào bản năng thôi thì sao?”

Mai Khôi ngẫm nghĩ, hình như tới là như vậy. Nghiêm Cẩn tiếp tục nói: “Cho nên chúng ta luyện tập một chút theo pháp thuật này, xem xem có thể được không, điều này chắc là tốt hơn so với ép em đánh nhau, nếu không thì thân hình nhỏ bé này của em có thể chịu được mấy lần đánh chứ”.

Mai Khôi nhăn nhăn mũi, thò thẻ biện giải: “Mẫn Lệ rõ ràng đã nói, người ta cũng có tiến bộ, chỉ cần kiên trì luyện tập tiếp, chưa biết chừng cũng có thể”.

“Đừng nghe Mẫn Lệ, bạn ấy coi ai cũng là da thịt thô dày giống mình. nào, anh muốn đánh một bộ quyền, bộ quyền này anh rất thuộc, không cần nghĩ, có thể đánh rất nhanh, em dùng ý thức tiến vào đầu anh, xem em có thể đuổi kịp không”

“Ừm, vâng ạ.” Mai Khôi dánh vẻ rất chăm chú, Nghiêm Cẩn đột nhiên lại không yên tâm “Em chỉ được truy đuổi ý thức anh đánh quyền, không được đào bới thức khác đó”.

“Ồ, được”, Mai Khôi đáp lời rất tự nhiên, nhưng ngẫm nghĩ lại nói: “Vậy anh không được đột nhiên nghĩ đến chuyện khác đó, nếu như vậy, em là bị ép nhìn thấy, không thể trách em”.

Ý, Nghiêm Cẩn sững lại, Con Rùa Nhỏ lại dám đấu khẩu với cậu, nhưng nghĩ cũng đúng, được, cậu chuyên tâm, nhất định chuyên tâm, không thể để cô bé biết bí mật nhỏ của mình, thời cơ chưa đến, vẫn chưa thể nói.

Cuối cùng Mai Khôi muốn hỏi một câu thực sự cô bé bận tâm rất lâu rồi, liền thử thăm dò: “Anh ơi, em hỏi anh nhé”.

Nghiêm Cẩn nhìn đáng vẻ cẩn trọng, muốn hỏi lại thời của cô bé, thấy hơi buồn cười. Cậu vừa cởi áo ngoài, chuẩn bị đánh quyền thật tốt, vừa trả lời: “Được, cho em hỏi”.

Mai Khôi ngồi đó, hai chân đung đưa, do dự một lát cuối cùng mới hỏi: “Thời gian này anh luôn nhắc nhở em không được lén xem suy nghĩ trong đầu anh, trước đây anh đều không như vậy, có phải anh làm chuyện xấu gì sợ em biết được không?”

Trong lòng Nghiễm Cần kinh hãi, động tác cúi áo cứng đờ lại, nhanh chóng lấp liếm, giải thích: “Đâu có, anh nào có làm chuyện gì xấu”. Đó tuyệt đối không gọi là chuyện xấu, mà gọi là có ý đồ tình cảm.

Mai Khôi ngẫm nghĩ: “Cũng đúng, anh làm chuyện xấu cũng sẽ không che giấu, dù gì bây giờ anh cũng không sợ bố Nghiễm Lạc đánh nữa”. Nghiễm Cần có chút muốn khóc mà chẳng có nước mắt, ấn tượng của cậu trong lòng cô bé lẽ nào lại là như vậy? Chuyện về ba nghìn người vợ đẹp đã thâm căn cố đế trong lòng cô bé, ngoài ra còn làm chuyện xấu sẽ không đỏ mặt?

Cậu ném mạnh áo ngoài sang phía sau Con Rùa Nhỏ, chiếc áo lớn phủ kín cô bé, mang đến cái gọi là “mắt không nhìn thì lòng không phiền”. Mai Khôi đã mở miệng, thì rất muốn hỏi rõ ngọn ngành sự việc, lòng hiếu kỳ này không được thỏa mãn sẽ không thoả mái. Cô bé kéo chiếc áo khoác, lộ ra tầm nhìn, nhỏ tiếng thân bí nói: “Anh, mẹ Tiểu Tiểu nói với em rồi, bảo em chú ý an toàn, không được một mình ra ngoài, cũng không được đi cùng bạn nam, bạn cùng lớp cũng không được. Mẹ nói con trai đến tuổi này, có lúc sẽ xem vài phim và ảnh ‘mát mẻ’ gì đó, vài người sẽ có tâm lý không ‘trong sạch’, tốt nhất con gái vẫn phải có ý thức phòng vệ. Anh, anh cũng đến tuổi này rồi, có phải anh cũng xem những thứ kia không? Cho nên anh không cho em thâm nhập vào suy nghĩ của anh”.

Nghiễm Cần đang đứng một chân tháo giày, lúc nghe thấy đoạn trước còn khen mẹ thật anh minh, dạy bảo Con Rùa Nhỏ thật tốt, vừa nghe đến nửa phần sau thì dần mặt ra, rồi câu hỏi cuối cùng hoàn toàn đánh bại cậu, chân đứng không vững, cậu ngã xoài trên đất.

“Em, em... cả ngày chỉ nghĩ lung tung gì vậy?” Cậu xấu hổ chẳng biết giấu mặt vào đâu nữa, vô cùng lúng túng. Mai Khôi lại bình thản, trưng ra vẻ mặt hiếu kỳ. Nghe Nghiễm Cần nói thế, cô bé gật đầu: “Ồ, vậy là anh chưa xem qua”.

“Giữ chứ?” Chưa xem qua? Làm sao có thể chưa xem qua, con trai chưa xem qua quá mất mặt, nhưng nếu như nói xem rồi, vậy cũng rất mất mặt. Dù gì trái phải đều không được, Nghiễm Cần nổi điên muốn đập tường, vì sao cậu lại nói loại đề tài này với người con gái cậu thích chứ.

Rốt cuộc cậu không tốt ở đâu, sao ông Trời lại đối xử với cậu như thế?

“Anh, vậy rốt cuộc anh đã từng xem chưa?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đối với vấn đề này khiến người ta lúng túng này, giả vờ không nghe thấy không phải là quá đáng chứ? Nghiễm Cần đá giày đi, nhảy lên, bắt đầu đánh quyền. Cần tập trung tinh thần, nỗ lực để đầu óc trống rỗng, để tiềm thức dẫn dắt bản năng, chân tay múa khua, đánh bài quyền cậu đã luyện từ nhỏ đến mức không thể thuộc hơn nữa.

Đang cảm thấy nhập thần, bốn phía yên tĩnh, giống như ở trong môi trường chân không vậy, xung quanh đến một hạt bụi cũng chẳng có, chỉ có quyền cước kéo theo sự lưu động của không khí, năng lượng trật tự và sống động tiến nhập vào mỗi một tế bào trong cơ thể.

Nhưng một câu nói bất ngờ của Mai Khôi giống như tảng đá cực lớn đập lên đầu Nghiễm Cần: “Anh trai, anh thật đẹp trai”. Pháo đài an toàn cậu xây dựng lên thoát cái đã sụp đổ và vỡ vụn, chân tay suy yếu chút nữa cũng không biết đề ở đâu mới được. Cậu không nghe thấy, không nghe thấy, ổn định lại tâm thần tiếp tục đánh quyền, Mai Khôi lại nói tiếp.

“Anh trai, anh xấu hổ ư?” Cô bé nâng cao ngữ điệu trong ngữ khí có sự kinh ngạc và hiếu kỳ rõ ràng.

Nghiễm Cần đang vung một chân lên, nghe thấy thì lao đảo suy yếu chút nữa chân mềm nhũn ngã nằm trên đất, trong đầu đã loạn, cậu sắp bị lộ rồi. “Dừng, dừng, không được nhìn tiếp nữa, dừng lại.” Trong tình thế cấp bách, cậu vội vàng lớn tiếng quát, quay đầu lại, thấy cặp mắt to sáng trong của Con Rùa Nhỏ vô tội đang nhìn mình.

Cậu chỉ vào cô bé, quát hỏi: “Dừng lại chưa?”.

Cô bé gật đầu thật mạnh, sau đó biện giải cho mình: “Em không nhìn trộm thứ khác, em chỉ nhìn anh đánh quyền thôi”. Dưới ánh mắt ngây thơ của cô bé, cậu cảm thấy mặt nóng bừng, sau đó nghe thấy cô bé nhỏ tiếng nói tiếp: “Là anh tự xấu hổ đó”.

“Còn nói nữa?”, cậu lớn tiếng kêu la: “Bây giờ không được nhìn”.

“Ồ.” Cô bé vô tội biết bao.

Nghiễm Cần sai những bước dài đến chỗ cô bé, ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, để có độ cao bằng người đối diện, duỗi tay ra véo đôi má hồng hào nhẵn mịn của cô bé: “Muốn phá đám phải không?”.

“Không có, không có, em nghiêm túc muốn đuổi theo ý thức, nhưng không đuổi kịp lắm, trong đầu anh đều không thể hiện sẽ có hành động gì, em rất nỗ lực đuổi theo, nhưng chỉ có thể nhìn thấy những đoạn đứt gãy.” Mai Khôi chu miệng lên, đôi mày nhíu lại thành chiếc quẩy nhỏ, đầu cậu không nghĩ đến hành động, đương nhiên cô bé không nhìn thấy được.

Nghiêm Căn nhìn biểu cảm đáng yêu của cô bé, trong lòng lại bắt đầu sao nhãng phân tâm, muốn bảo vệ bí mật của mình sao mà khó quá. Mai Khôi vẫn đang chân thành khen ngợi: “Nhưng mà em nhìn thấy anh đánh quyền thật sự rất đẹp trai đó”. Cô bé cười, má lúm đồng tiền mờ mờ hiện ra, còn mặt cậu lại bắt đầu ửng đỏ, đến mức bản thân cậu cũng cảm thấy nóng.

Lần này hai người quay mặt vào nhau, Mai Khôi nhìn thấy rõ biểu cảm của cậu, liền cười he he, vui đùa chọc vào da mặt cậu: “Mặt anh đỏ giống như mông khi”.

Đỏ như mông khi? Đây là tính từ gì vậy, một giây trước chẳng phải còn nói cậu đẹp trai sao, giây sau mặt cậu đã biến thành mông khi rồi? Đầu cậu sắp xì khói ra ngoài, vừa xấu hổ vừa tức giận, cậu xòe bàn tay ra, che mắt cô bé lại: “Không được nhìn, nhắm mắt lại. Anh giúp em vát và thế, em còn đùa bốn nghịch ngợm sao”.

“Em không có.” Cô bé ngoan ngoãn nhắm mắt rồi, nhưng không thừa nhận mình nghịch ngợm.

Nghiêm Căn lườm Mai Khôi một cái, rõ ràng biết cô bé không nhìn thấy nhưng vẫn lườm, cô bé đáng ghét, làm tim cậu đập loạn lên rồi.

“Phải nhắm mắt bao lâu?”

“Cứ nhắm như thế”, cậu hung dữ trút giận: “Dám nói mặt anh đỏ như mông khi, phải phạt em”.

“Ồ.” Cô bé thật sự nghe lời, nhắm mắt không mở ra, sau đó đột nhiên nói: “Đỏ như mông khi không phải là chửi người mà, là thật sự giống, và cũng thật đẹp trai”.

Dù gì nói qua nói lại, mặt cậu vẫn là vừa đẹp trai, vừa giống mông, Nghiêm Căn bật một cái đứng dậy, chỗ này không thể ở lại nữa: “Anh vào nhà vệ sinh một lát”.

“Ồ.” Mai Khôi không nghĩ ngợi gì, cứ như vậy im lặng nhắm mắt đợi. Nghiêm Căn vác khuôn mặt đỏ hồng, chạy ra ban công hóng gió, nỗ lực bình ổn cảm xúc, đang chuẩn bị quay lại luyện tập cùng cô bé, lại nhận được điện thoại của Nghiêm Lạc, bảo cậu đến phòng làm việc một chuyện.

Nghiêm Căn lật tư liệu, nhìn thấy ảnh thi thể đã thối rữa, chỉ cảm thấy trong lòng trào lên cơn lạnh lẽo. Hai người này bị cạo sạch đầu, trên đó có dấu vết thương không biết là bị vật thể hình tròn gì ép vào, trên người nhiều chỗ bị thương, bị tiêm, thậm chí còn có cả dấu vết thương do bị điện kích. . . Trong báo cáo khám nghiệm tử thi, từng mục được ghi lại rõ ràng, dài hai trang giấy, thậm chí trong cơ thể còn có rất nhiều tàn lưu của thuốc, các loại thuốc mới chỉ xét nghiệm qua đã dài cả chuỗi.

“Rất rõ ràng, bọn họ bị lời ra làm thực nghiệm rất nhiều lần”, biểu cảm của Nghiêm Lạc ngưng trọng.

“Bác sĩ X?”

“Chắc chính là hắn.”

“Bố.” Đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, Nghiêm Căn hiểu rõ phát hiện ra những thi thể này có ý nghĩa gì, thực nghiệm của bác sĩ X thất bại, cho nên, hắn nhất định còn cần vật thí nghiệm mới.

Cũng không biết nên nói gì, Nghiêm Lạc không an ủi nổi con trai. Mục đích bắt những người siêu năng lực của gã bác sĩ X, bọn họ đoán được rồi, nhưng trực tiếp chứng kiến kết quả như thế này, lại khiến người ta khó có thể tiếp nhận nổi. Quan trọng nhất là, những người chết kia đều là tâm ngữ giả, là người có năng lực giống Mai Khôi. Nghiêm Căn cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, nếu như những tổn thương đám người này phải chịu đựng xảy ra trên người Con Rùa Nhỏ... Nghĩ đến khả năng ấy, cậu bỗng đau đến mức không thở nổi.

“Chúng ta vẫn không điều tra được tông tích của bác sĩ X, thậm chí còn không biết hắn là ai, mục đích của hắn rõ ràng là không đơn giản, nhưng toàn bộ quá trình lại không có một chút dấu vết hay manh mối nào.” Đến Nghiêm Lạc cũng không thể không thừa nhận, đối thủ này thực sự quá đáng sợ.

Nghiêm Căn ở lại trong phòng làm việc một lúc lâu, sau đó quay lại phòng huấn luyện, Mai Khôi còn đang ôm chiếc áo khoác của cậu, nhắm mắt ngồi ở đó, đến cả tư thế cũng chưa thay đổi. Cậu vừa vào đi, Mai Khôi liền nghiêng đầu hỏi: “Là anh ư?”.

“Là anh.” Nghiêm Căn gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh, ôm thật chặt cô bé vào lòng. Nếu như Con Rùa Nhỏ của cậu phải chịu tổn thương, cậu làm sao có thể chịu được đây?

“Đau.” Cô bé khẽ hừm một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhó, nhưng mắt vẫn ngoan ngoãn nhắm nghiền. Cậu duỗi tay nhẹ nhàng chạm vào mí mắt ấy: “Sao còn không mở mắt, chơi trò bị mất bắt dê ư?”.

“Là anh nói muốn phạt em nhắm mắt mà, anh còn chưa nói có thể mở, em không dám mở.” Cô bé khẽ cười giọng thờ thề. Cậu lại cảm thấy rất đau lòng, cô bé ngoan như vậy, nghe lời như vậy, cậu phải làm thế nào mới bảo vệ được đây.

Hai bàn tay nhỏ bé của Mai Khôi che vào mắt mình, hỏi một cách tinh nghịch: “Có thể mở ra chưa?”. Nghe thấy Nghiêm Căn cười đáp “Ừm”, cô bé len

lén hé tay ra, nhìn cậu qua kẽ ngón tay, vừa nhìn thấy liền giật thót mình: “Anh, anh không vui ư?”.

“Không phải, vừa rồi bố nói vài chuyện công việc với anh, chuyện đó hơi khó khăn, nên anh suy nghĩ về chuyện đó”, cậu xoa đầu cô bé: “Chúng ta không luyện nữa, về nhà trước, ngày mai hăng hay”.

Bây giờ cậu cần bản không không chế nổi để đầu óc không nghĩ đến chuyện này, nhưng không thể để Con Rùa Nhỏ biết. Mai Khôi ngoan ngoãn gật đầu, cùng về nhà với cậu.

Nghiêm Cẩn chẳng buồn ăn cơm, nhốt mình buồn bã trong phòng. Cậu nghe thấy giọng Mai Khôi nói với Tiểu Tiểu bên ngoài: “Mẹ Tiểu Tiểu, anh không vui, con cũng rất buồn”.

“Anh làm sao vậy?”

“Anh nói có chuyện công việc, nhưng con cũng rất ngốc, con mãi vẫn không luyện tập tốt môn chiến đấu.”

Nghiêm Cẩn che mắt lại, bỗng thấy hai mắt căng lên khó chịu. Con Rùa Nhỏ rất miễn cưỡng, cảm xúc của cậu như vậy, cô bé chắc chắn biết, nhưng bây giờ, cậu thực sự không có cách nào đối diện với cô bé như bình thường nữa.

Đến tối, Mai Khôi vừa cắt hoa quả, vừa làm đồ ăn đêm cho cậu, cậu đều đồng ý rất miễn cưỡng. Sau đó Nghiêm Lạc không nhìn tiếp được nữa, đi vào lôi cậu ra ngoài, rồi khỏi nhà, nói: “Đến bản thân mình con cũng không chiến thắng được, còn chưa khai chiến đã chắc chắn là người thua”. Anh ném cậu vào Địa Ngục, để cậu đi giết ác quỷ ma quái.

“Đội con học được cách vút khuôn mặt buồn rười rượi ấy đi thì hãy quay lại.”

Nghiêm Cẩn tiêu tốn ba ngày, cuối cùng cũng cho Nghiêm Cẩn nhận thấy biểu cảm của cậu coi như đã nhẹ nhàng, anh mới ân chuẩn cho cậu về nhà. Lúc trước, cậu ra ngoài một lần thì bị đá một lần, người làm bố con nói năng hùng hồn: “So với việc cậu xỉ mặt nhốt mình trong phòng khiến người khác lo lắng, chẳng bằng để cậu tiêu tốn sức lực làm chút chuyện chính đáng. Nam tử hán, phải học được cách đừng có chuyện gì cũng trưng lên trên mặt, thật mất mặt”.

Nghiêm Cẩn thụ giáo, về đến nhà chỉnh lý lại bản thân, soi gương luyện tập cười thật thoải mái, sau đó lại lần nữa xác định trong đầu có thể khiến nó trông rộng, không nghĩ đến những chuyện phiền lòng đó, rồi mới đến trường học. Mai Khôi đã quay lại trường hai ngày rồi, nhìn thấy cậu xuất hiện thì vô cùng vui vẻ. Cô bé có rất nhiều chuyện muốn báo cáo với cậu: “Bọn Mẫn Lệ lại giúp em luyện tập được hai ngày, em có tiến bộ đó”, “Bài học thể lực hôm nay em đã chạy hết được tất cả hành trình, chướng ngại vật cũng vượt qua toàn bộ, tuy là vẫn xếp cuối, nhưng từ trước đến nay em chưa từng hoàn thành trọn vẹn như thế”, “Mẫn Lệ đánh nhau với Tiểu Mê, lúc gọi cơm, Tiểu Mê đụng vào chị ấy, em nhìn thấy, sau đó Tiểu Mê còn mắng em những lời khó nghe, em không thích chị ta. Anh trai, anh có nhiều bạn gái như vậy, người này là kém nhất”.

“Anh làm gì có nhiều bạn gái? Sau này sẽ không có nữa.”

“Vậy anh muốn làm hòa thượng ư?”

“...”

“Nếu là hòa thượng, thì không thể ăn thịt nữa nhỉ?”, cô bé thật sự lo lắng, cậu là người thích ăn thịt như vậy.

“...”

Không nghe thấy, không nghe thấy, Nghiêm Cẩn thật sự cảm thấy mình sai rồi, cậu nên nói với bố, luyện bình thân điền tinh không cần đá cậu vào Địa Ngục, chỉ cần nhốt cậu với Con Rùa Nhỏ là được, cô bé còn lợi hại hơn nhiều đám ma quái kia.

Đáng tiếc, sự lợi hại của Con Rùa Nhỏ chỉ có thể đối phó với cậu, còn với Tiểu Mê hung dữ thì chẳng có tác dụng, cho nên chiến đấu vẫn phải luyện. Nghiêm Cẩn lại đưa Mai Khôi quay về công ty.

Lần này Nghiêm Cẩn đánh xong hoàn chỉnh bộ quyền một cách thuận lợi, Mai Khôi hôm đó đã nhìn qua một lượt, không có cảm giác ngạc nhiên hay thấy mới mẻ gì, nên cũng không cảm thán nữa, nhưng cô bé vẫn không theo kịp tốc độ của cậu, cảm thấy truy đuổi ý niệm trong đầu óc như thế này còn không nhanh bằng tin tức mắt trực tiếp nhận được.

Cô bé chẳng bận tâm, cứ để Nghiêm Cẩn lừa mình, nhưng vẫn rất vô tội nghĩ không ra biện pháp. Cậu chứ lừa rồi lại lừa, nhìn vào mắt cô bé, đột nhiên không có bản lĩnh lại đỏ mặt. Mai Khôi không nhịn được cười, lại nghĩ đến cái mộng khí, nhưng thấy khuôn mặt vẻ tức giận của cậu, cô bé nhanh chóng nhắm mắt lại: “Em không nhìn thấy, phạt em nhắm mắt chẳng phải là được sao?”.

Nghiêm Cẩn đột nhiên nghĩ ra: “Đúng, em cứ nhắm mắt”. Cậu tìm đến một chiếc khăn lụa, bịt hoàn toàn mắt Mai Khôi lại, kéo cô bé vào giữa sân tập đứng: “Đừng dùng mắt nhìn, chỉ nhìn ý niệm cảm ứng động tác của anh thử xem”.

Lần này cậu đổi một bộ quyền khác, đánh liền mạch đến chiều cuối cùng, rồi hỏi: “Thế nào?”.

Mai Khôi nghĩ cả hồi lâu mới nói: “Hình như tốt hơn một chút rồi”.

“Hình như? Chỉ là hình như mà em còn suy nghĩ lâu như vậy?”, giọng cậu vẫn lớn như bình thường.

“Em cũng phải suy nghĩ mà. Mai Khôi khua khua tay, sau đó tiếp tục im lặng ngẫm nghĩ, lúc Nghiêm Căn cầu nhàu đến “Cái đầu quả dưa ngốc cũng biết suy nghĩ”, cô nói: “Rất thú vị, anh lại đánh một lượt đi, đổi sang một bộ mới”.

Nghiêm Căn tức giận, đây là lựa chọn tiết mục biểu diễn sao? “Không có, không có, chỉ là em muốn thử nghiệm một chút cảm giác vừa rồi truy đuổi ý thức, em nghĩ chưa biết chừng có thể thử xem.”

“Thử cái gì?”, Nghiêm Căn quyết định bỏ qua chuyện cô bé lại nghe thấy suy nghĩ của cậu, trực tiếp hỏi về trọng điểm.

“Anh cứ đánh đi mà, chậm hơn một chút.”

Nghiêm Căn hồ nghi bắt đầu đánh quyền, một lúc sau mới hiểu ra cô bé nói thử là ý gì? Cô bé đang làm theo động tác của cậu, khi cậu duỗi tay phải cô bé cũng duỗi tay phải, cậu đá chân cô bé cũng đá chân. Lúc mới đầu, cô bé không theo kịp, chỉ làm theo một động tác, tiếp sau đó thì dừng lại, rồi cách một lúc, lại làm theo một động tác...

Sau mấy lần, cô bé không là nữa, Nghiêm Căn tiếp tục động tác, lần này cậu biết là Mai Khôi đang suy nghĩ thử nghiệm, cậu tiếp tục đánh, xong một bộ lại đến một bộ khác, hai động tác, dừng lại một lát, rồi làm theo ba động tác, lại dừng một lát, cô bé liên tục làm theo cậu, nâng tay đá chân, mỗi một chiêu thức, cô bé làm theo không khác gì cậu, mặc dù đã bịt kín mắt.

Nghiêm Căn kinh ngạc không thốt nên lời, cậu vốn dĩ chỉ muốn cô bé có thể truy đuổi ý đồ hành động trong ý thức của người khác, sau đó dựa vào trạng thái vô thức của mình để né tránh, nhưng không ngờ rằng, cô bé có thể buộc ý thức của mình lại với người khác. Bài quyền này của cậu không hề đơn giản, muốn đánh được trọn vẹn, kiểu gì cũng phải luyện tập mấy tháng, còn Mai Khôi, đừng nói luyện tập, mà ngay đến nhìn cũng chưa nhìn qua, nhưng đánh lại nhanh, nhưng cô bé chỉ dựa vào ý thức truy đuổi, đã đánh được hoàn chỉnh bài quyền của cậu.

“Em đánh lại một lần đi, anh nhìn xem.” Cậu gỡ chiếc khăn lụa bịt mắt cô bé, muốn nghiên cứu xem tiềm năng của cô bé rốt cuộc có thể đạt đến đâu.

“Em không biết”, Mai Khôi thành thật trả lời: “Em không biết anh đánh gì”.

Như thế này cũng được ư? Nghiêm Căn cẩn thận suy nghĩ, Mai Khôi nói tiếp: “Anh, cánh tay em trẹo rồi, chân hình như cũng căng cơ, rất đau”. Khuôn mặt cô bé nhăn nhó, vừa rồi những động tác đó căn bản không phải là thứ cô bé có thể làm được, bây giờ đến tứ chi đều đang kháng nghị. Nghiêm Căn vừa xoa giúp cô bé, vừa không nén được niềm vui.

Nhưng lúc thì tuyệt không thể để cô bé đánh những động tác ấy cùng Tiểu Mê, chuyện này còn phải nghĩ chiều.

“Anh, anh nhất định phải để em thắng đó, em ghét Tiểu Mê, chị ta bắt nạt người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Căn nghe thấy Con Rùa Nhỏ của cậu nói cô bé ghét ai với giọng điệu chắc chắn như vậy, không kìm được trong lòng cũng có chút ảo não. Bạn nói xem, năm đó vì sao cậu lại không có mặt như thế, chọn bạn gái là con hồ ly thể này, bây giờ còn khiến Con Rùa Nhỏ tức giận. Đáng tiếc trên đời này không có thuốc chữa hết hối hận, nếu không cậu nhất định sẽ không chấp nhận Tiểu Mê là bạn gái cậu, không đúng, là nhất định sẽ không tìm nhiều bạn gái như vậy, không đúng, không đúng, nhất định sẽ không nói lời vô nghĩa rằng phải có ba nghìn bà vợ gì đó.

Sớm biết sẽ có cục diện ngày hôm nay, cậu nhất định sẽ đối xử thật tốt với Con Rùa Nhỏ từ năm bốn tuổi, bạn gái gì đó cũng không tìm nữa, những lời chết tiệt cũng không nói bừa, chỉ bảo vệ cô bé, sau đó thu phục cô bé thật sớm, bây giờ cũng sẽ không phải cả ngày tâm trạng khắp nơi khó chịu.

Cánh tay Mai Khôi thật sự bị trẹo, chân cũng bị giãn cơ, vừa chạm vào, cô bé liền kêu đau oai oái. Nghiêm Căn xoa cả ngày vẫn không thấy cô bé đỡ hơn, nên không luyện nữa, đưa cô đến phòng khám của công ty kiểm tra, may mà chỉ là vận động hơi quá sức, bôi thuốc và nghỉ ngơi mấy ngày là ổn.

Nghiêm Căn đau lòng nhìn dáng vẻ mặt mày nhăn nhó của Mai Khôi, muốn bảo cô bé xin nghỉ mấy ngày, quay về nhà nghỉ ngơi. Nhưng, thiết nghĩ các tiết văn hóa vẫn có thể đi học được, hơn nữa sắp đến kỳ kiểm tra rồi, Mai Khôi còn muốn luyện tập nhiều hơn, nên quyết định quay về trường.

Thế là Tiểu Ma Vương thái tử gia của Nghiêm Lạc gia giáo lần đầu tiên mở miệng sai khiến xe của công ty đưa hai đứa về trường. Kết quả, hai người đã không gặp may, xuống xe, cậu công Mai Khôi đi về ký túc xá nữ, liền gặp Tiểu Mê và Hạ Bồi.

Tiểu Mê trang điểm điểm lệ xinh đẹp, Hạ Bồi ở bên cạnh cười ngốc nghếch, hai người giống như vừa đi hẹn hò, đang đứng dưới ký túc xá nữ trò chuyện.

Vừa quay mặt nhìn thấy Nghiêm Căn công Mai Khôi đi đến, Tiểu Mê cười nói: “Chân công chúa sao lại không đi được thế? Thật là mỏng manh dễ vỡ, cả ngày thấy được con trai công qua công lại”.

Nghiêm Cần sầm mặt, đang muốn phản kích, lại nghe Mai Khôi nói: “Tất cả chị mới nhìn thấy có hai lần, sao mà đã thành cả ngày rồi? Khái niệm Số học của chị thật kỳ quái”.

Ngữ khí của Mai Khôi chân thật, nghe không ra sự châm chích, nhưng lại là vẻ bình tĩnh có thể khiến người ta ghen ghét. Nghiễm Cần vui vẻ, tại sao cậu lại quên mất Con Rùa Nhỏ nhà cậu có mặt mạnh này chứ.

Hạ Bồi đứng bên cạnh cũng không kìm được cười, cậu đã nghe thấy tiếng tăm của tiểu công chúa Mai Khôi từ lâu, đáng tiếc vẫn chưa được gặp, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt, toàn trường đều nói Tiểu Ma Vương yêu thương em gái, xem ra thật sự là có chuyện ấy.

Tiểu Mê trừng mắt lườm Hạ Bồi đang cười một cái, rồi quay lại, ngẩng đầu nói tiếp với Mai Khôi: “Lúc có thể làm nũng thì cò mà làm nũng đi, đợi đến khi thi, dùng chiêu này không được đâu, lúc đó phải dựa vào thực lực đánh thật, hy vọng hôm đó em gặp may mắn”. Ý đồ thị uy rất rõ ràng, Tiểu Mê muốn ngụ ý nói rằng hôm thi sẽ không cho cô bé qua cửa dễ dàng. Tiểu Mê vốn mồm miệng lanh lợi, hôm qua đánh nhau với Mẫn Lệ còn chưa xả xong cục tức, lần này sẽ trút lên hết người Mai Khôi.

Mai Khôi gạt đầu, bình tĩnh đáp: “Được thôi”.

Lời này lại khiến Tiểu Mê sững người. Tiểu Mê đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nhận lời phản kích của Mai Khôi, kết quả người ta lại dịu dàng đáp một câu “Được thôi”, được cái gì chứ, Tiểu Mê này đâu phải đang tư vấn cho con bé ngốc nghếch kia.

Nghiễm Cần vừa cười vừa hỏi Mai Khôi: “Còn muốn nói nữa không? Lên phòng nghỉ ngơi đi, chẳng có gì đáng nói với cậu ta đâu”.

“Vâng, được ạ, chúng ta về phòng thôi, em muốn nói chút gì đó chọc tức chị ta giống chị Mẫn Lệ, nhưng em vụng miệng không nói được”, Mai Khôi thật thà nhút nhát bộc bạch, lại quay đầu nói với Tiểu Mê: “Đợi tôi nghĩ ra rồi, tôi sẽ quay lại nói với chị”.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Mê cũng sấp tức đến méo mó rồi. điều này là gì chứ, giả vờ ngốc nghếch ức hiếp người sao? Nhưng Mai Khôi hình như không nhìn thấy phản ứng của Tiểu Mê, cô bé thật sự nhẫn nại chăm chú lắng nghe. Nghiễm Cần cười công cô bé đi lên, Con Rùa Nhỏ nhà cậu không nghiêm túc đã có hiệu quả như thế này rồi, nếu nghiêm túc thì còn thế nào nữa?

“Anh oi.” Mai Khôi khẽ sát bên tai cậu, thỏ thẻ: “Tâm ngữ giả đó vẫn luôn nghe lén ý niệm của người khác”.

Nghiễm Cần dừng bước: “Cậu ta nghe lén em rồi ư?”.

“Vâng, rất nhiều người không thích anh ta, anh ta đều biết, anh ta rất dễ ý chuyện này”, Mai Khôi nhỏ tiếng oán trách: “Cho nên tâm ngữ giả thật sự được người ta thích, có đúng không? Anh, em có thể biến thành người bình thường không? Em cũng không thích tâm ngữ giả”.

Nghiễm Cần không biết nên trả lời thế nào, cậu cũng rất hy vọng Mai Khôi có thể là một cô gái bình thường, như vậy cô bé sẽ không gặp nguy hiểm nữa, vụ án bác sĩ X giống như con rắn độc đang găm nhăm trái tim cậu mỗi khắc.

Liên quan đến Hạ Bồi, cậu phải nghĩ cách nói chuyện với cậu ta, từ sau vụ án cướp ở trường học, Hạ Bồi thực sự có chút thay đổi, cậu ta cảm thấy bản lĩnh của mình rất lớn, nhưng lại không được mọi người công nhận, cho nên nóng ruột gắng sức biểu hiện khiến người ta khinh thường. Cái tâm trạng tự ti lại tự kiêu này, nếu như không điều chỉnh tốt, Nghiễm Cần thật sự lo lắng cậu ta sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kịp xử lý, huấn luyện của Con Rùa Nhỏ cũng chưa có tiến triển quá lớn, bởi vì Nghiễm Cần vẫn còn chưa nghĩ ra biện pháp nhanh gọn hành động có hiệu quả đối phó với kỳ thi, thì lại xảy ra một chuyện khiến Nghiễm Cần phiền lòng. Đó chính là: Cậu bị một cô bạn gái tỏ tình ngay trước mặt Con Rùa Nhỏ!

<http://www.luv-ebook.com>

Thực ra tuy nói Nghiễm Cần từ nhỏ đã có mộng tưởng muốn làm cao thủ tình trường, nhưng trên thực tế từ trước đến nay, cậu chưa từng theo đuổi người khác, mỗi một người bạn gái của cậu, đều không phải do cậu theo đuổi. Ngoại trừ lần đầu tiên với Mẫn Lệ là vì hai đứa trẻ thương lượng trong trò chơi nhập vai mà thành ra, những người bạn gái khác đều là người ta chủ động theo đuổi, dùng thế tấn công nhiệt tình thu phục được cậu.

Cho nên mọi người đều biết, muốn thành bạn gái của Nghiễm Cần, nhất định phải có gan lớn, nhiệt tình, tấn công thật mạnh mới được.

Từ sau khi chia tay với bạn gái Nhã Nhã lần trước, lại phát hiện ra tâm ý của mình, Nghiễm Cần trông giữ Con Rùa Nhỏ còn chẳng kịp, đâu có thời gian nghĩ đến chuyện “phát triển đối ngoại” nữa chứ. Nhưng cậu không nghĩ không có nghĩa là người khác cũng không nghĩ. Hôm nay mấy người bạn họ đang ăn cơm trong căng tin trường, mấy bạn nữ bên cạnh xô xô đẩy đẩy, sau đó một bạn trong đấy đi về phía bên này.

Nghiễm Cần không chú ý đến những chuyện ấy, dự định tối nay đưa Mai Khôi về công ty luyện tập. Cậu đang kỳ kèo nói cô bé ăn cơm rất ít, rồi vui vẻ khuyên bảo cô bé, thì Ngụy Anh Vân ở bên cạnh hích cậu một cái, cậu bực bội xua tay, vẫn tiếp tục nói: “Em chỉ ăn rau xanh làm sao đủ thể lực, ăn hết mấy miếng thịt này đi”.

Ngụy Anh Vân bên cạnh lại hích cái nữa, Nghiễm Cần vẫn không để ý, sau đó cậu nhìn thấy Con Rùa Nhỏ đang nhìn về phía mình, Ngụy Anh Vân cũng ở bên cạnh nói gì đó: “Ngại quá, cậu ấy đang diễn vai Ma Vương dạy em, lịch trình hiện giờ kín rồi, muốn diễn Romeo phải đợi đến màn sau”.

Nghiễm Cần cau mày, cuối cùng quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái cắt mái bằng, tóc dài thẳng, đang cười với cậu. Cô gái đó tự nhiên thoải mái, rất coi mờ: “Không sao cả, là tôi lựa chọn thời gian không đúng, tôi đợi ở bên ngoài được rồi. Tiểu Ma Vương, em tên Ôn Từ Kiều, em có lời muốn nói với anh, em đợi anh bên ngoài nhé”.

Đợi gì mà đợi, ai muốn cô ta đợi. Nghiêm Căn vô cùng không vui, đặc biệt nhìn thấy khuôn mặt Mai Khôi ngạc nhiên, vô cùng hứng thú nhìn cảnh này, cậu càng tức không thờ nổi.

“Anh, anh sắp được tỏ tình phải không?”, Mai Khôi hiếm khi có dáng vẻ hứng thú buồn chuyện.

“Ăn com của em đi.” Nghiêm Căn uất đến muốn thổ huyết, bất kỳ một người bình thường nào, bị cô gái mà mình thích đem chuyện người khác tỏ tình với mình ra làm trò vui để xem, chẳng ai chấp nhận nổi!

Nhưng Mai Khôi còn làm người ta tức hơn, cô bé rất vui vẻ nói: “Anh trai, chị ấy dễ kiểu mái bằng búp bê anh thích đó.” Nghiêm Căn nghe thấy lời này, chiếc đĩa trên tay suýt chút nữa bị bóp vụn. Tóc mái bằng búp bê cậu thích... Tóc mái bằng búp bê cậu thích... Cậu muốn khóc mà không có nước mắt.

Mấy người bên cạnh nhân cơ hội ồ lên nói với Mai Khôi trước đây Tiểu Ma Vương bị theo đuổi như thế nào, theo người ta ra sao. Cô bé nghe rất thú vị, còn quay đầu nói với cậu: “Anh trai, điểm này không giống với điều anh kể cho em”.

Nghiêm Căn cắn răng không nói, chỉ hận một nỗi không thể cạo đất lên thành con lóc xoáy, cuốn hết mấy tên lắm lời này đi, thổi ra ngoài vũ trụ, đương nhiên, để Con Rùa Nhỏ ở lại là được.

Nửa bữa cơm sau, mọi người ăn nhanh như bay, tâm trạng nôn nóng không diễn tả được, muốn ra cửa xem kịch hay, nhưng mà nam chính sớm đã ăn no, cứ ỉ ra chẳng chịu đi. Ngồi cả nửa ngày, mọi người cảm thấy không kiên nhẫn nữa, nháy mắt với nhau, cùng lùi đi trước. Chỉ còn Mai Khôi ở lại với Nghiêm Căn trong nhà ăn giết thời gian.

“Anh, anh không thích cô gái đó sao?”

“Ừ.”

“Vậy anh thích người như thế nào?”

Tóc mái bằng búp bê, góc nghiêng, nói chuyện khiến người ta tức chết. Những lời này Nghiêm Căn không nói ra khỏi miệng.

Mai Khôi chăm chú kéo ngón tay anh đếm: “Anh, em biết rồi, kiểu như thế nào anh cũng thích. Những bạn gái kia của anh, không có loại hình nào lặp lại cả”.

Nghiêm Căn không nói, lườm nguýt Mai Khôi một lúc lâu, cuối cùng kéo cô bé đi ra ngoài, muộn rồi, còn kéo dài thời gian nữa là không kịp về công ty luyện tập đâu.

Ra khỏi cửa, cậu căng thẳng nhìn ngó tứ phía, vẫn may, cô gái kia không đứng ở cửa đợi cậu, Nghiêm Căn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cậu kéo Mai Khôi chậm chậm tản bộ về ký túc. Khung cảnh con đường vườn trường trong ánh hoàng hôn khá lãng mạn, Nghiêm Căn chịu kích thích bởi cô gái vừa rồi, đột nhiên vô cùng bất an. Con Rùa Nhỏ nhìn thấy nữ sinh tỏ tình với cậu, dáng vẻ lại không tỏ ra khó chịu chút nào, cậu thấy không có cảm giác an toàn, nếu như trong quá trình chờ đợi của cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Con Rùa Nhỏ chạy đi thì phải làm thế nào? Cậu đột nhiên muốn thăm dò một chút.

“Con Rùa Nhỏ, em thích con trai như thế nào?”

“Giống như anh trai.” Đáp án của Mai Khôi khiến Nghiêm Căn mừng rỡ, nhưng cô bé lại nói tiếp: “Mặc Ngôn cũng rất tốt, chú Đậu Đậu cũng không tồi, Thẩm Phi cũng tốt. anh Dung Hiền rất tốt với em... Ai da, tuổi lớn một chút có tính là con trai không, nếu tính, em cũng rất thích bố Nghiêm Lạc và bố em”.

Nghiêm Căn không nói gì nữa, cậu không nên hỏi. Mai Khôi bỗng hỏi ngược lại: “Anh, anh thật sự không thích cô gái kia sao?”.

“Ừ, không thích.” Đừng quấy rầy có được không, cậu đang nghĩ vấn đề rất nghiêm trọng.

Cậu hắng giọng: “Con Rùa Nhỏ...”.

“Anh, chạy mau.” Mai Khôi đột nhiên kéo tay Nghiêm Căn chạy bạt mạng giống như trên chiến trường. Nghiêm Căn bắt ngờ, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy biểu cảm kinh ngạc của Ôn Tử Kiều kia, cô bé ấy rõ ràng đang đi đến muốn nói gì với cậu, nhưng chỉ kịp nhìn thấy hai anh em họ lao về phía trước giống như gắn tên lửa vậy.

Nghiêm Căn nhất thời chưa phản ứng lại được, đây là chuyện gì vậy? Cậu mặc cho cô bé kéo, cứ chạy mãi, chạy mãi, liền một hơi đến dưới ký túc xá, Mai Khôi vỗ vào ngực thờ hồng hộc: “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá”.

“Vì sao phải chạy?”

“Chẳng phải anh không thích cô gái ấy sao? Cô ấy muốn tỏ tình với anh mà, lẽ nào không chạy?”

“Con Rùa Nhỏ, nếu không thích, có cách giải quyết mang tên từ chối.”

Mai Khôi mở tròn hai mắt: “Ý, đứng rồi”, rồi thở ra một hơi: “Vậy anh chạy uống công ư?”.

“Cái gì mà anh chạy uống công, anh đâu muốn chạy.” Nghiêm Căn căn răng, con rùa ngốc này, còn có thể nói một câu ngốc hơn nữa không?

“Ồ, từ chối là được à, vậy thì tốt. Nếu như không thích, bị tò tình rất đáng sợ.” Mai Khôi rất đồng tình với Nghiêm Căn, nhưng Nghiêm Căn nghe thấy lời này lại cảm thấy trong lòng lạnh lạnh.

Nếu không thích, bị tò tình rất đáng sợ?

Vậy cô bé thích hay không thích cậu nh?

Đang suy nghĩ rối rắm, bên cạnh cậu bỗng vang lên tiếng sư tử Hà Đông gầm thét: “Hai người các người, rốt cuộc có luyện tập cho tốt không. Nếu như hôm đó bị Tiểu Mê đánh, bảo lão nương phải giấu mặt vào đâu?”. Ăn cơm xong, Mẫn Lệ liền đi tìm hai người này khắp nơi, muốn giám sát đốc thúc bọn họ chăm chỉ luyện tập, kết quả nghe nói Tiểu Ma Vương phong lưu kia lại bị người nào đó tò tình trong nhà ăn, cô bé liền nghĩ, được lắm đó, thời điểm then chốt vẫn phải để mình đến giúp Mai Khôi, nhưng đi cả một vòng, lại nhìn thấy hai anh em nhà này nắm tay nhìn nhau cười dưới ký túc xá, định diễn cái gì đây?

“Thật là hoàng đế không vội, thái giám đã lo, nếu có thể thay Mai Khôi, mình sao cần phải sốt ruột thế này chứ.” Mẫn Lệ mặc kệ bọn họ đang làm gì, lầm bầm oán trách: “Cậu có biết Tiểu Mê quá đáng lắm không, cậu ta lại nói với các bạn trong lớp lúc thi đánh thương người chẳng sao cả. Hai người các cậu còn ở đây nắm tay nhau vui vẻ gì chứ? Mau nghĩ chút biện pháp đi.”

Nghiêm Căn đột nhiên được gợi ý, đúng, chính là cách này, Con Rùa Nhỏ tắt thắng!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nghiêm Căn hưng phấn đưa Mai Khôi đến phòng huấn luyện của công ty, lại gọi điện báo ông bố mình đến huấn luyện cùng. Sau đó, cậu nói với bọn họ kế hoạch của mình.

“Bố, tình hình là như vậy, còn một tuần lễ nữa, Con Rùa Nhỏ phải tham gia kỳ thi chiến đấu sơ cấp, Tiểu Mê kia chủ động đưa yêu cầu xin làm trợ khảo, muốn làm khó Con Rùa Nhỏ. Nhưng bản thân Con Rùa Nhỏ lại không muốn bỏ bài thi, em ấy muốn đường đường chính chính thi đỗ. Cho nên thời gian này chúng con đều đang giúp em ấy tập luyện.”

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, những chuyện này anh biết, nhưng anh không hiểu rõ vì sao mình cũng phải đến tập cùng. Nhìn Mai Khôi ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh chăm chú nghe, cặp mắt to tròn sáng trong, anh không kìm được xoa đầu cô bé, con gái ngoan nhà anh cũng phải lên vũ đài chiến đấu rồi, anh thật sự thấy hơi đau lòng.

Nghiêm Căn nhẫn nại nhìn bàn tay bố xoa đầu Con Rùa Nhỏ, tiếp tục nói: “Con Rùa Nhỏ không có kiến thức cơ sở về chiến đấu, thời gian huấn luyện như thế này cơ bản là không đủ, cho nên con đã nghĩ ra một cách, huấn luyện Con Rùa Nhỏ truy đuổi tiềm thức chiến đấu của con, suy nghĩ ban đầu của con là, chỉ cần Con Rùa Nhỏ đoán biết trước được ý thức công kích của đối thủ, thì có thể tránh được và phản công lại. Nhưng tuy bây giờ Con Rùa Nhỏ có thể truy đuổi được tiềm thức, nhưng phản ứng của em ấy lại không đủ nhanh, cũng chính là nói, cứ coi như em ấy biết trước đối phương muốn tấn công như thế nào, cũng không có cách gì phản ứng lại được phải tránh và phản công ra sao?”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, lại nhìn Mai Khôi, cô bé cười cười có chút ngại ngùng, nói: “Bố Nghiêm Lạc, con tương đối ngốc”.

Nghiêm Căn vuốt mái tóc cô bé, an ủi: “Con không ngốc”.

Nghiêm Căn trừng mắt nhìn tay bố, cau mày, cuối cùng kháng nghị: “Bố, bố có chuyên tâm nghe không đó?”.

Nghiêm Lạc cũng cau mày: “Con trai, mau nói trọng điểm. Căn bố giúp gì?”.

Mai Khôi cũng nhìn Nghiêm Căn, chỉ đợi cậu nói kế hoạch của mình. Cô bé rất muốn biết anh trai làm thế nào có thể giúp cô thắng đây. Nghiêm Căn nói: “Tuy bản thân Con Rùa Nhỏ phản ứng không kịp, nhưng lại có thể nắm bắt được phản ứng của người khác, bản thân mình có thể dựa vào phản ứng của người đó để hành động. Ừm...”, Nghiêm Căn ngừng nghĩ xem nên hình dung thế nào: “Chính là như bị chiếm thân ấy”.

Nghiêm Lạc nhướn mày lên: “Chiếm thân?”.

“Đúng”, Nghiêm Căn cởi áo khoác ra: “Con muốn thử xem, nếu Con Rùa Nhỏ để phản ứng ý thức của em ấy không chế, vậy có phải là em ấy sẽ có thể ứng phó nhẹ nhàng trong chiến đấu không?”.

Nghiêm Căn hiểu rõ, tuy anh chưa tận mắt nhìn thấy, đối với chuyện này vẫn có hoài nghi, nhưng vì Mai Khôi, anh vẫn nguyện ý phối hợp. Thế là hai bố

con đánh vài chiêu trong phòng huấn luyện, để Mai Khôi tiếp tục luyện tập truy đuổi ý thức trước. chẳng mấy chốc hai người đã đánh được hơn mười chiêu, Mai Khôi vỗ tay hoan hô: “Bố Nghiêm Lạc đẹp trai quá”.

Nghiêm Căn quay người lườm cô bé một cái: “Rốt cuộc em có chuyên tâm không vậy?”.

“Anh cũng đẹp trai”, Mai Khôi nói nốt nửa câu phía sau, rồi mới biện giải: “Có chuyên tâm, thật đó”.

“Vậy thì vừa rồi nhìn rõ ràng rồi chứ?” Có nửa câu phía sau kia, Nghiêm Căn quyết định tha thứ cho cô bé. Cậu kéo tay Mai Khôi đến, đứng trước mặt Nghiêm Lạc: “Vậy em thử xem, dùng tiềm thức của anh đấu mấy chiêu với bố”.

Cặp mắt lớn vô tội của Mai Khôi nhìn Nghiêm Lạc, anh nhú mày, cảm thấy chuyện này không dễ lắm, nắm đấm của anh phải đánh lên người Mai Khôi sao?

“Con trai, hay chúng ta đổi đi, con xuất chiêu với Mai Khôi, dùng ý thức của bố đối phó với con.”

“Bố, bố đã luyện qua chuyên tâm chưa?”

“Cái gì?”

“Chính là bố có thể chỉ chuyên tâm nghĩ một chuyện không, sau đó cất giấu thật tốt những ý thức khác, không để Con Rùa Nhỏ nhìn thấy. Nếu như bố chưa luyện qua, Con Rùa Nhỏ sẽ vô tình nhìn thấy thứ khác, ngộ nhờ là thứ trẻ con không nên nhìn hoặc Con Rùa Nhỏ không nên nhìn, vậy không tốt lắm”

Cái đầu nhỏ của Mai Khôi bám theo cuộc đối thoại, lúc thì nhìn Nghiêm Lạc, khi lại nhìn Nghiêm Căn, cuối cùng vẫn ngây thơ nhìn vào ánh mắt của bố Nghiêm Lạc.

“Sao, vậy được rồi, bố xuất chiêu với Mai Khôi, con dùng ý thức đối phó với bố.” Cuối cùng Nghiêm Lạc cũng chịu thỏa hiệp, chuyện cất giấu kỹ ý thức này, anh thật sự chưa luyện qua.

“Vậy được, chuẩn bị bắt đầu. Con Rùa Nhỏ, em phải chuyên tâm đó, hành động theo ý thức của anh.” Nghiêm Căn lùi ra ngoài sân đấu, tập trung sức chú ý lên người Nghiêm Lạc.

Mai Khôi làm nóng cơ thể xong, gật đầu thật mạnh: “Vâng, em chuẩn bị xong rồi”.

Nghiêm Lạc hít một hơi, muốn anh đâm vào Mai Khôi, thật sự khó, đặc biệt là khi cô bé ngoan ngoãn này dùng ánh mắt trong sáng như vậy nhìn mình, xuống tay với cô bé thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nghiêm Lạc xuất quyền, tốc độ giống như chớp điện, chỉ thoát cái đã đến trước mặt Mai Khôi, cú đấm gió mạnh rất có lực, khiến mái tóc Mai Khôi bay ra phía sau, nhưng Mai Khôi lại bất động trước mặt anh, đến mắt cũng không chớp.

Nắm đấm nguy hiểm dừng lại trên chóp mũi cô bé, Nghiêm Lạc ngẩn ra, quá kinh hãi, nếu như anh đánh thật, cú đấm này giáng xuống, mặt Mai Khôi sẽ biến thành thế nào đây? Lừa gạt của Nghiêm Lạc bốc lên bùng bùng, đây là trò quỷ gì chứ?

Mai Khôi nhìn chằm chằm vào cú đấm trước mũi mình, quay đầu nhìn Nghiêm Căn: “Anh, vì sao anh không bảo em tránh?”.

Nghiêm Căn vô cùng lúng túng: “Anh, tiềm thức của anh cảm thấy cú đấm này của bố là giả, cho nên dừng lại một chút”.

“Ồ.” Mai Khôi gật đầu, dễ dàng tiếp nhận giải thích như thế. Nghiêm Lạc lại không làm nữa: “Con quản cho tốt tiềm thức của con đi, ngộ nhờ cú đấm này của bố không phải là giả thì sao? Chuyện này không đáng làm, bố không tập cùng con nữa”.

Anh quay người muốn đi, nhưng Mai Khôi lao đến ôm lấy chân: “Bố Nghiêm Lạc, con muốn tham gia kỳ thi, con còn muốn thi đỗ, con không thể để mọi người mất mặt. Bố giúp con đi, chỉ có hai người biết năng lực của con, không thể nhờ người khác luyện tập được”.

Nghiêm Lạc thờ dãi: “Mai Khôi ngoan, anh Nghiêm Căn của con không đáng tin, kỳ thi này không quan trọng, con không cần gắng sức, bố Nghiêm Lạc giúp con giải quyết vụ này”.

Mai Khôi lắc đầu cắt lực: “Anh đáng tin, đáng tin”, ánh mắt trông mong quay sang nhìn Nghiêm Căn: “Đúng chứ, anh?”. Cô bé nhìn Nghiêm Căn rồi lại nhìn Nghiêm Lạc: “Con muốn thi”, giọng nói mềm yếu ngữ điệu đáng thương kéo dài ra. Hai bố con nhìn nhau một cái, Nghiêm Căn cúi đầu nhận sai “Con sẽ không như vậy nữa, tuyệt đối sẽ không đàn ra nữa, con đảm bảo”.

Nghiêm Lạc ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn bị khuất phục trước ánh mắt trông mong thiết tha của Mai Khôi. Cuộc tập luyện sau đó thuận lợi hơn rất nhiều, biểu hiện của Mai Khôi khiến Nghiêm Lạc thầm lú lười không nói nên lời. Chỉ có mấy chiêu đầu tiên chân tay cô bé vẫn chưa phối hợp tốt lắm, nhưng càng ngày càng nhanh, giống như biến thành một người khác vậy, với tốc độ và phản ứng không thể ngờ được tránh tất cả các đòn tấn công. Từ khi Nghiêm Căn còn rất nhỏ, Nghiêm Lạc đã bắt đầu huấn luyện cho cậu, hiểu vô cùng rõ phản ứng và thân thủ của con trai. Mai Khôi trước mắt này thực sự là đang dùng thân thủ của Nghiêm Căn để đối phó với anh.

Hai người đấu hơn chục chiêu, Nghiêm Căn hét dừng lại. Cậu đi đến, vừa giúp Mai Khôi bóp bóp tay, thả lỏng chân, vừa giải thích với Nghiêm Lạc: “Bây giờ phản ứng không phải là vấn đề nữa, em ấy đều có thể tránh được, có điều thể lực và sức tấn công không theo được”.

“Con bé rất nhanh, còn nhanh hơn thân thủ của con.”

“Bởi vì phản ứng đầu óc của con nhanh hơn động tác, em ấy hành động theo đầu óc.” Nghiêm Cận cười xoa xoa đầu Con Rùa Nhỏ, cô bé thật sự là bảo bối thần kỳ.

“Có thể tránh đi là được, trong thời gian quy định không bị đánh ra khỏi đài, có thể thi qua rồi. Để phương pháp này thực hiện được, mấy ngày tiếp theo, từ từ tăng dần độ khó, để thể lực và chân tay của em ấy có thể vận dụng được” Nghiêm Cận vì đảm bảo sự an toàn của Mai Khôi, vừa rồi đều dùng các đường quyền và chiêu thức cơ bản, nhưng lúc thi, chắc chắn đối thủ sẽ không nhường cô bé, cho nên độ khó và thể lực còn phải tăng cường.

Mai Khôi nhìn Nghiêm Cận, lại nhìn Nghiêm Lạc, cười vui mừng, cô bé nhất định có thể thuận lợi vượt qua kỳ thi thật tốt.

Ba ngày trước kỳ thi, Mai Khôi cuối cùng đã phối hợp ngầm được với Nghiêm Cận, có thể vận dụng năng lực của mình một cách tự do, bọn họ lại chuyển sân tập luyện về trường học. Mai Khôi lần lượt giao đấu với mấy người bọn Mẫn Lệ, hoàn toàn thi đấu được đâu ra đó. Tuy cô bé không phần công gì, nhưng tránh được toàn bộ các đòn tấn công của bọn Mẫn Lệ, điều này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc: “Luyện tập như thế nào vậy? Giỏi quá”.

Nghiêm Cận dương dương tự đắc: “Mình nói rồi mà, chỉ có mình mới hiểu Con Rùa Nhỏ thôi. Bọn mình dùng kiểu huấn luyện tuyệt mật”.

“Xi, khoác lác. Tuy sức tấn công của Mai Khôi chẳng ra sao, nhưng có thể tránh đòn thế này là tốt lắm rồi, kiên trì hết thời gian thi, chắc chắn có thể qua.”

Mai Khôi cũng tràn đầy lòng tin, mọi người đều giúp đỡ cô bé như vậy, đến bố Nghiêm Lạc cũng ra tay, chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Ba ngày sau, ánh mặt trời rạng rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, thời tiết đẹp không thể đẹp hơn. Kỳ thi chiến đấu sơ cấp tiến hành ở đấu trường trong cung thể thao. Đây vốn dĩ là kỳ thi bình thường, các năm trước đều chỉ có học sinh cấp thấp tham dự đến trường thi. Nhưng năm nay tình hình không giống vậy, nghe nói do đại nỷ nữ của Hồ tộc – bạn Tiểu Mê đến đảm nhận làm trợ khảo, đơn giản mà nói đây chính là sân đấu dành cho nỷ nữ, mọi người đều rất chờ mong. Sau đó lại nghe nói tiểu công chúa Mai Khôi của phái yếu mềm cũng tham gia thi đấu, con búp bê sứ này học tiết thể lực đã chết chắc, đối đầu với đấu sĩ xinh đẹp Tiểu Mê, vậy thì tuyệt vời biết bao.

Thế là kỳ thi chiến đấu sơ cấp biến thành đại hội thưởng thức nỷ nữ chiến đấu, các bạn nam và nữ trong cả trường huy động toàn bộ lực lượng, ngồi chật kín cung thể thao.

Các học sinh cùng giáo viên của trường Nhã Mã đều không phải là người bình thường, cho nên tuy quản lý nghiêm khắc, nhưng không khí vẫn rất náo nhiệt, bất luận là giờ học hay lúc thi cử, đâu đâu cũng là cảnh náo nhiệt, kỳ quái, dù gì kết quả xuất hiện cuối cùng không có vấn đề gì là OK. Còn trên trường thi, đội cô vũ ở bên cạnh nhảy nhót, cũng không phải là chuyện quá hiếm gặp. Vì vậy chuyện lúc thí sinh trên trường thi, các bạn cùng lớp hò hét cổ vũ, gõ trống khua chiêng là chuyện rất bình thường, huống hồ lần này lại là toàn trường có mặt, các học sinh đến làm khách càng kích động vạn phần, gắng sức tạo ra muôn vàn âm thanh.

Một kỳ thi rất bình thường bỗng biến thành một ngày lễ lớn, khiến Nghiêm Cận có chút bức bối, cậu rất lo lắng Mai Khôi có thể tìm thấy ý thức của cậu trong hoàn cảnh náo loạn như thế này không.

Mai Khôi căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Hễ khi đông người cô bé liền sợ hãi, huống hồ còn phải lên sân chiến đấu trước mặt nhiều người như vậy. Những việc này toàn là chuyện trước đây cô bé nghĩ cũng chẳng dám, tuy luyện tập lâu như vậy rồi, nhưng trong hoàn cảnh thế này, cô bé vẫn cảm thấy chân đang run lẩy bẩy.

Biểu hiện của Tiểu Mê quả nhiên giống như dự đoán của mọi người. Tiểu Mê xuống tay nhanh mạnh chuẩn xác, hoàn toàn coi sân thi đấu này thành nơi tỏa sáng của mình, rất nhiều thí sinh đã không thể kiên trì đủ năm phút, bị loại bỏ.

Lư Chân hích hích Mẫn Lệ: “Cậu xem các giáo viên giám khảo lên lút nói chuyện đó, bọn họ chắc chắn hối hận chết đi được vì để Tiểu Mê làm trợ khảo”.

“Hối hận cũng chẳng có tác dụng nữa, lần này chỉ có thế như vậy, Tiểu Mê sau này muốn làm trợ khảo chắc chắn không có cơ hội rồi”, Cừu Tranh ở bên cạnh phát biểu ý kiến.

Mẫn Lệ dùng dùng nói: “Tiểu Mê sau này chẳng thèm làm trợ khảo nữa đâu, cậu ta chỉ muốn nhân cơ hội này ức hiếp Con Rùa Nhỏ một chút, đồ đáng ghét, tìm được cơ hội, nhất định sẽ đánh cậu ta một trận”.

“Mai Khôi không sao chứ, luyện tập tốt như vậy, nhất định có thể kiên trì được năm phút.”

Nhưng bản thân m lại không có lòng tin lớn như vậy, cô bé căng thẳng nắm chặt tay Nghiêm Cận: “Anh ơi, anh căng thẳng không?”.

“Không căng thẳng.”

“Em rất căng thẳng, Ngộ nhờ em bị đánh xuống thì phải làm thế nào?”

“Sẽ không đâu, thả lỏng đi, chỉ là thi thôi mà, em luyện tập rất tốt rồi, đừng lo lắng.”

“Anh, anh muốn đi vệ sinh không?”

“Không muốn, sao thế, em muốn đi à?” Căng thẳng thì sẽ muốn đi, cậu hiểu được.

“Em không muốn, là em sợ lát nữa lên sân đấu, anh muốn đi, đầu óc sẽ loạn.”

Nghiêm Căn mặt đỏ bừng: “Em nghĩ nhiều quá rồi”.

“Em nghĩ hơi nhiều”, Mai Khôi thật thà bộc bạch, Nghiêm Căn chẳng có lời nào đáp lại.

Trên sân đấu thí sinh từng người, từng người thi xong, sắp đến lượt Mai Khôi rồi. Cô bé là học sinh chuyển trường mới vào lớp, nên được xếp ở sau cùng, giáo viên giám khảo dùng loa phóng thanh gọi: “Trần Kỳ lên sân, học sinh tiếp theo, Mai Khôi, mời đến khu chờ thi chuẩn bị”.

Mai Khôi hít thở một hơi thật sâu, căng thẳng nắm tay Nghiêm Căn một chút, run rẩy đứng lên, Nghiêm Căn kéo tay cô bé, nói: “Đừng sợ, đừng lo lắng gì cả, có anh trai ở đây rồi”.

Mai Khôi gật gật đầu, vừa đi xuống, bên cạnh sân đấu đột nhiên tiếng hai cây pháo kéo vang lên, một đám con trai huyền não cời áo, một loạt người mặc áo phong in hình hoa hồng đỏ lộ ra, sau đó lớn tiếng hát: “Hoa hồng, hoa hồng, anh yêu em, hoa hồng, hoa hồng, xinh đẹp nhất...”, vừa hát vừa kéo ra băng rôn lớn, bên trên viết: “Tiểu công chúa hoa hồng tất thắng”.

Tiểu Mê đang ở trên sân đấu đợi Trần Kỳ vào sân sắc mặt tức đến đen sì, quay người nói gì đó với một bạn nữ dưới đài, bạn nữ đó vội vàng rời đi. Đám con trai này vừa rộ lên, tức giận không chỉ có mình Tiểu Mê, Nghiêm Căn đang ngồi trên ghế khán giả bên cạnh sân đấu mặt cũng tức đến tái xanh, khốn kiếp, cái gì mà tiểu công chúa hoa hồng, đó là Con Rùa Nhỏ của cậu, là Con Rùa Nhỏ của cậu!

Mẫn Lệ ở bên cạnh cười lớn ha ha, thật quá thích thú, buồn cười quá, Mai Khôi lại có đoàn kỵ sĩ của công chúa cưỡi vũ đưa lên sân, lại nhìn khuôn mặt nhân nhố của Nghiêm Căn thì không nhịn được cười. Mẫn Lệ đang vui vẻ, bạn nữ Hồ tộc vừa rồi nói chuyện với Tiểu Mê kia đi đến, chỉ vào Mẫn Lệ: “Này, cô bạn hàng ma, chúng ta đánh cược nhé. Cuộc Tiểu Mê và Mai Khôi ai có thể thắng, bên thua dọn nhà vệ sinh nữ một tháng”.

“Xì, lời mất mặt thế này mà các cậu cũng nói ra được?”

“Không dám sao? Tiểu Mê là Hồ tộc chúng tôi, Mai Khôi cùng hội với hàng ma các cậu, Hồ tộc chúng tôi toàn lực ủng hộ cho Tiểu Mê, hội hàng ma các cậu không dám ủng hộ cho Mai Khôi sao?”

Mẫn Lệ nhảy bật dậy: “Dám! Sao mà không dám! Các cậu dám không can thiệp, chúng tôi thì dám bảo vệ vệ sinh môi trường!”. Một đám trẻ hàng ma sư bên cạnh đều lớn tiếng hùa vào.

Hồ tộc kia lạnh lùng cười: “Vậy được, Mai Khôi vượt qua kỳ thi, thì coi như các cậu thắng, nếu như con bé đó kiên trì không nổi năm phút, thì coi như chúng tôi thắng, bên thua dọn nhà vệ sinh một tháng”.

“Được, dọn nhà vệ sinh sẽ là các cậu, đợi đó mà xem.” Mẫn Lệ buông ra lời nói cực kỳ hùng hồn. Cô bạn Hồ tộc xung không chút do dự, quay người đi luôn, Mẫn Lệ lại lớn tiếng gọi: “Này, quay lại chuyển lời một chút, chuyển đến lời chúc phúc chân thành của tôi, chúc tất cả các cậu vào nhà vệ sinh đều không ‘giải quyết’ được”. Một lời nói ra làm mọi người xung quanh vui vẻ, Hồ tộc kia giận dữ quay người lườm một cái, rồi rời đi.

Hàng ma sư bên cạnh nói: “Mẫn Lệ, cậu thật thô tục, nhưng mà rất có khí thế”.

Động tĩnh bên này rất lớn, Mai Khôi nghe thấy rồi, cô bé căng thẳng tay chân thẳng biết để vào đâu, nhìn Nghiêm Căn. Cậu gật đầu cưỡi vũ, nhưng Mai Khôi vẫn rất căng thẳng, nếu như cô bé thua, sẽ hại các bạn hàng ma sư phải đi dọn nhà vệ sinh, chuyện này phải làm thế nào đây?

Trên sân đấu, Trần Kỳ chẳng mấy chốc đã bị đánh xuống, đến lượt Mai Khôi. Căng thẳng hơn đi chẳng nữa thì nhất định vẫn phải lên sân, Mai Khôi cảm thấy chân cũng mềm ra, cắn răng, leo lên trên. Tiếng vỗ tay, tiếng hò hét xung quanh vang lên ầm trời, mọi người đều đợi trận đấu này, đội cưỡi vũ lại bắt đầu hát: “Hoa hồng, hoa hồng, anh yêu em, hoa hồng, hoa hồng, xinh đẹp nhất...”. Bọn Mẫn Lệ đồng thanh hét lớn: “Mai Khôi tất thắng, hàng ma sư tất thắng, Mai Khôi tất thắng, hàng ma sư tất thắng...”

Mai Khôi quay đầu lại nhìn Nghiêm Căn đã đứng dậy một lần nữa, trong đầu cô bé căng thẳng đến mức trống rỗng. Tiểu Mê đứng đối diện cười với cô bé: “Tiểu công chúa, chị đợi em rất lâu rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Nghe thấy lời này của Tiểu Mê, Mai Khôi trong lòng bỗng chồn buồn bã, đáp: “Tại sao lại rất lâu? Rõ ràng giáo viên vừa gọi ra sân, em liền lập tức lên luôn mà”.

Tiểu Mê tức nghẹn, nhưng cũng chẳng phản bác được. Không thể nói rằng từ lúc thí sinh đầu tiên lên thi mình đã đợi Mai Khôi lên sân để đánh, Tiểu Mê liền thẹn quá hóa giận: “Em không cần phải tốn sức khua môi múa mép, đợi đó rồi cùng đi dọn nhà vệ sinh với Mẫn Lệ đi”.

Mai Khôi nhú chặt mày, con người này vì sao lại xấu xa như vậy, cô bé quyết định phải đánh với chị ta đến cùng.

Tiếng còi báo phần thi vang lên, đồng hồ tính thời gian bắt đầu chạy tích tắc, năm phút được tính từ khắc này. Tiểu Mê vừa nâng tay lên, trưng ra tư thế chiến đấu đẹp mắt có dáng có vẻ, mấy cô bé Hồ tộc ở bên cạnh găng sức vỗ tay, lớn tiếng kêu la: “Hàng ma sư đi dọn nhà vệ sinh cả đi!”. Các hàng ma sư ở một bên khác đương nhiên không kém cạnh, cũng lên tiếng đầu lại với bọn họ. Dưới đài, một nhóm kỵ sĩ cổ vũ của công chúa bắt đầu cất tiếng hát lên “Hoa hồng, hoa hồng, anh yêu em”.

Mai Khôi đứng trên sân đấu, quay đầu nhìn xuống Mẫn Lệ ở dưới khán đài, Mẫn Lệ đang nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt căng thẳng nhìn mình, ngay đến anh trai Nghiêm Căn vốn tính tình qua loa đại khái chẳng chú ý việc gì, khuôn mặt cũng có vẻ nghiêm túc. Mai Khôi hiểu rõ, thực ra mọi người đều giống mình, đều không có quá nhiều niềm tin.

Vốn dĩ đây chỉ là một kỳ thi bình thường, nhưng giờ lại bị người ta lợi dụng để bắt nạt các học sinh hàng ma sư bọn họ, vẻ dương dương tự đắc của Tiểu Mê khiến Mai Khôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chính vào thời khắc Mai Khôi quay đầu nhìn khán đài, Tiểu Mê đã ra tay. Tiểu Mê giậm chân một cái, bật nhảy lên không trung, một quyền đánh đến phần đầu của Mai Khôi, chân lại trực tiếp đá vào trước ngực Mai Khôi.

Mai Khôi chẳng hề quay đầu lại, nhưng giống như mọc mắt sau gáy vậy, vội khom người xuống, thu vai lại, hai chân xoạc ra, một chưởng đánh lên mặt đất, mượn lực trượt đi, tốc độ tránh dưới người Tiểu Mê.

Một chuỗi động tác trơn tru tự nhiên, trang nhã xinh đẹp, nếu như là Tiểu Mê thì mọi người sẽ không kinh ngạc, nhưng thân thủ này lại do Mai Khôi yếu đuối thi triển, lập tức khiến tất cả kinh ngạc, mọi người rầm rầm vỗ tay khen hay.

Tiếng vỗ tay âm ỉ nghe thật chói tai, khiến Tiểu Mê thấy khó chịu trong lòng, cô nàng biết trong khoảng thời gian này, Mai Khôi chăm học khổ luyện, và cũng nghe nói đến sự tiến bộ rất lớn của cô bé, tuy tấn công yếu ớt, nhưng tránh né lại cao siêu. Nhưng Tiểu Mê lại nghĩ, cứ coi như dẫu có thể bay nhảy tốt hơn nữa, Mai Khôi này chẳng qua cũng chỉ là tay mới thuộc cấp thấp, nhất định sẽ không phải là đối thủ của Tiểu Mê mình. Song hôm nay, trước tình hình này, còn chưa chính thức giao đấu, Mai Khôi đã chiếm được thế thượng phong. Tính thích tranh giành hơn thua, Tiểu Mê không chỉ muốn thắng đơn giản như thế này, ngoại trừ muốn đánh tiểu công chúa Mai Khôi, còn muốn cô bé phải thua một cách khó coi mới được, nếu không thì, làm sao cô nàng có thể giải tỏa được nỗi bức bối và giận dữ trong lòng?

Tiểu Mê nhìn Mai Khôi đang trưng ra tư thế chiến đấu trước mặt, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem nên đánh như thế nào để cô bé phải lăn lê bỏ toái trên sân đấu. Với cả tính hiếu thắng, chết cũng phải thi đấu đến cùng, dù có bị đánh ngã sông soài, Mai Khôi nhất định vẫn sẽ bò dậy tiếp tục để Tiểu Mê đánh, cô bé cho rằng kiên trì được năm phút là có thể qua cửa ư, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Tiểu Mê quyết định đợi đến lúc đánh Mai Khôi đủ rồi, vào lúc hơn bốn phút sẽ đập cho cô bé một chưởng ra ngoài. Nhưng xem tư thế tránh né vừa rồi của Mai Khôi, thật sự là có chút bản lĩnh. Tiểu Mê phải nghĩ xem, dùng chiêu gì mới có thể hể tấn công là trúng.

Nghiêm Căn ở trên khán đài vô cùng căng thẳng, nhiệm vụ lớn cậu phải đảm nhiệm trong trận đấu này vẫn khiến cậu lúng túng. Vừa rồi tránh né một chút, cậu cũng rất lo lắng hoàn cảnh ồn ào như thế này, Con Rùa Nhỏ sẽ không tiếp nhận được tin tức tiềm thức của cậu, vẫn may, vẫn may, cô bé tuy mới bắt đầu trận đấu đã thất thần, nhưng vẫn tiếp nhận được ý thức của cậu để hành động. Song hiện giờ Tiểu Mê sầm mặt xuống không tiến công nữa, đang nghiêm túc nghĩ cách tấn công, Nghiêm Căn cũng phải toát mồ hôi thay cho Mai Khôi.

Phải biết là trước đây cùng luyện tập với mọi người tuy nghiêm túc, nhưng đều không ai ra đòn mạnh tay với cô bé, nhưng Tiểu Mê này lực độ và tốc độ vừa mới vào trận đã dốc hết toàn lực, nếu như Mai Khôi thực sự bị đánh trúng, vậy sẽ đau biết bao? Nghiêm Căn nỗ lực tập trung tinh thần, cậu nhất định phải để Mai Khôi tránh được mỗi một lần tấn công, phải để cô bé có thể kiên trì trong năm phút không bị đánh ra khỏi sân đấu.

Lúc này, vai Tiểu Mê khẽ lắc, cô nàng bắt đầu hành động rồi. Nghiêm Căn hơi nheo mắt, toàn bộ sức chú ý tập trung lên người Tiểu Mê. Sân vận động khá lớn, tiếng nói của mọi người biến mất toàn bộ, chỉ còn lại từng động tác tỉ mỉ của Tiểu Mê đang hiện lên trong đầu cậu.

Nhảy lên, dồn lực vào chân đá ngang, xuất chưởng, một chiêu này của Tiểu Mê vừa nhanh vừa hiểm. Khi cô nàng đá ngang chân, nếu Mai Khôi hạ thấp người xuống tránh, thân thể Tiểu Mê sẽ nhào đến, tiếp tục đá ngang chân, ắt có thể trúng cô bé, nếu Mai Khôi nhảy hướng lên trên để tránh, lúc Tiểu Mê nghiêng tay sẽ đập vào cô bé, một tay khác mượn lực xuất chưởng tấn công, cũng có thể đánh trúng Mai Khôi. Lùi về sau hoặc di chuyển ngang đều không đủ nhanh, không tránh được khỏi phạm vi tấn công, Tiểu Mê tính đi tính lại, đương nhiên là biết Mai Khôi muốn tránh chiêu này sẽ chẳng dễ dàng gì.

Tiểu Mê vừa hành động, ý thức của Nghiêm Căn liền vận động theo. Trong bản năng, cậu sẽ nhảy lên trên, cậu nhảy rất cao, nắm đấm tấn công lên trên của Tiểu Mê căn bản không thể đánh được cậu, nhưng thể lực của Mai Khôi không bằng cậu, tuy cô bé giao thân thể cho ý thức dẫn dắt, hành động theo bản năng, nhưng động tác nhảy cao như thế sẽ khiến thể chất của cô bé hoạt động đến cực hạn, khi rơi xuống đất cũng sẽ bị tấn công trúng. Nếu như Tiểu Mê phát cuồng liên tiếp đánh ra mấy chiêu kiểu này, Mai Khôi muốn tránh được toàn bộ, thật sự là rất khó.

Động tác của Tiểu Mê rất nhanh, ý thức của Nghiêm Căn phản ứng cũng rất nhanh, thậm chí còn không cảm giác thấy bản thân mình đang nghĩ nữa, tất cả mọi việc xảy ra trong nháy mắt. Quả nhiên, Mai Khôi nhảy lên, nhưng không đủ cao, nhịp tim của Nghiêm Căn như dừng lại, vì sao lại không đủ cao chứ? Bây giờ độ cao như thế này vừa đúng trong phạm vi đòn tấn công của Tiểu Mê, mắt nhìn thấy Mai Khôi sắp bị đánh trúng, trái tim Nghiêm Căn thất bại!

Nắm đấm của Tiểu Mê dùng toàn bộ sức lực, đánh thẳng vào trước ngực Mai Khôi đang nhảy lên, tư thế ắt đủ để đánh trúng Mai Khôi. Nghiêm Căn cảm thấy mình đã chẳng thờ nổi nữa rồi, theo phản ứng bản năng, cậu giơ hai cánh tay ra, bảo vệ trước ngực, để ngăn một chút lực tấn công của cú đấm này, rồi sau khi bị trúng đấm, liền thuận thế lăn sang trái, ngăn chặn triệt để một chuỗi chiêu thức tấn công của Tiểu Mê.

Nhưng trong thời khắc đó, Mai Khôi lại không làm theo động tác ý thức của cậu. Cô bé nhảy lên, giữa không trung, cánh tay trái mở ra, bàn tay phải che trước ngực, cao độ đúng là không đạt được yêu cầu của Nghiêm Căn, thực sự là quá nguy hiểm. Nắm đấm đánh vào ngực của Tiểu Mê đang đến, ở giữa không trung, Mai Khôi lại đang hướng về bên trái, bàn tay phải vừa vặn nắm lấy cổ tay xuất chương của Tiểu Mê. Vào thời khắc mà bản thân mình ngã xuống đất đó, cô bé mượn lực kéo Tiểu Mê, chân phải đưa lên, dùng lực đập trúng vào bụng Tiểu Mê một cái...

Cả nhà thi đấu im lặng như tờ, màn biểu diễn vừa rồi vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Mẫn Lệ vẫn còn đang nắm chặt hai nắm đấm giữ vững tinh thần há hốc miệng ra chờ đợi. Nghiêm Căn tròn mắt há miệng, trong đầu bỗng chốc trống rỗng. Tay chống cằm của Mặc Ngón choãi ra, suýt chút nữa đổ xuống đất. Đội kỵ sĩ công chúa mặc áo phông màu hoa hồng đỏ đang hát được nửa câu “Hoa hồng, hoa hồng, anh yêu em”, bỗng tắc nghẹn giọng, im bặt.

Tất cả mọi người đều không dám tin, màn biểu diễn trước mắt lại thực sự xảy ra. Tiểu công chúa hoa hồng thể chất kém giao chiến vô lực kia, chỉ dùng một chiêu, thật sự là chỉ dùng một chiêu, đã đập bay được nữ đầu sĩ Tiểu Mê của Hồ tộc ra khỏi sàn đấu!

Tiếng còi vang lên, bài thi kết thúc.

Mai Khôi vẫn đang sững sờ ngồi trên sàn thi, khuôn mặt đỏ ửng vô tội. Tiếng còi như làm nổ tung sân vận động, các học sinh trước đó bị điểm trúng huyết đơ đã tỉnh lại toàn bộ, hét lớn, cười lớn, gào lớn nhảy lên, điên cuồng! Quá tuyệt vời, tuy thời gian ngắn ngủi xuất hiện kỳ tích, tuy phim võ thuật biến thành màn kịch hài hước, nhưng khoảnh khắc bất ngờ chẳng hiểu nổi và kết cục ngoài dự liệu đã tạo thành cú sốc quá tuyệt vời.

Nguy Anh Vân đưa các bạn của Ung tộc cùng bay lên đỉnh sân vận động, cầm hoa hồng gắng sức rắc xuống dưới, Mẫn Lệ và mấy bạn học nữa cười rất ngạo mạn, lớn tiếng hét: “Người chim, cậu thật giỏi”.

Nghiêm Căn lấy lại được hồn phách, nhanh chóng chạy lên sân đấu, giẫm lên đầu mấy thành viên của đội kỵ sĩ công chúa, đẩy ngã mấy người, lại thuận chân giẫm lên mấy người, cuối cùng đến trước mặt Mai Khôi, một tay kéo cô bé ôm vào lòng.

“Em thế nào rồi? Có bị thương không?”

Mai Khôi lắc đầu, lúc này cô bé đã lấy lại hồn phách: “Anh trai, em thắng rồi, đúng không?”.

“Đúng, đúng. Con Rùa Nhỏ thật giỏi.”

“Vậy bài thi của em cũng qua rồi, đúng không?”

“Đúng, đúng, em thật lợi hại.”

Mai Khôi quay đầu nhìn ngó bên ngoài, mấy cô gái Hồ tộc đang vây lấy Tiểu Mê, giận dữ nói gì đó, Tiểu Mê trông mắt đỏ hoe, mấy người đều hung hăng lườm sang Mai Khôi. Lúc này mới có cảm giác chân thực, Mai Khôi cũng hưng phấn hét lớn: “Em thắng rồi, em thắng rồi, anh trai, anh trai, anh trai, anh trai...”.

Cô bé mặt mày vui mừng rạng rỡ, mở rộng hai cánh tay, Nghiêm Căn gật mạnh đầu, không kim được nở nụ cười. Cậu chờ Mai Khôi lao đến ôm lấy mình, nhìn xem, Con Rùa Nhỏ nhà cậu thân thiết với cậu nhất, đội kỵ sĩ công chúa hoa hồng gi đó, toàn bộ đều đạt sang một bên đi.

Mai Khôi mở rộng hai cánh tay ra lao đến, nhưng lại lướt qua Nghiêm Căn lao thẳng đến ôm lấy Mẫn Lệ đang nhảy vào trong sân đấu. Hai cô bé ôm chặt lấy nhau nhảy nhót: “Mẫn Lệ, Mẫn Lệ, chúng ta không cần dọn nhà vệ sinh, không cần dọn nhà vệ sinh, em thắng rồi! Em thắng rồi!”.

“Ye, hàng ma sư tất thắng, Mai Khôi tất thắng, hàng ma sư tất thắng...” Bên kia vui mừng kêu to, bên này Nghiêm Căn nhìn vào hai cánh tay trống không của mình chẳng vui về gì, Con Rùa Nhỏ lại dám lừa gạt tình cảm của cậu.

“Thắng lợi nhỏ xíu, không được kiêu ngạo tự mãn.” Tiểu Ma Vương thị uy, cướp lấy Con Rùa Nhỏ từ trong đám người kia: “Đi, đi mở cuộc họp tổng kết thôi. Phân tích một chút trong cuộc thi lần này có chỗ nào sơ suất không, có thì thay đổi, không có thì phát huy”. Cậu kéo Mai Khôi đi, quay người lại trừng mắt lườm đám người bám đuôi phía sau: “Đội huấn luyện bí mật chúng tôi họp riêng, không ai được đi cùng”.

“Xì, cậu có phải là người không đó, chuyện không có lương tâm như thế mà cũng làm được.” Mẫn Lệ khá bất mãn, thắng lợi này là thuộc về mọi người, dựa vào cái gì cậu ta dám độc chiếm.

Nghiêm Căn nhếch môi, cười mỉa: “Thật ngại quá, trùng hợp thế này, tôi đúng thật sự không phải là người”. Đi thôi, Con Rùa Nhỏ là của cậu, chúc mừng riêng, không cần thương lượng, đám người cản trở này đều chết hết cả đi cho cậu.

Vẫn đang chìm đắm trong niềm vui thắng lợi bất ngờ, cứ cười mãi không thôi, Mai Khôi bị Nghiêm Căn kéo chạy một đoạn xa, thẳng một mạch ra cổng trường, cho đến khi không chạy nổi nữa, không ngừng thở dốc, nhưng vẫn còn cười.

Nghiêm Căn ngừng lại, dắt cô bé đi chậm chậm, vuốt lại tóc giúp cô bé: “Nhìn em vui chưa kìa, anh đưa em đi chúc mừng, em muốn ăn gì đều được”.

“Ý, không phải đi họp để phân tích sao?”

“Vừa chúc mừng vừa phân tích.” Họp gì cũng được, miễn sao không có kỳ đà cản mũi. Cô bé cười đến mặt đỏ ửng lên, mắt sáng lấp lánh, khiến tim cậu bỗng thấy ngọt ngào, rất muốn chiều chuộng cô bé, cô bé muốn gì cũng cho.

Đáng tiếc Con Rùa Nhỏ không biết tình ý này của cậu chỉ gọi một đồng thực phẩm McDonald rác rưởi, cậu chê trong tiệm McDonald không có không khí, thế nên liền đóng vào túi đem toàn bộ lên sân thượng tòa nhà công ty, chẳng hề cảm thấy chuyện cả ngày hẹn hò trong công ty của bố cậu có gì không thỏa đáng.

Hai đứa trẻ gặm đùi gà dưới một vầng trăng sáng, ăn đến mức mỡ dính đầy miệng, vô cùng vui vẻ.

“Hôm nay em làm sao vậy? Trong ý thức của anh không dùng chiêu đó mà.” Cậu một lòng chỉ nghĩ cách tránh tất cả các đòn tấn công, để Tiểu Mê không đánh đến được. Nhưng không ngờ rằng Con Rùa Nhỏ dùng một chiêu tuy nguy hiểm nhưng vô cùng có hiệu quả đã giành được thắng lợi.

“Thực ra em cũng không ngờ rằng sẽ như vậy, là Tiểu Mê nghĩ quá nhiều.” Cô bé mãi gặm đùi gà đến mức hai cánh tay bận không xuể, Nghiêm Căn vội vàng đưa giấy ăn giúp cô bé lau miệng, lại cầm cô-ca cho cô bé uống.

Cô bé hài lòng hút một ngụm lớn, rồi nói tiếp: “Chị ta thật là lòng dạ xấu xa, chỉ nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể đánh được em. Sau chiêu đầu tiên anh giúp em tránh được, chị ta liền đứng đó gắng sức nghĩ chiêu thức, nghĩ đi nghĩ lại, đảo qua một lượt tất cả các khả năng”. Cô bé cầm một miếng cánh gà gặm tiếp, sau đó “à” một tiếng, há miệng ra đợi uống nước. Nghiêm Căn lại đưa cốc đồ uống đến, Mai Khôi cười híp mắt, liền hút thêm một ngụm lớn nước trong cốc cậu cầm.

“Chị ta nghĩ nhiều như vậy, trên thực tế chính là dạy cho em một lượt rồi. Như khi bọn anh luyện tập cùng em, đều không nghĩ, cứ trực tiếp đánh luôn, cho nên em phản ứng không kịp, chị ta nghĩ rất rõ ràng, trái lại em liền biết phải ứng phó như thế nào.”

Nghiêm Căn đàn mặt ra: “Cho nên chúng ta luyện tập ‘ý thức chiếm thân’ lâu như vậy, cuối cùng vẫn dùng theo cách suy nghĩ lúc đầu của anh, em biết đối phương muốn làm gì, lại dùng ý thức bản năng của bản thân mình đối phó”.

“Này.” Mai Khôi nhăn mũi lại: “Anh trai, cho nên con người không thể có lòng dạ xấu xa, nghĩ nhiều quá trái lại sẽ làm sai việc đó”.

Trong lòng Nghiêm Căn bứt rứt, ai da, gần đây cậu nghĩ quá nhiều, cậu nghĩ xem phải làm thế nào để có thể biến Con Rùa Nhỏ của cậu thật sự thành “Con Rùa Nhỏ của cậu”. Điều này không được coi là có lòng dạ xấu xa đâu chứ, phải không nhỉ?

Mai Khôi ngồi bên cạnh vô tư cười ngọt ngào với cậu, rồi nhét miếng cánh gà vào trong miệng cậu: “Anh trai, anh cũng ăn đi”. Nghiêm Căn cắn miếng cánh gà, trong lòng khẳng định, điều này không coi là có lòng dạ xấu xa đâu, đây gọi là có lý tưởng, mục tiêu trước mắt, cao cả hơn mộng tưởng ba nghìn mỷ nhân của cậu năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Một tuần sau khi kỳ thi qua đi, vừa mới tan học quay về ký túc xá, nghe người ta nói dưới lầu có người tìm mình, Mai Khôi vẫn đang thắc mắc người đó là ai. Nghiêm Căn chắc không có khả năng, cậu nhóc đó trước nay vẫn coi ký túc xá nữ như sân vườn nhà mình mà xông vào, không thể đến tìm người mà phải nhờ đưa tin như thế này. Mặc Ngôn thì sẽ không đến dưới lầu ký túc xá tìm cô bé, mà sẽ gọi điện thoại trước. Chú Đậu Đậu và bọn Lam Băng, hình như chưa từng trực tiếp đến tìm Mai Khôi.

Thế là Mai Khôi lòng đầy nghi ngờ đi xuống lầu. Vừa nhìn thấy người tìm mình, cô bé thật sự giật thót, quả nhiên là không thể ngờ tới được, người đó lại là Hạ Bồi.

Hạ Bồi cười rất hòa nhã, nhưng không nói gì. Mai Khôi nhìn thẳng vào cậu ta một lát, rồi nói: “Anh em không ở đây, hôm nay anh ấy về công ty rồi”.

Hạ Bồi hơi ngẩn ra, không phải là cô bé nên hỏi cậu ta đến tìm vì có chuyện gì ư? Vì sao lại lôi Nghiêm Căn vào đây? Cậu ta hắng giọng: “Anh biết, là anh đến tìm em”.

“Ờ”, Mai Khôi khẽ gật đầu.

Hạ Bồi thấy cô bé không tiếp lời, đành tiếp tục nói: “Cái đó, Tiểu Mê có đồng ý qua lại với anh, anh biết chuyện trước đây của chị ấy và Tiểu Ma Vương, nhưng đó đều là quá khứ rồi, cho nên mọi người hãy đừng giữ lại trong lòng nữa. Cái đó, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình mà, còn đều là bạn bè tốt nữa”.

Mai Khôi nghiêng đầu, ngẫm nghĩ rồi vẫn “ờ” một tiếng, sau đó hỏi: “Anh thật sự không phải là đến tìm anh em à?”.

“Không, không”, Hạ Bồi nói tiếp: “Chuyện mấy ngày trước em tham gia thi, Tiểu Mê nói với anh rồi, tính chị ấy có chút tiểu thư, nhưng bản chất vốn rất tốt. Anh sợ bọn em có chút hiểu nhầm không vui về gì đó, cho nên đến tìm em nói chuyện”.

“Ờ”, Mai Khôi hoàn toàn không nghĩ ra được có chuyện gì để nói, nhưng vẫn cảm thấy được rõ ràng, Hạ Bồi đang nghe lén suy nghĩ trong đầu mình.

“Anh là một tâm ngữ giả, ý nghĩa của tâm ngữ giả chính là có thể nghe được lời trong lòng người khác, chỉ cần là con người, anh đều có thể nghe được, nhưng em yên tâm, anh sẽ không nghe lén”, Hạ Bồi cười nói, trong ngữ khí thấp thoáng lộ vẻ huênh hoang: “Anh vốn dĩ cũng không có bản lĩnh gì, đặc biệt sợ tiếp xúc với người khác, sau khi đến trường học này, dần dần anh mới rèn luyện được việc ấy. Bây giờ, anh là một trong những người chú Nghiêm trọng dụng nhất trong trường học này, hôm đó bọn em thi đấu, vừa khéo anh được chú Nghiêm gọi ra ngoài làm nhiệm vụ”.

“Ồ.” Điều này Mai Khôi đã biết, Nghiêm Căn đã nói với cô bé, hôm thi đấu nhất định sẽ điều Hạ Bồi đi, để cô bé yên tâm.

Hạ Bồi hơi cau mày, cô bé này, ngoại trừ “Ờ” ra thì không biết nói điều gì khác sao? Cậu ta lại gắng nói tiếp: “Anh chỉ muốn khích lệ em một chút, bây giờ thành tích của em có kém cũng chẳng sao cả, em nhìn anh xem, trước đây anh cũng chẳng ra làm sao, nhưng bây giờ thành tích các môn của anh đều không tồi, thể chất, giao đấu, thậm chí pháp thuật cơ bản cũng đều đạt tiêu chuẩn, cho nên chỉ cần nỗ lực, em cũng nhất định có thể giống anh. Đương nhiên, bản lĩnh tâm ngữ của anh là thiên phú, em không cách nào có được, nhưng mà mẹ nuôi em là hàng ma sư, bố nuôi em lại nắm giữ một công ty hàng ma lớn như vậy, chỉ cần em luyện tập tốt, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ”.

Mai Khôi dờ dẩn nhìn Hạ Bồi, lần này đến “Ờ” cũng chẳng nói ra nổi nữa, cô bé không hiểu rõ cậu ta muốn nói gì. Hạ Bồi hít một hơi, lại nói tiếp: “Anh cảm thấy em khá giống anh, lúc vừa mới vào trường cũng không thích ứng lắm với môi trường nơi đây, nhưng mà sau Tiểu Ma Vương giúp anh rất nhiều, bây giờ em cũng đang được Tiểu Ma Vương chăm sóc, cho nên anh cảm thấy những trải nghiệm của chúng ta rất giống nhau, chắc là có thể trở thành bạn tốt. Bài thi hôm đó em làm rất tốt, trong thời gian ngắn như vậy mà đã tập luyện được tốt như thế, em tập luyện như nào vậy, nói anh nghe xem, xem anh có thể đưa ra một số kinh nghiệm hay ý kiến của anh cho em không”.

Lần này cũng coi như Mai Khôi hiểu rồi, nhưng không biết trả lời cậu ta ra sao, vô thức đáp lại một tiếng: “Ờ”.

Cuối cùng, hàng mày của Hạ Bồi nhú lại, trong lòng nghĩ cô gái này là kẻ ngốc sao? Bề ngoài chỉ biết trả lời “Ờ”, trong đầu cũng trống không, chẳng có phản ứng gì cả, chỉ có một số hình ảnh giao đấu cùng với bọn Nghiêm Căn, Mẫn Lệ hiện lên. Giống hệt như trong đầu Mẫn Lệ, cậu ta không moi ra được tin tức gì có tác dụng từ suy nghĩ của Mai Khôi. Hạ Bồi lại nhẫn nại hỏi tiếp: “Em nói xem, kinh nghiệm của anh có lẽ có thể giúp được em đấy”.

Mai Khôi ngẫm nghĩ, trả lời: “Là anh trai dạy em đó, hay em nói với anh trai, để anh ấy đến tìm anh, hai người nói chuyện kinh nghiệm với nhau?”. Vào lúc cô bé không biết làm thế nào thì đẩy hết mọi chuyện lên người anh trai Nghiêm Căn là đúng rồi.

Quả nhiên Hạ Bồi cười khan một tiếng: “Tiểu Ma Vương không giống với chúng ta. Thần tộc bọn họ làm việc gì cũng được Trời ưu đãi, rất nhiều thứ đều không cần luyện tập. Con người chúng ta thì phải vất vả hơn một chút, người có khả năng thiên phú giống như anh đây thì còn tốt, sẽ được trọng dụng, nhưng nếu không có, chỉ đành chịu vất vả hơn nữa. Anh muốn giúp đỡ em, em chẳng có bản lĩnh gì cả, ở giữa những bạn học có thành tích tốt như bọn họ, nhất định em sẽ rất khó thích ứng. Anh có thể lý giải được”.

“Ồ.” Mai Khôi vẫn không hiểu rõ trọng điểm Hạ Bồi muốn nói là gì, rõ ràng cô bé nhìn thấy trong lòng cậu ta đang rất muốn biết cô bé làm thế nào mà luyện được tốt như vậy chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng lời nói ra lại vòng vo mãi. Mai Khôi “Ờ” qua “Ờ” lại khiến Hạ Bồi bế tắc chẳng làm được gì, cuộc đối thoại này không có cách nào tiếp tục được nữa. Lúc này mấy nữ sinh bọn Mẫn Lệ, Lư Chân chạy xuống, hét gọi: “Mai Khôi, em xong chưa vậy? Phải đi rồi”.

“Đợi em một chút ạ, để em hỏi xem anh Hạ Bồi đã xong chưa?”, Mai Khôi quay đầu nhìn chăm chú sang Hạ Bồi: “Đợi anh trai em về, em bảo anh ấy đến nói về kinh nghiệm với anh có được không? Anh trai giảng, em tiếp thu tương đối nhanh”.

Mẫn Lệ chạy đến: “Nói gì vậy? Chị cũng muốn nghe. Hạ Bồi cùng một giuộc với Tiểu Mê, Mai Khôi, em phải cẩn thận”.

“Không có gì, không có gì, mình chỉ hỏi thăm một chút, mọi người phải ra ngoài à, vậy mọi người đi đi, mình cũng đi đây.” Vừa thấy Mẫn Lệ, Hạ Bồi vội vàng rút lui, cô bạn này quá đánh đá, chẳng ai có thể lợi dụng được.

Mẫn Lệ lờn theo bóng lưng Hạ Bồi, hỏi Mai Khôi: “Có phải cậu ta đến nghe ngóng xem em luyện tập thế nào không? Lần trước còn đến hỏi chị đó, không có ý tốt, chắc chắn là giúp bọn Tiểu Mê làm tình báo thăm dò tin tức. Tiểu Mê làm trợ khảo, kết quả giáo viên giám khảo rất không hài lòng với biểu hiện của cô ta, nghe nói không cho cô ta thêm điểm thực tập, lần này cô ta chắc chắn lại nghĩ đủ mọi trò rồi. Nhưng vẫn còn may, dù sao chị cũng chẳng biết Tiểu Ma Vương dạy em ra sao, cho nên Hạ Bồi có là tâm ngữ giả cũng vô dụng, chẳng moi được thứ gì từ trong đầu chị cả. Ai da, Mai Khôi, chắc chắn em bị cậu ta xem trộm những thứ trong đầu rồi. Không nhìn thấy suy nghĩ của Tiểu Ma Vương, cậu ta liền ra tay với chúng ta. Tâm ngữ giả thật đáng ghét”.

Mai Khôi bỗng chốc bị đá kích: “Nếu tâm ngữ giả không xem lén linh tinh, thì chắc là không đáng ghét nhỉ”.

Lư Chân ở bên cạnh xen lời: “Nếu như không xem? Rất khó đó, thiên phú cũng giống như bản năng, sẽ không kiềm chế được muốn dùng hay không. Giống như Huyết tộc chúng tôi, ở chỗ không có người, cứ coi như có thể đi từ từ, nhưng vẫn không kim được mà di chuyển mau chóng. Có sinh tố cà chua uống, đương nhiên sẽ không cần đồ uống khác”.

Mai Khôi cảm thấy ừ ừ, đích xác là như vậy, cô bé cảm thấy khi đi Triệu không thích mình, cô bé liền không kim được mà đi nghe trộm suy nghĩ của bà ấy, giống như vừa rồi, cô bé phòng sợ Hạ Bồi nghe lén, bản thân mình lại cũng đi nghe lén anh ta, cho nên có lúc, thực sự là vô thức mà đã dùng rồi. Mai Khôi tự trách, như thế này thật sự là không tốt, chẳng trách người khác cứ ghét tâm ngữ giả, chẳng ai muốn bị người khác đọc lén bí mật riêng cả. Hề

ngiht như thế, Mai Khôi không còn tinh thần nữa, vốn dĩ đang vui vẻ chuẩn bị cùng bọn Mẫn Lệ đi làm tóc, bây giờ cô bé lại cảm thấy rất buồn bã.

©STENT

Mẫn Lệ vẫn cho rằng cô bé bị Hạ Bồi chọc giận, bèn kéo cô bé an ủi một chút, bảo cô bé đừng để ý đến Hạ Bồi nữa, nói rằng tên ngốc đó chỉ bị Tiểu Mê coi là tay sai, lợi dụng năng lực tâm ngữ thôi, cậu ta còn thật sự tưởng rằng người ta thích mình nữa. Mai Khôi vừa nghe thấy, càng buồn bã hơn, tâm ngữ giả bị người ta lấy ra làm tay sai, thật xót xa.

Tâm trạng này còn mãi cho đến lúc bọn họ tới tiệm cắt tóc trong thành phố, may mà cô bé nhận được điện thoại của Nghiêm Cẩn. Cậu làm xong việc rồi, đang chuẩn bị quay về trường học, nên gọi điện hỏi Mai Khôi muốn ăn điểm tâm gì, để cậu mua mang về cho, kết quả vừa nghe thấy mấy người bọn Mai Khôi đang ở tiệm cắt tóc làm đầu, cậu liền sốt ruột: “Em đã cắt chưa? Vẫn chưa thì đợi ở đó, bây giờ anh đến, nói cho anh biết địa chỉ”.

Tiếng hét lớn của cậu truyền ra ngoài điện thoại, Mẫn Lệ ngồi bên cạnh cũng nghe thấy, hỏi: “Tiểu Ma Vương muốn làm gì?”.

“Anh trai nói muốn đến giám sát em cắt tóc.”

Mẫn Lệ bĩu môi: “Cậu ta thật biến thái, cuồng kiểm soát à, Mai Khôi, em cũng thật giỏi chịu đựng đó, nếu đổi lại là chị, thì chị sớm đã quyết đấu tới sống anh chết với cậu ta rồi”.

Tên biến thái cuồng không chế mà Mẫn Lệ nói chẳng mấy chốc đã đến tiệm cắt tóc. Nhìn thấy tóc Mai Khôi vẫn chưa làm gì, hài lòng xoa đầu cô bé: “Anh thích đầu búp bê kiểu mái bằng”.

Mẫn Lệ cảm tạ chỉ che trước mặt, ồm ồm giọng điệu nói: “Đó là tóc của Mai Khôi, không phải của cậu”.

Lư Chân cũng thêm: “Đầu búp bê đã không còn là một nữa rồi, bọn mình giúp Mai Khôi chọn kiểu này, cậu nhìn xem, rất đáng yêu”. Lư Chân đưa cuốn tạp chí các mẫu tóc qua, kiểu tóc ngắn, phần đuôi tóc hơi vênh, ngọt ngào năng động, ngọt ngào rất thích hợp với khuôn mặt của Mai Khôi.

Nghiêm Cẩn lướt qua một cái liền vút trả, cầm điện thoại lên chọn ra bức ảnh kiểu đầu búp bê trước đây của Mai Khôi: “Nào có bằng Con Rùa Nhỏ đáng yêu nhà tôi, cậu xem, cậu xem, đầu búp bê”.

Lư Chân còn muốn nói gì đó, đã bị Mẫn Lệ đập nhẹ một cái, ý bảo đừng nói chuyện với đồ thần kinh kia nữa, vô dụng thôi. Nghiêm Cẩn cũng không để ý đến bọn họ, hí ha hí hửng cầm điện thoại đưa cho thợ cắt tóc xem, bảo làm cho Mai Khôi theo kiểu đầu trong đó.

Hí hoáy một giờ đồng hồ, kiểu đầu mới của Mai Khôi cuối cùng đã làm xong. Vẫn là kiểu đầu búp bê mái bằng của cô bé trước đây, nhưng thợ cắt tóc cắt mỏng rồi tạo thành các lớp, làm toát lên vẻ thời thượng hơn nhiều. Nghiêm Cẩn vô cùng hài lòng, một mực khen rất đẹp, rồi trả tiền phí cắt tóc cho Mai Khôi, những bạn gái khác thì mặt kệt, nên bị mọi người đồng loạt kêu là bủn xỉn.

Nghiêm Cẩn lý lẽ hùng hồn: “Con Rùa Nhỏ là của nhà tôi, chi phí đương nhiên do tôi lo, các cậu thuộc nhà ai thì đi tìm nhà đó đi, không có người lo thì quay về nhà tìm bố mẹ, tại sao lại bắt tôi phải trả tiền chứ”. Người chưa trưởng thành như cậu dành dụm được chút tiền làm công đầu có dễ dàng, sao có thể tiêu bừa chứ.

Cuồng kiểm soát, bủn xỉn lại biến thái, mấy cô nữ sinh cùng nhau lườm cậu, chỉ có Mai Khôi cười hi hi để cậu dắt tay. Nghiêm Cẩn chẳng hề cảm thấy xấu hổ chút nào, trên thực tế, cậu rất vui mừng, Con Rùa Nhỏ lại đổi về kiểu tóc cậu thích, cảm thấy thật tốt. Cầm điện thoại ra, tách tách tách tách, cậu chụp cho Mai Khôi mấy tấm ảnh liên. Trong lòng hạ quyết tâm, đợi đến ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của cậu, cậu sẽ tỏ tình với Mai Khôi. So với yêu cầu của mẹ là đến năm mười tám tuổi trưởng thành rồi, Mai Khôi mới có thể yêu đương, thì chỉ sớm hơn một chút xíu thôi, cậu có thể thuyết phục Mai Khôi, cứ coi như làm thực tập trước.

Nhưng Nghiêm Cẩn không ngờ được rằng, cậu vẫn chưa mở miệng hỏi xem Mai Khôi có thích cậu hay không, đã có người hỏi giúp cậu rồi. Người đó là Ôn Từ Kiều.

Ôn Từ Kiều là đứa trẻ thuộc Thần tộc, bố mẹ vừa khéo đều là đệ tử của Cửu Thiên Huyền Nữ rất tâm đắc, từ nhỏ cũng sống khá huênh hoang. Hôm đó cô bé muốn tỏ tình với Nghiêm Cẩn, nhưng bị Mai Khôi bắt ngờ chạy cuống cuồng đến phá hỏng. Khi đó, Ôn Từ Kiều cảm thấy rất kỳ quái, liền tỉ mỉ quan sát hai anh em nhà này.

Chuyện Nghiêm Cẩn thương người em gái chẳng có gì để nói cả, lúc nhàn rỗi cậu đều sẽ ở cùng cô bé, điều này khiến Ôn Từ Kiều có chút cảnh giác. Cô nàng đã nghe ngóng rồi, hai người Nghiêm Cẩn và Mai Khôi không phải là anh em ruột, mà chỉ là Mai Khôi từ nhỏ đã được nuôi dưỡng ở nhà họ Nghiêm, trở thành con gái nuôi của họ. Trước đây cô bé cũng không phải là hàng ma sư, vẫn luôn theo học ở trường bình thường, sau này xảy ra sự việc bất cóc con tin ở trường học, cuối cùng Nghiêm gia cảm thấy con nhà mình không thể học ở trường bình thường nữa, vẫn muốn bồi dưỡng đứa bé ấy theo hướng hàng ma sư, cho nên mới đưa vào trường Nhã Mã học.

Từ sau khi Mai Khôi đến trường học Nhã Mã, Nghiêm Cẩn không còn hứng thú với việc có bạn gái nữa. Ôn Từ Kiều đã phân tích rồi, chắc không phải là Nghiêm Cẩn có ý với Mai Khôi, bởi vì Mai Khôi sống trong nhà họ Nghiêm lâu như vậy rồi, nếu Nghiêm Cẩn có tâm tình này, vậy trước đó tại sao có thể qua lại với hết người bạn gái này đến người bạn gái khác, hơn nữa cậu còn đưa bạn gái về nhà, điều này chứng tỏ cậu vẫn rất vô tư với cô em gái. Còn về Mai Khôi, thì không dễ hiểu. Nghe nói Nghiêm Cẩn chia tay với mấy cô bạn gái đều bởi vì Mai Khôi ngáng chân từ bên trong. Bản thân Ôn Từ Kiều chẳng phải cũng gặp một lần rồi đó sao, còn chưa nói được ra lời thì đã bị Mai Khôi phá hỏng rồi.

Sau khi tỏ tình không thành, Ôn Từ Kiều đã mấy lần gặp Nghiêm Cẩn, cảm thấy thái độ của cậu đối với mình vẫn không tệ. Một lần hai người còn liên thủ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lần nào Từ Kiều cũng không có cơ hội để nói chuyện từ tế với cậu, có điều theo cô nàng cảm thấy, cậu bị em gái bám

quá chặt, cả ngày nói Mai Khôi thế này, Mai Khôi thế kia. Mà lần trước Tử Kiều muốn bày tỏ thái độ rõ ràng như vậy, Nghiêm Căn cũng không có ý cự tuyệt, nhưng Mai Khôi cuống quýt chạy đến kéo cậu chạy đi, cho nên cô nàng Tử Kiều bạo dạn suy đoán, vấn đề có lẽ nằm ở chỗ Mai Khôi kia.

Quả nhiên sự việc lần trước chưa qua được bao lâu, Mai Khôi liền cắt kiểu tóc giống như của mình. Điều này khiến trong lòng Ôn Tử Kiều thêm chắc chắn về điều mình suy đoán, cô nàng tìm cơ hội, gặp riêng Mai Khôi, lấy cớ là phụ đạo môn văn hóa cho cô bé, lúc đầu là dần dần tiếp cận, sau đó nói thẳng vào vấn đề.

“Mai Khôi, có phải cậu thích anh trai cậu không?”

“Đương nhiên rồi.” Mai Khôi thấy rất kỳ quái, người này chẳng phải là cô nữ sinh muốn tỏ tình với anh trai mình ư? Sao bỗng dưng lại hỏi kỳ quái như thế? Anh trai tốt như vậy, cô bé làm sao có thể không thích chứ.

Ôn Tử Kiều cười cười: “Vậy cậu đã từng hỏi qua, anh trai cậu có thích cậu không chưa?”

“Điều này còn phải hỏi sao?”

“Đương nhiên phải hỏi rồi, nếu như Nghiêm Căn không thích cậu, cả ngày cậu bảo anh ấy ở cùng cậu, anh ấy không thể qua lại với những cô gái khác được, như vậy anh ấy sẽ rất buồn đó.”

Mai Khôi không hiểu, việc anh trai có thích mình không có quan hệ gì với việc anh trai có qua lại với bạn gái khác không. Họ đã ở bên nhau từ nhỏ, bạn gái của anh chẳng phải vẫn là thay hết người này đến người khác sao, hoàn toàn không thấy anh ấy buồn chán.

“Ồ, vậy về nhà mình sẽ hỏi anh ấy.” Ôn Tử Kiều cảm thấy câu trả lời này của Mai Khôi chẳng có thành ý gì, nên quyết định vẫn phải chỉ rõ ra một chút: “Mai Khôi, mình rất thích anh trai cậu, nếu như mình làm bạn gái của anh ấy, cậu có thể tiếp nhận không?”

Mai Khôi nhú chặt mày: “Nhưng anh trai nói anh ấy không thích cậu”. Ôn Tử Kiều cười cười, trong lòng càng chắc chắn hơn, nhìn xem, giống hệt như cô nàng nghĩ, tiểu công chúa này quả nhiên sẽ nói như vậy.

Ôn Tử Kiều cảm thấy mình không thể quá nôn nóng, gỡ chuông phải cần người buộc chuông, tâm tư của cô bé này cần phải khai thông một chút, đương nhiên không phải do mình làm, cô nàng đến tìm Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn đang chuẩn bị tinh thần, chỉ cần Ôn Tử Kiều tỏ tình, cậu sẽ lập tức từ chối rõ ràng. Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ rằng, người ta vừa mở miệng lại nói ra lời có thể làm cậu giật thót mình: “Tiểu Ma Vương, hôm trước em nói chuyện với em gái anh, cậu ấy nói cậu ấy thích anh”.

“Cái gì?” Trái tim Nghiêm Căn đập loạn lên thỉnh thoảng thỉnh thoảng, Con Rùa Nhỏ lại thừa nhận với người khác là thích cậu?

Ôn Tử Kiều quan sát tỉ mỉ biểu cảm của cậu, đúng là cậu thật sự cảm thấy bất ngờ, cho nên trước đó cậu vẫn luôn cho rằng Mai Khôi quán lấy cậu chỉ là em gái nhõng nhẽo thôi phải không? “Anh không biết sao? Là chính miệng cậu ấy nói với em đó.”

“Thích anh? Thật sự chính miệng em ấy nói ra sao?”

“Đúng vậy. Chuyện này, anh vẫn nên đi xử lý một chút thì hơn.”

“Đúng, đúng, đây là chuyện lớn, rất quan trọng. Cảm ơn em, anh đi trước đây. Anh đi xử lý một chút.” Nghiêm Căn không kìm được kích động, chạy lướt đi giống như một cơn gió.

Ôn Tử Kiều về cảm nhìn theo bóng lưng Tiểu Ma Vương, chờ mong cậu nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, như vậy, cô nàng mới có thể nghiêm túc tỏ tình với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Tin tức mà Ôn Tử Kiều mang đến khiến trái tim Nghiêm Căn loạn nhịp. Thực sự là không sao kìm nén được niềm vui trong lòng, cậu trực tiếp chạy đến tòa ký túc xá nữ, xông thẳng một mạch lên ký túc của Mai Khôi, nhưng bị Mẫn Lệ quát đuổi ra ngoài: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đây là ký túc xá nữ, không phải là phòng của Mai Khôi ở nhà cậu, cậu không thể muốn đến là đến”.

Nghiêm Căn vừa nhìn thấy Con Rùa Nhỏ nhà cậu không có ở đây, liền quay đầu đi luôn, đâu có quan tâm xem Mẫn Lệ phản nản gì phía sau chứ. Cậu chạy đến phòng học, nhìn thấy Mai Khôi đang ngồi ở đó tự học, một chàng trai ngồi đối diện với cô bé mặt đỏ ửng không biết đang nói gì, nhưng Thẩm Phi đi đến nói mấy câu gì đó, đưa cậu ta đi. Dẫu sao Nghiêm Căn cũng là người có kinh nghiệm, vừa nhìn thấy bộ dạng của cậu con trai kia, chẳng chín thì tám phần là đang tỏ tình rồi. Cậu vội vàng xông qua đó, kịp đụng mặt với Thẩm Phi đang kéo người. Lúc đi ngang qua bên cạnh, Thẩm Phi còn cười cười với cậu.

Nghiêm Căn nhếch khóe môi, trong lòng thầm nghĩ coi như bọn họ biết điều, đi rất nhanh. Cậu bước vội mấy bước, vừa đặt mông xuống vị trí bên cạnh Mai Khôi, liền hỏi cô bé: “Vừa rồi hai cậu trai kia muốn làm gì?”.

Mai Khôi thấy cậu đến, vui mừng gọi thành tiếng: “Anh trai”, rồi cười: “Em không quen bạn nam kia, cậu ta nói thích em, hỏi em có muốn làm bạn gái của cậu ta không”.

“Vậy em trả lời sao?”

“Em nói không muốn. Sau đó cậu ta ập a ập ứng không biết muốn nói gì, Thẩm Phi đi đến giúp em gọi cậu ta đi rồi.” Mai Khôi ngẫm nghĩ, lại bổ sung thêm: “Thẩm Phi thật tốt, em đang lúng túng không biết nên làm thế nào”.

“Ồ, ờ.” Trong lòng Nghiêm Căn hơi rối loạn, không tự chủ đã dùng câu cửa miệng của Mai Khôi. Con Rùa Nhỏ nhà cậu cũng thật là dứt khoát, từ chối chẳng hề nói vòng nói vo chút nào, nhưng đối phó với người khác thì rất tốt, chỉ hy vọng đừng dùng với cậu. Bây giờ cậu cũng không biết nên xử trí ra sao, lẽ nào phải trực tiếp hỏi cô bé rằng “Nghe nói em thích anh?”.

Mai Khôi không để ý đến cậu, dù gì nếu như có chuyện thì anh trai sẽ nói thẳng ra, nếu không có chuyện thì ngồi ngáy ngủ bên cạnh cũng là chuyện bình thường, cho nên cô bé tiếp tục làm bài tập.

Nghiêm Căn không còn mất bình tĩnh như lúc vừa rồi nữa, cậu đã điềm tĩnh hơn, ngẫm nghĩ chuyện này, vì sao Mai Khôi lại nói thích mình với Ôn Từ Kiều? Vì sao không nói với người bạn thân thiết hơn như Mẫn Lệ chẳng hạn? Nhưng mà, Ôn Từ Kiều chẳng có lý do nào để lừa cậu cả, tuy cô nàng có ý với cậu, nhưng nói dối là Mai Khôi thích cậu thì chẳng có điểm nào có lợi với cô nàng cả. Lẽ nào, lẽ nào vấn đề chính là ở đây?

Lẽ nào nói Con Rùa Nhỏ thực ra cũng giống như cậu, trong lòng thích cậu, nhưng bởi vì trước đây cậu có nhiều bạn gái như vậy, Con Rùa Nhỏ sợ hãi, không biết mình có tình cảm giống em ấy hay không, cho nên đành lặng lẽ trông chừng, muốn đợi một ngày thời cơ chín muồi sẽ thổ lộ với mình, kết quả lại phát hiện Ôn Từ Kiều có ý với mình, thế là, Con Rùa Nhỏ không kìm nén được, liền đi thị uy Ôn Từ Kiều.

Vừa nghĩ như thế, Nghiêm Căn lại thấy dao động, cho nên tình cảm của Con Rùa Nhỏ nhất định là giống như cậu. Nghiêm Căn không kìm được len lén cười, cảm thấy trong lòng dễ chịu, rất hạnh phúc. Vậy cậu nên thổ lộ với cô bé, Con Rùa Nhỏ hay xấu hổ như thế, nhất định sẽ ngại ngùng khi nói những điều này với cậu, lại lo lắng cậu thích cô gái khác, trong lòng nhất định là rất sốt ruột.

“Anh trai, anh có thích em không?” Nghiêm Căn đang muốn quan tâm một chút, không ngờ lại nghe thấy Mai Khôi trực tiếp hỏi cậu như thế. Trái tim Nghiêm Căn như bị lỡ một nhịp, nhìn sang cô bé thẹn thùng, nhìn thẳng vào cặp mắt to sáng của Mai Khôi, ánh mắt ấy trong suốt thẳng thắn. Tiểu Ma Vương không có bản lĩnh, trong lòng đã vang lên tiếng trống “tùng tùng tùng”, cảm thấy mặt mình đỏ lên, Con Rùa Nhỏ này thổ lộ tình cảm chẳng có chút e dè gì, khí thế rất mạnh mẽ!

“Anh, anh đương nhiên là thích em”, Nghiêm Căn không kìm nổi hơi lấp bắp.

Mai Khôi liền cười, đôi mắt cong cong, má lúm đồng tiền mờ mờ, cô bé khẽ gật đầu, nói thoải mái: “Em cũng thích anh trai”. Nhìn xem, đã nói vấn đề này không cần hỏi mà, anh trai đương nhiên là thích cô bé rồi, Ôn Từ Kiều kia thật kỳ lạ.

“Anh, anh thích em nhất, thật đó, chỉ thích một mình em thôi.” Lúc này không nói rõ ràng đương nhiên là đồ ngốc, Con Rùa Nhỏ của cậu đang thổ lộ tình cảm với cậu đó.

“Vâng.” Mai Khôi gật đầu thật mạnh: “Em cũng thích anh trai nhất, chỉ thích một mình anh trai”. Không có anh trai em gái nào mà tình cảm tốt hơn bọn họ được, trong lòng Mai Khôi vô cùng vui vẻ, cứ coi như vẫn chưa tìm thấy mẹ, nhưng cô bé có một người anh trai yêu mình như thế, cũng hạnh phúc lắm rồi.

Trong lòng Nghiêm Căn vô cùng vui vẻ, tuy bị Con Rùa Nhỏ thu phục dễ dàng như thế, nhưng cậu cam tâm. Lúc này cậu cần nói chút gì đó mới được, nhưng ngoại trừ cười gật ra, cậu chẳng biết phải nói gì cả, cậu quá vui mừng, không có lời nào tả được. Bắt đầu từ hôm nay, Con Rùa Nhỏ đã thật sự là “Con Rùa Nhỏ của cậu” rồi.

Mai Khôi ở bên cạnh thu dọn xong sách vở, kéo người anh trai hôm nay biểu hiện hơi kỳ quái, tuy không phải là cuối tuần, nhưng ngày mai cô bé cũng không có tiết, mẹ Tiểu Tiểu bảo cô bé về nhà sớm, Mai Khôi hỏi Nghiêm Căn có muốn cùng về không.

Đương nhiên muốn, Nghiêm Căn không thể từ chối, thân là bạn trai mới nhậm chức của Mai Khôi, không những là người đầu tiên đồng thời còn là người cuối cùng, Nghiêm Căn cảm thấy rất vui với gánh nặng trên vai. Chuyện cùng về nhà này, cậu đương nhiên phải làm rồi.

Cậu vui mừng hơn hờ, ngắt ngang quay về nhà. Sợ bị Tiểu Tiểu nhìn ra sự khác thường, cậu còn lấy cuốn tạp chí ra che mặt, ngồi ở một góc sofa, đóng tai lên nghe cuộc đối thoại của cặp mẹ chồng nàng dâu tương lai Tiểu Tiểu và Mai Khôi.

“Mai Khôi, hôm nay ăn dưa chua xào thịt bò có được không?”

“Vâng, anh trai thích ăn.”

Nghe thấy không, Con Rùa Nhỏ của cậu thật lòng thương cậu, Nghiêm Căn trốn phía sau cuốn tạp chí không kìm được cười.

“Hôm nay lên lớp có thuận lợi không, bài tập đã làm hết chưa?”

“Dạ, làm hết rồi con mới về nhà ạ.”

“Anh trai Nghiêm Căn của con có làm chuyện xấu gì không?” Tiểu Tiểu thoải mái bóc mẽ Nghiêm Căn, không giữ chút thể diện nào cho cậu.

“Không ạ, anh trai tuần này hình như chẳng làm gì cả.” Mai Khôi thật sự nghiêm túc nhớ lại một số việc Nghiêm Căn làm. Nghiêm Căn bừa bãi, tốt lắm, nhân viên tình báo nhỏ kia, sau này trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu chắc chắn sẽ không vấn đề gì.

“Nhưng mà có học sinh nữ nói với con bạn ấy thích anh trai, hỏi con nếu như bạn ấy làm bạn gái của anh trai, con có để ý không”, Mai Khôi vừa nhặt rau vừa nói: “Con giúp anh trai từ chối rồi”.

Nghiêm Căn ở sau cuốn tạp chí không kìm được lại cười, Con Rùa Nhỏ nhà cậu quá mạnh mẽ, đâu chỉ giúp cậu cự tuyệt các nữ sinh khác, còn thu phục được cậu rồi, bây giờ cậu là bạn trai kiêm anh trai của Con Rùa Nhỏ, ha ha, thân phận này quá tuyệt vời.

“Giỏi lắm, sau này những việc như thế đều phải từ chối, trẻ con không thể yêu sớm, mẹ và bố Nghiêm Lạc của con cũng không phải là cứng nhắc, nhưng đợi bọn con lên đại học rồi, lúc đó yêu đương cũng chưa muộn. Con nhất định không được học theo anh trai Nghiêm Căn. Nó chính là đồ ngốc, coi tình yêu là trò chơi, sau này nó nhất định sẽ hối hận.”

“Con đâu có coi là trò chơi?” Nghiêm Căn không kìm được nữa, thò đầu ra khỏi tờ tạp chí, tình cảm của cậu với Con Rùa Nhỏ là thật lòng, nó còn cứng hơn vàng, vậy mà bị mẹ nói một câu liền khác hẳn tính chất rồi, lỡ Con Rùa Nhỏ tin bà ấy thì phải làm thế nào?

Quả nhiên Con Rùa Nhỏ nhìn cậu một cái, Nghiêm Căn cuống quýt nói lại một lần nữa: “Con không coi tình cảm là trò chơi”.

Tiểu Tiểu không vui: “Con còn rất có lý, đúng không?”.

“Không phải, con biết trước đây con sai rồi. Sau này con sẽ không vậy nữa.” Khi nói lời này, Nghiêm Căn rất thành khẩn nhìn sang Mai Khôi, cô bé vội vàng nói đỡ: “Mẹ Tiểu Tiểu, anh trai biết sai rồi, mẹ đừng trách anh, sau này nhất định anh sẽ không như vậy nữa, con giúp mẹ giám sát anh ấy”.

Nghiêm Căn vội vàng gật đầu, đúng vậy, bây giờ cậu nằm trong sự quản lý của Con Rùa Nhỏ rồi, cậu chắc chắn sẽ nghe lời. Tiểu Tiểu xoa đầu Mai Khôi: “Vẫn là con ngoan, sau này không thể yêu sớm, đã biết chưa? Tuổi nhỏ, không biết bản thân mình muốn gì, phán đoán cũng không tốt, đợi lớn lên, biết có trách nhiệm với hành vi của mình, lúc đó hãy nói đến chuyện có yêu hay không”.

“Vâng”, Mai Khôi gật đầu đồng ý. Trong lòng Nghiêm Căn nôn nóng, á, thế này, cậu há chẳng phải chỉ có thể làm bạn trai bí mật của Con Rùa Nhỏ những mấy năm ư? Tính theo tuổi của cậu, phải mất ba năm, theo tuổi của Con Rùa Nhỏ thì phải bốn năm. Cậu tự động quyết định tính theo cái ngắn hơn, vậy cũng phải mất ba năm à, ba mươi sáu tháng, một nghìn không trăm chín mươi lăm ngày, hai mươi sáu nghìn hai trăm tám mươi giờ... Phải lâu như vậy, cậu không thể quang minh chính đại ôm, hôn Con Rùa Nhỏ rồi?

“Con phản đối”, Nghiêm Căn lớn tiếng kháng nghị.

“Không ai hỏi ý kiến con.” Đáng tiếc, Tiểu Tiểu hoàn toàn phớt lờ cậu. Nghiêm Căn nhìn Mai Khôi, cô bé nhìn lại cậu với vẻ vô tội, mím môi, ý bảo mình chẳng làm được gì.

Nghiêm Căn không vui, cầm cuốn tạp chí, che mặt lại, người tình bí mật thì người tình bí mật, cậu vẫn còn trẻ, cậu đủ thời gian. Mai Khôi thấy anh trai không vui, bỏ chút thời gian chen đến bên cạnh cậu: “Anh trai, anh đừng trách mẹ Tiểu Tiểu. Mẹ chỉ muốn tốt cho chúng ta. Sắp đến sinh nhật anh rồi, đến lúc đó em tặng quà cho anh nhé, anh vui vẻ lên chút”.

Quả, hai mắt Nghiêm Căn sáng lấp lánh, bạn gái Con Rùa Nhỏ của cậu muốn tặng cậu món quà đầu tiên à? Nhất định rất nhiệt tình.

Tối hôm đó, Nghiêm Căn quán lấy Mai Khôi nói chuyện mãi. Cậu thực sự rất muốn hôn cô bé, ngày đầu tiên thổ lộ tình cảm, giữa bạn trai và bạn gái dù thế nào cũng phải có chút thể hiện chứ nhỉ, chỉ nói hai câu liền thu phục được cậu rồi, hình như hơi dễ dàng. Nhưng hễ nhìn vào ánh mắt trong trẻo của Mai Khôi, cậu lại ngại ngùng không dám mở miệng. Bạn nói xem, rõ ràng cậu mới là cao thủ tình trường tung hoành trong tình trường, vì sao lại không bình tĩnh bằng Con Rùa Nhỏ như thế này chứ? Liên quan đến chuyện này, Nghiêm Căn rất buồn bã, lẽ nào Con Rùa Nhỏ được di truyền từ bố, về lạnh lùng đã luyện được đến đỉnh cao? Cho nên cô bé thuộc tip người trong lòng tình cảm mãnh liệt, nhưng ngoài mặt lại bình tĩnh thản nhiên? Không cam tâm, Nghiêm Căn vội kéo Con Rùa Nhỏ lại kể đông kể tây, tám chuyện đến rất muộn, cuối cùng Mai Khôi không kìm được nữa đành phải đuổi cậu đi, cô bé muốn đi ngủ rồi.

Nghiêm Căn quay về phòng, trần trọc, lăn qua lăn lại trên giường mãi cũng chẳng ngủ nổi, không được, không được, càng nghĩ càng không cam tâm, ngày xác định tình cảm nhất định phải hôn mới được, cậu phải đi đòi lại.

Thế là trong cánh tối lửa tắt đèn, Nghiêm Căn lén lút lần mò vào trong phòng Mai Khôi. Mai Khôi trước nay ngủ rất say, Nghiêm Căn nhẹ nhàng đẩy cô bé một cái, cô bé cũng không tỉnh giấc, lại đẩy cái nữa, cô bé khẽ hừm một tiếng, nhưng vẫn không tỉnh dậy.

Nghiêm Căn bò lên giường, khẽ tiếng nói với cô bé: “Con Rùa Nhỏ, phải hôn”. Mai Khôi đương nhiên không trả lời, Nghiêm Căn lại nói: “Không nói gì chính là đồng ý”. Mai Khôi vẫn không trả lời, Nghiêm Căn ngẫm nghĩ lại nói tiếp: “Không cần em đồng ý, bây giờ anh là người có thân phận, muốn hôn thì hôn”. Qua một lát, cậu vẫn phải hỏi thêm: “Đúng chứ?”.

Đúng! Cậu tự trả lời chính mình, sau đó sấn đến bờ môi Mai Khôi, nhẹ nhàng hôn xuống, nụ hôn rất mềm mại rất thơm, Nghiêm Căn vô cùng thích thú, cuối cùng không kìm được lay Mai Khôi dậy, nói: “Con Rùa Nhỏ, hôn bạn trai em một cái”.

Mai Khôi chẳng hề mở mắt ra được, mơ mơ hồ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng nghe thấy cái gì mà hôn một cái, sau đó mặt anh trai sán đến, cô bé vô thức chu miệng lên hôn, rồi ngủ tiếp.

©STE.NT

Nghiêm Cẩn đưa mặt mình đến, vui mừng không nói nên lời, đã nói Con Rùa Nhỏ thuộc kiểu người lạnh lùng mà, cứ phải dỗ dành như thế này mới được. Cậu ghé miệng qua, lại hôn một cái nữa, hài lòng, dưới chân nhẹ lằng lằng, bay về phòng, cuộc sống ời, thật tươi đẹp biết bao.

Liên mấy ngày sau đó, Nghiêm Cẩn vẫn đắm chìm trong niềm vui của tình yêu. Cậu cảm thấy càng ngày Mai Khôi đối xử với cậu càng tốt, cũng càng ngày càng thích không nhẽo với cậu, càng ngày càng thích cười với cậu, cậu cảm thấy bản thân mình vô cùng hạnh phúc. Bài dạy không cho phép yêu sớm gì đó của mẹ chắc đã bị ném đến tận sao hóa rồi.

Cậu vô cùng trông đợi ngày sinh nhật đến, không biết Con Rùa Nhỏ sẽ tặng cậu món quà gì. Để chuẩn bị tâm lý, cậu quyết định “thỉnh giáo” bố một chút kinh nghiệm.

“Bố, lúc đầu bố theo đuổi mẹ như thế nào?”

Nghiêm Lạc ngẩng đầu lên nhìn con trai, tiểu tử này bắt đầu hiểu biết rồi ư? Sốt ruột sao? Người làm bố đáp: “Mẹ con theo đuổi bố”.

Ý, vậy tình hình rất giống của cậu, Nghiêm Cẩn vội vàng chốt dạ: “Bố, vậy lúc đó bố phản ứng như thế nào?”.

“Chuyện không liên quan đến con.”

Nghiêm Cẩn lại đi tìm mẹ: “Mẹ ời, lúc đầu mẹ theo đuổi bố con như thế nào?”. Nữ theo đuổi nam, chiều thức chắc là gần giống nhau ời.

“Bố con theo đuổi mẹ.”

Ý, vì sao “khẩu cung” không khớp nhau? Cho dù như vậy, Nghiêm Cẩn vẫn phải hỏi: “Vậy mẹ phản ứng như thế nào?”.

“Để cho ông ấy theo đuổi thôi.”

“Để cho bố theo đuổi là theo đuổi thế nào?”

“Trẻ con không cần hỏi nhiều như vậy.”

Nghiêm Cẩn không vui, cậu không còn là trẻ con nữa, cậu sắp tròn mười sáu tuổi rồi, chỉ còn hai năm nữa là đến mười tám tuổi rồi. Nghiêm Cẩn đột nhiên phản ứng lại, ha ha, đúng, hè đến sinh nhật mình, thì chỉ còn hai năm thôi. Vậy lần trước cậu tính nhầm rồi, có thể giảm bớt được một năm, phát hiện này khiến cậu vui mừng rất lâu. Cho nên sinh nhật lần này quan trọng biết bao nhiêu, cậu hết lòng trông ngóng, Con Rùa Nhỏ sẽ tặng gì cho mình?

Tiểu Ma Vương bấm đầu ngón tay tính toán, ừm, cậu cần rất nhiều cái ôm, còn cần rất nhiều nụ hôn, cần cái kiểu chạm lưỡi kia, cần Con Rùa Nhỏ nói với cậu thật nhiều lời lẽ ngọt ngào, các ví dụ như yêu cậu nhất này, đúng rồi, hay là tiện thể bàn một chút chuyện sau khi tốt nghiệp, dù gì Con Rùa Nhỏ cũng chẳng có bản lĩnh gì, cô bé không thích giao tiếp, đi làm thì thôi đi, hay là tốt nghiệp xong, kết hôn với cậu luôn rồi làm bà chủ gia đình là được rồi...

Tiểu Ma Vương tính toán rất nhiều, một lòng chờ mong đến ngày sinh nhật mình.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Chính vào buổi tối trước hôm sinh nhật một ngày, Tiểu Ma Vương nằm mơ thấy hai giấc mơ. Giấc mơ thứ nhất rất đẹp đẽ, Con Rùa Nhỏ mặc bộ váy màu hồng phấn xinh đẹp đứng quay hai vòng trước mặt cậu, trên mái tóc có cài hoa màu hồng phấn, trên mặt nở nụ cười đáng yêu. Cậu sốt ruột cầm chiếc áo khoác dày đuổi theo cô bé: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, bây giờ đang là mùa đông đó, sao em lại mặc ít như thế này chứ, sẽ bị lạnh đó”.

Con Rùa Nhỏ cười ngọt ngào với cậu, dịu dàng gọi cậu một tiếng “anh trai”, sau đó lao đến ôm lấy cậu, cậu vội vàng lấy áo khoác dày bọc lấy cô bé, nhưng phát hiện mình cũng chẳng mặc quần áo gì. Con Rùa Nhỏ rất nhiệt tình hôn cậu, cậu cảm thấy mình rất nóng, bèn ném áo khoác dày của Con Rùa Nhỏ sang một bên.

Cậu ôm thật chặt lấy Con Rùa Nhỏ, hai người lăn trên mặt đất. Ý! Không đúng! Là trên giường, chần chập vừa dày vừa mềm, vậy hãm hai người bọn họ đang thân mật bên trong. Nghiêm Cẩn cũng chẳng buồn nghĩ xem vừa rồi bọn họ chạy cả nửa ngày, vì sao lại chạy đến bên giường chứ, bây giờ cậu chỉ toàn tâm toàn ý ôm lấy Mai Khôi mà gắng sức hôn, cô bé rất thơm, rất ngọt, cậu càng hôn càng nóng... sau đó, cậu tỉnh dậy.

Nghiêm Cần thờ hồn hèn, phát hiện ra khắp người mình đầy mồ hôi, giấc mộng đẹp khiến cậu choáng váng trong cơn say, thân thể cũng có phản ứng. Cậu lật người, ôm lấy chân tiếp tục ngủ. Nghỉ lại dư vị ngọt ngào trong mộng hồi lâu, cậu mới lại thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, cậu lại dẫn Con Rùa Nhỏ đến sân thượng rộng lớn trên đỉnh của công ty, cùng Con Rùa Nhỏ gặm cánh gà, thật vui vẻ. Nhưng Con Rùa Nhỏ đột nhiên nói với cậu: “Anh trai, em lại có bạn trai rồi”. Cậu ngẩn ra, bạn trai? Còn thêm cả “lại” nữa?

“Chẳng phải anh chính là bạn trai của em sao?”, Nghiêm Cần hỏi.

Con Rùa Nhỏ mở to mắt: “Anh trai, anh mất trí rồi ư? Anh chỉ là bạn trai đầu tiên của em thôi? Em cũng đã đổi mười sáu người bạn trai rồi. Cố gắng thêm chút nữa, thì có thể vượt qua anh đó”.

“Cái gì? Em qua lại với nhiều bạn trai như vậy lúc nào chứ?”

Con Rùa Nhỏ nhìn cậu đầy thắc mắc: “Chẳng phải anh cũng biết sao? Những người đó anh đều quen hết mà. Có Mặc Ngôn, Lam Băng, Ngụy Anh Văn, Thẩm Phi, chú Đậu Đậu, Dung Hiền, Cừu Hoa, Âm Phạm Hạo...”.

“Dừng, dừng, dừng...”

Tiểu Ma Vương bỗng chốc ngồi bật dậy khỏi giường, tỉnh giấc. Ác mộng, đây thật sự là ác mộng!

Con ác mộng này lớn vồn khiến Nghiêm Cần bất an cả sáng, cho đến tận buổi chiều Mai Khôi đến rủ cậu đi đến lớp tự học. Nhìn thấy cô bé vẫn đối xử tốt với mình như mọi khi, cậu mới coi như là yên tâm lại. Đó chỉ là giấc mơ, chỉ là giấc mơ mà thôi, giấc mơ đầu tiên là thật, giấc mơ thứ hai là giả, ừm, nhất định là như vậy.

Sẩm tối, Mai Khôi thần bí kéo Nghiêm Cần đến phòng giải trí trong trường học. Chỗ đó tối om om, trong lòng Nghiêm Cần ngấm vui mừng. Con Rùa Nhỏ thật sự rất chủ động, cậu đương nhiên không thể thua cô bé được. Vừa muốn kéo Mai Khôi vào lòng hôn, kết quả là hai tiếng pháo nổ vang lên hướng về phía đỉnh đầu hai người, phật một tiếng toàn bộ đèn sáng trưng, Nghiêm Cần vừa nhìn, trong lòng kinh ngạc, mẹ ơi, đây đặc đều là người.

Năm sáu mươi học sinh toàn bộ chen chúc ở đây, trước mặt bày một chiếc bánh ga tô ba tầng, trên bàn bên cạnh bày vô số đồ ăn đồ uống, cả căn phòng được trang trí lại, rõ ràng do mọi người chuẩn bị, muốn tổ chức sinh nhật cho cậu.

Tuy không giống như tưởng tượng, nhưng Tiểu Ma Vương vẫn thấy có chút ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Đám bạn vừa ồa lên, đã vây chặt quanh cậu, toàn bộ quả sinh nhật đập lên người cậu, có mấy món đồ không biết là thứ gì mà nặng thế, khiến cậu đau điếng cả người. Nghiêm Cần cười toét miệng, vui mừng nhận hết. Mai Khôi ở bên cạnh đi ra xa, để tránh bị dính “đạn nổ”. Cô bé cười đến mức cặp mắt cong cong, nhưng không đưa quả ra, trong lòng Nghiêm Cần bỗng thấy ngọt ngào, nghĩ lát nữa cô bé chắc chắn sẽ đưa riêng cho cậu.

Một đám người kêu gào hò hét hát bài Chúc mừng sinh nhật, một số người lạc điệu, một số khác lại đánh nhau loạn xạ, quyền cước tung ra, khiến bài hát càng thêm phần rời rạc hơn, không thể nghe nổi. Nhưng mọi người vẫn hát rất hưng khởi, đánh đá vui mừng, hết lượt này đến lượt khác, hát đến cả nửa giờ đồng hồ.

Còn chưa làm gì ngoài hát hò mà căn phòng vát vãi lấm mới trang trí được đã biến thành một mớ hỗn độn, một đám người cãi cọ nhau, lôi kéo nhau, cuối cùng đến tiết mục cắt bánh ga tô.

Nghiêm Cần kéo Mai Khôi đến bên cạnh không nỡ buông tay, vừa thấy sắp cắt bánh ga tô, cậu liền trịnh trọng tuyên bố: “Bánh ga tô chỉ để ăn, không được phép ném người, không được bôi quệt bữa bãi, nếu ai làm bẩn người Con Rùa Nhỏ, tôi sẽ đánh chết kẻ đó”.

Mọi người rống lên thề thốt tuyệt đối sẽ không phá bánh ga tô, lúc này Nghiêm Cần mới động tay bắt đầu cắt chiếc bánh ga tô ba tầng. Mọi người thật sự chịu an phận mỗi người cầm một miếng bánh đưa lên miệng ăn. Nghiêm Cần cắt cho Mai Khôi miếng lớn nhất, rồi cầm hai cái thìa cùng cô bé trốn vào trong góc, mỗi người một miếng. Hai người đang ăn rất vui vẻ, thì bị Cừu Tranh bắt gặp, lôi vào giữa sân.

Ở đó, một nhóm người đứng chờ sẵn, Nghiêm Cần vừa bị kéo đến, mọi người liền xông lên, một người ôm lấy Nghiêm Cần cắn một miếng, có người hôn, có người véo, có người chạm môi. Khi ăn bánh, mọi người đều cố ý bôi lại lớp kem trên miệng. Lúc này ai nấy ôm Nghiêm Cần nhiệt tình hôn, nụ hôn rơi khắp đầu khắp mặt khắp người cậu. Tiểu Ma Vương đáng thương cứ khổ sở vật lộn, một mình không địch nổi đám đông, đến khi bị mọi người chà đạp xong, cậu mới đến trước mặt Mai Khôi với bộ dạng nhếch nhác, hôi xì.

Tối hôm nay, Mai Khôi cười đến mức sắp cứng cả miệng, thực sự là quá vui. Nhìn bộ dạng Tiểu Ma Vương như thế, cô bé bịt miệng, không ngừng cười: “Anh trai, vốn dĩ em cũng muốn hôn anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, nhưng bây giờ trên mặt anh toàn là nước miếng của người khác, ghê lắm, em không hôn nổi”.

Khiến Con Rùa Nhỏ không hôn nổi rồi? Vậy vẫn còn được! Dù sao mọi người cũng làm loạn lên rồi, Nghiêm Cần bỏ lại đám người trong căn phòng, không buồn quan tâm nữa, mà kéo Mai Khôi lên lút chạy đi. Hai người mua một đồng hồ linh tinh chuyên dùng trong các cuộc hẹn hò, đeo ba lô chạy về công ty.

Cậu đưa Mai Khôi đến một căn phòng làm việc đã được trang trí sửa sang lại, kiêu ngạo nói với cô bé: “Bắt đầu từ hôm nay, căn phòng này sẽ là phòng làm việc của anh”. Cậu cười hi hi, đây là món quà sinh nhật bố tặng cậu, đương nhiên cũng bởi cậu vô cùng xuất sắc trong công việc.

“Anh trai thật giỏi.” Mai Khôi ca ngợi cậu không chút bưng bít. Nghiêm Cần cười càng vui hơn, lấy ra từ trong túi một bộ đồ dự trữ, chạy đến phòng nghỉ ngơi, kỳ cọ tắm rửa. Toàn thân cậu bị đám bạn phá hoại kia làm cho hôi xì, cậu phải làm bản thân thơm tho mới được, để còn hôn Con Rùa Nhỏ chứ.

Khi cậu thoải mái ra ngoài với dáng vẻ sạch sẽ, Mai Khôi đã bố trí xong phòng làm việc của cậu, không biết cô bé biến từ đâu ra được một bó hoa, bày trên chiếc bàn trước sofa, còn rót đồ uống, bày biện đồ ăn vặt, đặt thêm hai món quà được gói lại rất xinh đẹp.

Nghiêm Cẩn vui mừng hơn hờ chạy đến ngồi xuống bên cạnh cô bé, khuôn mặt sán đến: “Người xem, có thơm không?”.

“Thơm”, Mai Khôi bị cậu đùa cho cười hi hi.

“Vây hôn một cái, nói em thích anh nhất đi.”

Mai Khôi rất nghe lời hôn một cái thật kêu lên mặt cậu, rồi lớn tiếng: “Em thích anh trai nhất”.

Trong lòng Nghiêm Cẩn cảm thấy ngọt ngào giống như được tưới mật vậy, Con Rùa Nhỏ nhà cậu thật biết đồ cho người ta vui. Cậu nhìn hai món quà kia, vô cùng chờ mong: “Mau, cho anh xem quà của em”.

Mai Khôi mở gói đầu tiên, là một nhóm tượng người bằng đất sét, rõ ràng là Nghiêm Lạc, Tiểu Tiểu, Nghiêm Cẩn còn có Mai Khôi, Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu nắm tay nhau đứng phía sau, phía trước là hai người nhỏ cũng nắm tay nhau, đây chính là một gia đình hạnh phúc. Người bằng đất sét ấy sống động như thật, khuôn mặt tượng mạo phải giống đến tám phần.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Ten ten ten, anh xem, có đẹp không, bố, mẹ, anh trai, em gái, chúng ta là một gia đình hạnh phúc và vui vẻ.” Mai Khôi bung trên tay, đưa cho Nghiêm Cẩn xem: “Em lấy ảnh đi làm, muốn làm đủ bốn người này rất đắt đó”.

Nghiêm Cẩn cảm thấy như có chỗ nào không đúng, nhưng không sao nói rõ được. Bốn người đất này thực sự rất đáng yêu, đặc biệt là hai người ở phía trước, vừa nhìn là nhận ra ngay chính là mình cùng Con Rùa Nhỏ, tay trong tay cười rất ngọt ngào. Nghiêm Cẩn cứ nhìn mãi, cuối cùng cũng nở nụ cười: “Đẹp, vô cùng đẹp, anh muốn bày trên bàn làm việc, hằng ngày hể ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nó”.

Mai Khôi cười rạng rỡ, liên tục gật đầu: “Vâng, vâng, ngẩng đầu lên là nhìn thấy ngay gia đình hạnh phúc của chúng ta”. Cô bé lại đưa tay bóc chiếc hộp to còn lại, nhìn giống như một cuốn sổ lớn.

Mai Khôi vừa bóc vừa ngại ngần bảo: “Anh trai, em không có nhiều tiền, mua cái kia rồi thì chẳng còn lại bao nhiêu, cho nên cái này là em tự làm”.

Đó là cuốn sổ dày và lớn, bìa cuốn sổ bọc vải thô, vừa nhìn đã biết ngay là sản phẩm làm thủ công, nhưng lại khá tinh tế, trên tấm vải còn dùng màu vẽ lên bầu trời đêm cùng sáu chữ lớn: Trời sao của Tiểu Ma Vương.

Lật ra trang đầu tiên, ảnh của Nghiêm Cẩn được dán kín khắp bề mặt, từ nhỏ đến lớn đều có, có bức là dáng vẻ đang nổi giận của cậu, có bức cậu đang cười kiêu ngạo, có bức cậu đang chạy, có bức cậu chơi bóng, còn có một số động tác và biểu cảm rất kỳ quái. Ảnh lớn nhất đặt ở giữa là bức chụp gần đây nhất, cậu nghiêng mặt, không biết đang nhìn đi đâu, dáng vẻ rất đẹp trai.

Nhìn thấy những hình ảnh này của mình, Nghiêm Cẩn cũng rất vui, Mai Khôi nói: “Em hỏi xin mẹ Tiểu Tiểu ảnh, chọn rất lâu mới tìm ra được, bức ở giữa này là em chụp trộm anh, anh không biết nhỉ?”. Cô bé cảm thấy hơi đắc ý, tiếp tục lật sang trang sau. Mỗi một trang, cô bé đều tốn rất nhiều tâm tư để vẽ, cô bé vẽ hình các ngôi sao để dán ảnh lên, nhưng hiện tại trong lòng ngôi sao vẫn chưa dán bức ảnh nào.

“Anh trai, khi còn nhỏ anh luôn nói, muốn có ba nghìn giai nhân, cho nên em vẽ cho anh ba nghìn ngôi sao, em làm rất vất vả đó. Nhưng mà, em cảm thấy, mẹ Tiểu Tiểu nói đúng, đến một ngày, anh sẽ gặp được người mà anh thật lòng thích, người đó sẽ quan trọng hơn tất cả những người khác, giống như bố Nghiêm Lạc gặp được mẹ Tiểu Tiểu đó, hoặc giống như bố em gặp được dì Triệu vậy.”

Cô bé đang lật lại chuyện cũ nhằm trách cứ thói đa tình trước đây của cậu sao? Nhưng bây giờ chẳng phải cậu chỉ có cô bé thôi ư? Cậu đã nói rồi mà, chỉ thích một mình cô bé.

“Anh trai, đợi anh gặp được người đó, anh cứ đem ảnh của cô ấy và anh dán hết lên đây, sau đó mỗi ngày đều lật ra xem, như thế có phải rất tuyệt không?” Mai Khôi vẫn đang nói vui vẻ, cô bé bỏ ra bao nhiêu công sức để chuẩn bị món quà này, anh trai thích yêu đương, nhưng chẳng hề lãng mạn chút nào, món quà này có thể giúp được anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ thích.

Nhưng cô bé nói mãi, nói mãi, khi quay đầu lại nhìn, thấy Nghiêm Cẩn đang ngơ ngác, dáng vẻ chẳng chút vui mừng. Mai Khôi ngượng ngùng, cô bé quản quá nhiều rồi, anh trai không vui phải không? Cô bé thì thầm nói tiếp: “Vây, nếu như anh vẫn cảm thấy ba nghìn người tốt hơn, anh cũng có thể dán ảnh từng người từng người lên, dù gì vị trí cũng đủ, em còn viết số ở trên đó, vừa khéo có thể giúp anh đếm số. Không phải em muốn giúp mẹ Tiểu Tiểu thuyết giáo anh đâu, anh đừng giận em nhé”.

Nghiêm Cẩn bị cô bé nói cho choáng váng đầu óc rồi, cậu ném cuốn sổ sang một bên, kéo tay rồi nhìn thẳng vào mắt cô bé, hỏi: “Em có thích anh không”.

Mai Khôi hơi buồn bực, nhưng vẫn nói: “Thích ạ”.

“Vây vì sao em nói sau này gặp được người đó? Em không tin tưởng anh sẽ luôn ở bên em, có đúng vậy không? Em vẫn không có lòng tin đối với anh.”

“Hả?”, Mai Khôi không hiểu, trong cặp mắt lớn lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Nghiêm Căn nhìn phản ứng của cô bé, đột nhiên thấy không chắc chắn, trái tim bắt đầu đập loạn lên thành thịch, nhưng lần này không giống như trước đây, chỉ có sự hoảng loạn lấp đầy trong tim, cậu hỏi: “Con Rùa Nhỏ, anh là gì của em?”.

“Anh, anh trai à.” Mai Khôi ngẩn người ra, chuyện gì vậy? Vì sao anh trai lại kỳ quái như thế? Còn cô bé vì sao lại cảm thấy sợ hãi?

“Anh trai? Không phải là bạn trai sao?” Cậu hỏi thô lỗ, thấy cặp mắt lớn mở to kinh ngạc của cô bé, Nghiêm Căn bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

“Em hỏi anh có thích em không, còn nói em chỉ thích một mình anh, là có ý gì?” Giọng cậu trở nên trầm xuống nghiêm túc.

Mai Khôi căn bản chẳng nói được ra lời, hoàn toàn không biết nên nói gì mới được. Cô bé không phải là có ý đó, bọn họ chẳng phải là anh em yêu thương nhau nhất đó sao?

Cô bé sợ hãi nhìn cậu, hồi lâu không nói, nhưng cậu đã hiểu rõ, Thiên Đường và Địa Ngục hóa ra cách nhau gần như vậy. Cậu hít một hơi thật sâu, rồi thở hắt ra, nói: “Anh sớm đã không còn qua lại với bạn gái nữa, anh chỉ có mình em thôi, anh đối xử với em như thế nào, em không hề có một chút cảm giác nào sao? Em không nhận ra thì cũng thôi, nhưng vì sao lại muốn tỏ tình với anh, em đồ dành cho anh vui vẻ như vậy, bây giờ lại ra về vô tội?”.

Mai Khôi sợ hãi, không ngừng lắc đầu. Cô bé muốn chối bay, nhưng nhớ lại tất cả mọi chuyện nhỏ nhặt trong thời gian này, cuộc trò chuyện của hai người bọn họ, theo đúng nghĩa trên mặt chữ mà giải thích, thì thật sự là như vậy. Cô bé không nói nên lời, lo lắng đến phát khóc.

Trông nét Nghiêm Căn lại đỏ hoe sớm hơn cô bé một bước, cậu đứng bật dậy, nghiêng răng nói ra từng từ từng từ: “Mai Khôi, có phải em đang đùa giỡn tình cảm của anh không?”.

Mai Khôi há hốc miệng, vẫn chưa kịp nói gì, Nghiêm Căn đã quay đầu chạy ra khỏi phòng làm việc, bước chân lao đảo hiện rõ đáng sợ vô cùng nhếch nhác, nước mắt trào ra, không dám quay đầu. Một tiếng gọi “anh trai” ở phía sau càng bóp nghẹt trái tim, cậu chạy bạt mạng ra ngoài nhanh như bay.

Trong phòng làm việc, Mai Khôi đứng lên đuổi theo mấy bước, không may chạm phải cuốn sổ với dòng chữ “Trời sao của Tiểu Ma Vương” trên bàn khiến nó rơi xuống đất, vừa khéo mở ra trang đầu tiên, nước mắt cô bé chảy tràn, chạm vào khuôn mặt cười rạng rỡ của Tiểu Ma Vương.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Lần này, Nghiêm Căn chạy liền một mạch, chẳng còn thấy tung tích nữa. Mai Khôi thấp thỏm, trong lòng vô cùng bất an, ở lại trong công ty đợi rất lâu, nhưng cũng chẳng đợi được cậu quay về. Cô bé gọi điện thoại cho cậu, song gọi thế nào cũng không có người bắt máy.

Mai Khôi khóc sưng húp cả mắt, chẳng biết nên làm thế nào mới phải. Việc như thế này, cô bé cũng không tiện nói với người khác, bây giờ đến người đề nhờ giúp đỡ cũng chẳng có. Cô bé chỉ biết ở lại trong phòng làm việc khóc, và không ngừng gọi điện thoại cho Nghiêm Căn.

Đến khi nhân viên trực ban của công ty tới kiểm tra, phát hiện ra Mai Khôi đang khóc thảm thiết trong phòng làm việc của Nghiêm Căn, hỏi cũng chẳng trả lời, người nhân viên đó mới mau chóng gọi điện thoại cho Nghiêm Lạc. Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc đến công ty, đón Mai Khôi về nhà. Mai Khôi không sao nói rõ hơn được, hai vị phụ huynh cuối cùng chỉ biết Mai Khôi đón sinh nhật với anh trai, sau đó làm anh trai tức giận, trong lúc giận dữ cậu chạy đi đâu mất, rồi không thấy quay lại nữa.

Nghiêm Lạc ra ngoài tìm Nghiêm Căn, Tiểu Tiểu nhận nhiệm vụ ở nhà vỗ về an ủi Mai Khôi. Cô bé khóc nức nở không thành tiếng, một mực trách bản thân mình không tốt, mình sai rồi, mình quá xấu xa. Tiểu Tiểu chưa từng gặp Mai Khôi đau lòng như thế bao giờ, khiến cô sợ hãi chẳng biết làm thế nào, hai đứa trẻ này vì sao lại đến mức như vậy cơ chứ?

Buổi tối hôm đó, Nghiêm Lạc không đưa Nghiêm Căn về, nhưng có gọi điện cho Tiểu Tiểu báo Nghiêm Căn không sao, vẫn bình an vô sự để hai mẹ con họ ở nhà yên tâm mà đi ngủ. Nhưng Nghiêm Căn không về, Mai Khôi chẳng tài nào yên tâm được, cô bé thức chong chong đợi cậu cả một đêm, song vẫn không thấy anh trai Nghiêm Căn quay về.

Vốn là học sinh ngoan, không có chuyện lớn gì, Mai Khôi không dám nghỉ học, Tiểu Tiểu lại nói với cô bé rất nhiều lần là Nghiêm Căn không sao, đang ở cùng bố Nghiêm Lạc, nên ngày hôm sau Mai Khôi được đưa về lại trường học. Cô bé gọi điện thoại cho Nghiêm Căn, vẫn chẳng có ai nghe máy, lại gọi điện cho bố Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc an ủi cô bé, nói Nghiêm Căn đang bận, lúc này hai bố con đang có nhiệm vụ lớn, cho nên không tiện nghe máy.

Ở đầu dây bên này, Mai Khôi im lặng giây lát, rồi trực tiếp hỏi thẳng luôn: “Có phải anh trai rất giận con, không muốn để ý đến con nữa không ạ?”.

“Làm sao có thể chứ, đừng nghĩ lung tung, con cố gắng học cho tốt, đợi hoàn thành xong công việc, bố sẽ đưa Nghiêm Căn về.” Đối với Mai Khôi mà nói, lời của Nghiêm Lạc không hề có sức thuyết phục, nhưng cô bé vẫn ngoan ngoãn vâng lời.

Tất điện thoại, nước mắt cô bé không sao kìm được, lại chảy dài. Cô bé nhớ đến những điều tốt anh trai Nghiêm Cẩn đối xử với mình, từ nhỏ đã bảo vệ mình, thích gì anh liền mua cho cái đó, hoặc cùng mình làm cái đó, ngay đến truyện tranh anh không thích, nhưng anh vẫn có thể sấn vào vai các nhân vật mà đọc cho mình hết lần này tới lần khác. Cô bé học không tốt thì anh dạy cho, thể chất cô bé không tốt thì anh tập luyện cùng, những ngày tháng cô bé đơn độc không có bạn bè, thì hằng ngày anh không quên hết lời dỗ dành...

Mai Khôi gào khóc, cô bé nhất định là người xấu nhất trên thế giới này, sẽ chẳng còn có ai khác đối xử với cô bé tốt như vậy nữa, vậy mà cô bé lại nhẫn tâm làm tổn thương trái tim cậu. Nghiêm khắc tự trách mình, Mai Khôi lại khóc nức lên không thành tiếng, mang hai con mắt sưng mọng giống như bánh bao nước trốn trong ký túc xá ba ngày liền. Cô bé gửi cho Nghiêm Cẩn rất nhiều tin nhắn, nhưng chẳng biết nói lời gì hay, chỉ hết lần này đến lần khác nói xin lỗi cậu.

Mười ngày sau, Nghiêm Lạc quay lại, có điều bóng dáng Tiểu Ma Vương lại chẳng thấy đâu. Nghiêm Lạc nói với Mai Khôi, bên ngoài có vụ án rất quan trọng phải xử lý, cần Nghiêm Cẩn bí mật trông chừng, cho nên tạm thời cậu vẫn chưa thể quay về, nhưng cậu vẫn rất tốt, bảo Mai Khôi đừng lo lắng. Mai Khôi chỉ biết trả lời rằng “vâng”.

Nghiêm Cẩn mấy ngày nay cũng trả lời tin nhắn cho Mai Khôi, nói cậu không tức giận nữa rồi, là cậu tự giận đối với bản thân, bảo Mai Khôi đừng để trong lòng, cậu làm việc ở bên ngoài, tạm thời không thể quay về, dặn Mai Khôi nhớ chịu khó học hành, phải nghe lời bố mẹ. Mai Khôi gửi lại tin nhắn, “Vâng”.

Bắt đầu từ lúc đó, Mai Khôi trở nên trầm mặc, rất ít nói chuyện, sợ rằng nói nhiều sẽ sai nhiều, hằng ngày chỉ chuyên tâm học hành, chăm chỉ luyện công. Chính vì vậy, cô bé dần rèn được tính độc lập và dũng cảm, dường như chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã trưởng thành thêm mấy tuổi. Tiểu Tiểu đề ý quan sát, lo lắng trong lòng. Sau khi Nghiêm Lạc về nhà nói cho cô biết, vào buổi tối hôm sinh nhật Nghiêm Cẩn, cậu giận dữ, uống say rồi đánh nhau với người ta, làm mấy chục người bị thương, may mà anh kịp đến hiện trường mới có thể ngăn cậu lại được, sau đó mấy ngày vẫn phải kìm con cuồng loạn của cậu lại, lo lắng con trai lại làm bừa, anh liền đưa cậu lên núi nơi Cửu Thiên Huyền Nữ để bề quan tu luyện.

Tiểu Tiểu khi đó còn cho rằng qua mấy ngày nữa là con trai sẽ lại bình thường và quay về nhà thôi, thế nhưng kết quả đã qua một tháng trời, mà vẫn chưa thấy cậu về. Nghiêm Lạc lại nói: “Bên đó có vài vụ án phải làm, Nghiêm Cẩn đang điều tra, nhân tiện tu luyện thêm một khoảng thời gian nữa, đồng thời giúp cậu thay tính đổi nết luôn”.

Người làm mẹ bỗng thấy sốt ruột: “Hai đứa trẻ này đang giận nhau chuyện gì vậy? Nghiêm Cẩn không quay về, Mai Khôi cũng như biến thành người khác, như vậy sao mà được?”.

Nghiêm Lạc lắc đầu: “Nó không chịu quay về, anh cũng chẳng có cách nào. Nó đã không còn nhỏ nữa rồi, cũng nên học một chút làm thế nào để chịu đựng áp lực, cho nên ở lại đó rất tốt, có thể độc lập làm một số vụ án, nhân tiện tu luyện một chút”.

“Nó chịu áp lực, việc gì phải khiến Mai Khôi nhà chúng ta buồn bã theo chứ? Chắc chắn là tiểu tử tội tệ này đã làm chuyện xấu gì rồi, Mai Khôi hề đau lòng, càng trở nên hướng nội hơn.”

“Được rồi, đừng lo lắng nữa, để quan sát thêm một thời gian, nếu như có tình hình gì, anh sẽ lập tức lôi nó về.”

Nhưng, hai vị phụ huynh đã lo lắng uống công rồi, kết quả chẳng có gì xảy ra, thành tích học tập của Mai Khôi không tệ, thể chất tiến bộ nhanh chóng, những bài học pháp thuật và giao đấu cũng suýt soát đạt tiêu chuẩn. Còn ở bên kia, Nghiêm Cẩn một mình quét sạch được một ổ bầy, mấy lần cùng Huyền Thiên phái tham gia vào đại chiến Thần - Ma, khiến Cửu Thiên Huyền Nữ không ngớt lời ngợi khen, còn nói cậu là người trẻ tuổi có bản lĩnh nhất mà bà biết.

Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc thấy hai đứa trẻ đều rất tốt, tuy vẫn cảm thấy có chút gì đó không bình thường, nhưng bản thân bọn trẻ chẳng nói gì, nên bọn họ cũng đành bỏ qua vậy. Sau khi rời nhà đi được nửa tháng, cuối cùng Nghiêm Cẩn cũng không giới hạn ở việc gửi tin nhắn cho Mai Khôi nữa, mà đã gọi điện thoại cho cô bé.

“A lô.”

“Con Rùa Nhỏ, là anh đây.”

“Em sống có tốt không? Có chăm chỉ học hành không? Anh ở bên này rất tốt, anh lại cao hơn rồi, hôm qua đi đo thử, sắp cao một mét tám đấy, em cao bao nhiêu rồi? Phải ăn nhiều thịt hơn một chút, đã biết hay chưa? Khi quay về anh sẽ kiểm tra đó.”

“Có quen bạn trai nào chưa? Vậy em không bằng anh rồi, anh lại có bạn gái đấy. Em đừng cười, thật đó, nếu như em thích, cũng không cần để ý xem mẹ nói gì, chẳng mấy nữa em sẽ mười tám tuổi, có thể yêu đương trước. Đến khi đó, anh quay về sẽ nói đỡ cho em”

“Ồ trong trường có người nào bắt nạt em không? Tuy bây giờ anh không ở trường, nhưng Mặc Ngôn, chú Đậu Đậu đều ở đó, anh đã nói với bọn họ rồi, họ sẽ chăm sóc tốt cho em, nếu như gặp chuyện gì khó khăn, em cứ nói ra, họ sẽ ra mặt giúp em”

Trong điện thoại hai người nỗ lực duy trì sự thân mật tự nhiên như trước đây, nhưng Mai Khôi lại cảm thấy có rất nhiều thứ đã thay đổi. Cô bé nén nước mắt, cố mỉm cười trả lời những câu hỏi của anh trai. Trong trái tim cô bé bỗng dấy lên chút cảm động mơ hồ, bản thân mình xấu như thế, vậy mà anh trai vẫn tha thứ cho mình, vẫn quan tâm, vẫn đang chăm sóc cho mình. Nhưng, ngoại trừ việc làm liên lụy đến người khác, biết nghe lời bí mật của người khác ra, thì trước nay, cô bé chưa từng làm được chuyện gì tốt cho anh trai, cô bé đã làm tổn thương anh trai rồi.

Bây giờ nghe anh nói đã khôi phục tâm trạng, lại tìm được bạn gái mới, cô bé thật sự nên thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy vui mừng cho anh mới phải, nhưng chẳng hiểu vì sao, cô bé lại cảm thấy vô cùng buồn bã.

Mặc Ngôn nghe Mai Khôi nói Nghiêm Căn ở bên kia sống rất thoải mái, còn đặc biệt gọi điện thoại qua đó: “Chẳng phải anh đang tu luyện trên núi sao? Anh yêu đương với sư tử cái à?”.

Nghiêm Căn vẫn cho rằng đường dây này sẽ báo tình hình mới của Mai Khôi cho mình cơ, không ngờ rằng lại là gọi đến để chế nhạo mình, cậu chẳng nói lời nào, ngắt luôn liên lạc. Thằng nhóc chết tiệt này, hơn mười năm rồi mà vẫn chẳng chút thay đổi. May mà cậu đã lấy lại được dũng khí, có thể nói chuyện trực tiếp với Con Rùa Nhỏ, không cần dựa vào mấy người bọn họ nữa, thật là không đáng tin cậy.

Nghiêm Căn thờ dài trong lòng, cảm xúc tượng đất nung “Gia đình hạnh phúc” bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cười của Mai Khôi. Cái này là do cậu đặc biệt bảo bố gửi đến cho, Con Rùa Nhỏ chỉ nhận cậu làm anh trai, vậy cậu cứ làm anh trai là được rồi, cậu quả nhiên là một người thất bại, đến Con Rùa Nhỏ bảo bối nhất cũng chăm sóc không tốt, bố nói cô bé khóc thảm thiết lắm, Nghiêm Căn rất đau lòng, nhưng bây giờ vẫn không khống chế nổi cảm xúc, cậu sợ hề nhìn thấy cô bé là lại đau lòng, như vậy Con Rùa Nhỏ chắc chắn cũng sẽ mất tự nhiên theo. Đợi cậu thay đổi được suy nghĩ, luyện tập thật tốt rồi sẽ quay về gặp cô bé.

Nhưng cứ đợi như thế, thời gian trôi qua đã gần cả năm trời.

Hôm đó, Nghiêm Căn đi một chuyến xa nhà, dẫn theo người của Chi nhánh Công ty Nhả Mã đại chiến với một nhóm yêu quý, bắt được một đám ác linh. Trong hiện trường chiến đấu hỗn loạn, một khoảnh khắc chẳng biết xuất phát từ đâu, cậu vô cùng nhớ nhung Mai Khôi. Sau khi kết thúc nhiệm vụ, cậu vội vàng thu dọn hành trang, mua vé máy bay lập tức trở về nhà.

Song cậu không ngờ rằng, chuyến quay về lần này lại nhận được một tin vô cùng kinh hãi: Con Rùa Nhỏ bỏ nhà ra đi rồi.

Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc vô cùng lo lắng, Mai Khôi ra đi chỉ để lại một bức thư, nói rằng muốn đi tìm mẹ, tìm hiểu về chân tướng thân thể mình.

Nghiêm Căn lo lắng đến mức nhảy dựng lên, quát cả bố lẫn mẹ một lượt, trách họ không chăm sóc tốt cho Con Rùa Nhỏ, nếu không thì đang yên đang lành, vì sao cô bé lại muốn bỏ nhà ra đi? Việc của mẹ Mai Khôi cũng chẳng phải là vấn đề ngày một ngày hai, không có lý do gì Con Rùa Nhỏ lại tự chạy ra ngoài đi tìm mẹ vào lúc này được.

Gầm lên với bố mẹ xong, cậu lại bắt đầu tự trách bản thân, nếu như mình về sớm một chút thì tốt rồi, cậu trốn cái gì mà trốn chứ, đúng là đồ nhát gan, nếu như quay về sớm một chút để ở bên cạnh cô bé, nhất định cậu sẽ phát hiện ra cô bé có tâm sự, rồi có thể nói cho cô bé hiểu, có thể lắng nghe bí mật nhỏ của cô bé, như thế cô bé sẽ không đến mức phải bỏ nhà ra đi, hoặc cứ coi như là đi, cũng nhất định phải đưa cậu theo cùng.

Nghiêm Căn càng nghĩ càng hận bản thân, nếu như Con Rùa Nhỏ bỏ nhà đi chuyến này có xảy ra chuyện gì, thì cậu sẽ chặt mình ra mất.

Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc chẳng có hơi sức đâu mà để ý đến cậu con trai hay giận dỗi này. Hai người đi tìm Mai Khánh Hải và Triệu Huệ Trung, muốn hỏi họ xem hai tuần trước khi Mai Khôi về căn hộ của nhà họ Mai sống thì có điều gì khác thường không, nhưng hai người đều nói vẫn tốt, Mai Khôi chỉ nói những câu chuyện gia đình rất bình thường, sau đó liền rời đi. Nghe nói không thấy Mai Khôi đâu nữa, hai người cũng thấy lo lắng. Sau khi sinh con gái, tính cách Triệu Huệ Trung ôn hòa hơn rất nhiều, hai năm nay đối xử với Mai Khôi cũng coi như khách khí, cho nên mọi người đã cân nhắc đủ đường, nhưng không nghĩ ra được, Mai Khôi vẫn luôn ngoan ngoãn, có sao lại đột nhiên bỏ nhà ra đi chứ?

Ngồi trong phòng Mai Khôi, Nghiêm Căn cố bình tĩnh lại, suy nghĩ thật tường tận xem cô bé có thể đi đến chỗ nào? Bên trường học cậu cũng đi hỏi khắp lượt rồi, song chẳng có manh mối gì. Điện thoại của cô bé đặt trên gối, không mang theo người. Nghiêm Căn cười khổ, cô bé này đã biết khả năng theo dõi của công ty, mang theo điện thoại sẽ bị tìm thấy. Cậu cảm lên, mở ra xem, bên trong lưu không ít ảnh, rất nhiều ảnh của cậu, những tin nhắn cậu gửi trong một năm nay, cô bé vẫn chẳng xóa tin nào. Cảm xúc trong lòng Nghiêm Căn lẫn lộn. Nếu như là trước đây, khi nhìn thấy những thứ này, cậu sẽ rất phấn khởi, nghĩ rằng chắc chắn Con Rùa Nhỏ yêu cậu quá mức rồi, có điều bây giờ, cậu lại chẳng dám nghĩ như vậy nữa.

Mà một năm nay, tin nhắn của cậu lại ít đến mức không cần xóa cũng lưu lại được toàn bộ, điều này chứng minh cậu lơ là với cô bé biết bao. Nghĩ lại thật đau lòng, Nghiêm Căn mắng chửi dần vật bản thân vô số lần.

Bình thường Con Rùa Nhỏ nhát gan, nhưng thỉnh thoảng bạo đến mức khiến người ta giật mình. Vẫn nhớ khi còn nhỏ, cô bé đã từng một mình đi quãng đường xa như vậy đến trường học tìm mình... Nghiêm Căn thờ phờ một cái, đứng bật dậy, lẽ nào, lẽ nào Con Rùa Nhỏ đi tìm mình? Khi cậu đang ra ngoài làm nhiệm vụ, đột ngột có một nỗi nhớ nhưng chẳng biết bắt nguồn từ đâu ào đến, lẽ nào chính là giác quan thứ sáu? Tính toán thời gian một chút, đúng là Con Rùa Nhỏ bỏ đi vào lúc đó.

Nhất định là cô bé đã gặp phải chuyện gì đau lòng lắm, lại không có ai để chia sẻ cùng, giống như trước đây, hề lo lắng, cô bé liền đi tìm mình. Nghiêm Căn nghĩ đến khả năng này, sốt ruột đi vòng vòng trong phòng. Cậu gọi điện cho người của chi nhánh công ty, bảo họ lưu ý xem có nữ sinh kiểu tóc mái bằng búp bê đến tìm cậu không, nếu như có thì buộc phải lập tức gọi điện thoại cho cậu, đồng thời phải giữ cô bé đó lại. Người của chi nhánh công ty lập tức hỏi: “Có phải cô bé trong bức tượng đất sét ‘Gia đình hạnh phúc’ trên bàn cậu kia không?”.

Nghiêm Căn vui mừng, hét lên “Đúng, đúng đúng”, còn cho rằng người ta đã gặp được Mai Khôi rồi, không ngờ người đó lại trả lời: “Vậy được rồi, biết là ai rồi, nếu như nhìn thấy cô ấy, tôi sẽ gọi điện cho cậu”.

Nghiêm Căn bỗng chốc ỉu xiu, lại tiếp tục gọi điện cho Cửu Thiên Huyền Nữ: “Huyền Nữ bà bà, nếu như có cô bé nào đến tìm con, người nhất định phải giúp con giữ cô bé ấy lại, sau đó gọi điện thoại cho con nhé. Chính là cô bé mà con đã từng cho người xem ảnh đó, cái cô bé con gọi là Con Rùa Nhỏ đấy. Vâng, vâng, đúng, nếu như nhìn thấy em ấy, nhất định người đừng để em ấy đi, đợi con đến đón em ấy về”.

Gọi điện thoại xong, Nghiêm Cẩn chạy đến công ty, leo lên sân thượng, đó là nơi trước đây hề có chuyện vui gì cậu và Con Rùa Nhỏ đều đến tổ chức ăn mừng. Vậy mà, lúc này nó trống không vắng vẻ, được ai đó dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, nhưng lại chẳng có bóng dáng của Con Rùa Nhỏ. Nếu như cô bé vẫn ở lại thành phố này, vậy công ty và phía cảnh sát chắc chắn sẽ tìm được cô bé, nhưng chỉ sợ cô bé đã đi đâu đó ngoài thành phố rồi.

Nghiêm Cẩn càng nghĩ càng thấy sợ, liệu cô bé có bị người ta lừa gạt gì không? Nhưng cậu lập tức phủ định khả năng này, Mai Khôi chính là người khó bị lừa gạt nhất trên thế giới này, những người đó có suy nghĩ xấu xa gì, Mai Khôi vừa nhìn là biết ngay. Vậy có phải cô bé đã có được manh mối gì mới không? Cô bé hề bị kích động, liền một mình đi luôn?

Nghiêm Cẩn chẳng nghĩ ra được biện pháp gì, bèn gắng sức gọi Mai Khôi trong lòng: Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời.

Nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy ai trả lời, Nghiêm Cẩn cứ hết liên hồi, cảm thấy tròng mắt đã bắt đầu nóng lên, vì sao cậu lại có thể làm mất Con Rùa Nhỏ của cậu được chứ? Hai người rõ ràng là thân thiết hợp nhau nhất trên thế giới này, có thể chia sẻ tất cả bí mật cho nhau, bọn họ là tổ hợp đệ nhất thiên hạ, có thể đánh đến vô địch thế giới. Nhưng vì sao cậu lại làm mất Con Rùa Nhỏ?

Bất chợt Ray đi đến, gõ cửa: “Tiểu Ma Vương, đã kiểm tra bằng quay phim giám sát ga tàu rồi, Mai Khôi từng xuất hiện trên xe, nhưng cô bé ngồi chuyển tàu nào thì không biết”.

Nghiêm Cẩn nhìn Ray, đột nhiên hỏi: “Chú Ray, lần cuối cùng chú nhìn thấy Con Rùa Nhỏ là khi nào?”.

Ray ngẫm nghĩ, trả lời: “Là ba tuần trước, khi chú đến trường dạy cho bọn họ về phân tích hiện trường và kỹ năng giám sát”.

Trong đầu Nghiêm Cẩn, một vầng sáng bỗng lóe hiện: “Cháu nghĩ cháu biết em ấy đi đâu rồi, chú Ray, chú giúp cháu nói với bố cháu một tiếng, cháu đến thị trấn S, nếu như tìm được Con Rùa Nhỏ, cháu sẽ gọi điện cho mọi người”.

Dứt lời, Nghiêm Cẩn chạy ra ngoài như một làn gió, nếu như nói cậu còn giấu bí mật gì chưa nói cho Mai Khôi hay, vậy chỉ có một điều là chuyện về thân thể cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Nghiêm Cẩn không ngồi xe, mà di chuyển trong nháy mắt đến thị trấn S. Bối sợ khiến người khác hoảng hốt, cậu cẩn thận lựa chọn con ngõ hẹp hẻo lánh yên tĩnh để hiện thân. Lúc này hoàng hôn đã bao phủ, trên thị trấn S khói bếp lượn lờ, mang đậm phong vị cổ kính. Các du khách đeo ba lô, túm hai tùm ba đi qua trên đường, thời gian ngao du ngắm cảnh đã trôi qua rồi.

Nghiêm Cẩn tới khách sạn năm đó Tiểu Tiểu đưa bọn họ đến ở. Đây là một khách sạn cấp cao duy nhất trong tiểu trấn này, cậu cảm ảnh cô bé đi hỏi thăm, nhưng tất cả người phục vụ và cô lễ tân nhìn xong, rồi lắc đầu, đều nói không thấy cô gái này đến đây ở.

Nghiêm Cẩn ra khỏi khách sạn, rồi đi thẳng về hướng căn nhà trọ của bà ngoại Mai Khôi, vừa đi trong lòng vừa gắng sức gọi Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời”.

Thế nhưng cho đến lúc đi tới quán trọ nhỏ đó, cậu cũng chẳng nghe thấy Mai Khôi trả lời. Dấu vết của vụ hỏa hoạn năm đó đã không còn nhìn ra được nữa rồi, chỗ này đã được tu sửa mới, đổi thành phòng trà. Một cô gái khoảng chừng hơn hai mươi tuổi ở bên ngoài mời chào và đón khách. Vừa thấy Nghiêm Cẩn đang nhìn về hướng phòng trà, cô ta liền đi đến kéo cậu: “Anh chàng đẹp trai, lên trên nghỉ ngơi một chút, uống cốc trà đi”.

Nghiêm Cẩn muốn lên trên tìm người, đương nhiên là không khách khí, bèn gạt tay cô gái kia ra, một mình phẳng phẳng bước vào trong. Phòng trà ngập trong bầu không khí ngọt ngào, mờ ám, rất nhiều người vừa hút thuốc vừa đánh bài, bên cạnh còn có mấy cô gái ngồi cùng. Nghiêm Cẩn đã biết đây là chốn gì rồi, trong lòng không tránh khỏi thất vọng. Không nhìn thấy bóng dáng Mai Khôi, cậu lại đi lên trên lầu, phía sau, hai cô gái bám sát theo cậu, chào rồi hỏi cậu muốn đánh bài hay hát. Nghiêm Cẩn vốn tưởng hình bánh bao, đẹp trai, cách ăn mặc và khí chất đều toát lên là con nhà giàu có, nên hai cô gái kia một lòng muốn “thả lưới bắt cá”, cả quãng đường đều không ngăn cản cậu, trái lại còn bám theo, giới thiệu cho cậu về các chương trình giải trí, lời nói đầy ám muội.

Nghiêm Cẩn gắng kiềm chế cơn buồn nôn, cẩn thận ngo qua một vòng. Một lúc sau, cậu dừng lại, không để ý đến hai cô gái kia, mà quay sang hỏi người đàn ông bên cạnh: “Anh ơi, ở đây chỉ có những người xấu xí như thế này thôi sao? Có người mặt to, tóc mái bằng, trẻ tuổi đáng yêu một chút không?”.

Người đàn ông kia cười ha ha: “Đây là phòng trà nhỏ, lấy đâu ra loại ‘hàng’ tốt như cậu nói”. Hai cô gái bên cạnh nũng nịu không chịu bỏ qua, Nghiêm Cẩn liền quay đầu rồi đi luôn. Cậu tìm kiếm kỹ lưỡng, không có Con Rùa Nhỏ, trong lòng cũng gọi nhiều lần như vậy, nếu như Con Rùa Nhỏ ở đây, có nguy hiểm, nhất định phải gọi cậu. Hơn thế, Con Rùa Nhỏ có gốc hơn đi chẳng nữa, cũng sẽ không tùy tiện tìm đến nơi như thế này. Cứ coi như cô bé đã đến đây, nhưng nhìn thấy tình cảnh không bình thường ấy, cũng sẽ đi ngay thôi.

Nghiêm Cẩn bước trên đường lớn, đèn đường đã sáng lên hết cả rồi, trong lòng cậu thậm lo lắng, không biết nên đi tìm cô bé ở đâu. Bất đắc dĩ, cậu men

theo con đường, vừa đi vừa nhìn, trong lòng vẫn liên tục gọi Con Rùa Nhỏ.

Mai Khôi đích thị là đang ở thị trấn S. Cô bé cũng thực sự đã đi qua khách sạn, chỗ đó còn lưu lại hồi ức đẹp đẽ về kỳ nghỉ của một gia đình hạnh phúc, nhưng không dự định ở lại đây, mà đến nhà trọ trước. Giống hệt như Nghiêm Cần nghĩ, cô bé nhìn thấy chỗ đó không bình thường, nhà trọ đơn thuần ban đầu đã biến thành chốn ăn chơi hưởng lạc rồi, nên không dám tùy tiện đi vào trong. Đứng bên ngoài tìm kiếm ý thức của người bên trong một lượt, rồi cô bé liền rời đi. Mai Khôi vừa đi được một giờ đồng hồ, thì Nghiêm Cần lại đứng trước cửa nhà trọ đó.

Khi Nghiêm Cần từ phòng đi ra, Mai Khôi đang bám theo một người thanh niên. Nói là bám theo, nhưng thực chất là không hề kiêng nể, quang minh chính đại đi theo phía sau người ta. Chàng thanh niên đó trông khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, áo ngoài nhếch nhác bẩn thỉu, đầu tóc rối bù, ngậm thuốc đáng vẻ lưu manh. Theo lý mà nói, loại người như thế này, một cô học sinh nhỏ bé như Mai Khôi có thể tránh được bao xa thì nên tránh, song từ trong đầu anh ta, rõ ràng cô bé nhìn thấy hình ảnh của bà lão. Đó là hình ảnh ấm áp, thân thiết, lúc đầu người thanh niên này rất gần gũi với bà.

Thế là, Mai Khôi liền chạy đến đó hỏi người kia về chuyện của bà ngoại, nhưng người thanh niên vừa nghe thấy, bèn quay người rời đi. Mai Khôi đeo ba lô lên vai, bám theo phía sau anh ta, cứ thế đi cùng anh ta qua hai con đường, cho tới khi về đến một căn phòng nhỏ nằm trong ngõ.

Người kia mở cửa phòng, nhưng không đi vào, mà nói với Mai Khôi: “Cô bé, anh không quen biết bà lão mà em nói, đừng đi theo anh nữa”.

“Anh nói dối.”

“Nói dối cái khi gì chứ, em đi theo anh cũng vô ích thôi, mau đi đi.”

Mai Khôi đứng như trời trồng ở đó, không hề có ý định rời đi: “Anh chỉ cần nói cho em biết một chút chuyện của bà lão là được rồi, em không phải kẻ xấu”.

Người đó nhướn nhướn mày, cào cào tóc, cười xấu xa: “Anh là người xấu đó, anh là lưu manh, em có sợ không?”.

“Không sợ”, Mai Khôi lắc đầu.

“Ha ha, gan cũng lớn đó. Anh không những là lưu manh, mà còn biết võ thuật, em có sợ không?”

“Không sợ, em cũng biết võ thuật”, Mai Khôi rất bình tĩnh nhìn sang anh ta.

Người đó khoanh hai tay trước ngực: “Anh nói cho mà biết, còn bám lấy anh nữa, anh sẽ bắt em lấy anh làm chồng, có sợ không?”.

“Không sợ, em vẫn là vị thành niên.”

Người kia tắc nghẹn đến mức suýt chút nữa thì không thở nổi, vị thành niên cũng có thể trở thành lý do để không sợ hãi sao? Cô bé này đầu óc có vấn đề à? Nhưng lời Mai Khôi tiếp tục nói ngay lập tức dọa anh ta sợ chết khiếp.

“Em biết anh tên Hạ Sinh, là trẻ mồ côi, bà lão đưa anh ra khỏi cô nhi viện và nuôi dưỡng anh, đúng chứ? Em không phải là người xấu, em chỉ muốn hiểu mọi chuyện của bà lão. Em và bà chỉ gặp nhau có một lần, nhưng bà đối xử với em rất tốt, đáng tiếc em không có cơ hội sống với bà, chẳng phải anh vẫn luôn sống cùng bà sao? Anh đã giúp bà chăm nom quán trọ nhỏ phải không? Chắc anh cũng sẽ biết một số chuyện?”

Hạ Sinh vừa hoảng sợ vừa nghi hoặc, bà lão một mình cô độc sống qua ngày chẳng tiếp xúc với ai, cô bé này vì sao có thể biết những chuyện ấy, lẽ nào cô bé cũng giống như mình, cũng là trẻ mồ côi?

“Em cũng không có người thân phải không?”

Mai Khôi lắc đầu, đếm cho anh ta nghe: “Em có một người anh trai, hai người bố, ba người mẹ”.

Hạ Sinh lúc này chắc chắn rồi, quả nhiên cô bé là trẻ mồ côi, có lẽ đã từng sống nhờ ở mấy gia đình, nếu không thì lấy đâu ra nhiều bố mẹ như vậy. Khẩu khí của anh ta có phần nhẹ nhàng hơn: “Cô bé, gia đình hiện nay của em có đối xử tốt với em không?”.

“Tốt.”

“Vậy em đừng nghĩ quá nhiều nữa, bà lão đã qua đời rồi, không thể giúp gì em được nữa đâu. Em cứ sống thật tốt với gia đình hiện tại đi, đợi lớn thêm một chút nữa, thì có thể tự lực cánh sinh, không cần suốt ngày để ý tâm trạng của họ mà sống nữa.”

“Vậy anh biết bà lão còn có người thân nào khác không?”

“Không còn nữa, bà lão vẫn luôn sống một mình, nhưng mà có một người đàn ông đã từng đến tìm bà mấy lần, chẳng biết có phải là người nhà của bà không. Dù em biết được những điều này thì cũng vô ích thôi. Cứ coi như bà lão có người thân, thì họ cũng sẽ không chu cấp gì cho em hết. Bà lão chẳng có tiền bạc, cứ coi như bà ấy vẫn còn người thân đang sống đi, nhưng đến tiền dưỡng lão cho bà, họ cũng không muốn đưa, thì càng sẽ chẳng giúp bà tiếp tục nhận nuôi trẻ mồ côi đâu.” Hạ Sinh vừa nói đến đây, ngược mắt lên bỗng thấy một nhóm người tràn vào trong ngõ, sắc mặt liền thay đổi, kéo Mai Khôi vào trong phòng, khóa chặt cửa lại.

Mai Khôi vẫn chưa kịp nói gì, bên ngoài đám người kia đã chạy đến, bắt đầu đập mạnh cửa: “Hạ Sinh, mày là tên khốn nạn, hôm nay nếu như không trả

tiền, ông đây sẽ chặt chân mày ra”.

Hạ Sinh buồn bã chẳng thèm đáp lại, đang định kéo chiếc bàn ra để chặn cửa chống đỡ thêm một hồi nữa, thì bất thình lình nghe tiếng “Xoảng, choang”, cửa sổ của căn phòng nhỏ bị đập. Hạ Sinh lờm Mai Khôi một cái: “Em xem, em xem, bảo em đừng theo anh rồi mà, lần này là do em xui xẻo nhé, chẳng trách được anh đâu”.

Anh ta phục ở sau cửa, quay đầu nói với Mai Khôi: “Anh phải ra ngoài đối phó với đám người kia một chút, em tự xem có cơ hội nào không rồi chạy đi nhé, không chạy được thì đừng có trách anh. Chúng thật sự sẽ bắt em đem bán đó, vị thành niên càng tốt, em đừng ngốc nghếch nói những điều này ra với chúng, cũng vô dụng thôi, tìm cơ hội liền chạy ngay đi”.

Anh ta vừa mở cửa ra, mấy chiếc gậy đã đánh tới tấp vào người. Hạ Sinh ôm lấy đầu xông ra ngoài trong những tiếng chửi rủa của đối phương, hét lớn: “Có gì từ từ nói, đừng giết tôi, tôi trả tiền, tôi thật sự sẽ trả tiền”.

Đám người hung dữ nào có nói chuyện tử tế với anh ta, cứ đánh một trận trước rồi sẽ bàn chuyện khác sau, Hạ Sinh ôm lấy đầu kêu trời gào đất, bị đám người đó dúm vào góc tường đánh đến vỡ đầu chảy máu.

©STENT

“Trả tiền.” Gã đàn ông xấu xa cầm đầu nhỏ một miếng nước bọt, hung dữ gào quát.

Hạ Sinh cho tay vào túi quần, móc ra được mấy tờ tiền nhăn nhúm: “Anh Trần Ca, chỉ có chừng này thôi, em đưa cho anh tất, không phải là em thiếu tiền không trả đâu, anh yên tâm, cho em thêm một chút thời gian, em nhất định sẽ trả đủ”.

Người mang tên Trần Ca kia một tay cướp mấy trăm đồng đó về, hung dữ đá thêm cho Hạ Sinh một cái: “Tao khinh, chút này đến phần lãi lẽ cũng chẳng đủ, mày trả cái cóc khô gì”.

“Đại ca, anh xem cô bé này, chúng ta đem thế chấp cô bé đi.” Một giọng nói tục tĩu bên cạnh truyền đến, trong lòng Hạ Sinh phát hoảng, lau lớp máu trước mắt, vừa nhìn đã thấy cô bé ngốc nghếch lúc nãy bị người ta bắt được rồi.

“Anh Trần Ca, cô bé này không có quan hệ gì với em đâu, tiền của em nhất định em sẽ trả.” Tuy rằng sau khi bà lão chết, Hạ Sinh không làm ăn tử tế, nhưng cũng chẳng nhẫn tâm mà đứng nhìn Mai Khôi sa vào vòng tay của những kẻ kia, chúng là phường côn đồ, ác bá trong trấn, thế lực rất lớn mạnh.

Trần Ca xoa xoa cằm, nhìn sang Mai Khôi, cười bí ối: “Nhìn đáng vẻ đã biết không có quan hệ gì với mày, vừa trông đã nhận ra cô bé này ở thành phố, mày lừa được à?”.

“Không không”, Hạ Sinh liên tục xua tay: “Cô bé chỉ là người qua đường, hỏi đường thôi”.

Trần Ca không buồn để ý đến anh ta, nói với Mai Khôi: “Cô gái nhỏ, bị lạc mất người nhà phải không?”. Nhìn cách ăn mặc trang điểm như thế này, chắc là con nhà có chút tiền, hẳn phải hỏi cho rõ ràng trước, chưa biết chừng có thể lừa được một món tiền lớn.

“Không.” Đối diện với đám người xấu, Mai Khôi vẫn rất bình tĩnh, Hạ Sinh ở bên cạnh nhìn thấy cũng muốn vỗ ngực giậm chân. Mẹ kiếp, cô bé này nhất định là mắc bệnh thiếu năng rồi, rơi vào tình huống như thế này, ngay đến chạy trốn cũng không thử một chút, còn dám trừng mắt nhìn nhau với xã hội đen, định gây dựng tình cảm à?

Mai Khôi nhú mày, quay đầu nói với Hạ Sinh: “Bọn họ đông như thế, làm sao có thể chạy trốn được chứ, nếu chạy được, chẳng phải anh cũng đã chạy rồi sao?”.

Câu nói không đầu không cuối khiến Trần Ca ngẩn người. Hạ Sinh cười ngốc nghếch với đám người một cái. Khôn kiếp, vừa nãy ở trong phòng nói với cô bé có cơ hội thì chạy, bây giờ cô bé mới trả lời, thời gian phản xạ thế này thật quá mức khoa trương. Mai Khôi vẫn đang lúng túng, người này cứ luôn chửi rủa trong lòng, mình có lòng tốt giải thích một chút, bảo anh ta đừng kích động, vậy mà anh ta còn oán giận như thế.

“Này, cô gái nhỏ, người nhà em ở đâu? Gọi điện thoại cho bố em, nói cho ông ta em nợ tiền, bảo ông ta đưa tiền đến rồi đưa em về.”

Mai Khôi lắc đầu: “Không mang điện thoại”.

Trần Ca nháy mắt ra hiệu, tên đàn em bên cạnh nhanh chóng móc điện thoại ra, đưa cho Mai Khôi. Mai Khôi lại không nhận, nói rằng: “Hãy tôi gọi điện thoại cho bố, toàn bộ các người sẽ xong đời ngay”.

“Mẹ kiếp, mày dọa ai chứ, bố mày có là cục trưởng Cục Cảnh sát tao cũng chẳng sợ.” Khắp cái thị trấn này, xã hội đen xã hội trắng kết nối với khu thành phố đều có thế lực của Trần Ca hẳn, chỗ nào không phải thì đều đã lo lót êm đẹp cả rồi. Nếu như thật sự con nhỏ này là con gái yêu của nhân vật lớn nào đó thì cũng sẽ không một mình ở chỗ này, nhiều nhất chỉ là con gái một doanh nghiệp có chút tiền, một mình ra ngoài chơi mà thôi.

Mai Khôi lại nói: “Bố tôi còn lợi hại hơn cả cục trưởng Cục Cảnh sát”.

“Xì, tao cho mày biết trước một chút thế nào là lợi hại nhé.” Tên đàn em bên cạnh không nhẫn nại được nữa, liền khua tay đến. Con bé này không dạy cho một bài học thì không được, đánh cho sợ rồi sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Hắn vừa động thủ, Hạ Sinh đã sợ đến mức không dám hét, trong lòng nghĩ chết chắc rồi, vốn dĩ nhiều nhất là bị đánh một trận, bây giờ chọc giận bọn

chúng thật rồi, cả mình và cô bé ngốc nghếch này đều phải chịu tội.

Nhưng anh ta không ngờ rằng, cô bé như thể biết trước người ta sắp động thủ vậy, đôi chân nhanh chóng di chuyển, người né đi, tránh được cái tát đó, thuận thế đẩy vai người kia, đạp chân một cái, tên đàn em kia cả người loạng choạng, bàn tay đang giơ không kịp thu về, chẳng may thuận hướng, khua mạnh một cái, “bốp” một tiếng rất lớn, đánh thẳng lên mặt Trần Ca.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt. Cái tát vừa giáng xuống, tên đàn em sợ hãi, một mực cầu xin tha thứ, rồi thẹn quá hóa giận đột ngột lao về hướng Mai Khôi. Mai Khôi sớm đã có sự chuẩn bị, ung dung nhẹ nhàng ứng đối với những nắm đấm hấn ta đánh ra. Cô bé khẽ nghiêng người, vịn cánh tay, rồi đá mạnh một cái vào sau gối hấn ta. “Phập” một tiếng, hấn ta quỵ xuống mặt đất, lại tiếp tục bị một quyền nữa, đá sang bên.

Qua một năm tập luyện, thuật giao đấu của Mai Khôi đã có những tiến bộ rất lớn, phối hợp với khả năng tâm ngữ của mình, đối phó với mấy tên du côn vớ vẩn này là vấn đề đơn giản. Hạ Sinh ở bên cạnh há miệng tròn mắt, cô bé thật sự biết võ thuật?

Trần Ca cũng nhận ra có điều gì bất thường, con bé này tuyệt đối không phải là người bình thường. Ba tên côn đồ bên cạnh chưa đợi lão đại lên tiếng, đã xông lên. Mai Khôi ra tay dứt khoát, mỗi một chiêu đều đánh vào chỗ yếu không được che chắn của đối phương, chỉ trong chớp lát, cô bé đã đánh cho ba tên đó nằm bò xoài trên đất.

“Dừng tay.” Trần Ca quát lớn một tiếng, mấy tên côn đồ tức tốc lùi ra, đứng sau Trần Ca. Lúc này trong tay hấn ta cầm một khẩu súng nòng đen sì đang chìa lên đầu Mai Khôi.

Hạ Sinh vốn dĩ run rẩy chỉ biết co rúm lại một chỗ lúc này muốn tránh đến phía sau Mai Khôi. Có nữ hiệp phiên bản hiện đại chống lưng cho, anh ta đương nhiên không muốn bỏ qua, nhưng vừa nhìn thấy khẩu súng xuất hiện, anh ta lại vội vàng né sang bên cạnh.

Mai Khôi nhìn khẩu súng, không nói gì, Trần Ca cười, nói: “Mày có bản lĩnh hơn nữa, cũng không địch nổi với đạn đầu. Ông đây mặc kệ mày là ai, chọc giận ông đây rồi, ông đây sẽ cho mày nếm mùi hậu quả”.

“Súng chẳng có đạn, có gì đáng huênh hoang chứ.” Mai Khôi vừa mở miệng, Trần Ca vốn đang trung ra dáng vẻ uy phong suýt chút nữa tắc nghẹn. Hấn thật sự là không có đạn.

Mai Khôi lại nói tiếp: “Dù các người có là xã hội đen đi chăng nữa, thì cũng không địch nổi anh trai tôi. Tôi chẳng thèm quan tâm xem các người là ai, các người bắt nạt tôi, anh trai tôi sẽ khiến toàn bộ các người biết thế nào là hậu quả”. Không biết cách uy hiếp người khác, Mai Khôi liền mượn nguyên văn của người ta dùng tạm một chút.

Trần Ca đàn người, con bé này còn dám học theo lời của hấn. Hấn thật sự rất tức giận: “Khôn kiếp, anh trai mày là ai?”.

“Là tôi!” Một giọng nói từ trên cao truyền xuống, mọi người ngược mắt lên, chỉ thấy một cậu trai trẻ tuổi đẹp trai đứng vững trên tường, nhìn họ bằng ánh mắt giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Vừa nhìn thấy khí thế của cậu trai trẻ tuổi này, tim Trần Ca đập liên hồi, tay cầm súng cũng run run. Bức tường cao như vậy, cậu ta làm thế nào mà lên được đó? Hơn nữa một người lớn thế này, tại sao vừa rồi lại chẳng ai nhìn thấy?

Nghiêm Cẩn tiếp đất một cách vững vàng, cậu nhảy xuống từ trên tường cao nhưng lại nhẹ nhàng giống như từ trên bậc tam cấp xuống vậy. Trần Ca nuốt nước miếng, cố gắng giữ bình tĩnh, cầm súng khua khua giữa Nghiêm Cẩn và Mai Khôi, quát: “Đừng có lớn giọng, không được đến đây, súng của tao không có mất đâu”.

Nhưng chẳng có ai để ý đến hấn ta, Mai Khôi vừa nhìn thấy Nghiêm Cẩn, tròn mắt bỗng chốc đỏ hoe, muốn lao đến, song lại do dự không dám cử động, chằm chằm nhìn sang cậu. Nghiêm Cẩn trừng mắt: “Làm gì vậy?”.

“Anh trai, em muốn ôm anh, nhưng lại không dám.” Mai Khôi vẫn thật thà nói thẳng với Nghiêm Cẩn theo thói quen. Nghiêm Cẩn cũng thấy sực sờ trong lòng, cậu đã nhớ cô bé đến sắp chết mất rồi, một năm nay sống trong tháp thỏm, vừa về nhà lại bị cô bé cho một trận kinh hãi, giờ nổi lo lắng đầy chặt trái tim rồi, kết quả gặp mặt, cô bé lại còn không dám ôm cậu. Cậu dang hai cánh tay, dỗ dành cô bé: “Đến đây, cho em ôm này”.

Mai Khôi lúc này mới lao đến: “Anh trai, em rất nhớ anh”.

Trần Ca tức đến muốn chết, hai đứa trẻ thói tha này làm trò quỷ gì chứ, chúng kết hợp dờ trò gây rối khiến hấn khiếp đảm, còn cho rằng hễ cử động là mình sẽ bị đánh tơi bời, kết quả là hấn tỏ ra khí thế, thì hai đứa trẻ nhà người ta lại diễn màn kịch ngôn tình, ôm cái quái quỷ gì chứ.

Nghiêm Cẩn xoa đầu Mai Khôi: “Ôm thì ôm, nhưng lát nữa khi xử lý xong việc ở đây, anh phải dạy dỗ em, lúc đó không được vờ đáng thương đâu”.

Hạ Sinh đứng bên cạnh phần nộ, thật muốn trực tiếp đâm đầu vào tường chết cho rồi, cô bé này có bệnh thì cũng thôi, sao đến cả anh trai nó cũng không bình thường? Lúc đầu nhìn dáng vẻ xuất hiện của cậu ta, anh ta còn cho rằng có thể cứu được mình, kết quả đúng thật là người một nhà với cô bé ngốc kia, không nhìn thấy hòng súng đang chĩa vào bọn họ chắc? Hai người còn có thời gian nhàn rỗi mà tán tỉnh tình tứ em nhớ anh, anh dạy dỗ em sao?

Mắt thấy Trần Ca đã tức đến mặt mũi méo mó, Hạ Sinh lại co rúm phía chân tường. Nghiêm Cận an ủi Con Rùa Nhỏ xong, cuối cùng đã quay sang Trần Ca, hỏi: “Anh muốn chết như thế nào?”.

“Xì, chết cái con mẹ mày ý, tao...” Lời của Trần Ca còn chưa nói xong, đã thấy mắt hoa lên, “bốp” một tiếng, miệng hắn ăn một quyền hung hăng, cú đấm này cực mạnh, khiến miệng Trần Ca vừa đau vừa tê, răng cửa cũng sắp rụng ra. Hắn vội bịt miệng, một lần nữa không thốt nổi nên lời.

Nghiêm Cận bình thân đứng trước mặt hắn, nói: “Cái này là đánh giúp bố tôi, anh phải cảm ơn tôi, nếu như ông ấy ở đây nghe thấy có người chửi mẹ tôi như thế, có lẽ thứ anh phải chịu không chỉ là đau một chút như này đâu”. Mai Khôi đứng bên cạnh nhất mực gật đầu, tỏ ý đồng tình với anh trai.

Trong lòng Trần Ca kinh sợ, mẹ ơi, đây là gia đình gì vậy, trẻ con cũng kỳ quái như thế, chống hắc ám, không, chống khủng bố thế gia sao? Miệng hắn ta đau buốt, một tay bịt miệng, chỉ có thể khua khoắng cánh tay cầm súng, ra hiệu cho đám đàn em phía sau tiến lên che chắn cho mình. Hạ Sinh thấy khẩu súng cứ khua khoắng về phía mình, liền sợ đến mức không ngừng xê bên trái dịch bên phải trên mặt đất, cố ý tránh né.

Trần Ca có tên đàn em đứng bảo vệ phía trước, thấy khẩu súng này vẫn có thể dọa người, bèn vội vàng nhắm chuẩn vào Hạ Sinh, rồi quát lên với Nghiêm Cận: “Mày không được cử động, nếu không, có tin là tao sẽ một phát bắn chết thằng nhãi kia không?”. Miệng hắn đau muốn chết, chắc chắn bị thương nặng rồi. Lại ném thấy vị máu tanh mằn mặn trong đó, hắn tức đến gần chết.

Hạ Sinh giật thót mình, vì sao mà chớp mắt cái bản thân đã biến thành con tin rồi? Mai Khôi vô cùng bình tĩnh, nói với Trần Ca: “Không tin, anh bắn thử một phát tôi xem nào”.

Hạ Sinh suýt chút nữa thổ huyết, xem gì mà xem chứ? Hòng súng đang chĩa vào anh ta, dựa vào cái gì mà cô bé ngốc kia lại nói cứ thử xem chứ? Không thể dựa dẫm vào cô bé đó được rồi, anh ta vẫn nên dựa vào anh trai nó thì hơn. Kết quả Nghiêm Cận chẳng hề để tâm đến chuyện khẩu súng, nói với đám người kia: “Vừa rồi ai đánh em gái tôi, đứng ra đây!”.

Mấy tên côn đồ cứ tròn mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ, ai đánh em gái mày chứ, rõ ràng là bị em gái mày đánh thì đúng hơn. Nhưng lúc này nói những điều đó thì có tác dụng gì, rõ ràng tên nhóc này không dễ chọc vào. Thế là, bọn chúng nháy mắt ra hiệu với nhau, rồi cùng ào ào xông lên chỗ Nghiêm Cận như ong vỡ tổ. Bọn chúng người đông, lại có gậy có dao, mà còn phải sợ một tên nhãi miệng còn hơi sữa tay không tác sát sao?

Nhưng chẳng mấy chốc, người xông lên trước đã lập tức thấy hối hận. Con dao phay lớn của gã còn chưa chạm được vào góc áo của người ta, thì đã ăn một đập trúng ngực, bay đến bên tường, chỉ nghe “rắc” một tiếng, cũng chẳng biết là bức tường phía sau bị nứt, hay xương mình gãy nữa. Gã phun ra một ngụm máu, từ trên tường tuột xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Những tên khác vừa nhìn thấy đều đàn ra, khủng khiếp như vậy sao, không biết người ta ra tay lúc nào mà đã thấy người anh em của mình bay đi rồi? Nghiêm Cận một tay tóm lấy tên khác đang giết đến trước mặt, vừa vặn cổ tay hắn, đập một cái vào chân hắn, rồi hất hắn lên không trung, sau đó bay đến chỗ mấy người phía sau. “Á á á” một tràng những tiếng kêu thảm thiết, vũ khí lẫn cơ thể người liên tiếp va đập vào nhau. Chỉ trong chớp mắt, cậu đã đánh ngã ba bốn người. Trần Ca vẫn đứng cùng mấy tên đàn em, dù có ngốc nghếch hơn nữa cũng biết hôm nay gặp phải người mạnh rồi, bọn chúng không còn lại chút lòng can đảm nào nữa, bất chấp tất cả quay người cầm đầu chạy biến ra khỏi con ngõ, cứ chạy giữ mạng trước rồi hẵng hay.

Chạy thực mạng được mấy bước, nhưng lại tựa như chạy vào vòng lẩn quẩn không sao thoát ra được, chẳng biết chúng bị đập mạnh vào cái gì giữa không trung, mấy tên ngã nhào xuống mặt đất, ôm đầu kêu đau gào khóc oa oa.

Nghiêm Cận thân nhiên chấp tay sau lưng, nói: “Tôi cho phép các anh đi rồi ư?”.

Một đám người sợ đến mức không dám bò dậy, run rẩy hỏi: “Vậy cậu muốn chúng tôi như thế nào?”.

“Vừa rồi ai đánh em gái tôi?” Kiểu gì Nghiêm Cận cũng phải hỏi được kẻ đó ra. Bốn tên ra tay lúc này bị những kẻ khác đẩy ra ngoài, Nghiêm Cận khoanh hai tay trước ngực, trừng mắt với chúng cả nửa ngày, cuối cùng nói: “Các người tạt nhau đi, vừa khéo chia làm hai đội, nếu như ai tạt không gắng sức, tôi sẽ đích thân cho người đó thêm chút ‘điểm tâm’”.

Hạ Sinh ngồi trên mặt đất, dần mất ra nhìn bốn tên xã hội đen đáng thương bắt đầu tặng nhau những cái tát “bốp bốp”, còn đều là nghiêm túc cố hết sức vùng tay, những người khác ở bên cạnh cũng chẳng dám đặt móng ngồi xuống một chút. Đầu Hạ Sinh quay cuồng, cố nhớ lại vừa rồi mình không làm chuyện gì xấu, không nói lời quá đáng với cô bé kia nhỉ.

Tát đủ rồi, Nghiêm Cận quát dừng lại, bốn người đó sợ đến mức chẳng khóc nổi nữa, vừa rồi cứ như có người cầm tay họ tát người kia vậy, rõ ràng là gặp ma rồi. Nhìn bộ dạng của bốn người vốn vô cùng thân thiết với nhau lúc trước, lúc này đánh nhau thành ra thế này, những người khác cũng thấy kỳ quái và đáng sợ, cứ co rúm lại một chỗ, không dám cử động.

Nghiêm Cận lại chỉ vào Trần Ca, nói: “Vừa rồi anh cầm súng chĩa vào em gái tôi...”. Lời cậu vẫn chưa nói xong, Trần Ca đã rống lên: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi, trong khẩu súng đó không có đạn, thật sự không có đạn, tôi chỉ dọa cô bé một chút thôi, tôi chưa chạm vào một đầu ngón tay của cô bé”.

Nghiêm Cận phớt lờ lời biện giải của hắn, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Quý xuống”. Kể ra cũng kỳ quái, cậu nói quý xuống, Trần Ca liền ngoan ngoãn quý xuống. Hạ Sinh nhìn thấy mà trong lòng run rẩy, mẹ ơi, nghe lời đến mức thế này thật là đáng sợ quá. Trần Ca bỗng thấy bản thân mình như bị cánh tay vô hình ấn mạnh xuống đất, không biết rốt cuộc cậu nhóc kia muốn làm gì. Đang sợ đến mức sắp tè cả ra quần, Trần Ca nghe thấy Nghiêm Cận

quát, ra lệnh cho mấy tên đàn em xếp hàng dọc ngay ngắn phía sau hắn: “Mỗi người một chân, đập vào mông hắn, ai đập nhẹ kẻ đó xui xẻo, các người tự xem phải làm thế nào đi. Người đập xong lại xuống xếp cuối hàng, tiếp tục lên”.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trần Ca không nhìn được nữa, oa lên một tiếng bật khóc, rõ ràng xung quanh không có người, nhưng hắn lại bị ấn xuống, không thể gãy giữa. Hắn quá sợ hãi, sau đó bỗng thấy “bụp” một tiếng, mông mình bị đá thật, cái đá đau đến mức hắn sắp nổ đom đóm mắt, rồi lại nhận thêm một cái đá nữa, cái nữa, Trần Ca khóc gào xin cứu mạng. Đám đàn em đá người phía sau cũng khóc, vừa đá lão đại nhà mình vừa gào xin tha mạng.

Hạ Sinh gắng sức nhớ lại, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, chắc chắn anh ta không làm chuyện gì xấu với cô bé kia. Thấy Trần Ca bị đập đến mức thần trí không còn tỉnh táo nữa, cuối cùng Nghiễm Căn quát dừng lại. Một đám đàn ông run rẩy, đứng rúm ró ôm nhau thành một khối, đang đợi chỉ thị tiếp theo.

Nghiễm Căn hỏi: “Có điện thoại không?”. Đám người gắng sức gật đầu: “Có, có, có...”, rồi lách cạch mỗi tên lấy ra một cái, nhưng Nghiễm Căn lại không cầm, chỉ nói với Trần Ca: “Gọi điện thoại”.

Trần Ca nước mắt nước mũi ròng ròng: “Vâng, vâng, tôi giúp cậu bấm số, cậu muốn gọi đi đâu?”.

“Gọi 110, báo cảnh sát, cứ nói đám người các người đây cho vay nặng lãi, bắt cóc, tống tiền, mang theo súng phi pháp, tụ tập ẩu đả... còn có tội gì nữa tự nói ra đi, để cảnh sát đến dẫn các người đi.”

“Hả.” Trần Ca bàng hoàng, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Nghiễm Căn, đã vội vàng làm theo: “A lô, 110 phải không? Tôi báo cảnh sát, tôi thông báo chính bản thân mình, chúng tôi đang ở ngõ XX đường YY tụ tập ẩu đả, còn mang theo súng phi pháp, chúng tôi muốn bắt cóc một cô bé tống tiền, nhưng mà chưa thành... ai da...”. Hắn xuyết xoa kêu đau một tiếng, liền bị Nghiễm Căn đá một cái, vội vàng nói tiếp vào điện thoại: “Không phải, không phải, tôi không nói đùa đâu... Không phải là đang đùa dai, những việc này chúng tôi đều làm, thật đó, chúng tôi còn cho vay nặng lãi... Không phải là nói dối, thật đó, chúng tôi thật sự đã làm thế, chúng tôi chính là xã hội đen, mau đến bắt chúng tôi đi, chúng tôi đang ở ngõ XX đường YY đó. Nhất định phải cử người đến, thật đó, không lừa đâu... Xin cứu chúng tôi đi...”. Trần Ca càng nói càng kích động, sợ người ta không tin mình, bèn gào thét cả nửa ngày, cuối cùng dập điện thoại, lại hỏi Nghiễm Căn: “Đại ca, tôi đều làm theo cả rồi, nếu như người ta không đến thì làm thế nào?”.

“Không đến? Nếu như cảnh sát cũng bỏ mặc các người, vậy thì các người sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, đúng chứ?” Nghiễm Căn lạnh lùng trả lời, không để ý đến đám người kia bị dọa cho sợ hãi mà run lẩy bẩy. Cậu cũng gọi một cuộc điện thoại: “A lô, bố, là con, con tìm được Con Rùa Nhỏ rồi, em ấy không sao, bố nói với mẹ một tiếng, đừng lo lắng nữa. Còn chuyện này, Cục Cảnh sát của thị trấn S bên này là ai quản vậy, bố chào hỏi người ta một tiếng nhé, con muốn đưa vài người đến đó, không muốn bọn họ được dễ chịu quá. Vâng, được, con biết rồi”.

Dập máy, cậu quay người nhìn sang Mai Khôi, thấy Mai Khôi đang cười ngốc nghếch, liền hỏi: “Có đói không?”. Nhận ra giờ trời cũng đã tối, cô bé ngốc nghếch này chắc chắn là chưa ăn cơm. Quả nhiên Mai Khôi xoa xoa bụng, khẽ gật đầu: “Lúc này cảm thấy đói rồi”.

Nghiễm Căn thờ dài, chọc vào đầu cô bé: “Em là con rùa ngốc”.

Mai Khôi cười ngốc, kéo tay Nghiễm Căn: “Anh trai, anh quay về rồi, thật tốt”. Nghiễm Căn tiếp tục chọc cô bé: “Em cứ đợi đó, anh sẽ mang em”. Mai Khôi vẫn vui vẻ: “Anh trai, anh thật đẹp trai”.

Hạ Sinh bật mắt lại, hai kẻ ngốc này, mẹ ơi, vì sao mình lại xui xẻo gặp phải chuyện này thế? Quả nhiên, hai anh em ngốc nghếch như nhau, cô em gái chỉ vào Hạ Sinh nói: “Anh trai, anh ta sợ anh, anh giúp em thăm tra anh ta đi”. Hạ Sinh ngẩng mạnh đầu lên, thăm tra? Chẳng trách vẫn chưa động tới mình?

Nửa tiếng sau, Hạ Sinh cùng hai anh em Nghiễm Căn ngồi trong một nhà hàng ăn cơm, Hạ Sinh trong lòng sợ hãi bất an, đây là cho ăn no rồi thăm tra, càng đáng sợ hơn. Kết quả người ta căn bản chẳng thêm để ý đến anh ta, hai người vừa ngồi một bên gấp đồ ăn cho nhau, vừa trò chuyện.

“Em muốn ra ngoài, vì sao không nói cho anh biết chứ? Em tự chạy đi như thế, nguy hiểm biết nhường nào.” Hạ Sinh lén lút nghĩ, đúng vậy, người khác nguy hiểm biết bao.

“Em nghĩ anh bận mà, lâu như vậy anh không về nhà, cũng chẳng gọi điện thoại cho người ta.” Hạ Sinh lại nghĩ, đây là ngữ khí khi oán trách anh trai ruột sao? Giống như oán trách anh người yêu nhỉ?

“Anh không gọi cho em, em có thể gọi cho anh mà, có phải là em vẫn giận anh không?” Hạ Sinh ôm bát ngồi cách xa một chút, đây là “oán phụ”, tránh xa chút an toàn hơn.

“Em đâu có giận anh chứ, em còn sợ anh trai giận em cơ. Em rất sợ sau này anh sẽ không còn để ý đến em nữa.” Nói ra lời này, cô bé vô cùng buồn bã. Hạ Sinh run rẩy, lại ngồi cách ra xa thêm một chút, cẩn thận quan sát, ân oán gia đình này, anh em quan hệ rắc rối không rõ ràng, nhưng đừng ảnh hưởng xấu đến người qua đường là anh ta đây chứ.

“Là anh không tốt, tính khí anh xấu, em tha thứ cho anh nhé, chúng ta vẫn giống như trước đây, có được không?” Ngữ điệu dịu dàng khiến Hạ Sinh nổi da gà, anh ta lại ngồi xa thêm một chút nữa.

Mai Khôi nghe được lời này của Nghiễm Căn, vui mừng gật đầu luôn, Nghiễm Căn giúp cô bé vén tóc ra sau tai, xoa xoa đầu cô bé, cười dịu dàng. Vừa ngẩng đầu lên, nhìn sang Hạ Sinh thì đôi mắt sắc mặt, hung dữ lườm anh ta: “Anh tránh tiếp đi, ngồi xa thêm một chút nữa xem, tôi cho anh cảm thấy thức ăn đứng ra bên đường mà ăn bây giờ”.

Hạ Sinh vừa nghe, vội vàng xích lại bên bàn: “Không, không, không đến bên đường, tôi ăn ở đây, chỗ này rất tốt, lại ấm áp”.

Bây giờ có anh trai bên cạnh, Mai Khôi cảm thấy rất ổn, liền chỉ vào Hạ Sinh, nói với Nghiêm Cẩn: “Anh trai, anh ta được bà lão nhận nuôi, vẫn luôn ở cùng bà lão, chỗ anh ta có manh mối của bà lão, chắc chắn có thể tìm ra được bí mật”.

Bí mật, Hạ Sinh thực sự thấy lạnh sống lưng, anh ta lấy đầu ra bí mật gì chứ, vì sao người nào cũng muốn tìm bí mật này từ chỗ anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Dùng bữa xong, Nghiêm Cẩn tìm nhà có phòng cho thuê sạch sẽ, đặt ba phòng, sau đó ném Hạ Sinh vào trong một căn phòng.

“Ý, tôi tên Hạ Sinh, vì sinh ra vào mùa hạ, nên bên cô nhi viện liền đặt tên cho tôi là Hạ Sinh. Bà luôn mang cho những đứa trẻ của cô nhi viện chút đồ ăn, quyền góp chút tiền, sau đó thấy tôi thật thà, bèn nhận về nuôi. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi vẫn luôn giúp đỡ bà chăm nom quán trọ nhỏ, nhưng bà qua đời, thì không còn ai lo cho tôi nữa. Lo xong chuyện hậu sự cho bà, tôi bị thiếu nợ, phải đi vay nặng lãi, số tiền càng lúc càng cao, cho nên xảy ra chuyện hôm nay hai người thấy đó.”

Hạ Sinh vô cùng sợ Nghiêm Cẩn, vừa vào phòng liền ôm lấy chiếc ghế nửa nằm nửa ngồi, không đợi người ta hỏi, đã vội vàng khai ra hết.

“Tôi chưa từng gặp người thân của bà, bà cũng chưa từng nhắc đến chuyện bà có người thân. Tôi sống cùng bà hơn chục năm rồi, chỉ biết có một người đàn ông đến tìm bà mấy lần. Ông ta khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hình như bà rất không thích ông ta, lại có phần sợ ông ta. Hễ lần nào người đó đến, bà liền bảo tôi đi chỗ khác, rồi luôn miệng dặn dò, người đàn ông đó không phải người tốt, bảo tôi đừng nói gì với ông ta cả. Thực ra tôi cũng chẳng biết gì cả, nên cũng không thể nói được gì.”

“Sau khi bà qua đời, người đàn ông đó lại đến tìm tôi, ông ta còn dẫn theo một người nữa, hỏi tôi một số vấn đề, ví như có những người nào đến tìm bà, bà có qua lại với ai không, còn nữa là bà có nói chuyện gì với tôi không, có nhắc đến con gái của bà ấy không. . . Người đàn ông đó còn nói với người mà ông ta đưa đến, bảo người kia lấy ra các bí mật trong đầu tôi. Lúc đó, tôi rất sợ hãi, cho rằng bọn họ muốn ra tay đánh đập tôi cơ, kết quả là không phải. Người đó chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Sau đó tôi mới phát hiện, hóa ra bọn họ còn có côn đồ đi theo, canh giữ ở bên ngoài. Thật là may mắn, người chẳng hiểu gì như tôi lại qua được một kiếp nạn.”

Hạ Sinh nói xong, nhìn sang Nghiêm Cẩn và Mai Khôi: “Chuyện liên quan đến bà lão, chỉ có bao nhiêu đây thôi, thật sự không có gì đáng nói, cuộc sống của bà vô cùng đơn điệu, bà thậm chí cũng chẳng mấy khi ra khỏi cửa, không qua lại với người khác, bà thật sự không có bí mật gì”.

Nghiêm Cẩn không nói gì, Mai Khôi vừa rồi đã truyền những hình ảnh ký ức trong đầu Hạ Sinh cho cậu. Cậu đang cố nhớ xem người đi cùng người đàn ông kia đến, cậu nhất định đã gặp ở đâu đó rồi.

Hạ Sinh thấy hai anh em nhà này đều không nói gì, chắc không có dự định làm gì với anh ta cả, bất giác trở nên bạo gan hơn, hỏi: “Lẽ nào bà lão cất giữ kho báu? Vàng bạc? Không giống mà, nếu như bà ấy có tiền, thì sẽ không sống khổ như vậy đâu, như vậy tôi cũng có thể hưởng chút phúc, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá...”

“Anh không thể ở lại chỗ này nữa, tôi đưa anh theo, sắp xếp công việc cho anh, anh chăm chỉ làm việc, cũng có thể kiếm chút tiền nuôi sống bản thân, đừng vất vưởng nơi đây nữa, rồi cũng sẽ có ngày bị người ta đánh chết, lãng phí công lao đường dục của bà lão với anh bao nhiêu năm qua.” Nghiêm Cẩn không để ý đến những suy nghĩ lung tung của Hạ Sinh. Cậu đã nhớ ra người đó là ai rồi. Nếu như thật sự là ông ta, vậy thì người đàn ông hơn bốn mươi tuổi kia rất có khả năng là bác sĩ X, Hạ Sinh tuyệt đối không thể ở lại đây. Nếu như bác sĩ X lại đến tìm anh ta, chắc chắn có thể biết được chuyện của cậu và Mai Khôi, như thế Mai Khôi sẽ bị lộ.

“Hả, đưa tôi theo cùng? Tôi chẳng biết cái gì cả, cũng chẳng có bằng cấp gì.” Hạ Sinh vừa sợ hãi vừa vui mừng. Hai anh em nhà này không giống người xấu, nhưng mà cách thức làm việc quá cổ quái, có trời mới biết đi cùng họ sẽ có hậu quả gì. Song, anh ta thực sự cần một công việc, anh ta cũng muốn được cơm no ngày ba bữa mà.

“Không sao cả, tôi có thể sắp xếp một công việc mà không cần phải biết cái gì, không có bằng cấp cũng được.” Nghiêm Cẩn không muốn nhiều lời với anh ta, liền kéo Mai Khôi dậy chuẩn bị rời đi. Cậu lại nói với Hạ Sinh: “Tối nay anh cứ ngủ lại phòng này, không được ra ngoài, nếu như dám thử chạy trốn, tôi sẽ đánh gãy chân”.

Hạ Sinh sợ hãi ôm lấy gối, nhưng lại chẳng cam tâm hỏi: “Là công việc gì? Hết quay về là có ngay vị trí trống sao?”.

“Nhân viên quét dọn của công ty, quay về có thể đi làm ngay, còn được bao ăn ở cho anh.” Nghiêm Cẩn nghĩ ra chủ ý muốn giam giữ anh ta lại trong công ty để người đàn ông này không đi khắp nơi, thu hút sự chú ý của bác sĩ X.

“Nhân viên quét dọn?” Hạ Sinh rất không hài lòng, đường đường là một thanh niên to khỏe, làm nhân viên quét dọn gì chứ.

“Anh không có quyền lựa chọn, bản lĩnh của mấy cô nhân viên quét dọn trong công ty chúng tôi còn mạnh hơn anh nhiều. Thế này vẫn coi như tôi mở

cửa sau cho anh rồi, thì anh mới có thể vào được, có gì không hài lòng nữa chứ.” Nghiêm Căn phớt lờ anh ta, kéo Mai Khôi đi, đến trước cửa, bỗng quay đầu lại, nói với anh ta: “Tôi tốt bụng nói thêm một lần nữa, đừng chạy trốn, nếu không chân anh sẽ gãy đó, đám xã hội đen sẽ lại được thả, tiếp tục tìm anh tính tiếp món thù cũ hận mới đó. Anh tự cân nhắc đi”.

Khuôn mặt Hạ Sinh trắng bệch, Nghiêm Căn lúc này mới hài lòng rồi đi. Mai Khôi đã có anh trai chống lưng, cũng chẳng còn phiền não nữa, bèn quay về phòng mình tắm rửa thu dọn đồ đạc cẩn thận. Khi cô bé làm xong hết tất cả, Nghiêm Căn đến gõ cửa với bộ dạng đã tắm táp sạch sẽ, thay quần áo chỉnh tề.

Lần này, Mai Khôi thật thà không chút khách khí chủ động lao đến: “Anh trai, em đang muốn đi tìm anh nói chuyện”.

“Nói gì mà nói, ngồi xuống ngay ngắn, anh sắp bắt đầu mắng người đây.”

Mai Khôi cười hi hi, ngoan ngoãn ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, dáng điệu như cô học sinh ngoan, chuẩn bị nghe thầy giáo giảng bài. Cô bé chớp chớp mắt, chăm chú nhìn thẳng vào Nghiêm Căn, khiến cậu có chút mất tự nhiên. Thời gian cũng đã một năm trôi qua, tầm ảnh hưởng của cô bé đối với cậu vẫn lớn như thế này, cậu khẽ ho một tiếng, sắp xếp lời nói trong đầu một chút. Đúng, trước tiên phải phê bình chuyện cô bé bỏ nhà đi này, sau đó sẽ mắng về hành động tùy tiện của cô bé với người lạ, còn phải nhắc nhở vì sao cô bé có thể để cậu gọi lâu như vậy mà cũng không trả lời, vừa trả lời thì lại muốn đánh nhau, hại cậu sợ đến mức muốn vỡ cả tim

Đang chuẩn bị mở miệng, ngược mắt lên, cậu nhìn thấy ánh mắt Mai Khôi đang chăm chú nhìn mình, lại khẽ ho mấy tiếng nữa, đã chuẩn bị xong, cậu thật sự sắp nói ra rồi đây.

“Anh trai, hình dáng bạn gái anh như thế nào?”

Nghiêm Căn suýt chút nữa bị nghẹn, khí thế vừa mới dấy lên bỗng chốc xẹp lẹp: “Cái đó, chẳng thế nào cả, thì chính là một cô gái rất đáng yêu”.

“Quen nhau ở đâu vậy?”

“Ở trên núi, không phải, ở chi nhánh công ty.” Rõ ràng Mai Khôi đang hỏi để lấy lòng, nhưng vào tai Nghiêm Căn lại có áp lực vô cùng lớn. Cậu bị bức đến mức có chút lúng túng, khó xử.

“Vậy, anh sẽ đưa chị ấy về nhà chứ?”

“Chuyện này, anh vẫn chưa nghĩ đến.”

Hai người đều im lặng, Mai Khôi ngồi, Nghiêm Căn đứng, chẳng biết phải làm sao, không gian hoàn toàn yên tĩnh. Sau đó, Mai Khôi đột nhiên nói: “Anh trai, em xin lỗi, lúc đầu em không tốt, trước nay em chưa từng nghĩ đến chuyện muốn lừa gạt anh, em biết sai rồi, anh đừng trách em nữa”.

Nghiêm Căn ngồi bên cạnh, kéo cô bé vào lòng: “Anh không trách em nữa, chẳng phải đã nói rồi sao, là anh không tốt. Chúng ta vẫn giống như trước đây. Em xem, anh thật sự không sao, nếu như anh còn để trong lòng, làm sao có thể lại có bạn gái chứ, đúng không, anh đã quên hết những chuyện đó rồi, em cũng đừng canh cánh trong lòng nữa”.

Mai Khôi quay đầu nhìn sang cậu, trong ánh mắt có cảm xúc gì đó mà cậu không hiểu, đôi mắt to trong sáng vẫn đẹp như vậy, cô bé nhìn cậu đến mức khiến lòng cậu dao động, sau đó khẽ mỉm cười: “Đúng, chúng ta vẫn giống như trước đây. Anh là anh trai tốt nhất của em”, song trong nụ cười vẫn thoáng chút buồn, khẽ đến mức cậu không kịp nhận ra. Cô bé ôm lấy cậu, những nhẽo dụi đầu vào người cậu.

Nghiêm Căn ôm thật chặt lấy cô bé, thầm cảm thấy may mắn vì bản thân không làm gì sai. Bọn họ vẫn có thể thân mật giống như trước đây, không làm được bạn trai của cô bé, thì cậu có thể làm người anh trai tốt nhất của cô bé, có sao đâu? Cậu cứ chờ đợi cô bé như vậy, chờ cho đến một ngày có cơ hội. Bố cậu còn chờ những sáu trăm năm mới thu phục được mẹ cậu, Con Rùa Nhỏ mới mười sáu tuổi, không sợ, không sợ.

Hai người kẻ sát bên nhau, rất lâu sau Nghiêm Căn đột nhiên nhớ ra kế hoạch định nhắc nhở cô bé của mình vẫn chưa thực hiện, bèn ngồi thẳng lên, bồi dưỡng một chút cảm xúc, đang chuẩn bị nói, thì Mai Khôi cũng đột nhiên nhớ ra: “Ài da, em vẫn chưa gọi điện thoại cho mẹ Tiểu Tiểu nữa, anh trai, điện thoại của anh đâu, cho em mượn dùng chút”.

Nghiêm Căn cầm nín nhìn cô bé lục túi của mình lấy điện thoại ra, gọi cho Tiểu Tiểu. Cô bé luôn miệng nói xin lỗi qua điện thoại, bảo rằng rất nóng lòng muốn tìm thấy mẹ, lại sợ Tiểu Tiểu và Nghiêm Căn không đồng ý, nên mới một mình lén lút chạy đến thị trấn S, cô bé nghĩ chắc sẽ có thể nhanh chóng quay về thôi. Qua điện thoại, hai mẹ con trò chuyện với nhau vô cùng suýt soát, vừa nói vừa khóc hu hu. Nghiêm Căn thờ dài, lấy giấy ăn từ trong ba lô ra, ngồi bên cạnh vừa nghe hai mẹ con họ trò chuyện vừa “phục vụ” lau nước mắt cho cô bé.

Cuối cùng thấy Mai Khôi nói với Tiểu Tiểu: “Mẹ Tiểu Tiểu ơi, con không thể nói nữa rồi, anh trai dùng hết giấy ăn rồi”, Nghiêm Căn bỗng run tay, bàn tay cầm giấy lau nước mắt cho cô bé suýt chút nữa chọc cả vào mắt cô bé. Cô bé ngốc nghếch này, lý do để ngừng cuộc gọi kiểu gì vậy? Kết quả Tiểu Tiểu rất thần kỳ lại có thể hiểu được, Nghiêm Căn nghe thấy mẹ trả lời ở đầu dây bên kia: “Cho nên vẫn là ở nhà thì tốt hơn, mẹ ôm cả hộp giấy ăn lớn đây này, không sợ không đủ dùng đâu, con mau về nhà đi”.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Mặt Nghiêm Căn sầm lại nhìn Mai Khôi trả lời thêm vài câu, sau đó dập máy. Trong lòng cảm khái, hai người này quả nhiên là mẹ con, cô bé còn thân thiết hơn cả người con ruột là chính Nghiêm Căn. Mai Khôi vứt điện thoại đi, đôi mắt long lanh, đáng yêu đáng thương, quay đầu ôm lấy cậu. Lần này, Nghiêm Căn nắm được cơ hội, liền đẩy cô bé ngồi thẳng dậy: “Không được những nhẽo nữa, bây giờ anh bắt đầu nói chuyện nghiêm túc và từ từ về”

em”.

“Vâng.” Cô bé vẫn còn khóc thút thít, lau nước mắt: “Anh trai, anh nói đi, em nghe đây”.

“Có phải em biết chuyện kia từ chỗ chú Ray không? Chuyện DNA của em và bà lão ấy?”

“Vâng, hôm đó lên lớp, khi chú ấy giảng đến tác dụng của việc giám định DNA, em không tập trung một chút, liền nhìn thấy tin tức này koe lên trong đầu chú ấy. Rồi cuối tuần đó, em bèn về nhà bố, trong đầu bố và dì Triệu xác nhận được chuyện huyết thống của em, em rất buồn bã.” Nước mắt cô bé lại rơi, Nghiêm Căn thờ dài, trong tay thực sự hết giấy ăn rồi, cậu chỉ đành dùng ngón tay cái lau nước mắt giúp cô bé: “Khi biết chuyện này, chính vì không muốn em buồn, nên bọn anh mới giấu em”.

“Em lấy hết tiền tiết kiệm ra, rồi gom thêm chút tiền từ tiền tiêu vặt và tiền ăn của hai tuần lại, sau đó một mình đi đến đây. Lần trước khi em tới, chỉ tìm kiếm tin tức về mẹ em, nhưng lần này, em tìm tin tức về bà lão ấy, thế là liền tìm được Hạ Sinh.”

“Người đến tìm bà lão mà Hạ Sinh nói, anh chưa từng gặp qua, nhưng cái người lần cuối cùng được đưa đến để gặp Hạ Sinh đó, anh rất có ấn tượng, anh từng nhìn thấy tư liệu vụ án của ông ta. Đó là một tâm ngữ giả, giáo viên khổng chế tâm ngữ trong Hiệp hội siêu năng lực của Hạ Bồi, tên là Hùng Đông Bình. Mười năm trước ông ta đã mất tích rồi, ông ta là tâm ngữ giả lợi hại nhất trong hồ sơ ghi chép của Hiệp hội siêu năng lực.”

Mai Khôi mở to đôi mắt: “VẬY, vậy người đàn ông đến tìm bà lão là ai?”.

“Ông ta rất có khả năng là bác sĩ X. Con Rùa Nhỏ, chuyện này anh vẫn giấu chưa nói kỹ với em. Bác sĩ X chính là kẻ sai khiến chủ mưu phía sau của vụ án bắt cóc trong trường học của em trước kia. Nhiều năm như vậy rồi, bọn anh vẫn chưa bắt được ông ta, thậm chí đến đầu mỗi tung tích của ông ta cũng chưa tìm được. Lần này mới ra được bộ dạng của ông ta từ trong đầu Hạ Sinh là đột phá lớn của bọn anh.”

“Ông ta muốn bắt tâm ngữ giả, lợi dụng năng lực của bọn họ để làm chuyện xấu có đúng không?” Trong mắt Mai Khôi hiện rõ vẻ sợ hãi.

“Đúng, chắc là như vậy. Một số tâm ngữ giả mất tích, e là không thoát khỏi có liên quan đến ông ta.”

“VẬY Hạ Bồi cũng là tâm ngữ giả, bà lão cũng là tâm ngữ giả, vì sao ông ta không bắt bọn họ?” Mai Khôi nắm chặt lấy tay Nghiêm Căn: “Mẹ em cũng là tâm ngữ giả, cho nên ông ta muốn bắt mẹ em? Mẹ em vì trốn tránh ông ta, nên mới buộc phải rời bỏ em, có đúng không?”. Cô bé đột nhiên như bừng tỉnh: “Mẹ em không muốn để ông ta biết bà ấy cũng sinh ra một tâm ngữ giả...”.

Nghiêm Căn không nói gì, chỉ ôm thật chặt lấy Mai Khôi, cuối cùng Mai Khôi không kìm được bật khóc: “Mẹ em bị ông ta bức mà phải bỏ đi, mẹ em không dám ở bên em, hu hu hu, thậm chí em còn không biết mẹ có phải bị bắt rồi không”.

“Bà ấy chắc là chưa bị bắt đâu, nếu không thì bác sĩ X cũng sẽ không đưa Hùng Đông Bình đến để hỏi han Hạ Sinh”, Nghiêm Căn thờ dài: “Em lại khóc, hết giấy ăn rồi”.

“Nhưng vẫn còn khăn mặt mà!” Mai Khôi nặc kệ, vốn dĩ đã kìm nén một năm không những nhẽo rồi, phải chịu ảm ức gì cũng không có ai để kể lể, trong lòng bao nhiêu tâm sự cũng không có người để giải bày, bây giờ chẳng dễ dàng gì anh trai mới quay về, lại động vào chuyện đau lòng buồn bã này, cô bé làm sao có thể kìm nén được mà không khóc, nào còn để ý đến vấn đề còn giấy ăn hay không cơ chứ.

Nghiêm Căn day day thái dương, đi đến nhà tắm lấy khăn mặt ra lau mặt cho cô bé, nhưng khi cầm khăn mặt ra rồi, cô bé lại không khóc nữa, khuôn mặt còn lộ vẻ ngại ngùng, phản ứng lại được chuyện vừa rồi mình đã vô cớ to tiếng với anh trai.

Nghiêm Căn giúp Mai Khôi lau sạch mặt, hai người kẻ sát bên nhau ngồi dựa vào đầu giường. “Con Rùa Nhỏ, bọn họ không bắt bà lão và Hạ Bồi đi, có lẽ là bởi năng lực của họ không cao, bác sĩ X không để ý, dù gì ông ta cũng có Hùng Đông Bình rồi”. Cậu giấu đi chuyện phát hiện hai thi thể của tâm ngữ giả, những thực nghiệm tàn nhẫn đó, cậu thật sự không thể nói ra được với cô bé. E là Hùng Đông Bình đã từng phải chịu đựng những điều này, lại có thể vượt qua được thử thách ấy, cho nên cuối cùng đã được lưu lại.

Mai Khôi dựa sát vào cậu, nếu nói cô bé không sợ, đương nhiên là không đúng, dù gì cô bé cũng là trẻ con, vẫn luôn được mọi người bảo vệ và che chở rất tốt, chưa từng trải qua sóng to gió lớn gì. Cô bé vùi đầu vào vai Nghiêm Căn: “Anh trai, bà lão gặp được em rồi, cho nên bà ấy mới chết, đúng không?”.

Chỉ có người chết mới có thể tránh được sự dò tìm bí mật trong đầu mình của tâm ngữ giả. Bà lão biết bác sĩ X vẫn sẽ tìm đến, nên sợ sẽ không giấu được chuyện mình gặp Mai Khôi, đành lựa chọn con đường đó. Nghiêm Căn cũng nghĩ đến điều này, cậu xoa đầu Mai Khôi, không biết phải an ủi cô bé như thế nào, bèn chuyển chủ đề: “Năng lực tâm ngữ của mẹ em nhất định là rất lợi hại, cho nên bác sĩ X mới không ngừng tìm kiếm bà ấy như thế. Con Rùa Nhỏ, năng lực của em cũng rất đáng nể, điểm mạnh duy nhất của chúng ta bây giờ chính là em vẫn chưa bị bại lộ”. Cậu tuyệt đối không thể để cô bé xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Anh trai, chúng ta là tổ hợp đệ nhất thiên hạ nhỉ?”

“Đúng.”

“VẬY, em lợi hại hơn Hùng Đông Bình nhỉ?”

“Điều đó là đương nhiên.” Trong tư liệu mà cậu đã đọc được cho đến hiện giờ, vẫn chưa phát hiện ra tâm ngữ giả nào mạnh hơn cô bé.

“Vậy chúng ta cùng nhau đi đối phó với bác sĩ X.” Mai Khôi ngồi thẳng dậy, hai mắt sáng lên: “Ông ta có Hùng Đông Bình thì có gì tài giỏi chứ, bọn anh còn có em nữa. Ông ta muốn bắt mẹ em, chúng ta cứ đến bắt ông ta, dù ông ta có trốn tránh thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng nhất định tóm gọn được ông ta”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trời tờ mờ sáng, Nghiêm Cần mở mắt ra, nhìn đồng hồ, mới hơn bảy giờ, liền quay sang nhìn Mai Khôi đang gối đầu lên cánh tay mình ngủ ngon. Cô bé cuộn người trong lòng cậu, say giấc nồng. Tối qua hai người trò chuyện đến rất muộn, giống như khi còn nhỏ, cô bé ngồi nói, đến lúc mệt rồi thì nằm xuống tiếp tục thao thao bất tuyệt, rồi tới khi thấm mệt thì lăn ra ngủ ngon lành.

Tất cả dường như đều giống với khi còn nhỏ, nhưng Nghiêm Cần biết giờ đây rất nhiều việc đã thay đổi, trước đây bọn họ thường xuyên nằm ngủ với nhau, sau đó bị bố mẹ phát hiện, lúc đầu cậu rất sợ hãi, cái gì mà “bất gian trên giường” phải chịu trách nhiệm kia chứ, sau này thấy không có ai báo cậu phải chịu trách nhiệm, cậu cũng bình tĩnh lại. Song bây giờ, cậu lại rất hy vọng, mong rằng bố mẹ có thể một chân đá bay cánh cửa này, xông vào đây “bất gian”, sau đó quát tháo với cậu, buộc cậu phải có trách nhiệm với Con Rùa Nhỏ, không đúng, bắt Con Rùa Nhỏ phải chịu trách nhiệm với cậu, vậy thì tốt quá rồi.

Nhưng bốn bề vẫn yên tĩnh, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều khe khẽ của Con Rùa Nhỏ, làm gì có ai đến đập cửa chứ. Nghiêm Cần vén mấy sợi tóc xõa xuống trên má cô bé, nhìn cô bé ngủ mà đôi mắt đỏ hồng. Cậu biết chịu trách nhiệm gì đó chỉ là mơ ước đẹp đẽ của bản thân mình mà thôi. Đột nhiên cậu nhớ đến khi còn nhỏ mẹ từng nói: “Cái việc tốt này, làm sao đến lượt con”. Bây giờ cậu thật sự đã biết, hóa ra việc tốt này thật sự không đến lượt cậu.

Nhưng cũng chẳng sao cả, Con Rùa Nhỏ hiểu vấn đề chậm, đừng nói là mười tám, xem ra đến cả hai tám e rằng cũng chẳng khác nhau là mấy, chỉ cần cô bé không ghét bỏ cậu, thì tất cả vẫn giống như trước đây, vậy là được. Dù gì cô bé cũng không thích người khác, cậu sẽ đợi, cứ từ từ, cẩn thận hơn, cô bé vẫn sẽ thuộc về cậu.

Cậu chậm chậm rút cánh tay Mai Khôi đang gối ra, thấy cô bé khẽ động và không hài lòng, bèn lấy gối nhét vào lòng cô bé. Mai Khôi lập tức ôm lấy, dụi dụi đầu. Cậu rón rén quay về phòng, tắm rửa xong, đứng tám giờ, điện thoại vang lên, xe của công ty đã đến, đang đợi ở đầu đường. Cảm ơn xong cậu bảo người ta đi đến quán ăn dùng cơm trước, rồi chín giờ sẽ xuất phát.

Hôm qua biết sự việc không tốt, tránh ngồi phương tiện giao thông công cộng dễ xảy ra phiền phức, cậu liền gọi điện thoại về công ty điều xe đến đón mình. Cậu thu dọn đồ đạc xong, bèn đi gõ cửa phòng Hạ Sinh gọi anh ta dậy, sau đó đi gọi Con Rùa Nhỏ của mình. Mai Khôi mơ màng dụi mắt, vẫn chưa biết mình đang ở chỗ nào, Nghiêm Cần ôm cô bé đi vào phòng tắm, bóp kem đánh răng cho cô bé, cầm khăn ướt lau mặt cho cô bé, lúc này Mai Khôi mới tỉnh táo lại.

Sau khi ăn sáng, ba người đến bên chiếc xe của công ty, hàng ma sư Tiểu Tân mới được bổ sung làm tài xế cười tủm tỉm cầm bình nước khoáng đợi ở bên cạnh, nhìn thấy Nghiêm Cần đi đến, liền gọi một tiếng: “Tiểu Ma Vương”.

Nhìn thấy chiếc xe, chân Hạ Sinh như mềm nhũn ra, chiếc SUV khá lớn màu đen, toàn bộ cửa kính đều được dán giấy, không nhìn thấy bên trong, giống như chiếc xe dùng cho đội chống khủng bố xuất hiện trong phim ảnh, Hạ Sinh nhìn nó lại chẳng khác nào con quái vật: “Các người, các người, rốt cuộc các người là người như thế nào?”.

“Người không bình thường lắm.” Tiểu Tân nhìn thấy bộ dạng của Hạ Sinh thì vui vẻ, mở cửa xe, ra hiệu bảo anh ta lên.

Hạ Sinh quay đầu lại nhìn, Nghiêm Cần ở phía sau phớt lờ anh ta, mà đất Mai Khôi vòng qua một bên khác lên xe. Hạ Sinh phân vân, suy tính trong đầu, cuối cùng cũng chắc chắn mình không có khả năng chạy thoát, đành phải lên xe.

May mà trong chiếc xe này lại khá rộng rãi, chỗ ngồi cũng rất thoải mái, không bày những thứ đồ linh tinh bát nháo dọa người. Vừa ngồi ổn định, liền nghe tiếng cửa xe “phập” một cái khóa chặt, Hạ Sinh giật thót mình, quay đầu nhìn Nghiêm Cần ngồi ở ghế sau. Cậu đang giúp Mai Khôi đặt ba lô xuống, còn Mai Khôi thì ngáp ngủ, bộ dạng hình như rất mệt mỏi. Hạ Sinh yên tâm hơn một chút, tốt rồi, nhìn hai người bọn họ như thế, chắc không phải là kẻ xấu.

Chiếc xe đã khởi động, Nghiêm Cần bảo Tiểu Tân đi đến nhà Hạ Sinh trước, để anh ta tìm những thứ có thể mang theo được. Trong lòng Hạ Sinh lại yên tâm nốt phần còn lại, tốt rồi, cậu công tử này cũng rất biết quan tâm đến người khác, còn biết giúp anh ta mang theo chút tài sản, tuy anh ta thật sự chẳng có thứ đồ gì đáng tiền. Anh ta không hiểu được chủ ý của Nghiêm Cần là trước khi đi muốn tìm kiếm một lượt nhà anh ta, không lưu lại chút đầu mối nào cho tên bác sĩ X kia tìm thấy.

Tiểu Tân lái xe đến, đi xong găng tay, xách một chiếc va ly, vào trong nhà Hạ Sinh. Chút nhẹ nhõm vừa mới có của Hạ Sinh lập tức biến mất không còn tung tích, lấy tài sản cho anh ta, làm gì mà phải bày ra đáng vẻ giống như kiểm tra hiện trường vụ án vậy. Nhưng anh ta không dám cử động, bởi vì ánh mắt Nghiêm Cần ngồi phía sau như đang dán chặt vào anh ta. Hai mươi phút sau, Tiểu Tân ra ngoài, đem theo một túi hành lý rách của Hạ Sinh ném cho anh ta, bên trong đựng đầy quần áo và vài đồ dùng hằng ngày, Hạ Sinh nhìn nó xem xét, coi như đã lấy được đầy đủ.

Tiểu Tân khẽ gật đầu với Nghiêm Căn, tỏ ý đã làm ổn thỏa rồi, Nghiêm Căn gật đầu, thế là cả đoàn người bắt đầu lên đường về công ty.

Chiếc xe chạy liên cả mấy tiếng đồng hồ, Hạ Sinh ngồi đến mức đầu óc choáng váng, tuy chỗ ngồi rộng rãi chỉ có một mình, nhưng anh ta lại không dám nằm xuống, đầu giống như cô bé cổ quái ở hàng ghế sau kia. Chiếc xe lái đi chưa được bao lâu, cô bé liền gối đầu lên chân “anh trai - tình nhân” ngủ chẳng còn biết trời đất gì nữa. Người ta còn có áo khoác của anh trai phủ lên, còn có anh trai che chở, tránh khi xe lắc lư rơi khỏi chỗ của mình.

Ngờng mộ, đồ kỵ và hận, Hạ Sinh vò đầu đến phát đau, trong lòng không bình thường lắm, vì sao cùng là người mà số mệnh lại khác nhau như thế, anh ta thì bị người khác đánh đến sống dở chết dở, người ta thì là đánh người khác đến chết dở sống dở, anh ta không tiền không học hành không bằng cấp không công việc, người ta thì muốn sắp xếp công việc cho người khác thế nào thì sắp xếp, tuy là vị trí dọn dẹp vệ sinh, nhưng muốn bảo xe đến đón thì có xe đến đón, tuy chiếc xe có hơi cổ quái một chút.

Hạ Sinh lại quay đầu lên nhìn một cái, nhưng chạm đúng vào ánh mắt Nghiêm Căn: “Nếu anh mệt rồi thì cứ nằm xuống, đừng nhìn ngang liếc dọc, lại đề tôi phát hiện anh lên nhìn em gái tôi nữa, tôi sẽ đánh cho anh đến mức không cử động, quét dọn được đó”.

Hạ Sinh nhanh như bay nằm ngang xuống, liền cộc một cái đập đầu vào thành xe, nhưng chỉ dám cắn răng lau nước mắt, mà không dám kêu đau, nhìn mà cũng không được, đây là thế giới gì chứ?

Cuối cùng xe cũng về đến nơi, Hạ Sinh lại lần nữa tự hỏi mình: “Đây là thế giới gì chứ?”.

Chỉ nhìn phòng làm việc rộng rãi của cả một tầng, không đếm rõ được hết các ô phân cách làm việc, rất nhiều người bận rộn chạy qua chạy lại, còn có một đám người lưng đeo dây các loại trang bị vũ khí đi qua trước mặt anh ta, lúc đi qua bên cạnh còn liếc mắt nhìn anh ta mấy cái. Hạ Sinh nuốt nước miếng, đứng ở góc tường không dám cử động, đám người Nghiêm Căn vừa quay về liền vút anh ta ở đây, chỉ giao cho Tiểu Tân, nhưng Tiểu Tân lại bảo anh ta đợi ở đây, nói mình còn phải đi làm thủ tục. Anh ta một mình đứng đó, cảm thấy bản thân rất giống một con cá nhỏ được thả vào giữa một bầy cá mập, thật là đáng sợ.

Tòa nhà này là kiểu hai tầng thông nhau, Hạ Sinh căng thẳng nhìn xung quanh, cuối cùng bắt gặp khuôn mặt quen thuộc, chỗ hành lang tầng trên. Nghiêm Căn và một người đàn ông tuổi lớn hơn cậu ta một chút đi ra ngoài nói chuyện, Nghiêm Căn còn chỉ chỉ vào Hạ Sinh, khiến cả người anh ta run rẩy. Người đàn ông kia đáng vẻ giống Nghiêm Căn đến tám phần, vừa nhìn là thấy ngay rất uy nghiêm, có khí thế, lẽ nào là bố cậu ta? Quá trẻ. Là anh trai cậu ta? Lại quá già. Hai người đó khua chân múa tay với anh ta xong, lại đi vào trong phòng.

Trong lòng Hạ Sinh hô gọi, Tiểu Tân đại ca ơi, vì sao anh làm thủ tục mà cũng cần nhiều thời gian như vậy, để tôi đứng đây sợ đến chết khiếp rồi.

“Con người?” Hạ Sinh đang sợ hãi, câu hỏi này bất chợt vang bên tai càng khiến anh ta run rẩy, cẩn thận quay đầu, bỗng nhìn thấy một khối cầu nước lơ lửng giữa không trung đang nhìn mình, Hạ Sinh liền lùi lại hai bước dài, bên cộc một cái lên tường: “Yêu, yêu quái?”.

Câu hỏi vắn của Hạ Sinh khiến khối nước kia vô cùng thích thú, nó cười hi hi, nói tiếp: “Bát Bát, mau nhìn xem, người này thật thú vị, đã rất lâu rồi mình chưa gặp người nào thú vị như vậy”.

Hạ Sinh vừa căng thẳng vừa nghi hoặc, nó nói cái gì mà tám tám hay bố bố[1]? Lúc này, anh ta bỗng thấy thứ gì mềm mềm bên cổ, còn cả tiếng chuột kêu “chít chít” nữa, Hạ Sinh quay đầu lại nhìn, một chú chuột trắng béo tròn lông lóc không biết đã trèo lên vai anh ta từ lúc nào. Hạ Sinh hoàn toàn hoảng loạn, cuống quýt khua hai cánh tay, lớn tiếng thảm thiết kêu hòng đuổi chú chuột béo đó xuống, cũng chẳng biết là có đánh trúng không, anh ta chỉ gào hét khua khoảng loạn lên, rồi ôm lấy đầu co rúm lại trong góc tường. Đợi khi bình tĩnh lại ngẩng đầu lên nhìn, khối nước và con chuột đang ở trước mặt anh ta, người trong khắp cả căn phòng đều dừng công việc lại nhìn anh ta, Hạ Sinh rót nước mắt, nhìn mọi người, ngón tay chỉ vào khối nước và con chuột, nhưng chẳng ai để ý đến anh ta, mọi người lại tiếp tục ai làm việc nấy.

[1] Trong tiếng Trung, phát âm của từ “Bát” gần giống với phát âm của “tám” và “bố”.

“Bát Bát, mày nói đi, anh ta rất thú vị, phải không?” Khối nước lại nói, sau đó con chuột bạch còn thật sự gật mạnh đầu, nhúm lông nhỏ màu nâu trên đầu nó rung rung. Hạ Sinh vừa lau nước mắt vừa khẩn cầu: “Yêu quái, tha mạng đi, tôi không dám nữa đâu”.

“Không dám điều gì?”, khối nước rất hiếu kỳ.

“Tôi cũng không biết.” Hạ Sinh ảm ức, anh ta chỉ tiện miệng nói vậy thôi, truy vấn cái nỗi gì chứ.

“Ồ.” Khối nước cuốn lấy con chuột béo, hai đứa thì thầm không biết nói gì. Hạ Sinh thấp thòm không yên, lúc này nhìn thấy Tiểu Tân cầm một thứ giống như màn hình điện tử đi đến, liền nhào đến một tay ôm lấy chân Tiểu Tân: “Anh Tiểu Tân ơi, nhà vệ sinh bẩn chưa, tôi muốn đi quét dọn nhà vệ sinh, bây giờ đi luôn, anh mau đưa tôi đi đi”.

Tiểu Tân bật cười khanh khách: “Nhà vệ sinh đang đợi anh đó, anh cũng bình tĩnh chút đi, tôi đưa hồ sơ này cho Boss ký tên là anh có thể đến nhà vệ sinh rồi, đừng sốt ruột”.

“Vậy thì đi ký tên mau đi, mau lên, mau lên.” Hạ Sinh hấp tấp thúc giục, mất tiền Tiểu Tân lên tầng hai, đi vào căn phòng vừa rồi bọn Nghiêm Căn vào.

Trong phòng làm việc, Nghiêm Lạc nhìn hồ sơ Tiểu Tân mang đến, một mặt ký tên trên màn hình điện tử, một mặt hỏi: “Hắn đang hét gọi gọi ma gì đó?”.

Tiểu Tân nhin cười: “Bát Bát và Thủy Linh đang trêu anh ta đó”.

Nghiêm Lạc dặn dò: “Không được cho Hạ Sinh này bừa thông hành, không cho phép anh ta ra khỏi tòa nhà này”. Tiểu Tân đồng ý, cầm hồ sơ điện tử đi ra ngoài.

Nghiêm Lạc nói với Nghiêm Cẩn và Mai Khôi: “Tiếp tục nói kế hoạch của bọn con đi”.

“Khi quay về, con đã đi xác nhận rồi, một trong hai người đàn ông đó chính là giáo viên trong Hiệp hội siêu năng lực của Hạ Bồi, tên Hùng Đông Bình, cho nên người còn lại kia rất có khả năng chính là bác sĩ X. Bây giờ chúng ta có đầu mối rất quan trọng, xác nhận ông ta là đàn ông, trên dưới bốn năm mươi tuổi, thậm chí còn biết hình dáng của ông ta, tiếp theo đây, chúng ta đã có mục tiêu để điều tra rồi. Ông ta lợi dụng năng lực tâm ngữ của Hùng Đông Bình, trước mắt vẫn đang tích cực tìm kiếm mẹ của Con Rùa Nhỏ, có thể thấy mẹ của Con Rùa Nhỏ nếu như không có siêu năng lực, thì là có thứ mà ông ta rất mong muốn, cho nên ông ta vẫn luôn không chịu buông tay. Chúng ta bây giờ có Con Rùa Nhỏ, em ấy cũng có thể dùng năng lực tâm ngữ để tìm kiếm bác sĩ X này. Chúng ta dùng chiêu “gây ông đập lưng ông”. Trước mắt, thân phận tâm ngữ giả của Con Rùa Nhỏ vẫn chưa bị bại lộ, chính là điểm mạnh của chúng ta.”

Nghiêm Lạc chuyển sang Mai Khôi: “Con có thể làm thế nào?”.

“Con có thể dò tìm hình ảnh của hai người đó trong đầu mọi người, nếu như có ai từng tiếp xúc với bọn họ, ấn tượng tương đối sâu, thì con có thể dò tìm ra được, sau đó căn cứ vào tư liệu của hình ảnh, tìm thấy vị trí hành động của bọn họ. Nhưng mà, con phải ở trong khu vực hoạt động của bọn họ thì mới có thể dò tìm được.”

“Trước đây bọn họ vẫn luôn hoạt động ở thành phố này, bố ơi, con cảm thấy có thể thử xem. Cứ coi như con cùng Mai Khôi đi dạo phố là được, thử tìm kiếm một chút ở trong thành phố này. Lần trước, chúng ta không hề có một chút đầu mối nào, lần này coi như là có đột phá to lớn rồi!”

Nghiêm Lạc nghĩ một lát: “Bọn con ở Trần S cùng xuất hiện với Hạ Sinh, nếu như có sự ra tay của Hùng Đông Bình, họ cũng có thể dùng phương thức giống như vậy tìm được manh mối Hạ Sinh bị ai đưa đi. Ví dụ như mấy tên xã hội đen bị con dạy dỗ, nhân viên phục vụ của hàng ăn, chủ nhà trọ, trong đầu họ chắc chắn có hình ảnh bọn con ở cùng với Hạ Sinh”.

©STE.NT

“Điều này con cũng nghĩ tới rồi. Bên phía bác sĩ X kia vốn dĩ đã biết đến công ty chúng ta, ông ta cũng rất rõ chuyện chúng ta đang tìm ông ta, cho nên cứ coi như bọn họ biết chúng ta đưa Hạ Sinh đi, có phát giác gì, thì cũng không biết được Con Rùa Nhỏ là tâm ngữ giả. Trong đầu những người đó, Con Rùa Nhỏ là em gái của con, chuyện này bác sĩ X cũng sớm đã biết, nếu không thì lúc đầu ông ta sẽ không lựa chọn xuống tay với trường học của Con Rùa Nhỏ. Nhưng Hạ Sinh bị đưa đi, thì sẽ bị tâm ngữ giả lũng tâm tin tức trong đầu, bọn họ chắc cũng có thể đoán được.”

Bố con hai người nhìn nhau, đồng thanh cùng nói ra một cái tên: “Hạ Bồi”.

“Hùng Đông Bình có quan hệ khá thân với Hạ Bồi, nếu như bọn họ chắc chắn là Hạ Bồi, thì sẽ nghĩ mọi cách để tiếp xúc với cậu ta, đồng thời cũng cho chúng ta cơ hội.” Suy nghĩ này của Nghiêm Cẩn nhận được sự tán đồng của Nghiêm Lạc. Dùng Hạ Bồi để yểm hộ cho Mai Khôi, công việc dò xét thật sự sẽ được giữ bí mật hoàn toàn và an toàn.

Nghiêm Cẩn lại nói tiếp: “Trong chuyện này còn có mấy điểm, bác sĩ X kia vẫn luôn đi tìm mẹ của Con Rùa Nhỏ, nhưng trước nay chưa từng tìm đến chú Mai, còn cả Con Rùa Nhỏ, điều này chứng tỏ mấy năm đó bác sĩ X hoàn toàn mất đi hành tung của mẹ Con Rùa Nhỏ, nhưng ông ta biết năng lực của bà ấy, và chứng tỏ trước đây bọn họ nhất định từng có tiếp xúc. Bọn họ đã điều tra bên này, biết được sự tồn tại của Con Rùa Nhỏ, nhưng trước nay chưa từng hoài nghi về quan hệ giữa hai người, con bạo gan đoán rằng, trong mấy năm đó, mẹ của Con Rùa Nhỏ đã từng đi phẫu thuật chỉnh hình”.

Mai Khôi kinh ngạc “á” lên một tiếng, Nghiêm Cẩn vỗ vào tay cô bé, tiếp tục nói: “Còn có một điểm, Hạ Bồi vẫn luôn bình an vô sự ở trong trường học, nhưng những tâm ngữ giả khác lại bị bắt đi toàn bộ. Cách nghĩ của con hôm qua là năng lực của Hạ Bồi quá yếu, bác sĩ X không để ý tới, nhưng sau đó lại nghĩ, ngoại trừ Hùng Đông Bình ra, bọn họ vẫn cần tâm ngữ giả khác để làm thực nghiệm”.

“Thực nghiệm gì?”, Mai Khôi xen lời. Nghiêm Cẩn lại vỗ vỗ vào tay cô bé, nói tiếp: “Cho nên chỉ có hai khả năng, một là thực nghiệm đã thành công, Hùng Đông Bình làm tiên phong mũi nhọn, trở thành kiểu vũ khí thực dụng, bọn họ không cần phải mạo hiểm bắt người nữa; hai chính là thân phận của Hạ Bồi có phải có gì kỳ lạ không?”.

“Vậy em đi thăm dò anh ta là sẽ biết được”, Mai Khôi lập tức tự tiến cử.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu: “Con nói đúng, vậy bây giờ chúng ta đã có ba đầu mối, một là hình dáng bên ngoài của bác sĩ X, con tìm nhân viên kỹ thuật đến vẽ hình dáng, chúng ta kết hợp với phía cảnh sát cùng điều tra, thứ hai là chuyện mẹ Mai Khôi có khả năng đã chỉnh hình, chuyện này đích xác có thể giải thích được vì sao cô ấy có thể tránh được sự truy bắt nhiều năm như vậy của bác sĩ X, hơn nữa chuyện có một khoảng quá khứ trống không. Bệnh viện chỉnh hình, đầu mối này có thể điều tra một chút. Thứ ba chính là Hạ Bồi. Bố sẽ sắp xếp Hạ Bồi đến thăm tra Hạ Sinh một chút, đây công lao lấy được đầu mối của bác sĩ X sang cho Hạ Bồi, ngoài ra, sẽ phải người giám sát nghiêm ngặt cậu ta. Còn chuyện Mai Khôi dùng năng lực tâm ngữ tìm kiếm, chỉ hai đứa bọn con tiến hành là được”.

Nghiêm Cẩn và Mai Khôi gật đầu, định xong kế hoạch, tất cả đều tiến hành theo sự sắp xếp.

Ngày hôm sau, Nghiêm Cẩn và Mai Khôi quay lại trường học, một nhóm bạn bè nắm chắc cơ hội tụ tập. Mẫn Lệ lên tiếng kêu gào đầu tiên: “Tiểu Ma Vương, lâu như vậy không quay về, tôi tưởng cậu chết rồi chứ”.

“Cút đi.”

“Anh ấy đã yêu khi cái rồi, cho nên không quay về.” Mặc Ngôn dùng ngữ khí bình tĩnh quen thuộc nói lời khó nghe.

“Cút”, Nghiêm Cẩn vẫn không khách khí với họ như thường lệ.

Mai Khôi ở bên cạnh bật cười khanh khách, thật vui vẻ, anh trai quay về rồi, ngay đến lời nhiech mắng của mọi người cũng trở nên có ý nghĩa như vậy.

“Mọi người có làm hết trách nhiệm bảo vệ Con Rùa Nhỏ của tôi không? Đến đây xếp hàng, để tôi thẩm tra từng người một”, Nghiêm Cẩn trung ra dáng vẻ nghiêm túc, mọi người đồng thanh đáp: “Đi chết đi”.

Trong phòng học của một bên khác, Hạ Bồi đang điền vào bảng xin tốt nghiệp, thì nhận được một cuộc điện thoại: “A lô, đúng vậy, tôi là Hạ Bồi. Thầy giáo? Là thầy phải không?”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

“Thầy vẫn còn sống, em tưởng rằng... em thật sự tưởng rằng...” Hạ Bồi vô cùng kích động, đầu dây bên kia lại nói: “Xung quanh em có người không? Đừng lớn tiếng”.

Ngữ khí của ông ta nghiêm túc, Hạ Bồi vô thức nhìn ngó xung quanh: “Không có ai, em đang ở phòng học, rất ít người”.

“Tốt, em tìm một chỗ yên tĩnh, thầy có chuyện quan trọng muốn nói với em”.

Hạ Bồi vội vàng đi ra ngoài, tìm được góc khuất yên tĩnh: “Được rồi, thưa thầy, thầy nói đi ạ”.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, rồi thờ dãi nói: “Con sống có tốt không? Con trai”.

Tròng mắt Hạ Bồi bỗng chốc nóng lên, đây quả nhiên là giọng nói và ngữ khí của thầy giáo Hùng, lúc đầu cậu ta bị thế giới này cô lập, đầu óc sắp bị ý thức của mọi người xung quanh phiền nhiễu đến nổ tung ra, thầy giáo Hùng đã dạy cậu ta cách tiếp tục sinh tồn như thế nào.

“Thầy, em sống rất tốt, em ở trong một trường học, ở đây toàn những người không bình thường giống như chúng ta, thỉnh thoảng em còn đi giúp đỡ làm việc cho một công ty rất lợi hại, em có thu nhập rồi, em có thể tự nuôi sống bản thân, thầy, những điều thầy dạy em đều không dám quên. Thầy sống có tốt không? Thầy đang ở đâu ạ?”

“Hạ Bồi, bây giờ thầy đang nằm vùng trong một nhóm tội phạm, trước mắt tình hình có chút nguy cấp, ở bên phía bọn em có gián điệp, thầy cần sự giúp đỡ của em”.

Hạ Bồi kinh ngạc, vội nói: “Là việc rất nghiêm trọng phải không? Em có thể giúp đỡ được gì?”.

“Chuyện này không thể nói qua điện thoại, quá nguy hiểm. Em sắp xếp thời gian quay lại thành phố, thầy không lên núi được, năng lực ý thức vẫn chưa đạt đến mức xa như vậy. Em xuống rồi, chúng ta tìm cơ hội nói chuyện. Sự việc này rất cơ mật, tất cả mọi người bọn em đều rất nguy hiểm, cho nên em không được nói chuyện này cho ai cả. Che chắn ý thức về chuyện này đi, đừng để tâm ngữ giả khác phát hiện.”

“Thầy yên tâm ạ, không có tâm ngữ giả khác ở đây đâu, chỉ có mình em thôi.”

“Vậy thì tốt, khi nào vào thành phố, tốt nhất em nên đưa theo người khác cùng đi, để che mắt thiên hạ, đừng dẫn đến sự hoài nghi.”

“Vậy cuối tuần này đi, chiều thứ Bảy khoảng hai giờ, em cùng bạn đến phố đi bộ khu buôn bán của trung tâm thương mại quốc tế bên đó, chỗ có nhà sách, chúng ta có thể gặp mặt ở đó.”

“Được, vậy thì hai giờ chiều thứ Bảy. Em không cần tìm thầy, cứ giống như bình thường là được, thầy sẽ tìm em. Nhớ kỹ, nhất quyết không được nói cho bất cứ ai.”

Hạ Bồi đồng ý rồi dập điện thoại, tìm đập tình thích, thấp thoáng có hưng phấn của việc sắp trở thành anh hùng làm chuyện lớn.

Ngày hôm sau, Công ty Nhã Mã gọi Hạ Bồi đi. Happy đích thân dẫn dò nhiệm vụ cho cậu ta: “Lát nữa cháu nói chuyện một chút với người tên là Hạ Sinh, anh ta là người Tiểu Ma Vương đưa từ trấn S về, chúng ta điều tra ra trong trấn S có một bà lão tên là Lỗ Cầm có thể đã tiếp xúc với bác sĩ X, nhưng vẫn chưa thể xác định. Hạ Sinh này đã từng gặp một người đàn ông đến tìm Lỗ Cầm, nhưng sau khi Lỗ Cầm chết, người đàn ông đó còn đưa một người khác đến gặp Hạ Sinh, chúng ta cần cháu tìm ra được hình ảnh của hai người đàn ông này từ trong đầu Hạ Sinh, sau đó truyền cho nhân viên thao tác máy tính vẽ chân dung của chúng ta, để anh ta vẽ ra hình ảnh của người đó.”

Trong lòng Hạ Bồi thoáng chấn động, biết đầu mối này vô cùng quan trọng, cậu ta khẽ gật đầu, cùng Happy đi vào căn phòng làm việc, trong đó có một

người thanh niên ngồi bên cạnh một nhân viên thao tác máy tính, nói gì đó trước màn hình, Happy nói nhỏ bên tai Hạ Bồi: “Chúng ta sắp xếp công việc cho Hạ Sinh trong công ty, anh ta đang miêu tả lại cho nhân viên thao tác máy tính về ngoại hình diện mạo của hai người đàn ông đó, cháu cứ làm như đang nói chuyện, đừng tạo áp lực cho anh ta, moi thêm nhiều thứ ra”.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến chỗ vị trí làm việc, Happy giới thiệu: “Hạ Sinh, đây là Hạ Bồi, nhân viên tư vấn tâm lý của chúng tôi, cậu ấy đến để giúp anh nhớ lại hình dáng diện mạo của hai kẻ đó, La Bình, cậu phối hợp với bọn họ một chút nhé, gắng sức nhanh chóng vẽ xong chân dung ông ta, Boss đang cần đó”.

Ba người đều đồng ý, bắt đầu làm việc. Happy ra ngoài quay về phòng làm việc của Nghiêm Lạc. Anh đang nhìn vào máy giám sát trên tường, theo dõi nhất cử nhất động của những người trong phòng làm việc bên kia. Happy đi đến báo cáo: “Boss, cuộc điện thoại tối qua không truy tìm được manh mối”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu: “Lát nữa xem chân dung cậu ta nhìn ra. Nếu như cậu ta hiểu rõ bản thân mình nên làm gì, thì lần này là cơ hội rõ ràng”.

Đáng tiếc Hạ Bồi không nắm được cơ hội này. Cậu ta nói chuyện với Hạ Sinh một lát, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy trong đầu Hạ Sinh xuất hiện hình ảnh khiến cậu ta chấn động, một trong hai người đàn ông đó là thầy giáo Hùng Đông Bình của cậu ta. Nội dung của cuộc điện thoại tối qua lập tức hiện lên trong đầu cậu ta, thầy giáo nói toàn bộ bọn họ đều rất nguy hiểm, ở chỗ của bọn họ có gián điệp.

Hạ Bồi bỗng chốc trở nên căng thẳng, liền mở rộng ý thức, tìm kiếm trong tầng lầu này, muốn xem xem có người nào đó đang quan tâm đến chuyện này không, hoặc có ai hiểu về xu hướng hành động của thầy giáo không, nhưng cậu ta tìm kiếm một vòng cũng chẳng phát hiện gì. Thu ý thức về, cậu ta phát hiện ra Hạ Sinh đang chăm chăm nhìn mình: “Cậu tên là Hạ Bồi à, khá giống với tên của tôi”.

Hạ Bồi khẽ gật đầu, vẫn đang cân nhắc chuyện này, làm thế nào đây, nếu thầy bại lộ tung tích, vậy chú Nghiêm bên này sẽ phát lệnh truy nã ông ấy chứ? Nhưng thầy giáo là người tốt, ông ấy muốn bảo vệ bọn họ mà.

“Hạ Bồi, tôi tên là Hạ Sinh, cậu nói đi, có khả năng nào tôi là anh em thất lạc của cậu không?”

“Hả?” Hạ Bồi bị Hạ Sinh kéo ra khỏi trạng thái trầm tư, anh ta đang nói cái gì vậy?

“Đúng đó, cậu nói xem, tôi lớn tuổi hơn cậu, tên là Hạ Sinh, có khả năng bố mẹ muốn sinh con ra rồi thì phải nuôi con cho tốt, cho nên chúng ta một người tên Sinh, một người tên Bồi, liệu tôi có phải là anh em bị thất lạc của cậu không?”

Hạ Bồi lắc mạnh đầu: “Ngốc nghếch, bố mẹ tôi chỉ sinh có mình tôi thôi”.

Hạ Sinh rất thất vọng, nhìn Hạ Bồi, nói tiếp: “Cậu chắc chắn?”.

Hạ Bồi nhún vai đáp: “Chắc chắn”, song trong lòng vẫn đang nghĩ, làm thế nào đây? Có cần nói lại với đám người chú Nghiêm không? Nhưng thầy giáo nói ở đây có nội gián, ngộ nhờ bị nội gián biết được, vậy thì thầy giáo há chẳng phải là sẽ rất nguy hiểm? Trong lòng cậu ta vật lộn giằng co, Hạ Sinh vẫn đang làm phiền bên cạnh: “Cậu thật sự có thể chắc chắn sao? Không cần về nhà hỏi bố mẹ cậu một câu ư?”.

Hạ Bồi có chút tức giận: “Bố mẹ tôi không cần tôi nữa, chẳng có gì để hỏi cả”.

“Vậy chúng ta nhất định là anh em rồi”, Hạ Sinh kích động: “Cậu xem, bố mẹ cậu đã không cần con cái, vậy càng có khả năng tôi là anh trai của cậu”.

Hạ Bồi thật sự tức giận: “Anh đúng là có bệnh, anh muốn tìm thân thích họ hàng thì đến chỗ khác mà tìm, đừng ở đây mà làm phiền tôi”. Bị tên ngốc này quấy rối, đầu óc Hạ Bồi càng loạn hơn, rốt cuộc nên làm thế nào?

La Bình ở bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại kỳ lạ này, vừa nén cười, vừa vẽ ra chân dung mà Hạ Bồi truyền đến đầu mình. Hạ Bồi cảm hình ảnh đi tìm Happy, lòng rối như tơ vò, không biết phải mở miệng như thế nào. Sau khi giao ra bức hình, cuối cùng cậu ta vẫn chẳng nói gì, vội vàng chào rồi rời đi.

Nghiêm Lạc mở hai hình vẽ chân dung ra, một tấm là Nghiêm Cần bảo kỹ thuật viên Thần tộc vẽ ra, một tấm là Hạ Bồi vừa báo La Bình vẽ ra, tướng mạo người đàn ông nghi ngờ là bác sĩ X kia giống hệt nhau, nhưng hai bức chân dung của Hùng Đông Bình lại khác nhau. Hình dáng người đàn ông trong bức tranh mà Hạ Bồi truyền đến khác với Hùng Đông Bình.

Nghiêm Lạc ném bức chân dung lên bàn, nói với Happy: “Thứ Bảy phái hai người Thần tộc cậu ta không quen đi giám sát cậu ta”. Con trai nói rất đúng, không ai biết năng lực của Mai Khôi là điểm mạnh nhất của bọn họ.

Trường học đã rất lâu không cho nghỉ cuối tuần rồi, thứ Bảy này, rất nhiều học sinh mừng rỡ chạy ra khỏi trường. Đám người Nghiêm Cần đã hẹn đi vào thành phố chơi, họ muốn đến con đường đi bộ bên cạnh khu thương mại quốc tế chơi, mặc dù không có tiền nhưng cũng bon chen. Cả một nhóm mười mấy người, thái tử Nghiêm Cần đã việc công xen lẫn việc tư mà gọi xe của trường, đưa toàn bộ mọi người đến đó.

Nguy Anh Vân vừa hưởng thụ phúc lợi của giai cấp đặc quyền, vừa chê người: “Tiểu Ma Vương, cậu quá cổ lỗ sỹ rồi, cậu nhìn xem Mặc Ngôn nhà người ta kia, vậy mới là thái tử chân chính chứ, người ta khiêm tốn biết bao”.

“Vậy cậu xuống xe tự bay đi”, Nghiêm Cần chẳng thèm chấp cậu ta.

“Chẳng phải tôi sợ sẽ thành tin hot trên thời sự sao? Nếu như người ta tưởng rằng thần tiên phương nào đến, rồi tới lễ bái tôi, thì phải làm thế nào?”

“Người ta sẽ không lễ bái cậu đâu, mà trực tiếp nổ súng bắn hạ cậu, sau đó đưa đến phòng thực nghiệm giải phẫu nghiên cứu một chút”, Mẫn Lệ chế

nhạo cậu ta không chút khách khí.

“Wow, con gái đúng là độc địa.” Ngụy Anh Vân lùi về chỗ ngồi, không lớn tiếng nữa, huých huých vào Hạ Bồi bên cạnh: “Anh làm gì mà mặt mày như đưa đám thế, đi dạo phố mà cứ giống như đi đánh trận vậy”.

Hạ Bồi lấy lại tinh thần: “Đâu có, anh muốn đi mua ít sách, đang nghĩ xem mua sách gì thì tốt”.

Nghiêm Căn như chẳng nghe thấy gì, hỏi Mai Khôi: “Em muốn đi đâu?”.

Hạ Bồi có chút căng thẳng, ngẫm hồi hận không nên nói mua sách, ngộ nhờ Tiểu Ma Vương muốn đi cùng đến nhà sách thì thật là tội tề. May mà Mai Khôi trả lời: “Quán kem”.

“Đứng, đứng, đứng”, mấy cô nữ sinh vội vàng hòa vào.

“Trời lạnh thế này, không được ăn”, Nghiêm Căn rất có uy của người anh trai.

Mấy người bắt đầu lý sự rằng trời lạnh ăn kem mới thú vị, Hạ Bồi ngấm ngấm thở phào, may quá, may quá.

Xe của trường học đưa họ đến đầu đường, hơn chục học sinh thông dong đi vào đường dành cho người đi bộ, chẳng mấy chốc phân tán ra các con đường khác nhau đến địa điểm của mình. Hạ Bồi không sợ những người khác, chỉ sợ Nghiêm Căn sẽ đi cùng đường với mình, nhưng may mà Nghiêm Căn dính lấy Mai Khôi, Mai Khôi lại chẳng có hứng thú gì với việc mua sách. Mấy người bọn họ nhàn nhã dạo phố, cuối cùng vào một tiệm chuyên bán kem ở chéch bên phía đối diện hiệu sách.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Hạ Bồi nhìn đồng hồ đeo tay, một giờ ba mươi hai phút, rồi nhìn ngó xung quanh, không có gì khác thường, bèn đi vào hiệu sách cùng hai bạn khác.

Bởi vì là cuối tuần, trong hiệu sách rất đông người, Hạ Bồi lại chẳng lo lắng thầy giáo sẽ không tìm được mình. Năng lực của thầy giáo người trong hiệp hội đều biết, ông ấy có thể nắm chắc tư duy ý thức của tất cả mọi người trong tòa nhà hơn ba mươi tầng, cho nên trong hiệu sách chỉ có bốn tầng này, vấn đề tìm thấy mình từ trong đầu của mọi người, đối với thầy mà nói chẳng phải là chuyện khó.

Hạ Bồi bắt đầu lật xem từng cuốn từng cuốn sách, dần dần đi cách xa mấy người bạn học. Cậu ta cảnh giác, mở lực ý niệm của mình, tìm kiếm xem xung quanh có gì khác thường không. Cậu ta cố gắng bình tĩnh, trong lòng căng thẳng lại thêm chút phần chấn khiến tim cậu ta đập loạn.

Cuối cùng, cậu ta nghe thấy giọng nói của Hùng Đông Bình: “Hạ Bồi, em nghe thấy không?”.

Tay Hạ Bồi run run, cuốn sách trên tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Cậu ta trấn tĩnh lại, tập trung sức chú ý, trả lời trong đầu: “Em nghe thấy rồi”.

“Rất tốt, em không cần căng thẳng, cũng không cần tìm thầy, cứ tiếp tục xem sách là được, chúng ta hãy nói chuyện như thế này, tương đối an toàn.”

“Vâng ạ.” Hạ Bồi trả lời, cầm cuốn sách đến một góc đứng. “Thầy, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hạ Bồi, mười một năm trước thầy mất tích, do bị một tổ chức phản xã hội bắt đi, họ có rất nhiều thủ đoạn khoa học kỹ thuật cao, có ý đồ lợi dụng siêu năng lực của chúng ta để lật đổ quốc gia, nhưng hình như có thể lực của một số tổ chức khiến bọn họ lo ngại, cho nên bọn họ vẫn luôn nghiên cứu và sáng tạo. Mà lực lượng của tâm ngữ giả chúng ta là người bọn họ muốn có được nhất. Mấy năm đầu bị bắt, thầy không biết được mình đang ở đâu, họ làm rất nhiều thực nghiệm trên người thầy, thầy còn nhìn thấy tâm ngữ giả khác, nhưng cuối cùng, chỉ còn lại một mình thầy. Mấy năm nay, thực nghiệm của bọn họ thu được thành công, năng lực của thầy được nâng cao lên rất nhiều, để giữ lại mạng sống, thầy đã giả vờ phục tùng, và phải miễn cưỡng giúp bọn họ làm một số chuyện xấu.” Giọng nói của Hùng Đông Bình lộ rõ vẻ hồ thẹn.

“Thầy, đây không phải là lỗi của thầy.” Hạ Bồi xúc động, tưởng tượng ra những vất vả thầy phải chịu trong mười năm nay, cậu ta vô cùng buồn bã.

“Thầy vẫn luôn tìm cơ hội liên lạc với thế giới bên ngoài, thầy coi bản thân mình là người nằm vùng trong tổ chức này, nỗ lực thu thập tin tình báo của bọn họ, cuối cùng cũng có một số tiến triển. Hai năm nay, biểu hiện của thầy khá tốt, bọn họ cũng rất tin tưởng thầy, chỉ cần thầy có cố đi tìm kiếm tin tức hợp lý, bọn họ sẽ thả cho thầy ra ngoài. Cho nên chúng ta mới có thể có cơ hội nói chuyện như thế này.”

“Thầy, em phải làm thế nào mới có thể cứu thầy?”

“Không, không, Hạ Bồi, không cần cứu thầy, chúng ta phải cứu cả quốc gia này, phải cứu thế giới này, năng lực tâm ngữ của chúng ta có chỗ dùng vô cùng lớn mạnh, chúng ta không thể phụ cái thiên phú mà ông Trời ban cho. Bây giờ tổ chức này vẫn đang tìm kiếm tâm ngữ giả, bọn họ nói có tâm ngữ giả còn mạnh hơn cả thầy, có thể đồng thời nắm chắc được tư duy ý thức của cả thành phố, thậm chí của mấy thành phố nữa. Hạ Bồi, em có biết điều này có nghĩa là gì không? Điều này có nghĩa là, tất cả bí mật đều sẽ bị tổ chức này biết được, tiền tệ, chính trị, dân sinh, quân sự, thậm chí nhỏ đến như mật mã ngân hàng của người nào đó, cũng sẽ bị moi ra được. Những việc này thầy đã giúp bọn họ làm rồi, bây giờ thể lực của bọn họ chưa lớn mạnh, nên không muốn đánh rần động cỏ, một khi bọn họ tìm được tâm ngữ giả lớn mạnh hơn, vậy thành phố sẽ bị hủy hoại.”

Tay cầm sách của Hạ Bồi khẽ run, cảm thấy khó thở. Cậu ta nghe thấy Hùng Đông Bình nói tiếp: “Thầy không thể nói cho em biết chi tiết khác, như vậy quá nguy hiểm cho em, em buộc phải an toàn ở lại bên ngoài, hai người chúng ta phải trong ứng ngoại hợp, không ai có năng lực hoàn thành sự việc này hơn chúng ta. Bây giờ bên bọn em có gián điệp, hẳn đang cung cấp tin tình báo của bọn em cho tổ chức này, tất cả các tin về trường học của bọn em, Công ty Nhà Mả, còn cả người tên Nghiêm Lạc kia, thậm chí tình hình gia đình của anh ta, tổ chức này đều nắm rất rõ ràng. Hạ Bồi, thầy ở bên này cũng

nhìn thấy hồ sơ của em rồi”.

Hạ Bồi sợ đến mức run rẩy, Hùng Đông Bình nói với cậu ta: “Nhưng mà em không cần sợ, thầy đã khuyên giải và thuyết phục họ rồi, thầy nói năng lực của em không tốt, bắt về cũng chẳng có tác dụng gì, thế là bọn họ đã dẹp bỏ ý nghĩ bắt em về. Lần này thầy cũng giả vờ nói với bọn họ, bảo thầy có thể thuyết phục được em thu thập tin tình báo ở bên ngoài cho bọn họ, nên bọn họ mới phối hợp với thầy, để thầy tiếp xúc với em”.

“Thầy, thầy, chuyện thầy tìm em, bọn họ, bọn họ có biết không?”, Hạ Bồi vừa kinh hãi vừa ngờ vực.

“Đúng, nếu không thì thầy cũng chẳng có cách nào bảo đảm có thể hoàn toàn thoát khỏi sự giám sát của bọn họ, ngộ nhờ bọn họ cảm thấy có bất cứ chỗ nào không bình thường, thì sẽ bắt lợi với em, bây giờ lấy điều này làm cái cớ, bọn họ sẽ phối hợp với hai chúng ta, cũng có thể bảo đảm sự an toàn của em. Dù gì chúng ta dùng năng lực tâm ngữ nói chuyện với nhau, chẳng ai có thể nghe trộm được. Đây là biện pháp ổn thỏa nhất.”

“VẬY, em nên làm thế nào?”

“Tìm ra được gián điệp đó, Hạ Bồi, nhất định phải lôi được hắn ra. Ngoài ra, chúng ta phải nhanh hơn một bước tìm ra được tâm ngữ giả kia. Cô ta tên là Lỗ An Hoa, là con gái của một bà lão tên là Lỗ Cẩm ở trấn S, tính toán một chút, bây giờ chắc khoảng xấp xỉ ba mươi tám tuổi, thầy truyền hình ảnh của cô ta cho em xem nhé. Bạn Nghiêm Cận kia của em và em gái cậu ta có dẫn theo một người thanh niên tên là Hạ Sinh đến từ trấn S, người đó là một đầu mối quan trọng. Trước đây thầy và người của tổ chức này đã đi thăm tra anh ta, tuy khi đó không moi ra được điều gì, nhưng anh ta là người duy nhất từng sống cùng Lỗ Cẩm, Lỗ An Hoa có khả năng sẽ đi tìm anh ta, hoặc là có thứ đồ quan trọng mà bản thân anh ta cũng không phát giác ra, những thứ này đều có thể sẽ là manh mối.”

“Em đã gặp Hạ Sinh kia.” Hạ Bồi nhanh chóng báo cáo: “Chính là trong Công ty Nhả Mã ở cao ốc Đế Cảnh, bọn họ bảo em tìm ra hình ảnh của hai người đã từng đến tìm anh ta từ trong đầu Hạ Sinh, em đã nhìn thấy thầy, thầy giáo”.

Hùng Đông Bình im lặng không nói, Hạ Bồi vội vàng nói tiếp: “Em, khi truyền hình ảnh cho nhân viên kỹ thuật vẽ tranh, em đã đổi đi một chút diện mạo của thầy, em không muốn thầy bị truy nã”.

Hùng Đông Bình thờ dãi: “Con trai, mười năm nay thầy vẫn còn có thể sống được, đã là hạnh phúc lắm rồi. Thầy sớm đã chuẩn bị tâm lý cho sự hy sinh. Em không cần lo lắng cho thầy, mình phải cẩn thận hơn nữa, để ý xung quanh, tìm ra gián điệp kia, hẳn chắc là có chút chức vị, nếu không thì không thể lấy được tư liệu đầy đủ như thế, nắm rõ rất nhiều việc như lòng bàn tay, chắc chắn em sẽ có không ít cơ hội tiếp xúc với hắn. Càng nhiều người biết chuyện này thì càng nguy hiểm. Hạ Sinh, em cũng tìm nhiều cơ hội nói chuyện thêm chút, moi ra tin tức từ chỗ anh ta, nếu như chúng ta có thể tìm được Lỗ An Hoa kia trước một bước, thì có thể ngăn cản được tổ chức này lợi dụng năng lực của cô ta làm chuyện xấu. Nếu em có bất cứ phát hiện gì, bất luận là có tác dụng hay không, lớn nhỏ ra sao, đều phải nói cho thầy, thầy sẽ giúp em phán đoán tình hình”.

“Vâng, em biết rồi”, Hạ Bồi gật mạnh đầu, đây là sứ mệnh giải cứu thế giới, cậu ta và thầy giáo đều là những anh hùng cứu thế.

Lúc này cậu ta lại nghe thấy Hùng Đông Bình đột nhiên hỏi: “Hạ Bồi, em chắc chắn trong trường học của bọn em, thật sự không có tâm ngữ giả khác chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

“Không có đâu, em là tâm ngữ giả duy nhất, trong trường học năng lực của mỗi người đều không phải là bí mật, nếu như có tâm ngữ giả, chắc chắn em sẽ biết.”

“VẬY có khả năng là Lỗ An Hoa, vừa rồi thầy đột nhiên cảm thấy có luồng lực tâm ngữ rất mạnh đang len lỏi thăm dò, nhưng trong chớp lát liền qua đi, thầy không nắm bắt được.”

“Cái gì?” Hạ Bồi rất căng thẳng, lẽ nào thật sự là có tâm ngữ giả khác tồn tại? “Thầy, mấy năm trước, trong vụ án trường học Dương Quang bị bắt cóc, em có tham gia, vào lúc đó, em cũng đột nhiên cảm thấy trong trường học có sự tồn tại của tâm ngữ giả. Nhưng sau đó công ty bên kia điều tra, không có kết quả gì, cho nên liền không tìm hiểu chuyện đó nữa.”

Hùng Đông Bình trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Hạ Bồi, thầy phải đi rồi. Thầy sẽ lại liên lạc với em, nhớ rõ lời thầy, việc này trọng đại, không thể nói cho ai, bao gồm cả anh Nghiêm kia, cả hội trường nữa. Bản thân em phải cẩn thận hơn”.

Tiếng cuối cùng vừa nói xong, Hạ Bồi liền cảm thấy được luồng năng lượng tiếp xúc với ý thức của cậu ta lui đi. Có chút thất vọng, cậu ta còn rất muốn hỏi một chút xem chuyện của tâm ngữ giả này nên làm thế nào? Nhưng mà trong chớp mắt, cậu ta đã hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của thầy giáo rồi. Hạ Bồi cầm cuốn sách di chuyển một vòng trong nhà sách nhưng không cảm thấy được năng lượng của tâm ngữ giả mà Hùng Đông Bình vừa nói. Tâm trạng có phần hỗn loạn, cậu ta nhìn dòng người đi như mắc cửi bên cạnh, bỗng thấy gánh nặng trên vai nặng trĩu.

Ngoài tiệm kem, Nghiêm Cận đang nhận điện thoại: “Được rồi, tôi biết rồi, không tìm thấy anh ta không trách mọi người. Mọi người tiếp tục trông

chừng, nhìn xem Hạ Bồi còn có hành động gì tiếp theo”. Cậu đập điện thoại, quay người đi vào trong tiệm, chen đến chiếc bàn có một đám nữ sinh kia.

Lư Chân gọi: “Tiểu Ma Vương, cậu đừng quay lại nữa, cần đi đâu thì đi đi, chúng tôi đều là nữ sinh, cậu ở đây sẽ không tiện lắm đâu”.

Mẫn Lệ bật cười một tiếng: “Lư Chân, cậu quá ngây thơ đó, Tiểu Ma Vương nào có biết ‘không tiện’ là thứ gì chứ?”.

Nghiêm Căn làm bộ làm tịch: “Tôi vốn dĩ định nói tôi đi lâu như vậy giờ mới quay lại đây, lần đầu tiên cùng các bạn đi dạo phố, bữa này tôi rất hân hạnh được thanh toán tiền kem của mọi người, kết quả các cậu lại đối xử với tôi như thế này. Vậy tôi chỉ trả phần tiền của Con Rùa Nhỏ thôi”.

“Ồ, Tiểu Ma Vương thật đẹp trai, không ai được phép nói cậu ấy không tốt.” Một nữ sinh bên cạnh nghe nói có người mời, lập tức “hạ giáo mác”.

Mai Khôi cười lớn, trong đầu lại nói với Nghiêm Căn: “Thế nào rồi, không tìm được ông ta sao? Ông ta không ở trong con phố này”.

Nghiêm Căn xoa xoa đầu cô bé, trong miệng nói: “Ăn ít một chút nhé, quay về nếu như đau bụng mẹ trách em, anh chẳng thể nói giúp đâu”, nhưng trong đầu lại đáp lời cô bé: “Tình hình này không bình thường lắm, chúng ta phải quay về báo cáo với bố một chút”.

Trong phòng làm việc, nghe xong lời của Nghiêm Căn, Nghiêm Lạc liền trầm tư. Nghiêm Căn tiếp tục nói: “Trong ghi chép của Hiệp hội siêu năng lực, Hùng Đông Bình có thể nắm rõ tư duy ý thức của tất cả mọi người trong một tòa nhà, nhưng hôm nay Con Rùa Nhỏ thăm dò được, ông ta chỉ ít là ở bên ngoài ba con phố, như thế có nghĩa là, mấy năm nay năng lực của ông ta tăng lên không ít, theo cách nói của ông ta với Hạ Bồi, có lẽ là có liên quan tới thực nghiệm đó. Hơn nữa ông ta rất cảnh giác, che chắn ý niệm rất cẩn thận, lúc đầu Con Rùa Nhỏ thăm dò nhưng không vào được ý niệm của ông ta, sau đó vừa mới có tiến triển, ông ta liền phát hiện ra ngay. May mà Con Rùa Nhỏ tránh được nhanh”.

Mai Khôi ở bên cạnh gật đầu đồng ý: “Con chỉ có thể đợi sau khi ông ta đi rồi, mới moi ra được nội dung đối thoại của bọn họ từ chỗ Hạ Bồi. Bọn họ nói chỗ chúng ta có nội gián, hơn nữa chắc là chức vị còn rất cao, còn nói đang tìm con gái của bà lão, con cảm thấy chắc là nói mẹ con, nhưng cái tên mà ông ta nói là Lỗ An Hoa, mẹ con tên là Liêu Tầm Âm”.

“Vậy chắc chắn là mẹ Con Rùa Nhỏ trong mấy năm trốn tránh bác sĩ X, nên phải dùng thân phận giả. Cô ấy cũng dùng thân phận này để kết hôn và sinh con. Cho nên trước đây suy đoán của con có lẽ đúng, có thể cô ấy đã từng làm chính hình, đổi thân phận, nên mới có thể trốn được. Trong mười mấy năm nay, có khả năng cô ấy lại tiếp tục đổi qua diện mạo và thân phận khác không? Cho nên chúng ta vẫn luôn tìm kiếm manh mối của Liêu Tầm Âm, mà chỉ có thể tra ra một sự biến mất khỏi nhân gian.” Nghiêm Căn phân tích, nói tiếp: “Ít nhất thì bây giờ chúng ta có thể biết, ở bên phía bác sĩ X kia, mẹ Con Rùa Nhỏ cũng không rõ hành tung”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu: “Coi như là trong tin xấu có tin tốt nhỉ, chúng ta buộc phải nhanh hơn họ một bước mới được. Còn nữa, Hạ Bồi và Hùng Đông Bình đều phát giác ra sự tồn tại của một tâm ngữ giả khác. Tuy lần trước chúng ta lấp liếm cho qua với Hạ Bồi, nhưng lần này sự phát hiện của Hùng Đông Bình nhất định sẽ khiến cậu ta cảnh giác, tuy họ nói là hoài nghi Lỗ An Hoa, nhưng bác sĩ X không muốn bỏ qua Lỗ An Hoa như vậy, chưa chắc đã hạn chế ở mỗi cá nhân cô ấy, cho nên hai con làm việc cần phải cẩn thận”.

Hai đứa trẻ đều nghiêm túc đồng ý, Nghiêm Lạc lại hỏi Nghiêm Căn: “Vậy Hùng Đông Bình cũng nói cho Hạ Bồi không ít thứ, con nhận định thế nào?”.

“Điều này lại chẳng thể nói rõ ông ta thật sự đang nằm vùng, tin tức ông ta tiết lộ đều rất chung chung, nhưng ông ta thực ra có thể dùng phương thức khác để lừa được sự giúp đỡ của Hạ Bồi, mà không cần phải dùng cách này tiếp cận chân tướng. Con vẫn không tin tưởng được ông ta, trải qua chục năm rồi, vừa bị nghiên cứu vừa bị thực nghiệm, có thể sống được còn có thể giữ được một trái tim trung thành, con cảm thấy khả năng này rất thấp.”

“Là thực nghiệm như thế nào?”, Mai Khôi lại hỏi, Nghiêm Căn vỗ vỗ đầu cô bé, tiếp tục nói: “Bố, những tin tình báo Hùng Đông Bình tiết lộ bên này bố theo dõi nhé, con và Con Rùa Nhỏ phụ trách đầu mối về mẹ của em ấy. Còn về Hạ Sinh, vẫn phải trông chừng chặt anh ta, đừng để gây ra sai sót gì từ chỗ anh ta”.

“Ừ, bây giờ xem ra, vấn đề của Hạ Sinh không lớn, anh ta cũng thích ứng rất nhanh, bố đã dặn dò qua Bát Bát và Thủy Linh rồi. Hai tên đó rất thích trêu chọc anh ta, cả ngày chơi trò yêu quái truy sát gì đó, Hạ Sinh bị chinh cho kêu oa oa, bây giờ lại chơi cùng bọn chúng rồi.”

“Anh ta rất yêu bà lão, con nhìn thấy được”, Mai Khôi nói: “Trong lòng anh ta rất muốn có một gia đình, bà lão chính là gia đình của anh ta, nhưng bà lão mất rồi, tuy trên mặt anh ta có vẻ du côn bất cần, song anh ta vô cùng buồn bã. Lần đầu tiên gặp anh ta, con đã nhìn thấy rồi. Cho nên anh ta chắc không phải là người xấu”.

“Chúng ta không đề phòng anh ta, cũng phải đề phòng người muốn tìm anh ta. Hạ Bồi nhất định sẽ có hành động, còn cả kẻ gọi là gián điệp kia, bắt luận thật hay giả, chúng ta cũng phải cẩn thận.” Điều Nghiêm Căn nói cũng chính là vấn đề Nghiêm Lạc nghĩ, hai bố con nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu.

Mai Khôi theo Nghiêm Căn ra ngoài, quay về đến phòng làm việc của cậu, lại tiếp tục truy vấn: “Anh trai, mọi người nói qua mấy lần về thực nghiệm với tâm ngữ giả, rốt cuộc là như thế nào? Có phải trước đây đã xảy ra chuyện gì không?”.

“Không có gì đặc biệt đâu, cũng gần giống với những gì em có thể tưởng tượng ra”, Nghiêm Căn thực sự không muốn dọa cô bé.

Mai Khôi nghiêm túc cau mày lại tưởng tượng: “Anh trai, em không tưởng tượng được”. Trong lòng Nghiêm Căn muốn bật cười, thầm nói rất tốt. Mai Khôi nhìn biểu cảm của cậu: “Anh trai, anh đang cười trộm em, có đúng không?”.

“Đâu có? Em đã nghe thấy?”, cậu dùng cốc của mình rót nước cho cô bé uống.

“Anh biết em sẽ không nghe lén tâm tư của anh mà.” Mai Khôi vẫn luôn kiên trì giữ nguyên tắc, tuyệt đối không nghe lén bừa bãi. Cô bé uống từng hớp

nước, trong lòng có chút buồn bã. Mặc dù rất khát nhưng cô bé chẳng nói gì cả, cậu lại biết mà chủ động rót nước cho cô bé, cậu luôn biết cô bé cần gì, nhưng cô bé lại từng làm tổn thương cậu như vậy. Cô bé cảm thấy đó là một vết sẹo lớn lưu lại trong lòng, cứ coi như giả vờ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng cả đời này cô bé đều sẽ đau.

Hơn nữa, Mai Khôi cũng chẳng hiểu rõ được bản thân mình bị làm sao, trước đây cậu có nhiều bạn gái như vậy, còn đi qua đi lại trước mặt cô bé, cùng ăn cùng chơi với cô bé, cô bé chẳng hề có cảm giác gì cả, bây giờ, cậu nói cậu có bạn gái rồi, không đưa ảnh cho cô bé xem, không nói cho cô bé biết là ai, cô bé lại cảm thấy vô cùng buồn bã.

Giữa Mai Khôi và anh trai, bề ngoài tình cảm vẫn như lúc đầu, nhưng cô bé cảm thấy rất sợ hãi, có vài cảm giác thật sự đã khác rồi. Anh trai Nghiêm Căn dường như ngày càng cách xa cô bé. Mai Khôi lại uống một hộp nước, nén nỗi bất an trong lòng. Vốn là tâm ngữ giả, từ nhỏ cô bé đã biết mình không hợp với đám đông, bây giờ cuộc sống như thế này, đối với cô, đã là hạnh phúc và vượt qua mong ước lắm rồi, cô bé nhất định không thể gây thêm phiền phức cho bố Nghiêm Lạc và mẹ Tiểu Tiểu nữa, nhất định không thể làm vướng chân anh trai nữa.

Anh trai sẽ có cuộc sống của riêng mình, sẽ lấy vợ sinh con, Mai Khôi muốn tập cho quen sớm một chút, thích ứng sớm một chút. Cô bé nắm chặt chiếc cốc, suy nghĩ Nghiêm Căn sẽ lấy vợ sinh con khiến trái tim cô bé như bị nhấn chìm vào biển sâu, vừa nặng nề vừa lạnh lẽo.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Em uống nước cũng có thể đỡ dần?” Khuôn mặt Nghiêm Căn thình lình xuất hiện trước mắt cô bé, Mai Khôi giật mình, chiếc cốc suýt chút nữa rơi xuống đất. Nghiêm Căn ngồi xổm trước mặt cô bé, cầm chiếc cốc đi, hỏi: “Nghĩ gì vậy?”.

“Nhớ anh”, Mai Khôi chẳng kịp suy nghĩ liền thật thà trả lời. Hai tiếng này vừa thốt ra, hai người đều ngấm ngầm đỏ mặt, ánh mắt lạng lẹ tránh đối phương. Nghiêm Căn lấy cốc đặt chiếc cốc lên bàn mà quay đầu đi, ra bộ thân nhiên hỏi: “Nhớ anh cái gì?”.

“Ừm...” Lần đầu tiên cô bé lắp bắp trước mặt cậu: “Nhớ, nhớ, nhớ lúc còn nhỏ...”.

“Dừng”, Nghiêm Căn vội vàng ngắt lời, lúc còn nhỏ cậu đều chẳng làm được chuyện tốt gì trước mặt cô bé, không phải nói về chú chim nhỏ bảo bối gì đó thì là chuyện rách quần bị hở mông, còn cả mông tưởng ba nghìn bà vợ đáng chết đó, hình tượng của cậu ời! Nếu như thời gian có thể quay ngược lại thì tốt biết bao, cậu nhất định sẽ thu phục Con Rùa Nhỏ ngay từ khi học mẫu giáo, với bộ óc chậm chạp của cô bé, chắc chắn là cả đời này sẽ buộc chặt vào cậu thôi. Nào biết được lúc đầu cậu đã làm anh trai rồi, nhưng bây giờ thấy ánh mắt hờ hững của cô bé nhìn cậu, lại luôn miệng gọi “anh trai, anh trai”, trái tim cậu liền thất lại.

Mai Khôi bị quát, vô tội nhìn cậu, nghĩ đến chuyện khi còn nhỏ cậu anh dùng cứu mình từ tay đám bạn bắt nạt người, nghĩ đến chuyện cậu dắt tay mình, đưa mình đi qua trước mặt con chó lớn hung dữ, nhớ đến chuyện mình sợ hãi khóc lóc, đang đêm cậu liền trèo vào phòng qua cửa sổ, ở cạnh trò chuyện với mình... bao nhiêu hồi ức đẹp như vậy, nhưng lại bị cậu quát dừng lại, thật đáng tiếc.

Mai Khôi thật sự không kim được, hỏi: “Anh trai, bạn gái bây giờ của anh trông như thế nào?”. Đến ảnh chụp cậu cũng không cho cô bé xem, anh trai biến thành nhỏ mọn quá.

Nghiêm Căn ngăn ra, cười cười: “Từ lúc nào lòng hiếu kỳ của em lại mạnh như thế này? Trước đây nói hết cho em, em còn bày ra bộ dạng ‘có gì tài giỏi đâu chứ’”.

“Đúng vậy, trước đây anh sẽ nói hết với em, bây giờ chẳng nói gì nữa.” Lẽ nào, lần này anh trai thật sự rất thích rất thích người đó?

Nghiêm Căn ngó đầu qua, trán kẻ trán cô bé, nói: “Được thôi, lần này để em tự nhìn. Bây giờ anh cho phép em thăm dò ý thức trong đầu anh”.

Mai Khôi thích ra mặt, hai người chụm đầu lại với nhau, nhưng sau cả nửa ngày trời, Mai Khôi mới chu miệng: “Anh chơi xấu, anh giấu kỹ như vậy, em chẳng nhìn thấy được gì cả”.

Nghiêm Căn vui mừng, véo má cô bé: “Biết sự lợi hại của anh rồi chứ?”. Cậu đã luyện được khả năng cất giấu ý thức, khiến đầu óc trống rỗng, bây giờ có chỗ dùng rồi.

“Vâng, thật sự rất lợi hại, chẳng tìm ra được gì.” Dáng vẻ Mai Khôi vô cùng ngưỡng mộ anh trai. Nghiêm Căn đột nhiên nghĩ, rồi nói: “Em không được nghĩ lung tung rằng anh luyện cái này là dùng để phòng bị em đó, anh chỉ bị năng lực tâm ngữ thu hút, nên luyện chơi thôi”.

“Ồ.” Mai Khôi khẽ gật đầu: “Vốn dĩ không nghĩ điều này, nhưng anh nói như vậy, hình như là có khả năng này”.

Nghiêm Căn giận dỗi dỗi, không biết là mình ngốc hay cô bé ngốc nữa. Kết quả Mai Khôi căn bản chẳng đề ý điều này, hỏi: “Anh trai, vậy anh có thể giống như tâm ngữ giả bọn em, nghĩ đến một thứ giả nào đó, rồi truyền cho người khác không?”.

“Ví dụ?”

“Ví dụ em hỏi bạn gái anh là ai, anh vô thức hiện lên hình dáng của một con sư tử trong đầu, giống như con sư tử đó thật sự là bạn gái của anh vậy. Như thế sẽ lừa được người khác đó.”

“Sư tử?”, Nghiêm Căn lườm cô bé: “Đây là cái ví dụ quái quỷ gì vậy? Anh muốn quay về đánh chết Tất Mặc Ngôn”. Cứ coi như là động vật, vậy cũng phải biến ra con rùa nhỏ chứ, làm gì đến lượt sư tử gì đó chứ.

Mai Khôi cười he he: “Mặc Ngôn nói, chỉ cần hễ nhắc đến sư tử với anh, anh sẽ nổi khùng, thật sự vậy?”. Thực ra cô bé cũng không hiểu rõ vì sao lại là sư tử.

Nghiêm Cần đuổi tay ra, cù cô bé, Mai Khôi cười mãi không ngừng lại được, lúc đang đùa, điện thoại vang lên, hóa ra Tiểu Tiểu đã đến công ty, đang ở trong phòng làm việc của Nghiêm Lạc, lát nữa muốn đưa bọn trẻ đi ăn cơm. Mai Khôi nghe nói mẹ Tiểu Tiểu đến, liền chạy mất nhanh như bay.

Nghiêm Cần tui ngưu như mất thứ gì, ngẩng ngẩng, rồi mở két bảo hiểm ra, lấy một cuốn sổ làm bằng tay rất lớn, trên bề mặt có dòng chữ đáng yêu: Trời sao của Tiểu Ma Vương. Nghiêm Cần lật từng trang, từng trang, vừa xem vừa mỉm cười, xem xong tất cả các bức ảnh, cậu lại cầm điện thoại, kết nối với máy tính, chọn ra bức ảnh trong điện thoại, làm thao tác gì đó một chút. Trong bức ảnh, Mai Khôi ngồi ở tiệm kem, cắn một thìa kem, cười với ống kính.

Cậu in bức ảnh ấy ra, cắt thành kích thước mong muốn, sau đó dán lên cuốn sổ lớn kia. Vị trí của ba nghìn vì sao trên cuốn sổ, một nửa đã được dán đầy ảnh rồi, hơn một nghìn Mai Khôi, nở nụ cười đáng yêu.

Nghiêm Cần chạm vào bức ảnh, khẽ giọng nói: “Đừng để ý anh đã từng làm chuyện ngu ngốc nhé, mau quên hết đi, mau quên hết đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, lần này anh nhất định sẽ không vội vàng nữa, anh đảm bảo”.

Chuông điện thoại vang lên, Nghiêm Cần thờ dài, đi ăn bữa cơm tụ họp gia đình, không cần phải gấp như vậy chứ? Nhưng nhận cuộc gọi, nghe được hai câu, cậu lập tức trở nên nghiêm túc: “Thì thể phát hiện ở đâu?”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Thì thể được nhắc đến trong điện thoại là phó hội trưởng Tần Nam của Hiệp hội siêu năng lực, thì thể của ông ấy được phát hiện ở một khu phế thải. Tin tức này khiến Nghiêm Cần và Nghiêm Lạc lập tức nghĩ đến vấn đề mang tên “gián điệp” kia. Thế là, buổi tụ họp gia đình phải đổi thành bữa cơm xum họp của mẹ và con gái, còn bố và con trai tăng ca, nhưng Mai Khôi kéo vạt áo Nghiêm Cần không chịu buông: “Rõ ràng đã nói chúng ta là tổ hợp đệ nhất thiên hạ mà, chúng ta phải cùng nhau hành động chứ”.

Nghiêm Cần chỉ đành dỗ dành cô bé: “Em ngoan, bọn anh bây giờ chỉ đến hiện trường xem một chút thôi, đợi bước tiếp theo thảo luận phân tích vụ án, nhất định anh sẽ để em tham gia”.

Mai Khôi chu miệng lên không nói gì, kéo tay cậu chẳng chịu buông, mắt còn rung rung nhìn cậu. Nghiêm Cần quay đầu nhìn sang Nghiêm Lạc, chờ đợi bố cho mình một tiếng hỗ trợ, kết quả Nghiêm Lạc chỉ ném lại một câu: “Bỏ đi đến thang máy đợi trước, cho con ba mươi giây”, sau đó không làm tròn chức trách của người bố mà chạy mất hút.

Trong lòng Nghiêm Cần trách mắng bố hàng trăm lần, quay đầu lại nhìn vào cặp mắt lớn của Mai Khôi, cậu thờ dài, chỉ có thể nói: “Hiện trường có thì thể đầy máu, sẽ rất đáng sợ, tối quay về, em sẽ gặp ác mộng, lúc đó anh không giúp được em đâu”.

Khuôn mặt ủ dột nũng nịu của Mai Khôi lập tức trở nên tươi cười, gạt mạnh đầu, để lộ má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Nghiêm Lạc nhìn thấy con trai dắt Mai Khôi đi đến thang máy, ném cho cậu ánh mắt “bố biết ngay mà”. Nghiêm Cần bĩu môi, trong lòng nghĩ chẳng phải bố cũng không thuyết phục nổi mẹ sao. Tiểu Tiểu và Mai Khôi ở bên cạnh đã vui vẻ trò chuyện với nhau rồi, Tiểu Tiểu đang nói với cô bé về hoàn cảnh nguy hiểm năm đó khi lần đầu tiên cô ra ngoài làm nhiệm vụ.

Một gia đình bốn người chẳng mấy chốc đã đến khu bỏ hoang. Đây là khu đất công xưởng ở ngoại thành, vì tiền đầu tư không đủ, nên công xưởng đã đặt dự án này sang một bên, mới đó mà thoát cái đã hai năm rồi. Trong khu đất bình thường cũng có hai chú bảo vệ ngoài cổng, không có chuyện gì thì chỉ đi lại lòng vòng mà thôi. Lúc này người của phía cảnh sát và Công ty Nhả Mã đều đã đến, đây ngăn hiện trường đã được bao quanh khu công xưởng.

Thì thể của Tần Nam nằm trong nhà xưởng trên một khu đất rộng rãi, xung quanh lại không có dấu vết của hung khí, Tần Nam xuất huyết ở miệng và mũi, xương khớp đứt gãy, giống như bị nội thương dẫn đến mất mạng, tất cả đều phải đợi pháp y đến mới có thể xác định rõ.

Qua khẩu cung của người bảo vệ không tìm ra bất cứ đầu mối nào. Ông ấy nói chỗ này bình thường vô cùng yên tĩnh, tai ông ta vô cùng thính, gần bốn giờ chiều hôm nay, ông ta nghe thấy trong nhà xưởng có tiếng người nói chuyện, người bình thường sẽ không ai đến chỗ này hẹn hò cả, ông ta liền sợ hãi, không dám đi xem xét tình hình, mà lên lút trực tiếp báo cảnh sát, nói là có người vào công xưởng ăn trộm. Thế là chẳng mấy chốc phía cảnh sát đã cho người đến, nhưng phát hiện ra ở đó có một thì thể. Mà người bảo vệ vì không vào xưởng, nên rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ông ta cũng không biết.

Trong xưởng không có người đã nhiều năm, sớm đã phủ đầy một lớp bụi dày. Chính bởi vậy, theo lý mà nói, nếu như có người vào trong, bụi đất trên nền sẽ phải để lại dấu chân mới đúng, nhưng trên hiện trường ngoại trừ thì thể của Tần Nam ra, bụi đất xung quanh lại vẫn nguyên vẹn như lúc đầu, giống như có một người xuất hiện giữa không trung vậy.

Tần Nam thân làm phó hội trưởng của Hiệp hội siêu năng lực, đương nhiên cũng là một người có siêu năng lực. Ông ấy là người vô hình, tức là người có

thể ẩn thân tàng hình không để lộ tung tích. Nghiêm Lạc, Nghiêm Cẩn đã nhiều lần gặp ông ta, ông ấy là người khiếm tốn không thích trò chuyện. Vốn làm phó hội trưởng, nhưng ông ta lại là một người cực dễ khiến người ta không chú ý. Bấy giờ nhớ lại, Nghiêm Cẩn cũng chẳng nhớ được ông Tàn Nam này rốt cuộc là người như thế nào.

Cậu và Nghiêm Lạc nháy mắt với nhau, hai người liền đi một vòng quanh thi thể của Tàn Nam, nhưng chẳng nhìn ra được manh mối nào. Lớp bụi trên đất không ít, vì dễ không ảnh hưởng đến hiện trường, hai người bọn họ bước đi trên không trung, không lưu lại dấu chân trên mặt đất. Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn đều cảm thấy, có khả năng rất lớn là người phi nhân loại giống như bọn họ đây gây án, nếu không thì, bất luận như thế nào, đều không thể có khả năng không lưu lại một chút dấu vết nào như thế.

Bởi vì hiện trường có hoàn cảnh đặc thù, nên không tiện để quá nhiều người vào trong. Mai Khôi và Tiểu Tiêu ở lại bên ngoài nhà xưởng, họ đều đi giày, để tránh phá hỏng dấu mối của sàn nhà xưởng. Tiểu Tiêu đi kiểm tra xung quanh bên ngoài cùng cảnh sát, Mai Khôi đứng ở cửa xưởng đợi mọi người bên trong.

Lúc này Phùng Quang Hoa sốt ruột chạy đến, chắc là đã nhận được tin tức rồi. Ông ấy đã đi giày ở bên ngoài vòng dây cảnh giới, dưới chỉ thị của phía cảnh sát, ông ấy hốt hải chạy vào xưởng, vừa nhìn thấy Mai Khôi đang đứng ở cửa, liền lo lắng gật đầu một cái, không nói gì, trực tiếp đi vào trong.

Nghiêm Lạc và Phùng Quang Hoa nói qua một chút về tình hình hiện trường. Lúc này phía cảnh sát đã chụp ảnh xong, khám nghiệm tử thi sơ bộ xong, làm đăng ký xong, đang chuyển túi đựng thi thể nạn nhân đi. Phùng Quang Hoa nhìn tử thi Tàn Nam một cái, không tìm được tròng mắt đồ hoe. Nghiêm Lạc vỗ vỗ vào vai ông ấy, bắt đầu hỏi về tình hình cử chỉ lời nói hành tung của Tàn Nam thời gian gần đây. Phùng Quang Hoa cố gắng kìm nén nỗi đau rồi nhớ lại, nhưng cũng chẳng nghĩ ra có điều gì khác thường.

Lúc này Nghiêm Cẩn nghe thấy tâm ngữ của Mai Khôi đang gọi mình: “Anh trai, ở đây còn có một người, là nữ, cô ta vẫn chưa chết, rất yếu. Chỗ của cô ta rất tối, chẳng nhìn thấy được gì cả, chính là ở trong xưởng này”.

Nghiêm Cẩn hơi chấn động trong lòng, không quay đầu nhìn Mai Khôi, chỉ làm bộ giả vờ đi kiểm tra khắp xưởng. Trước đó thực sự cậu đã kiểm tra một vòng rồi, nhưng chẳng phát hiện ra điều gì, vậy mà Mai Khôi lại nói là có, thế thì chắc chắn là có. “Vẫn chưa chết, yếu” chính là nói người phụ nữ đó bấy giờ không cử động được, nói đến “xung quanh rất tối”, chỗ này là xưởng trống, ánh mặt trời hoàng hôn chiếu vào, thì không thể là rất tối, trừ khi... ánh mắt Nghiêm Cẩn rơi xuống đường ống nước rất lớn, nằm sát bên cạnh bức tường nhà xưởng.

Nghiêm Cẩn đi về phía đường ống, cẩn thận quan sát, Phùng Quang Hoa nhìn thấy cử chỉ của cậu, vội hỏi: “Có phải đã phát hiện gì không?”.

Nghiêm Cẩn không trả lời, nhìn tỉ mỉ theo đường ống nước, thấy trên một chỗ đầu tiếp nối của chiếc ống dấu vết bụi đất hình như đã bị động đến, Nghiêm Cẩn duỗi tay gõ gõ, rồi lại gõ vào chỗ chiếc ống ở bên cạnh, nhận ra âm thanh không giống nhau. Nghiêm Cẩn khua tay gọi người đến: “Trong chỗ này có thể có thứ gì đó, mở ra xem sao”.

Mọi người chung tay gỡ đường ống ra, tình cảnh bên trong khiến tất cả đều rất kinh ngạc, trong đường ống này lại có giấu một người. Khi người này được đưa ra khỏi chiếc ống, Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn càng kinh ngạc hơn, người phụ nữ ấy chính là Tiểu Phương - bảo mẫu của Mai Khôi khi còn nhỏ.

©STENT

Đúng như Mai Khôi nói, Tiểu Phương vẫn chưa chết, đang thoi thóp thở, mắt mở ra rồi lại nhắm vào. Pháp y hóa tốc đến xử lý tình trạng của cô ta, xem ra cô ta cũng giống với Tàn Nam, cũng đã bị vật nặng nào đó đánh vào, bởi vì không đợi được xe cấp cứu, nên họ phải phải xe cảnh sát nhanh chóng đưa cô ta đến bệnh viện.

Trong lòng mọi người đều nặng nề, vụ án này thực sự quá kỳ dị. Sau khi phát hiện ra người giấu trong đường ống, mọi người đều tập trung vào chỗ những đường ống bằng thép lớn mà trước đó vẫn luôn bị bỏ qua này. Đường ống thép vừa nặng vừa dày, thể tích siêu lớn, lại lắp trên tường, trước đó chẳng ai hoài nghi chỗ này có gì kỳ quái cả, bây giờ để ý cẩn thận, lại phát hiện ra trên thân ống có dấu vết ma sát, đây có lẽ chính là hung khí.

Phùng Quang Hoa nói với Nghiêm Lạc: “Đây nhất định không phải điều mà người bình thường có thể làm được, có lẽ là liên quan đến bác sĩ X, rõ ràng điều này nhằm vào hiệp hội của chúng tôi. Anh Nghiêm, anh nhất định phải điều tra chân tướng cho chúng tôi, hiệp hội của chúng tôi sẽ phối hợp toàn lực”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu: “Anh cứ quay về trước đi, gia đình Tàn Nam còn cả trong hiệp hội, anh sắp xếp cẩn thận một chút. Chuyện này chính là chuyện của công ty chúng tôi, anh yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ điều tra đến cùng”.

Mọi người giải tán, ai đi làm việc của người đó. Tàn Nam đã chết đương nhiên là không thăm tra ra được điều gì, điều kỳ lạ là, Nghiêm Lạc cũng không tìm thấy linh hồn của ông ta. Nếu như xung quanh có thú ăn linh hồn, hiện trường không thể nào sạch sẽ như thế, nếu là hồn phách không bị ăn mất, vậy trong thời gian ngắn như thế, hồn phách lại có thể chạy được đi đâu. Vậy thì chỉ còn lại một khả năng, người giết Tàn Nam còn lấy linh hồn của ông ta đi. Điều này chính là để phòng linh hồn của ông ta rơi vào tay Nghiêm Lạc, như thế anh sẽ có thể thăm tra ra được gì đó từ linh hồn kia. Nếu là như vậy, hung thủ này quả nhiên vô cùng hiểu rõ về Công ty Nhả Mả và Nghiêm Lạc.

Vậy bây giờ thì chỉ còn lại đầu mối là bảo mẫu Tiểu Phương này. Năm đó sau khi bị nhà họ Mai đuổi việc, dưới sự sắp xếp của Nghiêm Lạc, Tiểu Phương vẫn luôn bị bí mật giám sát, sau này cô ta làm bảo mẫu cho hai gia đình nhưng họ đều không vừa ý, chẳng bao lâu cũng bị đuổi việc, lúc ở gia đình thứ ba, cuối cùng Tiểu Phương không tìm được mà ra tay làm chuyện ngu ngốc. Cô ta nhân lúc chủ nhà không có ai, liền cướp tài sản, bắt cóc con chủ nhà rồi tống tiền, vì vẫn bị giám sát, nên chẳng mấy chốc cô ta đã bị bắt, bị phạt tù mười năm, tính đến nay, chắc cũng mới được ra tù chưa lâu, làm sao lại có quan hệ với Tàn Nam, còn bị nhét vào trong đường ống chứ?

Vết thương của Tiểu Phuong rất nặng, nội tạng vỡ nát, sức khỏe nguy kịch, sau khi làm phẫu thuật được đưa vào phòng bệnh có bảo vệ. Cả gia đình Nghiêm Lạc đã đến bệnh viện, Smile cũng đưa người đến, mọi người hy vọng có cơ hội hồi ra được chút manh mối nào đó lúc Tiểu Phuong tỉnh táo.

Nhưng Tiểu Phuong vẫn mãi không tỉnh, bác sĩ cũng tuyên bố bệnh nhân trong một thời gian ngắn không thể nào tỉnh lại được, cả gia đình Nghiêm Lạc rời đi trước, để mấy người của công ty ở lại bảo vệ.

Mai Khôi đêm nay cảm thấy rất mệt, nhưng chẳng thể nào ngủ được, bên nhớ lại đêm đó khi mình còn nhỏ, nhớ lại dáng vẻ hung ác của Tiểu Phuong, may nhờ vào năng lực tâm ngữ, biết được cô ta sẽ không đi tìm kiếm dưới gầm giường, cô bé đã lên lút trốn vào đó. Lúc ấy suy nghĩ trong lòng Tiểu Phuong chính là cân nhắc lục tìm thứ đáng tiền, sau đó sẽ đưa cô bé đi. Lúc đó Mai Khôi sợ hãi biết bao, chỉ đành gắng sức gọi mẹ Tiểu Tiểu đến cứu. Không ngờ rằng, hôm nay gặp, Tiểu Phuong lại trở thành bộ dạng như vậy.

Trong lòng Mai Khôi run rẩy, cô bé nhìn thấy rất nhiều hình ảnh không tốt trong đầu Tiểu Phuong, cảm xúc đau khổ và sợ hãi của Tiểu Phuong cũng ảnh hưởng đến cô bé. Mai Khôi mở trừng mắt, lật qua lật lại chẳng ngủ nổi, nằm rất lâu, bỗng nghe thấy có người gọi mình: “Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời”.

Mai Khôi bỗng chốc lấy lại tinh thần, Nghiêm Căn lại giả giọng trẻ con gọi một lượt nữa. Mai Khôi vui vẻ, ôm lấy chân ngồi dậy, cửa phòng mở ra, Nghiêm Căn ôm một túi đồ ăn vặt lớn lên vào: “Em vui cái gì chứ, không chịu trả lời anh một tiếng, biết ngay là đang ngáy ngốc mà, em là con rùa ngốc”.

“Anh trai”, Mai Khôi ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nhìn chỗ đồ ăn vặt trong lòng cậu, đã nửa đêm rồi, cậu biến từ đâu ra được.

Nghiêm Căn nhảy lên giường, đặt đồ ăn vặt lên chiếc tủ ở đầu giường: “Anh biết ngay là nhóc con em đêm nay chắc chắn sẽ mất ngủ mà, em muốn nghe truyện tranh hay là ăn đồ, có thịt bò khô, khoai tây chiên, ô mai mơ, hạt điều”.

Mai Khôi nằm lại lên giường, cuộn người bên cạnh Nghiêm Căn, giống như tất cả những thời khắc như thế này của trước đây, cô bé cảm thấy ấm áp và an tâm.

“Mau chọn một thứ đi, nghe truyện tranh hay ăn vặt?”

“Anh trai, anh hát đi.” Đầu óc Nghiêm Căn bỗng chốc tê dại, nhóc con này chắc chắn là có ý, Tiểu Ma Vương cậu đáng vẻ đẹp trai lại phong độ, thông minh tài trí bản lĩnh cao cường, kiểu gì cũng có thể coi là hạng nhất, nhưng chỉ là ngũ âm cái gì đó kia không được hoàn hảo lắm.

Cậu cúi đầu nhìn Mai Khôi, cô bé nhắm mắt lại, khoe miệng mỉm cười, cuộn người bên cạnh cậu, cố ru mình vào giấc ngủ. Được lắm, Tiểu Ma Vương cậu lo rằng cô bé mất ngủ, đến để ru cô bé ngủ, vậy mà lại bị cười nhạo như thế này. Hừ, cho rằng cậu thật sự không biết hát à, có bài hát cậu cũng luyện rất lâu đó.

“Hoa hồng hoa hồng, anh yêu em, hoa hồng hoa hồng anh yêu em...” Giọng cậu lên bổng xuống trầm, găm giữ hát ca khúc chủ đề của đội cổ vũ tiểu công chúa. Lúc đầu nghe họ hát, cậu rất muốn nhét vào miệng mỗi người một quả trứng vịt thối.

Đôi vai Mai Khôi khẽ rung, cười mãi không ngừng, vừa cười vừa trốn vào trong chăn. Nghiêm Căn nhìn thấy đâu có chịu bỏ qua, liền đưa tay vào kéo cô bé ra: “Không được trốn, chẳng phải em muốn nghe anh hát sao, bắt nạt anh có phải không, anh hát rồi, thì em phải nghe chứ”.

“Hoa hồng, hoa hồng, anh yêu em, hoa hồng, hoa hồng, xinh đẹp nhất...” Cậu tiếp tục hát, Mai Khôi cười đến mức không thở nổi, ôm lấy eo cậu hét: “Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng, kẻ hèn này có mắt không thấy thái son, sau này sẽ không dám nữa”.

“Không được, anh đang vui, anh thích hát nhất.” Nghiêm Căn phấn chấn tinh thần, tiếp tục hát: “Hoa hồng hoa hồng, anh yêu em, hoa hồng hoa hồng xinh đẹp nhất...”.

“Anh trai, em thích anh nhất.” Mai Khôi bất thành lời nói ra câu như thế, trái tim Nghiêm Căn khẽ lay động, nhưng cậu biết cảm giác “thích” này của cô bé không phải là “thích” mà cậu mong đợi, cậu dừng lại, hắng giọng: “Ừm, được thôi, xét thấy em rất có thành ý, anh bảo toàn thực lực, lần sau hát tiếp”.

Nói xong câu đó, mặt Mai Khôi đỏ hồng lên, giấu mặt vào lòng Nghiêm Căn. Nghe cậu trả lời như thế, chẳng biết vì sao, Mai Khôi lại cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng. Cô bé không biết phải nói gì mới được, cô bé lại lờ lờ rồi. Nhất thời không khí trong căn phòng hơi ngưng ngập. Hai người ôm lấy nhau, im lặng không nói.

Rất lâu sau, Nghiêm Căn lên tiếng: “Em đã buồn ngủ chưa, mau ngủ đi”.

“Anh trai, hôm nay em nhìn thấy những hình ảnh trong đầu Tiểu Phuong, mơ suy nghĩ của chị ta rất loạn, em không phân rõ được, nhưng em có nhìn thấy một người phụ nữ, người phụ nữ đó rất hung dữ, nói muốn giết chị ta.”

Nghiêm Căn an ủi: “Em sợ rồi? Đừng sợ, có hung dữ hơn nữa cũng không sợ, em có anh đây”.

Mai Khôi ngẫm nghĩ, vui vẻ hơn: “Đúng, có anh trai đây, nếu như đối thủ có lợi hại hơn nữa, anh trai cứ hát cho hần nghe, đảm bảo hần sẽ quỳ gối xin tha mạng”.

Nghiêm Căn véo má cô bé, còn cù cho cô bé buồn: “Lại lấy anh ra làm trò cười, gan của em lớn rồi đó”.

Mai Khôi cười lẩn lộn, co rúm người lại trong chăn, hồi lâu sau hai người không đùa nữa, cô bé đột nhiên nói: “Anh trai, người phụ nữ rất hung dữ đó, em không hề sợ một chút nào, em đang nghĩ, bà ấy có phải là mẹ em không?”.

Nghiêm Cần sững sờ, làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Ngày hôm sau, Tiểu Phuong vẫn chưa tỉnh lại, Phùng Quang Hoa tìm đến Nghiêm Lạc, nói rằng sự việc này liên quan đến sự an nguy của nhân viên hiệp hội bọn họ, và chân tướng cái chết của phó hội trưởng, chính vì vậy, ông ta muốn để Hạ Bồi đến xem một chút tin tức trong đầu Tiểu Phuong, Nghiêm Lạc đã đồng ý. Thế là buổi chiều hôm nay, Nghiêm Lạc, Phùng Quang Hoa và Hạ Bồi đến bệnh viện. Nhưng khi nhân viên trông bên ngoài phòng bệnh mở cửa phòng ra, bác sĩ dẫn bọn họ đi vào, mọi người phát hiện Tiểu Phuong đã tắt thở rồi.

Bác sĩ rất kinh ngạc đối với cái chết của Tiểu Phuong, điều này không hợp lý, liền vội vàng kiểm tra một lượt, xác nhận cô ta thực sự là tắt thở rồi. Lúc này thần sắc trên mặt mọi người bỗng chốc đều trở nên khó coi, Nghiêm Lạc lệnh cho mọi người lùi ra ngoài, đóng khóa cửa hiện trường, điều nhân viên giám định đến kiểm tra manh mối.

Trong lòng Hạ Bồi hơi thấp thỏm, lời của Hùng Đông Bình vẫn vang vọng bên tai, lẽ nào sự việc lần này có liên quan tới gián điệp gì đó mà thầy giáo nói? Người phụ nữ này cậu ta chưa từng gặp qua, vụ án này cũng chỉ là vụ án của một bảo mẫu nhỏ từng phạm tội bắt cóc tổng tiền mà thôi, nó có liên quan gì với hiệp hội siêu năng lực, hoặc liên quan gì tới Tần Nam? Nhìn Phùng Quang Hoa khuôn mặt trầm lắng, Hạ Bồi thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm được hung thủ vì hội trưởng.

Nghiêm Cần và Mai Khôi không đi cùng đến bệnh viện, nhưng Nghiêm Cần nhận được điện thoại của Nghiêm Lạc, biết được Tiểu Phuong đã qua đời, đương nhiên cũng giật thót mình. Mai Khôi nằm bò trong phòng làm việc của Nghiêm Cần, cố gắng tái hiện lại những hình ảnh tối qua nhìn thấy trong đầu Tiểu Phuong, rồi liệt kê ra từng hình, từng hình một. Tiểu Phuong lúc đó rất yếu, lại vô cùng kinh hãi, nên đầu óc cô ta hỗn loạn thành một mớ rối như tơ vò, hình ảnh có thể moi ra được đứt gãy rối loạn và không có thứ tự. Ở hiện trường Mai Khôi không nhìn ra được điều gì, bây giờ chỉ đành liệt kê ra từng hình, từng hình một, xem có thể sắp xếp lại để ra được điều gì không.

Nghiêm Cần ở bên cạnh, vừa xem những danh sách cô bé sắp xếp, vừa nhét thịt bò khô vào miệng cô bé. Nhìn thấy một chữ nhà tù trên danh sách liệt kê, cậu nói: “Anh phải người đi điều tra một chút nhà tù lúc Tiểu Phuong chấp hành hình phạt kia trước, xem xem có gì không, sau đó thì đến tình trạng quan hệ và cuộc sống của chị ta trong mấy năm nay, người phụ nữ mà em nói là muốn uy hiếp giết chị ta đó, anh bảo người về chân dung rồi, cũng sẽ tìm người đi xác nhận một chút”, cậu ngừng lại một lát: “Em thật sự có cảm giác khác với cô ta sao?”.

Mai Khôi khẽ gật đầu: “Tuy đáng về biểu cảm gì đó đều rất xa lạ, nhưng mà ý nghĩ người phụ nữ ấy có thể là mẹ em cứ tự nhiên hiện ra”.

“Vậy được, điều này anh sẽ bảo bọn họ xử lý cẩn thận đừng để lộ manh mối ra ngoài.”

“Vậy chúng ta có cần đến nhà tù một chuyến không, em thăm dò một lượt trong đầu bọn họ, nhanh hơn so với hỏi họ từng chi tiết một.” Mai Khôi rất tha thiết, nhưng Nghiêm Cần lại có ý khác: “Cũng không thể để tất cả mọi chuyện cho em đi dò tìm đầu óc, hơn nữa tốt nhất là chúng ta nên giải quyết mọi việc kín đáo. Nếu như mọi người luôn thấy chúng ta xuất hiện, sẽ dẫn đến sự nghi ngờ. Dù gì trên thân phận, em vẫn là học sinh, cứ luôn chạy theo đến chỗ các vụ án cũng không hợp lý, nếu như bị bác sĩ X phát giác ra có gì không bình thường, vậy thì tội tệ rồi. Chúng ta phải ngầm tiến hành việc tìm manh mối, chuyện chạy lăng xăng bên ngoài nên để mấy người của Thần tộc đi làm”. Để ứng phó với bác sĩ X, Nghiêm Lạc đặc biệt tổ chức thành một tiểu đội của Thần tộc, cùng phối hợp làm việc với Nghiêm Cần.

“Ồ, như vậy à”, Mai Khôi thấy hơi thất vọng: “Vậy bây giờ em liệt kê xong những thứ này rồi, phải làm thế nào mới được?”.

“Lúc có tiết thì quay về trường học, lúc không có thì anh đưa em đi dạo phố.” Dừng việc dạo phố để làm vỏ bọc cho việc phá án, lấy việc phá án làm cái có hên hò, cuộc sống vẫn thật tươi đẹp.

Nhưng không được hai ngày sau, Nghiêm Cần phát hiện, đẹp đẽ gì chứ, chỉ là tường tượng của cậu thôi. Vụ án tạm thời không có tiến triển gì, Tiểu Phuong sau khi chết hồn phách thu lại được rồi, nhưng hồn thể của cô ta quá yếu, không cách nào thăm tra được, chỉ có thể đưa vào kho linh hồn đợi tĩnh hóa để sắp xếp luân hồi. Điều tra ra nguyên nhân cái chết của cô ta là do ngạt thở, từ tình trạng hiện trường mà thấy, rất có khả năng là máy hô hấp duy trì sinh mạng xảy ra sự cố, tuy ở chỗ y tá trông chừng lại không nhận được cảnh báo công cụ báo lỗi nào, lúc vào phòng bệnh máy móc vận hành cũng bình thường, nhưng sự cố máy móc là lý do giải thích hợp lý duy nhất. Nếu không thì, trong tình trạng không có người nào đi vào hiện trường, Tiểu Phuong chẳng hiểu sao tắt thở mà chết, thật là làm thế nào cũng chẳng thể giải thích nổi. Nhưng đây không phải chuyện khiến Tiểu Ma Vương phiền lòng nhất, điều khiến cậu không vui nhất là sau khi quay về trường, Mai Khôi được tỏ tình.

Không phải là nông nổi như vút thư tình xong liền bỏ chạy, không phải là muốn nói còn ngại ngần đưa hoa hồng rồi hát, mà là nghiêm túc, ngồi đối diện, nhìn vào mắt Mai Khôi nói “Anh thích em, hy vọng bây giờ có thể làm bạn trai của em, sau này có thể làm chồng của em”.

Chuyện này nếu như là nam sinh khác làm, Nghiêm Cần sớm đã một quyền đánh bay, sau đó chỉ vào mũi đối phương mà mắng cho toi bời, Con Rùa Nhỏ nhà cậu đáng yêu như vậy, ngoan ngoãn như vậy, cậu làm sao xứng được? Nhưng mà người tỏ tình này lại là Thẩm Phi.

Thẩm Phi à, đó là Thẩm Phi luôn gọn gàng văn vẻ, nho nhã khách khí, vô cùng lịch sự, đó là Thẩm Phi được công nhận là người có khí chất bạch mã hoàng tử nhất toàn trường, cậu ta lại tỏ tình với Mai Khôi!

Nói thật lòng, Tiểu Ma Vương đã đề phòng Mặc Ngôn, đề phòng Lam Băng, đề phòng Ngụy Anh Văn, còn phòng Dung Hiên, nhưng mà trước nay chưa từng nghĩ đến đối thủ của mình sẽ là Thẩm Phi. Con người này trước nay vẫn luôn lịch sự khách sáo với nữ sinh, chưa từng có biểu hiện là có ý đồ tiếp cận Mai Khôi, không ngờ rằng, cậu ta xuống tay lại nhanh mạnh và chuẩn như vậy.

Bây giờ Nghiêm Căn nghĩ lại, nụ cười dịu dàng của Thẩm Phi với Mai Khôi từ trước đến nay, ánh mắt ấm áp, lời nói nhẵn nhụi lại lịch sự. Mẹ kiếp! Đó thực sự là lòng dạ Tư Mã Chiêu[1], vì sao cậu lại không phát giác ra sớm một chút chứ? Nếu như cậu hiểu rõ về mưu đồ của Thẩm Phi này sớm một chút, thì vào lúc tự học đêm nay, cậu sẽ không đồng ý để Mai Khôi đi đến mượn bút ở chỗ Thẩm Phi. Khi đó Mai Khôi đang học được một nửa thì nói hết mực, bèn quay đầu nhìn ngó, Thẩm Phi cùng lớp đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ phía sau phòng học, thế là cô bé bảo Nghiêm Căn mình đi mượn cậu ta bút rồi quay lại ngay, kết quả là mượn rồi một đi không trở lại. Tiểu Ma Vương quay đầu nhìn, suýt chút nữa nghiêng vỡ cả răng.

[1] Tư Mã Chiêu là quyền thần nhà Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc, đồng thời cũng là người cướp ngôi của vua Ngụy.

Giai đẹp gái xinh ngồi với nhau, trên đỉnh đầu là đèn huỳnh quang, phía sau là khung cửa sổ tối om om, được lẩm, hoàn cảnh thực sự chẳng ra làm sao cả, nhưng chủ yếu là biểu cảm của hai người này quá thu hút sự chú ý của người ta. Thẩm Phi cười dịu dàng, không biết đang nhỏ nhẹ nói điều gì, ánh mắt cháy bỏng nhìn chăm chú sang Mai Khôi, Mai Khôi mặt đỏ ửng, cũng không dám nhìn cậu ta, dáng vẻ thẹn thùng đáng yêu. Điều điều điều này..., không cần nghe thấy lời của bọn họ nói, Tiểu Ma Vương dùng đầu gối nghĩ cũng biết được là chuyện gì.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Trong lòng Nghiêm Căn thấy rất hận, đám nhặng xanh loạn xạ bát nháo trước đây, cậu đuổi đi rất thoải mái, nhưng bây giờ, trước tình cảnh này, cậu lại không dám đi lên phía trước chỉ vào mũi Thẩm Phi mà mắng chút nào, bởi vì nếu như vậy, chứng tỏ cậu rất không có phong độ, rất thô lỗ, rất hung bạo, rất không có khí chất. Đúng, chính là khí chất, cậu không muốn bị thua kém Thẩm Phi, nếu như bây giờ cậu trực tiếp xông lên nổi khùng, vậy cậu lập tức sẽ thua, cậu phải bình tĩnh lại, cậu cần nhẫn nại.

Có lẽ là biểu cảm của Nghiêm Căn quá dữ dội, hoặc là không khí của việc có người yêu tỏ tình quá có sức cảm nhiễm, nên các bạn trong cả phòng học đều quay đầu lại nhìn, lặng lẽ chứng kiến màn tỏ tình đẹp đẽ kia. Thẩm Phi dần dần phát hiện ra tình trạng trong căn phòng, liền ngừng đầu lên quét ánh mắt đến mọi người một vòng, mang theo nụ cười với ý xin lỗi nhàn nhạt, dường như cảm thấy rất ngại ngùng vì đã làm phiền đến mọi người, nhưng thái độ điềm tĩnh này khiến mấy nữ sinh đều phải xuyt xoa, bắt đầu thì thầm to nhỏ thảo luận tán dương cậu ta.

Mai Khôi xấu hổ, khuôn mặt bỗng chốc biến thành đóa hoa hồng đỏ, cúi thấp đầu, vội vàng quay về chỗ ngồi, Nghiêm Căn sớm đã cầm sách vở đợi cô bé, rồi vòng tay vào cánh tay cô bé đi ra ngoài, mau mau rời khỏi chỗ quỷ quái này, cậu không chịu nổi nữa rồi. Mai Khôi ở phía sau, không nhìn thấy Nghiêm Căn còn quay người giận dữ lườm mọi người một cái, đặc biệt là Thẩm Phi vẫn bình tĩnh thong thả nhìn theo dáng Mai Khôi dần khuất.

Thẩm Phi cười cười với cậu, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Nghiêm Căn hận đến nghiêng răng, cậu không bình tĩnh được mà phát cuồng lên, hình như, trong vòng đầu này, cậu thất bại hoàn toàn!

Đi ra ngoài phòng học, chưa được mấy bước, Mai Khôi liền kéo tay Nghiêm Căn chạy nhanh như bay, chạy bạt mạng suốt cả đoạn đường đến sau núi, thấy xung quanh không có người, lúc này hai đứa mới dừng lại thở dốc hít từng ngụm không khí lớn.

Nghiêm Căn ném sách vở trên tay xuống đất như đang xả giận. Mặc kệ sách vở có bị nhăn và rách hay không, cậu lại đi xoa khuôn mặt đỏ ửng của Mai Khôi: “Không được thẹn thùng, không được đỏ mặt...”.

“Anh trai, anh trai, làm thế nào đây? Thẩm Phi nói cậu ấy thích em.” Cuối cùng Mai Khôi đã nói ra, sự ngại ngùng kèm thêm chút hoảng hốt của cô bé vô cùng động lòng người.

“Em bảo cậu ta đi chết đi.” Nghiêm Căn nỗ lực không cho phép bản thân mình gằm thét, nếu như có thể, cậu mong muốn đích thân nói lời này với Thẩm Phi biết bao, không sợ không sợ, sau này nhất định có cơ hội nói.

Mai Khôi đẩy cậu một cái: “Làm sao có thể nói như thế”.

“Vậy thì em nói như thế nào?” Nghiêm Căn sợ đến mức trái tim cũng như ngừng đập, cô bé chắc chắn không đồng ý, chắc chắn không đồng ý, cô bé từ chối rồi, nhất định vậy.

“Em nói cảm ơn cậu ấy.”

“Cảm ơn?!” , Nghiêm Căn đàn ra, đây là đáp án quý quái gì vậy chứ. “Cảm ơn là ý gì?”

“Vâng, chắc cảm ơn thể hiện được ý từ chối nhì.” Mai Khôi lúc này cũng nhớ lại cuộc đối thoại: “Đúng không, anh trai”.

“Em hỏi anh?”, Nghiêm Căn gặm chân, cảm ơn cái đầu ấy: “Em nên nói là không được, không có cửa đâu, nghỉ đi, cắt đi, biến đi, đi chết đi...”, đối diện với thái độ không dám tán đồng của Mai Khôi, Nghiêm Căn bèn ngậm miệng lại. Cậu đi đi lại lại trước mặt Mai Khôi mấy vòng, cuối cùng bình tĩnh: “Được rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy, chẳng phải em đi mượn bút sao?”.

“Đúng vậy, em mượn bút rồi, còn hỏi bài tập nữa, cậu ấy liền dạy em cách giải bài như thế nào, sau đó cứ nói mãi không thôi, rồi đột nhiên cậu ấy nói cậu ấy rất thích em...”, Mai Khôi nhớ lại lời người ta, mặt lại đỏ hồng lên.

“Không được phép đồ mặt!”

“Ồ.” Mai Khôi rất ảm ức, chuyện đồ mặt đâu thể tự không chế được.

“Cậu ta nói thích em, sau đó thì sao?” Nghiêm Cần không phục, cậu cũng nói cậu thích Con Rùa Nhỏ nhà cậu, nhưng phản ứng của Con Rùa Nhỏ vì sao lại không phải là như thế này?

“Sau đó, sau đó...” Mặt Mai Khôi càng đỏ hơn: “Sau đó cậu ấy nói hy vọng có thể làm bạn trai của em, sau này có thể làm chồng em”. Xí, lời lẽ buồn nôn như thế mà cậu ta cũng có thể nói ra được! Nghiêm Cần nắm chặt nắm đấm, mẹ kiếp, vì sao lúc đầu cậu chỉ nói thích cô bé, nếu như cậu cũng nói hy vọng bây giờ làm anh trai kiêm bạn trai, sau này làm anh trai kiêm chồng cô bé, vậy thì tốt biết bao nhiêu, vậy thì sẽ không có hiểu lầm rồi, bây giờ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này, cũng chẳng có cách nào tiến thêm được một bước, cái gọi là hồi hận không làm từ đầu, chính là giống như cậu đây.

“Vậy em nên lập tức nói với cậu ta là không được, không đồng ý.”

“Nhưng mà Thẩm Phi không hỏi em có được không.” Lời này của Mai Khôi khiến Nghiêm Cần tắc nghẹn, không hỏi có được hay không thì không thể trả lời là không được sao? Cô bé ngốc này, cô bé ngốc nghếch nhà ai sinh ra đây, thật là ngốc đến mức không thể hiểu nổi.

Nghiêm Cần lại đi vòng vòng ở đó, bình tĩnh lại một chút, hỏi: “Vậy vì sao lại nói cảm ơn?”.

“Cậu ấy nói xong liền nhìn em mãi, em cũng không biết nên nói thế nào mới thích hợp, sau đó ngẫm nghĩ cậu ấy giúp em giải bài tập, nên em liền nói cảm ơn.” Mai Khôi thật thà kể lại, Nghiêm Cần ôm lấy mặt, không biết phải cảm nhận thế nào, cậu tự an ủi mình một chút, được thôi, ít nhất Con Rùa Nhỏ nhà cậu cũng không nói lời tốt gì với Thẩm Phi, tỏ tình lãng mạn như thế, kết quả bị đối phương đáp lại bằng một câu “cảm ơn”, như thế cũng coi như rất tuyệt vời, tốt lắm, tốt lắm, cậu bị tắc nghẹn không nói nên lời, trong lòng thật sự đã bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Nhưng mà mẹ kiếp, trong lòng cậu vẫn thấy không thoải mái. Nghiêm Cần lườm Mai Khôi, tiếp tục thẩm tra: “Sau đó thì sao, em nói cảm ơn, cậu ta có phản ứng gì?”.

“Cậu ấy chỉ cười cười, nói không cần khách sáo.” Đáp án này khiến mặt Nghiêm Cần tối sầm lại một nửa, Thẩm Phi chết tiệt, quả nhiên là nhân vật lợi hại, bình thường không nói gì thì cũng thôi, nhưng vào lúc then chốt mà vẫn còn trầm tĩnh được đến mức này, còn có thể thuận theo phương thức nói chuyện của Con Rùa Nhỏ để lừa cô bé.

“Không cần khách sáo, sau đó thì sao?” Cậu buộc phải hỏi đến cùng.

“Sau đó vẫn nói những lời kia, cậu ấy nói thích em, muốn làm bạn trai em, lại nói cậu ấy không cần vợ, bảo em đừng căng thẳng, cứ từ từ, dù gì tình cảm của cậu ấy cũng chính là như vậy, cậu ấy sẽ mãi thích em. Sau đó, sau đó mọi người đều nhìn chăm chăm sang bọn em, em liền chạy mất”, Mai Khôi nói xong, lại nói một cách vô tội: “Anh trai, cậu ấy cũng không hỏi em có thể được hay không, cho nên em cũng không có cơ hội nói không được, điều này không thể trách em”.

Nghiêm Cần xoa đầu cô bé, không trách cô bé, đương nhiên không trách cô bé, Con Rùa Nhỏ nhà cậu từ nhỏ đã ngốc, chẳng qua chỉ bị trúng bẫy thôi. Thẩm Phi chết tiệt, nhìn thì đáng về tử tế, bên trong lại giảo hoạt như vậy, ngang ngược như vậy, nếu như để cậu ta được thể, cậu sẽ không còn là Tiểu Ma Vương nữa!

Cứ đợi đó mà xem! Trận chiến tranh đoạt Con Rùa Nhỏ, Tiểu Ma Vương cậu chắc chắn sẽ thắng. Bạn trai gì chứ, chồng gì chứ, những người khác toàn bộ đều dẹp hết sang một bên đi cho cậu, vị trí đó là của cậu, của Tiểu Ma Vương cậu đây. Hừm!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Bắt đầu từ buổi tối hôm đó, Tiểu Ma Vương liền bước vào trạng thái cảnh giới toàn diện cấp một, Mai Khôi học cùng một lớp với Thẩm Phi, sự thực hai người đó cùng nhau lên lớp hằng ngày khiến Tiểu Ma Vương không có cảm giác an toàn đến cực độ. Thế là cậu liền mặt dày báo Mặc Ngôn giúp cậu trông chừng Con Rùa Nhỏ, đặc biệt là nghiêm cấm kẻ mang tên Thẩm Phi được ở bên cạnh cô bé quá gần.

Kết quả Mặc Ngôn ném cho cậu một câu: “Không rảnh”, rồi gạt cậu ra, đi luôn. Tuy Mặc Ngôn cũng thực sự không chỉ tập trung học hành, mà sẽ làm vài việc khác giống như Nghiêm Cần, nhưng tính ra, thời gian ở trường vẫn rất nhiều, bây giờ Mặc Ngôn lại nói không rảnh, tình nghĩa huynh đệ ở đâu chứ?

Tiểu Ma Vương suy nghĩ một lượt, phát hiện chẳng ai đáng tin cậy cả, chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi. Cậu bắt đầu ân cần dạy bảo Mai Khôi, nghiêm túc dạy cô bé phải từ chối Thẩm Phi như thế nào, may mà Mai Khôi cũng thể hiện rõ, cô bé tuyệt đối sẽ không yêu đương, điều này khiến Nghiêm Cần coi như là ăn được một chút định tâm đan.

Nhưng mà cách nói tuyệt đối sẽ không yêu đương, lại khiến Nghiêm Cẩn rất khổ não. Điều này có phải là chứng tỏ bản thân mình cũng không có cơ hội nữa không? Nhưng mà ngẫm nghĩ, cậu cứ đẹp ngoài trước rồi làm yên bên trong sau, giải quyết Thẩm Phi mới là chuyện cấp bách nhất trước mắt.

Chuyện tình cảm này phải cân nhắc, công việc chính cũng phải tiếp tục làm. Nhà tù từng giam giữ Tiểu Phuong cũng điều tra ra rồi, Tiểu Phuong và người uy hiếp muốn giết cô ta kia lại là phạm nhân được giam giữ trong nhà tù này. Người phụ nữ muốn giết cô ta tên là Trần Bình.

“Trần Bình phạm tội buôn bán trẻ con, bị kết án chín năm tù giam, nhưng cô ta như thể bị mắc bệnh thần kinh, khi đang ở tòa án, cô ta cướp súng trang bị của cảnh sát bảo vệ tòa án, có ý đồ uy hiếp quan tòa, vì vậy bị phán thêm năm năm nữa. Nhưng sau khi vào tù, cô ta bỗng chốc trở nên thật thà, cải tạo tốt. Sau khi Tiểu Phuong mãn hạn tù, Trần Bình cũng xin được phóng thích trước hạn do biểu hiện khá tốt, và đã được phê chuẩn. Thế là người trước người sau, cả hai cùng ra khỏi tù”, Tiểu Mễ của Thân tộc đi điều tra mang tư liệu về.

“Tội buôn bán trẻ em?”, điều này khiến Nghiêm Cẩn cảm thấy rất bất ngờ.

“Đúng, cô ta bị bắt tại hiện trường giao dịch, đó là lần đầu tiên phạm tội, thủ đoạn lại không cao tay, nên để lại rất nhiều đầu mối. Cho nên phía cảnh sát bắt được cô ta ngay tại hiện trường, đứa trẻ cũng không sao, được cứu về thuận lợi. Trên bản tự khai hiện rõ, cô ta đối xử với đứa trẻ đó cũng không tồi, đứa trẻ đó sau khi được cứu về còn không biết mình sắp bị bán đi, vẫn cho rằng đi đưa mình đi chơi.”

Đưa đứa trẻ đi chơi một vòng liền bị phán chín năm tù, sau đó như thể chê không đủ, ở tòa án lại cướp súng của cảnh sát chơi, phạt thêm năm năm nữa, Trần Bình có bệnh gì? Nghiêm Cẩn cảm thấy trong chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Cậu tiếp tục thâm nhập và điều tra về Trần Bình, nhưng tư liệu rất sạch khiến người ta kinh ngạc, giống hệt như Liêu Tầm Âm - mẹ của Con Rùa Nhỏ, không có bất cứ ghi chép nào, trên thực tế, trước khi cô ta vào tù, thông tin cá nhân sơ sài, sau khi ra tù thì mất tích trong nhân gian.

Nghiêm Cẩn cảm thấy, trực giác của Mai Khôi đúng thật rồi, Trần Bình chính là mẹ của cô bé. Cách nghĩ này vừa xuất hiện, đột nhiên cậu được điểm thông luôn, chẳng trách mười năm nay bọn họ vẫn cứ không tìm được tung tích bà ấy, ngoại trừ việc phẫu thuật chỉnh hình thay đổi thân phận mới, bà ấy còn tự đưa mình vào tù, mà mọi người vẫn luôn tìm dấu vết manh mối của bà ấy ngoài xã hội, đúng là bà ấy đã lựa chọn phương thức “chỗ ẩn tránh nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất”. Điều này thật cao minh.

Nhưng vì sao bà ấy lại muốn ra tù chứ? Để giết chết Tiểu Phuong? Vì sao bà ấy muốn giết chết Tiểu Phuong? Sự việc này có liên quan thế nào đến Tần Nam?

Ngoài ra, bà ấy vì sao lại có năng lực giết chết Tần Nam như thế này? Nếu như Trần Bình thực sự là mẹ của Mai Khôi, vậy bà ấy chính là một tâm ngữ giả, mà Tần Nam là người vô hình, cứ coi như Tần Nam không giấu được hành tung về suy nghĩ của mình, nhưng đơn giản chỉ cần nói đến thân hình chiều cao của hai người thôi, thì Trần Bình chưa chắc đã là đối thủ của Tần Nam. Hơn nữa hung khí giết người lại là ống thép lớn, Trần Bình làm sao có thể nâng lên đập vào Tần Nam? Làm thế nào nhét được Tiểu Phuong vào trong ống, rồi sau đó nỏ ống thép đó lại? Từ bước nhốt Tiểu Phuong mà thấy, bà ấy không muốn Tiểu Phuong chết, bà ấy đã uy hiếp muốn giết cô ta, vì sao lại giết một người khác, mà không muốn để Tiểu Phuong chết?

Quan trọng nhất là, dấu vết của hiện trường phạm tội, làm sao có thể xử lý được sạch sẽ như vậy? Bụi đất trên mặt sàn lại giống như chưa từng có người giẫm lên, trên ống thép lớn cũng không có dấu vân tay, thậm chí trên người Tiểu Phuong và Tần Nam đều không có vết thương do giằng co để lại. Tất cả điều này đều không giống như việc Trần Bình có thể làm được.

Lẽ nào hung thủ là người khác?

Nghiêm Cẩn tham gia vào buổi họp báo cáo tình hình vụ án, đang nghe nhân viên điều tra và nhân viên của Hiệp hội siêu năng lực nói lại và phân tích vụ án. Vụ án này, Nghiêm Cẩn có cách nghĩ của riêng mình, Trần Bình nghĩ hết tất cả mọi biện pháp để trốn tránh bác sĩ X, ngoại trừ không muốn năng lực của bản thân bị lợi dụng, thì còn có khả năng rất lớn chính là bà ấy muốn bảo vệ Con Rùa Nhỏ, giống như Lỗ Cẩm sau khi gặp Con Rùa Nhỏ, liền lập tức xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chắc bọn họ đều vì muốn bảo vệ Con Rùa Nhỏ. Mà Tiểu Phuong từng làm bảo mẫu của Con Rùa Nhỏ, có lẽ Trần Bình đã biết được tất cả những điều này từ trong đầu cô ta, để giết người diệt khẩu, bà ấy phải xuống tay với Tiểu Phuong.

Nếu theo suy đoán này, vậy từ hiện trường phạm tội mà thấy, Trần Bình không đánh chết Tiểu Phuong, chỉ nhốt cô ta lại, muốn cho cô ta một con đường sống, điều này rất có khả năng bà ấy muốn chính miệng Tiểu Phuong nói ra tin tức về người gây ra sự việc.

Nghiêm Cẩn không thể hiện điều gì, đánh giá một vòng những hội viên tham gia cuộc họp. Những người ngồi ở đây đều là nhân vật cấp cao của công ty và Hiệp hội siêu năng lực, và nhân viên tham gia vào cuộc điều tra, nếu như thật sự có nội gián, vậy rất có khả năng hẳn đang ngồi ở đây.

Nếu như cậu suy đoán không nhầm, bác sĩ X chắc là vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Con Rùa Nhỏ, cho nên nhiều năm như vậy rồi, đối tượng ông ta vẫn luôn tìm kiếm là mẹ của Con Rùa Nhỏ, chứ không phải là cô bé.

Trong đầu mỗi mà nhóm điều tra nói đến lại không có Trần Bình, cho nên suy đoán của mọi người chỉ tập trung ở chỗ Tần Nam và Tiểu Phuong, tư liệu của Tiểu Phuong bị điều tra rõ ràng rành mạch, thậm chí chuyện từng làm bảo mẫu cho nhà Mai Khôi rồi bị đuổi việc cũng được phơi bày ra. Mọi người đều không đoán được một người phụ nữ như thế vì sao lại có quan hệ với Tần Nam. Bất luận là phương diện thân thể bối cảnh, hay môi trường sống, quan hệ xã hội..., hai người đều không có qua lại.

Hạ Bồi cúi thấp đầu, im lặng ghi chép, sau khi liên hệ với Hùng Đông Bình từ lần trước, cậu ta rõ ràng là khiêm tốn hơn rất nhiều, không còn có thái độ tự mãn khoa trương khiến người ta thấy ghét như trước kia nữa. Nghiêm Cẩn biết lúc này cậu ta nhất định đang cố nghe lên suy nghĩ trong đầu mọi người, đáng tiếc cậu ta không biết, lúc này Con Rùa Nhỏ ngồi trong phòng làm việc của cậu cũng đang giám sát nghe tất cả những gì trong đầu những người có mặt ở phòng này.

Cuộc họp kéo dài rất lâu, kết quả là giống như Nghiêm Căn dự liệu, không có bất cứ tiến triển nào, Hạ Bồi cũng không moi ra được tin tức hữu dụng nào, Mai Khôi cũng vậy.

Nghiêm Căn quay lại phòng làm việc, nhìn thấy Mai Khôi lắc đầu với mình, hiểu rõ cô bé cũng giống như bọn họ, không thu hoạch được gì. Nghiêm Căn xoa đầu cô bé: “Đừng sốt ruột, rồi đến một ngày sẽ có đột phá”.

“Em đã dò tìm một lượt tâm tư của những người trong bệnh viện, hình như cũng chẳng có gì đặc biệt, không ai hiểu được nguyên nhân cái chết của Tiểu Phuong”, Mai Khôi báo cáo một chút.

Nghiêm Căn sững sờ: “Bệnh viện ở xa như vậy, em ở đây dò tìm sao?”. Tình hình của bệnh viện bên kia, cậu từng cân nhắc đến việc có phải Trần Bình muốn giết Tiểu Phuong, nhưng bị người ta ngăn trở, vì đề bịt miệng, bà ấy đuổi đến bệnh viện, cuối cùng thành công khiến Tiểu Phuong mất mạng hay không. Song hiện trường bệnh viện lại giống như hiện trường ở nhà xưởng, Trần Bình không có khả năng động thủ lắm. Đầu tiên là trong camera giám sát của bệnh viện căn bản không có bóng dáng của Trần Bình, tiếp đó là cửa phòng bệnh có người canh giữ, ngoại trừ y tá bác sĩ ra không ai vào được, hơn nữa mỗi lần có người đi vào, người bảo vệ ở cửa cũng sẽ giám sát nghiêm ngặt hành vi của người đó, đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, mới đóng cửa phòng bệnh lại. Cho nên, giống như Tần Nam, Tiểu Phuong đều chết rất không bình thường.

Mai Khôi ngồi trên chiếc ghế tựa lớn của Nghiêm Căn, hai chân đung đưa, trả lời: “Vâng, vừa rồi em ngồi ở chỗ này buồn chán, liền thuận tiện dò tìm một chút”. Cũng đã qua lâu như vậy rồi, tuy hết lần này đến lần khác Mai Khôi bảo đảm sẽ không đón nhận Thẩm Phi, đương nhiên theo Nghiêm Căn nói là không thể bị Thẩm Phi mê hoặc, nhưng Nghiêm Căn vẫn giám sát cô bé rất nghiêm ngặt. Lúc không có tiết học, cậu không phải đưa cô bé ra ngoài dạo phố tìm kiếm manh mối, thì là bắt cô bé đến công ty làm việc với mình.

Thực ra trong lòng Mai Khôi cũng có bí mật nhỏ, một bí mật không thể nói cho anh trai biết. Rằng cô bé sẽ không đón nhận Thẩm Phi, không chỉ là bởi vì cô bé là tâm ngữ giả, không cân nhắc đến chuyện muốn có một nửa khác, quan trọng nhất là trong lòng cô bé đã thích một người rồi.

Nghiêm Căn nhìn cô bé chiếm ghế làm việc của mình, cũng không đuổi cô bé ra, mà đi lấy laptop, ra ngồi trên sofa, dặn dò Mai Khôi nhanh chóng làm xong bài tập. Hai người ai bận việc nấy, trong phòng làm việc trở nên yên tĩnh.

©STE.NT

Nghiêm Căn hai tháng nay bận đến quay cuồng chóng mặt, vừa phải phòng thủ nghiêm ngặt không để Con Rùa Nhỏ bị lừa, vừa phải theo dõi vụ án hy vọng nhanh hết mức có thể tìm được bác sĩ X, đặc biệt là mấy ngày gần đây, đề chuẩn bị cho báo cáo trong cuộc họp lớn sắp tới, cậu phải xếp lại rất nhiều manh mối, hy vọng có thể có đột phá. Chạy liên mấy chỗ như vậy, cậu chẳng ngủ được mấy. Lúc này xem tư liệu một chút, cuối cùng cậu nằm trên sofa trong phòng làm việc ngủ thiếp đi mất, Mai Khôi đã làm xong hết bài tập, vừa nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ phải về nhà rồi. Cô bé đi đến chỗ sofa muốn lay Nghiêm Căn dậy, nhưng lại thấy cậu ngủ đến nhủ cả mày lại, mặt đầy mệt mỏi.

Mai Khôi nhất thời mềm lòng, không nỡ gọi cậu dậy, bèn im lặng ngồi xõm bên cạnh nhìn cậu, lông mày cậu vừa dày vừa đen, lông mi cũng rất dài, mắt cậu rất đẹp, rất có thần, sống mũi vừa cao vừa thẳng, miệng không rộng cũng không nhỏ. Mai Khôi nheo mày, chẳng trách những bài văn của cô bé vẫn luôn không được điểm cao, hóa ra vốn từ của cô bé lại nghèo nàn như vậy, không nghĩ ra được từ hay để miêu tả anh trai Nghiêm Căn.

Mai Khôi nhìn cậu một lúc lâu, cuối cùng vẫn bỏ cuộc không nghĩ từ để miêu tả nữa, dù gì anh trai Nghiêm Căn của cô bé là đẹp trai nhất, có phong độ nhất là được rồi.

Mai Khôi ngồi xõm đến mức chân tê dại cả rồi, cô bé duỗi chân ra, hai tay chống lên sofa, khẽ gọi: “Anh trai, dậy đi”. Nghiêm Căn không động dậy, Mai Khôi đang ngồi rất gần cậu, đột nhiên nghĩ đến, hình như đã rất lâu rồi mình chưa hôn anh trai, từ sau hôm sinh nhật lần trước của Nghiêm Căn, bọn họ đã xảy ra khúc mắc và không được vui vẻ nữa, cậu liền không làm loạn lên bắt cô bé hôn nữa.

Mai Khôi bỗng chốc vô cùng buồn bã trong lòng, anh trai lại có bạn gái rồi, sau này anh trai sẽ kết hôn và sinh con với cô gái khác, còn mình sẽ lặng lẽ cất giữ niềm yêu thương này đi, yên tĩnh sống qua ngày là được rồi.

Đúng vậy, Mai Khôi xác định bản thân mình thích anh trai, ngày hôm đó, sau khi làm tổn thương Nghiêm Căn đến mức khiến cậu bỏ nhà đi, có một khoảng thời gian rất lâu cô bé không hiểu nổi cái cảm giác buồn rầu chẳng bình thường của bản thân rốt cuộc là bị làm sao. Một hôm Mai Khôi đột nhiên hiểu ra vấn đề, nhưng vào lúc đó, Nghiêm Căn đã ở một nơi cách nhà rất xa rồi. Hóa ra, cô bé thích anh trai, nhưng chỉ có thể cất giữ trong lòng mà thôi.

Đáng tiếc cô bé đã làm anh trai bị tổn thương, cô bé đã từng hạnh phúc như vậy, đã từng khiến anh trai thấy yêu thích mình, do mình tự làm hỏng mọi chuyện, cô bé quả nhiên là kẻ ngốc bẩm sinh, làm tổn thương tình cảm của anh trai, lại đẩy anh trai sang cho người khác, khó khăn lắm anh trai mới về, cô bé không thể lại làm sai nữa, vẫn nên thầm thích anh trai thì tốt hơn, dù gì cô bé cũng là tâm ngữ giả, mẹ bảo, cô bé không thể có được cái hạnh phúc của tình yêu nam nữ, ai có thể tiếp nhận một nửa mà có khả năng nắm rõ tâm sự của mình như lòng bàn tay chứ?

Cho nên bây giờ như thế này cũng là tốt lắm rồi. Cô bé chỉ cần giấu thật kỹ tình cảm này của mình, sau đó thể hiện niềm thương yêu của anh trai và em gái là được rồi, bọn họ vẫn là hai anh em yêu thương nhau nhất, hai anh em tốt của nhau.

Mai Khôi càng nghĩ càng buồn, khuôn mặt ngủ say của Nghiêm Căn gần ngay trước mắt, môi cậu căng mọng ướm ất, trái tim Mai Khôi đập dữ dội, đột nhiên như bị kích động, thấy bạo gan hơn, cô bé sợ rằng sẽ không có cơ hội lần thứ hai nữa, liền lén hôn trộm anh trai một cái, chỉ một cái thôi.

Chỉ cần hơi cúi đầu, Mai Khôi liền có thể chạm vào đôi môi Nghiêm Căn. Cô bé cảm thấy mặt mình nóng lên, không cần dùng gương soi cô bé cũng biết, chắc chắn nó đã đỏ đến mức sắp nhỏ cả huyết ra rồi. Đôi môi cô bé run rẩy, khẽ chạm đến môi cậu, đang muốn áp xuống hôn một cái, bỗng thấy mí mắt Nghiêm Căn động dậy, cậu mở mắt ra.

Mai Khôi “á” một tiếng thăm thiết, “bịch” một cái lùi ra sau rồi ngã xuống thảm, sau đó với tốc độ thần kỳ ngoài sức tưởng tượng, cô bé với lấy chiếc ba lô bên cạnh sofa, rồi bỏ chạy.

Nghiêm Căn có chút sững sốt, vừa mới tỉnh dậy vẫn còn chưa định thần lại, chỉ chờ dẫn nhìn thấy Con Rùa Nhỏ chạy đi bật mạng với tốc độ trước nay chưa từng có. Nghiêm Căn cau mày, ý thức từng chút từng chút xâm nhập vào đầu óc, cậu đột nhiên hiểu ra được mình đã bỏ lỡ điều gì, vừa rồi, chính là vừa rồi cậu cảm nhận được bờ môi thơm thơm mềm mại, rồi Mai Khôi thẹn thùng lại có chút sợ hãi!

Con Rùa Nhỏ bạo gan này lại lên hôn cậu!!!

“Con Rùa Nhỏ!” Tiếng quát nổ tung trời đất của Nghiêm Căn khiến người của cả tầng lầu đều dừng việc đang làm lại, xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì vậy? Chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé chạy lẹ vào trong thang máy như một làn khói. Nghiêm Căn đuổi theo đến cửa thang máy giống như lửa đốt sau mông, nhưng chỉ kịp đến để nhìn thấy số chữ các tầng đang giảm xuống từng tầng một.

Nghiêm Căn lóe thân một cái, di chuyển trong nháy mắt đến được giữa cầu thang tầng một, đẩy cửa phòng hóa của cầu thang ra, đứng trước cửa thang máy đợi, cậu không tin rằng, cậu đường đường là Tiểu Ma Vương của Thần tộc, mà lại không bắt được một con rùa nhỏ ngốc nghếch.

Hai chiếc thang máy đều đang đi xuống, lúc đi lúc dừng, Nghiêm Căn nhìn chằm chằm vào chiếc thang máy Mai Khôi đã chạy vào, chờ đợi đến mức tưởng chừng như không thể đợi thêm được nữa, chẳng dễ dàng gì một tiếng “tình” mới vang lên, cửa thang máy mở ra, bên trong có ba người đi ra, nhưng không thấy bóng dáng Mai Khôi đâu.

Nghiêm Căn sững sờ, rõ ràng cô bé đã vào chiếc thang máy này, lẽ nào cô bé đã ra ở tầng trên? Nghiêm Căn khoanh hai tay trước ngực chờ đợi, chiếc thang máy còn lại cũng đã xuống, bên trong có hai người bước ra, vẫn không có Mai Khôi. Nghiêm Căn nôn nóng đến mức đầu choáng váng, nhóc con này chắc chắn biết là cậu có khả năng di chuyển trong nháy mắt, nên đã bỏ thang máy mà chạy cầu thang bộ rồi.

Nghiêm Căn buồn bực xông vào phòng cầu thang bộ, chạy lên trên từng tầng từng tầng một, tốc độ leo cầu thang của Mai Khôi tuyệt đối không thể so sánh với cậu được, cậu không tin là sẽ không bắt được cô bé. Chạy liền một mạch lên đến tầng hai mươi, nhưng chẳng thấy bóng dáng của bất cứ người nào. Lúc này dường như Nghiêm Căn đã bình tĩnh lại hơn, trong lòng chấn động, năng lực tâm ngữ của Con Rùa Nhỏ mạnh như vậy, cô bé chắc chắn hiểu rõ được ý đồ chặn bắt và đường đi của cậu. Nghiêm Căn lại một lần nữa di chuyển trong nháy mắt chạy đến cầu thang tầng một, lúc đẩy cửa phòng cầu thang chạy ra ngoài, lần này, cách qua cửa kính dài sát đất của đại sảnh, cậu nhìn thấy ngay Mai Khôi đang gắng sức chạy bằng đôi chân ngắn nhỏ của mình.

Nghiêm Căn bực mình, chỗ này người qua kẻ lại, cậu không dám dùng di chuyển trong nháy mắt nữa, chỉ đành đuổi theo cô bé bằng đôi chân bình thường. Vừa chạy ra khỏi tòa nhà, thì nhìn thấy Mai Khôi nhảy lên một chiếc xe bus đang khởi động, cậu gắng sức chạy theo chiếc xe bus, chiếc xe khởi động chuyển bánh rời khỏi bên xe, chẳng mấy chốc tăng tốc đi về phía trước. Đúng lúc Nghiêm Căn chạy đến bên chiếc xe, qua cửa kính xe, cậu nhìn thấy Mai Khôi thẹn thùng đỏ hồng hai má và cặp mắt lớn nước rung rung.

Trên đường nhiều người quá, cứ coi như cậu có thể chạy vượt qua cả xe bus đi chẳng nữa thì cậu cũng không dám làm. Cậu chỉ đành di chuyển như người bình thường, tốc độ chạy giảm đi đến mức chiếc xe cách mình càng lúc càng xa.

Nhưng nét mặt của Mai Khôi đã in hằn sâu sắc trong đầu cậu, cô bé lên hôn trộm cậu, rồi lại thẹn thùng bỏ chạy, việc này chứng tỏ cho điều gì? Chứng tỏ điều gì?

Nghiêm Căn đưa tay che mặt, cậu thực sự không làm chủ được biểu cảm trên mặt mình, cậu muốn cười, cậu thực sự đang cười, thậm chí là bật cười thành tiếng, cười đến mức như một kẻ ngốc. Người xung quanh đều đang nhìn cậu, chắc chắn họ cảm thấy cậu là đồ thần kinh điên cuồng đuổi theo xe bus. Nhưng cậu không để ý, cậu không sao dừng cười được, trong lòng vui như hoa nở, đóa hoa hồng bám rễ từ trái tim cậu đang dần nở rộ.

Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, điều này sao có thể? Chuyện tốt cuối cùng đã đến lượt cậu rồi ư? Lần này cậu nhất định không lý giải sai, Con Rùa Nhỏ “giờ trò lưu manh” với Tiểu Ma Vương, Con Rùa Nhỏ yêu Tiểu Ma Vương!

Nghiêm Căn nóng lòng muốn về nhà, Con Rùa Nhỏ của cậu chắc chắn đã về nhà đợi cậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Nghiêm Căn bắt taxi đi tắt về nhà trước, về đến nhà câu đầu tiên chính là: “Mẹ ơi, lát nữa Con Rùa Nhỏ về, mẹ đừng nói cho em ấy biết con đã về rồi nhé”. Tiểu Tiểu làm bầm: “Lớn như vậy rồi còn chơi trò trốn tìm”, nhưng cũng không từ chối cậu.

Nghiêm Căn không quay về phòng của mình, mà chạy thẳng đến phòng Mai Khôi. Sau khi đuổi theo chiếc xe bus không thành, cậu liền giấu toàn bộ tin tức ý thức đi, cẩn thận đề phòng Con Rùa Nhỏ không cho cô bé biết kế hoạch cậu đợi ở nhà. Nghĩ tới hành vi sai trái lên tấn công mình của Mai Khôi lúc vừa rồi, tâm trạng cậu tốt đến mức cứ mãi ngâm nga câu hát, giai điệu loạn nhịp rồi phách không thể nghe nổi, nhưng cậu vẫn rất vui mừng. “Hoa

hồng, hoa hồng, anh yêu em, hoa hồng, hoa hồng, xinh đẹp nhất...”

Cậu cảm chú thỏ bông đồ chơi mà Con Rùa Nhỏ thích lên rồi hôn nó, nghĩ đây chính là cô bé, sau đó nằm lên giường của cô bé, không kìm được nụ cười ngốc nghếch trên mặt. Cậu cứ chờ đợi, cậu phải bắt được cô bé, thậm chí thật tử tế hành động “lưu manh” kia, dám chọc ghẹo Tiểu Ma Vương cậu thì phải trả giá bằng cả cuộc đời.

Nhưng cậu đợi cả nửa ngày, đợi đến sắp ngủ mất rồi, mới nghe thấy điện thoại của Tiểu Tiểu vang lên bên phòng khác, sau đó cô nhận điện thoại: “Mai Khôi à, cái gì? Không về nhà ăn cơm nữa? Con đã quay về trường rồi? Đột ngột như thế à, được, được, không sao cả, bạn làm bài tập thì đi làm trước đi...”.

Nghiêm Cận nhào ra ngoài cướp điện thoại của Tiểu Tiểu: “Mẹ à, để con nói chuyện với em ấy”. Vừa cướp đến tay, cậu chỉ nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến những tiếng tút tút, cô bé đã đập máy rồi. Nghiêm Cận nôn nóng vô cùng, nhét điện thoại vào tay Tiểu Tiểu: “Mẹ à, con cũng không ăn cơm ở nhà nữa, con quay lại trường học”. Vừa nói hết lời, người đã mất tích trước mặt Tiểu Tiểu rồi.

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cậu con trai chớp mắt cái đã mất dạng của mình, tức giận nói với Nghiêm Lạc vừa từ trong phòng đi ra: “Ông Nghiêm, xin dạy dỗ con trai ông một chút đi, không được chơi trò di chuyển nháy mắt trước mặt phụ huynh, quay về trường không phải là chuyện đại sự quan trọng gì, cần phải dùng di chuyển nháy mắt sao, dọa chết em mất”.

Nghiêm Cận không biết sự oán thán của mẹ, chẳng mấy chốc cậu đã xuất hiện ở trường học, trực tiếp xông vào ký túc xá nữ, quả nhiên Mai Khôi ở trong đó. Nhìn thấy trong chăn gò lên một hình người, Nghiêm Cận biết Mai Khôi đang trốn nơi ấy. Nhưng Mẫn Lệ nhanh chóng khóa cửa lại, suýt chút nữa thì đập cả vào mũi cậu: “Con trai không được vào trong, bọn tôi phải thay quần áo”.

“Cậu thay quần áo gì chứ”, Nghiêm Cận đập vào cửa một cái.

Trong phòng vọng ra tiếng đập vô cùng giận dữ của Mẫn Lệ: “Cậu biến đi. Có chuyện gì thì đợi ở dưới lầu, bảo di quản lý ký túc xá thông báo giúp”.

Nghiêm Cận dù có không tình nguyện đi chẳng nữa, thì cũng chẳng muốn bức cho Mai Khôi căng thẳng quá. Cô bé trốn cậu như thế này, chắc chắn là xấu hổ đến cực điểm, cậu nên hiểu một chút cho tâm trạng của cô bé. Nghiêm Cận chưng hửng đi xuống lầu, đợi ở cửa tòa nhà ký túc xá.

Càng đợi, trong lòng càng cảm thấy khó kiên nhẫn, cậu gọi điện thoại cho Mai Khôi, nhưng cô bé không bắt máy. Thế là Nghiêm Cận bắt đầu gửi tin nhắn: “Anh không muốn tự đoán bừa, em buộc phải nói rõ cho anh. Là giống như anh nghĩ, có phải không?”.

Mai Khôi ôm điện thoại, tim đập loạn lên “thịch thịch thịch”, làm thế nào đây? Cô bé làm chuyện xấu rồi, còn bị bắt tại trận, làm thế nào đây, làm thế nào đây? Cô bé thật xấu xa, anh trai chắc sẽ trách cô bé rồi.

Rất lâu sau, Mai Khôi mới trả lời một tin: “Em xin lỗi”.

Nghiêm Cận đàn ra, ừ, em xin lỗi là có ý gì? Vì sao tên nhóc Thẩm Phi kia tỏ tình thì được trả lời là cảm ơn, đến lượt cậu lại biến thành xin lỗi? Điều này nhìn thế nào cũng thấy cảm ơn nghe thuận tai hơn là xin lỗi.

Cậu lại gọi điện thoại cho Mai Khôi, Mai Khôi nhìn chăm chăm vào màn hình, nhưng vẫn không dám nghe. Nghiêm Cận chỉ đành gửi tin nhắn đi: “Em nghe điện thoại đi”.

“Em không dám” Nội dung tin nhắn của Mai Khôi vẫn là phong cách thành thật của cô bé.

“Em xuống dưới.”

“Em không dám”

Nghiêm Cận nôn nóng đi lại vòng vòng, ngẫm nghĩ cũng phải dùng đến chiều của Thẩm Phi: “Em hôn anh, có phải là muốn bây giờ để anh làm bạn trai của em, sau này làm chồng của em không?”.

“Em không dám” Mai Khôi bị cậu truy vấn đến mức nước mắt sắp trào cả ra, may mà là nhắn tin, nếu là nói chuyện trực tiếp, cô bé thật sự không có mặt mũi nào.

Đáp án này của cô bé, trái ngược lại khiến Nghiêm Cận bình tĩnh hơn. Cô bé nói không dám, chứ không phải là không muốn. Cậu dựa vào tường tòa nhà ký túc, suy nghĩ kỹ càng, với tính cách của Con Rùa Nhỏ, nếu như không có ý với cậu, cô bé sẽ chẳng hôn lên cậu, làm như thế vì sợ bị cậu biết được. Vì sao thích cậu lại sợ cậu biết được?

Trên ngôn ngữ biểu đạt sẽ có hiểu nhầm, vậy trên hành vi sẽ không có hiểu nhầm gì chứ. Cô bé thích cậu, điều này là chắc chắn, nếu như trong lòng cô bé không có gì phải xấu hổ, thì tuyệt đối sẽ không chạy bạt mạng đi như thế.

Cho nên vấn đề nhất định là ở chỗ cô bé không dám để cậu biết. Vì sao không dám để cậu biết? Lẽ nào là hơn một năm trước cậu trách cứ cô bé trêu đùa tình cảm của mình, cho nên đến bây giờ cô bé vẫn còn lo lắng chuyện này, sợ cậu không tin tưởng? Rất lâu mà không thấy cậu gửi tin nhắn nữa, Mai Khôi thấp thỏm bất an, làm thế nào đây? Anh trai thực sự tức giận rồi? Hai người một trốn trong tòa nhà, một đứng bên ngoài, đều dùng sự trầm mặc để chống lại khối tâm tư rối bời trong đầu.

Trái tim Nghiêm Cận tắc nghẽn, cảm thấy để tạo thành kết quả của ngày hôm nay đều là trách nhiệm của bản thân cậu. Năm đó, nếu như cậu có thể trầm

tình hơn, không nổi giận bừa bãi mà cao chạy xa bay, nhẫn nại tiếp tục dỗ dành Con Rùa Nhỏ, chưa biết chừng sớm đã nên chuyện rồi. Sự căng thẳng, sợ sệt, cẩn trọng, dè chừng, cái này không dám cái kia sợ hãi của Con Rùa Nhỏ ngày hôm nay đều là bởi thái độ năm đó của cậu.

Nhưng cậu cũng vì để an ủi cô bé, không muốn khiến cô bé áy náy trong lòng, chẳng phải còn tự hủy hoại hình tượng, lừa cô bé mình đã có bạn gái rồi sao? Cậu thấy Mai Khôi đối xử với cậu vẫn tốt như trước, tưởng rằng chiều này có tác dụng, kết quả căn bản là chiều dở hơi chẳng có tác dụng gì.

Nghiêm Căn đột nhiên tỉnh ngộ, hưng dữ đập mạnh vào mình một cái, cậu ấn các phím điện thoại nhanh như bay, gửi đi một tin: “Con Rùa Nhỏ, anh vẫn luôn thích em, từ lúc đó đến bây giờ, chưa từng thay đổi, anh nói anh có bạn gái bên ngoài là lừa em thôi. Bởi vì anh không muốn em có tâm lý chịu trách nhiệm, hy vọng em vui vẻ, nên mới nói dối như vậy”.

Tin nhắn gửi đi, Nghiêm Căn ngẫm nghĩ lại gửi thêm một tin nữa: “Cho nên anh thích em, luôn thích em, anh muốn bây giờ làm bạn trai của em, sau này làm chồng em, và mãi mãi đều là người anh trai yêu thương em nhất”. Cậu lén dùng lời thoại của Thẩm Phi, nghĩ thấy không cam tâm, bèn đem ưu thế anh trai của mình vào nữa.

→STENT

Mai Khôi nhìn đoạn tin nhắn này trên điện thoại, cảm thấy phần chần đến mức đầu óc tê dại, nước mắt rơi lã chã, hóa ra, cảm giác được người mà mình thích tỏ tình là như thế này đây. Cùng là một lời nói, nhưng người nói ra khác nhau, lại ảnh hưởng khác nhau đến cô bé như vậy. Cô cầm điện thoại lên nhìn, cẩn thận đọc từng chữ từng chữ, hết lần này đến lần khác, chìm đắm trong hạnh phúc, vừa hoảng loạn vừa thích thú, cô bé nên trả lời thế nào mới được đây?

Một lát sau, tin nhắn tiếp theo của Nghiêm Căn được gửi đến: “Làm gì mà không đề ý đến anh, anh nói cho em biết nhé, lần này không cho phép trêu đùa tình cảm của anh nữa, em phạm tội lưu manh rồi, bị phán xử chịu hình phạt vô thời hạn, còn phải lao dịch đến tội cả đời, nơi thực thi hình phạt là nhà của Tiểu Ma Vương”.

Mai Khôi cười, anh trai ngốc nghếch, tin nhắn trước là bắt chước theo lời thoại của người ta, tin nhắn này mới là phong cách Tiểu Ma Vương của anh ấy. Nghiêm Căn ở dưới lầu cứ đợi mãi, lời của cậu đã nói rõ ràng như vậy rồi, Con Rùa Nhỏ ngốc nghếch này nếu như vẫn không gửi lại cho cậu một câu, thì cậu sẽ xông lên trên lời cô bé ra.

Đang định hành động, thì chuông điện thoại vang lên, Nghiêm Căn vui như phát cuồng, cầm lên xem, nhưng lại là Tiểu Mễ gọi đến: “Tiểu Ma Vương, Hiệp hội siêu năng lực nói bọn họ điều tra ra được manh mối mới, nói là người ở cùng phòng giam với Tiểu Phuong tên Trần Bình có nghi ngờ đã phạm trọng tội. Bây giờ, tôi cùng bọn họ đang chuẩn bị đi đến thành phố Z điều tra, tin tình báo bọn họ nhận được nói sau khi Trần Bình ra tù thì truy đuổi tông tích của Tiểu Phuong đến thành phố Z, mà Tần Nam thời gian đó vẫn luôn ở thành phố Z, có lẽ họ gặp nhau trong khoảng thời gian đó. Chúng tôi phải xuất phát ngay rồi, cậu có đến không?”.

Trong lòng Nghiêm Căn hơi chần động, cậu hiểu rõ cách nói chuyện như thế này của Tiểu Mễ, chứng tỏ người của Hiệp hội siêu năng lực đang có mặt bên cạnh cậu ta, bọn họ che giấu đầu mối của Trần Bình với bên ngoài, không ngờ rằng Hiệp hội siêu năng lực lại tự điều tra ra được, thậm chí còn biết được nhiều thông tin hơn bọn họ. Cuộc điện thoại này của Tiểu Mễ là đang muốn cậu giúp đỡ, chuyến đi đến thành phố Z này có liên quan đến sự an nguy của Trần Bình và chân tướng sự việc, cậu buộc phải đi.

“Được, tôi đi, để lại địa chỉ cho tôi, tôi sẽ lập tức đến ngay. Nhưng mà hôm nay chẳng phải vừa mới mở cuộc họp xong sao? Trong buổi họp chẳng hề nhắc đến tiến triển này, vì sao giờ đột nhiên lại có?”

Tiểu Mễ vẫn chưa trả lời, điện thoại lại bị một người khác cầm đi, Nghiêm Căn nghe thấy giọng nói của Phùng Quang Hoa: “Nghiêm Căn, sự việc này, trong hiệp hội có thể có nội gián, cháu cứ đến đây trước đã, chú sẽ trực tiếp nói với cháu”. Ngữ khí của ông ta nghiêm túc, Nghiêm Căn suy nghĩ nhanh chóng, rồi vội đồng ý.

Đập máy rồi, cậu ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà ký túc xá, thàn than thời cơ này thật là không tốt. Cậu lại gửi tin nhắn nữa cho Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, vừa rồi nhận được điện thoại của Tiểu Mễ, có nhiệm vụ cấp bách, anh phải đi công tác, em hãy ngoan ngoãn, không được phép ‘hồng hạnh xuất tương[1]’. Đợi anh quay về sẽ hẹn hò yêu đương với em”.

[1] Hàm ý chỉ người vợ ngoại tình.

Mai Khôi đồ mặt cười mãi, nội dung tin nhắn này cũng thực sự là phong cách nói chuyện của anh trai. Hẹn hò yêu đương? Cô kéo chăn lên che đầu, xấu hổ quá, xấu hổ quá, nhưng mà vì sao lại vui như thế này, vui đến mức chỉ muốn cười, cười không dừng lại được.

Trước khi làm mình chết ngạt, rốt cuộc cô cũng kéo chăn, thò đầu ra ngoài, gửi tin nhắn trả lời Nghiêm Căn: “Anh trai, đi công tác phải chú ý an toàn. Em đợi anh quay về”. Đợi anh quay về hẹn hò yêu đương, bốn chữ cuối cùng đó bất luận thế nào cô bé cũng chẳng thể viết ra được, cuối cùng ở phía sau của chữ quay về đánh một dấu chấm câu, rồi gửi tin đi.

Nghiêm Căn cầm điện thoại hơn hờ giống như thăng giáng cuối cùng đã đợi được tin trả lời của cô bé, trong lòng vững tâm hơn rất nhiều, di chuyển trong nháy mắt quay về công ty, từ từ xa đã nhìn thấy Tiểu Mễ cùng mấy người Phùng Quang Hoa đang cầm hành lý trong khu nghỉ ngơi. Cậu gạt đầu ra hiệu, rồi quay về phòng làm việc cầm hành lý đơn giản của cậu, những thứ này đều do cậu chuẩn bị trước, đề phòng khi bất ngờ phải ra ngoài công tác.

Cậu cầm hành lý, nhưng lại móc điện thoại ra soạn một tin nhắn nữa: “Đợi anh quay về còn phải hôn đó, mau nói ‘được’ đi!”. Khi cậu đi đến khu nghỉ ngơi, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng tin nhắn vang lên, nội dung chỉ có một chữ “được” e thẹn, nhưng lại toát lên cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào, tiến vào nơi sâu nhất trong trái tim Nghiêm Căn.

Cậu không kìm được cười, giữa mấy người vẻ mặt nặng nề, rõ ràng vẻ mặt của cậu là không được thích hợp lắm. Phùng Quang Hoa nhìn thấy Nghiêm Căn đi đến, liền kéo cậu sang một bên nói chuyện riêng: “Bố cháu không đi nổi, vụ án này để cháu đi cùng, phiền phức lớn nhất của hiệp hội chúng ta trước mắt là nội gián, trong hơn mười năm nay mất tích mấy người siêu năng lực, bắt đầu từ năm nay, tình hình rất không bình thường, thế là chú bảo Hạ Bồi dùng năng lực tâm ngữ giám sát một chút tình hình giao tiếp của một số người”.

Trong lòng Nghiêm Căn bỗng nhói lên, nhưng không có biểu cảm gì: “Chú Phùng, chuyện này vì sao không nói với bọn cháu chứ?”.

Phùng Quang Hoa khuôn mặt buồn rầu: “Vốn dĩ chú nghĩ chuyện của nội bộ hiệp hội bọn cháu thì không nên công khai ra ngoài vội, nhưng gần đây chú phát hiện sự việc lại không còn nằm trong khả năng khống chế của chú nữa, Hạ Bồi phát hiện ra một số tình hình, nhưng lại không báo cáo với chú”.

“Ví dụ như?”

“Nó thực ra nên sớm phát hiện được Tần Nam và Tiểu Phuong có quan hệ với nhau mới phải, trong danh sách chú bảo Hạ Bồi giám sát có cả Tần Nam, nhưng từ khi án mạng xảy ra đến nay, Hạ Bồi lại không hề cung cấp được một chút tin tức nào. Hai ngày trước bọn cháu phát hiện ra trong tù bảo hiểm của Tần Nam ở ngân hàng có một cuốn nhật ký của ông ấy, bên trong ghi chép về Tiểu Phuong và Trần Bình. Tần Nam có nhà ở thành phố Z, ông ấy thường xuyên đến thành phố Z và quản lý phân bộ của hiệp hội ở bên đó, trong nhật ký viết ông ấy muốn tìm một bảo mẫu bên đó, giúp ông ấy chăm sóc phòng và quét dọn, ông ấy chọn đúng Tiểu Phuong. Tần Nam bình thường cũng giúp đỡ một số người mãn hạn tù quay lại tái nhập xã hội, cho nên ông ấy tuy biết Tiểu Phuong từng ngồi tù, nhưng không hề bận tâm. Phía sau nhật ký có viết đến Tiểu Phuong xin ông ấy cứu giúp, nói trong nhà tù có tranh chấp với một người tên là Trần Bình, người phụ nữ đó uy hiếp sẽ giết cô ta. Cô ta biết Trần Bình đã ra tù rồi, liền rất sợ hãi, hy vọng Tần Nam có thể giúp được cô ta.

Nghiêm Căn nghe được điều này, hỏi: “Vậy trong nhật ký đó có nói đến vì sao Trần Bình muốn giết Tiểu Phuong không?”.

“Không nói cụ thể, chỉ nói một câu Tiểu Phuong biết bí mật của Trần Bình, sau đó nói sự việc trọng đại, ông ấy buộc phải quay về báo cáo với hiệp hội, thế là liền đưa Tiểu Phuong quay về.”

“Nhưng Tần Nam quay lại đã mấy ngày rồi, lẽ nào ông ấy vẫn chưa báo cáo được với chú?”

“Vẫn chưa, cho nên cháu thấy rất kỳ quái. Nếu như không phải là phát hiện ra cuốn nhật ký này, e rằng rất nhiều chuyện bọn cháu đều đang mơ hồ chẳng rõ. Cháu cảm thấy những việc này trước đó Hạ Bồi nhất định đã biết, nhưng cậu ấy chẳng nói gì cả. Cho nên hôm nay trong buổi họp, bọn cháu đã giấu những tin tình báo này đi, chú đặc biệt quan sát cậu ấy rồi, cậu ấy thật sự rất không bình thường.”

Nghiêm Căn ngắt nghỉ: “Hạ Bồi là tâm ngữ giả, cháu cảm thấy cậu ta không bình thường, cứ coi như không nói ra, e rằng cậu ta cũng phát giác được rồi”.

Phùng Quang Hoa im lặng một lát, cuối cùng nói: “Vốn dĩ khi Hùng Đông Bình còn trong hiệp hội, ông ấy từng dạy cháu cách giấu ý thức như thế nào, để không bị tâm ngữ giả phát hiện”.

Nghiêm Căn ngược mắt lên nhìn ông ta, rất kinh ngạc. “Còn có cả khả năng này nữa ư?”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Phùng Quang Hoa thở dài: “Thực sự là có, muốn làm được không hề dễ. Còn may năng lực tâm ngữ của Hạ Bồi không mạnh lắm, chỉ cần cự ly đủ xa, cậu ấy sẽ không thể thăm dò được gì. Chỉ có lúc nào ở cùng với cậu ấy, cần phải che chắn ý thức, cháu mới coi như là miễn cưỡng làm được. Nói với cháu những điều này, cháu hy vọng Thần tộc có thể phái người đi điều tra cậu ấy. Đứa trẻ này không xấu, nhưng không tự mình làm được chuyện gì, cháu lo lắng nó bị người ta lợi dụng. Bởi vì nó có năng lực tâm ngữ, nên cháu không nói điều này với những người khác, sợ sẽ để lộ đầu mối, hơn nữa những người đến điều tra cậu ấy, cũng sẽ có nguy cơ bị phát giác ra, lại thành đánh rắn động cỏ. Chuyện này cháu đã nói với bố Nghiêm Lạc rồi, gần đây anh ấy bị chuyện của Ma tộc quấy nhiễu tương đối loạn, nên bảo cháu giao chuyện này cho cháu. Dù cháu có phong kín tin tức nhưng cũng không chắc chắn được là giữ được hoàn toàn, cho nên cháu sẽ gắng không tiếp xúc với cậu ấy hết mức có thể”.

Nghiêm Căn khẽ gật đầu, hỏi: “Phuong hướng điều tra là gì vậy?”.

“Xem cậu ấy gần đây có tiếp xúc với những ai, vì lúc trước cháu phái cậu ấy đi theo dõi sát sao Tần Nam, cho nên cũng không biết có phải cậu ấy đã lấy được tư liệu gì đó từ chỗ Tần Nam không, dù gì trong tay chúng ta bây giờ chỉ có một cuốn nhật ký, Tần Nam giữ chức vụ phó hội trưởng của hiệp hội, lại quản lý phân hội, cháu lo lắng ngộ nhỡ trước khi chết ông ấy có vấn đề gì mà chúng ta không biết được, e rằng sẽ có phiền phức.”

“Được, vậy còn cần đặc biệt chú ý điều gì nữa không?”

Phùng Quang Hoa muốn nói lại thôi, ngắt nghỉ, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có gì nữa, chúng ta đến thành phố Z trước đi, có tình hình gì kịp thời giải quyết là được”.

Nghiêm Cận khẽ gật đầu, gọi đồng nghiệp của Thần tộc đến dặn dò vài câu, sau đó đưa mấy người bạn Tiểu Mễ và nhóm Phùng Quang Hoa xuất phát.

Ray sớm đã liên hệ với cục quản lý hàng không cho bọn họ rồi, cho nên máy bay của công ty hạ cánh xuống thành phố Z rất thuận lợi, bọn Nghiêm Cận không nghỉ ngơi, tiếp tục lên xe của phân hội Hiệp hội siêu năng lực, đi thẳng đến chỗ ở của Tần Nam.

Tần Nam cũng giống như đại đa số những người có siêu năng lực khác, thích nơi thanh tịnh, cho nên đã mua một ngôi nhà độc lập ở ngoại thành. Khi bọn Nghiêm Cận đến, ở đó đã có mấy người trông giữ rồi. Trong căn nhà được thu dọn rất sạch sẽ, mọi thứ phân loại sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, có thể nhận thấy chủ nhà là người sống rất nề nếp và nguyên tắc, thậm chí có lẽ còn bị mắc chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế[1]. Điều này khiến Nghiêm Cận thêm chắc chắn việc Tần Nam thích ghi chép lại mỗi sự việc đã trải qua. Lúc ở trên máy bay, Phùng Quang Hoa đưa cuốn nhật ký đó cho cậu xem, thực sự có ghi lại những chuyện kia, mà ở trang cuối cùng có viết về kế hoạch muốn hẹn Trần Bình ra ngoài.

[1] Một loại rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính.

Nghiêm Cận đi xem qua từng căn phòng một, đến một căn phòng nhỏ, nhìn thấy bên trong lại hoàn toàn không giống như những chỗ khác trong căn nhà, căn phòng nhỏ này bừa bộn, đồ đạc vứt lung tung, còn có một số đồ trang sức và quần áo của phụ nữ, chỗ này chắc là phòng ở của Tiểu Phương. Xem ra Tiểu Phương được Tần Nam thuê làm thật.

Nghiêm Cận làm như không chú tâm đi một vòng khắp trong ngoài căn phòng, hỏi: “Chỗ này có gì đặc biệt? Mọi người chắc đều đã lục soát rồi chứ, có manh mối gì không?”.

Phùng Quang Hoa dùng ánh mắt hỏi han một người phụ trách bên cạnh, người đó lắc đầu: “Chẳng tìm ra được gì cả”.

Nghiêm Cận lại hỏi: “Tần Nam không có người thân, vậy những thứ như giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, trái phiếu, những thứ đáng tiền của ông ta, đều ở trong căn nhà này phải không?”.

Người phụ trách ở bên cạnh vội vàng đáp: “Trong nhà ông ấy có một két sắt, nhìn vào bên trong hình như có các loại giấy tờ, thẻ ngân hàng, có lẽ chính là những thứ đó rồi”.

“Hình như? Đã mở ra chưa?”

“Ý, không biết mật mã, chưa mở ra.” Người đó đáp có chút chột dạ, không hiểu rõ vì sao trong cảm giác của mình cậu thanh niên này đột nhiên lại có thể gây áp lực cho người ta như thế.

“A Khánh có con mắt nhìn thấu suốt, qua cửa cũng có thể nhìn thấy.” Phùng Quang Hoa thay người đó giải vây, cũng giải thích nguyên nhân vì sao không mở ra mà có thể nhìn thấy được.

Nghiêm Cận khẽ gật đầu: “Vì sao không thử mở ra xem sao, dù gì Tần Nam lên lút cất cuốn nhật ký quan trọng như thế này vào tủ bảo hiểm của ngân hàng, nói chưa biết chừng trong tủ bảo mật ở nhà cũng có đầu mối, ông ta thích viết nhật ký, không có lý do gì lại chỉ có một cuốn, biết đâu trong cuốn nhật ký khác sẽ có tin tức quan trọng khác”.

A Khánh vội vàng nói: “Tôi xem qua rồi, bên trong chắc không có nhật ký. Lúc trước cũng đã cân nhắc đến chuyện mở nó ra, nhưng sợ trong lúc khoan, lữa sẽ hủy mất giấy tờ bên trong, tạm thời chưa có yêu cầu đặc biệt phải mở ra ngay, cho nên chúng tôi không làm”.

Nghiêm Cận nghe thấy, chỉ nói với Tiểu Mễ: “Chuyển chiếc tủ bảo hiểm đó về công ty, chúng tôi sẽ xử lý. Nói chưa biết chừng bên trong còn có tầng kẹp gì đó, ngộ nhờ cả đôi mắt của A Khánh cũng không thể nhìn ra, vẫn phải cẩn thận một chút thì hơn”. Tiểu Mễ nghe theo, đưa hai người đến phòng ngủ chuyển chiếc tủ bảo hiểm đó đi.

Phùng Quang Hoa nhú mày, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Nghiêm Cận và bọn họ ở lại thành phố Z ba ngày, mọi người lục soát trong nhà Tần Nam xong, lại đi đến phòng làm việc của Tần Nam ở phân hội của Hiệp hội siêu năng lực, song cũng chẳng phát hiện được gì. Tiếp sau đó họ chia làm hai đường, không hề ngừng nghỉ đi một mạch đến mấy chỗ Tần Nam thường xuyên lui tới xem khắp một lượt, thậm chí đến nhà tù giam giữ Tiểu Phương và Trần Bình cũng xem qua, nhưng đều không tìm ra chỗ nào có gì quá đặc biệt. Nhân lực của phân hội liệt kê tất cả các manh mối ra cho bọn họ, cuối cùng Nghiêm Cận và Phùng Quang Hoa đều hiểu rõ, chuyến đi đến thành phố Z e là quay về không công rồi.

Chính vào ngày bọn họ chuẩn bị quay về, Nghiêm Cận đột nhiên nhận được một tin không tốt. Đồng nghiệp cậu phái đi điều tra Hạ Bồi bị người ta tấn công, tuy không bị thương gì, nhưng sự việc lại quá lạ lùng. Sau khi Phùng Quang Hoa nghe thấy, sắc mặt rất khó coi, chẳng nói lời nào, nỗi đau lòng và ảo não không chút nghi ngờ gì nữa đã lộ rõ ra ngoài. Cũng khó trách, ông ta và Hạ Bồi thân nhau như bố con vậy. Là Phùng Quang Hoa phát hiện ra cậu ta ở bệnh viện tâm thần, cứu cậu ta ra ngoài, rồi đưa cậu ta vào Hiệp hội siêu năng lực để nhận sự huấn luyện, ông ta đã phải tiêu tốn rất nhiều tâm tư, dần dần giúp Hạ Bồi cởi mở hơn, đưa cậu ra đến trường học, dạy cậu ta cách gia nhập xã hội như thế nào, bây giờ, đứa con này lại làm ra chuyện tổn hại đến đồng đội và tổn hại cho xã hội.

Nghiêm Cận không nói lời an ủi nào, chỉ gọi điện thoại cho Happy: “Chú Happy, phiền chú đích thân đưa Hạ Bồi quay về công ty, đừng để cậu ta tiếp xúc với bất cứ người nào nữa, đợi bọn cháu quay về thẩm tra cậu ta”.

Phùng Quang Hoa nghe thấy cuộc đối thoại này, khẽ nhắm mắt lại, không nói gì, Nghiêm Cận ngắt nghỉ lại bổ sung thêm: “Đúng rồi, chú Happy, chú đi thăm dò một chút giọng điệu của cậu ta trước, hỏi ra mật mã chiếc tủ bảo hiểm của Tần Nam mà cháu chuyển về. Đó là đầu mối quan trọng. Vâng vâng, đúng, cháu sợ sau khi cậu ta biết mình đang bị chúng ta nghi ngờ thì sẽ không nói thật nữa, chú thử trước xem sao, cố tìm ra được mật mã từ chỗ cậu ta. Được, chiều nay chúng cháu sẽ quay về. Không không, cháu sẽ không về công ty ngay, cháu đến trường học trước, sáng sớm ngày mai sẽ đến công ty,

chú nhốt cậu ta lại trước, cũng tiện dọa dẫm cậu ta một chút”.

Nghiêm Căn ngắt điện thoại, hỏi Phùng Quang Hoa: “Chú Phùng, lúc thẩm tra Hạ Bồi, chú có đến không?”. Tình cảm giữa hai người bọn họ, liệu có trở thành một chứng ngại trong lúc thẩm vấn không?

“Chú...”, Phùng Quang Hoa ngẫm nghĩ, thờ dãi: “Chú phải tham gia, để chú đi hỏi cậu ấy nhé, đứa trẻ đó nhất định đang nằm đường lạc lối, phía sau nó chắc chắn có bàn tay đen tối sai khiến. Nếu như không thẩm tra rõ ràng sự việc, nhỏ thì sự an toàn của mọi người trong hiệp hội sẽ bị uy hiếp, lớn thì không biết năng lực của chúng ta sẽ bị lợi dụng để làm chuyện xấu gì”.

Nghiêm Căn không quan tâm đến chuyện ai đi thẩm tra, cậu nhanh chóng đồng ý: “Vây hôm nay chúng ta quay về cứ nghỉ ngơi trước nửa ngày, mười giờ sáng ngày mai gặp nhau ở công ty”.

Phùng Quang Hoa gật đầu, sắc mặt ngưng đọng, nghĩ lại sự việc này giống với cái chết của Tần Nam, khiến ông không sao tiếp nhận nổi. Nghiêm Căn lo lắng chẳng để ý đến ông ta, máy bay vẫn đang được làm công tác chuẩn bị, cậu lại gọi một cuộc điện thoại nữa: “Con Rùa Nhỏ, lát nữa anh sẽ phải lên máy bay quay về, mấy ngày này em có ngoan không? Nhớ anh không? Nói nhỏ như vậy, anh không nghe thấy, nói lại một lần nữa đi, vẫn không nghe thấy, nói lại một lần nữa”.

Thấy khuôn mặt quá vui mừng và hạnh phúc của cậu, Phùng Quang Hoa lắc đầu, đi qua bên cạnh, ngồi cách xa một chút, trẻ con đúng là trẻ con, chuyện chính chưa làm xong đã muốn yêu đương rồi.

Nghiêm Căn tiếp tục ở đó nói: “Máy bay phải bay hai tiếng đồng hồ, thêm thời gian chờ đợi lúc này, còn phải làm thủ tục gì đó, sau đó từ sân bay quay về, xem ra phải mất đến hơn bốn giờ mới đến được trường học, em đừng có chạy khắp nơi, cứ ở trong ký túc xá đợi anh, đã biết chưa? Anh muốn quay về cái là được nhìn thấy em ngay. Cái gì? Em đi cùng bọn Mẫn Lệ vào thành phố rồi? Vì sao cậu ấy lại đáng ghét như thế, cả ngày kéo em chạy lung tung khắp nơi, Vây bọn em đi dạo phố ở đâu, anh xuống máy bay liền đi tìm em. Anh không muốn quay về trường đợi, anh muốn trực tiếp đi tìm em, không được, kháng nghị vô hiệu, anh cứ muốn đi. Được, vậy anh xuống máy bay rồi sẽ lại gọi điện thoại cho em, em thấy thích thứ gì thì cứ mua, đừng bủn xỉn, anh sẽ trả tiền”. Nghiêm Căn càng nói càng vui vẻ, mắt cũng sắp cuoir híp cả lại, cuối cùng nói: “Được được, em đập máy đi. Nhưng mà vẫn chưa thể lên máy bay, đang đợi thông báo, em thật sự muốn đập máy ư? Hay là hôn một cái rồi ngắt? Ai treu em chứ, từ trước đến nay anh chưa từng treu ai. Vây hôn một cái rồi ngắt...”. Cuộc điện thoại kéo dài mười phút, sau khi Tiểu Mễ ra hiệu có thể lên máy bay, Nghiêm Căn mới quyn luyến không nổi rồi mà “moak” một cái thật lớn vào điện thoại, rồi ngắt máy.

Cùng thời gian đó, ở những địa điểm khác nhau xảy ra sự việc không giống nhau. Happy đang trên đường đưa Hạ Bồi quay về công ty, Hạ Bồi nỗ lực hô gọi Hùng Đông Bình trong đầu: “Thầy, thầy ơi, thầy có nghe thấy không? Em nghi ngờ, em bị phát hiện rồi, bây giờ em bị đưa về công ty, em có dự cảm rất không tốt. Thầy ơi, thầy, thầy có nghe thấy không? Em nên làm thế nào?”.

Mai Khôi ở trong một góc của trung tâm thương mại, ngắt điện thoại thì bị Mẫn Lệ tóm được, dưới sự tra hỏi, cuối cùng cô bé đành thành thật nói lại rằng mối quan hệ của mình và anh trai Nghiêm Căn hình như phát triển thành tình yêu rồi. Mấy cô nữ sinh ngăn ra như gỗ, qua một lát sau Mẫn Lệ mới phản ứng lại được, nắm chặt lấy vai Mai Khôi gắng sức lắc: “Mất em có vấn đề rồi sao? Đầu óc không bình thường à? Tại sao em lại không có mắt nhìn như thế chứ? Sao lại đi thích Tiểu Ma Vương cận bã đó hả? Không đúng, cậu ta không phải là người, mà chính là loài thoái hóa. Mai Khôi à, Tiểu Ma Vương đâu có thể dựa dẫm được, em xem cậu ta đã từng qua lại với bao nhiêu bạn gái rồi? Tính khí quá xấu, lại thích mắng người, giọng vừa to vừa thô, em muốn báo on đường dục của nhà cậu ta thì cũng không cần phải lấy thân đền đáp như thế”.

Lư Chân cuối cùng tóm được trọng điểm vấn đề: “Á, á, á, đền đáp chưa? Đền đáp chưa?”.

Mai Khôi xấu hổ đỏ mặt, một mực lắc đầu, đợi đội quân tóc dài trước mặt bình tĩnh lại hơn, mới nhỏ giọng giải thích cho Nghiêm Căn: “Anh trai rất tốt, đâu có kém cỏi như thế chứ”.

“Xì!” Đáng tiếc mọi người đồng thanh chê bai. Một nữ sinh làm ra bộ dạng thê thảm: “Hoàng tử Thẩm Phi đáng thương của tôi ơi, cứ thế này là bị công chúa phốt lờ rồi, thôi thì anh là bia đỡ đạn, tôi cũng là bia đỡ đạn, vậy chúng ta chính là một đôi trời sinh rồi. Mai Khôi, cậu yên tâm, mình sẽ thay cậu đi an ủi Thẩm Phi”.

“Một mình cậu đi an ủi không được đâu, mình cùng đi nhé.” Một nữ sinh khác cùng hô, sự chú ý của mọi người cuối cùng cũng rời đi, hoàn toàn gạt bỏ Mai Khôi và Nghiêm Căn ra. Mai Khôi ngẫm thờ phào một hơi, cô bé vẫn còn chưa kịp nói, lát nữa anh trai sẽ đến tìm mình.

Còn lúc này, Nghiêm Căn đang trên máy bay lòng đầy chờ mong về cuộc trùng phùng sắp tới. Tiểu Mễ cùng đồng nghiệp khác đang ngồi nói chuyện bên cạnh, Phùng Quang Hoa yên tĩnh ngồi đó, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ những gì.

Máy bay đến được sân bay như giờ dự tính, Nghiêm Căn vút hành lý lại cho Tiểu Mễ, chặn một chiếc taxi rồi rời đi trước. Phùng Quang Hoa nhìn theo bóng dáng hấp tấp của cậu, nhủu chặt mày, ông ta hỏi Tiểu Mễ về kế hoạch công việc một chút, quyết định cùng Tiểu Mễ quay về công ty trước.

®STENT

Sân bay cách chỗ Mai Khôi ít nhất là bốn mươi phút đi xe, Nghiêm Căn ngồi mà thấy thiếu kiên nhẫn, may mà sau đó cậu nhận được một tin nhắn: “Như cậu dự liệu, tất cả đang tiến hành theo kế hoạch”. Nghiêm Căn cười, cắt điện thoại đi, lúc này trong lòng có thể chuyên tâm chỉ nghĩ đến Con Rùa Nhỏ thôi.

Xe chạy lúc chậm lúc nhanh, cuối cùng cũng đến được trung tâm thương mại, chạy đến chỗ Mai Khôi ở, từ xa đã nhìn thấy mấy cô nàng mỗi người xách một chiếc túi đứng đó, rồi thấy Con Rùa Nhỏ và Mẫn Lệ từ một phía khác đi đến. Mai Khôi đang cầm chiếc áo phông dài tay, hình như là vừa mới thay một chiếc áo mới. Nghiêm Căn đi đến kéo tay cô bé. Mai Khôi nhìn thấy cậu, lập tức đỏ mặt, khiến mấy cô gái bên cạnh kêu oa oa.

Mọi người mỗi người một câu nói kháy Nghiêm Cần, Tiểu Ma Vương chẳng buồn để ý, điều này chứng minh Mai Khôi thừa nhận với mọi người thân phận của cậu rồi, điều này khiến cậu vui như mở cờ trong bụng, lời nào nghe cũng thấy rất thuận tai. Đặc biệt là nghe nói chiếc áo phong dài tay trên người Mai Khôi đang mặc là chiếc áo đôi, thì càng vui mừng khôn xiết, quay về cậu sẽ phải mặc chiếc áo nam cỡ to hơn.

Kết quả lời này của cậu vẫn còn chưa nói ra khỏi miệng, Lư Chân liền dội cho cậu một gáo nước lạnh: “Cậu đừng có nghĩ sai lệch đi, chiếc áo đôi này là hai phòng ký túc xá chúng tôi mỗi người mua một bộ, rề mà, cỡ nhỏ thì mình mặc hằng ngày, cỡ lớn thì mặc trong ký túc xá làm áo ngủ, mỗi người một màu tươi đẹp, thật là tốt”.

Nghiêm Cần mặt tối sầm “Các cậu thiếu con trai đến mức này cơ à? Quá biến thái”. Lấy đầu ra việc làm hồng đồ mặc tình nhân như thế, cậu mặc kệ, quay về trường học cậu cứ cướp lấy chiếc áo cỡ lớn kia ngày ngày mặc, còn bắt Con Rùa Nhỏ ngày nào cũng phải mặc chiếc áo cỡ nhỏ.

Ngẫm nghĩ, cậu phát hiện ra điều không bình thường: “Vi sao mọi người đều không thay, em lại thay trước?”. Một đám con gái, chỉ có Con Rùa Nhỏ đi thay áo mới.

“Vừa rồi có người không cẩn thận đụng phải em, đồ uống dính lên người, móc chìa khóa của hân còn rạch rách tay em, cho nên em mới đi thay áo.” Mai Khôi giờ ngón tay bị thương ra, có vết máu nhàn nhạt, may mà không nghiêm trọng. Nghiêm Cần đau lòng xoa xoa, nữ sinh bên cạnh lại trách: “Mất sắp mù rồi, mọi người mau tránh thôi”.

Hết muốn tránh lại không mau rút đi nhanh chút, còn đứng như trời trồng bên cạnh chướng mắt, Nghiêm Cần vô cùng không hài lòng đối với bọn họ. Một đám người chậm chạp rời đi, kéo Mai Khôi đi chỗ này chỗ kia, cuối cùng tàn sát của Nghiêm Cần một bữa cơm thịnh soạn, rồi mới coi như bỏ qua. Mọi người ăn uống no say, rốt cuộc cũng hài lòng quay về trường. Nghiêm Cần vừa xách túi đồ của Mai Khôi, vừa dắt tay cô bé, cùng lên xe bus.

Vừa lên xe, cậu liền hỏi hân, sớm biết thế này thì đi xe khác còn hơn, giờ lại trùng hợp đụng phải Thẩm Phi và hai bạn nam khác. Gặp nhau thôi đã đành, đảng này Thẩm Phi còn trùng hợp cũng mặc trên người chiếc áo phong dài tay giống hệt như chiếc mà Mai Khôi đang mặc. Áo đôi nổi bật, người trên xe không nhiều lắm, một đám học sinh vốn dĩ đã bắt mắt, lúc này cặp áo đôi bỗng chốc trở thành tiêu điểm.

Thẩm Phi đương nhiên cũng nhìn thấy, cậu ta mỉm cười, khẽ gật đầu chào mọi người, rất bình tĩnh không để lộ chút ngượng ngập nào. Trên thực tế, Nghiêm Cần vô cùng nghi ngờ trong lòng tên đáng ghét này đang thầm vui vẻ. Dưới ánh mắt mờ ám của tất cả mọi người trên xe, Mai Khôi không có bản lĩnh, đỏ bừng mặt lên, trong lòng Nghiêm Cần rất hận vì cảm giác thất bại chẳng thể làm gì được, cậu bảo Mai Khôi đứng dựa vào cửa sổ, còn mình chắn cho cô bé, chắn ánh mắt mọi người, cũng chắn đi tầm nhìn giữa Mai Khôi và Thẩm Phi.

Sau đó một nữ sinh bên cạnh nguyên “tìm cái chết” mà khẽ giọng nói: “Á, mình đã nói vừa rồi khi mua chiếc áo này, cứ cảm thấy Mai Khôi chọn chiếc áo này rất quen, hóa ra lần trước mình đã thấy Thẩm Phi mặc rồi”.

Nhìn nụ cười của Thẩm Phi sau khi nghe câu nói này, đôi mắt Nghiêm Cần trừng lên, trong lòng giận dữ, Lôi Mẩu nương nương à, mau chém chết nữ sinh ngu ngốc biết chuyện không nói này và yêu nghiệt nam tự cho mình là đa tình này đi.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Nghiêm Cần trở mặt không vui trên suốt quãng đường, quay về đến trường, việc đầu tiên cậu làm chính là muốn Con Rùa Nhỏ đi thay áo, cậu bồn chồn đợi ở dưới lầu, hai tay khoanh trước ngực, nỗi buồn bực trong lòng không sao tiêu tan được.

Mai Khôi nhanh chóng thay áo ra, nhìn thấy Nghiêm Cần mặt mũi ủ dột đứng trơ ra ở đó thì cảm thấy rất buồn cười. Bây giờ đã là sẩm tối, ánh mặt trời đã sắp mất dạng, Nghiêm Cần đứng dưới chiếc bóng của tòa nhà tranh sáng tranh tối, thân hình cao ráo trông khá ra dáng.

Mai Khôi không kim được bật cười, đứng nhìn bộ dạng của cậu bây giờ thâm trầm bình tĩnh mà nhảm tưởng, thực ra cậu nam sinh này căn bản chính là thích chơi trò cáu kỉnh, lại thích giận dỗi, nói chuyện lớn tiếng, thích quát người. Đây chính là anh trai Nghiêm Cần của cô bé. Cậu nói cậu vẫn luôn thích cô bé, có thật không? Cô bé thật sự có thể sao?

Dường như phát giác ra ánh nhìn của Mai Khôi, Nghiêm Cần nhìn về hướng cô bé, bốn mắt chạm nhau, chỉ trong nháy mắt dường như mọi cảm xúc hỗn loạn rồi rầm đều không còn nữa, Mai Khôi lấy lại tinh thần, người khác nhất định không thể, nhưng mà anh trai thì không có vấn đề gì, anh trai sẽ mãi đối xử tốt với mình, sẽ không ghét bỏ mình là tâm ngữ giả, sẽ không chê ghét mình nhạt nhẽo, sẽ không chê bai mình phản ứng chậm, sẽ không chê mình không xinh đẹp, sẽ không chê mình thấp, sẽ không chê mình chẳng biết ăn nói, sẽ không chê... Nhìn thấy Nghiêm Cần cười với mình, cuối cùng Mai Khôi không kim được, cất bước chạy về phía cậu, dang tay ôm thật chặt lấy anh trai.

Bỗng chốc được yêu chiều, Nghiêm Cần thấy giật mình, ai da, Con Rùa Nhỏ của cậu lúc này biến thành nhiệt tình như vậy, nếu như không nắm chắc cơ hội này, cậu chính là tên dần dộn. Nghiêm Cần bèn đuổi cánh tay ra, ôm thật chặt cô bé vào lòng. Xung quanh người qua kẻ lại, đều không kim được muốn nhìn họ một cái. Nghiêm Cần bị nhìn thì thấy không vui vẻ, Con Rùa Nhỏ lúc này đỏ mặt, trông như được tô phấn, vô cùng xinh đẹp. Cậu không thích người khác nhìn cô bé, nên kéo cô bé bỏ chạy, hai người chạy thẳng một mạch đến rừng cây sau núi.

“Chạy không nổi nữa rồi, chạy không nổi nữa rồi...” Thở lợc của Mai Khôi không bằng Nghiễm Cần, khi không còn cất bước nổi nữa, cô bé đành mở miệng cầu xin. Nghiễm Cần dừng bước, vừa thấy xung quanh không có người, trời cũng đã tối, trong rừng cây này yên tĩnh như tờ, cơ hội thật tốt, bèn kéo Mai Khôi lại gần, rồi cúi đầu sát đến muốn hôn cô bé.

Mai Khôi đang thờ dốt, bỗng bị hành động của cậu dọa cho giật thót mình, vô thức lùi về sau một bước, tránh đi. Mối Nghiễm Cần vừa mới chạm đến bờ môi cô bé, nhưng thấy cô bé tránh đi, liền cau mày lại: “Không phải đã nói rồi sao?”.

“Hả?” Mai Khôi vẫn đang thẹn thùng, đầu óc chưa suy nghĩ được, nói rồi cái gì cơ?

Nghiễm Cần tiến đến phía trước một bước, Mai Khôi vô thức lại lùi một bước, vừa khéo đập “bốp” một tiếng vào cái cây lớn phía sau. Cô bé đau đến mức há miệng xuýt xoa, đang định duỗi tay ra xoa, lại thấy khuôn mặt Nghiễm Cần sờ sờ ngay trước mặt, vội vàng đứng thẳng người dậy, nghiêm túc ứng đối.

Nghiễm Cần lườm cô bé, cuối cùng thở dài, duỗi tay ra xoa chỗ bị đập sau đầu giúp cô bé: “Đồ ngốc nghếch”. Mai Khôi đương nhiên cảm thấy mình bị oan, nếu như cậu không ép, cô bé đâu có bị đập chứ, nhưng cô bé không dám biện minh, chỉ đành để cậu xoa đầu, và cười ngốc nghếch mấy tiếng.

Nghiễm Cần lại cúi đầu xuống, Mai Khôi đột nhiên nghĩ ra “đã nói rồi” mà cậu nói đến là ý gì, bèn “ai da” thành tiếng. Nghiễm Cần dừng lại, thực sự không tìm được lại lườm cô bé, vì sao hoàn cảnh tốt như thế này mà cô bé lại luôn có thể làm rối loạn vào đúng thời điểm then chốt chứ. Mai Khôi đỏ mặt, ánh mắt bồn chồn, ngại ngại nhìn cậu, vậy bây giờ, phải làm thế nào đây?

Nghiễm Cần cúi đầu, áp trán lên trán cô bé, nói: “Anh rút ra bài học rồi, anh không thể lại một lần nữa chỉ mỗi mình mình vui mừng như thế, vui mừng một chút lại bị em phui đi, em phải nói rõ cho anh, trong lòng em rốt cuộc nghĩ như thế nào?”.

“Hả? Em... em...” Lời Nghiễm Cần mang chút ngữ khí muốn tính nợ cũ, Mai Khôi lập tức căng thẳng, sợ sẽ lại nói sai chuyện gì, cô bé thích cậu, thích cậu nhất, chỉ thích cậu, điều này phải nói như thế nào? Ngộ nhớ nói không khéo, có phải anh trai sẽ lại tức giận, lại không để ý đến cô bé nữa?

Thấy đáng về lo lắng, miệng lưỡi vụng về của cô bé, Nghiễm Cần cười vui, hai tay khoanh trước ngực, khẽ giọng dỗ dành: “Em không cần nói ra lời, cứ để anh nghe trong đầu em là được, em cũng nghe trong đầu anh”. Giống như khi còn nhỏ, bọn họ không ai có bí mật gì, hai bên luôn chia sẻ những tâm tư sâu thẳm nhất trong lòng cho nhau.

Mai Khôi thả lỏng một chút, không cần nói ra lời, vậy thì cô bé nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Cô bé nhắm mắt lại, thả lỏng ý thức, trán cậu kề vào trán cô bé, trong đầu cậu đang cuộn lên khao khát yêu đương rõ ràng và sâu sắc, từng chút, từng chút lấp đầy đầu óc cô bé, ý thức này không hề giống với bất kỳ ý thức nào, đó là sự bình tĩnh mà mạnh mẽ, ấm áp lại ngọt ngào. Từ nhỏ đến lớn, Mai Khôi đã nghe qua tâm ngữ của vô số người, ý thức đã từng cảm ứng đến mức không hết được, nhưng chưa từng có loại nào có thể khiến cô bé thoải mái như thế này, giống như loại mật ngọt nhất, loại rượu say nhất lan ra từ đầu cô bé, chạy thẳng đến trái tim, sau đó lấp đầy mỗi một tế bào trên toàn thân cô bé, cô bé bỗng thấy bản thân lưỡi nhác, cơ thể mềm oặt, thoải mái đến mức không muốn cử động một chút nào.

Nghiễm Cần rõ ràng cũng cảm nhận được suy nghĩ của cô bé, cậu vô cùng vui mừng, niềm vui ảnh hưởng đến cô bé, cô bé thấy hơi choáng, không phân rõ được những cái nào là ý thức của cậu, cái nào là của chính bản thân mình, cảm giác của hai người làm sao có thể hòa quyện, gắn chặt với nhau như thế này, như thế là cảm xúc của một người, không cách nào phân tách được.

Tuy Mai Khôi không nói ra một câu tình tứ, nhưng Nghiễm Cần lại hài lòng đến cực điểm, ý thức xen nhau chỉ trong khoảng khắc mà lại vĩnh hằng này khiến cậu không còn mảy may nghi ngờ gì nữa, cậu chính là thằng ngốc, cậu đã bỏ lỡ lâu như vậy, cậu làm sao có thể hoài nghi tình cảm của Con Rùa Nhỏ với mình chứ? Cậu không có cách nào tưởng tượng được trên thế giới này sẽ còn có sự dựa dẫm, tín nhiệm, yêu thương và ủng hộ nào mãnh liệt hơn của cô bé dành cho mình, đó là toàn tâm toàn ý, tình cảm chân thành nồng nhiệt, không chút hoài nghi.

Hai người mặt đối mặt, trán kề trán, ở bên nhau gần như vậy, cậu nhìn thấy sắc màu hồng phấn được tạo thành bởi sự ngại ngại và vui mừng trên khuôn mặt cô bé. Cậu nhìn thấy hàng mi cô bé cong cong, bờ môi mềm mọng hút hồn người, cậu không chần chừ nữa, thuận theo tâm ý của mình áp mạnh môi xuống.

Ý thức của hai người đang hòa quyện với nhau, mỗi một ý đồ của cậu đều lộ rõ trước mặt Mai Khôi không một chút che giấu, nụ hôn của cậu tuy nhanh, nhưng lại khiến cô bé kinh ngạc. Cô bé đang ở trong ý thức của cậu, nên đã thuận theo tất cả mọi suy nghĩ của cậu. Khi môi cậu áp xuống, cô bé hoàn toàn vô thức hé bờ môi ra theo hy vọng của cậu, cậu vụng về cuốn lấy đầu lưỡi cô bé, cô bé ngoan ngoãn phối hợp. Cậu kích động ôm thật chặt lấy cô bé, dồn toàn tâm vào nụ hôn này, cô bé kiễng chân lên, vòng tay ôm lấy cổ cậu.

Dường như bị tình yêu thương của cậu mê hoặc, Mai Khôi trở thành kẻ bị bắt giữ dưới năng lượng ý thức của cậu, đáp ứng mọi nguyện vọng của cậu, thỏa mãn mỗi một yêu cầu trong đầu cậu. Cô bé lại không ý thức được bản thân mình đang nỗ lực thả lỏng cơ thể, và ngầm kết hợp với cái ôm của cậu, đồng thời cũng không ý thức được rằng, mỗi một cảm nhận dù là nhỏ xíu của mình cũng bị cậu cảm ứng được sâu sắc. Cậu ôm cô bé lên cao hơn, giải cứu cho bàn chân nhỏ của cô bé, hai cánh tay rắn chắc của cậu chống đỡ cho cô bé, đặt cô bé dựa lưng vào thân cây lớn, bàn tay đỡ sau đầu cô bé, cô bé không mất chút sức lực nào, nhưng lại vẫn duy trì được tư thế thân mật không tách rời với cậu.

Biết nụ hôn của mình có chút dùng lực khiến cô bé đau, Nghiễm Cần liền nhẹ nhàng hơn, cho đến khi cô bé cảm thấy thoải mái. Mai Khôi như không còn thờ nổi trước nụ hôn choáng ngợp ấy, cậu lại nghiêng đầu, bờ môi khẽ chạm vào làn môi đối diện, để không khí tràn vào phổi cô bé. Cậu thăm dò và cảm nhận mỗi một chi tiết cùng phản ứng dù là nhỏ nhoi của cô bé, cô bé thích cảm giác khi đầu lưỡi dịu dàng chạm nhau, ngại ngại trước sự thâm nhập của lưỡi cậu, thích cậu khẽ khàng vuốt ve cổ mình, và cả thích cậu nâng cao cánh tay để đỡ cho cô gối đầu.

Không cần nói bất cứ một từ nào, cảm nhận của hai người đều được truyền cho đối phương rất rõ ràng, niềm vui khiến trái tim loạn nhịp ấy cứ không

ngừng lên lời trong tâm trí hai người, sự ngọt ngào, nóng bỏng và cảm giác chuyển động của huyết mạch như được tăng thêm gấp bội.

STENO T

Trời đã tối hoàn toàn, chỗ họ đang đứng cách xa sân tập luyện, cho nên cơ bản chẳng có ánh đèn nào chiếu tới, chỉ có bàng bạc ánh trăng xuyên qua những tán cây rậm rạp, phủ lên hai thân hình đang dính chặt lấy nhau, đẹp không sao tả xiết.

Nụ hôn đó quá dài, quá quyến luyến, khuôn mặt đỏ ửng của Mai Khôi trông giống như đóa hồng diễm lệ đang kỳ nở rộ, Nghiêm Cận thật không buông tay, tiếp tục chuyển nụ hôn lên má, rồi nhẹ nhàng cắn vào vành tai cô bé. Bên tai vọng lại tiếng hít thở khe khẽ của cô bé, đồng thời cảm giác nhột nhột của cô bé cũng truyền đến đầu cậu, Nghiêm Cận không nén được cười, hôn mạnh một cái, cô bé “á” lên một tiếng, bỗng chốc ôm chặt lấy cậu. Mai Khôi cảm ứng được sự thỏa mãn và ý cười của cậu, không kìm được thẹn thùng tặng cậu một quyền.

Nghiêm Cận không dừng lại, tiếp tục hôn xuống dưới cổ cô bé. Cô bé liền rụt cổ lại, khẽ hừ một tiếng, làn da nhạy cảm dưới môi Nghiêm Cận. Tiếng rên khẽ của cô bé cũng kích thích cậu, sự nhiệt tình vừa tích lũy được như đang muốn thiêu đốt cậu chỉ trong chốc lát, cậu đang muốn cắn cô bé, nhưng đột nhiên lại bị cô bé một tay đẩy mạnh ra. Nghiêm Cận sững sờ, sau đó phản ứng lại được, nhận ra vừa rồi mình đã đi hơi quá, trong đầu nảy sinh ý đồ rất không trong sáng. Thấy Mai Khôi xấu hổ không dám nhìn mình, cậu đương nhiên hiểu rõ chút suy nghĩ không đúng đắn kia của mình đã làm cô bé sợ.

Cậu cười, xoa đầu cô bé, rồi kéo cô bé vào lòng: “Sợ gì chứ, điều này cũng chẳng thể trách anh được, đây là phản ứng tự nhiên, em phải thích ứng một chút, anh biết bây giờ em còn nhỏ, không thể làm chuyện xấu, anh sẽ không ‘xuống tay’ với em sớm như vậy, yên tâm”.

Mai Khôi đỏ mặt ngẫm nghĩ, nói: “Hừ, nếu anh dám làm chuyện xấu, em sẽ nói cho mẹ Tiểu Tiểu biết”.

“Vậy em mau đi tố cáo đi, nhân tiện yêu cầu mẹ đến bắt anh phải chịu trách nhiệm” Cậu cười đều căng, có trời biết cậu muốn “chịu trách nhiệm” rất lâu rồi, nhưng mẹ lại thường xuyên nói chuyện tốt này không đến lượt cậu.

“Không biết xấu hổ.” Mai Khôi thẹn thùng, mắng trong lòng, kết quả Nghiêm Cận ôm lấy cô bé, đáp lại: “Cứ không biết xấu hổ đó”. Cô bé ngẩng đầu lên lườm cậu, nhưng lại bị cậu hôn.

“Chúng ta như thế này rất kỳ quái.” Miệng nhanh chóng bị chiếm trọn, cô bé đành nói với cậu trong đầu. “Cảm giác của anh em đều biết”.

Miệng Nghiêm Cận bận rộn, cũng đáp lời trong đầu: “Như thế này rất tuyệt, anh thích, sau này đều phải làm như thế”. Lời cậu vừa nói xong, cảm xúc thẹn thùng liền cuộn trào trong lòng cô bé. Cuối cùng Nghiêm Cận bật cười thành tiếng.

Cô bé vui đầu trong lòng cậu, khẽ gọi: “Anh trai, anh trai...”. Mai Khôi vẫn không dám tin, vì sao mà chớp mắt một cái, bọn họ đã ở cùng nhau rồi?

“Hồi đầu khi em ba tuổi, chắc chắn em đã gặp tiếng sét ái tình với anh rồi, thấy anh ưu tú, thông minh như vậy, trực tiếp theo đuổi anh thì quá khó, thế là em liền quyết định xuống tay với mẹ chồng trước, sau đó thu phục anh.” Cậu vừa mới lợi dụng được con gái nhà người ta, đã lại không biết xấu hổ mà tự khen mình.

Mai Khôi chẳng muốn tranh cãi với cậu chút nào, chỉ một mực mím chặt môi, ý bảo những lời này của Nghiêm Cận vô cùng ấu trĩ và vô vị. Mắt cô bé sáng long lanh, nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp, Nghiêm Cận dụi mũi vào mũi cô bé: “Cười gì mà cười, dù gì bây giờ anh cũng bị em thu phục rồi, em nhất định phải nghiêm túc chịu trách nhiệm với anh. Hằng ngày phải hôn anh, ở bên cạnh anh, phải dỗ cho anh vui vẻ, không được hai lòng, không được nhìn những nam sinh khác, sau này phàm là áo đôi không được mua, không được mặc”. Mua áo đôi trên đường đều không phải là một bộ duy nhất, hề nghĩ đến có nam sinh khác mặc đồ giống Con Rùa Nhỏ, cậu liền khó chịu.

Lời này của cậu vừa nói xong, Mai Khôi cười càng dữ dội, cậu ấu trĩ như thế, vì sao cô bé lại cảm thấy cậu rất đáng yêu nhỉ?

Cùng là một vầng trăng sáng, cùng trong một đêm, nhưng địa điểm khác nhau, những việc xảy ra lại không giống nhau. Bên trường, Tiểu Ma Vương hài lòng, cuối cùng cậu đã được như mong muốn, song ở công ty, Hạ Bôi lại bị nhốt trong căn phòng nghỉ ngơi, được ăn được ngủ, nhưng trong lòng lại thấp thóm chằng yên. Cậu ta gọi cả một ngày, Hùng Đông Bình vẫn không đáp lại, cậu ta không biết thầy giáo mình đang ở đâu, có phải là vì quá xa nên chẳng cách nào tiếp nhận được ý thức của cậu ta không. Cậu ta lại lén lút gọi điện thoại cho thầy, gọi vào số điện thoại mà lần đầu tiên ông ta dùng khi tìm cậu, nhưng chỉ nhận được lời nhắc nhở số máy này hiện không liên lạc được.

Trong lòng Hạ Bôi sợ hãi, đứng ngồi không yên, không ngừng đi lòng vòng trong căn phòng. Cậu ta không biết đang xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không dám rời đi, cậu ta cũng không tìm ra được suy nghĩ trong đầu Happy, còn những người khác trong công ty mà cậu ta có thể dò trộm được tin tức thì lại đều không biết về chuyện cậu ta đến công ty. Hạ Bôi cảm thấy hình như xảy ra chuyện lớn rồi.

Đang trong lúc hoảng loạn, Hạ Bôi bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, Hạ Sinh thò đầu vào: “Hi, em trai”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Em trai cái đầu anh ý, Hạ Bồi bức không có chỗ xả, tuy lúc trước vì muốn thăm dò xem Hạ Sinh rốt cuộc có biết chút bí mật gì không, nên cậu ta đã cố ý tiếp cận, nhưng không nhận anh ta làm anh trai. Kết quả Hạ Sinh ngu ngốc này lại tự ý cả ngày gọi cậu ta là em trai, mà chẳng thèm để ý đến thái độ người ta chút nào.

“Em trai, anh đến ở cùng em, em có đói không?” Hạ Sinh cười hi hi, đi vào trong phòng, xòe đồ nhắm và bia trong tay ra: “Anh thấy bữa tối em cầm hộp cơm nhưng chẳng ăn được bao nhiêu”.

Ồ cùng? Vào lúc này? Hạ Bồi rất cảnh giác thăm dò suy nghĩ trong đầu Hạ Sinh, chắc không phải anh ta được phái đến lừa mình để moi tin tức chứ? Nhưng, kết quả là ngoài việc anh ta đang bị giam lỏng ra thì không có gì, Hạ Sinh thật sự muốn đến ở cùng Hạ Bồi.

Một cảm giác rất khó diễn tả thành lời dấy lên trong lòng, Hạ Bồi nhìn Hạ Sinh cười toét miệng bày đồ ăn lên bàn, còn một mình bận rộn kê ghế bày đĩa, cũng chẳng hỏi xem mình có muốn anh ta ở cùng không. Hạ Sinh vốn là người Hạ Bồi ghét và khinh thường nhất, chỉ vì thăm dò tin tức mà cậu ta mới phải miễn cưỡng chuyện trò cùng mấy lần, nhưng thật không ngờ rằng, vào lúc cậu ta sợ hãi và hoang mang nhất, thì Hạ Sinh lại đến bên cạnh cậu ta.

“Mau mau, đồ nhắm này rất ngon, anh phải gọi người ta giao hàng từ ngoài vào, anh không ra ngoài được, chỉ có thể nghiên cứu danh sách mua đồ từ bên ngoài của công ty”, Hạ Sinh nhét một lon bia vào tay Hạ Bồi: “Cái này lấy từ tủ đồ uống của công ty, uống tự nhiên đi”.

Ngồi xuống, uống một hớp bia, còn đồ ăn thì hoàn toàn không động đến, Hạ Bồi chẳng có tâm trạng thưởng thức chút nào. Hạ Sinh ăn mấy miếng, rồi hỏi: “Em đã làm chuyện xấu rồi phải không? Cho nên bọn họ mới nhốt em ở đây?”.

Hạ Bồi như đang bị châm chích: “Đương nhiên không phải, tôi sẽ không làm chuyện xấu, năng lực của tôi chỉ phục vụ cho những việc chân chính”.

Hạ Sinh gật đầu: “Cũng đúng, nếu như em đã làm chuyện xấu, bọn họ sẽ đưa em vào phòng giam kín, chứ không cho em ở lại chỗ này. Em không có bùa ra vào, giống như anh vậy, không thể rời khỏi phạm vi công ty, nhưng mà họ đối xử với chúng ta cũng không đến nỗi tệ, đúng chứ? Giống anh, lúc vừa mới đến sợ muốn chết đi được, bây giờ cảm thấy cũng không tồi. Tuy quét dọn vệ sinh, sửa chữa điện, vận chuyển đồ đạc cũng rất mệt, nhưng anh thấy bọn họ còn một hơn, lại nguy hiểm nữa, ngày ngày phải ra ngoài hàng ma bất yếu. Lúc trước khi chưa đến đây, anh đều không biết rằng trên thế giới này lại lắm yêu nhiều quỷ đến vậy, còn cho rằng bọn Trần Ca là ghê gớm lắm rồi, hóa ra cũng chả là cái đinh gì gì hết”.

Hạ Bồi không đáp lời, chẳng biết phải trả lời thế nào mới được. Hạ Sinh dường như cũng không cần cậu ta trả lời, tiếp tục nói: “Khi mới nghe nói không thể rời khỏi công ty, anh còn nghĩ vì sao họ lại vô phép tắc vô nhân đạo như thế, còn dám bắt giữ người phi pháp, sau này nghĩ lại, giam người lại còn đưa tiền lương, cũng không tồi, đúng chứ? Hơn nữa tủ lạnh ở chỗ này luôn đầy ắp, gọi mua đồ bên ngoài thì có người giúp xuống dưới lấy lên đưa tận tay cho em, cái cảm giác này cũng không tồi, Thủy Linh và Bát Bát tuy thích gây rối, nhưng từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào chơi cùng anh như thế”.

Hạ Bồi lại uống thêm một ngụm bia nữa, trong lòng rối rắm, Hạ Sinh đáng ghét này, những lời kia lại thấm vào lòng cậu ta đến thế. Lúc còn rất nhỏ, lần đầu phát hiện ra mình có thể nghe được tâm tư của mọi người, cậu ta rất kiêu ngạo và đặc ý, nhưng chẳng mấy chốc phát hiện ra bố mẹ rất sợ mình, cho rằng mình là kẻ điên, Hạ Bồi không dám tiết lộ khả năng của mình nữa, nhưng lúc đó cậu ta đã không không chế được nữa rồi, ý thức của tất cả mọi người đều ủa vào đầu cậu ta như thủy triều dâng, cậu ta không được yên ổn giây nào, những cảm xúc tức giận, lời nói bi thương, niềm vui mừng... tất cả đều tấn công, điều khiển cậu ta, cậu ta chỉ biết gào thét như một kẻ thần kinh, dù có bịt tai cũng không cách nào ngăn được những tiếng hỗn tạp đang xâm nhập vào đầu cậu ta, cho nên cậu ta bị nhốt lại trong bệnh viện tâm thần. Nếu như không phải là hội trưởng Phùng đưa cậu ta ra ngoài, nếu như không phải là thầy giáo Hùng Đông Bình dạy cậu ta cách dùng khả năng thiên phú thế nào... Hạ Bồi lắc mạnh đầu, muốn rũ chuyện của những người phiền phức kia ra khỏi tầm suy nghĩ.

“Em trai, em đừng sợ, chỉ cần em không làm chuyện xấu, Boss và Tiểu Ma Vương sẽ không làm gì em đâu, bọn họ chỉ tỏ ra hơi hung dữ một chút, thực ra họ đều là người tốt. Anh à, chẳng học hành gì, cũng không có bản lĩnh gì, nhưng người tốt người xấu anh có thể phân biệt rõ ràng.” Hạ Sinh gặm từng miếng cánh vịt lớn, bộ dạng vô cùng hài lòng.

“Chẳng phải nhìn bề ngoài là có thể nhận ra người tốt và kẻ xấu ư?” Hạ Bồi đột nhiên nói ra câu như thế, khiến Hạ Sinh liếc mắt. Thấy anh ta sững sờ, đột nhiên Hạ Bồi muốn đùa dai: “Hạ Sinh, nếu như tôi nói cho anh biết, tôi là một tâm ngữ giả, có nghĩa là tôi có thể biết tất cả những thứ trong đầu anh, anh có sợ không?”.

“Ai da.” Miếng cánh vịt Hạ Sinh đang gặm rơi xuống, đôi mắt mở to: “Anh nghĩ cái gì em đều biết?”.

“Đúng, những gì anh muốn nói, những gì anh nghĩ đến, tôi đều có thể biết.” Rõ ràng cảm nhận được nỗi hoảng hốt của Hạ Sinh, Hạ Bồi bỗng thấy đặc ý và cả sự ác ý trong lòng, liền ngẩng đầu thoải mái uống một hớp bia lớn. Đột nhiên, một câu của Hạ Sinh lại khiến hớp bia ấy vừa vào miệng đã lập tức phun ra: “Vây, hình ảnh ‘tươi mát’ anh xem hai ngày nay mà anh vẫn nhớ đến, em cũng nhìn thấy rồi?”.

Phun ngụm bia ra ngoài, Hạ Bồi không ngớt sắc, Hạ Sinh vội vàng lấy giấy ăn lau miệng cho cậu ta: “Ai da, em ngại ngần gì chứ, anh phải thấy xấu hổ mới đúng, để em nhìn thấy những hình ảnh không đúng đắn đó”.

“Ai xấu hổ với anh chứ”, Hạ Bồi chẳng vui vẻ gì lấy giấy ăn tự lau miệng.

“Cũng đúng, chắc chắn em cũng xem rồi, đã đến tuổi này rồi mà, đáng tiếc anh em chúng ta bây giờ sa cơ lỡ vận, nếu như còn trên trấn S, anh sẽ đưa em đi ăn ngon uống say, còn có cả gái bao xinh đẹp nữa.”

“Anh nhầm rồi à, ở trấn S, anh cũng chỉ là kẻ bị người ta tay nắm chân đá, còn có thể ăn ngon uống say sao?” Hạ Bồi hoàn toàn biết rõ hoàn cảnh của Hạ Sinh, anh ta căn bản không đáng tin. “Còn nữa, tôi không giống anh, tôi sẽ không đi xem những thứ linh tinh vớ vẩn đó.”

Hạ Sinh vốn định phớt lờ, nhưng nghe lời này của cậu ta, bèn lớn tiếng: “Xì, vừa rồi anh nói sa cơ lỡ vận mà, là thành ngữ đó, đúng chứ? Vốn dĩ anh cũng có chút văn hóa, mẹ kiếp”.

Khuôn mặt Hạ Bồi tối sầm, đang định không thèm chấp người đàn ông này, thì lại nghe anh ta nói: “Làm sao có thể, em chắc chắn còn xem nhiều hơn anh rồi ấy. Người ta còn lên lút xem, đâu giống như em, có thể tùy ý xem trong trường người ta, thần không biết quỷ chẳng hay”. Người này chuyển chủ đề thật nhanh, Hạ Bồi đang muốn mở miệng, Hạ Sinh lại đột nhiên cảm khái một câu: “Mẹ kiếp, nếu như anh có bản lĩnh này thì tốt biết bao, muốn xem bao nhiêu phim thì xem bấy nhiêu, sau đó còn có thể lấy mấy chiếc thẻ mà không cần mở miệng hỏi mật mã, cứ trực tiếp đi rút tiền, thật quá thoải mái”.

Hạ Sinh nói câu trước, Hạ Bồi còn muốn lên tiếng bác bỏ, nhưng nghe đến câu sau, cậu ta không nói gì nữa, mặt nghiêm lại, quay đầu sang một bên, không muốn để ý đến anh ta nữa.

Hạ Sinh huých khuỷu tay vào người Hạ Bồi: “Làm gì vậy, không nhìn thấy, không nhìn thấy. Tức giận rồi à?”.

“Tâm ngữ giả không xấu như anh nghĩ, tôi sẽ không dùng năng lực này để làm chuyện xấu, trước nay tôi chưa từng nghĩ đến việc đi trộm tiền của người khác.” Hạ Bồi lời lẽ chính nghĩa, cậu ta thực sự là chưa từng nghĩ đến việc dùng khả năng này để đi trộm tiền, mà cậu ta chỉ thích nghe trộm trong đầu người khác nghĩ thế nào về mình mà thôi, cậu ta rất dễ tâm đến cảm nhận của người khác.

Hạ Sinh bĩu môi: “Không phải anh nói bản thân mình, cũng chẳng phải nói em. Bọn em đều rất lợi hại, đều có bản lĩnh, đều là anh hùng. Anh chỉ là người dọn nhà vệ sinh cho anh hùng, được rồi chứ”. Anh ta cầm cánh vệt lên găm, găm được một lúc là lại trở nên vui vẻ: “Nhưng mà, nghĩ ra thì anh cũng rất uy phong đấy, dù sao anh cũng do Tiểu Ma Vương đích thân đưa vào công ty, lại có em trai là tâm ngữ giả, chúng ta cùng bảo vệ trái đất, bảo vệ thế giới, mẹ kiếp, quá tuyệt vời, ở trần S, ai uy phong được như anh?”. Anh ta vuốt tay, muốn vỗ vào vai Hạ Bồi, nhưng ngẫm nghĩ thế nào lại rút tay về: “Em trai, anh thấy tự hào vì em”.

Nghe anh ta nói vậy, Hạ Bồi thấy vui hơn một chút, bảo vệ trái đất, bảo vệ thế giới, tuy Hạ Sinh nói rất ầu ỹ, nhưng Hạ Bồi rất muốn làm việc này, nếu như có thể làm anh hùng, cũng sẽ không còn ai coi thường cậu ta nữa rồi.

“Em trai, vậy suy nghĩ trong đầu ai, em cũng có thể nhìn thấy rõ sao? Vậy còn cần cảnh sát thẩm vấn hỏi han làm gì chứ, cứ trực tiếp giao cho em, những tên tội phạm đó đâu thể giữ được bí mật nữa.”

Hạ Bồi có chút kiêu ngạo, nói: “Việc đó tôi làm mấy lần rồi”.

Hạ Sinh hứng thú: “Vậy thật sự quá lợi hại rồi. Thế có phải Boss coi em như bảo bối không, cho nên cũng được bảo vệ ở đây giống anh?”.

“Anh là người quét dọn vệ sinh, không giống như tôi...” Hạ Bồi đang nói, đột nhiên có suy nghĩ gì đó lóe qua trong đầu. Hạ Sinh nói rất đúng, cậu ta đang gặp nguy hiểm, trước đó cậu ta vẫn luôn hoảng loạn, không nghĩ được rõ ràng mọi chuyện, nhưng bây giờ bất chợt hơi nắm bắt được trọng điểm rồi.

“Hạ Sinh, hôm nay anh có nhìn thấy hội trưởng Phùng không? Ông ấy đi cùng với ai?” Hạ Sinh vẫn còn chưa trả lời, Hạ Bồi đã đứng lên, cất bước đi lại trong phòng: “Anh không cần trả lời, tôi biết rồi”.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Hạ Sinh há miệng sững sờ giây lát, cuối cùng phản ứng lại được, anh ta rất không thoải mái với việc Hạ Bồi vừa hỏi đã có được đáp án từ đầu mình, “Xì, mới nói đến thẩm vấn, em đã lấy anh ra để luyện tay nghề rồi, hỏi lại không để anh trả lời, bắt anh kìm nén, anh khó chịu lắm. Anh không muốn nghe theo em, anh cứ muốn trả lời đấy. Chiều hôm nay, anh thấy ông ấy cùng Tiểu Mễ quay về công ty, còn đi đến chỗ cất vật chứng xem chiếc tù bảo hiểm, hai người nói chuyện rất lâu. Khi đó đang lau nhà, anh đã nhìn thấy”.

Tâm trạng bỗng chùng xuống, Hạ Bồi phớt lờ anh ta, chỉ cất bước đi lòng vòng. Hạ Sinh ngậm miệng, dòng suy nghĩ chuyển qua chuyển lại theo bước chân của cậu ta, anh ta đang định mở miệng hỏi xem Hạ Bồi làm sao vậy, thì thấy Hạ Bồi đột nhiên quay người: “Hạ Sinh, tôi có thể tin tưởng anh không?”.

Hạ Sinh ưỡn ngực: “Đương nhiên rồi, Hạ Sinh anh toàn thân đều là khuyết điểm, chỉ có một ưu điểm, chính là có nghĩa khí. Anh tuyệt đối sẽ không bán đứng bạn bè. Không đúng, em là em trai anh, tuyệt đối sẽ không bán đứng anh em”.

Hạ Bồi nhìn anh ta chăm chú, thăm dò suy nghĩ của anh ta, biết được anh ta đang nói thật. Hạ Bồi không có biện pháp nào khác, chỉ đành phó thác cho anh ta: “Hạ Sinh, tôi có một bí mật, chưa từng tiết lộ cho ai biết, chuyện này tôi giao cho anh, anh nhất định phải giữ kín”.

Nghe cậu ta nói thế, Hạ Sinh bỗng thấy căng thẳng, nhưng niềm vui khi được người khác tin tưởng và dựa dẫm bỗng dấy lên trong lòng, không cần hỏi là việc gì, anh đã lập tức gật đầu. Hạ Bồi nói: “Tôi vốn có một thầy giáo khai sáng cho những người có siêu năng lực, mười một năm trước ông ấy mất tích, thời gian gần đây, thầy liên hệ với tôi, nói ông bị một tổ chức tội phạm phản xã hội bắt đi, bây giờ mới có cơ hội liên hệ với thế giới bên ngoài, và bảo tôi giúp ông tìm ra nội gián bên phía chúng ta, rồi cùng nhau tiêu diệt tổ chức này”.

Nội gián? Nghe có vẻ là chuyện rất nghiêm trọng, Hạ Sinh gật mạnh đầu, thể hiện mình đang nghiêm túc lắng nghe. Hạ Bồi tiếp tục nói: “Thế là tôi bèn để ý đến tất cả mọi người bên này, phát hiện phó hội trưởng Tần Nam đang điều tra một số chuyện trong hiệp hội. Nhưng vì ông ta thoát ở đây, thoát lại đến nơi khác, nên cơ hội tiếp xúc của tôi với ông ta không nhiều, tin tức mỗi lần có được đều rất vụn vặt rời rạc. Tôi chỉ biết sự việc có liên quan đến nguyên nhân mất tích của một số người trong hiệp hội. Tôi cảm thấy Tần Nam đáng nghi là nội gián nhất. Nhưng ông ta đột nhiên lại bị giết, tôi vẫn luôn muốn tìm ra bí mật của ông ta. Có lẽ tôi có một số biểu hiện khác thường, nên tôi cảm giác như hội trưởng đã bắt đầu nghi ngờ mình rồi, nếu như ông ấy nhầm mà cho rằng tôi là nội gián, là tôi giết phó hội trưởng Tần thì phải làm thế nào?”.

Hạ Sinh dè chừng hỏi: “Làm sao em biết hội trưởng nghi ngờ mình? Em nhìn thấy trong đầu ông ta nghĩ như thế à?”.

“Không, tôi không nhìn thấy. Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn không để ý, tôi chưa từng nghĩ đến việc nghe lén tâm tư của hội trưởng, ông ấy giống như bố của tôi, tôi rất tôn trọng ông ấy. Nhưng đột nhiên tôi vừa nghĩ, mấy lần trong cuộc họp, khi tôi phóng ý thức đi thu thập tin tức từ trong đầu tất cả mọi người có mặt ở đó, tôi lại không thu thập được tin tức gì từ hội trưởng.”

Hạ Sinh không hiểu, mù tịt nhìn sang Hạ Bồi. Hạ Bồi giải thích: “Khi tôi mở ý thức đi nghe tâm tư trong đầu người khác, bởi vì không chú ý nghe một người xác định, nên những người trong phạm vi đều sẽ nằm trong tầm ngắm của tôi, trừ phi đối phương có che giấu. Giống như khi nói chuyện với thầy giáo qua suy nghĩ, tôi sẽ chỉ nghe thấy một mình ông ấy, còn nếu như đóng kín ý thức, tôi có thể nghe thấy những người khác nhưng chỉ duy nhất không nghe thấy ông ấy. Tôi không đọc được tâm tư của hội trưởng, chứng tỏ là ông ấy đang che giấu, hơn nữa, ông ấy nghi ngờ, không tin tưởng tôi rồi”.

“Ông ấy đã nghi ngờ em, làm sao có thể như vậy chứ?” Hạ Sinh có chút sốt ruột, không hiểu rõ được tình hình.

“Ông ấy nghi ngờ tôi, nhưng còn để tôi tham gia điều tra, điều này đương nhiên chứng tỏ rằng ông ấy muốn moi ra được thông tin gì đó từ chỗ tôi, nếu như ông ấy cho rằng tôi là nội gián, vậy đương nhiên muốn thả con săn sắt bắt con cá rô, muốn tóm được người đứng đằng sau tôi”

“Vậy người đứng đằng sau em không thể bị ông ấy bắt được?”

“Tôi không phải là nội gián, lấy đâu ra người đứng phía sau. Anh có nào hay không vậy?”

“Ồ ờ, em tiếp tục đi, tiếp tục đi.” Hạ Sinh ngại ngần cắn một đầu vịt, đưa ra ý kiến: “Hay em đừng nói dài dòng nữa, em cứ nói thẳng em muốn anh giúp việc gì đi”.

“Tủ bảo hiểm đó là của Tần Nam, tôi nghe thấy cuộc đối thoại của Tiểu Mễ và hội trưởng khi đó trong đầu anh. Tôi muốn đi mở chiếc tủ bảo hiểm đó ra, lấy những tư liệu trong đó. Tôi đã từng nghe được trong đầu Tần Nam, ông ấy cất giữ những tư liệu rất quan trọng trong tủ bảo hiểm. Sau khi chúng ta lấy ra được, tư liệu cứ cất ở chỗ anh, không ai có thể nghi ngờ một người quét dọn vệ sinh như anh. Nếu tôi bị nhốt lại hoặc xảy ra chuyện gì, thì anh hãy tìm cơ hội, giao tư liệu ra ngoài theo chỉ thị của tôi”

“Đợi một chút, anh có rất nhiều câu hỏi, vì sao không trực tiếp giao cho Boss? Nếu như em bị nhốt, anh biết đi đâu đợi chỉ thị của em?”

“Chúng ta phải xem nội dung của những tư liệu này là gì trước, hơn nữa tôi muốn thăm dò rõ ràng phản ứng của hội trưởng và mấy cán bộ cấp cao khác khi biết tư liệu bị mất một lần nữa, Tần Nam nhất định có đồng bọn, mà tôi không biết được là ai, cho nên mù quáng giao ra thì quá nguy hiểm, ngộ nhờ người đó là người Boss rất tin nhiệm, vậy chúng ta giao cho Boss, cũng chính là giao cho nội gián đó. Cho nên đợi tôi thăm dò xong tình hình, sau khi xác định được đưa cho ai thì an toàn, tôi sẽ nói với anh.”

“Nếu như chúng ta không thể gặp mặt, em làm thế nào để nói cho anh?”

“Tôi là tâm ngữ giả, chỉ cần ở trong cự ly thích hợp, thì tôi có thể nói chuyện với anh.” Hạ Sinh kinh ngạc phát hiện ra miệng của Hạ Bồi không hề động đậy, nhưng mình lại nghe thấy được tiếng nói cậu ta.

Anh ta lắp bắp: “Vậy... vậy... ngộ nhờ em... chết rồi thì sao, không, không, ý anh là, ngộ nhờ em không ở trong cự ly thích hợp thì sao?”.

“Nếu như vậy, anh cứ giao cho Boss. Nhớ bảo ông ấy vì sao tôi chết.” Cậu ta sợ chết, nhưng nếu như có thể chết như một anh hùng, thì cậu ta hy vọng mọi người đều có thể biết về sự tích của mình.

“Nhưng, tủ bảo hiểm đặt trong phòng vật chứng, chỗ đó có mật mã, cửa có mật mã, tủ bảo hiểm cũng có mật mã, còn nữa, tất cả các góc đều có camera giám sát, chúng ta trộm thế nào?”

“Chỉ cần những mật mã này tồn tại trong đầu người ta, tôi sẽ có thể biết. Mật mã của Tần Nam, tôi sớm đã biết rồi.” Hạ Bồi cười cười, nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng, chuyện Phùng Quang Hoa cố ý giấu đi ý thức, không để cậu ta biết, khiến cậu ta thấy rất lạ, và cảm thấy có chút nguy hiểm. “Hạ Sinh, anh phải yểm trợ cho tôi, chúng ta sẽ có cách giải quyết với máy giám sát, chúng ta đi trộm tư liệu ra, anh nhất định phải cất giữ thật kỹ.”

“Chuyện này, chuyện này, anh vẫn rất tin tưởng Tiểu Ma Vương và Boss.” Hạ Sinh cảm thấy chuyện này thật sự quá mạo hiểm, giống như đi ăn trộm trong ngân khố quốc gia vậy, nhiều nhất anh ta cũng chỉ tiện tay lấy ví tiền của người khác, chứ chưa làm vụ lớn thế này bao giờ. Anh ta đang muốn khuyên Hạ Bồi, thì đột nhiên “phụt” một cái, đèn của cả tầng lầu đều tắt ngấm.

Vốn đang căng thẳng trong lòng, lúc này Hạ Sinh giật mình suýt chút nữa thì kêu lên thành tiếng, giọng run rẩy hỏi: “Em trai, chuyện gì đang xảy ra vậy?”.

Trong bóng tối truyền đến giọng nói của Hạ Bồi: “Chuyện tôi dự đoán có thể đang xảy ra”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Hạ Sinh giọng run rẩy hỏi: “Em trai à, chuyện em dự đoán là chuyện gì vậy? Có chính xác không?”.

“Suyt, đừng nói chuyện, nghĩ ở trong đầu là tôi có thể biết được. Bây giờ, chúng ta buộc phải đi trốn gấp rồi, lúc này chính là thời cơ hành động.”

“Trong cảnh tối om mù mịt thế này, người xấu dễ dàng xuất hiện nhất, thời cơ gì mà thời cơ chứ?”

“Bây giờ không đi, e là sau này sẽ không có cơ hội nữa. Nếu như thật sự có nội gián, hẳn chắc chắn cũng muốn thử trong tù bảo hiểm. Việc ngắt điện này biết chừng chính là hẳn giờ trò quỷ.”

“Á á á... vậy như thế này, chúng ta càng không thể đi. Lưu lại ở núi xanh, không sợ không có củi đốt. Xí, ông đây lại nói một câu có văn hóa”, Hạ Sinh khẽ kích động, lời nói lại buột ra khỏi miệng.

“Im miệng, bảo anh đừng có nói ra tiếng cơ mà, nghĩ trong lòng là được.” Hạ Bồi chỉ hận là không thể xông đến hung dữ đâm cho anh ta một chương.

“Được rồi, được rồi, anh nghĩ trong lòng là được.” Hạ Sinh không phục lắm bầm trong đầu: “Thân là một người có miệng, lại phải giả câm, thật đau khổ”.

Hạ Bồi phớt lờ sự oán thán của anh ta, lúc này hai mắt của cậu ta đã thích ứng được với bóng tối, mượn ánh trăng đi ra khỏi cửa, vừa đi vừa dùng ý niệm nói với Hạ Sinh: “Đừng thừa lời, chúng ta bây giờ cứ phải đi trước đã, đợi hẳn lấy được đồ trong tù bảo hiểm rồi, chúng ta không còn giá trị nữa, hẳn sẽ giết chúng ta đi để diệt khẩu”.

“Cái gì?”, Hạ Sinh không kìm được lại hét ra tiếng, đợi phản ứng lại được, liền vội vàng bịt miệng lại, đổi sang nói trong đầu: “Liên quan gì đến anh, anh chỉ là người dọn dẹp vệ sinh, vì sao lại giết anh diệt khẩu?”.

“Bởi vì lúc hẳn muốn giết tôi, tôi sẽ nói cho hẳn tôi đã nói cho anh tất cả mọi chuyện rồi.”

“Xí. Cứ tưởng em là người lịch sự, hóa ra còn khôn nặn hơn cả anh.” Lúc này Hạ Sinh không chần chừ nữa, giống như con thỏ lướt đến sau người Hạ Bồi, cùng cậu ta lên lút ra khỏi căn phòng.

Hạ Bồi tiếp tục mở ý thức, chăm chú nghe động tĩnh của mọi người trong tầng lầu này, chuyện mất điện khiến mọi người đều thất kinh, rơi vào trạng thái hỗn loạn. Hạ Bồi cuối cùng tiếp nhận được tin tức hữu ích, có người gọi điện thoại cho quản lý cao ốc, hóa ra cả tòa nhà đều bị ngắt điện, điều này còn đáng sợ hơn việc chỉ đơn thuần ngắt điện tầng này, bởi vì có ba tầng lầu dưới lòng đất là kho tồn của công ty, Đề đề phòng xảy ra vấn đề, rất nhiều người nhận được mệnh lệnh, trang bị thật tốt, đi xuống dưới và phải ở đó trấn thủ, trên lầu còn có phòng giam yêu thú, cũng điều người lên trên phòng thủ rồi.

Đợi sau khi mọi người rời đi, Hạ Bồi lại gọi Hạ Sinh trong đầu một tiếng, đưa anh ta lên lút chạy vào phòng cầu thang, và nói với anh ta: “Tù bảo hiểm ở trong phòng vật chứng nào, anh mau dẫn đường đi”.

Hạ Sinh đồng ý, đang định đi lên phía trước hai bước, thì nhìn thấy Bát Bát đang ngủ ngon trên miếng đệm lót chuột trên bàn cạnh tay mình, liền tiện tay bế nó lên, rồi nhét vào trong túi, đưa đi cùng. Trong lòng anh ta nghĩ, có làm sao chứ, Bát Bát cũng là linh vật, chắc chắn sẽ đáng tin cậy hơn Hạ Bồi siêu năng lực gì đó kia.

Bát Bát bị giật mình tỉnh dậy, từ trong túi thò đầu ra ngoài, Hạ Sinh đưa ngón tay đặt lên miệng, “suyt” một tiếng, ý bảo nó im lặng. Bát Bát chớp con mắt nhỏ như hạt đậu đen nhánh, nghiêng đầu nhìn, rồi cuối cùng an tâm chui vào trong túi.

Hạ Sinh dẫn đường cho Hạ Bồi, nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn chỉ thị ở cửa thoát khẩn cấp của hành lang, lần mò đến phòng vật chứng, điện vẫn chưa có lại, trong căn phòng tối om om, chỉ có một chút ánh trăng chiếu lọt vào qua cửa sổ, để bọn họ thấp thoáng nhìn thấy rõ được tình cảnh trước mặt. Sau khi phát hiện ra cửa phòng vật chứng khóa rất cẩn thận, Hạ Bồi thở phào một hơi. Cậu ta nói với Hạ Sinh trong đầu bảo anh ta nấp kỹ đi, sau đó một mình lên trước, ấn mặt mã vừa tìm được trong đầu nhân viên trực ban, ấn mở khóa mặt mã.

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra, Hạ Bồi tức tốc lẩn vào trong. Hạ Sinh bám theo sau, lấy tay lau đi bàn phím số trên khóa mặt mã, trong lòng nghĩ, theo Hạ Bồi đi phá án thật quá không sáng suốt, tên nhóc này đến kiến thức cơ bản nhất là đừng để lại dấu vân tay cũng không có, còn chẳng bằng một tên lưu manh như anh ta đây.

Lau hết vân tay, anh ta cũng lẩn vào trong phòng vật chứng. Căn phòng vật chứng này rất lớn, không gian bên trong được mấy chiếc tủ lớn ngăn thành mấy khoang, các vật phẩm đều được cất giữ trong hộp, dán nhãn mác, bày đặt ngay ngắn. Hạ Bồi lắng nghe một chút, xác nhận trong căn phòng này không có người, bèn gọi Hạ Sinh một tiếng, bắt đầu tìm kiếm tù bảo hiểm.

Tù bảo hiểm đặt cạnh tủ hàng hai tầng, dựa bên cạnh cửa sổ. Vừa nhìn thấy chiếc tủ, Hạ Sinh và Hạ Bồi nhìn nhau một cái, trong lòng lóe lên niềm vui, việc này hình như tiến hành rất thuận lợi.

Hạ Sinh nhìn khắp lượt xung quanh, đèn camera giám sát trong căn phòng này cũng giống như bên ngoài, đều đã bị tắt, điều này chứng tỏ trong lúc mất điện máy giám sát không thể dùng. Hạ Bồi chậm chậm đến gần tủ bảo hiểm, trong lòng thầm nhớ lại một lượt mặt mã lấy được từ chỗ Tần Nam, sau đó duỗi tay ấn nó, vừa chạm đến tủ bảo hiểm cậu ta liền giật thót mình, khóa mặt mã đang xoay, Hạ Bồi đột ngột thu tay về.

Hạ Sinh vừa thấy Hạ Bồi hành động chậm như thế, còn thu tay về, cũng qua đó xem, nhìn thấy khóa tủ bảo hiểm đang xoay trên không trung, liền sợ đến mức cho rằng có ma, bèn lớn tiếng “á” một cái, Hạ Bồi lại kinh hãi đến mức gần như hiểu rõ là chuyện gì, cậu ta hét lớn một tiếng: “Hạ Sinh, mau chạy!”.

Lời còn chưa buông ra, Hạ Sinh lại thấy cậu ta đột nhiên bị đập vào bức tường giữa không trung.

Thấy điều kỳ lạ xảy ra, Hạ Sinh liền chạy ra ngoài, được mấy bước anh ta lại quay đầu, nhìn thấy một chiếc ghế tự động bay lên, hướng đến chỗ Hạ Bồi, Hạ Sinh kinh hãi, đột nhiên lao qua đó, ôm lấy chiếc ghế, ấn xuống mặt đất.

Hạ Bồi ngã trên mặt đất ho liên hồi nói không ra lời. Hạ Sinh chắn phía trước cậu ta, lớn tiếng quát: “Quý, quý quý phương nào. Chỗ này, chỗ này là Công ty Nhả Mả, chứ không phải là chỗ, chỗ mày có thể tùy tiện đi đến”. Giọng nói của anh ta đủ lớn, đáng tiếc chẳng hề có chút khí thế nào, Hạ Sinh quát xong, trong lòng chột dạ, nghĩ cũng biết không sẽ ai sợ một người có giọng nói run rẩy.

Chiếc ghế đó lại chuyển động trước mặt bọn họ, Hạ Sinh sợ hãi nhìn trái ngó phải, xung quanh không có bất cứ vật gì có thể cầm được, bèn móc túi quần, ai da, vừa rồi lo lắng cùng Hạ Bồi đi làm nhiệm vụ, anh ta vội nhét đầu vít đã găm một nửa vào trong túi quần bên trái, tình thế cấp bách, anh ta liền móc ra, ném về phía chiếc ghế. Hạ Bồi nhắm mắt lại, cảm thấy Hạ Sinh chẳng thể dựa dẫm được, căn bản là không biết suy nghĩ.

Chiếc ghế đó đương nhiên là không may bị ảnh hưởng gì, lúc này một chiếc ghế từ phía khác cũng bay đến, hai chiếc ghế cùng động đậy, như thể sẵn sàng tiến lên. Hạ Sinh sợ hãi hỏi Hạ Bồi: “Đây, đây, đây rốt cuộc là có mấy con quý vậy?”.

Hạ Bồi khàn giọng nói: “Bảo anh chạy anh không chạy, mấy con quý có khác biệt gì sao? Anh chạy đi rồi, có thể tìm người đến cứu tôi”.

“Đừng rồi, vậy tôi nên chạy đi.” Hạ Sinh lúc này hồi hận, nhưng giờ nói đến nghĩa khí thì có tác dụng gì chứ. Anh ta lo lắng tiếp tục móc vào túi quần, lại lôi ra một món đồ chơi chuẩn bị ném đi tiếp, vào thời khắc sắp ra tay liền cảm thấy có chút không bình thường, thật mềm mềm mềm mềm lông lôm xôm, là Bát Bát!

Hạ Sinh lập tức dừng tay, giờ Bát Bát lên trước mặt, nói với hai chiếc ghế kia: “Đừng cho rằng bọn mày lợi hại nhé, đây là Bát Bát, tướng quân chuột vô địch sấm sét, có thể đánh gục hết chúng mày”. Lần này anh ta không còn lắp bắp nữa, nhưng Bát Bát có tác dụng không, trong lòng anh ta chẳng chắc chắn chút nào, một thứ đồ chơi nhỏ thế này, bình thường chỉ thấy nó ham chơi trốn tìm, chưa từng thấy nó có bản lĩnh gì. Nhưng vào lúc này, anh ta cũng chẳng để ý được nhiều như vậy.

Hai chiếc ghế rõ ràng không hề bị cản trở trước lời đe dọa, chúng không chút do dự mà bay lên, hung dữ lao đến đập về phía đầu Hạ Sinh. Hạ Sinh hét lớn một tiếng, Bát Bát cũng không cần nữa, tiện tay vứt nó đi, rồi ôm lấy đầu ngồi xuống, bày ra tư thế chuẩn bị chịu đánh, chuẩn bị cầm cự cho qua lúc này.

Nhưng điều khiến anh ta không nghĩ đến lại xảy ra, Bát Bát thuận theo lực bị ném của anh ta nhảy lên cao, chiếc đuôi nhỏ dài vung một cái, giống như roi quất vào chiếc ghế, chỉ nghe “vút” một tiếng, chiếc ghế bị nứt ra, tiếp ngay sau đó “rầm” một cái, rơi xuống đất, vỡ vụn. Sau chiêu này, Bát Bát mượn thế quay người, hất mấy móng vuốt nhỏ về phía trước, đánh cho chiếc ghế còn lại bay đến bức tường đối diện, một tiếng vang cực lớn, sau đó cũng bị vỡ vụn.

Hạ Sinh vừa ôm đầu vừa liếc mắt nhìn trộm, thấy Bát Bát thần dũng như vậy, anh ta kinh ngạc cười lớn, chỉ vào Bát Bát, nói với Hạ Bồi: “Đã nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa, Bát Bát tướng quân chuột vô địch sấm sét, đó là huynh đệ của anh, không cần bàn cãi nữa”. Anh ta lại có tinh thần, duỗi tay ra đặt Bát Bát lên trên lòng bàn tay, đưa lên miệng hôn loạn lên: “Thật tốt quá, Bát Bát, tao cứ dựa vào mày”. Bát Bát giẫy giụa trong lòng bàn tay anh ta, chiếc móng nhỏ cào vào miệng anh ta, rõ ràng rất không thích nụ hôn của anh ta.

Đội anh ta ngậm miệng rồi, Bát Bát lắc những sợi lông mềm trên người, bước lên, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng hiên ngang, thể hiện vô cùng hài lòng với cách gọi Bát Bát tướng quân vô địch sấm sét.

Hạ Sinh và Hạ Bồi đều đứng lên, đóng tai lắng nghe, nhưng không thấy động tĩnh gì. Hạ Bồi nói với anh ta trong đầu: “Tôi không nghe thấy chỗ này có người”.

“Anh chính là người đây.” Hạ Sinh vội vàng thanh minh, mẹ ơi chỗ này không có người, vậy lẽ nào trong công ty bắt quý hàng ma này có quý sao?

Trong lòng Hạ Bồi nhiech móc Hạ Sinh, không muốn tranh cãi với tên gốc này về vấn đề con người, vừa rồi thực sự không giống là quý đang tác quái, cậu ta nghĩ ngờ là người đó, chỉ ông ta mới có năng lực này. Hạ Bồi gắng sức nghe, nhưng đích xác là không nghe thấy trong căn phòng này có người, lẽ nào vừa rồi Bát Bát thần dũng kia đã dọa được ông ta rồi? Hạ Bồi cẩn thận từng chút một, nhưng bốn phía thực sự yên tĩnh, không hề có chút âm thanh nào. Hạ Bồi hạ quyết tâm, nói với Hạ Sinh: “Chúng ta phải mở tủ bảo hiểm đó ra. Nhân lúc này có lẽ còn có cơ hội”.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Hả, vẫn phải mở tủ bảo hiểm ư?” Hạ Sinh căng thẳng, cảm thấy mình thực sự là quá xui xẻo, anh ta bế Bát Bát để trước ngực làm lá chắn phong thân, một tay đỡ Hạ Bồi, cẩn thận đi về hướng chiếc tủ bảo hiểm kia.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ không biết đã trốn đi đâu, căn phòng tối đến mức không nhìn rõ mọi thứ lắm. Hạ Bồi cùng Hạ Sinh đi đến trước tủ bảo hiểm, bắt đầu gõ vào khóa mặt mã. Nhưng Hạ Bồi vận thế nào, đều không xoay được ổ khóa kia, Hạ Sinh lo lắng chết đi được, chỗ này không thể ở lại lâu, quá nguy hiểm, anh ta đẩy Hạ Bồi ra: “Để anh, em nói mặt mã đi”. Tên nhóc này chắc chắn vừa bị thương rồi, nên tay không có sức.

Nhưng khi vừa chạm vào ổ khóa, anh ta ngăn người ra. Giống như đang có người ấn chặt trên bề mặt đó vậy, anh ta gắng hết sức thử lại một lần nữa, nhưng cũng không xoay chuyển được tình thế.

“Có, có quý. Em trai, chúng ta không cần lấy tư liệu nữa, mau đi thôi. Chỗ này quá nguy hiểm. Lần sau có cơ hội lại đến.” Lời của Hạ Sinh vừa nói xong, chiếc tủ bảo hiểm đó bỗng “cộc” một cái, tiến về phía trước, đập lên đầu anh ta. Chiếc tủ bảo hiểm này cực nặng, tốc độ di chuyển rất nhanh, cái đập vô

cùng mạnh, Hạ Sinh đau đến mức quỳ rạp xuống mặt đất, ôm trán không thốt lên lời.

Hạ Bồi vừa nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng sợ hãi, xem ra chỗ này thật sự không thể ở lại. Cậu ta đỡ Hạ Sinh dậy, nhanh chóng kéo anh ta lần mò trong bóng đen đi ra ngoài, Hạ Sinh trên quảng đường còn lảo đảo: “Chết rồi, chết rồi, chắc chắn anh bị đập đến đần đi rồi, trở thành kẻ ngốc rồi, mẹ kiếp, đau quá”.

“Câm miệng, bảo anh đừng nói chuyện, nói trong đầu là được rồi.”

“Đau còn phải gào trong đầu ư? Như thế rất đần.” Hạ Sinh âm ức ngậm miệng, nhưng không kìm được, lại cảm lạnh oán thán với Hạ Bồi.

“Anh vốn dĩ là kẻ ngốc, không sao cả.” Hạ Bồi vừa kéo anh ta đi nhanh, vừa quở trách anh ta trong lòng. Lúc này cậu ta vô cùng căng thẳng, không dám chắc chắn, nhưng có dự cảm rất không tốt, người đó làm ra chuyện này, còn cả bản thân sự việc này, đều khiến cậu ta thấy vô cùng không tốt.

Lúc đến cửa, cậu ta dừng chân lại. Hạ Sinh thấy cậu ta dừng lại, trong lòng kinh sợ, vừa day trán vừa ngẩng đầu lên nhìn, rồi thét “á” lên một tiếng.

Ở chỗ cửa có một người đang đứng, bóng người đen sì, ẩn trong bóng tối, dưới ánh trăng yếu ớt, hiện lên vô cùng quỷ dị âm u.

Hạ Sinh “không kìm được cảm xúc” cứ hét lên liên hồi, Hạ Bồi không ngăn anh ta, lúc này cậu ta cũng chỉ để tâm nhìn chằm chằm vào bóng đen kia, trong lòng vô cùng kinh hãi. Nhưng tiếng hét của Hạ Sinh rõ ràng khiến bóng đen vô cùng khó chịu, bóng đen trầm giọng quát lại: “Hai người nhân lúc mất điện, đến nơi chứa vật chứng quan trọng này làm gì?”.

Hạ Sinh đột ngột im bặt, không phải là quỷ? Biết nói tiếng người, quá tốt rồi. Nhưng một tích tắc sau, anh ta liền phản ứng lại, bọn họ làm chuyện xấu bị người ta bắt được quả tang rồi.

“Cái này, cái đó...” Hạ Sinh không biết nên đáp như thế nào, liền vô thức nhìn sang Hạ Bồi, trong bóng đen không thấy rõ biểu cảm của cậu ta. Hạ Sinh há miệng muốn nói gì đó, nhưng bị Hạ Bồi kéo từng bước từng bước lùi vào trong phòng, sau đó anh ta nghe thấy Hạ Bồi nói với mình: “Lát nữa chỉ cần có cơ hội, anh phải chạy thật nhanh. Đi tìm người đến cứu tôi”.

“Cái gì?” Hạ Sinh kinh ngạc, không kìm được mà buột ra khỏi miệng. Đã bị người ta phát hiện rồi, còn chạy cái gì? Bọn họ đến trộm đồ, làm sao có thể có người đến cứu bọn họ, không đánh cho bọn họ một trận đã là tốt lắm rồi.

“Cháu đang dùng tâm ngữ thông đồng bịa đặt lời khai sao? Hạ Bồi.” Bóng đen vừa nói vừa chậm chậm tiến gần về phía bọn họ, Hạ Sinh biết câu nói “cái gì” của mình đã tiết lộ tình hình, liền ngậm tự xem xét, rồi nhanh chóng thương lượng với Hạ Bồi trong đầu: “Chúng ta lập tức đầu hàng nhận tội đi, cầu xin nhận được khoan hồng, có lẽ sẽ không bị đánh. Đúng rồi, cứ nói là chơi trốn tìm cùng Bát Bát, không cần thận nên đi vào đây, nhiều nhất là bị trừ lương gì đó thôi, chỗ này chẳng mất thứ gì cả, chắc là không sao đâu...”.

“Hạ Sinh, im miệng.” Lời của Hạ Sinh bị Hạ Bồi cắt ngang không chút nương tình. Anh ta nuốt nước miếng, cuối cùng không kìm được nói, lúc này bọn họ đã lùi đến bên cửa sổ rồi, mặt trăng lại nhô ra ngoài, ánh sáng mờ nhạt bên cửa sổ, bóng đen cuối cùng cũng đi ra khỏi chỗ tối, để lộ khuôn mặt của mình.

Thấy khuôn mặt của ông ta, cuối cùng Hạ Sinh hiểu ra ý nghĩa của việc Hạ Bồi bảo mình có cơ hội thì chạy đi. Với kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội, nhìn sắc mặt người khác mà sống nhiều năm của mình, anh ta thấy rõ ràng, trên khuôn mặt này hiển hiện ý giết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

“Hội trưởng”, Hạ Bồi cuối cùng mở miệng: “Muộn thế này rồi, hội trưởng đến đây có chuyện gì vậy?”.

“Chú vốn định đến thăm cháu, gần đây cháu rất không bình thường, Tiểu Ma Vương muốn thăm vấn cháu, chú suy nghĩ đắn đo, vẫn quyết định đến để nói chuyện với cháu trước.” Lời của Phùng Quang Hoa nói nghe rất hợp tình hợp lý: “Không ngờ rằng chú vừa lên trên lầu thì mất điện, chú lo lắng cháu xảy ra chuyện, nhưng lại phát hiện cháu lên vào phòng vật chứng của công ty Nhã Mã trộm đồ”.

Hạ Sinh nghe thấy những lời này cảm thấy rất sợ hãi, người này rõ ràng là có ý muốn giết người, lại có thể nói ra được những lời dễ nghe như thế ngoài miệng, quả là đáng sợ. Anh ta vội vàng im lặng hỏi Hạ Bồi: “Tình hình bây giờ là thế nào, có thể giải thích một chút không?”. Hạ Sinh chỉ hy vọng khả năng đánh giá người của mình không tốt, nhìn nhầm vấn đề, hội trưởng Phùng này không hề muốn làm gì bọn họ cả, nếu vậy thì tốt quá rồi.

Nhưng Hạ Bồi không để ý đến anh ta, nói với Phùng Quang Hoa: “Bọn cháu cũng phát hiện có người muốn trộm đồ của phòng vật chứng, nên vào xem xét, không ngờ rằng lại đụng mặt hội trưởng ở đây”.

Hạ Sinh nghe thấy cậu ta nói lời này, thì trong lòng run sợ, tên ngốc này, không có chuyện gì tự dưng khiêu khích người ta làm gì chứ. Quả nhiên anh ta thấy sắc mặt Phùng Quang Hoa đen lại: “Hạ Bồi, cháu khiến chú quá thất vọng rồi. Hiệp hội dạy dỗ cháu nhiều năm như vậy, cháu lại cấu kết với người

ngoài, muốn gây bất lợi cho công ty”.

Hạ Bồi trầm mặc một hồi, sau đó hỏi: “Chú sẽ không để cháu gặp lại Tiểu Ma Vương nữa nhỉ?”. Trong lòng Hạ Sinh chùng xuống, quay đầu nhìn cậu ta một cái.

Phùng Quang Hoa không trực tiếp trả lời câu hỏi này, lại nói lời khiến Hạ Sinh lạnh sống lưng: “Nửa đêm cháu lên vào phòng vật chứng trộm đồ, bị nhân viên vệ sinh này phát hiện, hai người khó tránh được sẽ có giằng co hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn”.

Quả nhiên là ông ta muốn giết bọn họ, Hạ Sinh hốt hoảng phát hiện ra cửa sổ sau người mình bỗng “cách” một tiếng, tự động mở ra. Anh ta sợ đến mức cuống cuống đứng sát vào góc tường, tuy ở lại chỗ này lâu như vậy, và rất muốn ra ngoài đi đây đó, nhưng anh ta lại không hề mong muốn mình sẽ phải ra ngoài từ cửa sổ của tầng ba mười mấy như thế này chút nào.

“Cháu là tâm ngữ giả, làm sao có thể không biết có người theo dõi cháu? Cháu đã được huấn luyện mười năm ở trường, lại không đánh thắng được một tên côn đồ còn con sao? Lại cùng anh ta rơi xuống lầu, có thể không?” Hạ Bồi bề ngoài vẫn coi như bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay nắm chặt đã thể hiện rõ nỗi sợ hãi của cậu ta.

“Điều này tuy rất lạ, nhưng sự thực là như vậy, trong căn phòng này đầy dấu vân tay của hai người, lại có vết tích của trận ẩu đả, muốn điều tra thế nào, thì xem anh Nghiêm vậy, ta thân làm nhân chứng tận mắt chứng kiến, sẽ giúp bọn họ tiến hành điều tra”, Phùng Quang Hoa đang nói, lại bước thêm lên phía trước một bước.

Hạ Sinh đột ngột móc Bát Bát ra khỏi túi, vừa rồi anh ta thử đi mở khóa, thuận tay lại nhét nó vào trong, lúc này tình thế nguy cấp, bèn vội vàng lấy ra trợ uy: “Ông đừng nói linh tinh, tôi cũng có nhân chứng tận mắt nhìn thấy, ông là hội trưởng thì có gì giỏi giang chứ, Bát Bát dù sao cũng là vật cưng của Boss, đến khi đó Boss sẽ tin ông hay tin nó đây?”.

Bát Bát không hiểu rõ tình hình lắm, quay đầu nhìn người đàn ông này, rồi lại nhìn người kia.

“Nó có thể nói ra được gì đây?”, Phùng Quang Hoa hỏi.

Hạ Sinh hơi sững sờ: “Thì nói chúng tôi vào phòng vật chứng, sau đó bị ghế tấn công, nó đã cứu chúng tôi, rồi ông đi vào...”, giọng nói của anh ta càng lúc càng nhỏ, hình như đây thật sự chẳng phải lời chứng có hiệu lực gì.

“Bát Bát, người này là hội trưởng Phùng, siêu năng lực của ông ta là di chuyển vật trong không gian, ông ta làm hỏng nguồn điện trong tòa nhà, lên vào công ty muốn trộm tư liệu trong tủ bảo hiểm, bởi vì ông ta không biết mật mã của phòng vật chứng, cho nên ông ta mở tủ bảo hiểm qua bức tường, kết quả đúng lúc bị chúng ta phát hiện, vừa rồi sự tấn công của ghế cũng là kết quả của việc ông ta dùng siêu năng lực. Ông ta ở bên ngoài nhìn thấy tôi ẩn mật mã, liền nhớ lại trong đầu, bây giờ mới có thể lên vào bên trong, dự định giết chúng diệt khẩu”, Hạ Bồi tiếp lời Hạ Sinh, giải thích tình hình trước mắt cho Bát Bát.

Những phân tích này có tác dụng hơn nhiều so với lời Hạ Sinh nói, Hạ Sinh vội vàng phụ họa: “Đúng, đúng, chính là như vậy. Bát Bát, mày không những là nhân chứng tận mắt chứng kiến, mà còn phải làm vệ sĩ, nhất định phải bảo vệ bọn tao, không thể để tên khốn này được thể. Nếu không sau này tao sẽ không thể chơi trốn tìm với mày nữa, như thế thì quá đáng tiếc, có đúng không?”.

Bát Bát cảnh giác, trưng ra tư thế nghênh địch, con mắt đen nhỏ nhìn chăm chăm vào Phùng Quang Hoa. Hạ Bồi lại bổ sung thêm: “Cứ coi như tôi và Hạ Sinh ẩu đả với nhau, rồi ôm lấy nhau nhảy ra ngoài cửa sổ, cũng nhất định không phải do chúng tôi tự nguyện, mà bị siêu năng lực di chuyển vật trong không gian của hội trưởng Phùng khống chế”.

Bát Bát gật đầu, hai móng vuốt nhỏ giơ lên trước ngực, nhìn thẳng vào Phùng Quang Hoa. Hạ Sinh cười nói với Hạ Bồi: “Ý của Bát Bát là bảo chúng ta yên tâm”.

“Thật không?” Hạ Bồi không tin lắm, chú chuột nhỏ này không biết nói chuyện, sao Hạ Sinh hiểu được chứ?

Phùng Quang Hoa lại tiến thêm lên trước một bước: “Cháu không cần bịa ra lời nói dối để lừa chú chuột linh này, suy đoán của cháu chẳng hề vững vàng chút nào cả. Tủ bảo hiểm này vẫn luôn đặt ở thành phố Z, sự việc cách hơn hai tháng rồi, nếu như chú biết mật mã của chiếc tủ bảo hiểm này, muốn lấy hồ sơ gì đó, căn bản không cần đợi đến hôm nay. Chú hoàn toàn có thể yên ổn mà ngồi ở thành phố Z rồi từ từ mở ra xem, hà tất phải mạo hiểm đến thế, chạy đến công ty của Nghiêm Lạc trộm đồ ư?”.

Hạ Bồi không nói được lời nào, vấn đề này, cậu ta thực sự không giải thích nổi. Bát Bát hoài nghi quay đầu nhìn sang hai người Hạ Bồi và Hạ Sinh, Hạ Sinh bỗng sợ hãi hét to lên: “Bát Bát, chúng tao thật sự không làm chuyện xấu, chúng tao đến trộm tư liệu là xuất phát từ lòng tốt”. Hạ Bồi trừng mắt, quát mắng: “Đần độn”.

©STE.NT

Quả nhiên Phùng Quang Hoa nắm được đường chuỗi: “Hai đứa quả nhiên thừa nhận đến để ăn trộm tư liệu rồi nhé? Ta không hề đổ oan cho cháu. Hạ Bồi, Tần Nam thân làm phó hội trưởng, bán đứng rất nhiều anh em trong hiệp hội, cháu trợ giúp kẻ xấu, cho nên biết hành vi của ông ta mà không thành khẩn khai báo. Sau khi ông ta chết, cháu lo lắng sự việc bại lộ, cho nên vẫn luôn thu thập tin tức, xem có gì bất lợi cho mình không. Khoảng thời gian này cháu hành động kì quái, chú nói cho Tiểu Ma Vương rồi, cho nên cậu ấy hạ lệnh giam giữ cháu lại. Nhưng cháu vẫn không hề biết hối cải, sau khi biết được tủ bảo hiểm của Tần Nam được đưa về công ty, liền nhân lúc mất điện, đến phòng vật chứng trộm tư liệu”.

Những lời này có lý rõ ràng, Hạ Sinh cũng không kìm được nhìn Hạ Bồi một cái, trong lòng không muốn tin, nhưng nỗi nghi ngờ vẫn hiện ra.

“Ông nói linh tinh, ngậm máu phun người!” Thái độ của Hạ Sinh như đang kích thích Hạ Bồi, khiến cậu ta bắt đầu trở nên kích động.

“Cháu vẫn bận tâm về người khác đánh giá mình thế nào ư? Hạ Bồi, cháu luôn muốn để người khác tôn kính cháu, sùng bái cháu, yêu thích cháu, nhưng cháu lại làm ra chuyện không có tình người như thế, làm tổn hại đến bạn bè và đồng đội của cháu, cháu còn muốn người khác đánh giá về cháu như thế nào?”

“Không phải, tôi chẳng hề làm chuyện xấu gì cả. Là Tần Nam làm, là ông làm, cho nên ông mới muốn giết tôi diệt khẩu”, Hạ Bồi lớn tiếng gào thét.

“Chứng cứ đâu?”, Phùng Quang Hoa rất bình tĩnh: “Chuyện Tần Nam bán đứng hiệp hội, trên tay ta có bằng chứng, cháu là trợ thủ của Tần Nam, ta cũng có chứng cứ. Cháu thì sao, ngoại trừ biết nói ta muốn giết người diệt khẩu ra, cháu còn có thể lấy ra thứ gì có sức thuyết phục chứ?”. Phùng Quang Hoa quay đầu nhìn Hạ Sinh một cái, rồi quay sang Hạ Bồi: “Ta sẽ không giết cháu, nhưng người nhân viên vệ sinh này bị cháu lợi dụng, trong lòng rất không thoải mái. Cậu ta sẽ làm ra chuyện gì, ta lại không thể bảo đảm được”.

Hạ Sinh lúc này chân tay cứng đờ, giống như hoàn toàn không chịu sự khống chế của mình, liền ném Bát Bát sang một bên, sau đó lao về phía Hạ Bồi. Hạ Bồi không kịp phòng bị, thoát cái bị đánh ngã. Thấy Hạ Sinh vùng vằng đến đánh mình, cậu ta vô thức nâng cánh tay lên đỡ, một chân đạp Hạ Sinh lên tường.

Hạ Sinh đau đến mức gần như nói không nói ra lời, khàn giọng: “Không phải tôi muốn đánh cậu, sao cậu xuống tay ác như vậy?”. Tuy miệng anh ta nói ra lời này, nhưng cơ thể lại không chịu sự khống chế của suy nghĩ, tiếp tục tấn công về phía Hạ Bồi. Bát Bát nghiêng đầu lúng túng nhìn hai người đánh nhau, nếu muốn giúp, nó phải giúp bên nào đây?

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng Hạ Sinh nói ra được một câu: “Bát Bát, mau mau đến đánh tên khốn nạn kia”.

Phùng Quang Hoa ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Chuột linh lễ nào không có chứng cứ, nghe theo lời của một tên dọn dẹp vệ sinh mà mù quáng tấn công một đối tác quan trọng của Nghiêm Lạc? Ta dù sao vẫn đứng yên ở chỗ này, chẳng hề có hành động gì”.

Bát Bát lo lắng nhảy lên, thân người nhỏ bé mũm mĩm vậy mà nó không hiểu rõ tình hình, thực sự không dám nghe bừa theo lời sai khiến của Hạ Sinh, nhưng nó cảm thấy Hạ Sinh mới là bên tốt, song đúng là kẻ xấu kia không hề động thủ mà, nó không thể xác định được ông ta đang dùng siêu năng lực gì, hơn nữa nó biết người này thực sự là đối tác quan trọng của Boss, nó đã gặp quá nhiều lần rồi. Nếu như ở đâu có yêu ma quỷ quái, nó còn có thể không nói nhiều lời cứ đánh trước rồi tính, nhưng bây giờ tình hình thế này, nó lại không biết phải làm thế nào mới được.

Hạ Bồi sau khi bị đánh hai đấm, cuối cùng đành nhẫn tâm, lại đá Hạ Sinh ra, sau đó hét lên với Bát Bát: “Bát Bát, mau có thể đi gọi người đến chứ? Mau đi tìm người đến, đi gọi người đến mau lên”.

“Đừng vậy mà, nó đi rồi, thì sẽ không có nhân chứng tận mắt chứng kiến nữa, chúng ta cuối cùng chết thế nào nó cũng không biết được.”

“Ngủ ngốc, nó có thể chứng minh chúng ta chết thế nào thì có tác dụng gì, nó chỉ biết nhìn thấy chúng ta giết chết đối phương, chẳng hề có chứng cứ gì.”

Phùng Quang Hoa lạnh lùng nói: “Không sai, chuyện gì cũng phải có chứng cứ mới được”.

“Vậy không biết nhân chứng tận mắt chứng kiến như tôi đây có hữu dụng hơn Bát Bát không?” Một giọng nói lười nhác phía sau một tầng tủ truyền đến, đèn trong phòng đột nhiên bật sáng.

Mắt Bát Bát sáng lên, “roạt roạt” nhanh chóng chuồn về phía đó, một người thanh niên cao lớn từ phía sau tủ đi ra, trong tay bé Bát Bát: “Mày nhìn mày xem, tao đã nói là mày ngốc như Con Rùa Nhỏ mà, chuyện này có gì đáng do dự chứ? Mày không phân rõ được tình hình, không nhận ra rốt cuộc có chuyện gì, thì không biết đánh cho cả ba cùng ngã ra đấy, rồi sau đó đi gọi người sao? Ai da, mà với thân hình bé xiu thế này, cũng chẳng biết có thể đánh được thắng không nữa? Lần sau tìm mấy hàng ma sư luyện tập cùng mày”.

Không ngờ, vừa quay về là vội vã đi hẹn hò với người con gái trong lòng mình, sao giờ Nghiêm Cận lại có mặt ở đây được? Sắc mặt Phùng Quang Hoa sầm lại, Hạ Sinh chỉ cảm thấy lực khống chế trên cơ thể bỗng chốc tiêu tan, lại có thể tự do hành động, liền đột ngột lao đến dưới chân Nghiêm Cận: “Tiểu Ma Vương à, cứu mạng với”. Hạ Bồi cũng cảm thấy như vừa được trở về từ quỷ môn quan, còn chưa kịp mở miệng, Phùng Quang Hoa đã nói: “Tiểu Ma Vương, cháu đến thật đúng lúc. Chú thấy hai người này lén lút lên vào phòng vật chứng muốn trộm đồ”.

“Ông nói bừa, chúng tôi...” Hạ Sinh đang muốn lớn tiếng phản bác, nhưng đột nhiên nghĩ, bọn họ thực sự là đến trộm đồ, thế là lập tức đổi lời: “Chúng tôi đây thiện ý đến giúp đỡ lấy vật chứng”.

“Giúp đỡ à? Hạ Bồi sao?” Câu nói Phùng Quang Hoa chặn đứng lời Hạ Sinh, khiến anh ta im bật.

Bát Bát “chít chít” nhảy nhót trên lòng bàn tay Nghiêm Cận, nhiệt tình đưa ra ý kiến. Hạ Sinh vội hỏi: “Chú chuột béo đang nói giúp chúng tôi phải không?”.

Nghiêm Cận xoa đầu Bát Bát, cười nói: “Nó nói đang ngủ say, bị anh nhét vào túi đưa đến đây. Sau đó bọn anh muốn mở chiếc tủ bảo hiểm kia ra, nhưng không thành công, bởi vì có chiếc ghế tấn công bọn anh, nó đánh chiếc ghế đó đi, các anh vẫn muốn đi mở tủ bảo hiểm, lại vẫn không thành công, sau đó hội trưởng xuất hiện, rồi hai bên các anh vẫn cứ đang cãi nhau”.

Hạ Sinh thất vọng nhìn sang Bát Bát, quả nhiên, lời chứng của con chuột béo không có tác dụng gì, hơn nữa nghe ra thì, còn chẳng có chỗ tốt nào cho bọn họ. Hạ Bồi cắn răng, lớn tiếng nói: “Tiểu Ma Vương, tôi nghi ngờ hội trưởng Phùng cùng Tần Nam bán đứng mọi người trong hiệp hội, họ bán mấy

người kia cho tổ chức đen, trong tù bảo hiểm của Tần Nam nhất định có giấu chứng cứ, tôi biết mặt mã, tôi có thể nói cho cậu”.

“Cháu còn thật sự dám nói bừa?”, Phùng Quang Hoa mặt mày u ám: “Cháu cho rằng suy đoán ấu trĩ như thế này của cháu, Tiểu Ma Vương sẽ tin sao? Không cần có gì, thật quá ngây thơ. Nếu trong tù bảo hiểm không có chứng cứ gì thì sao?”.

Nghiêm Căn cười cười: “Chú Phùng đừng tức giận, suy đoán của Hạ Bồi cũng hay, không phải là quá to gan, có điều hơi ngây thơ một chút. Cháu thì nghĩ xa thực tế hơn, có ý sáng tạo hơn. Chú có muốn nghe không?”.

Phùng Quang Hoa không nói gì, chỉ u ám nhìn sang Nghiêm Căn, Hạ Sinh rất có mắt quan sát, vội vàng đi đến tránh phía sau Nghiêm Căn, cậu vừa xoa đầu Bát Bát, vừa chậm rãi nói: “Cháu suy đoán, Tần Nam là do chú Phùng giết, Tiểu Phung cũng là do chú giết, bây giờ người muốn giết Hạ Bồi đương nhiên cũng vẫn là chú”.

Nghiêm Căn dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nhưng mà trong tù bảo hiểm kia thực sự chẳng có chứng cứ gì, bởi vì sau khi xảy ra chuyện, vật chứng bên phía hiệp hội thu thập điều tra được đều do bọn chú tự tiến hành, đúng như những gì chú nói, chú có đủ thời gian để từ từ mở ra xem. Điều này cũng giải thích vì sao mỗi lần trong các buổi họp thảo luận vụ án, bên phía các chú đều không có tiến triển, nhưng sau hai tháng trời, đột nhiên nói cái gì mà tìm được chứng cứ mới, đó là bởi vì chú điều tra ra có người tên là Trần Bình, mà Hạ Bồi thời gian này có biểu hiện kỳ lạ, khiến chú có đủ lý do để dẫn dắt chúng cháu nghi ngờ anh ấy”.

Phùng Quang Hoa khinh bỉ miệt thị: “Thằng quỷ này, cũng thích nói linh tinh gớm. Chú nghĩ chú chẳng có gì để nói với cháu, chú muốn nói chuyện với bố cháu”.

“Bố cháu nói không rành để xử lý chuyện này, nên giao cả cho cháu, chính là để chú không đề phòng, chú cho rằng cháu tuổi trẻ, lỗ mãng, lại có vẻ như rất không chuyên tâm, cho nên chú liên tục gan hành sự, lúc này mới lộ ra sơ hở. Cháu cố ý nói trong tù bảo hiểm có thể có tầng kép, muốn đưa về công ty, lại cố ý đưa Hạ Bồi đến công ty. Thế là chú không còn chắc chắn nữa, chú muốn mở tù bảo hiểm mà trước đó chú đã kiểm tra ra xem xét rốt cuộc công sót lại gì hay không? Hạ Bồi rốt cuộc có biết được bí mật gì hay không? Mà cháu vừa quay về đã chạy đi chẳng thấy bóng dáng đâu, điều bộ bỏ bê công việc, bố cháu lại đưa đại bộ phận nhân lực đi phục ma, công ty cơ bản chỉ còn lại nhân viên trực ban, thế là chú cảm thấy đây chính là cơ hội tốt để hành động.”

“Hừ, cháu thêu dệt chuyện cũng thật không tồi.”

“Cháu còn có thể tưởng tượng hơn thế nữa, chú có muốn nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

“Thứ bịa đặt lung tung, dù có sức tưởng tượng hơn nữa cũng chỉ là lời thừa thôi. Chú không có hứng nghe cháu làm nhảm. Hạ Bồi là người của hiệp hội bọn chú, nếu như chỗ cháu không thể xử lý vụ án này cho tốt, chú sẽ phải đưa cậu ấy quay về hiệp hội, trực tiếp hợp tác với phía cảnh sát.”

“Chú Phùng làm bộ làm tịch như thế chẳng có ý nghĩa gì cả. Phía cảnh sát và chúng cháu có quan hệ như thế nào, chú hợp tác cùng bố cháu lâu như vậy rồi, nếu như không biết thì có thể cô đoán thử xem. Nếu như đây vốn chỉ là vụ án của hiệp hội gì đó bọn chú thôi, cháu cũng sẽ không làm khó chú như thế này, nhưng đã liên quan đến bác sĩ X, thì sự việc quá lớn rồi.”

“Bác sĩ X?”, Phùng Quang Hoa cao giọng, ngữ khí hiện rõ nổi kinh ngạc.

Nghiêm Căn cười lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng: “Chú Phùng, hiệp hội bọn chú cứ cách một thời gian lại có người mất tích, nhiều năm như vậy rồi, toàn những vụ mất tích kỳ kỳ, tự đề lại thư rồi đi, từ vong, di dân... tính ra cũng có đến mấy chục người rồi nhỉ? Năm đó chú đưa ra một ý kiến rất đúng, phải xây dựng trường học Nhà Mả, thu nạp những đứa trẻ siêu năng lực kia lại, trong những năm ấy, chú cũng thực sự rất tích cực đi tìm kiếm người có siêu năng lực ở khắp mọi nơi, đưa về trường, chú sáng lập ra hiệp hội, mang đến bến đậu cho những người không giống mọi người, để bọn họ có thể sống thật tốt, trong lòng bọn họ, chú là một vĩ nhân, là một người lương thiện, cho nên trước nay chưa từng có ai mảy may hoài nghi chứ”.

Phùng Quang Hoa “hừ” một tiếng: “Vậy bây giờ cháu định chụp cho chú cái mũ như thế nào chứ?”.

“Chú biết đó, có một tập đoàn phạm tội phản xã hội thần bí, bọn họ lợi dụng năng lực của người có siêu năng lực để làm chuyện xấu, tư liệu chúng cháu lấy được từ phía cảnh sát nhiều đến mức chất đầy cả một chiếc tủ, điều này chú biết rõ. Thủ lĩnh của tập đoàn đó, chúng cháu đặt cho hắn một biệt danh là bác sĩ X. Căn cứ vào đầu mối tìm ra được cho thấy, hắn là một người đàn ông, IQ cao, học vấn giỏi, tinh thông y học, di truyền học, nhân loại học, điều này đương nhiên chú cũng biết rất rõ.”

Sắc mặt Phùng Quang Hoa không đổi, chỉ chăm chăm nhìn Nghiêm Căn. Nghiêm Căn lại phớt lờ ông ta, chậm chậm cất bước, tiếp tục nói: “Bác sĩ X cần dùng năng lực của người siêu năng lực để làm việc trái pháp luật, thì phải hiểu rõ năng lực của bọn họ, học được cách không chế bọn họ, thậm chí, phải nghiên cứu ra cách cải tạo bọn họ như thế nào. Cho nên bác sĩ X cần làm thực nghiệm với số lượng lớn, những thực nghiệm này, đương nhiên phải dùng đến người có siêu năng lực. Làm gì có ai có thể cung cấp hàng tốt hơn hội trường Hiệp hội siêu năng lực chứ?”.

“Một loạt lời nói bừa, chú căn bản không quen biết bác sĩ X gì đó.”

“Tần Nam thì sao, nếu như ông ta không phải là đồng bọn của chú, vậy thì chính là ông ta đã phát hiện ra việc nhân viên trong hiệp hội mất tích có điều lạ lùng, tóm lại, trong tay ông ta có chứng cứ bắt lợi đối với chú, nhưng cũng giống như bọn cháu, lúc đầu, ông ta hoàn toàn không hề nghĩ đến người đó lại là chú, ông ta nói với chú toàn bộ sự việc, chú liền tính toán lên kế hoạch trừ khử ông ta. Đúng lúc ông ta đưa Tiểu Phuong đến, chú tìm lý do dẫn ông ta tới khu đất nhà xưởng bỏ hoang đó, bọn chú động thủ, Tần Nam đã chết, Tiểu Phuong trọng thương, ông bảo vệ nghe thấy động tĩnh lên báo cảnh sát, chú nghe thấy tiếng của xe cảnh sát liền giấu Tiểu Phuong vào đường ống, muốn sau quay lại sẽ bức vắn thêm một số tư liệu chứng cứ còn sót kia, sau đó chú lợi dụng năng lực di chuyển vật trong không gian của mình, phủ lấp đi dấu vết của hiện trường. Sau đó chú lại giả như vừa nhận được thông báo, liền tức tốc chạy đến hiện trường.”

Nghiêm Cẩn ngừng lại, rồi tiếp tục nói: “Chỉ là chú hoàn toàn không ngờ được rằng, chúng cháu lại tìm ra được Tiểu Phuong, còn đưa cô ta đến bệnh viện. Thấy cô ta đang ở trong tay chúng cháu, chú sợ cô ta tỉnh lại sẽ nói ra chân tướng chú là kẻ giết người, thế nên trong bệnh viện, chú cũng dùng di chuyển vật trong không gian, tắt máy hô hấp của cô ta, sau khi cô ta chết, chú lại mở ra. Đây chính là lý do vì sao trên camera giám sát của bệnh viện không nhìn thấy có người khả nghi nào xuất hiện, cũng không có bất cứ điều gì khác thường. Bởi vì căn bản chính là người của mình làm”.

Nghiêm Cẩn nhìn Hạ Bồi một cái, lại nói: “Bắt đầu từ khi đó, chú có ý đồ mọi tội sang cho Hạ Bồi, bởi vì chú biết Hạ Bồi thích nghe lén những thứ trong đầu người khác, chắc chắn chú cũng phát hiện ra Hạ Bồi có chú ý đến Tần Nam, cho nên chú không thể không hoài nghi, Hạ Bồi cũng biết được một số việc. Cho nên chú cố ý muốn đưa Hạ Bồi đến bệnh viện, bề ngoài là nói muốn để Hạ Bồi nhìn xem tin tức trong đầu Tiểu Phuong, nhưng trên thực tế vào lúc đó Tiểu Phuong đã chết, chú biết Hạ Bồi sẽ chẳng thể nhìn thấy gì cả, chú chỉ muốn để cậu ta xuất hiện tại hiện trường của án mạng, để chuẩn bị cho sự giả họa sau này.”

“Nhưng mà một mình Hạ Bồi thì chẳng thể làm được chuyện gì, chú phải tìm một cơ hội thích hợp để mọi người tin rằng cậu ta có cầu kết với bên ngoài. Trong quá trình này, chú xử lý hết những chứng cứ Tần Nam nắm trong tay, chú cần phải cân nhắc, tìm ra một lý do hợp lý cho cái chết của Tần Nam, khiến người ta tin phục, đương nhiên là không có quan hệ gì với chú. Lúc này chú vừa khéo điều tra ra Tiểu Phuong và người cùng nhà giam Trần Bình có chuyện không hay, Tiểu Phuong từng bị người đàn bà kia uy hiếp. Thế là chú trưng kế tị tị, chuyển mọi sự chú ý sang cho Trần Bình, muốn đưa chúng cháu đến thành phố Z điều tra, nhưng lại đồng thời nói Hạ Bồi không bình thường lắm, để cháu phái người đi giám sát anh ta. Khi chúng ta ở thành phố Z, chú từng muốn phái người đi giết Hạ Bồi rồi, như vậy chú vừa có chứng cứ không có mặt tại hiện trường, vừa có thể đẩy hết mọi chuyện lên người Hạ Bồi, vu cho anh ta là nội gián cầu kết với bác sĩ X, đến hôm nay bị người ta giết người diệt khẩu. Nếu Hạ Bồi chết rồi, người chết không thể đối chứng, sự việc này cuối cùng sẽ chẳng đi đến đâu, chúng cháu cũng chẳng thể làm được gì, đúng chứ?”

Hạ Bồi nghe thấy điều này sắc mặt trắng bệch, còn Phùng Quang Hoa mím chặt môi không nói gì. Nghiêm Cẩn tiếp tục nói: “Nhưng chú lại không ngờ được rằng, người chú phái đi giết Hạ Bồi đã thất thủ, bị người của cháu bắt được. Đúng rồi, chú có biết vì sao chú sắp xếp cho người của cháu đi khỏi rồi, người của chú vẫn thất thủ không? Bởi vì vốn dĩ còn có người khác nữa bám theo Hạ Bồi. Cháu sắp xếp người đó trước mặt chú là cố ý muốn cho chú xem. Đương nhiên điều khiến chú yên tâm là sát thủ đó của chú rất nghe lời, sau khi bị bắt lập tức tự sát, chúng cháu không có chứng cứ. Hơn nữa, cháu lại nhận được điện thoại báo người giám sát Hạ Bồi bị tấn công, cho nên chú liền thờ phào nhẹ nhõm, như thế chú có thể trưng kế tị tị, để chúng cháu càng thêm tin chắc Hạ Bồi có vấn đề. Nhưng cháu nói tù bảo hiểm có thể có tầng kếp, lại mời Hạ Bồi về công ty, chú liền bắt đầu căng thẳng. Cho nên mới có màn kịch tối hôm nay. Buổi chiều lúc trước khi hành động, chú cùng Tiểu Mễ về công ty trước, biết được tù bảo hiểm đặt ở đâu, xác định rõ vị trí rồi, chú lại có thể sử dụng năng lực di chuyển vật trong không gian của mình. Chú vốn dĩ dự định giải quyết tù bảo hiểm trước, sau đó sẽ đi tìm Hạ Bồi, có lẽ có thể tạo ra nhảm tưởng anh ta áy náy trong lòng mà tự sát, dù gì không để ngày mai chúng cháu nhìn thấy người sống là được rồi. Chỉ là chú không ngờ được rằng, trong quá trình chú mở tù bảo hiểm, lại gặp Trình Giảo Kim. Hai kẻ ngốc cộng thêm con chuột béo, cuối cùng đã phá hoại kế hoạch của chú”.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nói xong câu chuyện, trong phòng rất yên tĩnh, Phùng Quang Hoa cuối cùng cũng mở miệng: “Cháu quả nhiên rất có trí tưởng tượng, đáng tiếc những điều cháu nói đều không phải là sự thực. Tần Nam bán một số người trong hiệp hội cho tổ chức đen mới là sự thực. Ông ta sơ suất do chuyện Tiểu Phuong bị Trần Bình giết mới là sự thật, Hạ Bồi cầu kết cùng Tần Nam hợp tác với tổ chức đen, bây giờ đến tởm tư liệu mới là sự thật. Giống như cháu nói, cháu đưa tù bảo hiểm này về công ty, khiến Hạ Bồi rất căng thẳng, cậu ta lo lắng trong tù bảo hiểm có chứng cứ gì đó bắt lợi cho mình, thế là cậu ta đến án tởm. Còn cháu vì nể tình cũ, đêm nay cố ý đến thăm cậu ta, nhưng lại thấy chuyện đau lòng như thế này”, Phùng Quang Hoa buông tay ra: “Nhìn xem, chú nói hợp tình hợp lý, so với những suy đoán bừa bãi của cháu thì chú đáng tin hơn nhiều, hơn nữa những điều này chú có chứng cứ, mà cháu lại toàn là đoán. Hơn thế, những lời lẽ nhảm tâm vừa rồi chú nói với bọn họ chỉ là muốn dọa dẫm để họ nói ra sự thật, dùng năng lực để động thủ với họ chỉ để giáo huấn họ thôi”.

Hạ Sinh há miệng tròn mắt nhìn sang Phùng Quang Hoa: “Mẹ kiếp. Tôi đã gặp qua rất nhiều kẻ nói dối không chớp mắt, nhưng không ai có tài như ông đây. Mẹ kiếp, thật quá không biết xấu hổ”.

Phùng Quang Hoa phớt lờ anh ta: “Tóm lại, chú vẫn chỉ có câu nói đó, cháu không có chứng cứ chứng thực cho suy diễn bừa bãi của mình, căn bản chẳng thể định tội được chú”.

Nghiêm Cẩn lạnh lùng cười: “Có chỗ dựa nên không sợ phải không? Chú Phùng, chú biết chú đã lòi đuôi ra ở đâu không? Là khi chú nói với cháu, chú biết che giấu ý thức”.

Mặt Phùng Quang Hoa lộ vẻ kinh ngạc, nhưng mau chóng khôi phục lại vẻ bình thường. Nghiêm Cẩn nói tiếp: “Thực ra lúc đầu sự thực đã bày ngay trước mắt, hiện trường không lưu lại một chút dấu vết đó, tất cả khôi phục nguyên vẹn đến mức hoàn mỹ như vậy, chúng cháu nghĩ về hướng Thần tộc mà không hề suy nghĩ đến bản lĩnh di chuyển vật trong không gian chút nào. Ở hiện trường cháu nhìn thấy trong đồng bọc giày còi bỏ lại, có một đôi trong đó dính rất nhiều bụi đất, chú biết giày giẫm lên mặt đất, chắc chỉ có bên ngoài bụi đất nhiều, nhưng mà bên trong đôi giày đó bụi cũng có không ít, lúc đó cháu cũng không hề nghĩ đến là người của mình chút nào. Hai tháng qua đi, không hề có chút tiến triển, cho đến khi chú nói với cháu, chú biết che

giấu ý thức”.

Nghiêm Căn nhìn Hạ Bồi, lại nhìn Phùng Quang Hoa: “Lúc đó chú vì để cháu tin tưởng Hạ Bồi có vấn đề, nói lỡ miệng, nhưng chú có từng nghĩ rằng, bản lĩnh che giấu ý thức này luyện được khó biết bao không? Đây không phải là Toán học hay Vật lý, cũng không phải là giao đấu tấn công, mà là khống chế phản ứng ý thức của mình. Chú nói Hùng Đông Bình từng dạy cho chú, nhưng Hùng Đông Bình đã mất tích nhiều năm như vậy, Hạ Bồi lại là trẻ con, bên cạnh chú không còn có tâm ngữ giả nào khác nữa, vì sao chú phải luyện che giấu ý thức? Một người không thể nào tiêu tốn thời gian và sức lực lớn như vậy để luyện một thứ hoàn toàn không có tác dụng gì đối với mình. Cho nên cháu chỉ có thể nghi ngờ, chú làm trò đen tối gì đó, nhiều năm như vậy rồi vẫn luôn đề phòng bị người khác phát hiện”.

Sắc mặt Phùng Quang Hoa vô cùng khó coi, Nghiêm Căn khẽ mỉm cười: “Khi cháu xác định mục tiêu chắc chắn là chú, cháu phát hiện hóa ra tất cả sự việc đã xảy ra đều có thể giải thích rõ ràng. Sau đó cháu liền sắp đặt ra một cái bẫy, một cái bẫy rất đơn giản, nhưng bởi vì chú chột dạ, cho nên chú đã cắn câu”.

Phùng Quang Hoa nỗ lực trung ra nụ cười lạnh: “Bởi vì vẫn mãi không phá nổi vụ án, phát hiện nếu như mục tiêu là chú, tất cả đều có thể giải thích được, thế là cháu liền bỏ qua sự thực, đổ tất cả mọi chuyện lên người chú. Cháu nói chuyện che giấu ý thức vô tích sự gì đó là làm chuyện đen tối, chú cũng có một giải thích hợp lý, đó là do hứng thú. Chỉ cần có hứng thú, làm gì cũng hợp lý cả”.

Nghiêm Căn ngắt nghỉ: “Cũng đúng, nhưng mà cháu lại cứ muốn nhốt chú lại, nhốt đến lúc cháu tìm ra được cái gọi là chứng cứ mới thôi. Bởi vì bao ngày chú không chọn, lại cứ chọn đúng vào ngày ngọt ngào của cháu để hành động, cháu vứt lại Con Rùa Nhỏ nhà cháu để đi xử lý chuyện của chú, khiến lòng cháu rất không thoải mái”.

Phùng Quang Hoa suy nghĩ rối loạn, nếu như động thủ, ông ta sẽ không có cơ hội giành thắng lợi, nếu như ông ta bó tay chịu trời, bọn họ không thể nào tìm được chứng cứ gì, cuối cùng cũng buộc phải thả ông ta ra. Lúc này Nghiêm Căn lại nói: “Đúng rồi, vừa rồi khi chú căng thẳng nghe cháu vạch trần chú, nhất định chú không đề ý đến việc che giấu ý thức gì đó”. Cậu chỉ vào Hạ Bồi: “Nếu như anh chàng này đủ thông minh, anh ta chắc có thể thăm dò được một số tin tức hay manh mối rồi”.

Hạ Sinh há miệng, khuôn mặt chờ mong, nhìn sang Hạ Bồi, vừa rồi anh ta nghe đến nhập hồn, không biết Hạ Bồi có nhanh nhẹn một chút không. May mà Hạ Bồi không phụ sự trông mong của mọi người, gật mạnh đầu: “Tôi có nghe, thực sự có chút manh mối rồi, quay về tôi sẽ sắp xếp lại”. Phùng Quang Hoa nghe thấy sắc mặt tái mét, nhưng vẫn rất cứng miệng: “Các cháu cứ điều tra đi, chuyện ta không hề làm, ta không tin các cháu còn có thể tạo ra được chứng cứ gì”.

Nghiêm Căn búng tay một cái, đột nhiên Tiểu Mễ dẫn theo hai người không biết từ đâu tới, áp giải Phùng Quang Hoa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Tối hôm nay, Nghiêm Căn ngủ vô cùng say, một là vì Con Rùa Nhỏ cuối cùng đã trở thành bạn gái thân yêu của cậu, chiếc bánh từ trên trời rơi xuống đập trúng vào đầu cậu, thật đẹp chết đi được; hai là vụ án đã có đột phá lớn, chỉ cần bắt được bác sĩ X, sự an nguy của Con Rùa Nhỏ sẽ không còn vấn đề gì nữa, đến khi đó cô bé và mẹ cô bé cũng có thể trùng phùng, chỉ cần Con Rùa Nhỏ vui vẻ, cậu cũng sẽ thấy vui vẻ.

Một đêm không mộng寐, ngày hôm sau vừa sáng sớm, cậu lại chạy đến đứng bên dưới ký túc xá của Con Rùa Nhỏ đợi, dự định sẽ cùng cô bé ăn sáng và trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào nữa, để “ nạp điện” cho cậu, cậu sẽ phải đến công ty làm việc.

Mai Khôi chạy xuống dưới, cười lao về hướng Nghiêm Căn, nhưng Nghiêm Căn miễn cảm phát giác cô bé không vui mừng như hôm qua. Cậu nắm lấy tay cô bé, đang muốn cúi đầu hỏi han, thì thấy mấy nữ sinh đi qua, ánh mắt nhìn về phía hai người có chút khác thường. Trong lòng khẽ động, Nghiêm Căn đã hiểu rõ rồi, bèn kéo Mai Khôi đến nhà ăn: “Có người có thái độ với em?”.

“Không có, không có.” Mai Khôi một mực lắc đầu: “Chỉ là mọi người rất kinh ngạc”. Cô bé ngập ngừng, bổ sung: “Em cũng rất kinh ngạc, không ngờ rằng lại lan truyền nhanh như vậy”.

Trong lòng Nghiêm Căn thấy hơi khó chịu, trước đó ở trong trường học này, cậu đã qua lại với không ít bạn gái, trước đó mỗi một lần đổi bạn gái, có lẽ đều sẽ có ít lời đồn đại bóng gió, nhưng mà khi đó cậu cũng không để ý, muốn làm bạn gái của cậu, chấp nhận chút chuyện này cậu cảm thấy cũng rất nên, nhưng bây giờ đổi lại thành Con Rùa Nhỏ, chuyện này khiến cô bé thấy có áp lực lớn như thế, cậu thấy rất không nỡ. Ngẫm nghĩ cũng đúng, bọn họ ở trong trường lâu như vậy rồi, vẫn luôn lấy thân phận là anh em, đột nhiên thay đổi quan hệ, lại thêm vào vài kẻ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn cố gắng thêm mắm thêm muối, lời đồn chắc là chẳng dễ nghe gì.

Trên cả quảng đường đều có người liếc nhìn, đến nhà ăn ngồi xuống, xung quanh cũng dường như có người lén bàn tán, Nghiêm Căn quay đầu liếc nhìn một vòng, cả nhà ăn lập tức yên tĩnh lại. Mai Khôi tuy vẫn mỉm cười, nhưng hơi cứng nhắc, lộ rõ sự mất tự nhiên. Nghiêm Căn nắm lấy tay cô bé, cô bé dùng lực vé vé vào lòng bàn tay cậu: “Em không hề sợ đâu, bọn họ có thể làm bạn gái anh, em cũng có thể”.

Lời này dỗ cho cậu vui mừng, cười ngốc nghếch, những tiếng bàn luận bên cạnh lại vang lên, nhưng cậu không buồn để ý đến nữa. Hai người ăn xong

bữa sáng thì đi tản bộ một chút, Nghiêm Căn kéo Mai Khôi tránh vào một góc yên tĩnh, trao cho cô bé nụ hôn ngọt ngào xong, liền nói: “Đừng để ý đến những lời nói khó nghe đó, em cứ coi như bọn họ xì hơi đi, một lúc hơi bay đi là hết thôi”.

Nghe cách cậu ví von hết sức sinh động, Mai Khôi bật cười khanh khách thành tiếng. Nghiêm Căn xoa đầu cô bé, rồi kéo cô bé vào lòng ôm một lát: “Anh thật sự phải đi rồi, em phải nhớ anh đó, đã biết chưa”.

“Vâng. Nếu như cần em giúp đỡ, anh cứ gọi em”

“Được.”

Qua một lát sau, Mai Khôi lại hỏi: “Vậy anh còn muốn ôm bao lâu?”.

Nghiêm Căn đỏ mặt, cốc vào đầu cô bé: “Con Rùa Nhỏ nhỏ mọn này, ôm một chút thì sao chứ? Hừ, không ôm nữa. Anh đi đây”.

“Ồ.” Mai Khôi đáng vẻ vô tội xoa đầu mình: “Là anh nói phải đi cho kịp giờ mà, em chỉ nhắc nhở một chút thôi”.

“Hừ, không cần em nhắc nhở.”

...

Hai đôi mắt nhìn chăm chăm nhau một hồi, cuối cùng Mai Khôi không kìm được: “Rốt cuộc anh có đi hay không hả?”.

Cậu chẳng nói lời nào liền quay người muốn đi, đi được hai bước lại quay lại, kéo cô bé vào lòng cắn một cái lên má cô bé: “Đuổi anh đi? Anh cắn chết em”. Cắn xong, cậu lại quay đầu, lần này thật sự chạy đi, chột mắt cái đã biến mất trước mặt cô bé.

Mai Khôi xoa xoa bên má bị cắn đau, lẩm bẩm oán trách: “Đầu có đuôi, rõ ràng là nhắc nhở và hơi han mà”. Cô bé đi ra ngoài quyết định lần tới chắc chắn sẽ phải nói cho anh, không được di chuyển trong nháy mắt trước mặt mình, cái cảm giác khi chứng kiến cậu biến mất ngay trước mắt thật khó chịu.

Trên đường quay về, chen giữa nhóm học sinh túm hai túm ba, Mai Khôi nỗ lực ngẩng đầu ưỡn ngực, cô bé thích anh trai chẳng phải là làm chuyện gì xấu, hơn nữa anh trai cũng thích cô bé, đầu có giống như bọn họ nói. Cô bé phải tiếp tục nỗ lực, đạt điểm tốt nghiệp thật tốt, không thể để bố Nghiêm Lạc và cả mẹ Tiểu Tiểu mất mặt được. Trong lòng vừa lên kế hoạch định xong, thì bất chợt gặp Mặc Ngôn đúng lúc đi từ trong nhà ăn ra.

©STENT

Sánh vai cùng Mai Khôi, Mặc Ngôn hỏi: “Cuối cùng chị bị anh ấy thu phục rồi?”.

Mai Khôi đỏ mặt, lấp bắp: “Đầu, đầu có”. Mặc Ngôn mỉm cười, đáng vẻ trong lòng đã hiểu rõ rồi. Mai Khôi ngẫm nghĩ không phục, lại nói: “Rõ ràng là chị thu phục anh ấy”. Mặc Ngôn toét miệng cười, quay đầu nhìn cô bé một cái đầy ẩn ý. Mai Khôi bị cậu nhìn mà chẳng hiểu gì, Mặc Ngôn lại chỉ nói một câu: “Đừng lo lắng”.

Ba từ này lại bất ngờ khiến Mai Khôi rất an tâm, thế là Mai Khôi cũng cười, khẽ gật đầu. Nếu như nói Nghiêm Căn giống lửa, nhiệt tình lại sôi nổi, thì Mặc Ngôn lại tựa như nước, bình tĩnh sâu lắng, cậu luôn có thể gần như chỉ là vô tình mà lại rất chân thực khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Bên cạnh không xa có mấy nữ sinh đang ríu rít nói chuyện: “Hai người anh trai em gái yêu nhau, có phải là loạn luân gì đó kia không?”, “Đầu có, nghe nói không phải anh em ruột”, “Ồ, như vậy sao, chẳng trách từ trường khác chuyển đến tận đây, da mặt cũng thật dày đó”, “Cũng chẳng dễ dàng mà, theo đuổi lâu như vậy rồi, sắp tốt nghiệp rồi mới thu phục được, không nắm chắc thời gian thì không được”.

Mai Khôi đang lắng nghe xem bọn họ có phải là đang nói mình không, thì thấy Mặc Ngôn bỗng dừng bước, quay đầu nói với mấy nữ sinh kia: “Ăn no quá rồi thì mau chóng đi về nghỉ ngơi đi, cứ đứng đó mà luyên thuyên mãi, thật đáng ghét”.

Mấy cô nữ sinh kia bị nói đến mặt tái xanh, ra sức lườm Mai Khôi, Mai Khôi cảm thấy chẳng hiểu gì cả, đầu phải mình khuyên bọn họ đi về nghỉ ngơi, họ trừng mắt lên cái gì chứ?

Mặc Ngôn thông thả nói tiếp: “Tôi và anh tôi đều không ngại đánh con gái đâu”. Mấy nữ sinh kia chẳng nói gì cũng không dám đáp lại, cuống quýt chạy mất. Mai Khôi nghĩ một lát, cuối cùng đã hiểu ra ý nghĩa trong lời Mặc Ngôn, cô bé gật đầu: “Mặc Ngôn, bọn họ đều đã hiểu rồi”.

“Ừm, bọn họ thông minh giống như chị ấy.”

Mai Khôi lại ngẫm nghĩ: “Chắc chắn không phải em đang khen chị. Nhưng mà cảm ơn em, tuy mỗi lần em đều cãi nhau với anh trai, nhưng thực ra ra em vẫn luôn ngầm giúp đỡ anh ấy. Mặc Ngôn, cách thức biểu đạt tình cảm của em thật kỳ quái”.

Mặc Ngôn bậm môi: “Em chưa từng cãi nhau”. Cậu không mắng người, cậu luôn chỉ rủa người. Mai Khôi vừa muốn cười, lại nhìn thấy Thẩm Phi.

Lúc này Mai Khôi và Mặc Ngôn đã đến trước giảng đường, Thẩm Phi cầm sách đi vào trong. Nhìn thấy cô bé, cậu ta dừng chân, muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng chỉ cười cười, khẽ gật đầu, coi như là chào hỏi qua, rồi đi vào trong luôn. Lúc cậu ta mỉm cười, trên mặt toát lên vẻ mát mẻ và thương tâm, khiến Mai Khôi nhìn mà thất lòng.

Mặc Ngôn thấy vậy, nhắc nhở: “Vẫn phải nói rõ ràng với cậu ấy, để tránh tên đầu bò kia nổi điên ghen tuông, lại ầm chuyện lên”.

***

Tên đầu bò mà cậu nói đến lúc này áo sổng chỉnh tề ngồi trong phòng làm việc, cùng đám Tiểu Mễ lật tìm các tư liệu mang về từ Hiệp hội siêu năng lực.

Nghiêm Lạc cũng có mặt từ sớm, sau khi nói chuyện với Nghiêm Căn, anh đã một mình đi gặp Phùng Quang Hoa, đáng tiếc con người đó nói thế nào cũng không tiếp thu, chẳng chịu nói điều gì cả. Lúc gần đến trưa, Hạ Sinh chạy tới, nói Hạ Bồi hôm nay thông minh ra rồi, vừa tỉnh dậy liền giám sát đầu óc của Phùng Quang Hoa, nhưng mà chẳng nghe thấy được gì cả. Trong lòng Nghiêm Căn cười, cậu ta thông minh ra rồi, thì người ta cũng đã thông minh ra rồi, chiều thức nào thì cũng chỉ hữu dụng nhất trong lần đầu tiên mà thôi, qua kỳ rồi thì vô hiệu.

Tối qua sau khi Phùng Quang Hoa bị bắt giữ, Hiệp hội siêu năng lực cũng bị phong tỏa ngay trong đêm, Tiểu Mễ dẫn người đi, theo chỉ thị của Nghiêm Căn, chuyển toàn bộ hồ sơ có liên quan về công ty. Mai Khôi nói cho Nghiêm Căn, Phùng Quang Hoa tối qua khi nói đến chứng cứ, trong đầu rất căng thẳng về hai tù xếp tư liệu ở trong phòng tư liệu của ông ta, vì vậy Nghiêm Căn đặc biệt dặn dò mọi người phải lưu tâm đến hai tù này. Tiểu Mễ đích thân đi, chụp lại nguyên trạng toàn bộ căn phòng trước, rồi phân loại văn kiện trong tủ đóng hộp ghi kí hiệu lại, tiếp đó thì lục soát toàn bộ chiếc tủ một lượt từ trên xuống dưới, xác nhận không có tầng kẹp và thứ bỏ sót khác, lúc này mới vận chuyển toàn bộ về.

Bây giờ, Nghiêm Căn mang theo người, cẩn thận lật xem giấy tờ trong hơn chục thùng này. Mấy cán bộ cao cấp của hiệp hội trong đêm qua cũng bị khống chế toàn bộ, do một tổ chức người khác đang thăm vấn lấy lời khai. Đáng tiếc đến hiện giờ, ngoại trừ có thể xác định những câu chuyện suy đoán của Nghiêm Căn kia là sự thật ra, chi tiết của các vụ án bọn họ chẳng thấy chút xiu tăm hơi nào.

Lựa chọn người bị hại như thế nào? Bán đứng ra sao? Con đường, người tiếp nhận, thủ đoạn... những điều này bọn Nghiêm Căn đều chẳng hề biết được gì. Thậm chí, ngay đến những người nào là thật sự rút khỏi hiệp hội, những người nào là bị hại, bọn họ cũng không thể xác định.

Đến chiều, danh sách tất cả nhân viên không ở trong hiệp hội đã được liệt kê ra, ngoại trừ đã xác nhận tử vong, mất tích đã được báo án, những trường hợp gọi là rút lui khỏi hiệp hội, di dân, tất cả có chín mươi sáu người. Tiểu Mễ cầm danh sách, sắp xếp người đi xác nhận, thăm dò, để xác nhận những người này thực sự không nằm trong phạm vi bị hại.

Nghiêm Căn bảo những người khác tiếp tục tìm ra đầu mối từ trong hồ sơ, còn cậu sẽ đích thân đi gặp Hạ Bồi.

Hạ Bồi đã trải qua một ngày để bình tĩnh lại, rõ ràng đã đưa ra quyết định nói ra hết. Cậu ta vừa nhìn thấy Nghiêm Căn liền bắt đầu nói tình hình mà cậu ta biết, nhưng cậu ta nhắc đi nhắc lại nhấn mạnh Hùng Đông Bình không phải là đồng bọn của bác sĩ X kia, ông ấy là người bị hại vân vân.

Nghiêm Căn nhần nại không cắt ngang lời cậu ta, nghe xem cậu ta nhận được sự dạy dỗ của Hùng Đông Bình như thế nào, cậu ta bắt đầu nói, nói đến chuyện mười một năm trước Hùng Đông Bình mất tích, lại nói đến mấy tháng trước Hùng Đông Bình đột nhiên xuất hiện tìm cậu ta hợp tác thu thập tin tức tình báo, cậu ta đã thông báo một số sự việc trong hiệp hội, bao gồm cả trong công ty dò được cho Hùng Đông Bình. Lần liên lạc cuối cùng của bọn họ là vào một tháng trước, khi đó vụ án của Tần Nam đang điều tra rất căng, Hạ Bồi vẫn luôn cảm thấy Tần Nam chính là nội gián trong hiệp hội, khi đó có truy vấn Hùng Đông Bình sự việc này có cần phải báo cáo cho hội trưởng và Boss không, nhưng Hùng Đông Bình lại nói với cậu ta sự việc không đơn giản, bảo cậu ta đợi tin tức của ông ta. Kết quả sau lần đó, Hùng Đông Bình không còn liên lạc với cậu ta nữa, cứ giống như là bốc hơi khỏi thế gian vậy.

“Tiểu Ma Vương, có phải là thầy giáo bị bọn họ phát hiện rồi không, cho nên bị hạ độc thủ?”

“Hai người đã liên hệ như thế nào?”, Nghiêm Căn không có hứng giúp cậu ta suy đoán tình hình của Hùng Đông Bình.

“Lần đầu tiên là trên mạng lưới thông tin, ông ấy gọi điện thoại cho anh, sau này bọn anh đều dùng tâm ngữ liên hệ với nhau. Thông thường là cuối tuần anh đến một khu vực ông ấy chỉ định, sau đó ông ấy dùng tâm ngữ tìm anh, anh chẳng hề biết ông ấy chính xác đang ở chỗ nào, ông ấy nói là vì bảo vệ anh. Sau đó bọn anh hẹn địa điểm của lần tiếp theo, rồi anh lại đến đó.”

Nghiêm Căn gật đầu, cậu biết Hạ Bồi không hề nói dối, những sự việc này, Mai Khôi đều đã moi ra được từ trong đầu Hạ Bồi rồi. Thế là cậu tiếp tục nói: “Hùng Đông Bình có tiết lộ sự việc gì đặc biệt với anh không?”

“Không có, chỉ có những điều anh vừa mới nói. Đúng rồi, lần đầu tiên khi gặp mặt, ông ấy đã nói có tâm ngữ giả tên là Lỗ An Hoa, là một phụ nữ, năng lực rất mạnh. Lần đó liên lạc, ông ấy đột nhiên nói xung quanh có tâm ngữ giả đang thăm dò tin tức ý thức của mình, ông ấy nghi ngờ chính là Lỗ An Hoa, nhưng sau lần đó, ông ấy lại không nhắc đến người này nữa”, Hạ Bồi lúc này cũng bắt đầu nghĩ chuyện này: “Lúc mới bắt đầu, ông ấy vẫn luôn rất quan tâm đến chuyện còn có tâm ngữ giả khác không, sau đó có thể biết được thực sự không có, liền không hỏi nữa. Chuyện của Lỗ An Hoa cũng không nhắc đến nữa”.

Nghiêm Căn đưa cho Hạ Bồi một tờ bản đồ và mấy trang giấy: “Anh khoanh tròn vào thời gian và địa điểm của mỗi một lần hai người liên lạc với nhau, phải gắng hết sức viết lại thật chi tiết nội dung của mỗi lần ấy”.

Hạ Bồi đón lấy, lại hỏi một lần nữa: “Thầy giáo sẽ không gặp phải bất trắc gì chứ?”.

“Cho nên chúng ta phải gắng hết sức, tin tức anh đưa ra càng có hiệu quả, chúng ta càng có cơ hội tìm được ông ấy.” Có cơ hội tìm được Hùng Đông Bình, cũng có nghĩa là có cơ hội tìm được bác sĩ X, tìm được bác sĩ X, thì có nghĩa là sự an toàn của Con Rùa Nhỏ nhà cậu sẽ không phải chịu uy hiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Một lúc sau Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn bàn về tình hình, họ đều cho rằng trong nhiều năm như vậy lần này là lần thực sự tiếp cận được với bác sĩ X. Nhưng Nghiêm Lạc lại không biết rằng mục đích Phùng Quang Hoa sáng lập ra Hiệp hội siêu năng lực là để cung cấp hàng cho bác sĩ X, trước khi trường học Nhã Mã thành lập, anh cũng Cửu An đã tiếp xúc với Phùng Quang Hoa, đích xác là ông ta làm rất nhiều việc cho người có siêu năng lực, nếu không thì, Nghiêm Lạc cũng sẽ không thành lập trường học thu nhận những đứa trẻ siêu năng lực kia.

Chỉ là không biết bắt đầu từ lúc nào, vì điều gì, ông ta lại biến thành như bây giờ. Hôm nay ông ta quyết không mở miệng, còn che giấu toàn bộ ý thức của mình, hoàn toàn không hề có chút đáng về muốn hợp tác nào. Nhưng Nghiêm Lạc tin là ông ta sẽ cầm cự chẳng được lâu nữa, anh bảo Nghiêm Căn tập trung xem xét vật chứng, số điện thoại Hùng Đông Bình từng liên lạc cũng phải theo dõi sát sao. Cái chết của Tần Nam có lẽ đã đánh rần động cò, Hùng Đông Bình không liên lạc chính là dấu hiệu. Cho nên bắt buộc phải tranh thủ thời gian, lần này nhất định không thể bỏ lỡ nữa.

“Thời gian và địa điểm Hạ Bồi hẹn với ông ta đã lấy được rồi, so sánh với trước đó Con Rùa Nhỏ thăm dò ra được, không có vấn đề gì. Lúc ấy chúng ta đều có camera giám sát con đường của khu vực xung quanh, đều không tìm ra được điều gì, bây giờ sẽ nhìn lại một lượt từ đầu. Bởi vì sợ tin tức bị lộ, nhân viên thao tác đều phải là Thần tộc, kỹ thuật của bọn họ không tốt như đám chú Ray, cho nên hiệu suất sẽ chậm hơn một chút. Theo lý mà nói năng lực của Hùng Đông Bình có hạn, lúc liên lạc với Hạ Bồi sẽ không ở cách quá xa. Chúng ta mở rộng phạm vi ra đến mấy camera giám sát của năm con đường, chỉ cần khi ông ta có xuất hiện trên phố, hoặc ngồi trên cùng một chiếc xe, đối chiếu so le, chúng ta sẽ nhất định có thể tìm được. Ngoài ra, về phía Hạ Bồi, chúng ta sẽ sắp xếp để anh ta gọi Hùng Đông Bình, dẫn dụ ông ta ra ngoài.”

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, coi như là hài lòng với sự sắp xếp của Nghiêm Căn, Nghiêm Căn lại nói: “Mẹ của Con Rùa Nhỏ hẳn nhiên không đi tìm Con Rùa Nhỏ nhiều năm như vậy, lại trốn kín như thế, chúng ta giả thiết là vì bảo vệ con gái, vậy thì chỉ cần để bà ấy nhận thấy, Con Rùa Nhỏ trước mắt rất an toàn, sự xuất hiện của bà ấy sẽ không mang đến nguy hiểm cho Con Rùa Nhỏ, như vậy có phải là cũng có thể khiến bà ấy chủ động hiện thân không? Con cảm thấy, đáp án của rất nhiều bí mật sẽ ở chỗ mẹ của Con Rùa Nhỏ”.

“Nhưng mà làm thế nào để bà ấy biết, hơn nữa chắc chắn tin rằng có thể tin tưởng được chúng ta? Mai Khôi những năm nay chẳng phải vẫn luôn thủ dưng tâm ngữ liên lạc tìm bà ấy sao? Bà ấy chắc đã che giấu bản thân mình. Nếu như chúng ta khua chiêng gióng trống, trái lại còn nguy hiểm”, Nghiêm Lạc cảm thấy biện pháp này trên lý luận thì là như vậy, còn về thực hiện lại tạm thời không có tính khả thi. Nghiêm Căn cũng thừa nhận, phương pháp còn cần phải cân nhắc thêm. Bây giờ Phùng Quang Hoa bị bắt, đối phương nhất định cũng trông chừng đám người Nghiêm Lạc, nếu như bọn họ có động tĩnh gì lớn, nhất định cũng không che giấu được, trước mắt tiền đề hành động của tất cả mọi chuyện vẫn là phải lấy việc che giấu tốt cho Mai Khôi làm đầu.

Lúc này hai bố con đã định xong việc, nói cũng đã gần ổn hết rồi, điện thoại của Nghiêm Căn vang lên, cậu vừa nhìn ảnh của Con Rùa Nhỏ trên màn hình hiển thị đang cười ngọt ngào với mình như vậy, liền vui mừng cầm điện thoại lánh sang một bên nghe: “Con Rùa Nhỏ, em nhớ anh rồi sao?”. Sự sôi sục trong giọng nói của cậu khiến ông bố Nghiêm Lạc buồn nôn đến nhàu mày lại, đang nghĩ mình lúc đầu có phải cũng có cái bộ dạng như thế này không, thì điện thoại của anh cũng vang lên.

Nghiêm Lạc nhìn xuống, được đó, trùng hợp như vậy, là Heo Con của anh. Anh nhận cuộc gọi, vẫn như thường lệ Tiểu Tiểu sẽ cất giọng trước: “Ông Nghiêm, ông có biết rằng ma trảo của con trai anh đã đuổi đến phía Mai Khôi rồi không?”.

Nghiêm Lạc vô thức nhìn Nghiêm Căn đang ôm lấy điện thoại cười rất buồn nôn ở bên kia, hắng giọng, sau đó hỏi: “Làm sao vậy?”. Trong lòng anh nghĩ đầu chỉ là biết, Tiểu Ma Vương con trai nhà anh hiện tại còn đang khua ma trảo ở ngay trước mặt anh kia kìa.

“Làm sao vậy? Còn có thể làm sao chứ? Hôm nay em gọi điện thoại báo Mai Khôi về nhà ăn cơm, nhìn thấy thần thái con bé không bình thường, liền hỏi con bé, kết quả con bé nói nó và anh trai đang hẹn hò”, giọng nói của Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia rất kích động.

“Heo Con, bình tĩnh một chút”, Nghiêm Lạc không thể không cất tiếng xoa dịu.

“Làm sao có thể bình tĩnh được đây, đó là Mai Khôi của nhà chúng ta, con bé tuổi còn nhỏ như vậy đã bị lừa như thế rồi?”

Khuôn mặt Nghiêm Lạc tối sầm: “Người lừa con bé đó hình như là con trai ruột của em, Heo Con. Lừa thế nào, chẳng phải con bé vẫn ở trong nhà chúng ta sao?”.

“Nói đến tiểu tử thối đó là em lại tức, anh nói xem từ nhỏ nó đã hẹn hò với bao nhiêu bạn gái rồi, một củ cà rốt trắng hoa, ai biết được nó đối với Mai Khôi có phải là thật lòng thật dạ hay không chứ, ngộ nhờ nó lại chỉ là bóc đồng nhất thời, vậy thì sẽ làm tổn thương đến trái tim Mai Khôi biết bao.”

“Từ nhỏ tình cảm của chúng đã rất tốt, bây giờ như thế này cũng không đến nỗi quá bất ngờ, em đừng quá lo lắng nữa. Anh thấy Nghiêm Căn đối xử với Mai Khôi rất tốt.”

“Hừ, chính vì chứng kiến bọn nó từ nhỏ đã yêu thương nhau, em mới đề phòng, hai đứa trẻ tuổi đều còn nhỏ, Nghiêm Căn tính ham chơi, Mai Khôi lại quá thật thà, đợi chúng lớn thêm chút nữa, có đủ sức phán đoán trong tình cảm thì hẳn yêu đương cũng không muộn mà. Em rõ ràng đã dặn dò phải đợi đến sau mười tám tuổi...”

“Con trai chẳng phải sắp mười tám tuổi rồi sao, Mai Khôi cũng chẳng còn kém bao nhiêu.”

“Đúng, lúc đầu em nên nói là hai mươi tuổi thì tốt hơn.”

Nghiêm Lạc không nhịn được bật cười: “Heo Con, có phải em quá vui mừng vì Mai Khôi lúc này cuối cùng cũng coi như đã bước cả hai chân vào cửa nhà chúng ta rồi, nhưng mà lại sợ con trai không có bản lĩnh làm bay mất chú vịt đã đến tay không?”.

Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia hơi sững sờ, ngẫm nghĩ cũng cười: “Dù gì em mặc kệ, Mai Khôi là đứa trẻ ngoan như vậy, em thương còn chẳng kịp, nếu như tiểu tử thói Nghiêm Căn dám bắt nạt con bé, chắc chắn em sẽ không tha cho nó. Nếu như nó làm mất đứa con dâu này của em, khiến Mai Khôi sau này ngại ngùng không dám về nhà, em, em... hừ, nó cứ thử xem”.

Nghiêm Lạc vội vàng nói đỡ con trai: “Đứng, đứng, cho nên bây giờ em không thể dọa bọn trẻ, ngộ nhờ Mai Khôi tưởng rằng em không đồng ý hai đứa, mà vứt bỏ con trai đi, đến khi đó em cũng đau lòng, con trai cũng đau lòng, thật sự không tốt, đúng chứ?”.

“Em không hề không đồng ý mà, em chỉ sợ Mai Khôi tuổi còn nhỏ, sẽ bị ức hiếp thôi. Em sẽ lại đi nói chuyện tử tế một chút với Mai Khôi, yêu thì cũng yêu rồi, phải yêu thật tốt, bảo con bé phải quần áo tốt Nghiêm Căn, không thể để nó lại giống như con sói hoang đi gây chuyện khắp nơi được.” Tiểu Tiểu càng nói càng hứng chí, hôn ông xã chọt một cái trong điện thoại, sau đó đập máy đi tìm con gái kiếm con dâu tương lai để dạy mấy chiêu quần áo đàn ông.

Bên này Mai Khôi trốn trong phòng gọi điện thoại cho Nghiêm Căn cũng đang nói đến vấn đề này: “Em vốn dĩ muốn giấu mẹ Tiểu Tiểu trước, chẳng phải mẹ vẫn luôn nói phải lên đại học mới được phép sao, em sợ mẹ không đồng ý. Nhưng mà hôm nay vừa về nhà, mẹ đã nhìn ra được rồi, sau đó mẹ liền có vẻ như rất kích động, làm thế nào đây? Có phải em vô cùng ngốc không?”.

“Ừ, mẹ chắc là rất kích động, anh nhìn thấy bố anh đang nghe điện thoại, chắc chắn là mẹ gọi đến. Từ nhỏ em đã là con rùa ngốc, có thể thông minh đến đâu chứ. Không cần sợ, mẹ anh thương em như vậy, bà có tức giận cũng không tức giận với em đâu, nhiều nhất chính là ghét bố anh hơn một chút.”

“Nếu như mẹ không đồng ý thì làm thế nào?”

“Không đâu, anh giúp bà tìm được một người con dâu hài lòng như thế, bà có nằm mơ cũng muốn cười ý chứ.”

Mai Khôi ở bên kia cười hi hi, Nghiêm Căn lại nói: “Cười cái gì, anh nói thật đó, bà chắc chắn là đang báo tin mừng cho bố đấy”.

“Mẹ không phản đối thì tốt, em lo lắm”, giọng Mai Khôi nhỏ nhẹ, mẹ Tiểu Tiểu đối xử với cô bé tốt nhất, cô bé không muốn bà buồn. Nghiêm Căn lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Con Rùa Nhỏ, nếu như tìm được mẹ em, bà ấy không đồng ý chuyện của chúng ta, không phải em sẽ không cần anh nữa chứ?”.

Mai Khôi sững sờ, cô bé trước nay chưa từng nghĩ đến điều này, Nghiêm Căn không đợi được cô bé trả lời, sốt ruột: “Anh nói cho em biết, đừng có bận tâm đến nguyên nhân gì đó khác, trong bất cứ tình huống nào, em dám bỏ rơi anh thử coi”.

“Hà, phải thử như thế nào? Anh sẽ làm gì?”, Mai Khôi hỏi điều này đơn giản là hiếu kỳ, thật sự không biết nếu con gái bỏ rơi con trai, con trai sẽ muốn làm gì.

Nhưng Nghiêm Căn nghe thấy lại vô cùng không thoải mái: “Em lại chọc giận anh có phải không? Nếu em dám bỏ rơi anh, anh... anh chẳng thể làm gì em được!”. Tiểu Ma Vương ngẫm nghĩ mình thật bất lực, lời nói hung dữ cũng không nở nói với cô bé, cuối cùng chỉ đành nói: “Anh làm gì đối với bản thân mình thì cũng được nhĩ, em bỏ rơi anh một ngày, anh sẽ không ăn cơm một ngày, anh đói chết cho em xem”.

Nhông nhẽo thế này, cảm động lòng người biết bao, kết quả Mai Khôi ở đầu dây bên kia cả nửa ngày cũng không thấy trả lời, trong lòng Nghiêm Căn thấp thỏm: “Con Rùa Nhỏ, làm sao vậy?”.

“Em xin lỗi.” Giọng nói bên đó rõ ràng là tắc nghẽn trong cổ họng, Nghiêm Căn biết ngay cô bé lại nhớ đến chuyện hơn một năm trước cậu một mình lang bạt, bên thò dài: “Cái con rùa ngốc ghéech này”. Cậu đang muốn nói tiếp, lại nghe thấy tiếng gõ cửa ở đầu dây bên kia, sau đó nghe thấy Tiểu Tiểu nói: “Mai Khôi, mẹ muốn nói chuyện với con một chút”.

Nói chuyện? Nghiêm Căn căng thẳng. Mẹ sẽ không phá hoại chuyện tốt của đôi uyên ương chứ? Cậu nhanh chóng dặn dò: “Con Rùa Nhỏ, em nhất định phải bình tĩnh đó, không được đầu hàng quân địch, đợi anh quay về, anh sắp làm xong việc ở đây rồi, nói với mẹ anh muốn về nhà ăn cơm, bảo bà làm thêm đồ ăn, làm cơm sẽ rất bận, không có thời gian rảnh nói chuyện, anh sẽ về nhà nhanh thôi”.

Đập điện thoại rồi, nhìn thấy Nghiêm Lạc cũng đang nhìn mình, Nghiêm Căn cười bợ đỡ: “Bố, khoảng thời gian này bố làm việc vất vả rồi, cũng nên về nhà hưởng thụ một chút sự ấm áp của gia đình chứ, mau chuẩn bị về thôi, con đi dặn dò một số chuyện, sau đó chúng ta cùng về nhà ăn cơm”.

Bữa cơm này ăn trong nỗi thấp thỏm, Nghiêm Căn cẩn trọng e dè quan sát sắc mặt của Tiểu Tiểu. Cậu vừa về nhà liền bị ấn xuống ăn cơm, cũng chưa nói được mấy câu tử tế với Mai Khôi, Tiểu Tiểu lời lẽ khó thể: “Chẳng phải nói đặc biệt về nhà ăn cơm sao? Thức ăn đã làm thêm theo như dặn dò của con, ăn cơm trước đi”.

Trên bàn ăn, Mai Khôi rất tự giác gấp cho Nghiêm Căn đũa gà mà cậu thích ăn, Tiểu Tiểu lại nói: “Nghiêm Căn, hình như từ nhỏ con gần như chẳng gấp đồ ăn gì cho Mai Khôi nhĩ?”.

Tay Nghiêm Căn cứng đờ, đũa gà suýt chút nữa thì rơi xuống đất, cậu có chút ngượng ngáp nhìn sang Mai Khôi, vẫn luôn là cô bé gấp đồ ăn cho cậu, tại

sao mẹ vừa nói ra cậu lại thấy giống như là mình mắc phải trọng tội không thể tha được. May mà Mai Khôi cười hi hi giải vây cho cậu: “Anh trai, em muốn ăn măng tây kia”. Nghiêm Căn đặt đũa xuống, cuống quýt gấp một đũa cho cô bé, lần này chắc mẹ cũng không nói được gì nữa đâu.

“Nghiêm Căn, Mai Khôi thích ăn những món gì con có biết không?”

Mai Khôi mắt chăm chăm nhìn sang Nghiêm Căn, Nghiêm Căn trừng mắt nhìn vào những hạt cơm trắng như ngọc đẹp đẽ trong bát, cuối cùng quay đầu nhìn sang Nghiêm Lạc mắt vẫn thản nhiên như thường: “Bố à, bố làm gì mẹ vậy, mẹ rõ ràng là đang thiếu chút hơi ấm của tình yêu”.

Tiểu Tiểu thật sự muốn cốc mạnh một cái vào cái đầu như hình quả dưa của con trai, cậu đưa ra lời chọc cười kiểu gì vậy, yêu thương em gái kiêm bạn gái lại không nhạy bén gì cả, hôm nay cô hỏi tí mĩ, mới biết được cậu con trai này của cô đáng sợ biết bao. Hơn nữa trời sinh cậu tính cách bá vương, nhưng Mai Khôi lại vô cùng ngoan ngoãn, có thể thấy chắc sau này sẽ bị cậu bắt nạt mất thôi.

STEN∞T

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ đến mình, Boss tuy đối với người ngoài lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng lại nhớ được hết mỗi một sở thích của mình, cô thích ăn gì thích chơi gì thích mặc gì, anh đều biết, anh biết làm cơm cho cô ăn, sắp xếp tốt tất cả mọi thứ cho cô, trái lại nhìn con trai nhà cô xem, ngoại trừ cả ngày sai khiến Mai Khôi làm cái này cái kia, yêu cầu này mệnh lệnh nọ, đâu có đáng về biết thương người ta nào chứ. Từ góc độ của mẹ vợ mà nhìn, đây tuyệt đối không phải là một người con rể tốt để lựa chọn, nhưng cô bé này lại vẫn cứ thích con trai mình, nếu giả Mai Khôi đi làm dâu nhà khác, cô lại vô cùng không vui.

Thế là Tiểu Tiểu cảm thấy, bắt buộc cần phải giáo dục thật tốt Tiểu Ma Vương, thấy cậu cũng qua mười bảy gần mười tám tuổi rồi, trong mớ học hành không có vấn đề gì, trong công việc cũng có thực lực, nhưng mà môn yêu thương vợ con này, hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn. Tiểu Mai Khôi nhà cô, nữ cường nhân thì làm không nổi rồi, cố gắng đến khi tốt nghiệp cấp ba, cô dự định tìm một trường học và chuyên ngành nhẹ nhàng cho cô bé, để cô bé hưởng thụ một chút cuộc sống sinh viên, sau đó cần kết hôn thì mau kết hôn, hai người mẹ chồng nàng dâu bọn họ có thể cùng nhau tu tiên, duy trì cuộc sống, hai bố con kia là bất lão bất tử, bọn họ muốn ở bên cạnh hai người ấy nhiều hơn, muốn kéo dài thời gian, muốn duy trì thanh xuân, muốn chịu đựng được ánh mắt của các giới, áp lực so với cái gọi là nữ cường nhân còn lớn hơn.

Suy nghĩ đến một loạt vấn đề này, Tiểu Tiểu cảm thấy trách nhiệm trên người mình rất nặng nề, con người bình thường muốn làm vợ của Thần tộc sẽ rất vất vả, huống hồ còn là phu nhân của Diêm Vương gia, thì càng mệt hơn. Tiểu Tiểu sợ Mai Khôi không vui, đá cậu con trai ngốc của cô đi, nhân lúc hai đứa trẻ tình cảm còn tốt như thế này, phải sửa hết tất cả những thói quen xấu của Nghiêm Căn. Cái gọi là những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống phải thay đổi mà không hề hay biết, cho nên bắt đầu từ việc ăn cơm, cô sẽ phải nhắc nhở cẩn thận Tiểu Ma Vương những chỗ nào chưa làm tốt.

Dưới cái nháy mắt của mẹ, cuối cùng Nghiêm Căn miễn cưỡng làm bộ làm tịch: “Cái gì đó kia, bố à, đợi con rửa, con theo bố học làm đồ ăn”, Nghiêm Lạc “Ừ” một tiếng, Tiểu Tiểu lúc này mới thu hồi ánh mắt về. Mai Khôi cười hi hi, rõ ràng trong bàn ăn này, cô bé là người vui nhất. Nghiêm Căn trầm ngâm trong lòng: “Đồ không có lương tâm”.

Chẳng dễ dàng gì mới cầm cự được đến lúc ăn cơm xong, cuối cùng Nghiêm Lạc giải cứu cho con trai một mẻ, bằng cách kéo Tiểu Tiểu về phòng. Nghiêm Căn nhanh chóng kéo Con Rùa Nhỏ về phòng, trong lòng nghĩ như thế này mới đúng, hai bố con người nào tình cảm với người của người đó, chẳng ai làm trở ngại đến ai.

Mai Khôi vừa vào phòng liền bị xử lý, thần công cù của Tiểu Ma Vương chính cho cô bé vừa cười vừa chảy cả nước mắt, cuối cùng đưa đến đau bụng, Nghiêm Căn lại đau lòng, một mực trách mình quả nhiên là không biết chừng mực, ôm lấy cô bé nằm trên giường, nhẹ nhàng xoa bụng cho cô bé.

“Hôm nay mẹ đã nói gì với em vậy?”

“Mẹ hỏi em có muốn ở bên anh cả đời không.” Mai Khôi ôm lấy Nghiêm Căn, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào lồng ngực cậu, khẽ nói: “Mẹ nói một đời của anh sẽ rất dài, rất dài, dài giống như bố Nghiêm Lạc vậy, mẹ hỏi em, có dám ở bên anh cả đời không?”.

Vấn đề này lại là chuyện Nghiêm Căn trước nay chưa từng nghĩ đến, cậu khẽ hôn lên trán cô bé: “Vậy em nói thế nào?”.

“Em nói em muốn.” Bốn tiếng này ngữ khí không hề nặng nề, mềm mại như ngữ điệu vốn có của Mai Khôi, nhưng lại tác động mạnh mẽ lên trái tim Nghiêm Căn, cậu ôm thật chặt lấy cô bé. Mai Khôi lại nói: “Em bảo với mẹ Tiểu Tiểu, nếu như em không còn ở bên anh nữa, anh sẽ giận dữ không ăn cơm, anh đói em sẽ đau lòng”.

Nghiêm Căn cười: “Vậy mẹ nói thế nào?”.

“Mẹ giống hết như anh, chỉ cười.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ nói, mẹ muốn dạy em tu tiên. Mẹ nói yêu đương rất đơn giản, nhưng mà sống cả một đời lại rất khó, đặc biệt là một đời dài giống như anh và bố, mẹ bảo em phải dũng cảm”.

“Ừm.” Nghiêm Căn bỗng chốc chẳng hiểu sao tròng mắt nóng lên, mẹ luôn bóc mẽ cậu, nhưng mà lại đối xử với cậu tốt nhất. “Mẹ nói đúng đó, Con Rùa Nhỏ, phải dũng cảm, cuộc đời này của anh đã giao cho em rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64

Cuộc đời này của cậu dài bao lâu, Nghiêm Căn không biết được, cậu chỉ biết cuộc đời này cậu sống đến bây giờ là lúc cảm thấy hạnh phúc nhất. Con Rùa Nhỏ của cậu trở thành bạn gái của cậu rồi, vẫn ngoan ngoãn giống như trước đây, đáng yêu như vậy, hơn nữa có lẽ là bởi do tình cảm đã xác định rõ ràng, cô bé trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều, biết chủ động đến gần, biết nhường nhịn, thỉnh thoảng còn dám giận dỗi với cậu, cô bé như thế khiến cậu vô cùng yêu, chỉ hận là không thể nhét cô bé vào trong túi để giờ giờ phút phút đều có thể mang theo bên mình.

Nhưng đáng tiếc vụ án đến thời điểm then chốt, nên cậu phải dành rất nhiều thời gian cho công việc, phải chạy đông chạy tây, có lúc thậm chí là phải nghỉ lại công ty. Có lúc cả một ngày Mai Khôi không gặp được cậu lần nào. Tuy hằng ngày đều liên lạc bằng điện thoại, nhưng những ngày không nhìn thấy mặt, nếu như thực sự là quá nhớ nhung, cậu sẽ di chuyển trong nháy mắt đến chỗ cô bé, nhìn cô bé một chút, nói vài câu, đương nhiên là trao cho nhau một nụ hôn nữa, sau đó lại di chuyển trong nháy mắt về công ty.

Mai Khôi không hề cho cậu phải phiền lòng gì, cô bé thực sự nói được là làm được, ngoại trừ học hành ra, thời gian còn lại, cô bé thường xuyên về nhà ở, bắt đầu cùng Tiểu Tiểu học công pháp cơ bản của việc tu tiên. Sau đó cô bé còn chăm chỉ học nội trợ, học làm rất nhiều việc nhà, vốn dĩ cô bé đã thích giúp Tiểu Tiểu làm những việc này, bây giờ ôm theo mục đích nỗ lực trở thành người vợ tương lai đủ tiêu chuẩn của Tiểu Ma Vương, càng nỗ lực học hỏi hơn.

Điều này khiến Nghiêm Căn rất mừng, Con Rùa Nhỏ nhà cậu thật quá tốt. Nhưng cậu vẫn còn có chuyện vô cùng không yên tâm, đó chính là Thẩm Phi.

Thẩm Phi đương nhiên biết quan hệ của cậu và Mai Khôi, biết Mai Khôi là hoa đã có chủ, vậy mà vẫn thường xuyên nhìn cô bé với ánh mắt tình tứ xen chút mát mẻ và khuôn mặt đầy biểu cảm. Mai Khôi lại là người rất dễ mềm lòng, trong tình huống này, cô bé lại cảm thấy rất có lỗi với Thẩm Phi.

Nghiêm Căn cảm thấy tên nhóc Thẩm Phi kia thật sự là quá giáo hoạt, nếu như cậu ta thoải mái đi tìm Mai Khôi nói cho thật rõ ràng mọi chuyện, vậy thì mọi người cũng dễ dàng đối mặt nhau, nhưng cậu ta lại chẳng nói gì cả, mà cứ lảng lảng khuếch trương để mỗi một người đều biết cậu ta thích Mai Khôi, cậu ta đang đợi cô bé. Cứ thế, cái tình cảnh ám muội kia hình thành, khiến Nghiêm Căn bức bối khó chịu trong lòng. Cho dù biết Mai Khôi không hề có bất cứ tình cảm gì với Thẩm Phi, cậu cũng vẫn thấy khó chịu.

Đối với chuyện này, Mai Khôi thấy rất có lỗi, bây giờ Nghiêm Căn bận như vậy, áp lực lại lớn, bản thân mình còn khiến cậu thêm phiền lòng, cô bé cảm thấy rất không nên. Thế là cô bé muốn tự mình nhanh chóng giải quyết chuyện này, Mặc Ngôn đã nói rồi, nên nói chuyện rõ ràng thì tốt hơn, Mai Khôi quyết tâm hẹn gặp Thẩm Phi để nói chuyện cho từ tốn, bảo cho cậu ta biết người mình thích là Tiểu Ma Vương, không có cách nào để tiếp nhận tình cảm của người khác.

Mai Khôi lấy lại dũng khí, đi tìm Thẩm Phi. Thẩm Phi vẫn dịu dàng biết quan tâm người khác, dường như cũng đã biết cô bé đến tìm mình vì chuyện gì, bèn nhẹ giọng khẽ hỏi: “Muốn nói chuyện ở đây?”.

Nói chuyện ở đây? Mai Khôi suy nghĩ kỹ, nói chuyện trong trường học hình như không hay lắm, người xung quanh vẫn luôn chăm chăm nhìn bọn họ, đến khi đó lại có lời lẽ bóng gió gì truyền đến tai Tiểu Ma Vương, cậu lại bức bối bức bối. Nhưng mà đến chỗ nào thì thích hợp đây? Trong lòng Mai Khôi chẳng biết nên thế nào, cô bé ra ngoài trước nay vẫn rất thuận lợi, đều là người khác đưa đi, bản thân mình không có ý kiến.

Thẩm Phi thấy Mai Khôi cả nửa ngày cũng không quyết định, bèn đề nghị: “Hay là chúng ta đi vào thành phố, mình cũng đang muốn mua mấy cuốn sách, cậu có lời nào cứ yên tâm nói”. Mai Khôi nghĩ thấy cũng được, liền đồng ý.

Ngày Mai Khôi lên lút “hẹn hò” riêng với Thẩm Phi, Tiểu Ma Vương cũng rất bận, giấy tờ trong hai chiếc tủ của Phùng Quang Hoa cuối cùng cũng tra ra lỗi hỏng, ở trong rất nhiều bìa ngoài của cặp kẹp giấy tờ, đều ngàm kẹp một trang giấy, đó chính là “Danh mục hàng hóa” mà Phùng Quang Hoa đã tiêu thụ. Có thể tra ra được những điều này, tất cả cũng may nhờ sự nhanh nhạy của Tiểu Ma Vương. Bởi Phùng Quang Hoa là người rất ngăn nắp, mỗi một kẹp văn kiện đều được sắp xếp và phân loại rất gọn gàng, nhưng trên bề mặt lại nhiều ra một mã số, hóa ra mọi người không chú ý, đều cho rằng mã số dùng để quản lý tổng hợp giấy tờ, nhưng Tiểu Ma Vương lại cảm thấy một bảng mã hóa tên trên giấy đã hoàn chỉnh lắm rồi, đã rất có trật tự phân loại rõ ràng rồi, hàng mã số nhỏ bên dưới rõ ràng là dư thừa, trong tình huống lật lại mấy thùng giấy lớn đều không phát hiện tin tức có hiệu quả, Tiểu Ma Vương đột nhiên nghĩ khác đi, cậu sắp xếp và phân tích lại những hàng mã số bên dưới, rồi chọn ra mấy phần giấy tờ, gỡ bìa cứng ra cho đem đi quét X-quang, bỗng phát hiện ra bên trong có kẹp một trang giấy mỏng.

Mặt khác, tình trạng kinh tế và tài khoản ngân hàng của Phùng Quang Hoa bị lật lại kiểm tra, cuối cùng tra ra được ông ta dùng thân phận khác mở mấy tài khoản ngân hàng, khoản tiền cực lớn chuyển vào trong đó lại có mấy số tài khoản rửa tiền, nhưng cuối cùng vẫn bị điều tra ra rõ ràng.

Phùng Quang Hoa chịu đựng chiến thuật áp bức tâm lý trong một khoảng thời gian, sớm đã không còn ý định chống đối, chứng cứ vừa bị phát hiện, cũng không cãi được nữa, cuối cùng cũng xuống nước, nhưng ông ta chối không thừa nhận có liên hệ với bác sĩ X.

Tất cả quay ngược dòng về năm mà Hùng Đông Bình mất tích. Trước đó trong hiệp hội đã bị mất tích mấy hội viên rồi, Phùng Quang Hoa lòng nóng như lửa đốt, ông ta nhờ sự giúp đỡ của phía cảnh sát, và Huyết tộc cùng Nghiêm Lạc, nhưng vẫn cứ không tìm ra được chân tướng. Sau đó Hùng Đông Bình nhờ vào năng lực tâm ngữ, đưa ông ta tìm đến một chợ đen buôn bán người, chợ đen đó tiêu thụ các loại người và nội tạng, bao gồm cả phi nhân loại và người có siêu năng lực. Lúc đó vì sợ đánh rần động cỏ, Phùng Quang Hoa không báo cảnh sát, cũng không nói cho Nghiêm Lạc, mà một mình âm thầm điều tra, và cảm thấy chợ đen này không phải là nguyên nhân nhân viên hiệp hội mất tích. Nhưng tất cả tin tức và chứng cứ Hùng Đông Bình cung cấp

cho ông ta đều chỉ hướng đến chợ đen này, thế là ông ta bắt đầu có sự đề phòng. Lúc Hùng Đông Bình lại không phát giác ra điều gì không thỏa đáng, vẫn dạy cho ông ta phương pháp che giấu ý thức. Phùng Quang Hoa vì tự bảo vệ mình, bắt đầu khổ luyện cách che giấu ý thức, nhưng sau này, chính vào lúc ông ta cảm thấy có khả năng tìm ra được đầu mối gì đó, thì Hùng Đông Bình mất tích.

Chân tướng của sự việc gần như mất sạch cùng với sự mất tích của Hùng Đông Bình. Phùng Quang Hoa chịu sự đả kích rất lớn, ông ta nỗ lực sáng lập ra hiệp hội bảo vệ người có siêu năng lực, nhưng không thể thật sự bảo vệ được bọn họ. Lúc đó xảy ra một sự việc, một hội viên lên trộm tiền trong hiệp hội, bị Phùng Quang Hoa vốn đang say rượu bắt được tại trận, hai người xảy ra đấu khẩu rồi diễn biến thành động thủ. Trong lúc say rượu, Phùng Quang Hoa nhất thời mất không chế, giết chết người đó, điều này khiến ông ta vô cùng kinh hãi. Chính trong lúc ông ta không biết nên xử lý thì thể này như thế nào, người của chợ đen trước đó từng tiếp xúc với ông ta trùng hợp gọi điện đến, muốn thuyết phục ông ta tìm mấy thi thể của người có siêu năng lực bán cho chợ đen, điều này vừa khéo giải quyết được vấn đề khó khăn trước mắt, như có ma xui quỷ khiến, Phùng Quang Hoa đem bán thi thể đó đi, kiếm được một khoản lớn.

Sau chuyện này, ông ta nom nớp lo lắng không yên, nhưng lại phát hiện ra không có ai nghi ngờ mình, sự mất tích của hội viên kia khiến mọi người liên tưởng đến một loạt các vụ án mất tích trước đó. Mà may mắn là, hồn phách của hội viên kia không bị quỷ sai tìm được, trong lúc tiếp xúc với Công ty Nhã Mã, Phùng Quang Hoa mới biết hóa ra hồn phách hoàn chỉnh và mạnh khỏe cũng có thể lấy được khẩu cung, thế là ông ta mượn cơ hội hợp tác với Công ty Nhã Mã, học được thuật thu hồn và diệt hồn, ông ta cẩn thận tìm kiếm trong hiệp hội, lại thật sự tìm được hồn phách bị mất kia và tiêu diệt nó. Bắt đầu từ lúc đó, ông ta biết mình làm việc này không thể bị người khác phát hiện.

Có lần đầu thành công, thì rất dễ dàng có lần thứ hai. Phía chợ đen lại tìm đến cửa lần nữa, hy vọng Phùng Quang Hoa có thể tiếp tục cung cấp cho bọn họ một người có siêu năng lực, lần này, bọn họ muốn người còn sống. Phùng Quang Hoa không hỏi xem người sống hay người chết dùng vào việc gì, bởi ông ta sợ hãi, ông ta không có cách nào tiếp nhận được những điều này, lúc đầu ông ta từ chối chợ đen rất quyết liệt. Nhưng chẳng mấy chốc ông ta đã bị khuất phục, chỉ bởi chợ đen nói nếu như ông ta không chịu phối hợp, vậy sự việc lần trước ông ta giết chết hội viên trong hiệp hội của mình, rồi bán thi thể người đó đi sẽ bị công khai, hậu quả của việc này Phùng Quang Hoa không tiếp nhận nổi. Thế là ông ta lại phạm tội tiếp lần hai.

Sự việc sau lần này đối với Phùng Quang Hoa mà nói mọi chuyện đã đơn giản hơn rất nhiều, cảm giác cắn rứt áy náy của ông ta đã dần biến mất sau khi hết lần này đến lần khác phạm tội. Ông ta bắt đầu lên kế hoạch cẩn mật chu toàn cho mỗi lần hành động, bắt đầu chủ động hỏi han chợ đen có thiếu hàng không, bắt đầu mặc cả kỳ kèo hy vọng có thể kiếm nhiều thêm một chút, đồng thời chăm chỉ luyện che giấu ý thức, sợ rằng có ngày sẽ bị tâm ngữ giả phát hiện, thuật thu hồn và diệt hồn của ông ta cũng luyện rất thành thạo, yêu cầu bọn họ phải làm thật sạch sẽ gọn gàng, nếu như những người này chết rồi, hồn phách cũng không thể tồn tại trên thế giới.

Nhưng ông từ đầu tới cuối chưa từng hỏi, những người bị ông ta bán đi đã được đưa đến chỗ nào.

Phùng Quang Hoa thu tay sau khi Tần Nam phát hiện ra tội trạng của ông ta. Khi đó Tần Nam đuổi theo điều tra đến chợ đen, biết được trong hiệp hội có người giữ chức vụ cao đang cung cấp hàng cho chợ đen, Tần Nam lúc đầu đã nói với Phùng Quang Hoa việc này, trong tay ông ta thậm chí đã lấy được địa điểm giao dịch và mã hàng của phía chợ đen nói, nhưng lại không có tên, không biết là ai, đồng thời bảo Phùng Quang Hoa cùng điều tra với mình. Thế là sự việc phía sau, giống như Nghiêm Căn suy đoán, Phùng Quang Hoa hẹn Tần Nam ra ngoài, ông ta không ngờ rằng Tần Nam lại đưa theo Tiểu Phương để cô ta đứng bên ngoài đợi. Tiểu Phương nhìn thấy tình cảnh này liền quay đầu bỏ chạy, Phùng Quang Hoa vừa muốn chặn bắt cô ta lại vừa muốn ngăn cản Tần Nam trốn thoát, trong tình thế cấp bách, ông ta đã xuống tay hung dữ, Tần Nam tắt thở. Nhưng chứng cứ ông ta nhất định phải moi ra được, đang muốn bức vấn Tiểu Phương thì nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, và tiếp đến xảy ra những sự việc phía sau.

Tham gia vào lần lấy khẩu cung này, Hạ Bồi không thể không thừa nhận, những điều Phùng Quang Hoa nói đều là sự thực, nhưng trong việc này, Hùng Đông Bình rốt cuộc diễn vai gì? Chẳng ai nói rõ được. Đối với điều này, trong lòng Hạ Bồi vô cùng buồn bã, cậu ta kiên định tin tưởng thầy giáo là người tốt.

Nhưng Nghiêm Căn lại cảm thấy Phùng Quang Hoa năm đó hoài nghi cũng có mấy phần là đúng. Nếu như Hùng Đông Bình năm đó cố ý chỉ hướng đến chợ đen kia, chính là tạo vỏ bọc tốt cho chân tướng của việc người có siêu năng lực mất tích, vậy cũng chính là nói, Hùng Đông Bình không phải là người bị hại, sự mất tích của ông ta rất có khả năng là đã phát hiện ra sự nghi ngờ của Phùng Quang Hoa, cảm thấy ở trong hiệp hội không còn dễ xuống tay nữa, nên dứt khoát bỏ trốn, vậy việc bây giờ ông ta còn sống, hơn nữa có thể chạy qua chạy lại khắp nơi liên lạc với Hạ Bồi, cũng có thể giải thích được.

Đương nhiên cũng không thể tuyệt đối loại trừ khả năng việc ông ta vì phát hiện ra chợ đen mà bị nhắm đến, điểm kỳ lạ chính là nếu như năm đó chợ đen không có liên quan gì đến việc mất tích của hội viên Hiệp hội siêu năng lực, nhưng sau đó thì hết lần này đến lần khác mua người từ chỗ Phùng Quang Hoa, rồi trở thành có quan hệ.

Còn đúng như Hùng Đông Bình nói với Hạ Bồi là có nội gián, bảo Hạ Bồi ngầm điều tra bên trong, tuy khi đó có chuyển hướng nghi ngờ, nhưng sự thực chứng minh, vốn dĩ trong hiệp hội thật sự có nội gián. Song đầu mối của nội gián lại giống như đầu mối của chợ đen năm đó, dường như có quan hệ với bác sĩ X, nhưng vào thời khắc then chốt lại bế tắc.

Mọi người cảm thấy trong chuyện này có điều kỳ quái không nói rõ được. Nếu như Hùng Đông Bình thật sự cần sự giúp đỡ, vì sao không nhanh chóng chỉ ra chút tin tình báo, trái lại giống như là vờn chơi với mọi người vậy, vòng vo đùa bỡn. Nghiêm Căn điều khiển bản đồ điện tử có vạch ra địa điểm mà Hạ Bồi và Hùng Đông Bình hẹn gặp lên màn hình lớn, lại nhìn thêm một lượt nữa, còn xem lại toàn bộ camera giám sát đường phố của những chỗ này, cũng vẫn chẳng tra ra được điều gì.

Tiểu Mễ đột nhiên nói: “Ai ya, xâu chuỗi những chỗ này lại với nhau trên bản đồ chính là hình chữ X, lẽ nào những địa điểm này cũng có ý nghĩa ám thị?”.

©STENT

Nghiêm Căn nhủ mày, nhìn thật kỹ, nếu nói giống hình chữ X thì thật sự phải là hình chữ X nghiêng, nhưng mà có thể xếp thành hình chữ X thì làm sao chứ, bác sĩ X là biệt danh bọn họ đặt cho, cứ coi như bọn họ biết biệt danh này, xếp địa điểm thành hình chữ X là nói cho bọn họ sự việc này có liên

quan đến bác sĩ X, vậy thì có tác dụng gì chứ, bọn họ đương nhiên biết là có quan hệ, nhưng mà rốt cuộc chứng tỏ điều gì?

Nghiêm Cần nói hết toàn bộ những địa điểm này lại trong máy tính, hai đường giao cắt, một hình chữ X nằm nghiêng hiện lên trên màn hình hiện thị. Nghiêm Cần đột nhiên nói: “Chúng ta vẫn luôn kiểm tra đi kiểm tra lại địa điểm bọn họ hẹn gặp, nhưng lại sơ suất ở những địa điểm bên ngoài này”.

Tiểu Mễ nói: “Phạm vi mở rộng đến năm con đường rồi, thậm chí bến xe, cửa hàng xung quanh, phạm là có thiết bị giám sát, chúng tôi đều điều tra rồi”.

“Không, chúng ta sơ suất một chỗ rất quan trọng.” Nghiêm Cần chỉ vào chỗ điểm giao nhau của hai đường thẳng: “Nhìn chỗ này xem, bến tàu điện ngầm, chúng ta không điều tra dưới lòng đất”.

“Nhưng mà chỗ bọn họ hẹn dọc đường lại không có trạm tàu điện ngầm, đường tàu điện ngầm ở một phía khác.” Tiểu Mễ điều chỉnh cho hiện ra đường tàu điện ngầm, hai đường tàu điện ngầm giao nhau là hình chữ Thập, cộng địa điểm bọn họ hẹn là hình chữ X, hình thành lên một chữ Mễ[1].

[1] Chữ Thập (+), kết hợp với chữ X thành hình chữ Mễ (米).

Hình vẽ vừa hiện ra, Tiểu Mễ đột ngột hiểu rõ: “Nếu như ông ta không phải là men theo đường thẳng để lẩn tránh, mà là ở tàu điện ngầm bên dưới lòng đất trong phạm vi này, cho nên chúng ta men theo đường bộ đuổi theo kiểm tra trên mặt đất chẳng hề có chút tin tức hữu dụng nào”.

Nghiêm Cần gật đầu: “Hơn nữa dọc đường không có trạm tàu điện ngầm, và chúng ta đều không cần nhắc đến phải điều tra chỗ này”.

“Tôi lập tức đi liên hệ, điều chỉnh ra thiết bị giám sát trong tàu điện ngầm, hy vọng camera an toàn của bọn họ không phải là đồ trang trí”, Tiểu Mễ hưng phấn vì có manh mối mới.

Nghiêm Cần gọi hai người: “Tôi chạy đi xem xét địa hình và tình hình một chuyến”.

Chính vào lúc Nghiêm Cần đang đi lòng vòng trong đường tàu điện ngầm, Mai Khôi và Thẩm Phi đang đi ra từ trong hiệu sách.

“Ừm, chính là như vậy, cho nên, mình cảm thấy rất xin lỗi, mình vụng miệng, thật sự không biết nên nói thế nào, nhưng mà mình rất thích anh trai, mình sẽ không thích người khác nữa, mình không muốn để anh ấy có bất cứ điều gì không vui”, Mai Khôi cẩn trọng nói rõ lập trường, cô bé nói như thế chắc là rất rõ ràng rồi nhỉ.

Thẩm Phi ôm sách, dịu dàng cười với cô bé: “Thực ra cậu đến tìm mình, mình đã biết là có chuyện gì rồi. Mình đã gây ra phiền phức cho cậu, người nên nói xin lỗi là mình mới phải”.

Mai Khôi cẩn thận nhìn cậu ta: “Vậy ý cậu là không giận mình, là thật sao? Thực ra mình không muốn mất đi người bạn như cậu. Cậu thật sự không giận mình ư?”.

“Tức giận, vì sao không tức giận, cậu không có mất chọn người như vậy.” Thẩm Phi trở mặt, dọa cho Mai Khôi瑟瑟. Thấy bộ dạng đáng yêu ngốc nghếch của cô bé, vẻ mặt Thẩm Phi lại dịu xuống, thở dài: “Mình đùa thôi”.

“Ồ.” Mai Khôi thờ phào, cô bé phản ứng chậm còn chơi trò nói đùa với cô bé kiểu này, cô bé sẽ coi là thật đó. Mai Khôi thấy có chút không chắc chắn lắm, bèn nhíu mày lại, nghe thấy Thẩm Phi nói: “Thực ra, mình mới nên nói xin lỗi”. Cậu ta nhìn sang cô bé với vẻ thâm sâu, biểu cảm có chút đau lòng lại xuất hiện, nhìn cô bé một hồi lâu, đột nhiên nói: “Cậu yên tâm, mình sẽ không chế tốt bản thân, sẽ không để bọn họ lại có cơ hội nói những lời linh tinh với vãn kia nữa...”. Lời của cậu ta còn chưa nói xong, Mai Khôi đang chăm chú nghe, đột nhiên cảm thấy sau gáy đau đau, một cảm giác tê liệt lan nhanh đến tứ chi, cô bé lao đảo, nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Phi sợ hãi căng thẳng, duỗi tay ra dường như muốn đón mình, nhưng một thứ gì đó giống như súng đánh đến, đâm trúng vào cổ cậu ta.

Mai Khôi ngã xuống đất, nhưng không cảm thấy đau, cảm thấy ý thức càng lúc càng mơ hồ, vào thời khắc ấy, cô bé cảm ứng được, cô bé dùng ý thức cuối cùng gọi lớn một tiếng, nhưng không biết anh trai có thể nghe thấy được không, ngay sau đó, thế giới của cô bé được phủ toàn một màu đen.

Đang ở trong trạm tàu điện ngầm, trái tim Nghiêm Cần đột nhiên thất một cái, đau đến mức cả người cứng đờ. Cậu ta nghe thấy tiếng gọi lớn của Mai Khôi, tiếng gọi khiến trái tim cậu kinh hãi run rẩy, nhưng chỉ có một tiếng này, sau đó thì không thấy động tĩnh gì nữa. Nghiêm Cần cuống loạn chạy lên mặt đất, gắng sức hô gọi Mai Khôi trong đầu, nhưng không có ai trả lời. Cậu móc điện thoại ra bấm số, bởi vì căng thẳng tay run run, suýt chút nữa thì đánh rơi điện thoại xuống đất. Điện thoại đổ chuông, nhưng không có ai nghe máy, Nghiêm Cần không ngừng gọi, dự cảm không lành khiến cậu nóng ruột như muốn nổ tung, cậu cần lập tức nhìn thấy Mai Khôi, cậu cần tức thì xác nhận được cô bé vẫn đang bình yên vô sự.

Nhưng liên lạc được với Mặc Ngôn, cuối cùng cậu tra ra Mai Khôi cùng Thẩm Phi đi vào thành phố. Cậu ngồi xe đến thành phố, vừa hay nhìn thấy xe cứu hộ vù vù đi đến đưa Thẩm Phi đang hôn mê bất tỉnh lên xe, cảnh sát ngăn đám người xung quanh lại, giăng dây cảnh giới, trên mặt đất, chiếc điện thoại cậu tặng cho Mai Khôi đang lạnh lẽo lẻ loi nằm đó, trong lòng cậu phút chốc chết đứng.

Con Rùa Nhỏ của cậu đã không thấy đâu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Sự mất tích của Mai Khôi đã khuấy động lên một con sóng lớn, sau khi nhận được tin, Nghiêm Lạc lập tức phái tất cả nhân lực có thể điều được đi tìm, phía cảnh sát cũng sẵn sàng đợi lệnh, phối hợp với một nhóm lớn cảnh lực, tiến hành quản lý chặt chẽ giao thông đường phố xung quanh, và kiểm tra tất cả xe cộ. Nghiêm Lạc đi đến hiện trường, Hạ Bồi cũng theo cùng, cậu ta tìm kiếm trong đầu óc của mỗi người có mặt ở hiện trường, thử tìm ra chút tin tức hữu dụng, nhưng đáng tiếc ngoại trừ nhìn thấy một chiếc xe tải màu trắng lái đến rất nhanh, Mai Khôi liền bị đánh ngã rồi đưa vào xe, Thẩm Phi bị súng bắn thuốc mê bắn ngã xuống đất, thì không thấy thứ gì khác nữa.

Sau khi hỏi rõ tình hình, Nghiêm Lạc giao hiện trường cho Cục trưởng Thôi và A Mặc, sau đó đưa Happy đi đến bệnh viện, sợ con trai đuổi đến bệnh viện trong lúc kích động sẽ gây ra chuyện gì đó. Đến nơi, anh bất ngờ phát hiện Nghiêm Cần rất bình tĩnh, ít nhất bề ngoài rất bình tĩnh, cậu không nổi giận bừa bãi, không lớn tiếng gào quát với bác sĩ y tá, không đập đồ đạc, cậu rất lý trí nghe bác sĩ nói về tình trạng của Thẩm Phi, mũi kim gây mê có tác dụng rất mạnh, đủ để đối phó với một con gấu chó lớn, cho nên trước mắt tình hình của Thẩm Phi rất tệ.

Nghiêm Cần nghe xong, mím chặt miệng không nói gì. Happy nói với cậu: “Thẩm Phi là cơ thể bất tử, vết thương có thể tự động hồi phục, nếu như đối phương dùng vũ khí khác thì sẽ chẳng có cách nào đối phó được với cậu ấy, nhưng mà hần lại lựa chọn dùng súng bắn thuốc mê, xem ra bọn họ nắm rõ như lòng bàn tay tình hình bọn trẻ có siêu năng lực ở đây của chúng ta”.

Nghiêm Cần chẳng nói chẳng rằng quay người rời đi, Nghiêm Lạc thấy vậy nhanh chóng vỗ vai Happy, Happy hiểu ý: “Boss, yên tâm đi, chỗ này giao cho tôi”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, đuổi theo Nghiêm Cần, kéo cậu lên xe, dặn dò thuộc hạ: “Quay về công ty”. Chiếc xe nhanh chóng chạy về cao ốc Đế Cảnh, Nghiêm Lạc vỗ vào bàn tay đang đặt trên đầu gối của Nghiêm Cần, Nghiêm Cần vẫn không nói gì, giống như một người gỗ vậy, ngồi im bất động ở đó.

Vào công ty, Nghiêm Cần trực tiếp đi về phòng làm việc, đỡ dẫn ngồi lên ghế sofa. Nghiêm Lạc không yên tâm, đứng bên cạnh nhìn cậu, qua một lúc lâu, Nghiêm Cần nói với anh: “Con không sao, bố à, bố đi làm việc đi, con không sao”. Ngừng một chút, cậu lại nói: “Con không sao, con không sao, thật đó, con không sao, con không thể nói chuyện được, Con Rùa Nhỏ đợi con đi cứu em ấy, con không sao...”.

Nghiêm Lạc chăm chú nhìn cậu, cuối cùng gật đầu: “Con phải bình tĩnh”, sau đó quay người đi ra ngoài.

Bình tĩnh? Phải bình tĩnh thế nào? Đó không phải là người khác, đó là Con Rùa Nhỏ của cậu, cô bé ngoan ngoãn đó từ nhỏ đã luôn ở phía sau cậu gọi “anh trai”, đó là cô bé đáng yêu bảo bối quý giá nhất của cậu. Chỉ thiếu một chút nữa, cậu chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể tìm được bác sĩ X rồi, vì sao lại xảy ra việc thế này, vì sao cậu có thể làm mất Con Rùa Nhỏ của cậu.

Nghiêm Cần nắm chặt hai bàn tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay, nhưng cậu không cảm thấy đau, trông mặt cậu rất căng rất cay, cậu dùng lực nhắm mắt lại, cố gắng không tưởng tượng đến việc bây giờ Mai Khôi đang gặp phải, không thể mất bình tĩnh, cậu không thể mất bình tĩnh, bắt được bác sĩ X, Con Rùa Nhỏ sẽ được bình an, kẻ ra tay hiểu rất rõ về người có siêu năng lực, cho nên nhất định là bác sĩ X, nhất định là hần ta.

Chuông điện thoại vang lên, Nghiêm Cần nhảy bật dậy giống như chạm phải điện, người gọi đến là Quách Lập, Nghiêm Cần nhìn vào cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại sững ra một hồi, cậu đang nghĩ gì! Con Rùa Nhỏ đương nhiên không thể gọi điện thoại cho cậu, điện thoại của cô bé ở chỗ cậu đây. Nhưng mà, nếu như là số điện thoại lạ cũng được mà, cứ coi như bọn họ muốn uy hiếp cậu, muốn bàn điều kiện với cậu, chỉ cần có thể liên lạc, cũng là tốt rồi. Nhưng mà là Quách Lập, một thuộc hạ Thần tộc cậu phải đi điều tra chợ đen. Từ trước ngày Phùng Quang Hoa bị bắt, Con Rùa Nhỏ đã moi ra được một số tin tức về chợ đen từ suy nghĩ của ông ta, cậu phải Quách Lập đi điều tra. Vừa thấy tên của Quách Lập, cậu lại nhớ đến Con Rùa Nhỏ.

“Tiểu Ma Vương, người liên hệ của chợ đen đó đã mất tích rồi. Khi chúng tôi tìm được mấy chỗ bọn họ tụ tập, nghe nói đã không hoạt động nửa năm nay. Điện thoại liên hệ của mấy kẻ giống như lãnh đạo đã ngừng sử dụng, tôi chạy đến hai địa chỉ cư trú, chỗ đó đã đổi khách thuê rồi.” Quách Lập báo cáo toàn tin xấu, trong đầu Nghiêm Cần bỗng thấy trống rỗng, không biết nên nói gì. Quách Lập ngập ngừng, lại nói: “Bây giờ tôi đi đến đồn cảnh sát, xem xem có báo cáo từ vong hoặc người đăng ký mất tích có liên quan có thể đối chiếu được không”.

“Ừ.” Nghiêm Cần đáp lời, dập điện thoại, trong lòng lạnh lẽo. Chợ đen không còn, người cũng đã mất tích, thế là đầu mối này đứt rồi. Bác sĩ X này mỗi một bước đều đi trước bọn họ, vào lúc bọn họ gần như nắm được chút hy vọng, sắp chạm được đến hần ta, thì hần ta liền cắt đứt hết tất cả các đầu mối.

Nghiêm Cần đi đi lại lại trong phòng làm việc, nhất định vẫn sẽ có cách, chắc chắn vẫn sẽ có đầu mối. Năng lực tâm ngữ của Con Rùa Nhỏ rất mạnh, không ai ngăn cản được, chỉ cần cô bé khôi phục lại được ý thức, chỉ cần cô bé tỉnh lại, cô bé có thể gửi tin đến cho cậu, đúng, điều này chắc chắn không vấn đề gì, bọn họ muốn có năng lực của Con Rùa Nhỏ, bọn họ sẽ không làm tổn thương cô bé, nhất định sẽ không.

Nhưng mà vì sao Con Rùa Nhỏ lại bị lộ? Ngoại trừ cậu với bố, không ai biết bí mật của cô bé, báo cáo DNA của cô bé cũng đã được hủy từ sớm rồi, vì sao bác sĩ X lại biết được? Lê nào Lô An Hoa bị bọn họ tìm được rồi? Bà ấy nói ra Con Rùa Nhỏ? Không, không thể nào. Bà ấy trước nay chưa từng tiếp xúc với Mai Khôi, nên không thể biết được tình hình gần đây của Mai Khôi, có lẽ bà ấy cũng không biết Mai Khôi đang ở đâu. Nhưng mà chỉ cần bà ấy nói ra Mai Khánh Hải, bác sĩ X sẽ rất dễ dàng điều tra đến Mai Khôi, điều tra đến nhà họ Nghiêm, điều tra đến trường học Nhã Mã.

Cậu càng nghĩ càng nôn nóng, Phùng Quang Hoa, chợ đen, Tần Nam, Tiểu Phụng, Hùng Đông Bình, Hạ Bồi, Thẩm Phi, Lô An Hoa... còn có người nào có liên quan đến chuyện này?

Cậu đang ngẫm nghĩ, mấy người đám Mặc Ngôn, Cừ Tranh, Mẫn Lệ, Ngụy Ah Vân đều chạy đến: “Tiểu Ma Vương, chúng tôi nghe nói chuyện của Mai Khôi rồi, bây giờ tình hình như thế nào?”.

Nghiêm Cần không có tâm trí nào để giải thích cho bọn họ, cậu nâng tay lên, ngăn bọn họ tiếp tục hỏi, cậu vẫn đang nghĩ, nhất định có cách, nhất định có

thể nghĩ ra được biện pháp.

Mọi người nhìn dáng vẻ của cậu, không dám thở lớn tiếng, Mặc Ngôn chăm chú nhìn cậu một hồi, đột nhiên quay người rời đi, mọi người thấy vậy cũng lùi ra theo: “Mặc Ngôn, đi đâu vậy?”.

“Đi gọi điện cho bố tôi, ông ấy chắc có tham gia vào chuyện này, chúng ta tạm thời đừng làm phiền Tiểu Ma Vương, mọi người không thể hoảng hốt. Chú Đậu Đậu, chú tìm chú Ray, điều ra một phòng họp cho chúng ta, mọi người đến đó đợi trước, lát nữa tôi đi tìm mọi người.”

Qua một lúc lâu sau, Mặc Ngôn đã quay lại, A Mặc cũng cùng đến phòng họp.

“Hiệu trưởng.” Bọn trẻ lần lượt đứng dậy, hy vọng cấp thiết có thể biết được tiến triển của sự việc. A Mặc thuật lại tình hình cho đám trẻ, sau đó nói: “Chúng ta bây giờ vẫn chưa thể dự tính được tính nghiêm trọng của sự việc, hậu quả của việc Mai Khôi mất tích có lẽ còn đáng sợ hơn những điều chúng ta có thể tưởng tượng, cho nên bây giờ toàn bộ nhân viên đều ở trong trạng thái cảnh báo cấp cao”.

Bọn trẻ nhìn nhau, sự mất tích của Mai Khôi đáng sợ như vậy? Là bởi vì Tiểu Ma Vương sẽ nổi điên phải không?

A Mặc hắng giọng: “Nguyên nhân cụ thể đến lúc thích hợp sẽ nói cho các cháu, bây giờ hy vọng các cháu hiểu rõ, hoàn cảnh Mai Khôi gặp phải rất nguy hiểm, mà tất cả mọi người chúng ta bắt đầu từ lúc này, đều rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Chú đã thông báo cho bên trường học phong tỏa giới nghiêm, chú hiểu rõ các cháu có lòng muốn cống hiến một phần sức lực cho chuyện này, nhưng trước mắt vẫn không thể đưa ra được bất cứ quyết định gì, các cháu tạm thời đừng hoảng hốt, cứ tạm chờ đợi trước đã”.

Lam Băng vỗ vào chiếc ba lô lớn của mình: “Hiệu trưởng, chúng cháu đã đem theo hết trang bị của mình rồi. Ở lại đây đợi lệnh cũng được, nếu có nhiệm vụ gì, đừng bỏ quên chúng cháu ạ”.

Mấy người bọn Ngụy Anh Văn cũng chen lời nói phụ vào: “Đừng vậy ạ, hiệu trưởng, Mai Khôi là bạn tốt của chúng cháu, chúng cháu được huấn luyện lâu như vậy rồi, không kém hơn các cô chú trong công ty, nếu như có hành động cứu viện hoặc gì đó, nhất định đừng quên chúng cháu”.

A Mặc gật đầu, quay người ra ngoài làm việc. Mặc Ngôn ngồi lại vị trí, khuôn mặt trầm lắng, mọi người đang cho rằng cậu cũng có chuyện quan trọng gì đó muốn công bố, kết quả đợi cả nửa ngày, lại nghe thấy cậu nói: “Là tôi cố vũ chị ấy đi tìm Thẩm Phi nói chuyện rõ ràng, nếu như chị ấy không hẹn Thẩm Phi, nhất định sẽ không ra ngoài một mình, thì sẽ không bị tấn công”. Trong giọng nói của cậu lộ rõ sự tự trách bản thân, Lư Chân lo lắng: “Làm sao có thể trách cậu chứ, đều là những tên khốn nạn bất cớ cô bé kia quá đáng ghét. Cứ coi như không phải là hôm nay, bọn họ muốn bắt người, cũng sẽ tìm cơ hội khác, không trách cậu được”.

Mọi người phụ họa theo, Mặc Ngôn lại nắm chặt nắm đấm chẳng nói chẳng rằng, trong căn phòng rất yên tĩnh, một lát lâu sau Lam Băng nhỏ tiếng nói: “Không biết là Thẩm Phi đã tỉnh lại chưa nhỉ?”. Mẫn Lệ cuối cùng không kìm được rơi nước mắt, gục lên bàn bật khóc hu hu: “Mai Khôi nhất định sẽ không sao, em ấy nhất định sẽ không sao”.

Cừ Tranh đứng lên nhìn ra ngoài cửa, người trong phòng làm việc rất ít, xem ra đều phái ra ngoài rồi, bèn quay vào vỗ vai Mặc Ngôn, rồi nói với mọi người: “Bây giờ cần khóc thì khóc, cần đau lòng thì đau lòng, phát tiết xong rồi mọi người đều bình tĩnh lại một chút. Sau đó phân tích cụ thể sự việc, chúng ta cũng phải góp vào chút sức lực. Tiểu Ma Vương chắc chắn vô cùng lo lắng, chúng ta nhất định không thể gây rối loạn thêm được”.

Tiểu Ma Vương có lo lắng, nhưng không hề lo đến mức rối tung, cậu chạy đi như một trận gió tìm Nghiêm Lạc: “Bố ơi, con có chủ ý, bây giờ tất cả mọi đầu mối đều không rõ ràng, toàn là vòng vèo, nhưng mà có một thứ trực tiếp chúng ta vẫn chưa từng tiếp xúc, chính là mẹ của Con Rùa Nhỏ. Bà ấy chắc chắn biết không ít sự việc, tìm được bà ấy thì nhất định sẽ có đột phá”.

Nghiêm Lạc gật đầu: “Bố cũng nghĩ như thế, trước mắt, bà ấy chính là chìa khóa. Tìm được bà ấy còn đáng tin hơn tìm được Hùng Đông Bình”.

“Đúng”, Nghiêm Căn nói: “Cho nên, chúng ta gửi thông báo tìm người nhé”.

“Thông báo tìm người?”

“Đúng vậy, con đã nghĩ rồi, mẹ của Con Rùa Nhỏ vẫn luôn lẩn trốn, ngoại trừ để bản thân mình không muốn bị bác sĩ X bắt đi, còn chính vì muốn bảo vệ Con Rùa Nhỏ, cho nên bà ấy không dám liên lạc với Con Rùa Nhỏ, con đoán rằng thậm chí bà ấy còn không dám đến gần con gái nữa. Bây giờ Con Rùa Nhỏ bị bắt rồi, bà ấy cũng giống như chúng ta, đều không cần thận trọng như trước nữa, đứng về phía chúng ta là lựa chọn tốt nhất của bà ấy. Chúng ta chỉ cần truyền tin tức ra ngoài, phát đi thông báo tìm Mai Khôi, để bà ấy biết Mai Khôi đã xảy ra chuyện, bà ấy sẽ chủ động đến tìm chúng ta.”

Nghiêm Lạc cân nhắc đến tính khả thi của chuyện này, cuối cùng khẽ gật đầu. Buổi tối hôm đó, thời gian vàng quảng cáo trên ti vi khắp toàn quốc đã chen vào phát một mẫu thông báo treo thưởng dài ba mươi giây, một cô bé tên Mai Khôi ở thành phố A bị bắt cóc, người nào biết sự tình hoặc có thể cung cấp đầu mối dấu vết gì, người nhà cô bé nguyện hậu tạ một khoản tiền hậu hĩnh. Ngay trong đêm đó trên tất cả các báo cũng đăng vào phần tin tức nội dung giống như vậy, không đến nửa ngày sau, toàn quốc đều biết có một thiên kim nhà giàu tên Mai Khôi bị bọn xấu bắt cóc.

Đường dây nóng nhận cuộc gọi về trao thưởng lắp đặt trong công ty vang lên, ba nhân viên nhận điện thoại liên tục nghe máy, bận rộn không ngừng, nhưng mỗi một cuộc điện thoại đều là tin giả. Nghiêm Căn lúc đầu còn trông chừng bên cạnh điện thoại đến nửa đêm, nhưng cuối cùng cũng thất vọng, quay lại phòng làm việc.

©STENT

Tiểu Mễ điều chỉnh đến camera giám sát trong tàu điện ngầm, tất cả các nhân viên thao tác máy tính đều đến tăng ca cả đêm. Hạ Bồi được đích thân hiệu

trường A Mặc đi cùng, chạy khắp nơi trong thành phố, dùng năng lực tâm ngữ hô gọi và tìm kiếm Hùng Đông Bình. Phía cảnh sát hợp tác với Công ty Nhả Mã, phong tỏa bên xe và sân bay cùng cửa đường cao tốc, tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt tất cả người và hàng hóa ra khỏi thành phố, các tuyến đường giao thông quan trọng cũng bố trí đầy cảnh lực, giám sát chặt chẽ xem có người nào có hành động khả nghi không.

Hạ Sinh gắng sức chạy đi khắp các phòng làm việc, rót nước, đặt com cho mọi người, giúp nhận điện thoại, lau thiết bị, trên mặt đã không còn nụ cười nữa, sợ hãi nhân thì sẽ lại rơi nước mắt. Cuối cùng khi đang lau sàn nhà, phát hiện Bát Bát và Thủy Linh trốn trong góc khuất khuất tu tu, anh ta cũng không tìm được, vứt cây lau nhà đi, ôm lấy hai kẻ kia cùng khóc.

“Anh là lưu manh, em có sợ không?”

“Không sợ.”

“Anh biết võ thuật, em có sợ không?”

“Không sợ, em cũng biết võ thuật.”

Lời đối thoại lần đầu tiên gặp mặt dường như vẫn như đang văng vẳng bên tai, Hạ Sinh khóc thút thít, cô bé ngốc nghếch đó, biết võ thuật vì sao còn bị bắt đi?

Đến nửa đêm, Nghiêm Cận không biết bản thân mình còn có thể làm gì, cậu rúc trong phòng làm việc, đem “trời sao của Tiểu Ma Vương” ra xem, anh sắp được hai nghìn tám rồi, tám nào trông Con Rùa Nhỏ cũng đáng yêu như vậy. Cậu xem hết lần này đến lần khác, cậu biết đã rất muộn rồi, cậu cần nghỉ ngơi, còn có rất nhiều việc đang đợi cậu làm. Nhưng cậu không ngủ nổi, cậu nhìn ảnh của Con Rùa Nhỏ, trong lòng vừa hoảng loạn vừa sợ hãi.

Tiểu Tiểu đẩy cửa đi vào, đau lòng nhìn con trai chỉ mới nửa ngày đã tiểu tụy như biến thành một người khác vậy. Cô đi đến, ôm cậu vào lòng. Từ sau khi lên tiểu học, Nghiêm Cận rất ít khi để cho mẹ ôm, vào lúc này, một vòng tay ấm áp của mẹ cuối cùng cũng khiến cậu không không chế nổi bản thân mình nữa, đau đớn khóc thất thanh.

“Mẹ ơi, con không thể không có Con Rùa Nhỏ, con không thể không có em ấy!”

***

Trong một căn phòng lớn trắng như tuyết không biết là ở chỗ nào, một màn hình lớn phủ toàn bộ một mảng tường, căn phòng rộng rãi bốn góc có lắp loa phóng thanh, giữa căn phòng là một chiếc giường bệnh có nối đầy các loại dây rợ, bên giường bày các loại máy móc, lúc này trên màn hình máy móc có chạy số liệu và đường lượn sóng, một cô gái nhỏ nằm bất động trên giường, tóc bị cạo sạch, trên đầu có dính đầy các miếng tiếp xúc nối liền với máy móc, trên đỉnh đầu còn bị chụp một thứ giống như mũ bảo hiểm. Tay chân của cô bé bị vòng khóa thép nối liền với giường giữ lại, người tỉnh táo, hai mắt lớn toát ra vẻ kinh hãi.

Đèn của một chiếc máy nhấp nháy, loa phóng thanh trong phòng truyền ra một giọng nam: “Mẹ ơi, con không thể không có Con Rùa Nhỏ, con không thể không có em ấy”. Nước mắt rơi xuống gò má cô bé, Con Rùa Nhỏ chính là cô bé, đó là thứ trong đầu cô bé đang thấy, là tin tức cô bé tiếp nhận được từ anh trai Nghiêm Cận của mình, thông qua máy móc, được hệ thống máy tính tượng thanh phát ra ngoài. Máy tính tượng thanh hoàn toàn không có tình cảm và cảm xúc như giọng nói của Nghiêm Cận, nhưng trong đầu Mai Khôi thì có, cô bé không thể nói ra tiếng được, chỉ biết rơi nước mắt. Vì sao? Vì sao ý thức của cô bé chỉ có thể tiếp nhận, lại không thể gửi đi? Mai Khôi không muốn anh trai buồn, không muốn anh trai buồn!

Một bàn tay lạnh băng sờ lên mặt cô bé: “Hey, bảo bối, cuối cùng ta đã tìm thấy cháu rồi”. Tướng mạo người này khoảng tầm bốn mươi, năm mươi, đôi mắt không mang theo bất cứ tình cảm nào, giọng nói u ám, lộ vẻ hưng phấn: “Ta cũng không thể không có cháu”.

Một luồng điện lưu truyền đến từ đỉnh đầu Mai Khôi. Cô bé không có cách nào chế ngự được, chỉ biết co rút và thét lên, ý thức không chịu sự khống chế, tin tức của bốn phương tám hướng ồ ạt nhập vào đầu, trên màn hình lớn, các loại hình ảnh và số liệu vẫn bản lóe lên, hơn chục chiếc máy tính ở góc bên kia căn phòng vận hành nhanh như bay, một nhân viên thao tác hết lớn: “Thành công rồi! Cô bé quả nhiên có thể”.

***

Ở một nơi khác, Nghiêm Cận khóc đủ rồi, cảm xúc đã ổn định lại, hai mẹ con chẳng nói với nhau câu nào cả hồi lâu. Thấy trời đã sắp sáng, Nghiêm Cận đứng dậy đi rửa mặt, cậu biết đã đến lúc mình phải phấn chấn lên rồi.

Mặc Ngón đẩy cửa đi vào nhanh như bay: “Tiểu Ma Vương, một người phụ nữ gọi điện thoại đến, nói bà ta là Trần Bình, cũng là Liêu Tầm Âm, còn có tên là Lỗ An Hoa”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Lỗ An Hoa, Liêu Tầm Âm, Trần Bình! Đó là mẹ của Con Rùa Nhỏ!

Nghiêm Căn bỗng chốc trở lên phấn chấn, cậu lao đến chỗ điện thoại nhanh như bay: “A lô, cháu là Nghiêm Căn, cháu là người nhà của Mai Khôi. Cô ở đâu?”.

Giọng nói đối phương có chút khản đặc và già nua, ngữ khí lạnh nhạt: “Tôi đã đến thành phố A, bây giờ đang đến chỗ các cậu, hai mươi phút nữa gặp”.

Điện thoại lạo xạo một lát rồi tắt máy, Nghiêm Căn hơi sững sờ, cậu vốn dĩ cho rằng nếu như mẹ Con Rùa Nhỏ xuất hiện, bà ấy nên phải cuồng quýt nôn nóng, nhưng không ngờ rằng bà ấy lại có thái độ này.

Mặc Ngón sốt ruột hỏi: “Bà ta là ai?”.

“Mẹ đẻ của Con Rùa Nhỏ.”

Mặc Ngón kinh ngạc “á” lên một tiếng, ngẫm nghĩ lại hỏi: “Liệu có phải là có điều gì gian trá không?”.

“Ba cái tên người đó đều biết, chắc sẽ không phải giả đâu.” Trong lòng Nghiêm Căn có chút hỗn loạn. Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu cũng đã đến, Nghiêm Lạc vỗ vào vai con trai: “Bất luận thật giả, bà ấy dám đến cửa, cũng coi như chúng ta có đột phá rồi”.

Sau hai mươi phút, Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn đứng dưới cao ốc Đế Cảnh đích thân nghênh đón Trần Bình. Đợi cả nửa ngày, dưới ánh sáng buổi sớm mờ nhạt, họ nhìn thấy một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đi xuống từ một chiếc taxi. Nghiêm Căn vừa nhìn cái liền nhận ra, bà ấy chính là người phụ nữ uy hiếp Tiểu Phương mà Mai Khôi nhìn thấy được trong đầu Tiểu Phương.

Người phụ nữ đó thực sự là Trần Bình, bà ấy xuống xe, nhưng không vội đi vào trong tòa nhà, trái lại còn cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó, nhìn thấy bố con Nghiêm Lạc đi về phía mình.

“Cháu tên Nghiêm Căn, vừa rồi là cháu nói chuyện trong điện thoại với cô.”

Trần Bình khẽ gật đầu, lại hỏi: “Người con gái đầu tiên nhận điện thoại của tôi tên là gì?”.

Nghiêm Căn nhú mày lại, rồi vẫn trả lời: “Lâm Linh”.

“Hai chậu thực vật bày trên bàn của cô ấy là gì?”

Nghiêm Căn nhú mày càng chặt hơn, cậu đâu có biết được thực vật bày trong phòng làm việc của Lâm Linh là gì, trước nay chưa từng chú ý. Trần Bình nhìn cậu, lại hỏi: “Khi tôi gọi điện thoại, có một con chuột trắng nhảy đến mặt bàn của cô ấy, con chuột trắng đó tên là gì?”.

“Bát Bát”, lần này Nghiêm Căn đáp không chút do dự.

Trần Bình khẽ gật đầu: “Được rồi, là mọi người. Tôi không quen biết mọi người, cho nên phải đề phòng một chút”.

Nghiêm Căn hiểu rõ ý của bà ấy, hẹn xong bà ấy chủ động đến tìm, nhưng thấy hai người không thể thăm dò ra được suy nghĩ đứng chặn mình trước cửa tòa nhà, nên bà ấy cần có chút đề phòng. Cậu cất tiếng giải thích: “Bây giờ cô rà soát trong đầu Lâm Linh, cũng có thể nhìn thấy được hình ảnh của bọn cháu. Chúng cháu xuống dưới đón cô là bởi vì, không có người dẫn, cô không thể lên được tòa nhà này”.

Trần Bình không nói gì, chỉ đi cùng bọn họ vào trong thang máy. Ở trong thang máy bà ấy đột nhiên hỏi: “Mọi người chắc chắn được là tôi sao?”.

Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn quay đầu nhìn người phụ nữ này, nghe bà ấy nói: “Mọi người giao ba cái tên này cho nhân viên nhận điện thoại, bảo họ cẩn thận chú ý đến những đầu mối có liên quan đến cái tên này. Như thế, những tâm ngữ giả khác cũng sẽ thăm dò ra được”. Cũng chính là nói, chuyện bị tâm ngữ giả khác thăm dò ra được, mạo nhận thân phận của Trần Bình đến tìm họ cũng không hẳn là không có khả năng.

“Con Rùa Nhỏ đã nhìn thấy cô từ trong đầu Tiểu Phương, em ấy nói với cháu cảm thấy cô là mẹ em ấy. Cho nên cháu nhận ra hình dáng của cô.” Nói đến Con Rùa Nhỏ, trong lòng Nghiêm Căn bỗng thấy nhói đau như bị rút từng khúc ruột.

Con Rùa Nhỏ? Trần Bình nghe đến phần sau đã phản ứng lại được là chỉ Mai Khôi. “Mọi người biết năng lực của con bé?”

“Trước khi sự việc xảy ra, chỉ có hai bố con chúng tôi biết”, Nghiêm Lạc đáp chắc chắn: “Cho đến bây giờ, cũng chỉ có ba người biết”. Anh đã nói cho A Mặc.

Vừa đi vừa nói chuyện, họ đã đi đến nơi, Trần Bình theo sau hai bố con nhà họ Nghiêm đi vào Công ty Nhã Mã. Tuy sáng sớm, nhưng người trong công ty không ít, mọi người dường như đều nghe được phong thanh, nghe nói một nhân vật đầu mối quan trọng trong vụ án Mai Khôi bị bắt cóc đã đến công ty, nên rất nhiều người chạy ra ngoài xem.

Trần Bình vừa đi, vừa thăm dò hình ảnh trong đầu bọn họ, bà ấy lại nhìn thấy hình ảnh Mai Khôi từ nhỏ đã chơi đùa vui vẻ ở đây, trong tâm trí mọi người ở đây, đều lưu lại ký ức về Mai Khôi. Đó là thứ bà ấy thiếu mất, thứ quý báu đời này không có cách nào có lại được nữa.

Tròng mắt Trần Bình cay xè, khịt khịt mũi, ngồi xuống trong phòng họp, tay run run móc ra một bao thuốc nhấm nhèo, lấy một điếu, châm lửa một cách khó khăn, sau khi nhả ra mấy vòng khói, cảm xúc mới ổn định trở lại.

Cả gia đình Tất Mặc Kỳ, Happy, Smile, Bát Bát, Thủy Linh, Ray... cũng nghe được tin tức liền đi vào. Tiểu Tiểu đứng trước mặt Trần Bình, hai người làm mẹ bốn mắt nhìn nhau. Nếu như nói hình ảnh Mai Khôi mà Trần Bình nhìn thấy được từ trong đầu của nhóm người trong công ty làm chấn động đến bà ấy, thì mức độ ấy còn kém xa, nó chỉ bằng một phần mười so với nội dung về quá trình trưởng thành của Mai Khôi trong đầu Tiểu Tiểu mà Trần Bình đang nhìn thấy. Đó chính là toàn bộ quá trình trưởng thành của Mai Khôi từ khi là một bé con hơn ba tuổi đến lúc trở thành cô gái lớn như bây giờ từ sau khi bà ấy rời đi, nụ cười ngọt ngào của Mai Khôi, những lúc Mai Khôi bị ốm, Mai Khôi không vui, Mai Khôi giúp làm việc nhà, Mai Khôi cầm bảng thành tích về, Mai Khôi học đi xe đạp, Mai Khôi thay quần áo mới... điều thuốc của Trần Bình không hút tiếp được nữa, nước mắt cuối cùng cũng trào ra khỏi tròng mắt.

Tiểu Tiểu đưa hộp giấy ăn cho bà ấy, Trần Bình khóc một lúc lâu, cuối cùng lau khô nước mắt, câu đầu tiên nói là: “Cảm ơn mọi người. Cảm ơn mọi người đã cho Mai Khôi được sống hạnh phúc như vậy”.

“Chúng ta nhất định phải cứu được em ấy ra, dù phải đánh đổi bằng tất cả mọi giá.” Lời này của Nghiêm Cẩn khiến Trần Bình quay đầu lại nhìn cậu. Bà nở nụ cười khổ: “Tôi xem ti vi rồi, trên mạng cũng toàn là tin này, tôi lên lút quay về đây, tin tức trong đầu nhân viên nhận điện thoại kia khiến tôi cảm thấy mọi người có thể tin cậy được”. Bà ấy lại móc ra một điều thuốc nữa, bật hai lần mới lên lửa, châm lên hút một hơi: “Nhưng mà vào lúc này, đáng tin cậy hay không cũng chẳng có cách nào nữa. Mai Khôi nhất định là bị hán bắt đi rồi, điều này quá đáng sợ”.

“Hán ta là ai? Hán ta muốn làm gì? Chúng tôi vì sao không thể tìm được hán ta? Hãy nói toàn bộ những gì cô biết cho chúng tôi, việc tiếp theo cứ giao cho chúng tôi xử lý.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Trần Bình quay lại nhìn mọi người một vòng, dò tìm một lượt tin tức trong đầu bọn họ, cuối cùng gật đầu: “Được, thực lực của mọi người không yếu, nếu như tôi biết đến mọi người sớm một chút thì tốt biết bao, có lẽ sự việc này sẽ không xảy ra. Nhưng mà tôi không dám tiếp cận Mai Khôi, một chút cũng không dám, tôi sợ bọn họ tìm kiếm đến ý thức của tôi, có bất cứ một chút xui dầu vết nào cũng sẽ mang đến nguy hiểm cho Mai Khôi, cho nên tôi trốn đi thật xa, chỉ coi như trên đời này không có đứa con gái là Mai Khôi”.

“Vi sao?” Tiểu Tiểu cuối cùng không nén được hỏi ra câu đã đè nén trong lòng mười mấy năm nay.

Trần Bình nhìn cô, sau đó quay sang Nghiêm Lạc: “Không cần phải giấu cô ấy nữa, Mai Khôi đã bị bắt đi rồi, bí mật này không còn giá trị nữa rồi”.

Tiểu Tiểu hoài nghi nhìn sang chồng mình, Nghiêm Lạc duỗi tay ra ôm cô vào lòng: “Xin lỗi, anh vẫn luôn không nói cho em biết, Mai Khôi là tâm ngữ giả”.

Tiểu Tiểu kinh ngạc há miệng, Trần Bình hỏi ra câu hỏi cô nghĩ trong lòng: “Mọi người làm sao phát hiện ra được?”.

Nghiêm Cẩn trả lời: “Khi còn nhỏ cháu có đánh nhau vì Con Rùa Nhỏ, bị bố phạt, Con Rùa Nhỏ lo lắng liền dùng tâm ngữ nói chuyện với cháu”.

Trần Bình chăm chú nhìn cậu: “Hai bố con cháu không phải loài người, ta không thăm dò được tâm tư của hai người, Mai Khôi lại có thể, hán thành công rồi, hán thật sự đã thành công”.

“Tốt nhất là bây giờ cô nên nói toàn bộ sự việc cho chúng cháu, Mai Khôi bị bắt đi rồi, thời gian của chúng ta gấp gáp.” Nghiêm Cẩn mặc kệ bà ấy có phải là mẹ đẻ của Con Rùa Nhỏ hay không, không chút khách khí thúc giục.

Trần Bình khịt mũi, lại hút thêm hơi thuốc nữa: “Được, câu chuyện này rất kích động, mọi người hãy chuẩn bị tốt tâm lý. Hơn nữa bây giờ mỗi một câu chúng ta nói, có lẽ đều đang trong phạm vi giám sát của hán ta. Cũng chính là nói, đối với hành động của hán ta mọi người không biết chút gì, nhưng hán ta lại nắm chắc mỗi một suy nghĩ của mọi người rõ như lòng bàn tay”.

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, mọi người đều ngồi xuống ổn định lại, đợi Trần Bình nói tiếp.

“Tôi biết hán ta tên là Đinh Thịnh, mọi người gọi hán ta là gì?”

“Bác sĩ X.”

“Được, tôi cũng gọi hán ta là bác sĩ X nhé. Bởi vì tôi cũng không biết bây giờ hán ta tên là gì nữa. Hán ta là một thiên tài, cũng là một người có siêu năng lực. Năng lực của hán ta rất đặc biệt, dù gì đến bây giờ tôi vẫn chưa từng gặp người nào có năng lực giống như hán ta.”

“Là cái gì?”

“Hán ta chỉ cần đến gần anh, là có thể biết được năng lực của anh là gì, nhược điểm của anh ta gì. Còn nữa, hán ta có thể khuếch đại năng lực của anh. Ví dụ như, ở trong phạm vi nhất định, hán ta sẽ biết tôi là tâm ngữ giả. Nếu như phạm vi năng lực của tôi là một thành phố, vậy thì chỉ cần hán ta muốn, hán ta có thể khiến tôi cảm ứng đến ba thành phố, thậm chí là xa hơn nữa.”

Mọi người nhìn nhau, năng lực như thế thực sự là chưa từng nghe nói đến.

“Hán ta chính là kẻ biến thái, một kẻ biến thái kiểu thiên tài, hán ta tự gọi mình là Bá Nhạc[1] của người dị năng. Mười tuổi hán ta đã theo học giáo trình đại học, còn lấy được hai học vị, sau đó thì vẫn luôn tự nghiên cứu các đề tài, bởi vì năng lực của mình, cho nên hán ta rất có hứng thú với người dị năng, bao gồm cả phi nhân loại và người có siêu năng lực.”

[1] Bá Nhạc sống vào thời nhà Chu, thường dùng để chỉ một người có khả năng giúp người khác phát hiện ra ưu điểm của chính bản thân mình.

Ray vừa nghe, vừa nhập mạnh mối, cái tên Đinh Thịnh này, và đặc điểm mười tuổi lấy được hai học vị chính là đặc trưng rõ ràng.

Trần Bình tiếp tục nói, vốn dĩ bác sĩ X tuổi còn rất nhỏ đã có được thành tựu rất lớn trên mảng nghiên cứu học thuật, nhưng hẳn ta vẫn luôn rất khiêm tốn giấu bản thân mình đi, đối với việc nghiên cứu dị năng hẳn ta đạt đến độ si mê, sau khi mười năm tuổi, hẳn ta đã phát hiện ra một tâm ngữ giả tên Lỗ Cầm.

Lỗ Cầm khi đó đã ba mươi tuổi rồi, vì năng lực tâm ngữ nên vẫn luôn bị kỳ thị, người nhà cảm thấy bà là quái vật, thế là Lỗ Cầm liền bỏ đi xa một mình sinh sống nơi đất khách quê người. Việc phát hiện ra tâm ngữ giả khiến bác sĩ X vui mừng như phát cuồng, điểm giống nhau vì cùng là người siêu năng lực khiến Lỗ Cầm rất tin nhiệm hẳn ta, nhưng bà không ngờ được rằng, bản thân mình lại trở thành đối tượng thực nghiệm của bác sĩ X.

Khi đó bác sĩ X đầu tư rất nhiều tinh thần và thể lực nghiêm cứu năng lực tâm ngữ, hẳn ta ngầm tìm kiếm tâm ngữ giả khác, nhưng phát hiện chỉ có Lỗ Cầm có thể thu được tin tức ý thức ổn định và hoàn chỉnh, có lẽ bắt đầu từ khi đó, bác sĩ X liền có suy nghĩ điên cuồng là dùng năng lực tâm ngữ để khống chế thế giới.

Thế là, hẳn ta làm một chuyện, đối với Lỗ Cầm mà nói là chuyện rất đáng sợ, hẳn ta đem tinh trùng của mình, dùng phương thức thụ tinh nhân tạo cấy vào trong cơ thể của Lỗ Cầm, hẳn ta muốn thực nghiệm xem, gen của hẳn ta và gen của Lỗ Cầm có thể kết hợp ra một tâm ngữ giả ưu tú hơn không. Lỗ Cầm bị hẳn ta giam cầm cho đến ngày sinh, sinh ra được một đứa con trai.

“Con trai?” Nghiêm Căn kinh ngạc thốt lên. Lỗ Cầm là bà ngoại của Con Rùa Nhỏ, Trần Bình là con gái của bác sĩ X, vậy hẳn ta há chẳng phải chính là ông ngoại của Con Rùa Nhỏ sao? Nghe đến đây cậu đang căng thẳng, nhưng không ngờ được rằng, cuối cùng chuyện lại bất ngờ chuyển ngoặt, là con trai?

Trần Bình tiện tay ném đầu mẫu điều thuốc đã hút hết đi, cười lạnh nói: “Tôi dò tìm được tin tức về đứa con trai này trong một người ở tầng lầu này của mọi người, rõ ràng mọi người đều biết anh ta”.

“Hùng Đông Bình.” Vẫn là Nghiêm Căn nói ra, cậu nghĩ mình thật sự bị những tin tức này kích động đến bị thương mắt.

“Không sai, là anh ta. Nhưng mà anh ta mà tôi quen biết không phải với cái tên này”, bà ấy nhún vai: “Đối với bác sĩ X mà nói, cái tên và diện mạo chỉ giống như là phù hiệu nhãn mác, muốn thay thì thay. Tôi cũng học theo chiều này, nên mới trốn được nhiều năm như vậy”.

Mọi người không nói thêm gì nữa, đều đợi bà ấy tiếp tục nói. Trần Bình lại lấy ra một điều thuốc nữa, châm hút, lúc này mới tiếp tục nói: “Đứa con trai đó quả nhiên là đúng như trông đợi của bác sĩ X, có năng lực tâm ngữ vượt hơn Lỗ Cầm rất nhiều. Bác sĩ X rất vui mừng, nhưng hẳn ta lại không thỏa mãn, bởi vì hẳn ta cảm thấy một tâm ngữ giả có thể không đủ dùng, thế là hẳn ta lại muốn Lỗ Cầm sinh tiếp nữa, lần này, hẳn ta muốn sinh một đứa con gái, bởi vì Lỗ Cầm tuổi tác đã lớn, dựa vào thuyết ưu sinh học mà nói, sẽ không sinh ra được vật phẩm tốt, hẳn ta nghĩ nếu như sinh được một đứa con gái, sau này nghiên cứu của hẳn ta có tiến triển rồi, thì có thể sinh cho hẳn ta người có siêu năng lực ưu tú hơn”.

Mọi người nghe đến mức cảm thấy muốn ọc, đây đâu phải người, mà là đồ súc sinh. Trần Bình như cảm ứng được phản ứng của mọi người, liền cười lạnh: “Mọi người nghĩ không sai, hẳn ta chính là tên biến thái đáng ghê tởm. Mà trên người tôi lại đang chảy dòng máu biến thái ấy”.

Bà ấy uống một hộp nước, tiếp tục nói: “Tôi cùng cái người gọi là anh trai từ nhỏ lớn lên trong những thực nghiệm, hẳn ta luôn nói hai con phải mạnh hơn một chút, mạnh hơn một chút nữa. Mà người mẹ đáng thương của tôi, vì sau khi khó sinh hạ ra tôi, thì không thể sinh con thêm được nữa, nên bị hẳn ta hoàn toàn vứt sang một bên. Nhưng bà ấy không dám nói ra ngoài bởi vì hai chúng tôi đều đang ở trong tay tên biến thái này. Hẳn ta rất có tiền, rất có thể lực, nhưng tôi không biết được tiền từ đâu mà đến, thế lực là gì, hẳn ta không hề tin tưởng ai, không hề nói cho ai biết, đúng rồi, trong quá trình chúng tôi lớn lên, hẳn cũng học được cách che giấu ý thức, cho nên chuyện trốn được sự nắm bắt ý thức tâm ngữ giả, đối với hẳn mà nói, không phải là chuyện khó”.

“Người anh trai của tôi không nói rõ được là loại người gì. Anh ta rất kỳ quái, có lúc tôi cảm thấy anh ta đang giúp tôi, có lúc lại cảm thấy anh ta đang hại tôi, dù gì chúng tôi cũng không thân thiết, anh ta cũng chẳng thân với mẹ tôi. Mẹ tôi đối xử với tôi rất tốt, hai người chúng tôi là chỗ dựa duy nhất của nhau trên thế giới này, tôi dần dần lớn lên, nguy hiểm cũng từng bước từng bước đến gần, điều mẹ gặp phải năm đó khiến bà biết được, những sự việc này sẽ còn xảy ra với tôi, thế nên bà giúp tôi chạy trốn, bảo tôi chạy càng xa càng tốt. Tôi chạy được ra ngoài, gặp được Mai Khánh Hải, anh ấy tuy tính cách tương đối nhu nhược, nhưng là người đàn ông tốt, là người đàn ông tốt nhất tôi từng gặp, tôi đã yêu anh ấy, nhưng tôi vẫn còn chưa kịp thân thiết với anh ấy, thì người của bác sĩ X đã đuổi đến, truy bắt tôi, đó chính là anh trai tôi. Thế là tôi bị bắt quay về, lúc ấy tôi mới biết mẹ tôi đã bị đuổi đi, may là hẳn không giết bà ấy. Vận mệnh của tôi cũng giống như mẹ tôi, trở thành mẫu thể sinh sản người có siêu năng lực để làm thực nghiệm, nhưng tôi không biết kẻ cung cấp tình trạng tốt cuộc là ai, tôi chưa từng gặp qua, chỉ thăm dò được trong đầu bọn họ người đó là Thần tộc.”

“Thần tộc?” Lúc này mấy người đều cùng thốt ra tiếng. Trong Thần tộc làm sao lại có người nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của bác sĩ X như thế? Hơn nữa những người thuộc Thần tộc vẫn qua lại với họ cũng chưa từng nghe nói có ai từng làm chuyện như thế này.

“Có lần tôi nghe tên biến thái đó huênh hoang, hẳn ta nói mình số đỏ, nhặt được đại thần ngọc nhưng lợi hại, đại thần đó chưa có hình thể, không hiểu thế sự. Thế là hẳn ta tìm cho ông ta một vỏ bọc thích hợp để ông ta dung thân, vừa rồi tôi đã nói năng lực của bác sĩ X rất lợi hại, hẳn ta biết được vỏ bọc như thế nào có thể thích hợp để đại thần đó dung thân, thế là vị đại thần ngọc ngách đó đã nghe theo sự sai khiến của hẳn ta.”

Nghiêm Lạc nhíu chặt mày: “Không hiểu thế sự chứng tỏ ông ta vừa mới nhập thế. Thần tộc không có hình thể, điều đó nhất định là phong ấn giam cầm quá lâu, tinh thể chịu tổn thương nghiêm trọng. Mai Khôi nhỏ hơn Nghiêm Căn một tuổi, vào lúc đó, phù hợp với hai điều kiện này chỉ có một Thần”.

Tiểu Tiểu bỗng cảm thấy lạnh người: “Anh nói đến...”.

A Mặc cũng đã phản ứng lại được, bèn vỗ trán thốt lên: “Trời đất ơi”.

Trần Bình lại hút thêm một hơi thuốc nữa: “Dù gì tôi cũng không biết bố đẻ của Mai Khôi là ai. Tôi hệt như mẹ tôi, giống như đồ thực nghiệm bị làm phẫu thuật vậy. Sau khi phẫu thuật, bác sĩ X vốn dĩ cần quan tâm đến tôi xem có mang thai thành công không, nhưng lại không để ý đến tôi lắm, dường như là đại thần gì đó kia đang làm loạn, hắn ta bận xử lý tình hình bên đó, tôi không rõ lắm, khi đó tôi chỉ muốn chết. Sau đó anh trai tôi, chính là Hùng Đông Bình mà mọi người nói lại đột nhiên nói với tôi, anh ta nguyện ý giúp tôi trốn ra ngoài. Hôm đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, cả cơ sở thực nghiệm trời long đất lở thành một mớ hỗn loạn, Hùng Đông Bình yểm hộ tôi chạy ra ngoài. Tôi mãi mãi ghi nhớ cái cảm giác khi trốn trong chỗ ngồi ghế sau xe chạy trốn ra ngoài, hôm ấy chân trời có một dải mây rực rỡ, tôi cảm thấy điều đó như đang chúc mừng cho sự tái sinh của tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Lúc này mặt trời đã nhô cao, vàng thái dương xán lạn xuyên qua cửa kính dài sát đất chiếu vào phòng, phủ lên người Trần Bình. Sắc mặt bà vàng vọt, tóc ngắn rối bù, già nửa lại tiêu tụy, chỉ có đôi mắt toát lên vẻ sắc sảo. Những việc đã trải qua mà bà kể lại này bất cứ ai cũng cảm thấy kinh hãi và sững sốt, nhưng ngữ khí của bà lại trầm ổn, lời nói rất mạch lạc, giống như chỉ là kể một câu chuyện tiểu thuyết.

Tiểu Tiểu bụng đến cho bà một cốc nước, hai người phụ nữ thực tế tuổi tác cũng chỉ xấp xỉ nhau, nhưng vì cuộc sống không giống nhau, nên nhìn họ như cách nhau trên cả chục tuổi. Trần Bình dường như không để ý đến ánh mắt đồng cảm của mọi người, cứ hút hết điều thuốc, rồi tiếp tục nói.

“Trước khi tôi chạy thoát ra ngoài, anh trai thay tôi liên hệ với mẹ, cho nên vừa thoát được ra ngoài tôi liền đi tìm bà, bà sớm đã sắp xếp xong chuyện chỉnh hình và thay đổi thân phận cho tôi, trước khi bác sĩ X tìm thấy tôi thì tôi đã rất thuận lợi thay da đổi thịt rồi. Nhưng tôi không thể sống cùng với mẹ, bọn họ sẽ tìm được tôi, thế là tôi một mình đến thành phố A. Tôi gặp lại được Mai Khánh Hải đã được điều đến định cư ở thành phố A do công việc. Tôi cảm thấy đây là duyên phận ông Trời sắp xếp cho mình, lúc đó tôi phát hiện ra tôi có thai rồi, tôi đã cân nhắc đến chuyện muốn phá bỏ đứa bé này, nhưng mà hai lần tôi muốn đến bệnh viện, trên đường lại gặp phải sự cố bất ngờ, nên đã trì hoãn. Tôi nghĩ chắc đứa bé này giống mình, rất yêu mẹ, tôi lại không nỡ bỏ nữa. Thế là tôi liền tìm cho đứa trẻ một người bố, đó chính là Mai Khánh Hải. Tôi vốn nghĩ, lúc con sinh ra, thời gian không trùng khớp, tôi sẽ nghĩ ra lý do, nhưng mà không ngờ rằng, cái thai này lại mang đúng một năm. May mà Mai Khánh Hải công việc rất bận, cũng không có thời gian cùng tôi đi kiểm tra, cho nên rất thuận lợi, anh ấy nghĩ rằng đây là con của anh ấy.”

“Sau khi Mai Khôi ra đời, chẳng mấy chốc tôi phát hiện ra con bé cũng là tâm ngữ giả. Tôi đã sợ hãi, sợ con bé giống như tôi sẽ bị bắt đi làm công cụ sinh sản, thế là từ nhỏ tôi đã luôn dạy con bé phải giữ bí mật, còn bảo con bé phải che giấu ý thức của mình như thế nào. Nhưng con bé quá nhỏ, tôi không biết con bé học được bao nhiêu. Khi tôi rời xa, con bé mới ba tuổi.”

Trần Bình nói đến con gái, bỗng trở nên kích động: “Tôi không thể không rời xa con bé, bởi vì tôi phát hiện ra bác sĩ X đã đến thành phố A, hắn ta vẫn luôn tìm kiếm tôi, tôi biết hắn ta còn để ý hơn nữa là chuyện tôi sinh ra được một tâm ngữ giả mạnh hơn cho hắn ta không. Tôi không thể để con gái rơi vào tay của bọn họ, thế là tôi liền bỏ Mai Khôi lại, đi xa đến nơi đất khách quê người”. Bà ấy nói đến đây, nhìn sang Tiểu Tiểu, trông mắt rưng rưng nước.

Tiểu Tiểu không kìm được dang tay ra ôm bà ấy, khẽ giọng nói: “Mai Khôi là một thiên sứ, là đứa trẻ rất đáng yêu”. Trần Bình đau đớn khóc thất thanh, mọi người cũng không tiện giục bà ấy, chỉ đành đợi bà ấy khóc xong tiếp tục nói.

“Sau khi rời đi, tôi lại chỉnh hình lần nữa và thay đổi thân phận, nhưng thỉnh thoảng tôi phát hiện ra người của bác sĩ X, tôi không dám tiếp xúc với Mai Khôi, cũng không dám dùng năng lực nghe ngóng chuyện của con bé, tôi quá sợ hãi, sau này tôi nghĩ ra biện pháp, tôi muốn trốn vào trong tù, bọn họ nhất định không nghĩ được rằng tôi sẽ làm như vậy, so với những ngày tháng chạy đông trốn tây bên ngoài, chẳng bằng vào tù đi ăn cơm Nhà nước”, Trần Bình cười khổ một cái: “Thế là tôi liền phạm tội để vào tù. Không ngờ rằng sau này ở trong này tôi đã gặp Tiểu Phuong, tôi phát hiện ra cô ta từng làm bảo mẫu của Mai Khôi, điều này khiến tôi rất kinh ngạc, trong đầu cô ta có ấn tượng rất sâu sắc với Mai Khôi, tôi thấy hơi lo lắng, cho nên tiếp xúc gần cô ta. Sau đó cô ta ra khỏi tù, tìm được công việc, lại là làm việc cho người có siêu năng lực, càng đáng sợ hơn là, tôi nhìn thấy hình ảnh của anh trai ở trong đầu người có siêu năng lực đó. Tôi có xung đột với Tiểu Phuong, tôi không thể để cô ta tiết lộ sự việc ra ngoài, tôi bèn có ý định giết cô ta. Không ngờ rằng, cô ta cùng với người tên Tân Nam kia đến thành phố A, lại bị người ta giết. Tôi xác định được tin tức về cái chết của cô ta, liền vội vàng rời khỏi chỗ này. Không ngờ rằng buổi tối hôm qua, tôi lại xem được tin mất tích của Mai Khôi”.

Sự việc phía sau mọi người đều đã biết rồi, thế là chủ đề chuyển đến vấn đề trọng điểm, Nghiêm Lạc hỏi: “Cô có đầu mối gì có thể giúp chúng tôi tìm đến được bác sĩ X? Hắn ta rốt cuộc là người thế nào?”.

“Nhiều năm như vậy rồi, tôi cũng không biết hắn ta trốn ở đâu, nhưng hắn ta chẳng mấy chốc sẽ làm ra vài sự việc cho mọi người xem. Hắn chuẩn bị lâu như vậy rồi, bây giờ lại có được Mai Khôi trong tay, hắn ta sắp bắt đầu thực hiện cái mà hắn gọi là mộng tưởng rồi.” Trần Bình dường như không có niềm tin gì đối với việc bắt được bác sĩ X, phản ứng rất lạnh nhạt.

“Mộng tưởng?”

“Hắn ta cảm thấy hắn ta là người vĩ đại nhất trên thế giới này, có học thức có năng lực, hắn ta có thể biết được năng lực của mỗi người, có thể phóng năng lực của bọn họ, hắn ta có thể thống trị thế giới. Khi tôi còn nhỏ thì thường nghe thấy hắn ta nói, hắn ta là chủ nhân của thế giới này, mỗi một người đều phải nghe theo sự sắp xếp của hắn ta, hắn ta mới là người hiểu rõ nhất mỗi người nên làm gì”, Trần Bình cười lạnh: “Bây giờ hắn ta đã có Mai Khôi rồi, có thể nghe thấy suy nghĩ của mỗi người trong số chúng ta, mỗi một đối sách mọi người bàn bạc, mỗi một suy nghĩ muốn bắt được hắn, hắn đều sẽ biết được toàn bộ, trước khi mọi người hành động, hắn đã có thể chuẩn bị tốt để đối phó với mọi người rồi.”

“Nhưng mà hắn ta làm thế nào có thể khiến Mai Khôi nghe theo sắp đặt của mình? Hơn nữa nếu như năng lực tâm ngữ của Mai Khôi mạnh như vậy, lẽ nào không thể truyền được tin tức cho chúng ta?”, A Mặc hỏi ra vấn đề mọi người muốn hỏi.

“Tâm ngữ giả chúng tôi dựa vào ý thức để khống chế năng lực, khi cơ thể chịu đựng kích thích ngoại lực khiến cho ý thức không chịu khống chế, năng lực cũng sẽ không cách nào khống chế được nữa. Đó là thủ đoạn vừa khiến anh duy trì tỉnh táo, vừa khiến anh đau khổ không cách nào khống chế được chính mình, mọi người tuyệt đối không tài nào tưởng tượng được đâu.”

Nghiêm Cận nắm chặt hai bàn tay. Cậu vốn dĩ không dám tưởng tượng một chút nào, nhưng mà cậu không nghĩ, thi thể thảm thương của hai tâm ngữ giả kia vẫn cứ hiện lên trong đầu cậu. Cậu nghe thấy Trần Bình tiếp tục nói: “Năm tôi bỏ trốn ra ngoài, một dụng cụ bác sĩ X phát minh đã được chế tạo thành công, đó là chiếc mũ có thể ngăn chặn được cảm ứng ý thức, tôi và anh trai đã bị thực nghiệm, đội lên trên đầu thì không thể truyền đi được ý thức, cùng nguyên lý, cũng có thể không bị tâm ngữ giả khác moi được ý thức. Đã nhiều năm như vậy, nếu hắn ta có làm cái tiến hoặc là làm ra thứ khác mới hơn, ví dụ như đem cả căn phòng biến thành vật ngăn cách ý thức gì đó, tôi cũng sẽ không thấy kinh ngạc, hắn ta có niềm đam mê biến thái đối với phát minh và làm thực nghiệm”.

“Vậy Mai Khôi...”

“Bây giờ con bé mới bị bắt đi, chắc chắn vẫn chưa có nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ X cần năng lực của con bé, thủ đoạn chắc vẫn sẽ cẩn thận, nếu như mấy ngày nay xảy ra một số chuyện kỳ lạ, có liên quan đến năng lực tâm ngữ, điều đó chứng tỏ con bé còn sống.”

Mọi người đều không nói gì, cuối cùng vẫn là Nghiêm Lạc lên tiếng: “Từng có một người đàn ông đưa Hùng Đông Bình đến trấn S thăm dò tung tích của cô, chúng tôi có máy tính về chân dung hắn ta, cô có thể xác nhận một chút xem có phải là hắn ta không. Nếu như hắn ta muốn làm chuyện lớn, thì không thể cứ mãi ẩn thân đi được. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra được hắn ta. Ray sẽ đưa cô đi chỉnh lý lại cẩn thận một lượt tất cả các đầu mối. Hôm nay tôi sẽ tìm các cơ quan chính quyền tới bàn bạc, liên hệ để chuẩn bị biện pháp phòng thủ”.

→STENT

Anh nhìn sang Nghiêm Cận, đang định nói gì thì bị Nghiêm Cận cắt ngang: “Bố à, bố không cần đề ý đến con, con muốn yên tĩnh một chút trước, suy nghĩ thật kỹ càng”. Nghiêm Lạc tuy ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Trần Bình rất phối hợp, đi cùng Ray đến phòng tư liệu, chân dung trên máy tính của người đàn ông kia lại không phải là bác sĩ X mà bà quen biết, nhưng bà nói bác sĩ giỏi về cái trang, không xuất hiện với diện mạo thật cũng không có gì kỳ quái cả. Trần Bình nói ra hết những chi tiết bà ta có thể nghĩ đến, Mặc Ngôn cũng ở bên cạnh, chăm chú nhìn, có ý muốn giúp đỡ. Nghiêm Lạc đi đến Cục Công an, thương lượng với Cục trưởng Thôi về kế hoạch ứng phó trong thời gian sắp tới. A Mặc chạy đến bệnh viện thăm Thẩm Phi, rồi lại quay về trường học bố trí biện pháp bảo an, không thể để bọn trẻ của trường học Nhã Mã trở thành con mồi của bác sĩ X. A La cùng Tiểu Tiểu ngồi trấn giữ ở công ty, có ý muốn giúp đỡ mọi người. Chỉ có Nghiêm Cận, vào lúc này lại nhốt bản thân mình trong phòng làm việc, phớt lờ hết mọi người, không làm gì cả, chỉ một mình ngồi đó.

Buổi tối, tin xấu đầu tiên xuất hiện. Một vụ án chống ma túy lớn triển khai điều tra gần một năm của phía cảnh sát, khi thu lưới vào buổi tối hôm nay đã xảy ra sai sót, mất thấy đối phương đã đến hiện trường giao dịch rồi, phía cảnh sát giả mạo làm bên mua đã chuẩn bị xong việc thu hàng bắt người, nhưng nghi phạm đột nhiên chống đối. Bọn chúng giống như hiểu rõ toàn bộ bố trí của phía cảnh sát, lại cướp tiền ngay tại hiện trường và giết cảnh sát nằm vùng, sau đó chạy thoát ra khỏi vòng vây giống như thiên la địa võng, toàn bộ tuyến đường lựa chọn để chạy trốn đều vượt ra ngoài dự liệu của phía cảnh sát, hành động ngăn chặn cũng bị nhìn thấu, phía cảnh sát thương vong nặng nề. Đội phối hợp trong lần hành động này với phía cảnh sát là thành viên của Hồ tộc và Thần tộc, nếu như ý thức bị thăm dò, vậy chỉ có một khả năng.

Sau khi nhận được điện thoại của cảnh sát, Nghiêm Lạc im lặng rất lâu chẳng nói gì, Trần Bình hỏi rõ tình hình rồi ngồi bên cạnh cũng không nói gì, cả nửa ngày sau bà ta mới đột nhiên nói: “Chắc chắn là bác sĩ X, tôi tìm thấy ý thức của tội phạm ma túy kia rồi, có người liên lạc với bọn chúng, nói cho bọn chúng tất cả dự tính của phía cảnh sát, và cung cấp một biện pháp vừa có thể lấy tiền lại có thể thoát thân. Yêu cầu chia một nửa chiến lợi phẩm”.

Happy lo lắng: “Vậy chúng ta bám theo đầu mối này, bọn bác sĩ X chắc phải chạm mặt với đối phương...”.

Trần Bình lắc đầu: “Bác sĩ X yêu cầu bọn chúng đem đồ đặt đến địa điểm chỉ định, những việc khác sẽ thông báo lại”. Trần Bình đọc lại địa chỉ một lượt, lại nói: “Tôi đánh cược bây giờ mọi người đến đó, sẽ chẳng tìm được gì cả”. Bà nói đến đây đột nhiên ngừng một chút: “Hắn ta phát hiện ra tôi đang lén thăm dò, có tâm ngữ giả đang thăm dò ý thức của tôi”.

Nghiêm Lạc nhũn nhặn: “Cô có thể theo đuổi tông tích được không?”.

“Không thể, con bé cũng không moi được tin tức của tôi, tôi có thể che giấu ý thức. Nhưng mà tôi có che giấu thì cũng vô dụng thôi, con bé có thể biết được rõ tình hình của tôi từ trong đầu mọi người, lời tôi nói với mọi người, tôi đang làm gì, thông qua mọi người thì có thể biết hết được toàn bộ.”

“Bất luận thế nào, điều này cũng vẫn là đầu mối, Trần Bình, cô hãy nói rõ một chút vị trí và tình hình của tên tội phạm ma túy. Smile, anh liên lạc với phía cảnh sát bên kia, đưa người đi bắt hắn ta.” Nghiêm Lạc hạ lệnh như thói quen, khiến Trần Bình nhũn nhặn lại, nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp, nghiêm túc

dò tìm ý thức của tên buôn ma túy kia, sau đó thở dài: “Hắn đang nhận điện thoại, có người nói cho hắn, hành tung của hắn bị phát giác rồi, bảo hắn lập tức rời đi”.

Tay cầm điện thoại của Smile hơi run, nhìn Nghiêm Lạc một cái. Trần Bình lại nói: “Mỗi một điểm tôi nói cho mọi người hắn ta đều biết, trước khi mọi người hành động, đối phương cũng sẽ hành động”.

“Vậy thì để bọn họ làm, dù sao cũng tốt hơn so với không làm gì, đối phương cũng sẽ hành động”. Nghiêm Lạc rất quyết đoán, gật đầu với Smile, Smile cầm điện thoại tiếp tục bấm số. Trần Bình đang viết gì đó lên trang giấy, gấp lại đưa cho Smile: “Bọn họ không biết tôi viết cái gì, chỉ cần anh không mở ra nhìn, bọn họ sẽ không biết rõ tôi bảo anh điều gì, đợi đến lúc gặp cảnh sát, thì hãy xem. Như thế này ít nhiều có thể tranh thủ được chút thời gian”. Bà nhún nhún vai: “Nhưng mà tôi cảm thấy chẳng có tác dụng gì”.

Nghiêm Lạc nhàu nhàu mặt: “Bọn họ không thể nào thăm dò rõ ràng tất cả mọi cử động nhỏ xíu được, người nhiều như vậy, tư duy loạn như vậy...”.

Trần Bình cắt ngang lời anh: “Cho nên hành động của chúng ta càng nhiều, người tham gia càng phức tạp, Mai Khôi sẽ càng vất vả. Bác sĩ X vì hiệu quả không chế việc giám sát, sẽ không ngừng kích thích phóng đại cảm quan của con bé. Tâm ngữ giả sẽ giống như một chiếc máy vận hành siêu tài trọng, thật sự đến mức kiệt sức mà chết. Nhưng mà, hắn ta chắc sẽ không để Mai Khôi chết, con bé bây giờ tuổi còn nhỏ, nếu không...” Trần Bình không nói tiếp nữa, Nghiêm Lạc buông tay ra, cũng không nghe tiếp nữa, cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu của anh, anh không thể tưởng tượng được cô bé phải trải qua những giày vò như thế: “Chúng ta nhất định phải cứu được con bé ra, bất chấp bất cứ giá nào”.

Trần Bình lại lấy thuốc ra, nhưng đã hút hết rồi, bèn đan các ngón tay vào nhau: “Tôi hoàn toàn không có niềm tin có thể làm được, con người đó quá đáng sợ. Nhưng mà để cứu Mai Khôi, tôi mới quay lại, tuy tôi cảm thấy không có khả năng, nhưng tôi buộc phải làm như vậy”.

Smile xuất phát rồi, Tiểu Tiểu pha cho Nghiêm Lạc và Trần Bình tách trà. Hạ Sinh nhanh nhẹn mua thuốc cho Trần Bình, từ lúc biết Mai Khôi là con gái của bà, cậu ta liền cảm thấy vô cùng thân thiết với bà. Cừ Tranh lúc này chạy đến, nói với Trần Bình: “Tiểu Ma Vương muốn gặp cô, gặp riêng”.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Cận có động tĩnh sau một ngày nhốt mình trong phòng. Nghiêm Lạc tuy ngạc nhiên, nhưng vẫn không nói gì, cậu con trai này của anh tuy tính khí nóng nảy, tuổi còn trẻ, nhưng có vài điểm quan trọng người làm bố như anh đây hiểu rõ. Vào lúc này, đối mặt với bác sĩ X, anh chỉ có thể gửi gắm toàn bộ sự tin tưởng vào cậu.

Thế là Trần Bình đi đến phòng làm việc của Nghiêm Cận, Nghiêm Cận khóa cửa lại, nói với bà: “Được rồi, cô và cháu hai người đều có thể che giấu được ý thức, bây giờ mỗi một câu chúng ta nói, đối với bác sĩ X mà nói, đều là bí mật”.

“Cháu cũng biết che giấu ý thức?”, Trần Bình có chút kinh ngạc, nhưng tiếp tục nói: “Vậy thì làm sao chứ? Chỉ dựa vào hai chúng ta, sẽ không phải là đối thủ của bác sĩ X”.

Nghiêm Cận nhàu nhàu mặt: “Cháu biết những điều cô gặp phải trong quá khứ khiến người ta tuyệt vọng, nhưng cô đã đến đây, cháu nghĩ không phải là để nói với chúng cháu là không có hy vọng cứu được người chứ”. Trần Bình không nói gì, ngữ khí cứng rắn của cậu thanh niên này lại có mấy phần khí thế của bố cậu. Nghiêm Cận không quan tâm xem bà có thích nghe hay không, tiếp tục nói: “Nếu như cô có thể không chế bản thân mình, tốt nhất đừng nói những lời nản lòng gì nữa, cô còn chưa hề làm, hà tất lại tự dìm cho mình gáo nước lạnh? Đối với cháu mà nói, Con Rùa Nhỏ là người rất rất quan trọng, cho dù chỉ có một phần vạn khả năng, cháu cũng sẽ không bỏ rơi em ấy”.

Trần Bình không vui, nhưng cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Vậy cháu có dự định gì?”.

“Năng lực của tâm ngữ giả có lớn mạnh hơn nữa, thì cũng có hạn, giống như công cụ tìm kiếm, có thể tìm kiếm được tất cả mọi thứ, nhưng người sử dụng lại không thể tiêu hóa hết tất cả tin tức, bác sĩ X bắt buộc phải có bộ lọc lựa chọn ra nội dung hắn ta thấy có hiệu quả với mình. Đối với hắn ta mà nói, trước mắt cô và tất cả mọi người bọn cháu ở đây là trọng điểm, phía cảnh sát là trọng điểm, chính phủ là trọng điểm, nguồn lực chinh phục thế giới của hắn ta mong muốn là trọng điểm”.

“Vậy thì làm sao chứ?”, Trần Bình không hiểu rõ lắm.

“Cũng chính là nói, vì đảm bảo tin tức trọng điểm không bị bỏ sót chút nào, có một số đồ vật nhỏ không biết nói chuyện hoặc đồ chơi không phải là hình người, hắn sẽ bỏ đi.” Nghiêm Cận vừa duỗi tay ra, một chú chuột béo nhỏ đang nằm bò trên miệng bình hoa liền nhảy lên lòng bàn tay cậu, một khối nước cũng từ trong bình hoa trào ra ngoài.

Trần Bình nhìn sang hai thứ này có chút sửng sốt, nghe thấy khối nước kia kháng nghị: “Tiểu Ma Vương, chúng tôi không phải là đồ vật và đồ chơi, chúng tôi là tổ hợp đệ nhị thiên hạ, chỉ kém hơn bọn cậu một chút xíu thôi”.

Nghiêm Cận phớt lờ nó, nói với Trần Bình: “Cháu ở trong căn phòng này, không ai nhìn thấy được cháu, bác sĩ X cũng không thể tìm được tin tức của cháu trong ý thức những người khác. Hôm nay cháu nói chuyện với Con Rùa Nhỏ cả một ngày, em ấy không thể truyền được ý thức cho cháu, cháu lại có thể truyền được cho em ấy. Cháu bảo em ấy phải đừng cảm lên, đừng sợ hãi, đừng chống đối, đừng khiến cho những kẻ xấu đó tức giận có cớ đánh em ấy, bảo em ấy cứ ở đó đợi, chúng ta sẽ nhanh chóng đến cứu em ấy. Đúng rồi, quên không nói cho cô, cháu mà nói dài dòng nghe nói sẽ khiến người ta không chịu đựng nổi. Cho nên cháu sẽ cứ nói mãi, nói mãi, không cho bác sĩ X một câu hữu dụng nào, nếu như kênh của hắn ta không đủ dùng, hắn ta chắc sẽ rất phiền khi nghe thấy cháu nói những điều này”.

Trần Bình hơi ngăn người ra, như thế này cũng được sao? Nghiêm Cận nói: “Ồ chỗ bác sĩ X, hoặc là không hề có tin tức về cháu, hề có tin tức thì chỉ là lời thừa, cháu nghĩ hẳn chắc rất khó quyết định là giữ lại hay bỏ đi?”.

Trần Bình hỏi: “Cháu muốn cô cũng làm nhiều hấn ta như thế?”.

“Không, cháu muốn cô dùng một phương pháp khác quấy nhiễu hắn, cháu hy vọng cô mang theo Hạ Bồi, cùng đối kháng với năng lực tâm ngữ của Con Rùa Nhỏ, hai người phải nỗ lực moi ra mỗi một bước hành động của bác sĩ X, mục tiêu của hắn ta, kế hoạch của hắn ta, để hắn ta không thể không tập trung nguồn lực vào đối phó với hai người và bỏ cháu.” Nghiêm Cận rất bình tĩnh: “Còn cháu, làm chuyện bản thân cháu nên làm. Mọi người đừng để ý đến cháu, đừng quan tâm đến cháu, đừng thăm dò xem cháu đi đâu, đối với bác sĩ X mà nói, tin tức của cháu chính là trống không”.

Trần Bình suy nghĩ nhanh như bay, đang nghĩ đến tính khả thi, Nghiêm Cận lại nói: “Tất cả tin tình báo trao đổi chỉ thông qua cô truyền cho cháu, như vậy thì có thể che giấu được bác sĩ X. Chúng ta một ở sáng, một trong tối, mới có thể thắng được”.

“Nhưng rất nhiều thứ bố cháu chưa chắc sẽ cho cô biết, còn cô làm thế nào nói cho cháu? Nếu như ông ấy hỏi về cháu, chuyện này e là không giấu được.”

“Tuy cháu và bố cháu xem thường lẫn nhau hơn chục năm trời, nhưng điểm ngầm hiểu vẫn có. Cháu không xuất hiện, ông ấy tự nhiên biết được cháu có dự định của riêng mình, ông ấy sẽ hỗ trợ cháu.”

Trần Bình vừa suy nghĩ, xác thực, hôm nay vào lúc then chốt như thế, Nghiêm Cận lại nhốt mình lại, thực sự Nghiêm Lạc cũng chẳng hỏi han gì đến cả. Còn bà và Mai Khôi e là cả đời này đều không có cơ hội xây dựng được quan hệ như thế. Suy nghĩ này khiến Trần Bình buồn bã một hồi trong lòng.

“Được rồi, không vấn đề gì, cô nhất định gắng hết sức phối hợp với cháu. Cháu nói đúng, cho dù chỉ có một phần vạn khả năng, chỉ cần có thể cứu được Mai Khôi của cô ra, cô...” Trần Bình bất ngờ phát hiện, dù chết bà cũng nguyện cam chịu, bà là người sợ chết như vậy, là người vào lúc đau khổ nhất không có chỗ bám víu nhất cũng không dám tự tìm cái chết, nhưng vì con gái của mình, vừa rồi bà lại có tinh thần không sợ hãi bất cứ điều gì.

“Em ấy cũng là Mai Khôi của cháu.” Nghiêm Cận mạnh mẽ kiên quyết nói với người mẹ vợ tương lai, không hề cảm thấy ngại ngùng chút nào.

Trần Bình cắn răng, gật mạnh đầu: “Vậy, hy vọng chúng ta có thể thành công”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Sau khi nói chuyện với Nghiêm Cận, Trần Bình đi tìm Nghiêm Lạc, nói muốn đưa theo Hạ Bồi, lợi dụng năng lực tâm ngữ, cùng đám người Nghiêm Lạc đối phó với bác sĩ X, hy vọng Nghiêm Lạc có thể cứu được Mai Khôi.

Nghiêm Lạc quả nhiên giống như Nghiêm Cận nói, không hỏi han và thăm dò xem con trai mình đang làm gì, chỉ nghĩ ngợi qua loa, rồi gọi Ray đến, nói với anh rằng Trần Bình tạm thời gia nhập vào phòng của anh, làm công việc thu thập tin tình báo và hỗ trợ giám sát..., tài liệu vụ án có liên quan đến bác sĩ X có thể công khai toàn bộ với cô ấy. Ngoài ra lại cho gọi Hạ Bồi đến, cũng nói với cậu ta một lượt về sắp xếp công việc, thế là bên Ray có hai tâm ngữ giả chính thức gia nhập.

Không có ai đi tìm Tiểu Ma Vương, cũng không có ai hỏi cậu đang ở đâu, mọi người giống như đều hiểu rõ được ám thị từ chỗ Nghiêm Lạc. Từ ngày hôm đó, Tiểu Ma Vương đã mất tích. Mấy đứa trẻ đám Mặc Ngón cũng bị Nghiêm Lạc đuổi về trường học.

Công ty Nhả Mã và cảnh sát bước vào trạng thái hoàn toàn cảnh giác và phòng bị. Bác sĩ X trong một tuần lễ gây hai vụ án lớn, một trong số đó là cướp một nhà tù đặc biệt, bên trong có nhốt một số ma quái lai ghép và tội phạm có năng lực đặc biệt, nhà tù này thuộc cấp cơ mật của chính phủ, do phía quân đội và Công ty Nhả Mã cùng trông coi quản lý, địa điểm cũng cơ mật, không có bất cứ hiện thị gì trên bản đồ. Một nhà tù thần bí ở nơi rừng núi sâu thẳm như thế, vậy mà bác sĩ X đã phái quân vũ trang chống chính phủ đi công phá chỉ mất có ba giờ đồng hồ. Nhà tù này không ở thành phố A, cự ly vượt ngoài phạm vi năng lực tâm ngữ của Trần Bình, cho nên Công ty Nhả Mã chẳng có kế sách gì, không cách nào truy đuổi kịp thời được tông tích của những tù nhân này.

Bác sĩ X thực hiện vụ án lớn thứ hai là cướp kho vàng của ba ngân hàng lớn. Hắn ta không giống như những tên cướp bình thường đeo mặt nạ cầm súng xông vào trong, mà vào lúc đêm khuya vắng vẻ yên tĩnh, một nhóm vài ba người nhàn nhai đi dạo vào trong ngân hàng, tránh hệ thống giám sát, xử lý hết tất cả bảo vệ, tắt máy giám sát đi, ấn mở tất cả khóa mật mã, đường hoàng mà chuyển tiền mặt và vàng lên xe, sau đó ngênh ngang rời đi. Động thủ gây án là nhóm phi nhân loại, Trần Bình và Hạ Bồi dựa vào năng lực tâm ngữ không dò được tin tức, mà dấu vết để lại tại hiện trường lại quá ít, từ trong máy giám sát dọc bên đường truy đuổi theo chiếc xe, sau mấy con đường bóng dáng của mấy chiếc xe đó cũng mất tích. Muốn phá vụ án này, mà chỉ bám vào những đầu mối này, sợ là cũng khó khăn trùng trùng.

Nhưng Nghiêm Lạc chẳng hề có chút thu hoạch nào, thủ lĩnh của chợ đen mất tích, những tên tay chân chạy việc vẫn còn đó, chỉ là trước mắt biển người mệnh mang, trên mặt người ta cũng không khắc mấy chữ kiểu như tôi là đám tay sai của chợ đen, cho nên không tìm được, nhưng có Trần Bình thật sự là cũng lòi ra được mấy tên từ trong đám người đó.

Đám tay sai chuyện lớn không hiểu, sự việc nhỏ lại biết không ít, quan trọng nhất là, từ trong đầu óc của bọn chúng moi ra được hình dáng của một tên thủ lĩnh, lại chính là kẻ đưa Hùng Đông Bình đến trấn S tra hỏi Hạ Sinh. Cho nên nói, chợ đen này cũng có khả năng rất lớn do bác sĩ X tổ chức.

Bác sĩ X thích làm thực nghiệm, các loại thuốc, máy móc công cụ đương nhiên là không thể thiếu. Đám người Nghiêm Lạc đem tất cả nhân viên trực tiếp hoặc gián tiếp có liên quan đến bác sĩ X liệt vào một kho, do Hạ Bồi đi lại ở các nơi, tìm kiếm trong đầu của mỗi một người xem có sự tồn tại của những người trong kho này không, có phải là từng làm qua chuyện mua bán với bọn họ không, việc tìm kiếm này, thật sự đã tìm thấy được kẻ cung cấp hàng.

Bác sĩ X còn có quân đội và vũ trang của riêng mình, trong những người của hắn ta thậm chí còn có Ma tộc và Yêu tộc, rõ ràng hắn có giao tình với tổ chức tà ác lại có dã tâm. Phương diện quân đội và vũ trang, cũng giống như nguồn vũ khí là một bước đột phá, đặc biệt là sau khi hắn ta cướp ngục, từ đầu mỗi trang bị vũ khí và tù binh để lại cũng có thể moi ra được chút diện mạo.

Theo đó đầu mối và nhân lực bọn Nghiêm Lạc nắm được càng ngày càng nhiều, áp lực của bác sĩ X khi phải ứng phó với bọn họ ngày càng lớn. Trần Bình và Hạ Bồi rõ ràng cảm thấy được năng lực tâm ngữ đang giám sát họ càng lúc càng mạnh. Bọn họ liên thủ phá hoại mấy lần hành động của bác sĩ X, nhưng mọi người vẫn chẳng ai biết được căn cứ bí mật của bác sĩ X ở đâu.

Ray tìm ra được ghi chép về thời kỳ còn trẻ của bác sĩ X, tìm được tên thật của hắn không phải là Đinh Thịnh, mà là Đinh Thành. Thiên tài thần đồng, mười tuổi đã lấy được hai học vị, mười hai tuổi có được mười lăm bằng sáng chế, và nghiên cứu ra hệ thống nhận diện DNA mới nhất, hệ thống này được phía y tế và cảnh sát ứng dụng, vẫn luôn tiếp tục phát triển đến hôm nay. Chu Duyệt ngạc nhiên: “Vậy hệ thống chúng ta hiện nay đang dùng cũng là hắn ta nghiên cứu phát minh ra?”

Ray nhún vai: “Phần hấp dẫn hơn còn ở phía sau”. Anh tiếp tục điều chỉnh đến phần còn lại trên màn hình.

Lúc mười ba tuổi, vì trong nghiên cứu của Đinh Thành có biểu hiện phản xã hội, nên bị Viện Nghiên cứu khai trừ, tiền tài trợ cho nghiên cứu của hắn cũng bị hủy bỏ, bố mẹ hắn đón hắn về nhà. Năm mười bốn tuổi, nhà họ Đinh xảy ra hỏa hoạn, cả nhà bốn người bị thiêu trong biển lửa.

“Cả nhà bốn người?”

“Hắn còn có một người em gái.” Ray chỉnh ra một tấm ảnh cả gia đình nhà Đinh Thành. Một bé trai mặt không biểu cảm đứng giữa bố mẹ và em gái đang cười rất tươi, trông có vẻ rất chướng mắt.

Tiểu Tiểu xem xong những điều này, liền ôm chặt lấy Nghiêm Lạc, chỉ cảm thấy dạ dày cuộn lên một cơn đau. Tên biến thái này, nhất định là hắn thiêu chết cả gia đình rồi. Nghiêm Lạc ôm lấy vai cô, trong lòng càng lo lắng hơn cho Mai Khôi.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Trần Bình nặng nề hút hết một điếu thuốc, mặt không biểu cảm, bà không tham gia thảo luận trong cuộc họp, lặng lẽ lui ra ngoài. Quay về phòng làm việc của Nghiêm Cận, bà ngẩng ngẩng bèn đẩy cửa đi vào. Trong phòng làm việc không có người, nhưng tư liệu tối qua bà để lại trên bàn cậu đã thay đổi vị trí, chứng tỏ cậu đã quay về và đọc nó. Trên bề mặt không để lại bất cứ chữ nào, xem ra không có điều gì cản dận dò bà truyền đạt. Trần Bình ngồi xuống trong căn phòng làm việc trống không, coi như là tạm thời lẩn tránh áp lực căng thẳng bên ngoài.

Trong lúc vô tình quay mặt, bà nhìn thấy một cuốn sổ làm bằng tay rất lớn đặt trên bàn, bên trên có viết “Trời sao của Tiểu Ma Vương”. Không biết vì sao, Trần Bình rất muốn mở ra đọc, khi mở ra, hiện rõ trong mắt bà là một loạt tấm ảnh của Mai Khôi, Trần Bình lật xem từng trang từng trang, cuối cùng không kiềm được lớn tiếng bật khóc.

Phòng họp ở bên kia, Nghiêm Lạc sau khi nghe xong tất cả báo cáo, bèn rơi vào trạng thái trầm tư.

Bây giờ mỗi một góc trong toàn thành phố đều có máy giám sát, toàn bộ cảnh lực đều phải đi bảo vệ thành phố, Hạ Bồi mỗi ngày đều được Happy bảo vệ, đi tuần tra dò tìm khắp đường lớn ngõ nhỏ, Trần Bình ngồi trấn ở công ty, phóng mờ ý thức giám sát nghe tất cả động tĩnh trong thành phố, nếu cảm thấy có chỗ nào không bình thường, tiểu tổ tuần tra sẽ lập tức đi đến đó. Cho nên cục diện trước mắt là thế đối đầu bế tắc giữa Nghiêm Lạc và bác sĩ X. Hai bên đều gặp nhiều khó khăn, nhưng trong thời gian ngắn chẳng bên nào có thể giành được thắng lợi. Điều này chứng tỏ bọn họ có cơ sở đàm phán. Có điều Mai Khôi đang ở trong tay bác sĩ X, đối với Nghiêm Lạc mà nói, bọn họ rất bị động. Hơn nữa anh tin tưởng, bây giờ bác sĩ X đang chìm đắm trong niềm vui được tác chiến, một khi trong cuộc chiến có vấn đề gì, hắn ta sẽ không chút do dự mà đem sự an toàn cũng như mạng sống của Mai Khôi ra để uy hiếp anh, còn anh, đương nhiên không chấp nhận được hậu quả này.

Cho nên, vào ngày thứ mười khi Mai Khôi bị bắt, cũng chính là lúc này, Nghiêm Lạc cảm thấy buộc phải hét về phía bác sĩ X. Anh cho mọi người trong phòng họp ra ngoài hết, để lại mấy cán bộ quan trọng, sau đó gọi Trần Bình đến: “Tôi dự định nói chuyện với bác sĩ X, tôi hy vọng cô có thể có mặt tại hiện trường, nếu như cô cảm thấy được manh mối của năng lực tâm ngữ, thử xem xem có thể truy đuổi được địa điểm không”.

“Chẳng phải vẫn mãi không tìm thấy hắn ta sao? Phải nói thế nào?”

“Mỗi một câu chúng ta nói, chẳng phải hắn ta đều đang nghe sao?” Nghiêm Lạc không cảm thấy điều này là vấn đề đáng lo ngại, trong lòng Trần Bình lay động, nghĩ đến Tiểu Ma Vương, hai cha con nhà này lại suy nghĩ theo hướng giống nhau.

“Đinh Thành, tôi là Nghiêm Lạc, ông chắc biết rất rõ tôi là ai, tôi biết ông có thể nghe rõ mỗi một câu nói của tôi, vì sao tôi tìm ông, ông cũng biết. Cho nên chúng ta vén màn lên nói rõ ràng với nhau. Siêu năng lực của Mai Khôi rất quan trọng đối với ông, nhưng sự an toàn của con bé rất quan trọng đối với chúng tôi. Đã như vậy, chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Nghiêm Lạc tự nói tự nghe, đương nhiên sẽ không có người trả lời anh. Tiểu Tiểu và Trần Bình đều căng thẳng nhìn sang anh, Nghiêm Lạc nhíu mày lại, cân nhắc đến sự nhượng bộ trong phạm vi nào có thể giảm tổn thất đến mức nhẹ nhất.

Vào lúc này, điện thoại vang lên, người trong phòng đều giật thót mình, Nghiêm Lạc nhíu mày, có dự cảm gì đó đối với đối tượng của cuộc điện thoại

này. Ray nhanh tay nhanh chân, đem kết nối tín hiệu điện thoại với máy theo dõi tung tích, sau đó Nghiêm Lạc ấn xuống phím nổi máy, một giọng nói lạnh lùng u ám lại xen lẫn hứng thú truyền đến: “Ông Nghiêm, chào ông, tôi là ai chắc ông đã biết”. Hắn ta cười mấy tiếng, tiếp tục nói: “Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, máy truy tìm tung tích đó không có tác dụng gì, cho nên tôi có lòng kiên nhẫn nói chuyện với ông. Ông xem, tôi vốn dĩ còn cho rằng ông sẽ gắng hết sức cùng tôi chơi đến cùng, không tiêu diệt được tôi thì không cam tâm”.

“Tôi thực sự muốn vậy”, Nghiêm Lạc nói.

“Không, không, không, ông không phải vậy. Thực ra ông đã nghĩ đến việc vì Mai Khôi có thể mở ra lệnh ân xá cho tôi, chỉ cần tôi chịu thả người, ai da, tôi cũng không biết hóa ra đứa cháu ngoại này của tôi ngoại trừ năng lực tâm ngữ mạnh ra, thì bản lĩnh khiến người ta thích cũng không hề nhỏ. Con trai ông hằng ngày chỉ biết nói những lời tình cảm lời thôi với Mai Khôi, thật sự là không giống như ông.”

“Trẻ con tuổi còn nhỏ, ông bỏ quá cho.”

“Đương nhiên, mục tiêu của tôi không phải cậu ta, tôi chỉ đánh giá cao người mạnh mẽ lại có thành tựu, ví dụ như ông, ông Nghiêm. Nhưng mà vừa rồi tôi rất thất vọng về ông, ông lại muốn tìm biện pháp đàm phán thỏa hiệp. Trò chơi mới vừa bắt đầu mà, tôi đang rất vui vẻ, ông biết không? Mai Khôi còn mạnh hơn so với tưởng tượng của tôi, tôi và con bé thật sự là sự phối hợp tuyệt vời.”

Nghiêm Lạc cắn chặt răng, nói từng từ: “Tôi có thể nói chuyện với con bé không?”.

“Không thể, con bé đang bận, trong đầu óc của nó đang tiếp nhận tin tức của mười tám vùng năm thành phố, làm phiền nó không tốt lắm.” Tiếng cười vui vẻ của đối phương lạnh lùng trống rỗng.

Nghiêm Lạc nhắm mắt lại, chỉ có thể nói: “Hy vọng ông chăm lo đến tình trạng sức khỏe của con bé”.

“Đương nhiên, ông yên tâm, so với ông tôi càng không nỡ muốn con bé chết hơn, ồ, không đúng, tôi không nỡ để não của con bé chết, thực ra chỉ cần có não là được rồi nhỉ. Ồ, vẫn không đúng, gen của con bé rất tuyệt, con bé trưởng thành thêm vài tuổi nữa, là có thể sinh ra một thế hệ mới càng tuyệt vời hơn. Cho nên tôi nhất định sẽ không để con bé chết”, hắn ta ngừng một chút, lại nói: “Đương nhiên, chỉ cần bọn ông không bức tôi, không phải là vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không để con bé chết”.

Nghiêm Lạc không lên tiếng kháng nghị, bác sĩ X tiếp tục nói: “Ông Nghiêm, hy vọng ông hiểu rõ, tôi sống bằng từng này rồi, những ngày tháng hiện giờ là ngày tôi vui nhất, tôi hy vọng ông sẽ không có suy nghĩ thỏa hiệp gì đó, lấy bản lĩnh thật sự ra, cùng tôi chơi từ từ một ván. Đương nhiên, vì để Mai Khôi có thể có thời gian nghỉ ngơi, chúng ta tốt nhất định thời gian, ví dụ như mười giờ tối đến bảy giờ sáng, các người không làm gì cả, để Mai Khôi ngủ từ từ một giấc, sau đó thời gian còn lại, các người cần mở họp thì mở họp, cần ra đường tấn công tội phạm thì ra đường tấn công tội phạm, cần bắt tôi thì đến bắt tôi”. Hắn ta cười, rất khoa trương: “Để chúng ta thử xem, ai có thể kiên trì đến cuối cùng?”. Điện thoại bị ngắt trong tiếng cười quái dị của hắn ta.

Ray lắc đầu với Nghiêm Lạc, ý bảo không truy đuổi được tung tích gì. Nghiêm Lạc giận đến cực điểm, bực một cái ngắt cuộc điện thoại. Tên khốn này, căn bản không coi mạng người ra gì. Những hành động ác độc khiến người ta tức giận kia, đối với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là trò chơi. Ác hohn này, đợi tìm thấy được tung tích của hắn, anh phải đích thân đi thu, anh muốn đem hắn ta thả vào địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Trần Bình buồn bã nói không ra lời, cuộc điện thoại này khiến bà cảm thấy lại quay về quãng thời gian giống như ác mộng, bà hít thở mạnh mấy hơi, nhưng không xua tan được cảm giác tắc nghẽn khó thở.

***

Trường học Nhã Mã thực hiện phong tỏa đã mười ngày rồi, học sinh của toàn trường trừ phi có phụ huynh đến đón, hoặc là có chứng nhận ra khỏi trường với chữ ký của hiệu trưởng, nếu không thì tất cả đều không thể rời khỏi trường. Đương nhiên, bất cứ người nào không phải là học sinh của trường cũng không thể vào trong. Cho nên trong khoảng thời gian này, bên ngoài trường học đang được bao bọc bởi bầu không khí áp lực cao độ.

Chuyện Mai Khôi bị bắt đi đã lan truyền khắp toàn trường, mọi người bàn luận xôn xao, còn có bạn muốn đi thăm Thẩm Phi đang bị thương nằm viện, nhưng bị ngăn cản bởi lệnh phong tỏa trường, chẳng ai ra ngoài được, chỉ đành nhờ hiệu trưởng và giáo viên gửi lời chúc phúc và thăm hỏi đến họ. Do tác dụng của thuốc mê nên Thẩm Phi hôn mê kéo dài qua đêm đầu tiên, sau đó khôi phục rất nhanh. Ngày thứ ba cậu ta đã có thể xuất viện rồi, nhưng A Mặc lo lắng chỗ thuốc mê kia có để lại di chứng gì đó, yêu cầu cậu ta ở lại viện theo dõi thêm hai ngày, cho nên cậu ta ở lại đến ngày thứ năm mới quay lại trường.

Quay lại trường học, cậu ta đương nhiên nhận được sự quan tâm chú ý của các bạn, ngày ngày đều có người đến thăm cậu ta, cũng có rất nhiều người hỏi đến sự việc của Mai Khôi ngày hôm đó, điều này khiến Thẩm Phi vô cùng buồn phiền. Mai Khôi bị bắt cóc ngay trước mặt cậu ta, cũng khiến cậu ta có áp lực tinh thần rất lớn, thế là ở lại trong trường học chẳng được mấy ngày, cậu ta liền xin hiệu trưởng A Mặc, để mình quay về nhà sống một thời gian. Mẹ của Thẩm Phi cũng gọi điện thoại cho trường học, nói muốn đến đón con trai rồi khỏi trường. Vì là giai đoạn đặc biệt, A Mặc đồng ý cho Thẩm Phi nghỉ dài ngày, mấy bạn học đều không nỡ rời xa, bọn Mặc Ngôn còn giúp Thẩm Phi thu dọn hành lý, bảo cậu ta nghỉ ngơi cho khỏe rồi mau quay lại.

Ngày Thẩm Phi rời khỏi trường, trời rất oi, trong công ty, Trần Bình giao tin tức của bộ phận mình cho Nghiêm Lạc, lúc đợi anh phê duyệt, bà nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác nói: “Trời nắng sớm thế này, nếu như đổ một trận mưa thì tốt rồi”. Nghiêm Lạc cúi đầu chăm chú xem tài liệu, không nói gì.

***

Buổi tối hôm đó, thành phố A đổ một trận mưa lớn.

Trong Viện bảo tàng Hoàng Lăng ở ngoại thành, một chú chuột trắng béo thoát cái chạy qua, rồi không còn bóng dáng nữa. Mưa lớn vẫn cứ rơi, những

hạt mưa to như hạt đậu nhỏ xuống mặt đất, bắn lên những bọt nước. Viện bảo tàng Hoàng Lăng u ám, hiện lên vẻ kỳ dị lại có mấy phần thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Căn phòng bốn mặt trắng như tuyết, cho dù nhiệt kế treo trên tường chỉ hai mươi tám độ, nhưng vẫn khiến người ta rùng mình bởi sự lạnh lẽo trong căn phòng, ngoại trừ chiếc giường nhỏ ra thì không có thứ gì khác, vì vậy càng khiến căn phòng thêm phần lạnh lẽo.

Trên chiếc giường nhỏ, một cô bé đang ngủ, giường trắng gồ trắng chần trắng, kết hợp với sắc mặt trắng xanh của cô bé, hiện lên vẻ suy nhược yếu đuối. Cô bé không có tóc, đầu trọc lóc, trên đầu có những vết hằn giống như bị công cụ gì đó ấn xuống một cách tùy tiện. Lúc này cô bé nhắm mắt lại, ngủ say, trong giấc ngủ cô bé mơ màng nhũn nhũn lại, rõ ràng ngủ không được ngon. Cô bé đó chính là Mai Khôi đã bị bắt cóc mười hai ngày trước.

Căn phòng nhỏ không có cửa sổ, chỉ có hai chiếc cửa, một là cửa của phòng vệ sinh khép kín trong căn phòng, một là thông ra căn phòng bên ngoài, lúc này ở cửa phòng đó, có hai người đang đứng, một người tuổi tác khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, một người lại là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Thiếu niên đó đi đến bên giường, sờ vào cánh tay để lộ ra bên ngoài chần của Mai Khôi, trên cánh tay hiện rõ mấy lỗ kim châm, chỗ cổ tay cũng có vết tích bị buộc trói. Người thiếu niên nhẹ nhàng đặt tay cô bé vào trong chần, đứng bên cạnh giường nhìn cô bé một hồi lâu.

“Con bé không sao, sức sống rất mãnh liệt. Người tên Nghiêm Căn đó hằng ngày đều nói chuyện với con bé, ta không thể không ngăn cản tin tức của nó, quá phiền phức. Nhưng mà có lẽ bởi vì nó luôn nói chuyện với con bé, cho nên con bé lại rất ngoan, cũng không làm loạn, cho cơm thì ăn cơm, bảo nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, mỗi điều hay thích khóc.” Người đàn ông trung niên kia hiển nhiên là rất hài lòng với biểu hiện của Mai Khôi. “Tiêm cho con bé rồi, con bé ngủ rất sâu, có thể ăn, có thể ngủ thì không chết nổi.”

Người thiếu niên không nói gì, qua một lát sau hỏi: “Còn cần con quay lại trường học nữa không?”.

“Tạm thời đừng quay lại nữa, chỗ của ta ở đây cần người giúp đỡ, bây giờ bên đó cũng không có động tĩnh gì, phiền phức chính là Nghiêm Lạc và bên phía Cục Cảnh sát kia. Thử ta bảo con bố trí đều đã bố trí tốt rồi chứ?”

“Vâng, bố muốn cho nỗ lực trường học, bất cứ khi nào cũng có thể.”

Người đàn ông trung niên hài lòng cười, tuy trong đôi mắt lạnh băng của hắn ta không có ý cười, nhưng bộ dạng nhếch miệng thực sự là đang cười: “Rất tốt, con đi nghỉ ngơi đi. Đừng lo lắng, ta biết con thích con bé, sẽ không làm con bé chết đâu”.

“Con, không thể thích cô bé”, người thiếu niên rụt rè nói.

“Ngốc nghếch, ta đã dạy con bao nhiêu lần rồi, trên thế giới này, chỉ cần con muốn, không có gì là không thể cả.”

Người thiếu niên im lặng một hồi chẳng nói gì, qua một lúc lâu mới buồn bã nói: “Con đi nghỉ ngơi đây”.

Người đàn ông trung niên lạnh lùng hừ một tiếng: “Có chút tiền đồ, trong nhiều đứa trẻ như vậy, ta xem trọng con nhất đó”. Người thiếu niên khẽ gật đầu, rồi đi. Người đàn ông trung niên nhìn vào trong căn phòng, xác định không có gì khác thường, máy giám sát trong căn phòng đèn đỏ nhấp nháy bình thường, thế là hắn ta đóng cửa phòng lại, nói với hai người đàn ông trông giữ ở cửa: “Trông chừng con bé cẩn thận”.

Người canh giữ vâng lệnh, người đàn ông trung niên đó quay người rời đi, trên lối đi dài u ám, ánh sáng đèn màu vàng nhấp nháy, bóng của người đàn ông đổ dài xuống mặt đất.

Mưa bên ngoài vẫn đang rơi tí tách như những hạt đậu. Người thiếu niên cầm một chiếc ô đen lớn, một mình đi trên con đường của bảo tàng tối đen, cậu ta không thích không khí chỗ này, muốn tránh xa một chút, ở trong ký túc nhân bên ngoài phạm vi của bảo tàng. Mưa rất lớn, tiếng mưa rơi lộp bộp nặng nề trút lên trên chiếc ô. Người thiếu niên cứ đi mãi, rồi dừng bước chân lại, trong căn đình bên trái ở phía trước, có một người đang đứng, chăm chăm nhìn thẳng về phía cậu ta.

Người đó là Nghiêm Căn.

Người thiếu niên sững sờ, sau đó bình tĩnh hỏi: “Tiểu Ma Vương, muộn như thế này vì sao cậu lại ở đây?”.

“Cậu chẳng phải cũng ở đây sao? Thẩm Phi.”

“Mẹ tôi là nhân viên quản lý ở đây, các cậu chẳng phải đều đã biết sao? Tôi còn đã từng cho mọi người vé vào cổng. Tôi về nhà rồi, giúp bà đi tuần một chút trong sân.”

“Cậu thật hiểu thuận, đáng tiếc kết quả kiểm tra DNA, cậu với mẹ cậu không có quan hệ huyết thống gì.”

Khuôn mặt Thẩm Phi sầm lại, không nói gì. Nghiêm Cần tiếp tục nói: “Bà ta đến đón cậu, lúc ở trong phòng tiếp đãi của trường học đợi cậu, có uống một cốc nước, DNA của bà ấy lưu lại trên chiếc cốc”. Nghiêm Cần dựa vào cột trụ của chiếc đình: “Cậu xem, phương thức tôi lấy DNA vẫn minh biết bao, đâu có thô bạo giống như các cậu, còn cắt đứt tay của Mai Khôi”.

Thẩm Phi nín thở, cả hồi lâu sau mới nói: “Tôi không biết cậu đang nói gì, DNA của Mai Khôi làm sao chứ? Quan hệ huyết thống của tôi và mẹ tôi lại chẳng phải là vấn đề quan trọng gì”.

“Chính xác, cậu không phải là con ruột của mẹ cậu, thực sự là chẳng ảnh hưởng đến ai cả, nhưng mà, so sánh DNA của cậu với bác sĩ X thì hai người lại là quan hệ cha con, vấn đề này thì nghiêm trọng rồi”.

Câu nói này cuối cùng cũng khiến sắc mặt Thẩm Phi thay đổi. Nghiêm Cần tiếp tục nói: “Cậu trị bệnh ở bệnh viện, để lại DNA, mà Đình Thành năm đó là thiên tài thần đồng, phổ trương như vậy, nhiều lần tham gia kiểm tra sức khỏe trong viện nghiên cứu, nhiều năm như vậy rồi, lại cũng để lại DNA. Cho nên vừa kiểm tra so sánh, kết quả nhanh chóng đã có được rồi”.

Thẩm Phi cắn răng, nói: “Hóa ra thân thể của tôi là như vậy”.

Nghiêm Cần lạnh lùng nói: “Tôi không có hứng thú gì với thân thể của cậu, nhưng mà cậu và ông già nhà cậu liên thủ bắt cóc Mai Khôi, chuyện này đã làm âm lên rồi”.

“Tôi không biết Mai Khôi ở đâu? Tôi cũng không bắt cóc cậu ấy, hôm xảy ra chuyện, tôi cũng bị thương, điều này chẳng phải cậu cũng biết sao? Tôi bị tiêm thuốc mê liều mạnh đến ngất xỉu, còn nguy hiểm gần mất mạng nữa.”

“Cậu có biết sơ hở của cậu ở đâu không? Chính là ở đây. Cậu bị tấn công ngất đi rồi, hôn mê, vì sao kẻ bắt cóc không tiện tay đưa luôn cả cậu đi chứ? Với bác sĩ X thích làm nghiên cứu như vậy, nhiều thêm một người có siêu năng lực đối với hắn ta mà nói chẳng phải là chuyện tốt sao? Hơn nữa, năng lực của cậu đặc biệt như vậy, cơ thể bất tử, tuyệt biết bao, vết thương có thể tự động khép miệng, điều này đối với bác sĩ X mà nói lẽ nào không có giá trị nghiên cứu sao?”

Thẩm Phi chẳng có lời nào để đối đáp, Nghiêm Cần lại nói: “Cho nên tôi càng nghi ngờ, liền ngẫm nghĩ, cậu chắc chắn có vấn đề. Hắn ta để cậu quay về trường học là muốn để cậu tiếp tục giám sát động tĩnh trong trường học, trọng điểm của hắn ta ở Công ty Nhã Mã, ở chỗ bố tôi, nhưng trường học bên này hắn ta cũng không thể yên tâm, thế là hai bố con cậu liên bắt tay thực hiện mục đích của mình. Cậu trông chừng trường học, sau đó nói cho hắn ta tình hình ở đó, đáng tiếc trường học không có động tĩnh gì, còn công ty và phía cảnh sát bên kia lại càng lúc càng chặt tay, thế là bác sĩ X muốn điều cậu quay về làm việc khác”.

“Cậu nói thế nào cũng được”, Thẩm Phi không buồn giải thích với cậu.

“Vậy được, tôi sẽ tiếp tục nói.” Nghiêm Cần đi qua đi lại mấy bước: “Cậu ở trường học mấy năm nay, đem tin tình báo của hiệp hội và trường học tiết lộ cho bác sĩ X, để hắn ta hiểu rõ tư liệu của mỗi một người có siêu năng lực, còn có chuyện quan trọng hơn nữa đó là, khi chợ đen đòi người với Phùng Quang Hoa, nếu như mục tiêu là bạn học trong trường, cậu sẽ làm chút thủ đoạn, kiểu như là đối phó với Mai Khôi vậy, giống như vô tình tạo điều kiện cho Phùng Quang Hoa ra tay. Phùng Quang Hoa cho rằng tất cả mọi sự việc đều là tự mình làm, nhưng không biết là hóa ra còn có sự trợ giúp của cậu đây”.

Thẩm Phi cảm ô, bình tĩnh nghe Nghiêm Cần kể ra tội trạng của mình. Nghiêm Cần nói xong những điều đó, hỏi lại: “Tôi muốn biết, các người vì sao lại nghi ngờ Mai Khôi?”.

“Khi Hùng Đông Bình ở hiệu sách, phát giác được có tâm ngữ giả khác, vốn dĩ cho rằng là Lỗ An Hoa, nhưng mà sau đó chúng tôi có tin tình báo cho thấy, Lỗ An Hoa lúc đó căn bản không ở thành phố A. Cho nên, là một người khác mà chúng tôi không biết. Hạ Bội nói trong vụ bắt cóc ở trường học Dương Quang, cậu ta cảm ứng được trong trường học có tâm ngữ giả, nhưng chuyện này sau đó không được tìm hiểu nữa. Đã từng học ở trường Dương Quang, lại chuyển đến học ở Nhã Mã chỉ có Mai Khôi. Nhưng tôi không thể xác định được việc này, thế là, ông ấy liền sắp xếp người đi lấy máu.” Ông ấy này, đương nhiên là chỉ bác sĩ X.

Nghiêm Cần hơi nheo mắt, khuôn mặt phản nộ: “Chẳng phải là cậu thích em ấy sao? Cậu làm sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ như thế chứ”.

“Tôi thích Mai Khôi, nhưng theo vai vế mà tính, tôi chính là cậu của cô bé.” Thẩm Phi không để lộ chút cảm xúc gì trên mặt: “Tôi không thể thích cô bé”.

“Không thể thích liền muốn hủy hoại em ấy sao?”

“Tôi không thể có được, cậu cũng không thể có được, như thế này trong lòng tôi thoải mái.” Thẩm Phi ngữ khí lạnh nhạt, giống như đang nói chuyện về thời tiết vậy.

Nghiêm Cần phản nộ: “Cậu là tên biến thái”.

“Tôi không phải là biến thái.” Thẩm Phi bỗng chốc phản ứng kịch liệt, nói đến vấn đề biến thái cũng giống như đâm cho cậu ta một nhát dao vậy. Nghiêm Cần chậm chậm nhìn cậu ta, không nói gì. Thẩm Phi khôi phục lại cảm xúc, lạnh lùng nói: “Tiểu Ma Vương, thật nói năng dài dòng này của cậu vẫn không thay đổi, cậu ở đây thừa lời với tôi cả nửa ngày, cậu có biết điều đó có nghĩa gì không?”.

Nghiêm Cần nhàu mày lại: “Cái gì?”.

“Nghĩa là, tôi có đủ thời gian điều người đến tiêu diệt cậu.” Thẩm Phi nói vậy, rồi giờ bàn tay vẫn luôn nhét trong túi ra, trong tay đang cầm một chiếc điện thoại, màn hình điện thoại sáng, chứng tỏ đang trong trạng thái liên lạc.

Trong đêm mưa, hơn chục bóng đen thoát ần thoát hiện, cặp mắt phát ra ánh sáng xanh lục hiện lên vô cùng đáng sợ trong đêm tối. Những bóng đen đó tốc độ vẩy đến gần, bao vây lấy chiếc đình.

“Yêu sói?”

“Đương nhiên không chỉ vậy. Đối phó với cậu đương nhiên không phải mười mấy con yêu sói là có thể thu phục được.”

Nghiêm Cận cười lạnh: “Đương nhiên vậy rồi, yêu sói chẳng qua là thứ cùng chơi đồ hàng với tôi khi còn nhỏ, muốn bắt tôi, bọn chúng thật sự là chưa đủ tư cách”.

“Bọn họ không phải là yêu sói bình thường.”

“Loại biến thái? Giống như cậu?” Nghiêm Cận nhìn thấy bóng sáng lấp lóe chỗ xa, giống như một đám người đang đuổi đến. Cậu lùi lại mấy bước, bắt giác lùi đến giữa đình.

Biến thái, từ này lại kích thích Thẩm Phi. Cậu ta đột nhiên huyết một tiếng sáo, mười mấy con yêu sói cùng nhảy lên, từ bốn mặt của chiếc đình nhào sang phía Nghiêm Cận. Tiểu Ma Vương hét lớn một tiếng, bày ra tư thế nghênh chiến, nhưng còn chưa đợi cậu động thủ, trong đình đột nhiên xuất hiện một thiếu niên từ giữa không trung, tay cầm kiếm sắc, tấn công như con lốc về hướng yêu sói. Kiểm vung lên, một nhát một con, trực tiếp chém vào đầu của yêu sói, trong nháy mắt, máu tươi chảy đầy đất, mấy con yêu sói thấy tình thế không tốt, vừa muốn lui đi, nhưng bọn chúng lại không nhanh bằng thanh kiếm kia, chỉ thấy bóng kiếm lóe động, mười mấy con yêu sói đã đổ rạp xuống đất.

“Tất Mặc Ngôn”, Thẩm Phi lẩm bẩm.

“Tôi còn cho rằng có nhiều thứ đặc biệt, chẳng phải vẫn là đầu rơi xuống liền chết ngay mà.” Mặc Ngôn nói chuyện chẳng đầu chẳng cuối gì như thói quen. Nghiêm Cận nhìn cơ thể khắp người dính đầy máu, oán trách: “Cậu bản lĩnh như vậy, không thể giết được ra xa một chút sao?”.

“Vậy anh tự làm đi?”, Mặc Ngôn ngữ khí không vui.

“Không, không, vẫn là cậu làm đi.” Nghiêm Cận vội xua tay như rồng. Mặc Ngôn lạnh mặt, cầm kiếm đứng trước đình.

Chỗ này có điểm nào đó không bình thường, nhưng Thẩm Phi đã không còn kịp suy nghĩ nữa, một mình Nghiêm Cận đã khiến người ra rất đau đầu rồi, lại thêm Mặc Ngôn nữa, xem ra phải điều động nhiều nhân lực ra hơn rồi, nếu như có thể không chế được một trong số bọn họ, vậy khiến Công ty Nhã Mã bên kia cúi đầu nhận thua thì chẳng phải chuyện khó nữa.

Vào lúc này, một đám lớn nhân viên vũ trang có mang theo súng đạn thật đã chạy đến, chặn trước đình, hòng súng chĩa vào Nghiêm Cận và Tất Mặc Ngôn.

“Các người là Thần tộc, nhưng người của chúng tôi đây cũng không yếu, quan trọng nhất là các người chỉ có hai người.”

“Ai nói chúng tôi chỉ có hai người?”, Nghiêm Cận kêu oa oa.

Thẩm Phi nhíu mày: “Không cần lừa tôi nói ông Nghiêm có phái người đến, Công ty Nhã Mã và phía cảnh sát chúng tôi đang giám sát nghiêm ngặt, căn bản là không có dấu hiệu sẽ đến đây hành động. Càng huống hồ, hai ngày nay ngoại trừ chúng tôi, Ma tộc bên kia cũng đang gây phiền phức, e là bây giờ ông Nghiêm cũng không có thời gian rảnh mà lo cho các người nữa”.

“Tầm nhìn của các người quá hạn hẹp rồi. Trên đời này chỉ có ông Nghiêm sao? Chỉ có Công ty Nhã Mã sao?”, Nghiêm Cận âm ỉc bất bình.

Rốt cuộc là chỗ nào không bình thường? Thẩm Phi cũng mặc kệ, liền vẩy tay hạ lệnh tấn công. Trong chốc lát, tiếng súng mở màn “đoàng đoàng đoàng” vang lên cùng tiếng mưa làm chấn động bảo tàng yên tĩnh này.

Đạn bắn ra khỏi nòng súng, Mặc Ngôn liền phát giác ra điều không bình thường, đây không phải là đạn bình thường, đạn này có Diệt Thần chú, bắn không chết bọn họ cũng có thể làm bọn họ trọng thương, cách phòng hộ thông thường là kết giới thì không dùng được. Cậu khua múa trường kiếm, nhanh như tốc độ ánh sáng đánh rơi được loạt đạn đầu tiên bắn đến người. Nghiêm Cận tránh ở phía sau cậu lớn tiếng kêu “oa oa oa”: “Mặc Ngôn, đã nói là cậu sẽ bảo vệ tôi, bảo đảm tôi sẽ không bị thương tôi mới đến đó”.

“Im miệng, phiền phức.” Mặc Ngôn quát cậu ta một tiếng, thấy đạn quá nhiều sắp không ngăn được nữa rồi, Mặc Ngôn nhún người một cái, kéo Nghiêm Cận nhảy lên trên, lao lên nóc đình, một chương đánh vỡ đình đình, xông ra ngoài.

Thẩm Phi cuối cùng đã hiểu ra được: “Cậu không phải là Tiểu Ma Vương?”. Phế vật vô dụng như thế này, phải dựa vào Mặc Ngôn bảo vệ, đâu có thể là Tiểu Ma Vương.

Giữa không trung, Nghiêm Cận cười lớn: “Tôi diễn rất tốt chứ, đáng tiếc vừa rồi không có máy quay, cần phải cho Tiểu Ma Vương xem xem”.

“Xem cái gì, cậu muốn anh ấy chửi cậu à. Mở miệng ra là Mai Khôi, Tiểu Ma Vương từng gọi như vậy sao?”

“Ồ, đúng rồi. Tôi quên mất, nhưng mà lời thoại quá nhiều, đến cửa rồi mới cho mở bức thư, tôi có thể nhớ toàn bộ đã là khá lắm rồi, cách gọi kia cũng là vấn đề nhỏ.”

“Đồng Trạch Huy!” Thẩm Phi giận dữ, nhất định là cậu ta, cả trường chỉ có một tùy hình giả này. Cùng với tiếng hét lớn của cậu ta, mấy giọng nói quen thuộc cũng vang lên xung quanh: “Còn cả chúng tôi!”.

Thẩm Phi chưa kịp quay đầu, thì bị hai viên đạn bắn trúng vào vai và phần đầu, lực xung kích đẩy cậu ta ngã xuống đất, nhưng vết thương của cậu ta hồi phục rất nhanh, bên tai nghe thấy âm thanh độ súng liên hồi, cậu ta bò dậy. Mẫn Lệ và Lam Băng ở chỗ cách cậu ta không xa, trốn sau thân cây lớn đang bắn súng vào đám nửa người nửa thú của cậu ta. Rõ ràng hai người họ nhìn thấy Thẩm Phi dậy rồi.

“Bảo cậu đừng bắn cậu ta mà, phí đạn.”

“Minh hận mà, quá xấu xa, đen đủi là mình vẫn cho rằng cậu ta là Bạch mã hoàng tử.”

Thẩm Phi hơi nheo mắt, chuyện gì xảy ra vậy, vì sao chớp mắt cái tình thế đã không bình thường rồi. Đồng Trạch Huy giả mạo Tiểu Ma Vương, ở đây thừa lời với cậu ta cả nửa ngày, không phải là phát tác bệnh lừa dối như cậu ta tưởng, cậu ta điều người đến, thực ra chính là vừa đúng với ý của bọn họ, đây rõ ràng là diệu hồ ly son. Nói như vậy thì, Tiểu Ma Vương thực sự e là đã đi đến bên dưới bảo tàng rồi. Vừa nghĩ như thế, Thẩm Phi có chút lo lắng, cậu ta không thể để Tiểu Ma Vương đưa Mai Khôi đi, cô bé cần phải ở lại bên cạnh cậu ta, cứ coi như là chết cũng cần phải ở bên cạnh cậu ta.

Cậu ta đang muốn xông đến hướng lăng mộ, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, xung lực cực mạnh đánh ngã cậu ta xuống đất. Thẩm Phi thuận thế lăn một vòng, rồi nhìn lại, là Cừu Tranh. Răng nhọn của anh lộ ra và cả vuốt sắc dài nhọn nữa: “Muốn đi đâu vậy?”.

Ở một bên khác, đạn trong tay Lam Băng đã bắn hết, ổ đạn của Mẫn Lệ cũng rỗng. Mấy tên nửa người nửa thú dường như biết được tình thế khó khăn của bọn họ, liền xông đến vị trí bọn họ ẩn thân. Lam Băng quát lớn một tiếng: “Xem ta đây”, rồi mở lòng bàn tay ra khua khua mấy cái, giọt nước mưa to như hạt đậu giữa không trung biến thành mưa đá, đập lên đầu mấy tên người thú kia, mấy kẻ đó không lường trước được, bị đập cho kêu oa oa.

Nhưng mưa đá không đánh chết được người, mấy tên đó đi bước nào bị đập bước đó song vẫn xông đến, hơn nữa càng bị đập càng nổi giận. Mẫn Lệ lấy dao găm ra, bày trận chờ địch. Đợi đến lúc bọn chúng đến khá gần rồi, Mẫn Lệ liền bấm chỉ quyết, đánh ra một chú ảo ảnh, mấy tên người thú bỗng chốc cảm thấy bị vây lại trong ổ rắn, cứ đập bùm bụp lên khắp cơ thể mình. Mẫn Lệ và Lam Băng đã xông qua đó, mỗi người một dao chém ngã bọn chúng.

Hai người đang muốn cướp súng để đi hỗ trợ cho người khác nữa, đột nhiên một cô gái hình người bằng nước hiện lên giữa không trung: “Người băng, chiêu đó của cậu rất vui, tôi muốn chơi”.

“Hả?”, Lam Băng ngờ ngác: “Thủy Linh, cô chẳng phải đi cùng Tiểu Ma Vương sao?”.

“Khắp nơi đều là nước, khắp nơi đều là tôi, đâu cần theo chứ. Mau mau, để tôi chơi một chút”, Thủy Linh vừa vẫy tay, giọt mưa khắp nơi hội tụ thành vô số hình nón nhọn, định giữa không trung. Lam Băng ngưỡng mộ há hốc miệng, Thủy Linh gập lưng cười lớn, trong tiếng cười, nón băng sắc như lưỡi dao bắn về đám quân người thú, trong chốc lát bỗng nhao nhao ngã xuống cả đám.

Thủy Linh vui mừng khua tay múa chân, đang đắc ý đột nhiên hét lên: “Ai da, tôi phải đi giúp Tiểu Ma Vương rồi, mọi người chơi vui nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Viện bảo tàng Hoàng Lăng có diện tích rộng lớn, gồm tám lăng mộ lớn nhỏ, ba ngôi mở cửa cho khách bên ngoài vào tham quan, trong đó tòa Đồng Lăng là tòa chính, tổng cộng phân làm ba tầng. Tầng một là đại sảnh trưng bày và giải thích, tầng hai là đồ vật tuần táng và phi tử tuần táng của mộ, tầng ba mới là phòng mộ chủ. Trong các ngày bình thường các du khách thông thường đến tầng ba, cũng chỉ có thể đứng từ mãi xa mà nhìn thấy một cỗ quan tài gỗ lớn dày nặng kia một cái, nghe nói còn không phải là đồ thật. Mà cửa của những con đường quanh co gấp khúc khác được kéo dây phong tỏa, cửa dày đóng chặt, các khách du lịch cũng sẽ được các hướng dẫn viên dẫn dò nhiều lần không chạy lung tung ở nơi đây.

Chẳng ai biết được rằng, ở chỗ đáy sâu của nơi này, có cơ sở thực nghiệm dưới lòng đất rộng lớn, ở chỗ sâu dưới đất cách xa mộ thất, nối liền đến chân núi được đào rỗng, bên dưới của tám lăng mộ, ẩn giấu bí mật tá ắc.

Khi Thẩm Phi rời đi, bác sĩ X đóng cửa phòng của Mai Khôi lại, dặn dò xong hai người giữ cửa thì cũng quay người rời đi, bóng dáng của hắn ta mất hút phía cuối lối đi. Mấy phút sau, bên này của lối đi, thò ra một cái đầu của chú chuột trắng béo từ góc tường, cẩn thận quan sát hai người đàn ông canh giữ ở cửa, tính toán một chút, lại nhìn mấy chiếc máy giám sát lắp phía trên lối đi, sau đó rút đầu về, men theo đường ống ở góc tường leo lên trên, một lát sau chui vào trong ống thoát khí.

Bác Sĩ X quay về phòng của hắn ta, căn phòng trắng như tuyết có màn hình lớn chiếm trọn cả một mặt tường, bố trí trong căn phòng rất đơn giản, một

chiếc bàn dài, trên bàn bày đầy một đồng thiết bị điện tử như máy tính, điện thoại, máy liên lạc..., một chiếc tủ, một chiếc ghế, một chiếc giường, đây chính là toàn bộ đồ đạc trong phòng.

Màn hình lớn cả ngày đều mở, lúc này không có hình ảnh đặc biệt gì. Lúc bác sĩ X đi rửa mặt, bỗng nghe thấy máy cảnh báo vang lên mấy tiếng “tít tít tít”, sắc mặt hắn ta liền sầm xuống, bèn cầm điện thoại trên bàn lên, không nói gì, nghe máy, chỉ một lát sau, hắn ta cầm máy liên lạc ở bên cạnh lên, ấn nút mở máy: “Ồ đình ngắm cảnh, yêu sói đã đến đó rồi, phải thêm hai đội quân người thú qua đó”.

Hắn ta gõ mấy phím trên bàn phím máy tính, trên màn hình hiển thị hiện lên hình ảnh của đình ngắm cảnh. Trong đêm mưa không nhìn rõ lắm diện mạo người trong đình, nhưng qua cuộc trò chuyện của Thẩm Phi và người đó, xác định là Tiểu Ma Vương. Bác sĩ X khoanh hai tay trước ngực chăm chú nhìn màn hình: “Tên tiểu quý người đây, ta suýt chút nữa còn cho rằng người là đồ dẫn độn bỏ đi”.

Hắn ta đột nhiên chau mày, tuy không có điện thoại đến báo chứng tỏ là Nghiêm Lạc bên kia không có động tĩnh gì, nhưng hắn ta đột nhiên trở nên không yên tâm, bèn gọi một cuộc điện thoại đi xác nhận, đầu đối thoại bên kia báo với hắn Nghiêm Lạc thực sự là đang bao vây sào huyệt Ma tộc, và không có phát hiện gì khác thường.

Bác sĩ X dập điện thoại, ngắm nghĩ vẫn thấy không yên tâm, hắn ta cần phải trực tiếp thăm dò một chút những kẻ này đang nghĩ gì. Hắn ta liền cầm máy liên lạc lên: “A Lực, đưa số 145 đến”.

Người đàn ông trông giữ ở cửa phòng Mai Khôi nhận được lệnh, bèn vâng một tiếng, rồi khẽ gạt đầu với người còn lại, đẩy cửa phòng của Mai Khôi đi vào trong, hắn ta không chú ý đến vào giây phút mình đẩy cửa, đầu một con chuột rụt về từ chỗ cửa thoát gió trên nóc căn phòng. Người đàn ông lôi một chiếc xe lăn gấp từ dưới gầm giường ra, nhanh chóng lắp ráp, lại ôm Mai Khôi đang ngủ say lên, đặt trên xe lăn, hai cánh tay và hai chân đều trói lại, sau đó đẩy cô bé đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, đầu chú chuột kia lại thò ra, lo lắng nhìn ra cửa một cái, sau đó tức tốc rụt về, rồi mất tích không thấy bóng dáng nữa.

Trong phòng chủ mộ của Đông Lăng, Dung Hiền bảo vệ Trần Bình đang đi vào trong một con đường ẩn phía sau cửa phòng chủ mộ: “Cô chắc chắn từ chỗ này có thể đi vào sao?”.

“Đúng, vừa rồi Thẩm Phi không che giấu ý thức, chỗ này là địa bàn của bọn họ, cậu ta nhất định là buông lỏng cảnh giác. Tôi nhìn thấy được tuyến đường từ trong đầu cậu ta, cậu ta chính là đi từ cửa này ra.”

Đi được một đoạn nữa thì có ngã rẽ, Trần Bình nghĩ qua một chút, liền đi về phía lối đi bên trái, Dung Hiền thấy hơi lo lắng: “Cô chắc chắn tuyến đường chứ, chúng ta phải nhanh một chút, Tiểu Ma Vương đã vào trong rồi, ngộ nhờ có tình hình gì, phải có người chi viện”. Tiểu Ma Vương hành động một mình, dùng thuật ẩn thân, đưa theo Bát Bát chia nhau dò đường, như thế sợ sẽ rất nguy hiểm. Mà theo chỉ thị của Tiểu Ma Vương trong thư, Dung Hiền đi tiếp ứng cho Trần Bình, tìm kiếm cơ hội làm hậu viện, hy vọng có thể kịp thời giúp đỡ được.

©STENT

Trần Bình mím chặt môi, nỗ lực tăng nhanh bước chân: “Tôi không nhớ nhầm, cậu đi theo tôi. Ở đây lắp đặt máy làm nhiễu ý thức, chẳng trách chúng ta ở bên ngoài không thăm dò được tin tức ý thức gì. Đi thêm được một chút nữa, tôi đoán là tôi có thể rò soát được. Nói chưa biết chừng chúng ta bên này sẽ còn nhanh hơn Nghiêm Căn”.

Bà không lưu ý đến hành động của Dung Hiền ở phía sau, cả quãng đường lo lắng lao về phía trước, trước mặt là rẽ, bà đang muốn rẽ vào đó, Dung Hiền lại đột nhiên hiện thân ở trước mặt, bịt miệng bà lại, kéo ép vào góc rẽ.

Dung Hiền đưa ngón tay lên ra hiệu im lặng, sau đó thấp giọng nói: “Trên con đường đó có người canh giữ, còn có máy giám sát, cháu đi xử lý trước, cô đợi cháu gọi thì hẵng qua”.

Trần Bình gạt đầu, nhìn theo Dung Hiền mất tích ở trước mắt. Dung Hiền nói có camera giám sát, bà không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không dám lên kút đi nhìn, chỉ móc súng ra, cảnh giác, qua một lát sau, bà nghe thấy Dung Hiền nói: “Được rồi, chạy mau, chạy thẳng một mạch đến cuối cùng”. Trần Bình xông ra ngoài, nhìn thấy hai bảo vệ dựa vào bên tường ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, góc độ hai chiếc máy giám sát ở đầu lối đi bị vận chuyển hướng lên trên, Trần Bình cắn răng chạy như phát cuồng, xông qua phạm vi giám sát của hai chiếc máy, nghe thấy Dung Hiền nói: “Được rồi, cô tiếp tục đi, đừng lo lắng, cháu ẩn thân ở ngay bên cạnh cô”. Cậu ta đem máy giám sát điều chỉnh lại về góc độ bình thường, gỡ bỏ chú định thân của hai kẻ bảo vệ, bảo vệ Trần Bình tiếp tục đi xuống dưới.

Trần Bình chạy được một đoạn, đột nhiên cất bước dùng hết toàn lực cuồng loạn chạy: “Cô cảm ứng thấy được rồi, cô biết Mai Khôi ở đâu, kẻ đó có lẽ lại đang dùng năng lực của con bé”.

“Cô chậm chút, đừng kích động, sẽ bị phát hiện.”

“Không tránh được đâu, chỗ này khắp nơi đều là máy giám sát và cảm ứng, cô không có bản lĩnh như bọn cháu, cô không tránh được. Cháu ẩn thân, để cô dẫn dụ sự chú ý của bọn chúng, hy vọng thằng bé Nghiêm Căn có thể nắm được cơ hội.” Trần Bình nói xong câu này, không nói gì nữa liền cầm súng đi thẳng về phía trước, lúc đến góc rẽ cũng không hề dừng lại, mà xông ra ngoài liền nổ hai phát súng, hai gã bảo vệ còn chưa kịp được súng lên thì đã trúng đạn ngã xuống đất.

Trong một phòng giám sát cực lớn của trung tâm dưới lòng đất, Mai Khôi bị khống chế ở trên giường, chân tay bị vòng thép giữ chặt cố định, trên cổ cũng có vòng thép cố định, trên đầu dính đầy các miếng dán khống chế của máy móc, máy móc vận hành, máy khống chế cảm ứng giống như mũ đội đầu áp trên đỉnh đầu cô bé. Do bị tiêm thuốc, nên Mai Khôi dù bị giày vò như vậy vẫn không tỉnh lại. Kết nối cô bé với đám máy móc xong, bác sĩ X hạ

lệnh với một loạt nhân viên thao tác trong góc phòng: “Bắt đầu đi”.

“Tác dụng thuốc trên người cô bé vẫn còn, kích thích trực tiếp như thế này liệu có sợ bị thương tổn quá lớn không?”

“Con bé không chết nổi đâu, mở máy.”

Nhân viên thao tác nghe lệnh khởi động máy, ý thức của Mai Khôi đang vật lộn trong đen tối, hình ảnh hiển thị trên màn hình rồi rạc lại mơ hồ. Dư cảm không lành trong lòng bác sĩ X càng lúc càng mạnh, hắn ta mất kiên nhẫn quát tháo: “Tăng thêm công suất, làm cho con bé tỉnh lại”.

Nhân viên thao tác không dám trái lệnh, vặn cần gạt kéo cao lên một nấc, Mai Khôi cất tiếng hét lớn, thân thể co rút khỏi phục lại ý thức, chân tay cô bé không chịu sự khống chế mà cứ giãy giụa, nhưng bị vòng sắt giữ lại rất chặt. Bác sĩ X chẳng thèm nhìn đến cô bé, chỉ thúc giục nhân viên thao tác nhanh chóng tìm kiếm ra tin tức. Trên màn hình lớn, ý thức của Nghiêm Lạc và mười mấy người được giám sát cấp một nhanh chóng hiển thị ra, bọn họ đang đại chiến với Ma tộc ở thành phố B. Sự việc này đương nhiên cũng có liên quan đến bác sĩ X, bởi vì hắn ta cần chuyển sự chú ý của bọn họ, sáng sớm ngày mai hắn ta muốn khống chế tòa nhà chính phủ, một hành động rất quan trọng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tối nay hắn muốn để Mai Khôi ngủ thật ngon.

Vốn dĩ nhân lực của Ma giới bên kia hắn ta đã liên lạc xong rồi, chính là hôm nay hắn ta muốn thu hút Công ty Nhã Mã đi, bắt đầu từ tối nay sẽ cảm chân họ cho đến trưa ngày mai, nhưng mà chuyện này dường như cũng bị Nghiêm Lạc phát giác ra. Từ tình hình chiến sự lúc này mà thấy, e là trước khi trời sáng bọn họ sẽ bị Công ty Nhã Mã xử lý xong.

Ngoại trừ Tiểu Ma Vương cùng mấy người bạn học của cậu ta ra, thì tất cả những người quan trọng đều đang ở thành phố B. Bắt đầu từ lúc phát giác ra Tiểu Ma Vương không đến một mình, hắn ta liền hạ lệnh phong tỏa cửa vào của căn cứ. Bất luận là người, thần, hay yêu gì đó đều không thể vào trong được. Nhân lực phải ra ngoài không kịp điều quay về, nhưng cũng chẳng sao cả, hắn ta chấp nhận được tổn thất, chỉ đáng tiếc là Thẩm Phi. Nhưng hắn ta còn chưa kịp nghĩ xem Thẩm Phi làm thế nào, hắn ta vẫn cảm thấy không bình thường, hắn ta cảm giác được có lực lượng đang đến gần, cự ly hơi xa một chút, nên cảm ứng không được rõ ràng, song nhất định có chuyện gì đó đang xảy ra.

“Bên Nghiêm Căn có động tĩnh không?”

“Trông không.” Một nhân viên thao tác tức tốc tìm kiếm từ trong đầu Mai Khôi, sau đó báo cáo.

“Lỗ An Hoa thì sao?”

“Trông không.”

“Tiền sĩ, tôi tìm thấy Lỗ An Hoa rồi. Bà ta đang ở đây.” Một người phụ trách giám sát an toàn của căn cứ hét lớn. Hình ảnh được điều chỉnh lên màn hình lớn, máy camera đang ghi lại, Lỗ An Hoa chạy thẳng một mạch xông đến phòng điều khiển, trong lối đi một tên người thú lao đến phía bà ta, rõ ràng năng lực của Lỗ An Hoa không thăm dò được người thú này, súng trên tay của bà bị đánh rơi, nhưng tên người thú đó đang định đập một phát nữa thì lại bị thứ gì đó chặn lại giữa không trung, nó bị vặn ngược cánh tay ra sau người. Hai tên người thú khác xông đến, xả một tràng đạn đến, nhưng giữa không trung có một vòng bảo vệ vô hình ngăn tất cả các viên đạn lại, tên người thú bị vặn tay kia trúng đạn ngã xuống đất, Lỗ An Hoa lại dường như chẳng bị sao nhảy lên trên. Hai tên người thú nổ súng bị bàn tay vô hình đánh bay lên tường, súng cũng bị cướp đi. Lỗ An Hoa không để ý đến bọn chúng, tiếp tục chạy về phía trước, hai tên người thú ở phía sau bà trúng đạn ngã xuống.

Bác sĩ X nhíu chặt mày lại, quay đầu lớn tiếng quát thuộc hạ: “Bảo bảo vệ đến hết phòng điều hành, tiểu đội số 4, 5 đi bắt Lỗ An Hoa. Bảo bọn họ thay toàn bộ bằng đạn diệt thần”. Hắn ta lại quát lớn với nhân viên thao tác máy tính: “Ngây ra cái gì, có người đang giúp đỡ Lỗ An Hoa, điều chỉnh ý thức của số 145 tìm kiếm được về dưới này, giết sạch tất cả những kẻ thâm nhập đi, ta không muốn người sống”.

Trước đó hắn ta chưa từng nghĩ đến việc dò tìm ý thức ở dưới này, chỗ này toàn là người của mình, Lỗ An Hoa làm sao có thể vào được? Bà ta rõ ràng là đi cùng Nghiêm Lạc. Là hắn ta đã sơ suất, hắn ta đã bỏ sót đám tiểu quý đó, Thẩm Phi rõ ràng nói bọn chúng đều không sao, phong tỏa trường học rồi, không có bất cứ động tĩnh gì, cho nên hắn ta mới sơ suất.

Đầu óc Mai Khôi tìm kiếm được ý thức trong đầu Trần Bình và Dung Hiền, biết rất rõ ràng bọn họ biết gì, muốn đi đâu. Đội người thú nhanh chóng chặn ở đầu đường phía trước đội bọn họ.

Hình ảnh và tin tức ý thức trên màn hình lớn lóe động, bác sĩ X đột nhiên quát lớn: “Tiểu Ma Vương cũng ở đây? Ở đâu?”.

Mười ngón tay nhân viên thao tác gõ lạch cạch trên bàn phím nhanh như bay, qua dò lọc, ý thức Mai Khôi moi ra được “Không có tin tức”. Quản lý giám sát bên kia cũng hét: “Trong tất cả các máy giám sát đều không có tung tích của cậu ta”.

Bác sĩ X không nghe bọn họ hét, bởi hắn ta đã cảm thấy được, tuy không nhìn thấy bóng dáng, tuy không biết vị trí cụ thể của cậu, nhưng hắn ta cảm thấy được năng lượng của cậu đang ở quanh đây, rất gần!

Bác sĩ X đột nhiên lao về phía Mai Khôi. Mọi người vẫn còn chưa phản ứng lại được, thì đã thấy bác sĩ X xông đến bên giường khống chế, nhưng lại giống như bị đá một cái từ không trung. Bác sĩ X miễn cưỡng cảm ứng năng lượng, thu mạnh người lại liền lăn xuống đất, tránh được nguy hiểm. Hắn ta biết kẻ đó đuổi đến rồi.

“Tên biến thái chết tiệt, ông đừng chạm vào em ấy.” Một thiếu niên anh dũng, khí thế凛冽 xuất hiện trước giường điều khiển, bác sĩ X quát lớn một tiếng: “Chặn cậu ta lại, tuyệt đối không thể để cậu ta đưa số 145 đi”.

Nghiêm Cẩn vừa chuyển cổ tay, một thanh đoản đao hiện hình trên tay cậu. Cậu lật người chém liên tiếp, chặt đứt toàn bộ dây điện máy móc kết nối với Mai Khôi kia. Nghe thấy lời ra lệnh của bác sĩ X, cậu cất cao giọng chửi: “145 cái đầu ông đó, đây là Con Rùa Nhỏ của tôi”.

Lúc này mọi người đã phản ứng lại được rồi, vội vàng nâng súng bắn sang hướng Nghiêm Cẩn. Nghiêm Cẩn trong lúc giận dữ, hành động mạnh mẽ dứt khoát, khua cánh tay quét một đường, mấy người mang súng đồng loạt đổ gục xuống mặt đất. Nghiêm Cẩn nghiêng người phi lười đao, đoản đao chuyển ra ngoài, soạt một đường chém đứt hai đầu người. Chỉ chớp mắt một cái, bàn tay trái của Nghiêm Cẩn lại hiện ra một đoản đao khác, “soạt soạt” mấy tiếng, cậu lại chém đứt vòng thép đang giữ cổ tay Mai Khôi.

Hai hàng nước mắt Mai Khôi tuôn rơi, thực sự là không dám tin, đây lẽ nào là giấc mơ đẹp để trong cơn ác mộng?

Mấy người bên cạnh cầm súng tấn công đến, Nghiêm Cẩn chẳng kịp để ý an ủi Mai Khôi, cũng không kịp đau lòng vì cô bé, cậu lật lòng bàn tay dựng lên một kết giới bảo vệ, loạt đạn “bụp bụp” đều bắn lên trên kết giới. Nghiêm Cẩn vừa giơ tay lên, tất cả các viên đạn đều bắn ngược trở lại, đám người kia kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã nhào xuống không dậy nổi nữa.

Một chú chuột béo loạt soạt chui nhanh như bay lên chiếc giường điều khiển, đứng thẳng thân hình béo trắng, vận khí lên gân, móng chuột hồng hồng nhỏ xíu đập một cái tách vòng tròn thép đang áp trên cổ chân Mai Khôi ra, vòng sắt rời ra, nó liền dùng móng vuốt giải phóng chân Mai Khôi ra ngoài.

Mai Khôi nằm trên giường khóc thút thít, chú chuột béo đứng ở chân giường, khua nanh múa vuốt hung dữ, quyết liều mạng với đội bảo vệ của gã bác sĩ X đang hét lên xông vào trong phòng điều khiển.

Nghiêm Cẩn hai tay cầm đao, anh đứng đứng trước giường Mai Khôi, mà không hề sợ hãi trước mấy chục người đang xông vào phòng, một vòng khung màu trắng nhàn nhạt bao lấy cậu và Mai Khôi, đó là kết giới bảo vệ cậu giăng ra.

Cậu nhìn chằm chằm vào đám người phía sau bác sĩ X, nhưng lại nói với Mai Khôi: “Con Rùa Nhỏ, đừng sợ. Anh trai ở đây rồi, anh trai sẽ không để người khác động vào một sợi tóc của em đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Tư thế bảo vệ này, lời nói này, từng in đậm trong lòng Mai Khôi khi cô bé còn nhỏ. Đó là lúc cô bé bị các bạn cùng lớp ở trường mẫu giáo ức hiếp, Nghiêm Cẩn chạy đến bảo vệ phía trước cô bé. Vào lúc đó, cậu cũng nói lời như thế này. Mai Khôi cũng không để ý đến những thứ khác nữa, cất tiếng òa khóc, là anh trai Nghiêm Cẩn của cô bé, anh trai Nghiêm Cẩn đến cứu cô bé rồi.

Sắc mặt bác sĩ X tái xanh, trong lòng tính toán nhanh như bay, bắt buộc phải hủy diệt Nghiêm Cẩn, nhưng hắn ta vẫn còn muốn số 145, đây là công cụ tìm kiếm hắn ta hải lòng nhất từ trước đến giờ, hắn ta còn có thể sinh sản ra thế hệ sau ưu tú hơn, hắn ta không muốn mất đi cô bé.

Nghiêm Cẩn lúc này cũng không dám manh động, vòng thép trên cổ Mai Khôi vẫn còn, người vẫn không có cách gì cử động được, vừa rồi vội vàng liếc nhìn một cái, đáng vẻ cô bé rõ ràng là mệt mỏi tiêu tụy và suy nhược quá, nếu như không cẩn thận một chút, chỉ sợ sẽ làm bị thương đến cô bé.

Nhất thời, hai bên đều không có hành động gì, chỉ có mấy chục họng súng đen cứ bao vây thành nửa vòng quanh hai người cùng một chú chuột béo.

Trên màn hình lớn ở cả một mảng tường, từng ô chuyển động quay tình hình các nơi ở cơ sở bên dưới lòng đất. Dung Hiên và Trần Bình đã gặp phải đội quân người thú, đang giao tranh ác liệt ở chỗ cửa, đạn chác chắn là có vấn đề, Dung Hiên né tránh có chút nhếch nhác, Trần Bình càng chẳng phải là đối thủ, chỉ có thể nhận sự bảo vệ của bạn đồng hành, tránh vào trong góc. Thẩm Phi bị thương rồi, nhưng lại chạy về dưới lòng đất, cậu ta chẳng biết đang đi trong lối nào, vết thương trên mặt từng chút từng chút khép miệng, chẳng mấy chốc đã khôi phục lại như ban đầu, nếu như không phải là vết máu dính đầy người, e là không thể nhận ra rằng cậu ta đã bị thương. Mấy người bọn Mặc Ngôn đang di chuyển ở cửa vào, nghĩ chắc là không tìm được đường vào. Địa hình chỗ này quá phức tạp, sợ là đi vào rồi cũng chẳng chiếm được lợi thế gì. Càng hướng hồ trong các lối đi còn có nhân viên vũ trang đang chạy đến, bác sĩ X giống như Nghiêm Cẩn, đều lướt mắt nhìn lên màn hình lớn, tình hình như thế này khiến hắn ta nhếch môi lên cười: “Tiểu tử thôi, tình hình tính toán thế nào đều không có lợi cho các ngươi. Ngươi không có hậu viện, dựa vào sự giúp đỡ của một con chuột, ngươi tưởng rằng mình có thể quấy tung trời ở đây sao? Đừng cho rằng mình là Thần tộc thì có gì tài giỏi, vũ khí của ta, đối phó với Thần tộc cũng có hiệu quả đấy”. Hắn ta lại liếc nhìn màn hình hiển thị một cái: “Bạn bè và đồng đội của ngươi chẳng mấy chốc cũng sẽ là tù nhân của ta. Nếu muốn giữ được mạng của bọn chúng, còn cả mạng của cô gái phía sau ngươi, tốt nhất ngươi hãy hạ vũ khí xuống đầu hàng đi”.

Nghiêm Cẩn nhủ chặt mày, cậu muốn thoát thân không phải là chuyện khó, nhưng muốn không chút tổn thương đưa Con Rùa Nhỏ đi thì lại phải cẩn thận hành sự. Cậu vẫn đang nghĩ xem nên làm thế nào, trong đầu lại nghe thấy giọng Mai Khôi: “Anh vẫn còn có em đây, anh trai, còn có em. Anh đừng lo lắng, em sẽ đưa hậu viện đến”.

Nghiêm Cẩn bóp lòng bàn tay lại, nắm chặt lấy cán đao, cổ kim nén để bản thân mình không quay đầu lại nhìn Mai Khôi: “Được, anh tiêu diệt bọn họ rồi sẽ đưa em về nhà”. Trong đầu cậu suy nghĩ, trước mặt là một vòng vây của người thú, cách giết như thế nào có thể không làm bị thương đến Con Rùa Nhỏ?

“Truyền lời của anh cho Bát Bát và Thủy Linh.” Cậu dặn dò Mai Khôi. Bát Bát ở bên cạnh đột nhiên run rẩy, trúng tà rồi, vì sao trong đầu óc lại nghe thấy lời của Tiểu Ma Vương?

Lúc này bác sĩ X càng lúc càng căng thẳng, Tiểu Ma Vương rất bình tĩnh không cho hắn ta bất cứ phản ứng nào, một luồng năng lượng kỳ lạ cực lớn đang tốc độ áp sát đến khu nhà này. Trên thực tế, hắn ta thậm chí cảm thấy chính là ở trong căn phòng này, nhưng là từ chỗ xa vẫn có dấu vết của năng lượng đó, ngay đến hắn ta cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, cụ thể ở vị trí nào.

Bác sĩ X gầm lên một tiếng: “Nổ súng, giết bọn chúng”. Bát Bát thứ đó là gì, tuyệt đối không phải là đến giúp đỡ hắn ta. Hơn nữa hắn ta cảm thấy được rồi, số 145 đang dùng năng lực tâm ngữ của cô bé. Bây giờ hắn ta không chế không nổi cô bé, vậy thì phải đối mặt với diệt vong, nếu mà như vậy thì phải để cô bé chết. Tuy đáng tiếc, nhưng hắn ta luôn có thể bắt đầu lại từ đầu.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Quân hộ vệ nhận được lệnh, liền nâng súng lên bắn. Bác sĩ X che giấu ý thức khiến Nghiêm Cận không thể biết được suy nghĩ của hắn ta, nhưng mà một tiếng hạ lệnh đó lại thật rõ ràng. Nghiêm Cận không kịp quan tâm giúp Bát Bát giải thoát cho Mai Khôi thoát khỏi vòng kẹp, song đao của cậu cùng bay ra, hai cánh tay giờ ngang khua một đường hướng về đám hộ vệ người thú đang vây nửa vòng kia, đao nâng đầu roi, lưỡi đao sắc thì triển chém gục hết một mảng, hai cánh tay khua ra khí hận thù, toàn bộ số đạn liền bắn ngược trở lại, chớp mắt cái đám quân người thú kia ngã xuống hai phần ba.

Bát Bát lúc mới bắt đầu vẫn còn hung mãnh gầm gừ với đám người kia, kết quả trong đầu lại nghe thấy Nghiêm Cận quát: “Đừng giả bộ uy phong vội mau giải thoát cho Con Rùa Nhỏ, bảo vệ tốt cho em ấy”. Bát Bát nhảy lên “chít chít chít”, nó đâu có giả vờ uy phong, nó rõ ràng là uy phong thật mà, chú chuột uy phong sấm sét. Tiểu Ma Vương thật là chẳng đáng yêu chút nào, Hạ Sinh vẫn tốt hơn. Nhưng mà người ta cũng đã nói như vậy rồi, nó cũng chỉ đành thu lại tư thế, chạy một vòng trên giường điều khiển, nhìn xem chỗ nào còn có thứ gì trời Mai Khôi.

Vừa phát hiện ra chỗ cổ Mai Khôi bị một vòng thép giữ chặt, nó đã nghe thấy tiếng súng khai chiến “đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng”, Bát Bát kêu chít một tiếng, toàn bộ lông trên người dựng đứng lên. Nghiêm Cận bảo vệ phía trước bọn họ, khua đao thì triển, cánh tay dùng toàn lực phản công. Bát Bát phốt lờ những thứ khác, chiếc móng nhỏ màu hồng lại lần nữa ra quân, chỉ một lát sau kêu “cách tách cách tách”, cuối cùng phá được chiếc vòng sắt ra. Cổ Mai Khôi cử động đến mức đau nhức, ho mấy tiếng, một người một chuột hợp lực gỡ chiếc vòng thép ra. Mai Khôi nhanh chóng bò dậy, tránh đến phía sau chiếc giường điều khiển, không mang thêm gánh nặng cho Tiểu Ma Vương.

Tiểu Ma Vương trong chớp mắt đã đánh bại toàn bộ một vòng đội bảo vệ, nhưng bên này vừa mới gục xuống, lại có một tốp khác xông vào, trong màn hình lớn trên tường hiển thị, trong lối đi dưới lòng đất lòng vòng ngoằn ngoèo, mấy tốp người thú cũng đang chạy về phía bên này. Nhưng bác sĩ X lại không hề thấy vui mừng, bởi vì năng lượng đó càng lúc càng rõ ràng. Vừa rồi bắt đầu công kích, hắn ta đã lấy ra một chiếc va ly từ trong tủ, lúc này thời gian gấp gáp hắn ta nhanh chóng mở ra lắp ráp. Cuối cùng nhoáng một cái, ống thoát nước nứt ra, mấy luồng thủy tiễn bắn ra, trực tiếp bắn vào cơ thể đội quân người thú đang cuồng loạn xả súng về phía Nghiêm Cận.

“Tiểu Ma Vương, tôi đến rồi, theo như dặn dò của cậu, tôi đã giải quyết bên phía Dung Hiền kia trước rồi.” Thủy Linh liền lao đến cùng thủy tiễn, vừa kêu la vừa cuốn đi vũ khí của người thú, vừa tát “bốp bốp” điên cuồng vào mấy tên người thú đó.

Nó đang đánh rất đắc ý, lại nghe thấy Tiểu Ma Vương kêu một tiếng thảm thiết, chỉ thấy bác sĩ X cầm một thứ chẳng biết là vũ khí gì, có mấy lỗ phát ra tia sáng trông giống như súng, nhưng bắn ra lại không phải là đạn mà là tia laser màu đỏ. Tia laser đó cực nhỏ, lại xuyên được qua kết giới bảo vệ, trực tiếp bắn lên cánh tay Tiểu Ma Vương.

Tiểu Ma Vương chỉ cảm thấy trên cánh tay lửa rừng rực đau vào tận tim, ngẩng đầu nhìn lên bác sĩ X đang cười đến méo mó đắc ý. Đạn của đám người thú đó sử dụng có Diệt Thần chú, điều này cậu cảm nhận được, cho nên vẫn luôn cẩn thận ứng phó không để đạn dính vào cơ thể, nhưng không ngờ rằng bác sĩ X còn có loại vũ khí chưa từng nhìn thấy qua như thế này, hơn nữa còn bắn xuyên qua vào đúng vị trí huyết điểm yếu nhất trên kết giới của cậu. Nghiêm Cận vừa vận khí, biến đổi phương vị của kết giới bảo vệ, nhưng sợi laser của bác sĩ X bắn ra, vẫn rất chuẩn xác đánh lên huyết điểm của kết giới. Nghiêm Cận né người tránh được nguy hiểm, nhớ ra bản lĩnh của bác sĩ X chính là hiểu rõ năng lực của người khác, quả nhiên chính xác, đến điểm yếu nhất của kết giới hắn ta cũng có thể tìm được.

“Anh trai...” Mai Khôi trốn phía sau chiếc giường điều khiển nhìn thấy Nghiêm Cận bị thương, đau lòng đến rớt nước mắt. Nhưng cô bé chẳng giúp đỡ được gì, ý thức của bác sĩ X cô bé không nắm bắt được, căn bản không thể dự kiến được ý đồ muốn tấn công của hắn ta và nhược điểm của chiếc vũ khí thần bí kia. Cô bé chỉ biết nỗ lực tìm kiếm tin tức của đám người thú và đội bảo vệ kia.

Một đội quân thiếu niên là Mặc Ngôn, Mẫn Lệ, Ngụy Anh Vân, Lam Băng... đang ở cửa các ngôi mộ trong bảo tàng chạy xuống dưới, di chuyển cả nửa ngày, lại bị lạc đường. Mỗi lối đi đều giống hệt nhau, chuyển qua chuyển lại không biết đi đến đâu. Mọi người đang buồn bực, đột nhiên nghe thấy giọng Mai Khôi: “Tôi chỉ tuyến đường cho mọi người, mọi người cứ theo đó mà đi nhé”.

Mọi người kinh ngạc, Cừu Tranh hỏi: “Mọi người có nghe thấy không? Không phải là chú nghe nhầm đấy chứ?”.

“Cháu còn bị ảo giác nữa.” Mẫn Lệ ngăn người: “Trong mắt cháu nhìn thấy lối đi này, vì sao trong đầu óc lại biết được rẽ về bên trái là như thế nào?”.

Mặc Ngôn quyết đoán hạ lệnh: “Đi theo chỉ thị của Mai Khôi”.

“Liệu có phải có gian kế không? Chúng ta chia tách với bọn người băng ra, chỗ này là dưới lòng đất, chúng ta mang máy liên lạc cũng chẳng dùng được, trong tình trạng mất liên lạc như thế này, nếu bị người ta dẫn dắt thì rất nguy hiểm.”

Lời nói này vừa mới buông ra, bọn họ liền nhìn thấy tình hình của tổ người Lam Băng, nghe thấy giọng nói của bọn họ. Hai bên hô gọi nhau mấy tiếng, lại còn có tác dụng hơn nhiều so với máy liên lạc đang bị gián đoạn ấy. Bên đó cũng nhận được tin tức giọng nói của Mai Khôi giống như thế này, đương

nhiên cũng có cùng sự hoài nghi.

Mặc Ngôn lại lần nữa thống nhất ý kiến: “Không có người dẫn chẳng phải chúng ta cũng chạy loạn lung tung sao, có gì khác nhau đâu chứ? Đi!”. Mặc Ngôn không nói nhiều, dẫn đầu xông về phía trước, những người còn lại vội vàng bám theo. Bọn Lam Băng cũng không do dự nữa, đi theo chỉ thị trong đầu tiến về phía trước.

Rẽ trái, đi thẳng, lại rẽ trái, rẽ sang phải, lại đi thẳng, một trăm mét phía trước có ngã ba, mọi người cả quãng đường chạy cuồng loạn, Mặc Ngôn đột nhiên khua kiếm xông lên đỉnh, Cừu Tranh phi thân lên tường, đập vào tường cả quãng đường chạy sang con đường bên trái, đến chỗ rẽ liền trực tiếp nghênh đón mấy binh lính nửa người thú. Đối phương rõ ràng không lường trước được sự tấn công của Cừu Tranh, trong lúc kinh ngạc chúng bị Cừu Tranh đánh đến mấy chường. Mẫn Lệ thì cùng lúc đó liền lăn dưới đất.

Mặc Ngôn soạt soạt khua mấy kiếm, chém rơi năm con roi thú ẩn thân trên tường, rồi nhanh chóng nhảy xuống. Ba người nhìn nhau một cái, cùng đồng thanh nói: “Là Mai Khôi nói cho tôi”.

“Nhưng mà vì sao lại khác nhau, tôi biết trên đỉnh có người.”

“Tôi nhìn thấy bên trái.”

Mẫn Lệ buông tay ra: “Tôi biết bên phải”.

Mặc Ngôn khẽ gật đầu: “Lại còn phân phối tốt cho chúng ta nữa”. Ba người nhất loạt nhìn sang Đồng Trạch Huy vừa rồi không có hành động gì, người phía sau vô tội nhún nhún vai: “Tôi theo chỉ thị nằm bò xuống tránh, tôi cũng rất phối hợp đó”. Trên tay cậu ta không có vũ khí. Trong đầu mọi người đồng thời kinh ngạc kêu: “Điều này thật sự là quá tài giỏi?”. Tình hình của mỗi một người và chuyện mọi người có thể làm được lại được giao phó và truyền đến mọi người rất tốt.

Lúc này mọi người không còn nghi ngờ nữa, nhanh chóng theo chỉ thị tiếp tục chạy về phía trước. Cừu Tranh nhặt mấy khẩu súng, vũ khí đạn được đều có, đội quân thiếu niên khí thế chiến đấu hùng hực, muốn san bằng căn cứ địa biến thái này.

Trong phòng điều khiển, đội quân người thú tràn vào không ngừng nghỉ, một bên là rừng súng mưa đạn, một bên là Thần lực kinh người, trong chốc lát, đạn và tia laser cùng bay đến, thủy tiễn cũng phát ra, Tiểu Ma Vương đánh đổ một tốp người, lại có một tốp khác tràn lên, Thủy Linh bận rộn cuốn các thi thể đánh lên trên tường, gạt đi tốp này lại có một tốp khác. Căn phòng điều khiển rộng lớn này bị đánh đến máu tươi khắp nơi, tường đồ trần sụp thành một mớ hỗn độn.

Bát Bát vốc dáng nhỏ bé, chẳng có chuyện gì làm, cùng Mai Khôi di chuyển đến phía sau bệ điều khiển lớn để tránh, có chút buồn chán, nhìn thấy Thủy Linh uy phong như vậy, nó bỗng thấy trong lòng nôn nóng, bèn nhảy ra ngoài, nhảy nhót trong màn mưa đạn, nhặt một viên đạn không mang bùa chú, chiếc móng nhỏ nắm lấy, nắm đậm to bằng hạt đậu đánh bay đi một viên, lại đánh bay một viên nữa, cái chân nhỏ bay lên, đá bay một viên, lại đá thêm viên nữa, “phập phập phập” cũng đánh đổ mấy tên bảo vệ, nó đắc ý, nhìn xem, cơ thể nhỏ cũng có chỗ dùng. Nó nhìn trái ngó phải, thấy ánh mắt bác sĩ X lộ ra vẻ hung ác đang truy đuổi hòng đánh Tiểu Ma Vương, nó nghĩ thời điểm để nó lập đại công đã đến rồi.

Nghiêm Cần lấy lại khí thế, thời gian càng kéo dài lâu sợ là tình thế sẽ càng bất lợi, cứ coi như bọn họ lấy một địch trăm, điều này cũng chẳng thành vấn đề. Phải bắt được bác sĩ X, nhanh chóng đưa Mai Khôi ra ngoài mới được. Cậu đang gọi Thủy Linh, dự định tự mình sẽ nhảy ra ngoài đi bắt bác sĩ X trước, bảo Thủy Linh tập trung lực lượng, bảo vệ tốt cho Mai Khôi. Nhưng trong đầu cậu lại vẫn còn chưa nói ra, thì đã nghe thấy tiếng kêu chít chít chít của Bát Bát, bèn quay lại nhìn, nó đã bị bác sĩ X dùng lưới ánh sáng vây giữ, sóng điện soạt soạt đánh đến mức Bát Bát lẫn lộn kêu thét.

Nhân lúc sự chú ý của bác sĩ X đang bị phân tán, Nghiêm Cần phóng cánh tay, hai thanh đoản đao bay ngang ra, trong tiếng thét thảm thiết lẫn trốn của mọi người, Nghiêm Cần đã không thấy bóng dáng đâu. Thủy Linh toàn lực trào lên, nước mưa hội tụ thành dòng xoáy, từ trong đường ống nước trào xuống, tràn vào khắp không gian căn phòng điều khiển, cuộn cuộn không dứt, xây lên từng tầng từng tầng tường chắn bảo vệ xung quanh Mai Khôi, thủy tiễn không ngừng bắn sang hướng của đám quân người thú.

Bác sĩ X thoáng nghĩ, vẫn chưa khôi phục được thần phách, Nghiêm Cần đã rơi xuống ngay trước mặt hắn ta, mấy bản laser bị một chân cậu đá đi, lưới điện quang cũng bị đánh tan, Bát Bát từ trong lưới rơi ra ngoài, mềm nhũn trên mặt đất.

Bác sĩ X trước mặt trống không, không còn gì để che chắn nữa, trực diện đối đầu với Tiểu Ma Vương. Hắn ta đương nhiên biết thế lớn đã mất rồi, nhưng vẫn cười: “Người muốn giết ta phải không? Có phải là người rất khổ não không? Ngoại trừ giết ta ra, người còn có thể làm thế nào?”.

Nghiêm Cần hận đến nghiến răng, bác sĩ X vẫn đang cười: “Chặt tay chân của ta, rút gân của ta? Vậy thì ta cũng sẽ chỉ đau đớn một chút xíu, sau đó vẫn sẽ chết, sẽ được giải thoát, sẽ viên mãn”. Hắn ta cười rất dễ tiện: “Cho nên người còn có thể làm thế nào được chứ?”.

“Để ông muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.”

“Ha ha ha...” Bác sĩ X rõ ràng không tin: “Cậu cho rằng cậu đang diễn kịch sao...”. Lời của hắn ta vẫn còn chưa nói xong, nụ cười đã cứng đờ trên mặt. Chỉ thấy ngón tay Nghiêm Cần đang chỉ vào trán hắn ta, hắn ta chỉ cảm thấy thân thể đau đớn giống như nứt ra, sau đó nhìn thấy được bản thân mình mềm nhũn đổ xuống mặt đất, nhìn thấy Tiểu Ma Vương cười lạnh lùng với hắn ta. Hắn ta nhìn thấy một đám binh lính thiếu niên xông vào phòng điều khiển, nhìn thấy được quân đội người thú của hắn ta bị tiêu diệt sạch sẽ. Hắn ta nhìn thấy có người thiếu niên nôn nóng hét lên với Nghiêm Cần: “Tiểu Ma Vương, sinh hồn không thể bắt, điều này sẽ phạm luật trời”.

Sinh hồn không thể bắt? Bác sĩ X nhìn vào thân thể đổ dưới đất của mình, đột nhiên hiểu rõ. Hắn ta vẫn còn sống sò sò mà đã bị Tiểu Ma Vương bức hồn rời ra ngoài cơ thể, hồn của hắn ta vẫn bình thường, cơ thể cũng vẫn bình thường, vậy bây giờ hắn ta là gì?

Hắn ta nghe thấy Tiểu Ma Vương cười lạnh: “Tôi chẳng phải là Diêm Vương, sợ gì chứ? Cùng lắm là lại đến Địa Ngục ở mấy ngày, dù sao tôi cũng quen rồi”. Hắn ta nhìn thấy Tiểu Ma Vương duỗi lòng bàn tay ra với mình: “Bác sĩ X, chẳng phải ông hỏi tôi còn có thể làm thế nào với ông sao? Tôi nói cho ông biết, tôi muốn đem ông ném vào trong Địa Ngục khi còn sống. Ông không nghe sai, là khi còn sống, sống sờ sờ. Chỉ là hồn phách xuống đó thì quá dễ dàng cho ông thôi. Tôi muốn để ông bị phong ấn trong Địa Ngục, nhận hết tất cả mọi cực hình. Đặc biệt nhất đó là, ông vẫn còn sống”. Bác sĩ X cảm thấy nhiệt lượng của lòng bàn tay giống như mang lửa, xoắn lấy hắn ta, giằng xé, hắn ta bị ép nhỏ lại, cuối cùng rơi vào bóng tối.

Nghiêm Cận thu hồn bác sĩ X xong, bèn đá đá vào cơ thể hắn ta, rồi nói với Cừu Tranh: “Đem hắn ta đi, đừng làm bị thương, quay về cháu phải đưa hắn ta đến Địa Ngục làm phép dẫn hồn nhập thể nữa. Cơ thể chết rồi, hắn ta sẽ không hưởng thụ được đâu”.

Bát Bát ở bên cạnh đã hồi phục lại, nó nhảy lên trên người bác sĩ X gắng sức giẫm, cuồng loạn kêu chít chít: “Cho ông xuống Địa Ngục, xuống Địa Ngục, cũng giống như đồ hải sản tươi sống vào chảo dầu”. Nó vừa đập vừa hò hét với Tiểu Ma Vương, ý bảo cậu nhất định phải đồ mạnh hải sản vào nồi, nếu không thì không thể giải được mối hận này.

Nghiêm Cận lườm Bát Bát một cái: “Cái đồ vô dụng”. Còn bị người ta bắt được, quá là mất mặt chuột.

Mười mấy binh lính thiếu niên ở hiện trường đi tuần tra xem xét, bọn người thú đã bị giết sạch, đội quân bảo vệ cũng chết và bị thương vô số. Tình hình cơ bản đã được khống chế, Thủy Linh thu hồi tường nước lại, nhưng nó rất ngại phải báo với mọi người: “Vừa rồi tôi quá kích động, lượng nước dẫn vào quá lớn, cho nên bây giờ đường ống nước nổ rồi. Vì thế mọi người phải nhanh chóng rời đi thôi, hi hi, tôi cũng không phải là cô ý, nhưng mà như thế này nâng cao một chút hiệu suất của việc rút lui, cũng không phải là chuyện xấu, đúng chứ, đúng chứ?”.

Mọi người ngăn người ra rồi quay sang lườm nó, không phải chứ? Nghiêm Cận vẫn còn chưa kịp nói gì, đột nhiên Trần Bình hét lớn một tiếng, lao về hướng Mai Khôi đang ở trên mặt đất không cử động được nữa, chỉ nghe thấy ba tiếng sùng nổ “đoàng đoàng đoàng”, bà ấy ngã lên người Mai Khôi.

Mặc Ngôn và Nghiêm Cận đồng thời phản ứng, hai người di chuyển trong nháy mắt đến trước mặt Thẩm Phi trốn ở phía sau bức tường đồ vờ, một đao một kiếm, chém cậu ta thành ba khúc. Mặc Ngôn duỗi tay, thu linh hồn của Thẩm Phi lại.

Dung Hiền đánh tan ba khúc thân thể của Thẩm Phi rồi nói với Mặc Ngôn: “Vừa rồi cậu còn lớn tiếng hét sinh hồn không thể bắt như thế”.

“Cậu ta chết rồi.”

“Đâu có, cậu không bắt hồn của cậu ta, nói chưa biết chừng cậu ta vẫn còn có thể sống.”

“Mặc kệ chứ, vừa rồi cậu ta bị chém nên chớp mắt cái đã chết rồi.”

Nghiêm Cận không để ý đến cuộc tranh cãi của bọn họ, mà đi đến bên cạnh Mai Khôi, buồn bã nhìn cô bé ôm thi thể của Trần Bình lớn tiếng khóc: “Mẹ ơi, mẹ ơi...”. Nghiêm Cận không biết nên an ủi cô bé thế nào, bởi cậu đã nhìn thấy linh hồn của Trần Bình bay ra ngoài, bà ấy tắt thở rồi.

Lần đầu tiên trùng phùng sau mười bốn năm trời bà rời xa con gái, đến một câu cũng không kịp nói, cứ như vậy mà rời đi. Mai Khôi khóc nấc lên không thành tiếng, Nghiêm Cận xòe lòng bàn tay ra, thu hồn phách của Trần Bình về, nói với Mai Khôi: “Mẹ em, bà ấy yêu em, biết được bây giờ em bình an rồi, bà ấy chắc chắn là rất vui mừng”.

Thủy Linh ở bên cạnh lo lắng đến mức xoay vòng vòng: “Chuyện gì đó, tuy hình thể của tôi không thu hút sự chú ý mọi người lắm, nhưng lời của tôi mọi người nhất định phải lưu tâm. Tôi không đùa đâu, đường ống thật sự nổ rồi, nước lớn sắp tràn đến rồi, lần này mà còn chậm trễ là sẽ không còn đường lui đâu, mọi người mau chạy đi”.

Nghiêm Cận ôm Mai Khôi đứng lên, hôn lên trán cô bé: “Đừng khóc nữa, chúng ta đưa mẹ về nhà đi”. Mọi người khiêng cơ thể của bác sĩ X, công thi thể của Trần Bình, cùng nhau xông ra ngoài. Địa hình phức tạp, Mai Khôi vừa khóc vừa dẫn đường cho mọi người, cả quãng đường nước đang dâng dâng lên, chẳng mấy chốc đã ngập lên đến đùi.

“Thủy Linh, cô là đồ vô dụng.”

“Xì, là ai một mình ngăn chặn mấy trăm người, lúc mọi người luyện chạy bộ, là tôi chống đỡ cực diện đó, bây giờ bơi một chút cũng không quá tồi mả.”

Không còn kịp đi qua từng lối đi một nữa rồi, nước ngập đến eo, Nghiêm Cận ôm Mai Khôi lên cao, chậm hơn chút nữa e rằng cô bé sẽ không chịu nổi nữa. Cậu dẫn mọi người đi cả quãng đường xông lên phía trước, Mẫn Lệ hét lớn: “Phía trước không có đường”.

Nghiêm Cận một chân đạp vào bức tường, chớp mắt cái đã phá ra một lỗ hổng lớn. Nghiêm Cận không hề dừng lại, cứ dẫn đầu xông qua. Mẫn Lệ lăm lăm chui qua lỗ hổng đó, nói: “Được rồi, có đường”.

Trải qua vài gian khổ, cuối cùng khi nước trào lên ngập đến ngực, một nhóm người bọn họ cuối cùng đã nhảy lên được mặt đất. Mưa lớn đã chuyển thành mưa nhỏ lất phất, tấp vào cơ thể vốn dĩ đã ướt lướt thướt của bọn họ cũng chẳng mang lại cảm giác gì.

Nghiêm Cận nhìn xe tiếp ứng ở phía trước, áp mặt lên khuôn mặt Mai Khôi, hôn đi hôn lại: “Con Rùa Nhỏ, anh trai đưa em về nhà nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Tối hôm nay, Công ty Nhả Mã sôi sùng sục.

Tiểu Ma Vương đưa Mai Khôi quay về công ty, trên đường về cậu đã thông báo cho bác sĩ của công ty và đại phu của Thần tộc đợi lệnh. Tiểu Tiểu cũng nhận được điện thoại, cô vốn dĩ ở trong công ty giúp đỡ việc phân công công việc cho mọi người, chờ đợi ông xã Nghiêm Lạc chiến đấu xong với Ma tộc quay về, không ngờ rằng con trai mất tung tích đã lâu đột nhiên gọi điện thoại đến nói đưa Mai Khôi quay về, còn có cả một nhóm binh lính thiếu niên, một đám người đang chạy về công ty.

Tiểu Tiểu vui mừng như phát cuồng, nhanh chóng thay cậu liên lạc sắp xếp phòng khám bệnh, chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho nhóm binh lính thiếu niên. Lúc này, tất cả mọi người trong công ty đều biết tin tức, những người có thể dùng được công việc trong tay thì toàn bộ đều tụ tập đến cửa thang máy đợi. Đường như rất lâu, lại đường như rất nhanh, đang đợi chờ trong sốt ruột, cuối cùng nghe thấy một tiếng “tinh” của thang máy, cửa mở ra, một nhóm ưt như chuột lột ào ra ngoài. Tuy nhếch nhác, tuy mệt mỏi, nhưng bọn trẻ vẫn vinh dự được người ta chào đón bằng một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Nghiêm Cận chẳng kịp chào hỏi mọi người, cứ ôm Mai Khôi hóa tốc xông vào trong phòng bệnh. Tiểu Tiểu ở bên cạnh, nhìn thấy dáng vẻ bị giầy vò đến xơ xác thảm hại của Mai Khôi, đau lòng đến mức nước mắt tức thì trào ra. Mai Khôi sau khi được cứu ra ngoài tình thần vừa thoải mái, sự kinh hãi thống khổ mệt mỏi trong nhiều ngày qua bỗng chốc tiêu tan. Cô bé ôm chặt lấy Nghiêm Cận không chịu buông tay, cô bé đã hoàn toàn mất đi ý thức khi ở trên xe.

Nghiêm Cận đặt cô bé lên giường bệnh, Tiểu Tiểu ở bên cạnh nắm chặt lấy tay Mai Khôi gọi: “Mai Khôi, mẹ là mẹ Tiểu Tiểu, mẹ là mẹ Tiểu Tiểu đây”. Nghiêm Cận bình tĩnh kéo Tiểu Tiểu ra, để bác sĩ kiểm tra cho Mai Khôi. Tiểu Tiểu dựa vào người con trai khóc thất thanh. Mai Khôi đầu trọc lóc, gò má gầy hốc hác, sắc mặt vàng vọt xanh xao, cô bé mới mất tích mười hai ngày, mới mười hai ngày mà đã bị giầy vò thành ra như thế này rồi.

Nghiêm Cận ôm lấy mẹ, vỗ lên vai mẹ an ủi, sự đau lòng của cậu đương nhiên không hề ít hơn mẹ, nhưng bây giờ cậu chỉ muốn để Mai Khôi nhanh chóng tốt lên, sự ám ức cô bé phải chịu, nỗi khổ cô bé phải chịu, cậu nhất định sẽ đòi lại toàn bộ cho cô bé từng phân từng khắc.

Chẳng mấy chốc mấy bác sĩ đã kiểm tra xong cho Mai Khôi, rồi ra ngoài nói cho Nghiêm Cận và Tiểu Tiểu, tình hình ngoại thương vẫn ổn, tình dưỡng mấy ngày chắc là không có vấn đề gì, nhưng trên cánh tay Mai Khôi có rất nhiều lỗ kim đâm, trước mắt không thể xác định bọn chúng đã tiêm cho cô bé những loại thuốc gì, phải lấy máu của cô bé để đi làm xét nghiệm, xem kết quả ra sao. Ngoài ra trên vai Mai Khôi có vết cắt, làm dò quét rồi, phát hiện có khả năng bị cấy vào cơ thể thiết bị theo dõi tung tích, điều này cần phải làm kiểm tra lại lần nữa. Sau đó đợi mấy ngày nữa thân thể cô bé khỏe hơn, thì làm tiểu phẫu lấy máy truy tìm tung tích ra.

Nghiêm Cận nhắm mắt lại, vừa phần nộ vừa đau lòng, gã bác sĩ X đáng chết nghìn đao này, lại còn làm một việc chuẩn bị trước như thế này, để phòng Mai Khôi sau khi trốn thoát sẽ không tìm được cô bé. Cậu quay về bên giường của Mai Khôi, nhìn cô bé đang chìm trong cơn mộng mị mà vẫn nhủ chặt mày, không kìm nén được đau lòng bèn dùng ngón tay khẽ vuốt ve vào giữa lông mày cô bé.

Bác sĩ truyền dịch cho Mai Khôi, bảo với Nghiêm Cận cô bé trước mắt sẽ không thể tỉnh lại ngay được, phải ngủ một giấc thật tốt. Nghiêm Cận khẽ gật đầu, nắm lấy tay Mai Khôi không nỡ buông ra. Bác sĩ Thần tộc đến, cần phải kiểm tra cánh tay bị thương của Nghiêm Cận, lúc này Tiểu Tiểu mới phát hiện ra con trai cũng bị thương.

Đội Nghiêm Cận bưng bó xong, xác định không làm sao, Tiểu Tiểu lau khô nước mắt, xuống lầu đi một vòng, nhìn nhóm binh lính thiếu niên kia, bọn trẻ đều bình an vô sự, lúc này mọi người đã thay quần áo sạch sẽ rồi, đang quây lại thành một vòng ăn đồ ăn đêm. Bát Bát cũng ôm một miếng bánh gừng sức gặm, nhìn thấy Tiểu Tiểu đến, nhanh chóng nhảy lên trên vai cô làm nũng. Tiểu Tiểu xác định bọn trẻ đều không sao, hỏi rõ tình hình hành động đêm nay, rồi thông báo lại tình hình của Mai Khôi để mọi người yên tâm, sau đó cô quay về tầng lầu của trung tâm nghiên cứu. Trong đêm nay Thần – Ma đại chiến, rất nhiều người đều đã được phái ra ngoài, người ở lại bảo vệ công ty rất ít, nên thi thể của Trần Bình lặng lẽ được đặt vào trong phòng chứa lạnh, còn chưa có người xử lý.

Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh Trần Bình, không kìm nén được lại bật khóc. Hai người mẹ một ngồi một nằm, yên tĩnh ở cạnh bên nhau một hồi lâu. Tiểu Tiểu cũng không biết bản thân mình đã ngồi bao lâu nữa, cô nỗ lực nhớ lại chuyện của Mai Khôi từ nhỏ đến lớn, mỗi một sự việc ở bên cạnh cô, hy vọng những hồi ức đẹp đẽ này có thể đưa tiễn đoạn lộ trình cuối cùng của Trần Bình. Bà ấy là tâm ngữ già, đáng tiếc bây giờ bà ấy cũng không cách nào cảm ứng được những hình ảnh trong đầu cô nữa.

Trần Bình đã từng nói, bà ấy sợ chết, cho nên bà ấy nguyện có thể trốn chui trốn lủi, nguyện vào trong tù, cũng không có dũng khí để chọn con đường tự vẫn, nhưng không ngờ rằng, một đêm không gặp, hai người đã trở thành thiên thu vĩnh biệt thế này. Vừa rồi đội quân thiếu niên có nói, Trần Bình đột nhiên lao đến trên người Mai Khôi, tốc độ quá nhanh mọi người đều không lường trước được, điều này rõ ràng chứng tỏ bà ấy không hề có chút do dự nào, ý thức của bà đã vượt ra ngoài nỗi bản khoăn về sự sống và cái chết. Đây chính là người mẹ, một người mẹ từ nhỏ đã phải chịu đủ mọi giày vò khó khăn và đau khổ, chẳng dễ dàng gì mới chạy trốn được ra ngoài, cuối cùng lại phải chịu kết cục như thế này. Tiểu Tiểu càng nghĩ càng buồn bã, liền nắm lấy bàn tay lạnh băng của Trần Bình: “Cô yên tâm, Mai Khôi cũng là con gái tôi, tại đây tôi xin thề với cô, tôi nhất định sẽ yêu thương con bé thêm cả phần của cô dành cho con bé, chăm sóc thật tốt cho con bé, thương yêu nó, quyết không để con bé phải chịu ám ức”.

Cửa mở ra, một bóng hình cao lớn anh tuấn đi vào, Tiểu Tiểu đang đau lòng khóc thút thít, quay đầu lại, qua làn nước mắt mờ mờ lung, cô nhìn thấy Nghiêm Lạc, anh quay về rồi.

Nghiêm Lạc đem bình thu hồn bầy ở trước mặt Tiểu Tiểu, sau đó duỗi tay ra ôm cô vào trong lòng: “Sự việc anh cũng biết rồi, đây là linh hồn của Trần Bình, đừng đau lòng, chúng ta sẽ sắp xếp một gia đình tốt cho cô ấy, kiếp sau cô ấy có thể sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, sẽ có bố mẹ yêu thương cô ấy, ở kiếp này, cô ấy được giải thoát rồi”.

Tiểu Tiểu gắng sức gạt đầu, Boss nói đúng, Trần Bình ở kiếp này không được hưởng những ngày tháng vui vẻ và tình yêu của người thân, kiếp sau nhất định phải để cô ấy có được.

An ủi Tiểu Tiểu xong, Nghiêm Lạc đến phòng bệnh. Nghiêm Cần hai mắt đăm đăm nhìn Mai Khôi, ngồi trông giữ bên giường cô bé suốt, đầu cũng không quay lại, nhưng cậu biết Nghiêm Lạc đã đến rồi.

“Bác sĩ nói, Con Rùa Nhỏ còn phải ngủ rất lâu.”

“Bố biết.”

“Bố ơi, hôm nay con đã bắt sinh hồn.”

“Bố đã nghe nói rồi.”

“Vậy bố phạt con đến Địa Ngục ở một thời gian nhé.”

“Được.” Người làm cha cũng không từ chối chút nào. Cường bắt sinh hồn, tội nghiệt nặng nề, nếu không để cậu đến Địa Ngục chịu phạt một chút, sợ là sau này cũng sẽ có tai ương.

Nghiêm Cần vui mặt vào mu bàn tay Mai Khôi, sau đó đứng thẳng người dậy, cúi đầu hôn lên giữa lông mày cô bé: “Em ngủ cho tốt, anh đi một chút rồi quay về”.

Cậu quay đầu nói với Tiểu Tiểu: “Mẹ à, mẹ giúp con chăm sóc Con Rùa Nhỏ, em ấy phải chịu kinh hãi, bên cạnh không thể không có người, nếu không em ấy sẽ rất sợ”. Sau khi có được sự bảo đảm của Tiểu Tiểu, Nghiêm Cần lúc này mới hài lòng rời đi.

Cậu đi đến khu nghỉ ngơi của đội binh lính thiếu niên đang ở, hỏi Mặc Ngôn: “Tên biến thái chết tiệt kia đâu?”. Mặc Ngôn chỉ vào góc tường, thân thể của bác sĩ X bị tùy tiện ném lại đó, căn bản chẳng ai để ý tới. Nghiêm Cần đi đến, một tay xách hân ta lên, khẽ gạt đầu với Mặc Ngôn, rồi rời đi.

Nghiêm Cần một mình đi đến “Waiting”, đây là tiệm nước Diêm Vương tịnh hồn dưới sự trông giữ của Mạnh Bà, cũng là sản nghiệp của Diêm Vương giống như những chỗ khác, ẩn thân trong thành phố, mở trong khu thành phố náo nhiệt rất khoa trương, giống như một tiệm bán đồ tinh chất bình thường, nhưng lại không có người ra vào. Nghiêm Cần biết năm đó ông bỏ cao ngạo kia của cậu luôn luôn ngồi trong tiệm này, lén lút nhìn mẹ cậu, cuối cùng còn “câu” được bà ấy về tay.

Lúc này trời đã khá sáng, nhưng trên đường vắng tanh không một bóng người, Nghiêm Cần đỗ xe, lôi bác sĩ X từ trong thùng sau xe ra ngoài. Mạnh Mạn đã nhận được tin tức, nên đặc biệt mở cửa đợi cậu. Phía sau tiệm Waiting này có cửa vào Địa Phủ, Nghiêm Lạc đã đưa Nghiêm Cần đến đây mấy lần rồi, Mạnh Bà xem như là đã nhìn thấy đứa trẻ này bị phạt từ nhỏ đến lớn. Nhưng mà lần này cậu lại bị phạt rất anh dũng.

Tâm trạng Nghiêm Cần rất tốt, chào hỏi Mạnh Mạn, rồi xách bác sĩ X trực tiếp chạy vào trong cửa của Địa Phủ. Ở đây có rất nhiều phong ấn, người bình thường đương nhiên không thể vào được, Nghiêm Cần đánh bùa chú lên trên thân thể bác sĩ X, lôi hân ta nhay vào trong.

Trong Địa Phủ sớm đã không thể so sánh được với trăm nghìn năm trước nữa rồi, sự thay đổi kết cấu năng lượng của thế giới, khiến những cung điện trước kia biến thành nhà tù. Nhưng muốn tìm được ác hồn yêu ma lợi hại thực sự còn phải đi đến Địa Ngục.

Nghiêm Cần quen đường thuộc lối, thẳng một mạch lôi bác sĩ X đi vào Địa Ngục, chỗ cửa vào cũng có phong ấn, điều này đối với cậu mà nói cũng không phải là vấn đề. Cuối cùng cậu cũng đi được đến chỗ sâu nhất của Địa Ngục, ác hồn bay lượn ở xung quanh, mà yêu trốn ở bốn bề quan sát Tiểu Ma Vương. Bọn chúng không hề xa lạ với cậu, giao đầu với cậu đã mấy lần, từng chịu không ít đen đui trong tay cậu, lần này cậu lại kéo theo một người vào, điều này khiến bọn chúng rất kinh ngạc.

Nghiêm Cần làm xong thuật hoàn hồn, đem hồn phách của bác sĩ X đưa lại vào trong thân thể của hân ta, cậu lạnh lùng nhìn bác sĩ X run rẩy dần tỉnh lại: “Hoan nghênh đã đến Địa Ngục”.

Ý thức của bác sĩ X chậm chậm được khôi phục. Hân ta kinh hãi nhìn xung quanh, cảm thấy trên người vô cùng lạnh lẽo, dưới chân lại là biển lửa thiêu đốt. Nghiêm Cần cười nói với hân ta: “Không cần hoài nghi, chỗ này chính xác là Địa Ngục. Quý khí lạnh lẽo u ám, nhưng lửa Địa Ngục lại đang cháy, cho nên bây giờ ông nhất định là vừa lạnh vừa nóng. Tôi phải chúc mừng ông, người có thể thử nghiệm được loại đau đớn này không nhiều, ông chắc là người thứ hai thôi”.

Bác sĩ X biết cậu không hề nói đùa, bởi hân ta đã cảm thấy được xung quanh những năng lượng tà ác hung dữ kia đang áp sát gần, đó là những năng lượng không có ý thức chỉ có bản năng giết chóc.

Tiểu Ma Vương tiếp tục nói: “Người đầu tiên đến chỗ là này là mẹ tôi, bà xông vào đây để cứu bố tôi. Nhưng mà ông, ông đến đây là để chịu trừng phạt, vì tất cả những chuyện ông làm, chịu trừng phạt vì hành vi xấu xa mà ông đã gây ra cho người khác. Ông không thể vào trong được nữa rồi, yêu thú ác hồn ở chỗ này sẽ xé tan xác ông khi ông còn đang sống, ông có thể tỉnh táo nhìn thấy bản thân mình bị cắn mất từng miếng từng miếng một. Thấy thế nào? Đãi ngộ như thế này không tệ chứ, ông có tiền cũng không mua được đâu. Tôi tặng miễn phí cho ông, không cần quá cảm tạ tôi. Ông có thể ngưỡng mộ đồ đồ kỳ mẹ tôi năm đó đi du lịch trong Địa Phủ một chuyến còn có thể ra ngoài được, bây giờ sống vui vẻ hạnh phúc. Không sai, tôi nói cho

ông biết những điều này chính là muốn kích thích ông, ông vẫn còn đang nghe chứ, không cần nhìn bọn chúng, nhìn chăm chú như vậy sẽ chỉ càng thêm sợ hãi, dù gì thời gian ông cũng có rất nhiều, đã mấy trăm năm mấy nghìn năm bọn chúng chưa từng được nằm qua mùi vị của con người rồi, ông ở đây nhất định sẽ rất được hoan nghênh. Đúng rồi, tôi đã nói với ông chưa nhỉ, bị bọn chúng ăn đến thịt lẫn hồn đều hết sạch, cần thời gian rất dài rất dài, ông hưởng thụ cho tốt đi nhé”.

Nghiêm Cận mỉm cười, nhìn thấy bác sĩ X cuối cùng không chịu được nữa rồi, liền cất bước chạy cuồng loạn, cậu vẫn đang nói: “Chạy đi, cố lên, chạy nhanh chút, chỗ này rất nhiều thứ thú vị”. Cứ nói một hồi, cậu nghe thấy tiếng thét thảm thiết đau đớn của bác sĩ X: “Miếng đầu tiên này, cũng không biết là kẻ nào cắn được đây! Ai da, yêu quý ăn tên biến thái rồi, liệu có biến thành yêu quý biến thái không đây?”.

Cậu quay đầu nhìn ngó xung quanh: “Này, các người không thể chạy cả đi đuổi theo hần ta, ở lại mấy tên đánh nhau với tao, nếu không tao ra ngoài sẽ khó báo cáo. Không đánh sao? Thật sự không đánh sao? Vậy đừng hối hận đó, lần này sau khi tao ra ngoài sẽ an phận giữ mình không phạm lỗi nữa, yên ổn ở bên cạnh Con Rùa Nhỏ, sẽ rất lâu rất lâu không đến nữa”.

Các ác quỷ yêu ma đều phớt lờ cậu, sớm đã đuổi theo bác sĩ X không còn bóng dáng, Nghiêm Cận thở dài, di chuyển một vòng xung quanh, chán nản tiêu diệt mấy con tiểu quái. “Làm xong rồi, về nhà ăn cơm thôi. Con Rùa Nhỏ, anh quay về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Sự viên mãn không trọn vẹn của tôi

Nghiêm Cận nói làm xong, thực ra rất nhiều việc phía sau vẫn chưa kết thúc, nhưng mà may mà cậu có một ông bố miễn cưỡng cấp. Đầu tiên là phía bên viện bảo tàng Hoàng Lăng, hóa ra trưởng quản chính là một trong những thân tín của bác sĩ X, nhiều năm nay lợi dụng để lằng lăm lá chắn, hần ta xây dựng thành một căn cứ khoa học kỹ thuật cao cấp ẩn giấu bên dưới. Cái ngày mà một lượng lớn tư liệu thiết bị chuyển đến căn cứ chính là ngày xảy ra vụ án cướp bắt con tin ở trường học Dương Quang, khi đó mọi người đều đến điều tra ở phòng thực nghiệm, bệnh viện, các công trình kiến trúc, còn cả các tuyến đường giao thông, chẳng ai nghĩ tới phương hướng điều tra viện bảo tàng Hoàng Lăng, vì vậy để bác sĩ X hoành hành rất nhiều năm. Lần này Nghiêm Cận moi ra được sào huyệt này mới coi như giải được rất nhiều bí mật.

Tiếp sau đó là nhân lực của tổ chức lục soát điều tra toàn bộ căn cứ dưới lòng đất. Sau khi chinh lý lại tất cả đầu mối, phát hiện hoàn toàn không có tung tích của Hùng Đông Bình, ông ta từ sớm đã bị bác sĩ X sát hại, hay ông ta nhân cơ hội rối loạn trốn thoát rồi? Không ai biết được, Nghiêm Cận có thể làm được, chẳng qua là phát đi một lệnh truy nã cấp một trên khắp toàn quốc mà thôi.

Những nơi khác trong toàn quốc còn có mấy cơ sở phân nhánh của bác sĩ X, những chỗ này đều do Mai Khôi dùng năng lực tâm ngữ của mình dò ra trong khi bị giam giữ. Dưới sự chỉ dẫn của cô bé, tất cả các cứ điểm phân bố đều bị loại bỏ, thế lực của bác sĩ X coi như là hoàn toàn bị thanh trừ sạch sẽ.

Hiệp hội siêu năng lực bởi vì hội trưởng bị bắt, hội phó qua đời mà rơi vào hỗn loạn, rốt cuộc tổ chức này còn nên tồn tại không, đây là thế giới bảo vệ cho người có siêu năng lực, còn là chiếc giường ấm áp bồi dưỡng ra lực lượng tà ác, vấn đề này đã gây xôn xao tranh luận một khoảng thời gian. Cuối cùng vẫn là Tập đoàn Nhã Mã đảm nhiệm, nếu như thế giới này Người – Thần – Yêu – Linh đều có thể cùng nhau chung sống, vì sao không thể có một không gian sinh tồn bình thường cho người có siêu năng lực? Tà ác không phải ở năng lực mà là ở trái tim.

Nói đến năng lực, có sự việc kỳ lạ vẫn xảy ra, sau khi từ dưới Địa Ngục quay về, thì trên người Nghiêm Cận lại hiện ra thần quang. Bản thân Nghiêm Cận cho rằng vì mình đem tên biến thái chết tiết kia ném vào trong Địa Ngục thế là ông Trời cho rằng cậu đủ tư cách chính thức liệt vào Thần tộc. Nghiêm Lạc và Cửu Thiên Huyền Nữ lại cảm thấy đây là kết quả của việc Nghiêm Cận tu vi đầy đủ, tu luyện thành công. Những điều này đối với Nghiêm Cận mà nói đều không quan trọng, dù gì có hay không thần quang kia, cậu vẫn là cậu, vẫn là những bản lĩnh đó, nhưng khiến cậu cảm thấy đáng tiếc đó là, Mai Khôi tuy thân thể lý kỳ, nhưng mọi người nghiên cứu cả nửa ngày, cảm thấy cô bé vẫn là con người, còn về sau này có thay đổi gì trên năng lực không, thì vẫn chưa thể biết được.

Mai Khôi là người hay thần thực sự Nghiêm Cận không quan tâm, nhưng cậu đau lòng Mai Khôi muốn ở bên cạnh cậu thì phải trả cái giá là tu hành vất vả, nhìn mẹ cậu là biết, một con người muốn tu hành thành công, người đó phải trải qua khó khăn đến nhường nào.

Vào đầu năm mới, Hiệp hội siêu năng lực chính thức đổi tên thành Viện nghiên cứu ứng dụng dị năng, và sát nhập vào Tập đoàn Nhã Mã. Trường học Nhã Mã mở rộng quy mô, tăng thêm giáo viên, thành lập bộ phận đại học.

Bọn Nghiêm Cận là lứa học viên đầu tiên, trở thành lớp học sinh thứ ba tốt nghiệp tại Nhã Mã, tham gia vào buổi lễ tốt nghiệp. Mẫn Lệ làm đại biểu cho sinh viên tốt nghiệp lên phát biểu.

“Tôi là một hàng ma sư, nhà họ Mẫn chúng tôi các đời đều là gia tộc hàng ma, nghe nói rất lâu trước đây, giới hàng ma từng vì tranh giành xem gia tộc nào mới là gia tộc mạnh nhất mà đã xảy ra rất nhiều chuyện không vui. Tôi không sinh ra vào thời đại đó, nên không có cảm giác. Nhưng sau khi tôi đến trường học này cũng từng tranh đấu vì chuyện năng lực của ai mạnh hơn, bản lĩnh của ai giỏi hơn. Tôi nghĩ toàn thế giới không có trường học nào giống như trường học của chúng ta, ngày nào cũng đánh nhau nhiều như vậy. Cũng không có học sinh của trường học nào giống như trường học của chúng ta, mỗi một người đều anh dũng thiện chiến như thế.” Mọi người nghe thấy phần mở đầu này cười ầm lên một trận lớn.

“Tôi còn nhớ trong buổi lễ khai giảng lần đầu tiên của trường, hiệu trưởng đã nói, mỗi một người chúng ta đều rất đặc biệt. Trường học này muốn để chúng ta học được cách vận dụng sự đặc biệt của mình, và còn bao dung sự không đặc biệt của người khác. Sau nhiều năm như vậy, tôi nghĩ cuối cùng tôi đã học được, có năng lực chẳng có gì tài giỏi cả, biết điều khiển biết ứng dụng chính xác năng lực mới là giỏi nhất”, Mai Khôi với những đứa trẻ khác ngồi ở bên dưới cùng nhau vỗ tay cất lực.

“Năm nay, chúng tôi tốt nghiệp rồi. Lễ đương nhiên, chúng tôi phải đối mặt với sự biệt ly. Hôm qua chúng tôi đã khóc một trận lớn ở trong ký túc xá, trong lớp chúng tôi, có vài bạn thi vào chuyên ngành Kế toán, có năng lực còn muốn học tính tiền, điều này chắc mọi người hiểu được. Còn có vài bạn muốn đi học Thiết kế, biết đánh nhau cũng phải có mỹ cảm, điều này cũng không coi là đặc biệt. Còn có vài bạn thi vào trường cảnh sát, điều này coi như đi theo chính đạo làm chính nghiệp, nhưng mà cũng chẳng có gì đáng tán thưởng. Dù sao thì, các chuyên ngành các kết quả có muôn màu vạn trạng. Còn tôi, tôi sẽ tiếp tục ở lại trường, trở thành thế hệ sinh viên đầu tiên của bộ phận đại học, tôi vẫn muốn trở thành một hàng ma sư, làm rạng rỡ truyền thống của tổ tiên. Sau này mọi người nếu muốn bắt quý hàng ma, nhưng lại quên gần hết những thứ học ở trường rồi, thì đừng quên liên lạc và làm ăn với người bạn cũ là tôi đây, tôi sẽ giám giá cho các bạn.”

Bên dưới rộ lên trận cười lớn, đến giáo viên và khách mời tham gia buổi lễ đều cười lăn lộn. Mẫn Lệ dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Nói đến chuyện tôi tiếp tục học lên đại học, tuổi thanh xuân này đều hiến dâng cho trường học Nhã Mã, hiệu trưởng, thầy có cảm động không? Hiệu trưởng đang cười không có thành ý. Nhưng mà thế hệ học sinh đầu tiên chúng em đây đều rất có thành ý muốn bày tỏ sự cảm ơn của chúng em đến trường học”.

Cô bé nói, giơ cao tay lên, trong lễ đường một nhóm học sinh tốt nghiệp loạt soạt đứng dậy, mọi người đồng thanh hét lớn: “Cảm ơn Nhã Mã, cảm ơn hiệu trưởng, cảm ơn các giáo viên thường ngày áp bức bắt nạt chúng em. Tốt nghiệp rồi, mẹ kiếp, quá sáng khoái!!!”.

Tiếng pháo giầy vang lên, hoa tươi và giấy màu bay khắp không gian, mấy người của Ứng tộc lại bay qua bay lại trên lễ đường để rắc hoa, buổi lễ tốt nghiệp nô tung, mọi người cùng cười lăn lộn.

Nhân lúc đang hỗn loạn, Nghiêm Cận ôm lấy Mai Khôi gắng sức hôn, tóc cô bé vẫn chưa dài lắm nên cát kiêu tia ngắn, vô cùng đáng yêu. Nghiêm Cận lúc đầu vì để cô bé không thấy buồn bã, đã tự chạy đi cạo trọc như cô bé, lúc này kiểu tóc cũng gần giống như vậy. Lúc Mai Khôi mới cắt kiểu đầu này, cậu còn đi ép người khác phải khen hai người bọn họ có tướng phu thê, gây ra không ít chuyện cười.

“Anh trai, anh nói xem sang năm khi em tốt nghiệp thi vào chuyên ngành gì thì tốt?”

“Thì lấy chứng chỉ làm bà xã của Tiểu Ma Vương là được rồi, cái này có tiền đồ.”

Mai Khôi lườm cậu một cái, “Anh trai, chứng nhận kết hôn phải hai mươi tuổi mới có thể lấy được, cái chứng nhận bà xã của Tiểu Ma Vương gì đó của anh kia không dễ thực hiện đâu. Đúng rồi, con trai hình như phải hai mươi hai tuổi”.

“Thật sao?”, Nghiêm Cận nhú mày, không hài lòng.

“Anh trai, anh mù pháp luật sao?”

Tên mù pháp luật nào đó đang suy tư, còn phải đợi lâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sự ngọt ngào không trọn vẹn của tôi

“Con Rùa Nhỏ, chứng nhận kết hôn không quan trọng, anh có thể không danh phận ở cùng em trước.”

“Mẹ Tiểu Tiểu nói không được.”

***

“Con Rùa Nhỏ, học sinh nam trong trường bọn em có nhiều không?”

“Cũng tạm ạ.”

“Cũng tạm là bao nhiêu?”

“Anh rất phiền phức đó.”

***

“Con Rùa Nhỏ, em sắp hai mươi rồi nhì, ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của em chúng ta đi lấy giấy chứng nhận nhé.”

“Anh trai, vẫn còn một năm nữa mà.”

“Đúng, sắp xếp trước kế hoạch một năm mà.”

“Nhưng mà anh chưa đủ tuổi.”

“Không sao cả, anh có thể thay đổi chứng minh thư để già thêm một tuổi, điều này không khó.”

“Nhưng mà em vẫn còn chưa tốt nghiệp, em muốn học cho xong.”

“Em ngoan như vậy, phải học rất lâu mới có thể tốt nghiệp nhĩ?”

“...”

***

“Con Rùa Nhỏ, tuổi xuân của anh đều hao phí hết cho em rồi, em còn muốn làm lỡ dở của anh bao lâu nữa?”

“Anh trai, còn mười tháng nữa em mới tròn hai mươi tuổi, anh cứ mười ngày nửa tháng lại hỏi, phiền quá đi.”

“Anh làm thế này chẳng phải là sợ khả năng nhớ của em không tốt sao?”

“...”

***

Vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của Mai Khôi, cả nhà ăn một bữa cơm chúc mừng, rất nhiều bạn bè đến cùng mở party, ồn ào đến sáng sớm. Tiểu Tiểu ngày hôm sau theo dặn dò của con trai đi gọi cậu dậy, cậu nói hôm nay có chuyện rất quan trọng phải làm, sợ uống nhiều rồi không dậy được; lại nói đồng hồ báo thức không có tác dụng, bình thường đều là Mai Khôi đi gọi cậu, nhưng mà sợ Mai Khôi cũng uống nhiều không dậy được, cho nên phiền Tiểu Tiểu đi gọi giúp.

Nghiêm Cận từ sau khi tốt nghiệp thi đi làm chính thức, và đã mua lại căn hộ cũ của Mai Khôi trước kia ở dưới tầng mười bảy, sống bên dưới nhà bố mẹ, đương nhiên cậu lừa Mai Khôi đến sống cùng với mình, nhưng mà dưới sự yêu cầu của người “mẹ hiền” là Tiểu Tiểu đây cùng với “sự ngoan ngoãn nghe lời” của Mai Khôi, cậu đồng ý trước khi kết hôn sẽ không làm chuyện xấu.

Thế là để đánh thức con trai dậy, Tiểu Tiểu bèn gọi điện thoại cho cậu, nhưng điện thoại tắt máy, trong nhà tên nhóc đó không lắp điện thoại bàn. Tiểu Tiểu chẳng có cách nào, chỉ đành đi xuống lầu một chuyến. Cầm chìa khóa mở cửa, vừa vào cô đã ngăn người ra, quần áo giăng mắc từ phòng khách đến tận cửa phòng ngủ, quần áo của con trai và con gái lẫn lộn với nhau, khiến cô đầy giả tưởng về phong cảnh xuân sắc nơi đây.

Trong lòng Tiểu Tiểu đã có dự cảm không lành, quả nhiên đi vào trong phòng, cửa phòng ngủ không khóa, trên sàn nhà bên giường vút nội y. Trên chiếc giường lớn, Mai Khôi khuôn mặt hồng hào gối đầu lên cánh tay Nghiêm Cận ngủ rất ngon. Chấn đập lên đến vai hai người, lộ ra một phần da thịt, nhưng cũng đủ để người ta biết được hai người bọn họ chẳng hề mặc gì trong chăn. Trên cổ và vai Mai Khôi còn có dấu vết màu đỏ rất rõ ràng.

Tình cảnh này e là kẻ ngốc cũng sẽ biết được tối qua hai người làm gì rồi. Mai Khôi đang ngủ rất sâu, không hề phát giác ra chuyện Tiểu Tiểu đang đứng ở cửa, nhưng Nghiêm Cận thì đã tỉnh rồi. Cậu vui mừng hơn hờ nhìn Tiểu Tiểu đến, còn oán than: “Mẹ à, con đợi rất lâu rồi mẹ mới đến”.

Đợi rất lâu? Đợi cái gì? Đợi người làm mẹ là cô đây đến chơi trò bất gian trên giường sao? Tiểu Tiểu nổi giận, cậu con trai khôn nạn này, chắc chắn là Mai Khôi không đồng ý kết hôn với nó, nó liên giờ trò xấu. Người làm mẹ quát lớn tiếng: “Tiểu Ma Vương!”.

Nghiêm Cận mừng hơn hờ, phớt lờ sắc mặt của Tiểu Tiểu, cậu khẽ lay Mai Khôi dậy, hôn lên mái tóc búp bê cắt mái bằng mấy cái, Mai Khôi tối qua bị giày vò đủ rồi, vô cùng buồn ngủ và mệt mỏi, nên chỉ ậm ừ mấy tiếng mà không mở nổi mắt, rõ ràng không hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì.

Nghiêm Cận cắn một cái lên bờ vai tròn căng của cô bé, rất vui vẻ nói với cô: “Con Rùa Nhỏ, mau tỉnh dậy, mẹ gọi em dậy chịu trách nhiệm kìa!”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chuyện cạo đầu của Tiểu Ma Vương

“Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời.”

Nghiêm Cận ngồi xồm ở vệ tường bên ngoài phòng, dùng lực phát đi tín hiệu ý thức cho Mai Khôi trong đầu. Từ sau khi cậu cứu cô bé trong căn cứ dưới lòng đất của bác sĩ X quay về, cô bé liên lạnh nhạt với cậu, không những khi ở trong phòng bệnh luôn trùm kín đầu phớt lờ cậu đi mà ngủ, sau khi

quay về nhà còn nhốt bản thân mình lại trong phòng, chỉ gặp mẹ, không gặp cậu.

Điều này khiến Tiểu Ma Vương lo lắng chết đi được, chuyện gì vậy? Lẽ nào cô bé trách cậu đến cứu mình quá muộn, cho nên tức giận với cậu? Hay là mười hai ngày nay cô bé phải chịu quá nhiều giày vò, cho nên ghét bỏ cậu, không cần cậu nữa? Hoặc giả, bác sĩ X đã tẩy não của cô bé rồi, khiến cô bé không thích cậu nữa?

Bất cứ một giả thiết nào cũng khiến cậu rất khó chịu, vì chuyện Con Rùa Nhỏ bị bắt cóc cậu đã rất tức giận với bản thân mình rồi, bây giờ Con Rùa Nhỏ còn không thèm để ý đến cậu nữa, vậy cuộc sống của cậu sẽ trôi qua thế nào đây?

Nhưng nếu như cậu cứng rắn xông vào, Mai Khôi lại sẽ lập tức dùng chân che kín đầu tránh cậu, cậu lại đau lòng cô bé sẽ bị khó thở, thế là cậu chỉ đành hóa tốc lù ra ngoài. Mỗi lần hề tìm mẹ làm quân sư nghe ngóng, Tiểu Tiểu chỉ báo với cậu: “Con trai, đừng sốt ruột, cứ đợi đi, Mai Khôi không giận con, con bé chỉ tạm thời không biết nên đối mặt với con như thế nào, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi”.

Không biết nên đối mặt với mình như thế nào? Chuyện đó có nghĩa gì vậy?

Cứ thế hơn một tuần lễ trôi qua, trong lòng Nghiêm Căn vừa ám ức vừa buồn rầu, không thể gặp mặt thế này, cậu chỉ có thể ngồi ở vệ tường bên ngoài căn phòng, gắng sức hô gọi Mai Khôi trong đầu.

“Con Rùa Nhỏ, Con Rùa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời.”

“Anh trai”, Mai Khôi cuối cùng đã hồi âm với cậu.

“Con Rùa Nhỏ, em muốn ăn ốc không đồ vỏ phải không?”, Nghiêm Căn luyện tập nhiều lần rồi, sự ai oán trong ngữ khí có thể làm cảm động một con voi lớn, huống hồ là Con Rùa Nhỏ?

“Không có, không có”, Mai Khôi quả nhiên vội vàng thanh minh.

“Con Rùa Nhỏ, em dự định vứt chồng bỏ con phải không?”, Nghiêm Căn tiếp tục công kích.

“Hả?”, Mai Khôi ngẩn người ra, chồng ở đâu ra con ở đâu ra? Ngẫm nghĩ, được rồi, chồng miễn cưỡng coi như có một, nhưng con thế này thì hơi thái quá rồi.

“Hả cái gì mà hả, anh chẳng phải là ông chồng bị vứt bỏ sao, sau đó chồng cũng vứt đi rồi, vốn dĩ đứa con sau mấy năm nữa sẽ có đương nhiên cũng không có nữa. Đây chẳng phải là vứt chồng bỏ con thì là gì?”, Nghiêm Căn ngụy biện.

Mai Khôi không biết nên đáp thế nào, vốn dĩ là chuyện rất đau lòng, vậy mà bị Tiểu Ma Vương khuấy lên thế này, hình như cô bé lại không còn đau lòng như vậy nữa.

“Con Rùa Nhỏ, em ngoan ngoãn mà nói thật đi, anh đã sắp thành đá vọng quy[1] rồi, em có đau lòng không?”

[1] Quy: Rùa

“Đau lòng.” Mai Khôi thật sự là đau lòng, nhưng cô bé cũng thực sự không có cách nào đối diện được với Nghiêm Căn.

“Vậy em chỉ đau lòng, không có chút hành động thực tế thì làm sao chấp nhận được? Rốt cuộc anh có chỗ nào khiến em không vui, em nói ra đi, anh thay đổi vẫn không được sao?”

“Không phải đâu, anh trai rất tốt, là em không tốt.” Mai Khôi lại sắp muốn khóc rồi, từ sau khi được cứu quay về, cô bé liền rất thích khóc.

“Là em không tốt, em không gặp anh, cũng không chịu nói lý do.”

“Em xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi, nói cho anh biết vì sao, anh đi giải quyết”, Nghiêm Căn rất không cam tâm với việc bản thân mình chẳng hiểu vì sao mà bị vứt bỏ.

“Anh trai...”

“Ừm.”

“Anh đợi thêm chút nữa đi mà, qua một quãng thời gian nữa, chúng ta lại gặp nhau có được không, anh đi làm việc đi.”

“Không được. Nếu em không gặp anh, anh sẽ chẳng làm gì cả, anh cứ ở đây, xem em đi vệ sinh kiểu gì nào.”

“Anh trai...”

“Chuyện gì?”

“Cầu xin anh, đợi cho tóc người ta mọc dài ra rồi mới gặp mặt đi mà.”

Tóc? Nghiêm Căn sững sờ, vì sao lại có liên quan gì đến tóc? Lại là vì tóc?! Cách suy nghĩ của cô gái nhỏ này thật sự là không thể hiểu nổi.

“Em vì tóc mà không gặp anh?”

“Em xin lỗi, người ta rất xấu, sợ anh không thích em nữa.”

“Con rửa ngược, con rửa dần, con rửa vừa ngược vừa dần...”, Nghiêm Căn lăm bắm một tràng dài, rồi bỏ đi.

Trong lòng Mai Khôi thờ phào một cái, nhưng lại rất buồn bã. Cô bé không nhìn thấy được anh trai, cũng sẽ rất nhớ nhưng, nhưng mà, nhưng mà, đầu cô bé trọc lổng lổng, đến gương cô bé cũng chẳng dám soi, tuy mẹ Tiểu Tiểu đã mua rất nhiều mũ đội đầu xinh đẹp cho, song cô bé vẫn không dám ra ngoài.

Một giờ đồng hồ sau, Tiểu Ma Vương lại bắt đầu hô gọi.

“Con Rửa Nhỏ, Con Rửa Nhỏ, anh là Tiểu Ma Vương, nghe thấy xin trả lời, nghe thấy xin trả lời.”

“Anh trai.”

“Con Rửa Nhỏ, bây giờ anh đang soi gương đó, đẹp trai phong độ không thể tả được, em mau xem một chút đi.”

Mai Khôi không kìm nén được đã nhìn, sau đó...

“Phụt...”

“Con Rửa Nhỏ!”

“Em, em phun ướt giường rồi.” Rất không may, Mai Khôi đang uống nước vào lúc xem hình ảnh trong đầu óc của cậu. Cô bé đang luống cuống chân tay thu dọn, tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói của Nghiêm Căn truyền vào qua cánh cửa: “Con Rửa Nhỏ, anh đến giúp em thu dọn”.

Mai Khôi nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tái nghĩ hời, đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng lựa chọn đội mũ lên, soi vào gương nhìn cả nửa ngày, xác định diện mạo không dị thường, lúc này mới đi nhẹ nhàng xuống hé mở cửa ra một chút.

Vừa mở ra, cái đầu quả dưa nhẵn thín sáng bóng thò vào trong: “Con Rửa Nhỏ, cái đầu có mê lực nhất trên toàn thế giới, để em sờ một chút trước đó, tay rất có cảm giác nhé”.

Nghiêm Căn vẫn luôn ở ngoài cửa nhẩn nại đợi, đến giờ cửa mở ra rồi, cậu không nóng ruột đi vào, vẫn đang nhẩn nại chờ đợi, đợi Con Rửa Nhỏ của cậu mở rộng sự đề phòng trong lòng: “Nhanh, em sờ thử xem, anh đã sờ mấy lần rồi, cảm giác thực sự rất tuyệt”.

Mai Khôi chậm chậm đưa tay xoa lên đầu cậu, nhẵn bóng, mát mát, giống như mình. Cậu đã cạo hết sạch tóc đi rồi, vì đồ dành cho cô bé gấp mặt, cậu đã dỡ đem mái tóc bảo bối của mình cạo hết sạch đi rồi. Mai Khôi càng nghĩ càng buồn rầu, nước mắt cuối cùng không nén được trào ra.

Cô bé ôm lấy cái đầu trọc của Nghiêm Căn lớn tiếng bật khóc, Nghiêm Căn đi vào phòng, dùng chân đóng cửa phòng lại, trực tiếp vùi đầu vào lòng cô bé, mặc kệ chờ cho cô bé khóc đủ rồi cuối cùng mới nói: “Kiểu đầu này chỉ có một chỗ không tốt, đó là không ngăn được mưa”.

Mai Khôi bị cậu đùa đến phải gạt nước mắt đi để cười, Nghiêm Căn cầm hộp giấy ăn đến, nói với cô bé: “Nào, lau cho anh đi, nước đầy khắp đầu rồi, chuyện này em phải chịu trách nhiệm toàn bộ đó”.

Mai Khôi gỡ giấy ăn lau cho cậu, Nghiêm Căn còn nói: “Anh nói cho em biết này, trong tiệm làm đầu đó, giá tiền cạo trọc đầu lại bằng với giá tiền cắt tạo kiểu, thật quá xấu xa”.

“Em được cạo miễn phí.” Mai Khôi bị cậu đùa cho không kìm được cũng hài hước một chút. Nghiêm Căn sững lại, sau đó cười hi hi.

Cậu đứng trước chiếc gương dài sát đất, kéo Mai Khôi đến bên cạnh, ôm cô bé vào lòng, đầu kê sát nhau cũng soi vào gương: “Con Rửa Nhỏ, em thật xinh đẹp”.

“Anh trai, anh cũng rất đẹp trai.”

Cậu cười, quay người cô bé lại đối diện với mình rồi chu miệng heo lên: “Nào, tiểu mỹ nữ, hôn anh chàng đẹp trai một cái đi”.

Tiểu mỹ nữ rất hào phóng hôn cậu một cái, sau đó lại hôn tiếp cái nữa, rồi một cái nữa. Cuối cùng cô bé lại khóc nhào đến ôm thật chặt lấy Tiểu Ma Vương, gắng sức hôn lên môi cậu. Vì miệng đang bận rộn, cô bé chỉ đành dùng đầu để nói: “Anh trai, anh trai, em xin lỗi, em không phải là cố ý muốn tùy tiện”.

Nghiêm Căn đâu có phải là thằng ngược, diễm phúc đang bay đến đương nhiên cậu không thể đẩy ra, cậu ôm cô bé lên rồi ấn xuống giường, lưỡi chạm vào lưỡi cô bé, chìm đắm trong một nụ hôn thật sự.

“Không sao cả, chỉ cần em vẫn là Con Rửa Nhỏ của anh, em cứ tùy ý tùy tiện.”

...

“Anh trai, em không thờ được nữa, cho em nghỉ ngơi giữa hiệp.”

“Con rùa ngốc, em thử ngốc thêm chút nữa cho anh xem...”

Ngày lễ độc thân của Tiểu Ma Vương

“Con Rùa Nhỏ, em nhất định phải thi đại học sao?”

“Vâng.”

“Vậy lên đại học rồi, hai mươi tuổi còn kết hôn không?”

“Anh trai, nếu như đang đi học, kết hôn sẽ rất kỳ quặc.”

“Vậy chính là nói, nếu như em đỗ đại học rồi, thì phải đợi đến khi tốt nghiệp mới gả cho anh?” Chẳng khó khăn gì để nhận thấy được sự bất mãn trong giọng nói của Nghiêm Căn.

“Anh trai, em muốn học đại học. Bản thân anh cũng có học vị rồi, em cũng muốn làm người hữu dụng, em thích đi học.”

“Không phải anh cản trở việc em học đại học, đọc sách nhiều là chuyện tốt, em có thể giống như anh, đăng ký ở đó, sau đó trực tiếp thi lấy học vị là được. Như thế sẽ không làm lỡ dở chuyện kết hôn.”

“Em không thông minh như anh, em phải đi học bình thường mới thi được.”

Nghiêm Căn biết cô bé nói thật, đầu óc quả dừa ngốc nghếch giống như cô bé lên lớp bình thường còn chưa chắc đã thi được nữa là. Nhưng mà cô bé muốn đi học đại học, vậy cậu phải làm thế nào đây?

“Con Rùa Nhỏ, em tự nói đi, rốt cuộc là học đại học quan trọng hay anh quan trọng?”

“Đại học và anh trai hai thứ đều không thể lỡ, đó đều là mục tiêu trước mắt em cần theo đuổi trong cuộc sống.”

Nghiêm Căn ngăn người nhìn Mai Khôi, sao bỗng chốc Con Rùa Nhỏ của cậu miệng lưỡi lại sắc bén thế này? “Ai dạy em nói như thế?”

“Mẹ Tiểu Tiểu.”

Cậu biết ngay mà, chắc chắn có người đứng phía sau chỉ điểm.

“Nếu như đại học và anh trai chỉ có thể chọn một thì sao? Em làm thế nào?”

“Vậy thì cứ học xong đại học trước. Về anh trai thì tương lai còn dài, còn học đại học lại là thời gian không đợi chờ em.” Mai Khôi chẳng buồn ngần ngại liên trả lời, rõ ràng câu trả lời này đã được chuẩn bị trước rồi.

Tiểu Ma Vương tức giận: “Điều này cũng lại là mẹ dạy em?”

“Không phải, điều này là Mẫn Lệ bảo cho em” Mai Khôi thật thà, nói xong rồi ngẫm nghĩ lại bổ sung thêm một câu: “Em cảm thấy chị ấy phân tích rất có lý”.

Có lý? Có lý chỗ nào chứ? Tiểu Ma Vương bị tức nghẹn giọng, cuối cùng chỉ có thể nói: “Dù gì, có đại học thì không có anh. Chỉ được chọn một trong hai, em tự chọn đi”.

“Ờ”, Mai Khôi tiếp tục chăm chỉ học bài.

Nghiêm Căn nôn nóng, một tay kéo cô bé dậy, rồi tự ngồi lên ghế, đặt cô bé lên đùi mình ôm thật chặt, thật sự là cậu sợ bị vứt bỏ, trong trường đại học có nhiều mỹ nam như vậy.

Cậu véo má cô bé: “Con Rùa Nhỏ, anh đang nói với em về vấn đề nghiêm túc và sâu sắc như thế, em còn có lòng dạ học bài?”

Mai Khôi nhú mày: “Nhưng mà bài tập của em đã dồn lại rất nhiều rồi”.

Cậu giữ lấy mặt cô bé, cúi đầu xuống hôn lên môi cô bé: “Em đối với anh cũng lạnh nhạt rất nhiều rồi”. Sức của cô bé không đối chọi lại được với cậu, giây giữa một chút rồi cũng chẳng giây giữa nữa, cứ để cậu ôm chặt và hôn lấy, chỉ nói với cậu trong đầu nhưng cậu cũng bỏ ngoài tai. Tiểu Ma Vương cậu biết võ thuật, khi giờ trò lưu manh chẳng ai ngăn cản được. Đợi đến cuối cùng cậu hôn đủ rồi, thỏa mãn rồi mới hơi thả lỏng ra, cô bé mới tìm được cơ hội nói chuyện: “Anh trai, nếu như năm nay em không thi đỗ đại học, sang năm em vẫn muốn thi”.

Nghiêm Căn sững sờ, điều đó chứng tỏ cô bé quyết tâm phải thi đỗ đại học, năm nay thi không đỗ, vậy há chẳng phải lại kéo dài thêm một năm sao? Không được không được, thời gian quý báu. “Con Rùa Nhỏ, mau mau, bài tập của em có chỗ nào không hiểu, anh trai dạy em, chúng ta nhất định phải

thi đồ.”

“Vâng.” Mai Khôi gật mạnh đầu, lên cười trộm, quả nhiên vẫn là Mặc Ngôn lợi hại, cậu ấy bảo nói ra câu này anh trai sẽ nhất định đồng ý, may mà cô bé không quên lời dặn dò của cậu ấy.

Thế là, cuối cùng dưới sự hướng dẫn nghiêm túc và sự trợ giúp ngọt ngào của những nụ hôn, Mai Khôi đã được ném trải qua cuộc sống đại học mà cô mong ước. Nhưng nà chẳng mấy chốc, phiền phức lại đến.

“Con Rùa Nhỏ, trường học của em có rất nhiều nam sinh.”

“Anh trai, khoa của bọn em rất ít con trai.” Mai Khôi nhanh chóng vỗ về đại vương ghen tuông.

“Nhưng mà bọn em thường xuyên giao lưu với khoa khác.”

“Đều là cùng một trường mà”, cùng trường vô tội mà.

“Giao lưu thì cũng bỏ đi, vì sao còn phải đưa thư tình?”

Ai da, điều này anh ấy cũng biết? Rõ ràng là cô bé không nhận, người ta cứ cố nhét vào cô bé cũng ném đi rồi, vì sao vẫn bị lộ dấu vết vậy?

“Gửi thư tình thì cũng cho qua, vì sao lại không phải chỉ có một người?”

Xem ra cậu theo dõi cô bé rất sát sao.

“Không chỉ có một người cũng bỏ qua, vì sao còn có cả anh chàng đẹp trai?”

Mai Khôi cuối cùng cũng không nghe tiếp được nữa, liền nhào đến, chặn miệng cậu: “Anh trai, anh đẹp trai nhất”. Tiểu Ma Vương ôm cơ thể ngọc ngà mềm mại vào trong lòng, lưỡi khẽ chạm vào lưỡi cô bé, cuối cùng hơi ngừng lại, trong đầu ngâm nghĩ: “Vậy được rồi, hôn trước đã, hôn xong rồi truy cứu tiếp”.

Nhưng, kết quả của nụ hôn này Con Rùa Nhỏ phát huy quá trình độ, hôn rất lâu, rất lâu... người nào đó cuối cùng chẳng còn nhớ trước khi hôn đã nói đến đâu rồi nữa.

***

Ngày mười một tháng Mười một được gọi là ngày lễ Độc thân. Tiểu Ma Vương khinh bỉ cười nhạo, đón ngày lễ Độc thân gì chứ, cậu đây “có gia thất” cũng vẫn phải đón, ngày này tốt biết bao, rõ ràng là ý nghĩa trọn đời trọn kiếp một đôi một cặp. Để làm hết công việc trong ngày hôm nay, cậu đã phải tiêu tốn không ít tâm tư.

Mai Khôi tan học liền bị Nghiêm Căn bắt đi, ở bên ngoài ăn một bữa cơm gia đình siêu cấp, sau đó áp giải về nhà.

“Anh trai, anh ần nhầm số tầng rồi.” Mai Khôi vừa nhìn thấy cậu ần nhầm số tầng nhà mình một tầng, vội đuổi tay ra giúp cậu ần lại một lần nữa. Nghiêm Căn ôm cô bé lại, hôn lên gò má cô bé. Thang máy dừng lại, cậu kéo cô bé ra ngoài.

“Chẳng phải về nhà sao? Vẫn còn một tầng.”

“Là về nhà, chính là tầng này.” Nghiêm Căn kéo thẳng cô bé đến trước cửa căn hộ trước đây cô bé sống khi còn nhỏ, móc chìa khóa ra.

Cửa phòng mở ra, Mai Khôi kinh ngạc mở to mắt, căn phòng này hoàn toàn khác so với lúc ban đầu. “Chẳng phải bố vẫn luôn cho thuê sao? Vì sao đến được tay anh?”

“Anh mua nó rồi.” Nghiêm Căn nói ra lời này, Mai Khôi giật thót mình: “Vì sao?”

“Bố em vẫn không muốn bán, nói là coi như của hồi môn cho em. Anh không chịu, căn nhà này nhất định phải là anh tặng cho em, nếu không phải là em luôn thích dính lấy mẹ, anh đi làm có lúc bận rộn, sợ em chạy đi chạy lại vất vả, anh cũng chẳng muốn mua chỗ này.”

Mai Khôi vui mừng bật miệng lại, cảm thấy mình cảm động đến sắp khóc, chẳng trách cảm thấy chỗ này được sửa mới lại thích như thế này, hóa ra đều là đáng về của căn nhà trong mộng tưởng mà bình thường cô bé nói với cậu.

“Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Cô biết cậu làm việc tuy lương cao, nhưng mà là cả một căn hộ đó, với sự kiêu ngạo của cậu, chắc chắn sẽ mua theo giá thị trường, tiền nào của nấy, số tiền đó không hề ít.

Nghiêm Căn kéo cô bé vào lòng, về bất cần: “Anh đã ký hợp đồng bán thân với bố, em biết đó ông ấy là quý keo kiệt lấy lãi suất rất cao”.

Mai Khôi khịt mũi, sờ chỗ này, nhìn chỗ kia, nước mắt cuối cùng rơi xuống, quay người ôm chặt lấy Nghiêm Căn: “Anh trai, anh trai, anh đối xử với em thật tốt”.

“Điều đó là đương nhiên rồi, em là Con Rùa Nhỏ của anh, anh không đối xử tốt với em một chút, em ngốc nghếch rất dễ bị người ta lừa mất”, Nghiêm

Cần hôn cô bé: “Hành lý của em cũng không cần thu dọn, cứ trực tiếp vào sống ở đây là được rồi”.

Mai Khôi ngơ ngác: “Vào sống?”.

“Đúng vậy, sửa sang xong chính là để đón em đến sống cùng anh”, cậu cảm thấy chuyện này rất hiển nhiên

“Nhưng mà mẹ Tiểu Tiểu sẽ không đồng ý.” Tiểu Tiểu rất đề phòng cậu con trai này. Mai Khôi biết hai mẹ con họ đã thỏa thuận với nhau nếu Mai Khôi không đồng ý thì cậu không được xuống tay.

Ai biết được Nghiêm Cần lại ung dung tự tại như vậy: “Mẹ đồng ý rồi. Mẹ nói nếu như em có thể thi đỗ đại học ngay lần đầu tiên, sau này anh có khả năng tự mua được nhà, đồng thời bản thân em cũng ưng thuận, thì mẹ sẽ đồng ý để em sống cùng với anh”.

Mai Khôi cười, mẹ Tiểu Tiểu đưa ra rất nhiều yêu cầu, nhưng anh trai đều đã làm được, chẳng trách trước đó anh ấy nỗ lực giúp đỡ cô bé học như vậy. Mai Khôi càng nghĩ càng muốn cười.

“Con Rùa Nhỏ, cùng sống đi mà, em xem, chỗ này có giống như nhà của riêng chúng ta không, hằng ngày anh làm việc rất mệt, quay về còn không có cơm ăn, cũng không có ai ở cùng, đến người nói chuyện cùng cũng không có. Chẳng có ai giặt quần áo giúp anh, không có ai giúp anh dọn dẹp phòng, anh thật đáng thương.” Cậu càng giả bộ đáng thương, cô bé càng buồn cười. Tuy rõ ràng biết là cậu đang giở trò, nhưng Mai Khôi vẫn mềm lòng, cô bé cũng rất muốn rất muốn sống cùng với cậu mà.

“Mau đồng ý”, cậu hôn mạnh cô bé một cái.

“Mau đồng ý nhanh”, lại hôn cái nữa.

“Nhanh chóng đồng ý”, hôn tiếp cái nữa.

“Hãy đồng ý đi mà”, hôn thêm cái nữa.

Cô bé nhìn vào cặp mắt sáng long lanh của cậu, cuối cùng ôm lấy cổ cậu, và đổi lại tình thế là cô bé hôn cậu một cái: “Được, em sẽ về đây cùng sống với anh”.

Tiểu Ma Vương được thể vui mừng như phát cuồng, ôm lấy cô bé hôn say đắm từ phòng bếp đến ban công, rồi lại từ ban công ra phòng khách, vừa nhiệt tình hôn vừa giới thiệu về bài trí của căn nhà mới.

Nhưng xem xong căn phòng cuối cùng, Mai Khôi bỗng phát hiện ra chỗ không bình thường: “Anh trai, vì sao trong ba căn phòng chỉ có một chiếc giường lớn?”.

Quá giáo hoạt rồi!

“Hi hi, em biết rồi đó.”

Biết cái đầu cậu ý.

Mặt đỏ ửng, Mai Khôi quyết định giả ngốc đến cùng, cô bé chẳng hề biết gì hết, cô bé muốn tố cáo cậu với mẹ Tiểu Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hai mươi tuổi - ngày kết thúc đời độc thân

Rất lâu trước đó, mẫu thân đại nhân của Tiểu Ma Vương đã từng nói, phải đợi đến lúc Mai Khôi mười tám tuổi, cô bé mới có thể yêu đương, nhưng Nghiêm Cần đã không tuân thủ. Sau này, mẫu thân đại nhân lại nói, khi nào kết hôn, thì phải để tự Mai Khôi đồng ý, cậu không thể cưỡng ép cô bé. Nhưng mà luật hôn nhân cũng quy định là hai mươi tuổi là có thể kết hôn, Tiểu Ma Vương quyết định, dù có là mẫu thân đại nhân, thì cũng không thể không tôn trọng pháp luật được.

Nghiêm Cần vẫn luôn là người thiếu kiên nhẫn, mà đối với Mai Khôi, cậu lại rất đề tâm, cho nên càng nóng hơn. Nhưng mà Mai Khôi lại thật sự giống như biệt danh của cô bé, giống một con rùa nhỏ, cái gì cũng đều chậm chạp.

Kết hôn? Thật sự không cần phải vội vã như vậy. Hai mươi tuổi? Cô bé thi đỗ đại học rồi, vẫn nên lấy sự nghiệp học hành làm trọng. Vậy rốt cuộc cậu phải đợi đến khi nào đây? Ừm, nhanh nhất có thể cũng phải đợi đến khi cô bé tốt nghiệp đại học nhỉ. Tốt nghiệp đại học thì nhất định sẽ kết hôn sao? Chuyện đó, e là cũng phải xem tình hình khi ấy, ngộ nhờ cô bé lại thi đỗ nghiên cứu sinh thì sao? Ngộ nhờ tìm được công việc thì sao? Ngộ nhờ...

Lấy đâu ra mà lăm ngộ nhờ như thế? Nghiêm Cần cảm thấy tính chất của sự việc này tương đối nghiêm trọng. Thấy Con Rùa Nhỏ ở trong vườn trường

đại học, cậu như cá gặp nước, như điều gặp gió, hoa đào bay khắp trời, cậu quyết định vẫn nên xuống tay trước thì hơn. Tuy mọi người đều nói Mai Khôi rất ngoan, ở trong trường lại rất khiêm tốn, cậu còn trông chừng chặt như vậy, vô cùng an toàn, nhưng Nghiêm Căn vẫn nhận định “xuống tay” muộn sau này cậu sẽ phải chịu thiệt.

Thế là, cậu tính toán bày mưu, cân nhắc đắn đo...

Ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của Mai Khôi cuối cùng cũng đến. Nghiêm Căn thuê một phòng lớn, mời mọi người đến ăn uống ca hát nhảy múa tự nhiên. Mấy vị trưởng bối không trụ được ở đó lâu, ăn xong cơm, tặng xong lì xì mừng sinh nhật sớm đã ra về cả. Trên chỗ ngồi, Tiểu Ma Vương rất hài lòng với hành động của Con Rùa Nhỏ là sau khi thu bao lì xì xong liền tự giác giao cho cậu. Tuy về phương diện tiền bạc cậu không quản cô bé, thế ngân hàng và tiền mặt cậu để ở nhà cho cô bé tùy ý sử dụng, nhưng cô bé có thu nhập và quà liền đưa cho cậu, điều này chứng tỏ cậu là phụ huynh của cô bé. Làm được chức lãnh đạo này, cậu còn thấy thích hơn nhiều so với chức vụ trong công ty của bố cậu.

Sau ba tuần rượu, cuối cùng Mai Khôi cũng uống được khá khá, trước mắt bỗng lơ mơ, hai gò má đỏ ửng, lúc cười hiện ra hai lúm đồng tiền nhân nhật, Tiểu Ma Vương thật sự cảm thấy Con Rùa Nhỏ nhà cậu càng lớn càng xinh đẹp. Lúc này cô bé dường như đã mệt, bèn dựa vào người cậu và thiêu thiêu muốn ngủ. Nghiêm Căn nhanh chóng đỡ cô bé dậy, rồi ném căn phòng này cho Mặc Ngôn xử lý, còn mình cùng Con Rùa Nhỏ quay về thế giới của hai người.

Mai Khôi không thắng được sức rượu, uống xong còn có chút ngốc nghếch, quay người nói bye bye với mọi người rồi lao đảo suýt ngã. Nghiêm Căn gọi xe, nửa ôm nửa kéo đưa cô bé về nhà.

Mai Khôi về đến nhà liền chạy luôn vào phòng ngủ, không buồn cởi giày, hai chân thõng xuống, nằm bò lên giường, dặng tay dặng chân thành hình chữ Đại mà ngủ. Tiểu Ma Vương khóa cửa lại, đi theo phía sau lăm bằm như một bà mẹ lăm điều: “Em chậm chút, đừng ngã đó. Aizzz, ngủ thế này có khó chịu không”. Cậu giúp cô bé cởi giày, lật lại người và cởi áo khoác ra giúp cô bé.

Mai Khôi thật sự say rồi, buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt ra, cứ nhắm mắt đuổi cánh tay phôi hợp để Nghiêm Căn cởi quần áo. Nghiêm Căn ngẫm nghĩ, dứt khoát cởi sạch sành sanh trang phục của cô bé, rồi nhét cô bé vào trong chăn, mở điều hòa lên, cài đặt xong nhiệt độ, sau đó quay đầu nhìn cô bé dường như ngủ rất ngon. Một lúc sau, cậu liền chuồn đến phòng khách, lén lút gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu: “Mẹ à, sáng mai con có chuyện phải làm, nhưng uống nhiều quá rồi, sợ là không dậy được, mẹ gọi con dậy có được không?”.

“Nghiêm Căn à, mẹ là mẹ con đúng không? Không phải là đồng hồ báo thức của con chứ?”

“Đồng hồ báo thức của con cũng uống nhiều rồi, ngày mai nhờ em ấy không đáng tin lắm. Nhưng mà sự việc rất quan trọng, con không thể đến muộn. Mẹ à, con là con trai của mẹ đúng không, mẹ cứ kiên trì làm chuông báo thức một lần cho con đi.”

“Mấy giờ vậy?”

“Bây giờ.”

“Vậy mẹ bảo bố con gọi con, ông ấy dậy còn sớm hơn mẹ.”

“Không, không, bố con là cấp độ cảnh báo của cảnh sát cứu hỏa, nếu như làm đồng hồ báo thức cho con thì không tiện lắm, không cần ông ấy đâu.”

“...”

“Mẹ à, cứ quyết định như vậy nhé, bây giờ sáng mai, nhất định mẹ phải gọi con dậy đó. Con dập máy đây, buồn ngủ quá, con đi ngủ đây.”

Nghiêm Căn ngắt cuộc gọi, trong lòng vui mừng một phen, rồi lật đặt chạy về phòng ngủ. Nhưng, vừa vào đến cửa, nụ cười liền cứng đờ trên mặt cậu, trên giường không có người, Con Rùa Nhỏ của cậu đâu?

Cậu quay người đi vào thư phòng, nhưng không có ai, chạy đến phòng khách, cũng chẳng thấy ai, lại nhìn vào bếp, không có ai, ban công cũng tìm một vòng rồi, vẫn không có ai. Nghiêm Căn đi vòng vòng, cuối cùng vỗ một cái vào đầu, đi vào nhà vệ sinh, Mai Khôi quả nhiên đang ngồi trên bồn cầu, tay chống cằm, mắt nhắm lại. Nghiêm Căn thờ dài, đi vệ sinh cũng có thể ngủ được nữa, không mặc quần áo như thế bị lạnh thì phải làm thế nào?

Cậu bèn nhẹ nhàng bước đến gọi cô bé: “Con Rùa Nhỏ”.

“Ủm”, cô bé vẫn biết trả lời.

“Đi vệ sinh xong chưa?”

“Ủm”

“Vậy quay về phòng đi ngủ có được không?”

“Được.” Cô bé vô cùng ngoan ngoãn, Nghiêm Căn rất hài lòng. Ủm, tình hình có vẻ không tồi, quả thật là cơ hội tốt để xuống tay.

Đờ cô bé quay lại phòng, cậu đẩy cô bé vào trong chăn rồi cuộn lại cẩn thận, nhìn cô bé một hồi lâu, thấy cô bé ngủ rất ngon, khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng càng thêm phần đáng yêu, không kìm nén được cúi đầu xuống hôn cô bé liền mấy cái. Đang muốn tiếp tục thì điện thoại của cậu vang lên, nhìn thấy là Mặc Ngôn. Cậu thờ dài, biết được nếu như không nhận điện thoại của cậu ta thì hậu họa sẽ vô cùng lớn, chỉ đành đi ra ngoài, mò đến phòng khách.

“Nửa đêm canh ba rồi, em làm gì mà gọi điện thoại đến làm phiền anh?”

“Một đồng lớn quà sinh nhật của Mai Khôi, anh cứ vứt ở đây không quản nữa sao? Rất khó chuyển đi anh có biết không?”

Nghiêm Căn nghĩ thấy cũng đúng, cậu bạn đưa Con Rùa Nhỏ về nhà, quên mất những vật ngoài thân kia. “Tùy em muốn làm thế nào thì làm đi, dù gì lúc này anh cũng không rảnh, ngày mai cũng không rảnh”.

“Nghiêm Căn, anh làm người có thể có trách nhiệm một chút không?”

“Anh thế này chẳng phải là để có thể chịu trách nhiệm sao? Hơn nữa anh không làm người nổi, em cũng đừng có cả ngày coi bản thân mình là người.”

“Xì, anh là cái đồ không phải là người.”

“Anh dập máy đây.” Nghiêm Căn quyết định không dài dòng với cậu em này nữa, đêm quan trọng như thế này, làm sao cậu có thể lãng phí với tên nhóc lảm chuyện ấy.

“Anh dám dập máy thử coi.”

“...” Nghiêm Căn thật sự không dám, ít nhất là hôm nay, bởi cậu sợ Mặc Ngôn lại ôm đồng quà tặng kia mà đuổi giết đến nhà, liền nôn nóng hỏi: “Vay rút cuộc em muốn thế nào?”.

“Phải để em dập máy trước mới được.” Tất Mặc Ngôn chậm rãi nói xong, sau đó rất dứt khoát ấn vào nút tắt máy. Để lại Nghiêm Căn ngẩn người ra nghe tiếng “tút tut” vang lên trong điện thoại, tức đến nhảy dựng lên. Nếu không phải đêm nay quá quan trọng, cậu chắc chắn sẽ đi giết chết cậu ta, để tên nhóc kia biết được hậu quả của việc gây sự với Tiểu Ma Vương cậu. Nhưng mà hiện tại ấy à, cậu không rảnh để ý đến cậu ta, hừ.

Nghiêm Căn gấp điện thoại lại, ngẫm nghĩ rồi ấn nút tắt máy, vứt ở phòng khách, sau đó hớn hờ quay vào phòng ngủ, Con Rùa Nhỏ à, Tiểu Ma Vương đến rồi.

Ý, vì sao trên giường lại không có người?

Hôm nay rút cuộc là đêm gì vậy chứ? Vừa rồi rõ ràng cậu đã bọc con rùa nhà cậu lại cẩn thận, đặt cô bé nằm trong chăn ấm áp rồi, vì sao chớp mắt cái đã lại không thấy đâu?

Lần này đã thông minh hơn, cậu đi thẳng vào nhà vệ sinh xem trước. Mai Khôi uống quá nhiều, có thể lý giải được, nhưng mà trong nhà vệ sinh không có người. Cậu lại đi đến thư phòng, không có ai. Đến phòng khách, không có ai. Tới ban công, cũng không có ai. Nghiêm Căn cuối cùng chạy đến nhà bếp, và nhìn thấy tủ lạnh mở, một bóng người nhỏ bé đang nằm bò ở đó.

Cô bé này, đã không mặc quần áo, còn đi ôm tủ lạnh! Mặt Nghiêm Căn đã tái xanh lên rồi, ngày mai cô bé dám bị cảm thử xem. Cậu đi đến nhanh như một mũi tên, nhìn thấy Mai Khôi đang rót nước suối.

“Con Rùa Nhỏ.”

Mai Khôi quay đầu nhìn cậu, mắt vẫn híp lại, chu miệng lên nhõng nhẽo: “Anh trai, em rất nóng, em còn khát nữa”.

“Được, được, khát thì uống nước”, Nghiêm Căn đóng cửa tủ lạnh lại, nhanh chóng dắt cô bé về phòng: “Đi, đi, quay về uống nước”. Đợi đến lúc quay về đến phòng, uống đủ nước rồi, Mai Khôi dường như đã hơi tỉnh táo, bèn chớp chớp mắt, nhìn theo nhất cử nhất động của Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn lại bọc cô bé lại, hôn lên mắt cô bé, rồi lại hôn lên gò má, hôn thêm lên cái miệng nhỏ xinh xắn: “Ngoan, anh ở cùng em”. Cậu tức tốc cởi áo, rồi nhanh nhẹn chui vào trong chăn, một tay ôm lấy cổ gái mình yêu thương.

“Con Rùa Nhỏ, em có lạnh không, anh ôm em.”

“Em cảm thấy rất nóng.”

“Mặc kệ, nóng cũng phải ôm.”

“Ồ.”

“Con Rùa Nhỏ, em nghe lời mẹ nhất có đúng không?”

Mai Khôi suy nghĩ có chút chật vật, ngẫm nghĩ một lúc, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, liền quyết định không nghĩ nữa, gật đầu nói: “Đúng, nghe lời mẹ nhất”.

“Vay thì tốt, thật ngoan.” Nghiêm Căn vui mừng, để cô bé ngủ một lát đã, lát nữa có tinh thần rồi mới hành động. Cậu cân nhắc một chút trước, trong kế hoạch còn có lỗ hổng gì không? Ai da, nghĩ ra rồi.

“Con Rùa Nhỏ, điện thoại của em đâu?” Vay nhất ngày mai mẹ gọi điện thoại đến gọi mình dậy thì gay, điện thoại của cậu đã tắt rồi, nhưng của Mai

Khôi vẫn chưa tắt.

“Ừm, chắc là ở trong túi, không nhớ nữa.” Mai Khôi nóng quá khó chịu, lại hắt chần ra.

“Như vậy đi, em cứ ngủ trước, lát nữa anh sẽ quay lại.” Không tắt điện thoại đi không được, Nghiêm Cẩn chui ra khỏi chăn, vừa nhìn thấy quần áo vứt bên cạnh, trong lòng tính toán, phải bày bố hiện trường một chút, để mẹ đi vào sẽ kinh ngạc, như vậy hiệu quả sẽ càng tốt. Cậu ôm quần áo của hai người rồi đi ra ngoài.

©STE.NT

Đem quần áo bày ở phòng khách từng chiếc từng chiếc một, bắt đầu từ cửa lớn, cậu nhìn lại một lượt, thật quá ngay ngắn, không có không khí đó, sắp xếp lại một chút, vò nhàu một tý, đúng rồi, nội y phải bày ở bên trên, đó là thứ cuối cùng còi ra. Ừ, không thể bày toàn bộ trên mặt đất, vứt hai cái lên sofa, có cần phải bày một chiếc giày lên ti vi không đây? Ừm, hơi khoa trương, thái quá rồi. Sắp xếp cả nửa ngày, cuối cùng cậu cũng làm xong. Trong lòng Tiểu Ma Vương vui mừng, ngày mai chỉ đợi mẹ đến thôi.

Tìm được điện thoại của Mai Khôi, cậu tắt máy. Tiểu Ma Vương lẩm bẩm hát ca khúc chẳng ra vần điệu gì đi về phòng, vừa vào cửa, điệu hát lại tắc nghẹn trong cổ họng, đùa gì vậy, vì sao trên giường lại không có người rồi?

Tiểu Ma Vương tức giận đùng đùng hét: “Con Rùa Nhỏ!”. Không ai trả lời cậu, rất tốt, cô bé ngứa ngáy da thịt rồi, thật là tốt, dù gì hôm nay cậu cũng phải xử lý cô bé, ai bảo cô bé cả đêm không ngừng chơi trò mắt tích, khiến cậu sốt ruột, cậu sẽ sốt ruột cho cô bé xem!

Chơi mèo vờn chuột phải không, đợi đó, đợi cậu bắt cô bé ra ngoài!

Lần này sẽ đi vào bếp trước, không có người, phòng khách, không có người, vừa nghĩ, đương nhiên sẽ không có, cậu vừa rồi vẫn luôn bố trí hiện trường, nếu như cô bé có đến, chắc chắn cậu sẽ nhìn thấy. Vậy thì đến thư phòng thử xem, cũng không có. Quay lại phòng ngủ, vẫn và không có người. Lúc này cậu nghe thấy tiếng nước chảy, cô bé ở trong nhà vệ sinh!

Cậu lấy khí thế bất khả chiến bại xông vào phòng tắm, cảnh sắc quyến rũ bỗng chốc làm tiêu tan hoàn toàn khí thế của cậu. Mai Khôi đang tắm, tấm lưng trắng nõn nà nhỏ nhắn, dòng nước chảy xuống theo các đường cong, mái tóc đen ướt chấy mượt dính trên vai, toát ra vẻ cáu đồ vô cùng.

Nghiêm Cẩn toàn thân nóng rực, bất chợt cảm thấy mình cũng phải đi tắm. Cậu bèn đến đó, ôm Mai Khôi vào lòng. Mai Khôi lúc đầu giật thót mình, nhưng sau đó phản ứng lại được, nhận ra là cậu, liền mềm nhũn người, dựa vào lòng cậu, rồi quay người lại ôm lấy eo cậu, ầm ừc nói: “Chẳng thấy anh đâu?”.

Chẳng thấy cậu đâu? Cô bé thật sự không biết ngại mà nói như vậy, rốt cuộc là ai chẳng thấy đâu. Nhưng mà bây giờ không phải là lúc để thảo luận chuyện này, cậu rất bận, cậu bận hôn cô bé.

Bờ môi hai người quện vào nhau, trên người đều ướt hết cả, cậu cảm thấy nóng dữ dội, làn da cô bé trơn như vậy, trên người lại thom như vậy, cái miệng nhỏ dụ dỗ người ta như vậy. Phần ngực cô bé vừa mềm vừa săn chắc, áp vào cậu rất dễ chịu. Thuận theo hướng nước chảy, môi cậu khẽ chạm vào cổ, rồi rơi xuống vai cô bé, và cứ thế lần xuống đôi bồng đảo đầy quyến rũ của cô bé.

Cô bé không kim được khẽ kêu lên, rồi ôm chặt lấy đầu cậu. Cậu say đắm trong niềm hân hoan với cô bé, dòng nước ấm đùa nghịch trên làn da cô bé, rồi chảy vào miệng cậu. Cậu bỗng bất động, chỉ duỗi dài tay ra tắt vòi hoa sen, tiếp đó lại quyen luyến cắn khẽ cô bé mấy cái, rồi kéo khăn tắm đến, bọc cô bé lại ôm ra ngoài.

Cậu chỉ lau qua loa, rồi ôm cô bé lên giường. Mai Khôi bị hôn đến nói không ra lời, cảm thấy cơ thể cậu đang nóng rùng rục đè lên mình, cô bé bất chợt thấy hoảng hốt, hai tay cũng không biết nên đặt ở đâu mới phải.

Cậu áp trán lên trán cô bé, nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, cho anh biết”. Cô bé có thời gian nghỉ ngơi, hít thở sâu mấy hơi, rồi truyền ý thức của mình sang cho cậu.

Nghiêm Cẩn khẽ cười, sự hỗn loạn trong ý thức cô bé khiến cậu có chút đắc ý, không ngờ sức ảnh hưởng của cậu với cô bé lại lớn như thế. “Đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng.” Cậu cúi đầu xuống hôn lên cổ cô bé, rồi nói với cô bé trong đầu.

Trong đầu Mai Khôi trống không một mảy, chỉ biết túm chặt lấy vai cậu, căn bản không cách nào trả lời được. Nụ hôn của cậu khiến cô bé thấy hơi buồn, hơi kích thích, hơi xấu hổ, có chút chờ mong chẳng biết làm sao. Tất cả cảm giác ấy cậu đều biết, và càng thấy đắc ý. Vì hôm nay, cậu đã đặc biệt tìm sách và ảnh học hỏi kinh nghiệm rồi, cũng coi như là đã có chỗ dựa đến.

Cậu khiến toàn thân cô bé nóng rực, bản thân mình cũng toát mồ hôi như vậy, niềm hưởng thụ và kích động trong đầu cậu phản ứng ra ngoài và cảm nhận sang Mai Khôi. Cô bé đã bết xấu hổ, cũng chạm lên lồng ngực cậu, xoa lưng cậu, các cơ thịt co lại dưới lòng bàn tay cô bé và trong đầu cô bé đồng thời cảm nhận được phản ứng xuất hiện trong ý thức của cậu. Cô bé bỗng thấy vô cùng thú vị và cười ha ha.

Hai người quấn lấy nhau, đùa vui vẻ, khi đi đến sự kết hợp cuối cùng, cô bé lớn tiếng hét đau. Con đau đó ớn ớn giống như kim đâm loạn vào đầu óc cậu, cậu cắn chặt răng không lùi ra ngoài, cũng không tiến vào, mà khẽ cử động nhưng cô bé vẫn cảm thấy đau. Hai người bất động như vậy hồi lâu, cậu lo lắng đến mức mồ hôi toát ra đầy đầu, cô bé ầm ừc nhỏ tiếng khóc nức lên.

Cậu muốn tiến vào, cô bé hét đau, cậu muốn lùi ra, cô bé lại không chịu, cuối cùng Tiểu Ma Vương sốt ruột: “Vậy rốt cuộc em muốn thế nào?”.

Mai Khôi nước mắt rung rung, đáng vẻ đáng thương: “Em làm sao biết được”.

Nghiêm Cận thở dài thất bại: “Vậy anh biến thành nữ nhé, anh không sợ đâu”.

Mai Khôi vừa nghe thấy thế, lại tin là thật: “Có thể sao? Vậy anh tạm thời biến em thành nam đi, anh biến thành nữ, lát nữa tốt rồi, anh lại biến em về như ban đầu”.

Nghiêm Cận lườm cô bé. Đây là tư duy gì vậy, cậu tuy là Thần tộc, nhưng không có nghĩa là có thể biến đổi bừa bãi, hơn nữa ý thức của bọn họ vẫn còn đang phóng mở cộng hưởng với nhau, lẽ nào cô bé không cẩn thận thể nghiệm một chút rằng vốn dĩ là cậu đang đùa sao? Không đúng, đến đùa cũng không phải, là cậu đang than thở.

Mai Khôi bị cậu lườm bên rụt cổ lại, không bỏ cuộc nói: “Không được sao? Nhưng mà là anh đề nghị mà, em chỉ là phối hợp một chút. Em thực sự còn muốn hỏi, vậy lúc sinh con, có phải là cũng có thể biến đổi như thế này một chút không?”.

Cậu tức đến mức vỗ đét một cái vào mông cô bé, con rùa ngốc này, ngốc chết đi được. Cô bé không phục, rõ ràng là cậu nói, vì sao còn đi trách mình. Cô bé dùng lực nện vào lưng cậu, giãy giụa. Cậu lật tay vươn thẳng eo, túm lấy cổ tay cô bé, muốn chế ngự để cô bé đừng cử động lung tung. Cô bé vùng vẫy rồi lại đá cậu đi. Cứ đánh qua đánh lại “tán tỉnh đưa đẩy” như thế, lo là một cái, cô bé đã bị Tiểu Ma Vương công chiếm thành công.

Hai người đều hít sâu một hơi, cảm giác đau nóng tê tê trực tiếp chen vào trong đầu hai người, nước mắt Mai Khôi rơi lã chã: “Bây giờ biến có phải là đã không kịp rồi nữa không?”.

Nghiêm Cận vừa hít thở vào vừa buồn cười, mặt cũng méo mó, vì sao Con Rùa Nhỏ nhà cậu lại “quý báu” như thế này chứ? Cô bé ôm chặt đến mức cậu khó chịu, thực sự không có cách nào chịu đựng được nữa buộc phải cử động. Mai Khôi ôm chặt lấy vai cậu, bị cậu tiến vào đến mức rên lên, một lát sau vẫn còn đau, liền thử thăm dò: “Anh chắc chắn thật sự không biến được sao? Em vì anh, nguyện làm đàn ông, đương nhiên chỉ là một lát”.

“Anh rất dễ chịu, Con Rùa Nhỏ, em chịu đựng thêm một lát đi, một lát nữa sẽ ỏn thôi.” Nghiêm Cận lúc này đầu óc cũng không vận động được nữa, không nghĩ ra được từ hay đề đề dành cô bé, chỉ đành nói đúng sự thật.

Cậu thấy dễ chịu, Mai Khôi đỏ mặt, cắn môi ôm chặt lấy vai cậu, được thôi, ít nhất thì trong hai người bọn họ, còn có một người thấy dễ chịu.

Mai Khôi thử bỏ qua cảm giác không thoải mái của cơ thể, dùng trái tim đi thể nghiệm cảm nhận của cậu, cậu thực sự là đang hưởng thụ, niềm vui thích trong đầu cậu sâu sắc lại cuộn cuộn như vậy, cô bé tiếp nhận vào mình, đầu óc bị tác động đến mức hơi choáng váng. Cậu ôm cô bé lên, càng vui sâu hơn và chạm đến đỉnh của cô bé, cuối cùng cô bé bị cảm nhận của cậu cuốn đến một thế giới khác, quên mất đi sự khó chịu, không còn đau đớn nữa, tình cảm mãnh liệt nóng bỏng lại ngọt ngào khiến cô bé run rẩy. Vào thời khắc khắc trương cuối cùng, cô bé choáng váng ngất ngây nghĩ, được rồi cô bé tha thứ cho cậu, không biến thì không biến vậy.

Nhưng khi cô bé lại bị cậu quấy nhiễu tỉnh dậy từ trong mơ, bị kéo vào cùng cậu luyện tập tiếp trò chơi không cần biến nam biến nữ cũng có thể rất hưởng thụ và hạnh phúc nữa, cô bé quyết định không muốn tha thứ cho cậu nữa.

Đáng ghét quá rồi, còn có để cho người ta ngủ hay không đây?

Đợi đến cuối cùng cũng giãy vò xong, cô bé cảm thấy đây là giấc ngủ mà cô bé ngủ ngon nhất trong cuộc đời này, rất ấm áp rất dễ chịu, vô cùng thoải mái, cô bé thật sự muốn cứ ngủ mãi thế này. Cho đến khi thấy Tiểu Ma Vương đẩy vai mình, cô bé mới vô thức rụt lại, không muốn chơi nữa, thật sự không chơi nổi nữa rồi. Nhưng cậu đang hôn lên mặt cô bé, dịu dàng như vậy, cô bé lại thấy hơi mềm lòng, nhưng mắt cô bé không mở ra nổi, cô bé rất buồn ngủ, như thế này có thể giành được một chút cảm thông không đây. Không phải là cô bé không muốn tỉnh, mà là cô bé thật sự quá buồn ngủ rồi.

Nhưng tiếp ngay sau đó, một câu nói của cậu giống như lựu đạn nổ tung trong đầu cô bé: “Con Rùa Nhỏ, mau tỉnh dậy, mẹ đến bảo em dậy chịu trách nhiệm kìa!”.

Cái gì?

Chuyện gì xảy ra vậy?

...

Kết cục chính là, hôm đầu tiên sau ngày sinh nhật lần thứ hai mươi, Mai Khôi đã cầm một cuốn sổ đỏ nhỏ, anh dừng chịu trách nhiệm, trở thành bà xã của Tiểu Ma Vương!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cuộc sống ghen tuông của Tiểu Ma Vương

“Con Rùa Nhỏ...”

“Không phải, mẹ là mẹ con.”

“Ý, mẹ ơi, vì sao mẹ lấy trộm điện thoại của Con Rùa Nhỏ.”

“Mẹ đâu có trộm điện thoại của con bé, bọn mẹ đang dạo phố, con bé đi thử quần áo, túi xách để ở chỗ mẹ.” Mẹ chồng nàng dâu rất tình cảm, thật hiếm có, tiểu tử thối này nhà cô nên cảm kích đến rót nước mát mới đúng.

Nhưng mà Tiểu Ma Vương không hài lòng: “Mẹ, mẹ đừng có cả ngày dẫn vợ con đi khắp nơi. Ông già nghiêm túc trong nhà kia cũng rất trông trải cô đơn đó, mẹ phải vỗ về an ủi cho ông ấy mới được, nếu không bên ngoài sẽ có rất nhiều người gặp tai ương đó”.

“Con đừng có lo lắng thừa thãi, bản thân con quan không nổi bản thân của mình, lời bố con vào làm gì chứ. Bố con trẻ tuổi đẹp trai người thấy người mê, ông già nghiêm túc gì chứ. Mẹ với ông ấy rất tốt.”

“VẬY Ờ, con không quan nổi bản thân, cho nên mẹ Ờ, mẹ dạy con dâu nhà mẹ cũng phải bớt thời gian để vỗ về an ủi ông xã anh tuần phong độ và có một trái tim đầy khát khao của cô ấy một chút có được không?”

“Con trai, giữ gìn được khát khao của con có lợi cho sức khỏe cơ thể. Đừng trông chừng Mai Khôi quá chặt.”

“Làm gì có quá chặt, chỉ là bình thường thôi mà, mẹ xem lúc này chẳng phải là hai người đang dạo phố, còn con cô đơn không nơi nương tựa đợi máy bay sao?”

“Vì sao hôm nay đã quay về rồi?”

“Vâng, con làm xong việc rồi, vừa khéo mua được vé máy bay quay về.”

“VẬY VỀ NHÀ ĂN CƠM NHÉ, LÁT NỮA MẸ CÙNG MAI KHÔI ĐI SIÊU THỊ MUA ĐỒ ĂN.”

“Không cần, con muốn đưa Con Rùa Nhỏ ra ngoài ăn.”

“VẬY MẸ VỚI BỐ CON CŨNG MUỐN ĐI.”

“Không được, mẹ Ờ, mẹ cần phải có mắt quan sát hơn chứ, người ta muốn làm kỳ đà cản mũi mẹ và bố, mẹ sẽ vui sao?”

“Không vui, bố con nổi giận thì rất khó dỗ dành.”

“VẬY CON THÌ SAO?”

“Mai Khôi chắc chắn sẽ không thấy sao cả, con bé biết mẹ nhớ con trai.” Người làm mẹ rất kiên trì: “Dù gì mẹ cũng đưa Mai Khôi về nhà, con muốn gặp vợ thì xuống máy bay cứ quay về”.

Trong lòng Nghiêm Cẩn bức bối, cậu trừng mắt nhìn điện thoại bị ngắt máy, nghiêng răng gọi lại, nhưng điện thoại đã tắt máy rồi, mẹ quá nhẫn tâm, làm gì có ai đối phó với con trai mình như thế chứ. Cậu đâu phải là không về nhà, chỉ là tầng trên tầng dưới, rất thuận tiện mà. Hơn nữa cậu lần này đi công tác rất lâu, muốn thân mật với bà xã một chút trước, điều này có chỗ nào không đúng chứ?

Loa của sân bay thông báo cậu có thể lên máy bay rồi, Nghiêm Cẩn nhẫn nại, quyết định quay về rồi hăng hay.

Xuống máy bay, Nghiêm Cẩn tiếp tục gọi điện thoại, mà điện thoại của Mai Khôi vẫn đang tắt máy. Nghiêm Cẩn nổi điên, kéo hành lý, mặt mũi đen sì hăm hăm bước ra khỏi cửa kiểm soát, dự định đầu tiên là phải lập tức về nhà tìm người mẹ không có lương tâm kia của cậu để lý luận tử tế một chút. Cậu đang chuyển tâm tức giận, đột nhiên trước mắt hoa lên, một bóng dáng nhỏ nhắn lao về phía cậu.

“Anh.” Người vẫn còn chưa lao đến, giọng nói nhẹ nhàng yếu điệu đã truyền tới rồi.

Nghiêm Cẩn vui ngoài mong đợi, vút hành lý sang một bên, dang hai cánh tay ra ôm lấy Mai Khôi, tóc mái bằng cặp mắt to, nhìn cậu cười ngọt ngào như vậy, Nghiêm Cẩn chẳng nói lời nào, kéo bà xã vào lòng hôn thật lực.

Thuận theo tình thế, Mai Khôi ôm chặt lấy cổ cậu, rất nhiệt tình đáp lại nụ hôn ấy. Cậu đã đi hơn hai tuần lễ rồi, cô bé cũng thật sự rất nhớ cậu, nhưng cứ hôn thế này cậu lại mãi không chịu buông ra. Mai Khôi nghe thấy bên cạnh có người cười: “Trẻ tuổi mà, thật là nhiệt tình”. Cô bé xấu hổ, vỗ tay vào người cậu, nhưng cậu vẫn không buông, ôm cô bé lại càng chặt hơn, cuộn chặt lấy cái lưỡi nhỏ của cô bé.

Mai Khôi dùng chân đá đá cậu, cậu vẫn không thèm để ý. Mai Khôi nôn nóng, nói với cậu trong đầu: “Nếu còn không buông em ra, em sẽ tức giận đó”.

Cậu trả lời: “Anh sợ quá”, nhưng vẫn ôm cô bé không chịu buông.

“Thật sự tức giận đó.”

“Ừm, anh cũng thật sự là sợ.”

“Mẹ Tiểu Tiểu nói, nếu như em giận anh, mẹ hoan nghênh em đến sống với mẹ.”

Câu này khiến Nghiêm Căn cứng đờ, cuối cùng đành thả lỏng vòng ôm, cúi đầu lườm Con Rùa Nhỏ nhà mình, nhìn đáng vẻ vô tội của cô bé, không kim nén được lại duỗi tay ra véo má cô bé: “Em là đồ phản bội, cuối cùng lại câu kết với mẹ già làm việc xấu, anh mới là chồng của em, gạt mẹ già đi có biết hay chưa?”.

Mai Khôi đỏ mặt cười, ôm lấy eo cậu lấy lòng: “Mẹ Tiểu Tiểu đâu có già chứ, anh đừng nói như vậy. Mẹ đối xử với em rất tốt, lúc anh không ở đây, đều là mẹ ở cùng với em. Chính vì anh thích nổi giận, nên mẹ Tiểu Tiểu mới luôn thích trêu anh”.

“Hừ.” Nghiêm Căn khuôn mặt không vui, nhặt hành lý dưới đất lên kéo, cánh tay phải ôm lấy Mai Khôi vừa đi vừa hôn: “Đó là mẹ anh thích chơi xấu, em xem làm gì có mẹ nhà ai lại thích trêu con trai mình tức giận chứ”.

“Đó là vì mẹ yêu anh mà, nếu không đã chẳng thêm đề ý đến anh rồi.”

Nghiêm Căn gọi một chiếc xe, vút hành lý vào cốp xe, kéo Mai Khôi lên xe: “Chúng ta không đề ý đến bà ấy, về nhà thôi.” Cậu lại rất muốn hôn vợ, nhưng Mai Khôi dùng lực cầu cậu, không ngừng liếc mắt về phía tài xế ở phía trước, Nghiêm Căn cuối cùng cũng trở nên ngoan ngoãn, đổi chủ đề: “Em làm sao biết được mà đến?”.

“Mẹ Tiểu Tiểu tịch thu điện thoại của em rồi, còn oán với em anh bất hiếu, em liền biết chắc chắn là anh có gọi điện thoại về. Em muốn biết anh nói gì, liền nghe một chút suy nghĩ của mẹ Tiểu Tiểu, biết được anh đã quay về, liền tra thời gian chuyến bay, sau đó thì cứ đợi ở bên ngoài, lúc anh sắp đến em đã biết rồi.”

Nghiêm Căn vui mừng cười tươi, vẫn là Con Rùa Nhỏ nhà cậu lợi hại, chút đạo hạnh kia của mẹ thật sự không đáng để tâm.

Hai người về đến nhà, Nghiêm Căn vừa đóng cửa lại liền ấn Mai Khôi vào cửa phòng khách muốn thi hành chính pháp, Mai Khôi hoảng hốt tránh trái né phải, nhưng cuối cùng không địch nổi với vũ lực và thể tấn công lớn mạnh của tên côn đồ kia, sau vài chiêu đã bị lột sạch sẽ rồi.

Lúc cậu đi vào trong cô, Mai Khôi ôm chặt lấy đầu cậu, cắn môi nỗ lực nuốt tiếng rên rỉ xuống. Tuy ở trong nhà, nhưng mà trong phòng khách sáng trưng thông thoáng, khiến Mai Khôi luôn thấy xấu hổ vì không đủ riêng tư và an toàn. Thân thể của cô bé co chặt lại, khiến Nghiêm Căn ra sức vận động thờ hồng hộc: “Bảo bối nhớ anh rồi phải không?”.

“Không phải, không phải.” Mai Khôi cật lực lắc đầu. Nghiêm Căn lại dùng lực lần nữa khiến Mai Khôi bật hét “á” lên một tiếng, cậu nhíu mày lại khuôn mặt không hài lòng: “Không nhớ?”.

“Có nhớ, có nhớ.” Mai Khôi không phải là đối thủ của cậu, nhanh chóng đầu hàng mới là thượng sách.

“Nhớ không?”, Nghiêm Căn cười xấu xa: “Anh cũng rất nhớ em”.

Mai Khôi bị cậu làm cho thở không ra hơi, cuối cùng không nhìn được phải cầu xin: “Đổi, đổi địa điểm đi”. Nghiêm Căn hôn vợ, ngẫm nghĩ chỗ này cũng thật sự là không dễ “thi triển”, bèn ôm chặt lấy bà xã, cứ thân mật như thế mà chuyển đến trên sofa.

Mai Khôi chỉ cảm thấy trời long đất chuyển, chớp mắt cái đã bị ấn chặt lên sofa, tư thế như thế này khiến hai người tiếp xúc với nhau càng thân mật hơn. Cô bé ôm lấy bờ vai rộng của cậu, không kim nén được lớn tiếng kêu rên. Nghiêm Căn trong lúc bận rộn đột nhiên nhớ đến chuyện quan trọng: “Lát nữa nhớ nhắc anh, điện thoại ngắt đi, di động tắt đi, không thể để mẹ tìm được chúng ta. Mấy ngày này em là của một mình anh”.

Mai Khôi vui đầu vào hóm vai cậu, ôm lưng cậu, vừa thờ dốc vừa nói: “Mẹ rất bận, không rảnh để quản anh. Hôm nay em giúp mẹ mua mấy bộ đồ nội y xinh đẹp, còn cố ý bảo mẹ thử lúc bố Nghiêm Lạc sắp về nhà, kết quả bố Nghiêm Lạc nhìn thấy rồi...”.

Nghiêm Căn đột ngột dừng lại, không thể tin được nhìn sang Mai Khôi, Mai Khôi bị cậu nhìn đến mức trong lòng run rẩy, vào lúc thân thể đang có cảm giác bị cậu treo lơ lửng như thế, cũng rất khó chịu, cô bé không kim được vịn vẹo, có chút thấp thòm hỏi: “Làm sao vậy?”.

Nghiêm Căn trưng ra khuôn mặt cười rạng rỡ, bắt đầu dùng sức vận động, gắng sức giáo huấn vợ: “Con Rùa Nhỏ, em xấu quá đó, gian xảo quá đó...”. Cô bé bị cậu giầy vò thét lên, bất giác không tự chủ vịn vẹo cơ thể, nghe thấy Nghiêm Căn tiếp tục nói: “Anh yêu em quá đi... Chúng ta cũng phải rất bận, không rảnh để ý đến bọn họ”.

Mai Khôi bị quấy rầy đến cuối cùng thì rất hối hận đối với việc bản thân mình nhất thời bị ma quỷ mê hoặc, vẫn là mẹ Tiểu Tiểu nói đúng, tuyệt đối không thể quá giúp đỡ tên ma đầu này, nếu không cậu sẽ làm phiền chết người ta.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện của Mặc Ngôn: Bắt đầu mới

Bãi đỗ xe.

Tất Mặc Ngôn vòng qua khóm cây cảnh được cắt tỉa ngay ngắn, đi qua bồn hoa được xếp đặt đẹp đẽ, vừa móc chìa khóa xe ra khỏi túi, vừa đi về hướng chiếc xe yêu quý của mình.

Sau đó, anh dừng lại. Cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh ngạc, Tất Mặc Ngôn hơi nhướn mày, chậm chậm đi đến gần.

Bốn năm người đang vây quanh chiếc xe hơi sang trọng màu đen của anh, không phải là trộm xe, mà là cầm máy ảnh, chiếu đèn, giơ tấm phản quang, còn trên mũi trước chiếc xe của anh có cô gái bán nude mặc váy hai dây kiểu tây đang nằm tựa vào đó.

Chụp ảnh quảng cáo? Ở chỗ này? Còn trưng dụng cả xe của anh?

Tất Mặc Ngôn lạnh lùng liếc đám người này một cái, cất giọng nói: “Xe của tôi không thiếu phụ nữ”.

Cô gái đang nằm trên mũi xe nghe thấy liền cười, từ kiểu cười khúc khích đến kiểu cười lớn tiếng sảng khoái, giống như là cô ta đã nghe thấy chuyện gì rất buồn cười vậy.

Nhiếp ảnh gia đang nhập tâm dồn toàn bộ sức chú ý gắng sức bấm máy thấy vậy tức giận, anh ta khua khoắc tay, lớn tiếng cầu nhàu với cô gái kia: “A Ly, cô đừng cười nữa, phải gọi cảm, gọi cảm có biết không? Vừa mới có được tỷ cảm xúc đã bị cô cười làm cho mất sạch rồi”.

“Nhưng mà rất buồn cười mà.” Cô gái tên A Ly kia hơi chu miệng lên, nhõng nhẽo trách móc, cô ta nhìn sang Mặc Ngôn, nói một tiếng: “Hi, thật trùng hợp”.

Phải rất trùng hợp, Tất Mặc Ngôn bấm môi, cô gái này là hàng xóm nhà anh, ở ngay đối diện, nhưng anh không biết tên của cô ta, thậm chí còn coi như sống gần như vậy, nhưng anh cũng mới chỉ có gặp qua cô ta hai lần, mỗi lần nhìn thấy cô ta luôn trang điểm lộng lẫy rực rỡ quyến rũ, cô ta rất xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, đến mức anh còn nghe được cả những lời tán gẫu của mấy người khác trong tòa nhà, đoán cô ta nhất định là loại phụ nữ được bao nuôi.

Tất Mặc Ngôn không có hứng thú với tin đồn kiểu buôn chuyện này, cũng không hứng thú với cô gái này. Nhưng anh thực sự không ngờ rằng, hóa ra cô ta là người mẫu.

Một cô gái với dáng dấp trợ lý đi đến, thương lượng với Tất Mặc Ngôn về chuyện mượn chiếc xe của anh dùng một chút. Bọn họ đang chụp ảnh bìa tạp chí, nhưng đạo cụ chuẩn bị ban đầu chụp mãi mà không tạo ra được hiệu quả mong muốn, sau đó phát hiện ra chiếc xe này kết hợp với người mẫu rất được, liền mượn dùng một chút.

“Chỉ chiếm dụng thêm một chút thời gian nữa là được rồi, chúng tôi có thể trả một ít chi phí.” Trợ lý nhiếp ảnh cẩn trọng rụt rè nói.

“Các cô dự định trả bao nhiêu?”, Tất Mặc Ngôn thật thà không khách khí hỏi.

“Ý...” Trợ lý nhiếp ảnh vội vàng quay đầu nhìn sang nhiếp ảnh gia, đáng tiếc nhiếp ảnh gia chỉ tập trung nhìn vào ống kính, mấy người khác cũng đang nhón nháo bận rộn làm việc, không ai rảnh để ý đến cô ta.

“Dù gì tiền có thể trả cũng chẳng đủ để mua chiếc bánh xe, Tiểu Hương chi bằng cô lấy thân ra trả, giặt đồ nấu cơm cho anh chàng đẹp trai để trả nợ là được rồi.” A Ly kia lại cười tiếp, đưa ra chủ ý vớ vẩn.

Trợ lý tên là Tiểu Hương đỏ ửng mặt, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tất Mặc Ngôn, ấp a ấp úng không biết nói gì cả.

Tất Mặc Ngôn liếc nhìn A Ly một cái, thấy cô ta trung ra bộ dạng vô tội, lại bị nhiếp ảnh gia giận dữ găm lên, mà cô trợ lý nhỏ bé ở trước mặt này căn bản chẳng ai đoái hoài đến, Tất Mặc Ngôn cuối cùng thỏa hiệp, nói với Tiểu Hương: “Tôi cho các cô mười phút”.

Trợ lý cuống quýt gật đầu cảm ơn, lao đi báo với nhiếp ảnh gia.

“Mười phút? Mười phút làm sao mà đủ được?”, nhiếp ảnh gia cầu nhàu.

“Anh bớt thừa lời đi, chụp nhanh lên là sẽ đủ.” Tất Mặc Ngôn khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn anh ta chăm chăm.

Nhiếp ảnh gia bị khí thế áp bức của anh dọa cho rụt cổ lại, ngậm miệng nhanh như bay. Tất Mặc Ngôn quay đầu nhìn chiếc xe của mình, A Ly đang nằm trên mũi xe nhìn anh cười.

Nhiếp ảnh gia cuống loạn bấm tách tách tách: “Biểu cảm này rất tốt, tiếp tục, phải quyến rũ một chút, chỉ xinh đẹp không không được, phải gọi cảm, mềm mại một chút, ánh mắt mơ màng hơn chút”.

A Ly chớp mắt, nhìn Tất Mặc Ngôn, đột nhiên lại không nhịn được cười.

Nhiếp ảnh gia lại nổi điên: “A Ly, đừng có cười, rốt cuộc thì cô có biết thế nào là gọi cảm không, ừ ừ oải lười nhác một chút, thả lỏng ra. Đừng nhìn anh ta nữa, đừng cười...”.

“Đã mặc ít lắm rồi, thế này vẫn chưa gọi cảm à, rốt cuộc phải như thế nào chứ.” A Ly bĩu môi, cũng thấy hơi bức mình. “Chẳng khác mấy so với không

mặc gì, tôi thấy hơi lạnh.”

“Lạnh thì cô nhanh lên một chút, hãy tưởng tượng là cô đang hẹn hò với bạn trai mình, hai người đang thân mật ở trước xe, anh ta đang nhìn cô, cô muốn khiến huyết mạch của anh ta sôi sục, dụ dỗ anh ta, nào nào, hai vai thả lỏng ra hơn một chút nữa... nhìn tôi nào, tốt, tốt, như thế này tốt hơn một chút rồi, gần được rồi, khẽ chớp mắt...”

“Ngày lạnh như thế này, nếu như đàn ông cùng với phụ nữ thân mật kiểu này, phụ nữ chắc sẽ đánh chết anh ta nhỉ?”

A Ly lại vẫn không tập trung phát biểu một chút cao kiến.

“Không được, không được, tại sao cứ cảm thấy thiếu một chút.” Nhiếp ảnh gia điên cuồng gãi đầu, khá là nóng nảy.

Trợ lý ở bên cạnh rụt rè: “Thực ra tôi cảm thấy rất xinh đẹp rồi, rất đẹp, rất đẹp, có thể hạ gục một đồng đàn ông, được rồi đó nhỉ?”.

“Cô hiểu cái quái gì chứ?” Nhiếp ảnh gia cào cào tóc, “Cái cần là hương vị, hương vị của sự gợi cảm quyến rũ”.

“Vây, hay là kéo váy lên cao hơn một chút.”

“Không được, kéo thêm nữa thì sẽ lộ hết cả! Tôi có cần phải cởi sạch ra rồi chụp tiếp không?” A Ly nghe thấy kiến nghị này rất bất mãn.

Tiểu Hương ở bên cạnh gắng sức nháy mắt ra hiệu với cô ta, ý bảo cô ta đừng có chống đối, hãy nghe lời nhiếp ảnh gia.

Nhiếp ảnh gia đang muốn nói, Tất Mặc Ngôn ở bên cạnh đột nhiên cởi áo vest ra, đi qua đó dùng áo khoác bọc A Ly lại, A Ly kinh ngạc, vô thức ôm lấy chiếc áo đó.

Chiếc áo này hơi rộng so với A Ly, cô ta ôm lấy, chỉ lộ ra cánh tay trắng như tuyết và cặp chân nhỏ dài. Mọi người kinh ngạc nhìn sang, Tất Mặc Ngôn lại lạnh lùng nói: “Như thế này là được rồi, mau chụp, tôi đang bận”.

Nhiếp ảnh gia giống như tỉnh mộng, đột nhiên trở nên hưng phấn. Đúng, như thế này là được rồi!

Chiếc áo vest bọc lấy A Ly, hoàn toàn che lấp chiếc váy kiểu tây, phần thân thể được che đầy đi nhiều hơn so với chiếc váy ban đầu, nhưng lại giống như có hơi thở nam tính đang chờ cho cô ta, thân thể kiều diễm bên dưới chiếc áo khoác ngoài khiến người ta giả tưởng, giống như bên dưới căn bản chẳng mặc gì cả, thêm vào đó là biểu cảm kiểu ngây thơ vô tội của A Ly...

Đúng, chính là kiểu gợi cảm này, sự dụ dỗ tự nhiên!

Nhiếp ảnh gia điên cuồng bấm máy một trận.

A Ly cong khóe môi lên, ôm lấy chiếc áo khoác ngoài, híp mắt cười thỏa mãn.

Cô nghĩ, ấm áp hơn nhiều rồi.

Nhiếp ảnh gia lớn tiếng kêu: “Rất tốt, vô cùng tốt, duy trì biểu cảm này”. Giống như một cặp nam nữ hoan ái, người phụ nữ ngọt ngào xinh đẹp vừa mới bị chinh phục.

Ảnh chụp thuận lợi, nhanh chóng thu dọn.

Tất Mặc Ngôn thu hồi áo khoác và xe của anh, trợ lý Tiểu Hương một mực gật đầu khom eo nói cảm ơn, A Ly không để ý được đến chuyện cảm ơn, bèn nhảy xuống khỏi mui xe rồi chạy thẳng đến chỗ để quần áo của mình, mặc chiếc áo phao dài lên, đội mũ vào, nữ thần bán nude gợi cảm chớp mắt cái đã biến thành cô gái nhà lành được bọc chặt kỹ càng và cẩn thận.

Tất Mặc Ngôn lái chiếc xe vòng ra khỏi bãi đỗ, từ xa nhìn thấy A Ly lắc đầu với nhiếp ảnh gia, không biết là đang nói gì, sau đó cô ta xách túi của mình lên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Tất Mặc Ngôn quay đầu lại, chuyên tâm lái xe.

Vừa rồi ở gần, anh cảm giác được, A Ly, là Hồ tộc. Một con tiểu hồ ly của Hồ tộc có khí tức rất nhạt.

Biểu cảm cô ta nhìn anh, hình như không biết anh là Thần tộc. Hoặc là, cô ta che giấu quá tốt?

Tất Mặc Ngôn không phải là người lảng giềng thân thiện dễ gần, anh rất ít giao thiệp với hàng xóm xung quanh, bao gồm cả cô tiểu hồ ly đối diện nhà kia nữa.

Từ sau lần tình cờ gặp nhau đó, anh không hề gặp qua cô ta nữa, rất ít nghe thấy động tĩnh ở nhà đối diện, cũng không nhìn thấy có ai của Hồ tộc đến tìm cô ta, nhưng anh chẳng bận tâm, anh không có thiện cảm gì đối với Hồ tộc, cũng không dự định có qua lại gì với bọn họ ngoại trừ việc công ra.

Ngày hôm đó, cuối tuần được nghỉ.

Tất Mặc Ngôn pha cốc cà phê, cầm cuốn sách ở nhà đọc giết thời gian, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có người nhán chuông. Anh đặt sách xuống, ra mở cửa.

Thân là thái tử gia của vua Địa Phủ, trước khi mở cửa Tất Mặc Ngôn chưa từng nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, bởi vì yêu ma quỷ quái không cần nhìn anh cũng có thể phát giác ra được, nếu là loài người, thì bất kỳ ai đến cũng chẳng vấn đề gì.

Nhưng anh nhầm rồi. Anh rất hối hận vì mở cánh cửa này.

Đến tìm anh là loài người.

Phụ nữ! Phụ nữ trung niên! Những mấy người phụ nữ trung niên! Những người phụ nữ trung niên trang điểm giống hệt nhau!

Vừa mở cửa, mấy đường nước trắng lạnh băng liền tạt đến anh. Vừa tạt nước, người phụ nữ đứng đầu kia vừa lớn tiếng chửi: “Hồ ly tinh thói tha không biết xấu hổ, dám dụ dỗ chồng bà! Lần này chỉ là cảnh cáo, lần sau còn dám đến gần chồng bà, thì bọn bà sẽ tạt axit!”.

Tất Mặc Ngôn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn quần áo bị tạt ướt trên người, rồi ngẩng đầu lên khách khí hỏi bọn họ: “Muốn chết sao?”.

Mấy bà đó nhìn thấy người ra ngoài lại là anh chàng đẹp trai trẻ trung, sớm đã đàn mất ra rồi. Nghe thấy lời chào hỏi lạnh lẽo u ám này thì càng giật thót mình.

Mấy người chụm đầu thì thầm nhỏ tiếng lắm bầm “tìm nhầm rồi?”, “Rõ ràng nói chính là chỗ này”, “Chuyện quái gì vậy?”, “Cô ta còn nuôi đàn ông?”.

Tất Mặc Ngôn không có lòng nhẩn nại nghe bọn họ thảo luận, anh lại rất khách khí nói: “Cút”.

Mấy bà kia cuống quýt chạy mất. Vừa chạy vừa nói: “Tìm lại tay thám tử kia, anh ta thám dò tin tức gì vậy?”, “Rõ ràng đúng là chỗ này, nhưng nói là cô ta sống một mình mà”.

Mấy người phụ nữ kia chạy xuống dưới lầu. Tất Mặc Ngôn nhìn quần áo của mình, nhũu chặt mày lại, thực đúng là tai họa không đâu. Vừa muốn đóng cửa, cửa phòng đối diện mở ra, cái đầu thò ra ngoài cửa.

Mái tóc dài đen bóng mềm mượt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, cô gái tên A Ly rõ ràng nghe thấy động tĩnh vừa rồi, nên nhìn sang Tất Mặc Ngôn, thề lười: “Anh dụ dỗ chồng của người khác à?”.

Tất Mặc Ngôn đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện. “Sợ là kẻ bọn họ muốn tìm chính là cô, hồ ly tinh.”

A Ly nhũu mày, khuôn mặt không vui. “Anh mới là hồ ly tinh đó, tôi chính là cô gái bình thường.” Mắng xong cô ta liền đóng cửa đánh rầm một tiếng.

Tất Mặc Ngôn sững sờ.

Cô ta không biết?

Cô ta không biết mình là Hồ tộc sao?

***

Cùng một ngày, trong nhà Tiểu Ma Vương Nghiêm Cẩn, anh đang ôm bà xã Mai Khôi xem phim đĩa dài tập.

Trên thực tế, Mai Khôi đang xem phim, còn anh thì đang xem Mai Khôi và giờ trò lưu manh.

Mai Khôi gạt bàn tay đang ở trước ngực mình của anh ra, đột nhiên nói: “Ông ta lại xuất hiện rồi”.

“Cái gì?”

“Hồn Độn Thiên Thần.” Nghiêm Cẩn thất kinh, nhảy xuống khỏi sofa, chạy đến bên cửa sổ nhìn. Giáng mây đỏ tràn ngập đường chân trời, chiếu ra ánh sáng huy hoàng rực rỡ chói mắt.

Mai Khôi đi đến bên cạnh anh, nhìn sang ánh hào quang nơi chân trời thờ dài.

Mấy năm nay, có vài lần bầu trời đỏ rực với giáng mây, Mai Khôi dùng năng lực tâm ngữ thử truy tìm tung tích nhưng không có tác dụng lắm, song thấp thoáng có thể nhìn trộm được chút cảm xúc.

Hồn Độn Thiên Thần xuất hiện như thế không phải là đại nạn thì là đại hỷ. Nhưng khi ông ta ẩn trong đám người, căn bản là chẳng có cách nào truy tìm được sự tồn tại của ông ta.

Cô nhìn trộm được tâm ý của ông ta, chỉ có một lần. Lần đó cô đã biết thân thể của mình rồi, cũng biết hôm đó trời chiếu giáng mây đỏ chính là dấu hiệu ông ta xuất hiện, cho nên lần đó cô vừa nhìn thấy liền phóng mở ý thức toàn lực truy đuổi dấu vết, nhưng nhanh chóng bị ông ta phát giác, đá cô ra ngoài.

Đúng vậy, đá.

Khi đó cô cảm thấy mình giống như bị người ta đập một nhát vào lồng ngực, gần như không thở nổi.

Khi đó, cô nhìn trộm được.

Hỗn Độn Thiên Thần đang tìm một người, một người phụ nữ.

Tin tức này khiến nhóm Thần tộc Cửu Thiên Huyền Nữ và Nghiêm Lạc giật thót mình. Bọn họ vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, không biết Hỗn Độn Thiên Thần tính toán điều gì. Ông ta tìm ai? Muốn tìm kẻ thù?

Đáng để cho ông ta phí tâm tìm kiếm như thế chắc chắn không phải là người bình thường. Nhưng mà có ma thần nào nhập thể lẽ nào bọn họ không biết? Bọn họ bỏ sót tin tức quan trọng gì sao?

Là chính hay tà? Là họa hay phúc?

Mọi người đều thấy hơi lo sợ.

Đến giờ, Hỗn Độn lại xuất hiện, Mai Khôi lại một lần nữa nỗ lực thăm dò tâm tư của ông ta.

“Ông ta tìm thấy rồi!”

Trong lòng ông ta vui mừng điên cuồng, ý thức không che giấu toàn bộ.

“Ông ta ở đâu?”, Nghiêm Cẩn hỏi.

Lời vừa nói ra, cậu liền nhìn thấy Mai Khôi nhăn nhó mặt. Cô lại bị đá rồi.

“Tên khốn chết tiệt!” Nghiêm Cẩn rất tức giận, dám ức hiếp Con Rùa Nhỏ nhà anh, đợi có cơ hội, anh nhất định sẽ đánh chết ông ta!

***

Vầng hào quang lưu chuyển nơi chân trời, cuối cùng dần dần mờ đi rồi tan biến.

Có vài sự việc đang chuẩn bị xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.